

בסיעתא דשמיא

ספר נקודות הכסף

חלק ח'

ביאור כוונות עשרת ימי תשובה יום הכיפורים, יו"ט דסוכות

ובו נקבצו ובאו למקום אחד מנהגי עניני וביאורי כוונות עשרת ימי תשובה, ויום הכיפורים, ויו"ט דסוכות הכוללים בתוכם כוונות הימים שבנתיים, הסוכה, נענועי הלולב, וההושענות, דששת הימים, וסדר הושענא רבא ושמחת תורה, לפי דרכם בקודש דרבותינו האר"י הקדוש ותלמידו הנאמן רבינו חיים וויטאל, ואחריהם בקודש הלכה למעשה דב"ק דרבינו הרש"ש זיע"א, בסידורו הקדוש והקדמותיו הקדושים, המאירים לארץ ולדרים, בצירוף ביאורים יקרים מרבותינו המפרשים הקדושים שמפיהם אנו חיים, לבאר וללבן ולברר הדק היטב היטב הדק, החל מהלימוד בדברי הרב והמשכו הלכה למעשה בסידור הקדוש

אוצר מתנת חינוך ממה שזכינו בעזרת אל עליון ללמוד וללבן עומק הדברים עם חברים מקשיבים בשיבתנו הקדושה, מחודש מנחם אב תשע"ח ועד ט"ו באב תשע"ט, לשם יחוד קודשא ב"ה ושכינתיה לעשות נחת רוח להבורא יתברך שמו לאקמא שכינתא מעפרא

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"פ

נערך ונסדר בסיעתא דשמיא
ע"י זעירא דמן חבריא
יחזקאל בינג
רב ור"מ ביהמ"ד ר וישיבת המקובלים
"דברי שלום"
לשמו וזכרו הטהור תאות כל נפש
רבינו איש האלוקים מרן הרש"ש זיע"א

בני ברק שנת ה' תשע"ט

כל הזכויות שמורות

הוצאת

ישיבת דברי שלום

ע"ש רבינו הרש"ש

רחוב מהרש"ל 11

בני ברק

טל: 03-6196739

דוא"ל: 5798972@gmail.com

*

ספר קדוש זה מיועד לזיכוי הרבים
ואין רשות בשום צד ואופן למוכרו

*

ניתן לשמוע את שיעורי מו"ר שליט"א
בקול הלשון

בטלפון: 03 - 6171111 3/4/4/9/

לזכרון עולם בהיכל ה'

לעילוי נר"ן אבינו
היקר איש תם וישר וירא ה'
רבי משיח שבתאי זצ"ל
בן בת שבע ודוד ע"ה
נלב"ע ביום ב' שבט תשס"ה

לעילוי נר"ן אמנו
היקרה והצדקת יראת ה' היא תתהלל
מדת שרה שבתאי ע"ה
בת ידידיה ויעקב ע"ה
נלב"ע ביום י"ב טבת תשס"ה

ת.נ.צ.ב.ה

לרפואה שלימה תמר בת ציפורה שתחי'

לזכרון עולם בהיכל ה'

לכבוד נשמת איש צדיק
מזכה את הרבים, תם ירא ה'
רבי ישעיה רחמים תופיק שבות זצ"ל
בן סימבול ע"ה

גלב"ע ביום כ"ב מנחם אב תשע"א
ומנחותו כבוד בהר המנוחות

ת. נ. צ. ב. ה.

להצלחת משפחתו היקרה
ובפרט בנו רבי אברהם שיחי'
העוזרים ומסייעים תמיד בעבודת הקודש

אקדמות מילין

בשבח והודיה לה' ית"ש על החסד והטוב אשר גמלנו, ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה, יום בו אנו זוכים ברוב רחמי וחסדי ה' עלינו להוציא לאור את הכרך השמיני של ספרנו 'נקודות הכסף', ובו נקבצו ובאו חידושים וביאורים יקרים, כסף צרוף בעליל הארץ מזוקק שבעתיים, בביאור סדרי מנהגי וכוונות הרי"ו דראש השנה, עשרת ימי תשובה, יום הכיפורים, ויו"ט סוכות מה שזכינו ללמוד בישיבה הק' בסוף שנת תשע"ה, ושנת תשע"ט.

והנה הספר הקדוש הזה ממשיך את סדרת הספרים 'נקודות הכסף' – חלק פרצוף הזמנים, בהם הארכנו לבאר בכרך הז' באורך ובפרטות גדול את עניני פר' הזמנים בכללות, ואחריהם את סדרי מנהגי ועניני כוונות ראש השנה, והוא הראשון בסדר ר"ה יוהכ"פ וסוכות' שהם חטיבה אחת כנודע, תחילה בהכנת חודש אלול, בהנהגות וכוונות שונים, ואחריהם סדר ערב ראש השנה, וסדרי כוונת התפילות ותקיעות שופר דב' הימים דראש השנה.

ועתה זכינו בעזרתו יתברך בחלק זה חלק השמיני של ספרנו, להשלים לבאר את מנהגי עניני וסדרי הכוונות 'דר"ה יוהכ"פ סוכות' בביאור וכוונות הרי"ו שהם חלק מעניני ראש השנה, עם כוונות עשי"ת, ערב יוהכ"פ, יוהכ"פ, ימים שבין יוהכ"פ לסוכות הנק' ימים שבנתיים, וסדר חג הסוכות בכוונות הנענועים וההקפות דימות החג, ודהושענא רבא, וכוונות שמיני עצרת, ובזה נשלם ברוב רחמי וחסדי ה' ביאור וכוונות ר"ה יוהכ"פ סוכות, לתועלת וזכו הרבים.

מה אשיב לה' כל תגמולהי עלי, אם יתבונן האדם יראה שאינו אלא אפס ואין ממש, כד"א מה אנו, מה חיינו, מה צדקותינו, מה נאמר לפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו הלא כל הגבורים כאין לפניך, ואנשי השם כלא היו, וחכמים בלי מדע, ונבונים כבלי השכל, מלבד מה שהשי"ת חונן לאדם דעת כד"א כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה, ומזכה את האדם לפי תיקונו בעולם הזה, ומשפיע עליו חכמה בינה ודעת, בריאות הגוף והנפש, בני חיי מזוני שיוכל להשלים מלאכת הקודש.

ובעמדי בשערי הספר הזה, אביע רגשי לבבי ההומה שיר ושבח הודיה והלל לה' יתברך שמו, שזיכני בדבר הקדוש הזה, והנני מגלה בזה דעתי שהספר הקדוש הזה עם כל העמל העצום שנעשה בו הכל מכוחו יתברך שמו, ממנו הכל ומידו הרחבה והקדושה נתנו לו, שעיקר וכל כוונתינו בספר הזה הוא לעשות נחת רוח להבורא ית"ש, לאקמא שכינתא מעפרא, בלא שום פניה אחרת כלל ועיקר, ואני תפילה לפני יתברך שזיכני עוד לעמוד לפניו לשרתו כל הימים בנאמנות ובמסירות בנחת ובשמחה, ואפיל תחינתי קדם המכוונים היקרים שיזכרו אותי בתפילותיהם הטהורות, יחזקאל בן אדל הדסה, להצלחה בכל הענינים, לבריות גופא ונהורא מעליא וסיעתא דשמיא, שלא יצא מכשול תחת ידי חלילה, ואזכה לכון לאמת לעשות נחת רוח להבורא ית"ש.

ועוד אבוא בזה להודות להלל ולשבח להשי"ת ברוב רחמי וחסדיו הגדולים, החונן לאדם דעת וממתנת חינוך וזיכני עד הלום, והזמין לידי הזכות לברר ולבאר ענינים אלו דייקא, מהבא ומהתם בטורח ועמל גדול ועצום עד שנתבארו הדברים והיה העקוב למישור לאור באור השמ"ש.

ועוד אוסיף להודות להשי"ת על רחמי וחסדיו, שזיכני וזימן לידי את החברים היקרים הי"ו שאנו זוכים יחדיו לעסוק בלימודים הק' האלו תמידים כסדרם, והמה האירו את עיני בהארות מחכימות לב ומשובבות נפש, וסייעו בידי בטורח ועמל גדול להגיה ולסדר את הדברים, כל א' וא' בשמו הטוב יבורך.

ובפרט ידי"ג היקר הרה"ג האבר"ך היקר והחשוב כמוהר"ר אברהם קרסניאנסקי שליט"א שטרח ושם ימים כלילות בהגותיו והארותיו המחכימות.

יתברכו מן שמיא הם ומשפחתם וכל אשר להם בברכה משולשת עד בלי די, וזכותן של ראשונים כמלאכים יעמוד להם להתברך בכל חותמי הברכות אכי"ר.

וכן ברצוני להודות קדם ידי"נ מזכה את הרבים בשיעורים תמידים כסדרם בלימוד הקדוש הזה בעיר חיפה והעמיד תלמידים רבים, כש"ת הרה"ג שמחה פרידמן שליט"א, שהקדיש מזמנו היקר והאיר את עיני בטוב לבו בהארותיו והגהותיו המחכימות, יבורך מן שמיא הוא וכל משפ' בכל מיילי דמיטב אמון ואמון.

וכן ברצוני להודות מעומק לב לידי"נ היקר והנעלה, צנא מלא ספרא, כש"ת הגה"צ מוהר"ר שמואל ארנפלד שליט"א, בעמח"ס יראוך עם שמש, כצאת השמש ועוד ספרים יקרים ונפלאים שעדיין בכתובים, שטרח והקדיש במסירות נאמנה מזמנו היקר זמנים טובא וענינים רבים בספר הק' הזה זכינו לברר יחדיו, וחיידושיו והארותיו היו לנו למאיר עינים ומשיב נפש בכמה וכמה ענינים, ובפרט בעניני כוונות הסוכות, אותם ביארנו בהרחבה גדולה בספר הק' הזה, זכותן של ראשונים כמלאכים יעמוד לו ולמשפ' שיזכה כהנה וכהנה כשאיפתו הטהורה לעלות מעלה מעלה במלאכת הקודש לזכות את הרבים מתוך בריות גופא ונהורא מעליא, בני חיי מזוני רויחי וכל מיילי דמיטב עד העולם אכי"ר.

ואחתום בברכה נאמנה לידי"נ היקר והחשוב החפץ בעילום שמו שיחי', שסייע בידי להוציא לאור את הספר היקר והחשוב הזה, לעשות נחת רוח רב להבורא ית"ש, ולזכות את הרבים, יבורך מן שמיא באושר ועושר הוא וכל משפחתו היקרה הי"ו, וזכותן של ראשונים כמלאכים יעמוד להם ולזרעם אחריהם שלא ימושו התורה והגדולה מעל שולחנם כל הימים אכי"ר.

גם אבוא לברך את זוג' הצ' תחי' לאוי"ט, שמוסרת נפשה להחזיק הבית על מזונו למען אוכל לישב ולעסוק בתורה הק', וכן אברך את בני ובנותי וכל משפ' היקרים הי"ו, ובאי ומתפללי בית מדרשינו וכל התומכים והמסייעים מאונם וממונם לסייעינו בעבודת הקודש.

יהא רעוא מלפני אבינו שבשמים, שכל א' וא' מהם יתברך בכל משאלות לבבו לטובה ולברכה, באורך ימים ושנות חיים, בריות גופא ונהורא מעליא, בני חיי ומזוני רויחי וסיעתא דשמיא עד העולם, ונזכה שיהיו מעשינו נקיים ורצוים וטהורים לפני המקום ב"ה, ונמצא חן ושכל טוב בעיני ה', ונהיה אהובים למעלה ונחמדים למטה, לא נבוש ולא נכלם ולא נכשל לעולם ועד.

עד הנה עזרונו רחמיך ולא עזבונו חסדיך ה' אלקינו, ואל תטשנו ה' אלקינו לנצח, בהודאה על העבר ובקשה על העתיד, שנזכה עוד רבות בשנים כהנה וכהנה להמשיך במלאכת הקודש לעשות נחת רוח להשי"ת יחד עם בני משפ' הי"ו, מתוך בריאות גופא ונהורא מעליא, ויהיה שמו ית' מתקדש על ידינו וע"י זרעינו וזרע זרעינו עד סוף כל הדורות.

ונזכה בזכות הלימוד הקדוש הזה לקרב ולראות מהרה בנחמת ציון וירושלים, בבנין בית מקדשינו ותפארתינו וגאולת ופדות השכינה וכלל ישראל במהרה בימינו אכי"ר.

הכו"ח לכבוד התורה הק' וסודותיה

יום ט"ו לחודש מנחם אב תשע"ט יום עליו נאמר
בחז"ל הק' שלא היו ימים טובים לישראל כיום זה

יחזקאל בן אדל הדסה בינג

תוכן העינים

ז	סדר כוונות הרי"ו.....
ז	אקדמות מילין לסדר כוונות הרי"ו.....
ז-כ"ב	סדר כוונות ברוך אתה ה' דכל יום בקצרה.....
ז	סדר תיקון הזו"ן ע"י התפילה.....
ז	י' מלכיות דנוק' עולים לאצילות בתיבת ברוך.....
ז	בכריעות וזקיפות הא' נמשכים המוחין דגדלות דאחור לאותה שעה ועל ידם עולה הנוק' לאצי'.....
ז	י' המלכיות דנוק' דאצי' למקומם באחורי החזה, מסתלקים המוחין וחוזרים להמשך בקבע במשך ברכה א' דעמידה ומכוחם נבנים זו"ן ונעשים פר' שלם דאחור כלול מז"ס.....
ח	מלבד הארות המוחין נמשך לנוק' הארות נוספות בתיבות 'ברוך אתה' לתת כח לנוק' לעלות לאצי' ולהבנות.....
ח	סדר ההארות הנמשכים בתיבת ברוך דכל יום.....
ט	הארת המוחין לז"א ולנוק' בסוד יה דמוחין דז"ק הנמשכים ל-וה שהם זו"ן הרי יהוה.....
ט	הארת המוחין לז"א ולנוק' בסוד מ"ו שהוא יוד הי וה.....
ט	הארת כ"ב אותיות ונמצפ"ך.....
ט	אופן המשכת הארת הה"ג דנמצפ"ך לנוק' בסוד כ"ו ק"ל ע"ב.....
ז	המשכת הארות מיסודות דאו"א לתת לה כח לעלות.....
ז	דרך ואופן ההמשכה בסוד כ"ו ע"ב ק"ל.....
ז	סדר ההארות הנמשכים בתיבת אתה דכל יום.....
ז	הארת המוחין לז"א ולנוק' בסוד אה דמוחין דג"ר הנמשכים ל-א"ה שהם חו"ב דז"א הרי אהיה.....
י	הארת המוחין בשמות מלאים לחו"ב דז"א בסוד אלף הי יה גי' ק"ם.....
י	המשכת הכ"ב אותיות והה"ג עצמם עם הארת הה"ח.....
י	צירוף הארות מ"ו וק"ם בסוד מקו"ם לנוק'.....
יא	סדר כוונות ברוך אתה ה' דכל יום הלכה למעשה בסידור הק'.....
כג	סוד כוונות הרי"ו בכלליות.....
כג	כוונות הרי"ו ענינם המתקת הדינים המתעוררים בר"ה.....
כג	ענין המתקת הדינים דרי"ו הוא עזר וסיוע לתיקון הבריורים דזו"ן הנעשה עתה בר"ה, וכן נתינת כח לתקן פרטי בירורי זו"ן דפרטות השנה כולה.....
כג	כוונות הרי"ו ענינו גם נתינת כח לנוק' וכוונת עלייתה בז' עליות בז"א עד הכתר שבו כהכנה לבנין ותיקון נוק' הכוללת שתעשה פב"פ עם ז"א ותזדווג עמו בשמיני עצרת.....
כד	כוונות הרי"ו יש לכוין בתפילת שחרית דב' הימים דר"ה בלבד.....
כז	כוונות המתקת הדינים דרי"ו ועליית הנוק' עד הכתר דז"א מצינו בדברי הרב ובסידור הק' שהוא בתפילת לו"ח דשחרית דב' הימים דר"ה בלבד וענינו.....
כז	בדב"ק דמורן בנהר שלום מצינו כמה דעות והעיקר כמובא בסידור הק' הלכה למעשה לכוין כוונות הרי"ו בתפילת לו"ח דשחרית בלבד.....

כז	דרך רבינו העלי נהר ליישב הסתירה וסבירא ליה די ש לכוין בכל התפילות כוונות הרי"ו למעט תפילת מוסף.....
כז	רבינו השד"ה פליג בזה על רבינו העלי נהר.....
כז	רבינו השד"ה מרחיב לבאר שדעת קודשו דמון שיש לכוין כוונות הרי"ו בלחש וחזרה דשחרית בלבד, והלשונוות שבנה"ש דמשמע שלא כן, אינם מומין.....
כח	מנהג בית אל לכוין כוונות הרי"ו בלו"ח דשחרית.....
כח	דעת קודשו דרבינו השמן ששון די ש לכוין כוונות הרי"ו בתפילת שחרית בלו"ח.....
כח	בטעם וסוד הענין מדוע יש לכוין כוונות הרי"ו דווקא בתפילת שחרית.....
כ"ט	סדר כוונות הרי"ו בפרטות.....
כ"ט	בחי' א' ביאור ענין ה' כוונות הרי"ו העיקריים.....
כט	ה' כוונות רי"ו נמשכים לנוק', ב' בתיבת ברוך, וג' בתיבת אתה, וענינם המתקת הדינים בסדר המשכת הארות הכ"ב אותיות ומנצפ"ך לנוק', ונתינת כח לנוק' לעלות.....
כט	ענין המשכת ה' בחי' רי"ו לתת כח לנוק' לעלות בזקיפות ה' עליות בה' מקומות.....
כט	ברי ש הדרוש מקדים הרב לבאר בקצרה את המשכת הדעת בתיבת 'ברוך', והכ"ב אתון ומנצפ"ך בתיבת 'אתה' לנוק'.....
ל	תיבת ברוך.....
ל	המשכת הדעת לנוק'.....
ל	סדר מעבר ההארה בסוד כ"ו ע"ב ק"ל.....
לא	תיבת אתה.....
לא	סדר כוונות ב' רי"ו הראשונים מתוך הה' רי"ו העיקריים, שיש לכוין בתיבת ברוך.....
לב	הרי"ו הב' הנרמז בתיבת ברוך.....
לג	סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'.....
לד	סדר כוונות ג' רי"ו הנוספים מתוך הה' רי"ו העיקריים, שיש לכוין בתיבת 'אתה'.....
לו	סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'.....
לז	שם אהיה הנז' יש לכוין למלאותו בג' מילויים ובכוחם תעלה הנוק' בה' עליות דהוי"ה אדנות.....
ל"ח	בחי' ב' וג' ענין הכנת הנוק' לעלות בה' עליות (מתוך הז') ע"י המשכת הארת רי"ו דהוי"ה אדנ"י, ועלייתה ע"י המשכת עצמותם.....
לח	הנוק' עולה בזקיפות ז' עליות עד הכתר דז"א, ד' בזקיפה ראשונה, וג' בזקיפה הב'.....
לח	בכח ה"פ רי"ו העיקריים שהזכרנו לעיל נמשך בב' הכריעות הארה מה' מקומות שבז"א
לט	בסוד הוי"ה אדנ"י לנוק' לתת לה כח לעלות בה' עליות (מתוך הז').....
לט	בב' הזקיפות נמשך מה' מקומות שבז"א עצמות הוי"ה אדנ"י לנוק' להעלותה בה' עליות (מתוך הז').....
לט	בביאור סוד המשכת הוי"ה ואדנ"י מה' מקומות שאצילות.....
מ	אופן המשכת הארת ה"פ הוי"ה אדנ"י מה' מקומות שבז"א בכריעות ובזקיפות כאמור....
מ	הקדמה להבנת כוונות ה"פ הוי"ה ואדנ"י.....
מא	דב"ק של הרב בדרוש.....

מזב	..... סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'
מג	..... סדר כוונת ההכנה לעליית הנוק' בד' מקומות בתיבת ברוך
מג	..... סדר כוונת ההכנה לעליית הנוק' בחו"ג בתיבת אתה
מד	..... סדר עליית הנוק' בד' מקומות הנז' שבז"א שהם הוי"ה אדנ"י הנז' בזקיפה א'
מו	..... סדר עליית הנוק' בחו"ג שבז"א שהם הוי"ה אדנ"י הנז' בזקיפה ב'
מו	..... בזקיפות מקבלת הנוק' בה' עליותיה הארה גם משמות הוי"ה אהי"ה שבז"א עם הארות נוספות העולים רי"ו
מז	..... ענין וסוד הוי"ה אהי"ה שבז"א
מח	..... סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'
מח	..... סדר עליית הנוק' בזקיפה א' בד' מקומות הנז' שבז"א בסוד הוי"ה אהי"ה
נ	..... סדר עליית הנוק' בחו"ג שבז"א שהם הוי"ה אהי"ה הנז' בזקיפה ב'
נ"א	..... סדר זיווג או"א עי' טרם ג' עליות הנוק' בזקיפה ב' והתועלות הנמשכים ממנו
נ"א	..... טרם עליית הנוק' בחו"ג ובחו"ב ובכתר בזקיפה הב' נעשה זיווג או"א עי' לתת להם כח לעלות עליות אלו
נא	..... תועלת נוסף בזיווג זה לחדש כח הז"א שיוכל לתקן את הנוק'
נג	..... בסדר ואופן הזיווג
נד	..... סדר הזיווג בסידור הלכה למעשה
נ"ד	..... המשך עליות הנוק' בג' מקומות בחו"ג, ובחו"ב ובאחורי הכתר
נד	..... אחר גמר עליית הנוק' בה' עליות נעשה מיתוק הדינים וענינו
נה	..... סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'
נה	..... סדר עליית הנוק' בחו"ב שבז"א בבחי' רי"ו
נו	..... סדר עליית הנוק' עד קשר דתש"ר שבכתר דז"א בבחי' רי"ו
נו	..... בבירור ענין הקשר דתש"ר שנודע שהוא אחורי הדעת ולא אחורי הכתר
נז	..... סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'
נז	..... אחר עליות הנוק' בז' עליות וקבלתה הארת הוי"ה אהי"ה מז"א נמתקים הפ"ר דינים
נז	..... סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'
נח	..... ע"י עליות הנוק' דהוי"ה אדנ"י והוי"ה אהי"ה נמתקו הפ"ר וש"ך דינים והוא הכנה לתיקון הברורים
	..... סדר המשכת כח בתיבות ברוך אתה מאימא לז"א, ומז"א לנוק', שע"י ינתנו ה"פ רי"ו
נ"ט	..... העיקריים לנוק'
נט	..... הקדמת ביאור הכוונה
נט	..... בסדר כוונת ברוך נמשכים המוחין דו"ק דתבונה לו"ק דז"א הנק' ו' ומשם לנוק' הנק' ה'...
נט	..... נוק' המקבלת הארת המוחין הנק' ה' היא שורש הג' שביסוד דאצי', וממנה נמשך לנוק' שעומדת בבריאה
נט	..... ע"י המשכת הארת ב' רי"ו, הא' מהמוחין דו"ק שנמשכו בז"א הנק' ו' לה' שהיא הנוק' בצירור רי"ו, והב' מאות א' דקנ"א וג' שמות ס"ג עם ל' אותיותיהם העולים בגי' רי"ו, נמשך ב' רי"ו העיקריים לתת לנוק' שבבריאה כח לעלות
ס	.....

סא	הארות הרי"ו שבת יבת אתה ממשכים כח להמשכת ג' רי"ו העיקריים שנמשכים בהם לתת כח לנוק' לעלות.....
סא	הרי"ו הא' נרמז בענין המשכת הארת המוחין דג"ר דתבונה בחו"ב דז"א.....
סא	והרי"ו הב' נמשך מאות א' דקס"א וג' שמות ע"ב העולים בגי' רי"ו, ובצירוף ב' הרי"ו הנז' נמשך כח להמשיך את ג' רי"ו העיקריים בתיבת אתה לתת לנוק' שבבריאה כח לעלות.....
סא	בטעם המשכת הארת הרי"ו הנז' בתיבת ברוך מא' דקנ"א וג' ס"ג דאימא, ובתיבת אתה מא' דקס"א וג' ע"ב דאימא.....
סב	סדר כוונת המשכה זו בתיבת 'ברוך' בסידור הלכה למעשה.....
סה	סדר כוונת המשכה זו בתיבת 'אתה' בסידור הלכה למעשה.....
סח	סדר כוונת י' לגבי ה' שנמשך הארה מאבא לאמא להוציא את הז"א, וכוונת ו' לגבי ה' בהם נמשך הארה מז"א לנוק' להוציא ו' היכלין שתחתיה.....
סח	הקדמת ביאור הכוונה.....
סח	ש"י אורות ניתנים לאו"א בסוד בכריעה הב' בתיבת אתה אבא משפיע לאימא הארה להוציא את הז"א.....
סח	ענין ל"ב נתיבות.....
סט	סוד י' לגבי ה'.....
סט	סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק' בתיבת אתה.....
ע	מון כתב בסידור המשכת הארה מיוחדת מיסוד דא"ק לאבא דנקודים וממנו לאימא דנקודים לתת לה כח להוציא את הז"א דנקודים וענינה.....
ע	סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק' בתיבת אתה.....
ע	בטעם מדוע שינה מון בסדר הכוונה בסידור ממ"ש בע"ח וענינו.....
ע	ענין כוונת הוצאת הז"א בעוד שכבר יצא ונמשכו בו המוחין בק"ש ועוד.....
עא	סדר כוונת הורדת הוי"ה פשוטה דפרטות הי' שהוא החכמה דז"א לא' דאדני' דנוק' ונעשית אהי"ה דאלפין קמ"ג וענינה.....
עב	סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק' בתיבת אתה.....
עב	גם לזו"ן יש ש"י אורות ול"ב נתיבות חכמה, חלקם בז"א חלקם בנוק'.....
עג	ז"א נותן לנוק' ו' אורות מחלקו להוציא ששה היכלין שתחתיה והוא סוד ו' לגבי ה' בסדר כוונת כריעה א' בתיבת ברוך.....
עג	סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק' בתיבת אתה.....
עג	בנידון כיצד סדר כוונה זה נעשה בהיפוך תחילה בהמשכת הארות מז"א לנוק', ואחריהם מאבא לאימא.....
עד	סיכום וסדר הכוונה בכללות הלכה למעשה.....
עה	ב' הכריעות ברוך אתה.....
פב	בב' הזקיפות בתיבת ה'.....
פט	סדר הכוונה בסידור הלכה למעשה.....

צח	.....מבוא לענין עשי"ת
צח	.....עשרת ימי תשובה
צח	.....בין כסה לעשור
צח	.....עשרת ימי תשובה
צח	.....השינויים בתפילה בעשרת ימי תשובה
צט	.....תשובה
צט	.....יסודות התשובה
צט	.....עזיבת החטא
ק	.....לחה של תשובה
ק	.....במעלת התשובה
קא	.....בין אדם לחברו
קא	.....שבת שובה
קב	.....סדר ערב יום הכפורים
קב	.....מנהג כפרות
קג	.....תפילת ערב יום הכיפורים
קג	.....צדקה בערב יום הכיפורים
קד	.....אכילה בערב יום הכיפורים
קד	.....מהדרין לאכול דגים בסעודת שחרית של ערב יום כיפורים
קה	.....טבילה במקוה
קה	.....סעודה המפסקת
קה	.....עם התקדש יום
קז	.....עניני ומנהגי עשי"ת
קז	.....ענין אמירת שיר המעלות ממעמקים קודם קדיש וברכו דיוצר דתפילת שחרית
קז	.....באמירת אבינו מלכינו יכוין בקרע רוע גזר דיננו לשם קר"ע שטן וענינו
קז	.....בר"ה ובשבת שובה אין לומר אבינו מלכנו שמדברים מעניני עוונות וחטאים
קז	.....אחר העמידה באמירת עושה שלום במרומיו, יוסיף ויאמר עושה 'השלום' וענינו
קז	.....בסגולת הימים הקדושים האלו שהמתענה ושב בהם בתשובה שלימה יוכל לתקן מה שפגם באותו היום כל ימי חייו
קח	.....סדר כוונות הנסירה דעשי"ת
קח	.....בר"ה נתבררו בירורי זו"ן דגבורה דפר' הזמנים ונמשך להם מוחין דגדלות דאחור ונסרו בכתר וחכמה
קח	.....זו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה נחלקים לששה בחינות, אמנם ב' מהם בלבד ננסרים בר"ה בתיבת באהבה נסירה ממש ונקראים גבורות קשות, לעומת ד' הבחי' האחרים שנסירתם היא מז"א לנוק' ונקראים גבורות ממותקות
קח	.....סיכום נסירת ששת הבחינות דזו"ן בכתר וחכמה
קט	.....סדר תיקון ונסירת זו"ן דאח' דאח' דפנימיות בכתר ובחכמה בב' הימים דר"ה: (בחי' 1 בטבלה)
קט	.....סדר בנין זו"ן דאח' דאח' דפני' ונסירתם בכתר בסדר התפילה דיום א' דר"ה

- קט בתקיעת שופר דיום א' דר"ה נמתקו זו"ן דאח' דאח' דפני' בעלייתם למו"ן.....
- קט סדר נסירת זו"ן דאח' דאח' דפני' בחכמה בתיבת באהבה דיום ב' דר"ה.....
- קט סדר תיקון ונסירת זו"ן דאח' דפנים דפנימיות בכתר ובחכמה בב' הימים דר"ה: (בח' 2 בטבלה).....
- קי סדר בנין זו"ן דאח' דפנים דפני' ונסירתם בכתר בתקיעת שופר דיום א' דר"ה.....
- קי סדר נסירת חכמה דזו"ן דאח' דפנים דפני' בחכמה בתקיעת שופר דיום הב' דר"ה.....
- קיא סדר תיקון ונסירת זו"ן דאח' דחיצוניות בכתר ובחכמה ביום הב' דר"ה: (בח' 3 בטבלה).....
- קיא סדר בנין זו"ן דאח' דחיצוניות ונסירתם בכתר וחכמה ביום הב' דר"ה בסדר התפילה.....
- קיא בתקיעת שופר דיום ב' דר"ה נמתקו זו"ן דאח' דחיצוניות בעלייתם למו"ן להביא את המוחין דזו"ן דפנים דחיצוניות.....
- קיא סדר תיקון ונסירת זו"ן דפנים דאח' דפנימיות בכתר ובחכמה ביום הב' דר"ה: (בח' 4 בטבלה).....
- קיב סדר בנין זו"ן דפנים דאח' דפני' ונסירתם בכתר ובחכמה בתיבת באהבה וזכרנו דיום ב' דר"ה.....
- קיב סדר תיקון ונסירת זו"ן דפנים דחיצוניות בכתר ובחכמה ביום הב' דר"ה (בח' 5 בטבלה).....
- קיב סדר בנין זו"ן דפנים דחיצוניות ונסירתם בכתר וחכמה בתקיעת שופר דיום ב' דר"ה.....
- קיב סדר תיקון ונסירת זו"ן דפנים דפנימיות בכתר ובחכמה ביום הב' דר"ה: (בח' 6 בטבלה).....
- קיג סדר בנין זו"ן דפנים דפנים דפנימיות ונסירתם בכתר וחכמה בתקיעת שופר דיום ב' דר"ה.....
- קיג סדר סיכום הכוונות בטבלה.....
- קיד לבאר החילוקים וההוספות בין נסירת זו"ן כל השנה לראש השנה.....
- קטו בכל ששת הבחינות אחר שנמשכו המוחין בז"א בין בתפילה ובין בשופר, נמשכים זו"ן דא"ק ואב"ע דגבורה נחלקים לששה בחינות, אמנם ב' מהם בלבד ננסרים בר"ה בתיבת באהבה נסירה ממש ונקראים גבורות קשות, לעומת ד' הבחי' האחרים שנסירתם היא מז"א לנוק' ונקראים גבורות ממותקות.....
- קטו אחר שנבנתה הנוק' מהארת המוחין המוחין דנה"י דז"א, נמשכים לה בנסירה המוחין דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת והגבורות שמספירה לספירה ומפרק לספירה, וזה עד יום הז'....
- קטז טעם דמוצינן בציור הכוונה בזכרנו רק ריבועים בלא שמות המוחין.....
- קטז לסיכום עולה כי ששת בחינות דזו"ן הנז' הנמצאים במצב של התעוררות הדורמיטא ומיתוק, עתה בעשי"ת נמשך סדר נסירתם בשאר הספירות מז"א לנוק' ונקרא נסירה ממותקת.....
- קיז החילוק בין נסירה מספירה לספירה, לנסירה מפרק לספירה.....
- סדר נסירת ששת הבחינות בימים ג' ד' ה' ו' דעשי"ת בבניה ודחו"ג.....**
- קיח נסירת זו"ן דאותו היום נעשית בג' התפילות כנגד ג' הכלים דאותו היום.....
- קיח בנידון פר' החכמה דששת הבחינות דזו"ן דגבורה דפר' הזמנים מתי עת נסירתו והמסתעף.....
- קיח דעת קודשו דרבינו אביגדור עזריאל בסה"ק 'זמרת הארץ'.....
- קיט דעת קודשו דרבינו השמן ששון בסה"ק 'פתח עינים'.....

קב	..... דעת קודשו דמהר"י קצין בסה"ק 'פרי עץ הגן'.....
קכא	..... החילוק בהתפשטות הגבורות בכתר ובחכמה, לבינה ודעת, ובשאר הספירות בנוק'.....
קכא	..... אופן התפשטות הגבורות בפרטות י"ס דכל ספירה בנוק'.....
קכב	..... ג' בחינות מששת הבחינות ננסרים בזכרנו, וג' האחרות אחר מלך עוזר טעמים וענינים.....
קכב	..... בענין כוונת המשכת השפע מזיווגי או"א דפנימיות וחיצוניות להשפיע חיים לנשמות ולגופות בזכרנו לחיים וכו', אם יש לכוונם בנסירת עשי"ת.....
קכג	..... בנידון אימתי יש לכיין את נסירת ג' בחי' דפנים קודם אמירת תיבות מלך עוזר כר"ה או אחר אמירתם.....
קכד	..... סדר נסירת יום הז' .....
קכד	..... ש"ע דת"ת יורד מהדעת לת"ת דנוק' ונדחה שם עד הדעת דפרטות הת"ת דנוק'.....
קכד	..... מתיבת 'חפץ וכו' עד סיום זכרנו' נמשך מכתר דרחל ב"ש גבורת הת"ת אחר שנמשכו שם בימים א' וב' דר"ה דבחי' אח' דאח' דפני' ואח' דחי'.....
קכד	..... ד' בחי' האחרות דפנים דאח', ודאו"פ דפנים דפנימיות, ופנים דחיצוניות לא נמשכו הגבורות דב"ש ת"ת ונהי"ם שבהם כלל ויש להמשיכם עתה מחדש.....
קכה	..... מפשטות הסידור משמע שעלו ז' גבורות למ"ן, אמנם דעת רוב המפרשים אינה כן.....
קכה	..... עפ"י מהלך זה יש להגיה בסידור שד' בחי' הפנים נמשכים מחדש.....
קכו	..... בענין המשכת הארות תמורת המיתוקים והמסתעף.....
קכו	..... הגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת דששת הבחי' שנמשכו עד יום הז' בנוק' כולם גבורות ממותקות.....
קכז	..... ביום הז' בהמשכת ב"ש הת"ת אין בהם את בחי' המיתוקים ולכן צריך להמשיך הארות תמורת המיתוקים.....
קכז	..... לבאר שהגבורות דב"ש ת"ת ונהי"ם דאח' דאח' דפני' ואח' דחי' יש לתת להם הארות תמורת המיתוקים והטעם.....
קכז	..... ענין נתינת הארות תמורת המיתוקים לד' בחי' פנים דאח', ואו"פ דפנים דפני', ופנים דחי', אחר שהם כבר ממותקות.....
קכח	..... ג' בחי' מענין הארות תמורת המיתוקים.....
קכא	..... סדר ג' הארות תמורת המיתוקים בב"ש ת"ת דנוק' בתיבות חפץ ואחר מלך עוזר.....
קכא	..... סדר הכוונה בסדור בזכרנו, חפץ, ואחר מלך עוזר בסידור הק'.....
קכד	..... סדר נסירת יום ח' .....
קכד	..... הגבורה דנצח דאח' דאח' דפני', ואח' דחי', יש לקבצם מחח"ן דרחל ולתת לה בנצח ולנוסרה ממנו.....
קכד	..... הגבורה דנצח דד' בחי', פנים דאח', ואח' ופנים דפנים דפני', ופנים דחיצוניות, נמשכים עתה מחדש מנצח דז"א לנצח דנוק' ונסרת ממנו.....
קכד	..... ג' בחי' מענין הארות תמורת המיתוקים.....
קכד	..... הבחי' הא' הארת המוחין דז"א.....
קכד	..... הבחי' הב' הארת המוחין דנוק'.....
קכד	..... הבחי' הג' הארת גבורה הד' מהה"ג.....
קכז	..... סדר נסירת יום הט' ערב יוהכ"פ .....
קכז	..... ביום הט' ערב יוהכ"פ ננסר הוד דזו"ן וכן נתקנים יסוד ומלכות דנוק' ונסרים גם הם.....
קכז	..... יסוד ומלכות דנוק' נתקנים מכח הארת ב' הגבורות המגולות דנו"ה וענינו.....
קכח	..... אחר שנתקנו יסוד ומלכות דנוק' יש לנוסרם ביום הט' וטעמו.....

קלט	ענין החיצוניות והפנימיות הנתקן קודם יוהכ"פ, והפנימיות הנתקן ביוהכ"פ.....
קלט	מרן בסידורו המאיר סידר כוונה זו ב' פעמים, א' קודם זכרנו, וא' אחר מלך עוזר וענינו.....
קמ	סדר נסירת ג' הספירות 'הוד וסוד ומלכות' ופרטי בחינותיהם תמורת המיתוקים.....
קכז	הגבורות ד'הוד וסוד ומלכות' דאח' דאח' דפני', ואח' דחי', יש לקבצם מבג"ה ודתי"ם דרחל ולתתם לה בהוד יסוד מלכות שבה ולנוסרה ממנו.....
קם	הגבורות ד'הוד יסוד מלכות' דד' בחי', פנים דאח', ואח' פנים דפנים דפני', ופנים דחיצוניות, נמשכים עתה מחדש מהוד יסוד מלכות דז"א להוד יסוד מלכות דנוק' וננסרת ממנו.....
קם	ג' בחי' מענין ההארות תמורת המיתוקים.....
קם	הבחי' הא' הארת המוחין דז"א.....
קם	הבחי' הב' הארת המוחין דנוק'.....
קם	הבחי' הג' הארת גבורה הה' מהה"ג.....
קמח	אחר 'נסירת הוד יסוד ומלכות' סידר מרן בסידורו המאיר להמשיך את כללות וכללות ה"ח ליסוד ומלכות.....
קמח	ענין המשכת כללות, וכללות דכללות ה"ח מיסוד דאימא ליסוד ומלכות דנוק'.....
קנ	סדר כניסת החסדים דאו"פ מאימא והם המוחין דפנים מערב יוהכ"פ ואילך.....
קנא	מנהג הכפרות.....
קנא	בטעם עשיית הכפרות.....
קנא	מנהג וענין הכפרות עפ"י סודן של דברים.....
קנב	מלבד מה שיכוין האדם בשחיטת התרנגול להמתיק הה"ג שביסוד, יכוין גם להמתיק הה"ג דשורש נשמתו.....
קנב	סדר עריכת הכפרות.....
קנג	יסובב הכפרה ג"פ מעל ראשו ויאמר ג"פ זה חליפתי תמורת כפרתי.....
קנג	בעת אמירת כפרתי חליפתי תמורת יכוין שהם ר"ת חת"ך החותך חיים לכל חי.....
קנג	אחר שחיטת התרנגול יקיים מצות כסוי הדם.....
קנד	ענין אכילת עשי"ת וערב יום כפור בסוד כל האוכל בט' כאילו התענה ט' וי'.....
קנד	מה ענין הגבורות המגולות המתקנות ביסוד ומלכות ביום הט' למאמר חז"ל כל האוכל בט' וכו'.....
קנד	ענין אכילה ושתיה דכל יום מתקן בחיצוניות העולמות הגמור דאותו הזמן.....
קנה	עפ"י האמור נבין את ענין האכילה ושתיה דעשי"ת שמתקן בחיצוניות הגמור דזו"ן דגבורה הנז' הנתקנים עתה.....
קנו	מרן סידר בסידורו המאיר כוונות האכילה דעשי"ת.....
קנו	סוד מצות ריבוי האכילה ביום הט' דעשי"ת ערב יוהכ"פ לתקן חיצוניות הגמור דג' ספירות הוד יסוד ומלכות.....
קנו	הקדמת ביאור אכילת ערב יוהכ"פ.....
קנז	ביאור דברי הרב בדרוש א' דיוהכ"פ.....
קנח	ע"י מצות ריבוי אכילת ערב יוהכ"פ נמשכים המוחין דפנים דכללות, וכללות דכללות הה"ח.....
קנח	סדר כוונות האכילה דעשי"ת וערב יוהכ"פ הלכה למעשה בסידור הק'.....

קס	.....נהגו לחלק מזונות אחר תפילת שחרית דערב יוהכ"פ וענינו
קס	.....מנהג האר"י ללקות קודם תפילת מנחה
קסא	.....אחר המלקות יטבול
קסא	.....מנהג רבינו המהרח"ו לערוך בערב יוהכ"פ פדיון נפש עבורו ועבור נפשות ביתו אוהביו וקרוביו, אחר שבערב ר"ה מנה את המטבעות, ובערב סוכות יחלקם לצדקה
קסא	.....קודם הליכתו לביהכ"נ ילבש בגדי לבן, כמנהג הנודע ללבוש לבן ביוהכ"פ וענינו
קסב	..... סדרי היחודים לעורר לב האדם לתשובה והמסתעף
קסב	..... ענין היחודים ומעלתם
קסד	.....יחוד א'
קסה	.....יחוד ב'
קסו	.....יחוד ג'
קסח	.....יחוד ד'
קעא	.....יחוד ה'
קעד	.....יחוד ו'
קעז	.....יחוד ז'
קעט	.....יחוד ח'
קפב	.....יחוד ט'
קפה	.....יחוד י'
קפח	.....יחוד י"א
קצא	.....יחוד י"ב
קצד	.....יחוד י"ג
קצז	.....יחוד י"ד

קצח	סדר כוונות יום הכפורים ענינו וכוונותו.....
קצח	מבוא לענין יום הכפורים עפ"י הפשט.....
קצח	ענין יום הכפורים.....
ר	ילבש לבנים ביוהכ"פ וענינו עפ"י הסוד.....
ר	מנהג עטיפת הטלית בליל יוהכ"פ.....
ר	טעמו עפ"י הסוד.....
רא	בביאור טעם המשכת אוה"מ מאימא לנוק' ע"י הטלית בליל יוהכ"פ דווקא.....
רא	האם יש לברך על הטלית או לאו.....
רא	בטעם שבכל לילות השנה אין להתעטף בציצית משקיעת החמה שלא לעורר הדינים ולהתגרות בהם.....
רב	לבאר שעיתוף הטלית גדול עיקרו עיתוף ראשו, אולם כשהטלית על כתיפיו אין חשש.....
רב	בענין עטיפת הטלית בליל שבת והמסתעף.....
רג	חכמי בית אל נהגו להתעטף בטלית מתפילת מנחה דערב ש"ק ולפשוט את הטלית אחר קבלת שבת טעמו וענינו.....
רג	הצדיקים הקדושים תלמידי הבעש"ט נהגו להשאר עם הטלית חלקם עד אחר תפילת מעריב וחלקם עד אחר הקידוש וענינם.....
רה	ענין הוצאת ס"ת, סדר מנהגו, ענינו וכוונותו.....
רה	מנהג הפוסקים הראשונים להוציא ס"ת לאמירת כל נדרי.....
רה	המנהג וענינו עפ"י דב"ק דרבינו האר"י.....
רה	ענין הוצאת הס"ת לתיקון כמה עוונות וענינו.....
רו	לבאר שלגודל ומעלת הזמן וקדושת ספר התורה יוכל לתקן עונות אלו מלבד תיקונם הנודע בשער רוה"ק.....
ז	לימוד וביאור תיקון ד' העוונות.....
ז	תיקון עון שבועת שוא.....
ז	הבחי' הא' מונע המשכת ז' הבלים מפה דז"א לז"ת דנוק' וענינו.....
רח	הבחי' הב' מונע המשכת הארת ש"ע נהורין דא"א, דרך ז"ס חו"ב חג"ת נה"י, למלכות, ומתקלקלים הצינורות והנוק' באחיזת הקלי' רח"ל.....
רח	הבחי' הג' מונע המשכת הז' הבלים מכל הפרצופים ומכל העולמות רח"ל.....
רח	הבחי' הד' פוגם בז' הבלים הנמשכים מדעת עליון ותחתון דז"א לנוק'.....
רט	סדר הוידוי והתיקון מהסידור הק'.....
רי	תיקון עון הנדריים.....
רי	ע"י שמקיים נדרו גורם שיוצא הארה מהמוחין דז"א להאיר במצחו דז"א, והוא מסתכל במצח דנוק' ומאיר במצחא הארה שנמשכת במוחין דנוק'.....
ריב	תיקון פגם הברית.....
ריב	תיקון עון משכב זכור (משכ"ז).....
ריב	גם מי שאין בידו לקנות את זכות הוצאת הס"ת ולהוציא או מארון הקודש יוכל לתקן עוונות אלו ע"י חיבוק ונישוק הס"ת וזכות התורה.....
ריג	נוהגים אחר שמוציאים הס"ת להוליך אותו סביב הבימה ומכריזים הפסוק 'אור זרוע' וכו' בכדי לזכות כל א' בתיקון הנז'.....

	סדר מנהג הוצאת הס"ת ואמירת אור זרוע וכו' לפי האשכנזים ולפי הספרדים וסדר
ריג	התיקון הנעשה אז.....
ריג	מנהג האשכנזים.....
ריג	מנהג עדות המזרח.....
ריג	אחר חיבוק ונישוק הס"ת וקודם כל נדרי יאמרו מאמר הזוה"ק 'קם רבי שמעון'.....
קצא	אח"כ יאמרו בהתעוררות גדולה 'כל נדרי' ענינו מעלתו וסגולתו.....
רטז	אחר כל נדרי אומרים פסוקי ונסלח סלח נא שהחיינו.....
רטז	אח"כ יאמרו תפילת רבון העולמים שתיקן מרן וענינו.....
רטז	בתפילה זו הביא מרן תיקון לביטול מ"ע והעובר על ל"ת מלבד תיקוני ד' עוונות נדרים, ושבועות, והברית, ומשכ"ז.....
ריז	תפילת 'רבון העולמים' דאחר כל נדרי מסיידורו דמרן ובה שילוב וידוי ותיקון ד' העונות, ועוד
רכב	בחי' הנתקנים בכח התורה.....
רכב	כשחל יוהכ"פ בשבת יאמר קבלת שבת בלי כוונת וטעמו.....
רכג	מבוא להבנת כוונת התפילות והעליות דיום הכפורים.
רכג	זו"ן דנקודה ד' דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים מבחי' החיצוניות מקבלים חותם מאימא
רכג	בתפילת הנעילה דיוהכ"פ.....
רכג	בביאור ענין עליית הנוק' לבדה, והז"א לבדו בחלקי התפילות דיוהכ"פ והמסתעף לביאור ענין
רכז	זו"ן דנקודה ד' וה'.....
רכז	בבירור אלו זו"ן נתקנים בתפילות יום הכפורים.....
רכז	זו"ן הגדולים מזדווגים רק בעת שנמשכים להם מוחין דחיה שלמים והם שווים בקומתן.....
רכז	בתפילות יום הכפורים סדר בנין האחור הנסירה והפנים ביעקו"ר.....
רכז	סדר הנסירה יעשה ביעקב ורחל בדרך זו"ן הגדולים.....
רכז	בחזרת הנעילה בשמע ישראל דכתר נעשה זיווג זו"ן הכוללים.....
רכח	סדר ביאור התפילות דיום הכפורים בפרטות.....
רכח	כל פרצוף מפרטי פרצופי זו"ן כלול מג' פרצופים פרטיים הנק' נה"י - עיבור, חג"ת - יניקה,
רכח	כחב"ד - גדלות.....
רכח	עפ"י הסדר האמור נבין סדר תפילות יוהכ"פ בקצרה.....
רל	מרן כתב בסיידור בסדרי העליות כלשון שעה"כ שכתב שעולה לאמא, אולם הכוונה לאו"א
רלא	עי'.....
רלא	סדר כוונת תפילת מעריב דליל יום הכפורים.
רלא	לשם יחוד קודם תפילת מעריב.....
רלא	כוונת מטה לשכינה.....
רלא	בירורי מל' דחכמה דזו"ן מתבררים מבי"ע מאליהם ואינו נעשה על ידינו, ונרמזים בד' היכלות
רלא	כסדר כל יום.....
רלא	קדיש דקודם ערבית יכוין בעליית עולמות העשיה והיצירה לבריאה.....
רלא	יכוין במטבע הברכה דברכת אשר בדברו להעלות בירורי ברכת השבח.....
רלב	ההיכלות שבהם הבירורים הם דא"א וענינם.....
רלג	סדר כוונת ק"ש דמעריב דליל יוהכ"פ.
רלג	כוונת 'שמע ישראל' המשכת המוחין דעיבור ויניקה דפר' נה"י וחג"ת דמל' דאו"א עי' דנקודה
רלג	ה'.....

רלג	בתיבת אחד עולים בירורי האחור דכחב"ד דפר' מל' דחכמה דזו"ן דנקודה ה' ונולד צל"ם שלם דמוחין דגדלות דאחור מכח"ב דמל' דאו"א עי'.....
רלג	בברכה א' דעמידה ימשכו שארית המוחין דגדלות דאחור ויבנו זו"ן בקומת האחור שבהם.....
רלד	סדר נסירת זו"ן בתיבת באהבה וזכרנו.....
רלד	ברכת אתה גבור.....
רלד	ברכת אתה קדוש.....
רלד	כוונת ברכה אמצעית.....
רלד	יכוין בסיום ברכה האמצעית את כוונות הנשיקין מי"ס דז"א לי"ס דנוק' וענינו.....
רלה	עוד יכוין לנשיקין שמפרק לספירה.....
רלו	סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'.....
רלח	כוונות ג' ברכות רצה מודים ושים שלום.....
רלט	כוונות כריעות וזקיפות דברכת מודים והטוב שמך.....
רלט	כוונות הזיווג דשים שלום.....
רלט	ענין הוידוי וההכאה עפ"י הסוד לנענע ולהוריד את החסדים שנסתמו ביסוד דאימא לירד ולהתפשט במקום הגילוי.....
רלט	בטעם ההכאה והוידוי בתפילת שחרית דחול אחר העמידה וטרם נפיי"א.....
רלט	החסדים לא ירדו ממקום שנסתמו בגין החטא, אלא אם ימשך להם הארה משורשם העליון וענינו.....
רמ	הוידוי בג' פרצופים פנימי אמצעי חיצון דאבא סדרו וענינו.....
רמא	סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'.....
רמג	בכל עת שהאדם יאמר וידוי בהכאת הלב יכוין לעורר את החסדים דשורש נשמתו שמא נסתמו בגין עוונותיו.....
רמג	ענין זה דמרחן היפה שעה יסודו בהררי קודש מכ"מ בדברי הרב.....
רמג	לאור האמור יובן סוד הוידוי בתפילות יום הכיפורים.....
רמג	לאור האמור נבין שכוונת הוידוי ואשמנו שייך בכל עת שהוא באותו הפרט בו עסקינן.....
רמד	מלבד וידוי אשמנו יש לומר סדר על חטא כנגד ג"פ פנימי אמצעי חיצון דאור ישר וחוזר דאבא.....
רמד	סדר על חטא בג' פרצופים דאור ישר דאבא על סדר א"ב.....
רמו	סדר על חטא בג' פרצופים דאור חוזר דאבא על סדר א"ב.....
רמח	יש שרוצים לומר שגם בנוסח ספרד הרגיל אפשר לכוין כוונות אלו יען מיוסד הוא על אלפא ביתא.....
קצז	אחר העמידה יאמרו אלו סליחות כ"א כמנהגו ואח"כ יאמרו לדוד מזמור ועלינו.....
רמט	אחר עלינו לשבח יאמרו ד' מזמורים ראשונים שבתהילים בכוונותיהם וסגולתם להנצל ממקרה לא טוב.....
רמט	לטעם הנז' נהג רבינו האר"י להיות נעור כל הלילה.....
רמט	מי שראה קרי ביוהכ"פ יטבול במקוה בצנעא ללא חשש ופקפוק כלל.....
רנ	מי שראה קרי ביוהכ"פ כתב בפרע"ח סדר תיקונו.....
רנ	קבלה ידועה שכל ענין ידאג כל השנה והתיקונים בזה הוא לאנשים גדולים וקדושים אולם לאדם מן המניין אין לו מה לדאוג בזה כלל.....
רנא	סדר תפילת שחרית דיוהכ"פ.....

רנא	בתפילת שחרית דיוהכ"פ נתקנים בירורי זו"ן דנקודה ד' וה' מבי"ע.....
רנב	חיצוניות הברורים הנז' נתקנים יחד עם בחי' פנימיותם ע"י דיבור התפילה ואין כוונת ד' מעשים ביוהכ"פ.....
רנב	אחר ברכות השחר וטרם שיתחיל פרק העקידה יכוין בהקדמות התפילה בסידור הק' שידע אלו בירורים הוא מתקן ואופן וסדר תיקונם.....
רנג	סדר הברורים בהיכלות ובעולמות ע"ד הנעשה בכל יום.....
רנג	ההיכלות דתפילת שחרית המה דדכורא דא"א.....
רנג	סדר קריאת שמע דיוצר דשחרית יום הכיפורים בכללות.....
רנג	סדר כוונת שמע ישראל.....
	המוחין דנה"י דעיבור ודיניקה נמשכים בתיבת שמע והמוחין דכחב"ד חג"ת דעיבור
רנד	ויניקה נמשכים בתיבת ישראל.....
רנה	סדר כוונת שמע ישראל הלכה למעשה בסידור הק'.....
רנו	סדר כוונת אחד.....
	שארית המוחין דגדלות דאחור, בנינם באחור, נסירתם, בירורי הפנים והמשכת מוחין דפנים ובנינם בפנים וזיווגם נעשה בתפילת העמידה, כל תפילה בתיקון הפר' הנוגע אליה.....
רנז	בכל תפילה יש לומר את סדר הוידוי ועל חטא לתיקון נפש המתפלל באותה הבחינה הנתקנת בתפילה ההיא.....
רנז	סדר הקדושה דחזרת הש"ץ דשחרית אי יש לומר בה כתר או נקדישך.....
רנח	ברכת כהנים נעשה גם הוא כסדר הרגיל רק בבחי' הפרצופים שכנגד אותו הפרט.....
רנח	אחר חזרת הש"ץ יאמר קדיש שלם בכוונות התקרבות עולמות בי"ע לאצילות.....
רנט	בפתיחת הארון יאמר ג"פ י"ג מדות והתפילה וכוונות כ"ד ספרים.....
	אחר הסדר הנז' סידר מרן לומר חזן וקהל י"ב פעמים פסוק 'לעולם ה' דברך נצב בשמים' בכוונה מיוחדת ואח"כ תפילה מיוחדת, וסגולתו לבטל גזירות קשות ורעות.....
רנט	סוד קריאת התורה דיוהכ"פ ומנין העולים בו.....
קצד	
רסא	סדר כוונת תפילת מוסף דיוהכ"פ.....
רסב	טרם תפילת מוסף יאמר לשם יחוד כסדר כל תפילה.....
רסב	קודם העמידה יאמרו אשרי ויאמר הש"ץ קדיש וענינו.....
רסב	בתפילת העמידה דלחש וחזרה דמוסף נמשכים המוחין דחו"ב וכתר דאו"א עי' דנקודה ה'.....
רסב	בקדושת כתר דמוסף בתיבת 'איה' ישאל האדם א' מג' דברים עושר או בנים צדיקים או רוח הקודש.....
רסג	בתיבת 'איה' ייחד האדם יחוד הזכירה וענינו.....
רסד	סדר עבודת כהן גדול הנאמר בתפילת מוסף דיוהכ"פ.....
רסד	תחילת התפילה בהשתלשלות הדורות.....
רסד	ערב יום הכיפורים.....
רסד	ליל יום הכיפורים.....
רסד	סדר העבודה.....
רסה	עבודת התמיד בבגדי זהב.....
רסה	עבודת היום בבגדי לבן.....
רסה	בקודש הקדשים.....

רסז	.....השלכת השעיר לעזאזל
רסז	.....קריאה בתורה ושריפת הפר והשעיר
רסז	.....הקרבת קרבנות בבגדי זהב
רסז	.....הוצאת כלי הקטורת בבגדי לבן
רסז	.....סיום העבודות בבגדי זהב
רסז	.....ענין ג' הויזויים
רסז	.....בתחילה יש לכוין ע"י הויזוי להפריד הקלי' מכל הפרצופים דאותו הפרט
רסח	.....בכח הויזוי והתשובה יכוין לזווג או"א ולהמשיך צל"ם דמוחין דנפש - נה"י דאותו הפרט
רסח	.....ע"י המשכת הצל"ם דמוחין נפרדים הקלי' ונמשכים המוחין והנרנח"י
ער	אחר שנמשכו המוחין והנרנח"י ונשלם הפרצוף כבראשונה מכוונים לשמות מ"ב של הפרצופים כנז' בפרע"ח ובסידור הק'.....
ער	בי' הויזוי"ת שיש בתפילת 'עבודת כהן גדול' יש לכוין בהם בניקודים מיוחדים אותם כיון הכהן גדול כאשר נסדרו בסידור הק'.....
ער	ברכת כהנים נעשה גם הוא כסדר הרגיל רק בבחי' הפרצופים שכנגד אותו הפרט.....
ער	אחר חזרת הש"ץ יאמר קדיש שלם בכוונות התקרבות עולמות בי"ע לאצילות.....
רעא	.....יאמר אין כאלוקינו ועלינו
ערב	סדר כוונת תפילת מנחה דיוהכ"פ .....
ערב	טרם תפילת מנחה יאמר לשם יחוד כסדר כל תפילה.....
ערב	בתפילת הלחש דמנחה נמשכים המוחין דה"פ ישסו"ת לה"פ בינה, ובתפילת החזרה המוחין דפר' נה"י וחג"ת ודעת דאו"א עי' לפר' נה"י וחג"ת ודעת דפר' חכמה דזו"ן דנקודה ד'.....
ערב	תחילה יאמרו הקרבנות אשרי ובא לציון, ואחריהם קדיש דבריאה, קריאת התורה.....
ערב	קודם העמידה יאמר הש"ץ קדיש וענינו.....
ערב	בתפילת המנחה דיוהכ"פ שונה תפילת העמידה דלחש מתפילת העמידה דחזרה בענין תיקון הבירורים והמשכת המוחין דגדלות.....
רעג	בהמשכת המוחין דישסו"ת מכוונים גם את המשכת ודחיית המוחין דקטנות.....
רעג	אחר חזרת הש"ץ יאמר קדיש שלם בכוונות התקרבות עולמות בי"ע לאצילות.....
רעד	סדר כוונת תפילת הנעילה דיוהכ"פ .....
רעד	טרם תפילת הנעילה יאמר לשם יחוד כסדר כל תפילה.....
רעד	בתפילת הלחש דנעילה נמשכים המוחין דג"פ חו"ב וכתר דאו"א עי' לחו"ב וכתר דפר' חכמה דזו"ן דנקודה ד', ובתפילת החזרה המוחין דב"פ א"א עי' דנקודות ד' וה' לב' פר' כתר דזו"ן דנקודות ד' וה'.....
רעד	קודם העמידה יאמר הש"ץ קדיש וענינו.....
רעד	בתפילת הנעילה דיוהכ"פ שונה תפילת העמידה דלחש מתפילת העמידה דחזרה בענין תיקון הבירורים והמשכת המוחין דגדלות.....
ערה	בענין החותם הנעשה בנעילה ענינו וביאורו והמסתעף .....
ערה	סדר תיקון יסוד הנוק' הנעשה בכל יום.....
ערב	זו"ן דנקודה ד' בבחי' החיצונית נתקנו בקומת האחור שבהם ונסרו וקיבלה הנוק' את ב' החותמות, ועתה בתפילת הנעילה מקבלת הנוק' דבחינתם את החותם מכלי נה"י דאימא ליסודה לשומרה מאחיזת הקלי'.....
רעו	בביאור החותם הנמשך בתפילת הנעילה מה ענינו.....
רעז	בישוב דברי הרב בכמה מקומות שנמשכים ה"ג בה' תפילות ואח"כ בא החותם דנעילה.....

רעז	.....	זו"ן דנקודות ד' דבחי' הפנימיות, ונקודה ה'.....
רעח	.....	לסיכום הדברים, נוק' דכל הבחינות מקבלים את חותם הנעילה.....
רעח	.....	סדר כוונת חותם הנעילה מהסידור הק'.....
רעח	.....	בנידון אימתי יש לכיין את החותם האם בלחש וחזרה דנעילה או רק בחזרת הנעילה.....
רעט	.....	בחזרת הש"ץ בכתר דנעילה מזדווגים זו"ן דנקודה ד' הנק' ז"א עם זו"ן דנקודה ה' הנק' נוק'.....
רעט	.....	בסיום תפילת הנעילה יאמרו הש"ץ והקהל ז"פ ה' הוא האלקים וענינו.....
רעט	.....	אופן אמירתו.....
רעט	.....	סוד אמירתו.....
רפ	.....	בטעם אמירת ה' הוא האלקים ז"פ.....
רפ	.....	סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'.....

רפא	.....	סדר כוונת סוכות.....
רפא	.....	המוחין דפנים נמשכים ממוצאי יוהכ"פ ועד שמיני עצרת וענינם.....
רפא	.....	מערב יום כפור ועד שמחת תורה נמשכים המוחין דפנים, שהם חלק ממערכת תיקון זו"ן דנקודה ד' מבחי' החיצונית דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים.....
רפב	.....	זו"ן דגבורה דפר' הזמנים הנז' כלולים מה"פ, ב' פר' נה"י וחג"ת שבהם מתוקנים מעת התיקון, ג' פר' כח"ב שבהם טעונים תיקון, אמנם ב' פר' חו"ב שבהם נתקנים עתה, ופר' הכתר שבהם נתקן מאליו.....
רפב	.....	הגם שכתב הרב שממוצאי יוהכ"פ ועד שמיני עצרת מקבלים זו"ן חסדים הכוונה למוחין דפנים.....
רפד	.....	לבאר מדוע נקט דווקא בלשון חסדים ולא מוחין דפנים כמו שמצינן במוחין דאחור.....
רפד	.....	בסידור הק' נמצא המשכת מוחין דפנים גם בדרך מוחין וגם בדרך חסדים דהכל מיוסד לפי ערכי הכינויים.....
רפה	.....	בסה"ק נהר שלום ובסידורו המאיר דמורן נמצא את יסודי הדברים בהמשכת המוחין דפנים דחב"ד דאו"א וישסו"ת לחב"ד דזו"ן ודיעקו"ר, רק שהם באים כדרך המשכת החסדים מהדעת וע"כ המשכתם תהיה מחב"ד דדעת דאו"א וישסו"ת.....
רפו	.....	ד' מיני חסדים (שהם המוחין דפנים) נמשכים מיוהכ"פ ועד שמיני עצרת, עת כניסתם וביאורם.....
רפו	.....	פרטי החסדים דאימא מרמזים למוחין דפנים הנמשכים מדעת העליון, ופרטי החסדים דז"א מרמזים למוחין דפנים הנמשכים מדעת התחתון.....
רפו	.....	פרטי המשכות דעת עליון ותחתון.....
רפח	.....	בביאור כל פרטי הכוונות וההמשכות עפ"י כללי הערכין.....
רפט	.....	מכיון שהמוחין דפנים דכל הבחינות צריכים להמשך דרך הדעת כאמור, ע"כ נפרטת המשכתם בז' ימים כנגד הז"ת דפרטות הדעת דאו"א וישסו"ת, ודז"א, ודיעקו"ר.....
רפט	.....	סדר פר' חג"ת ונה"י עם כל פרטותם והמסתעף.....
רפט	.....	טבלה להבנת כל האמור.....
רצב	.....	סדר המשכה זו ענינו בפרטות כל א' מח' הבחינות דדעת הנמשכים ע"י מצוות הסוכות.....
רצב	.....	ימים שבין יום כפור לסוכות הנק' 'ימים שבנתיים' מעלתם וענינם.....
רצב	.....	סדר כניסת המוחין דפנים בימים שבנתיים והמסתעף.....
רצב	.....	מערב יום כפור ועד יו"ט א' דסוכות נמשכים החסדים דאו"פ מאימא לנוק'.....

רצג	..... בטעם כניסתם מתתא לעילא ולא כסדר הרגיל דכל עת.
רצג	עפ"י רבינו השד"ה בסה"ק שערי רחמים נמשכים בימים שבנתיים המוחין דו"ק דו"ק דדעת
רצג	עליון מאו"א וישסו"ת.....
רצג	פרצופי ו"ק דו"ק דדעת העליון נפרטים לז"ת, ונמשך מהם לאותה בחי' שכנגדם בזו"ן
רצג	ויעקו"ר.....
רצג	סדר המשכת המוחין יעשה מתתא לעילא.....
רצה	מרן בסידורו לא סידר כוונה זו בסדר הזה כי אם בערב יוהכ"פ בלבד ובסדר הפשוט ענינו
רצה	וטעמו.....
רצה	בימים שבנתיים לא סידר מרן כוונת המשכת ה"ח לחג"ת נ"ה דנוק'.....
רצה	דעת קודשו דרבינו השד"ה דיש לכוונם גם בימים שבנתיים בתיבות מלך עוזר וכו'.....
רצו	לקיים דברי השד"ה סידרנו בסידורינו כוונת הימים שבנתיים בדרך הפשוט כערב
רצו	יוהכ"פ.....
רחצ	סדר מצות הסוכה ענינה וכוונותיה.....
רחצ	מ"ע מהתורה לישיב בסוכה שבעה ימים.....
רחצ	טעם ישיבת הסוכה.....
רחצ	טעם ישיבתה בחודש תשרי דווקא.....
רצט	מצות הישיבה בסוכה נוהגת בלילות כבימים.....
רצט	כוונת המצוה.....
רצט	מצות הישיבה בסוכה - תשבו כעין תדורו.....
ש	תשבו כעין תדורו.....
ש	י"ד סעודות חייב אדם לאכול בסוכה לדעת רבי אליעזר.....
שא	שיעור האכילה בסעודות.....
שא	יציאה מן הסוכה.....
שב	סדר מנהגי ועניני וכוונת מצות הסוכה עפ"י סודן של דברים.....
שב	תיכף אחר יוהכ"פ ישתדל בעשיית הסוכה.....
שב	ענין דפנות וסכך הסוכה וטעם עשיית הדפנות קודם הסכך.....
שב	גובה הסוכה יהיה י' כנגד הו"ה, רוחב הסוכה ד' ומשהו נגד ד' אותיות השם.....
שב	בענין עשיית הסכך באופן שיראו הכוכבים מתוכה וענינו, ושמועה נוספת בענין הסכך.....
שג	שמועה נוספת בענין הדפנות, וישוב ב' השמועות בענין סכך ודפנות הסוכה וביאורם.....
שג	ענין הדפנות והסכך המרמזים לנה"י ות"ת דאימא הכל בבחי' אוה"מ.....
דש	סדר הסוכה בשולחן בד' רגלים ומטה ומנורה, וישים השולחן בדרום והמנורה בצפון, והמטה
דש	ראשה למזרח ורגליה למערב.....
דש	בערב סוכות ירבה בצדקה ויחלק את מעות הפדיון לעניים.....
דש	אחר גמר כל ההכנות ילך לטבול בכוונות הטבילה לערב יו"ט.....
שה	אח"כ ילך לביהכ"נ לתפילת מנחה דערב יו"ט ותפילת מעריב דליל יו"ט ואח"כ יבוא לסוכתו....
שה	בענין מעלת התפילות ועסק התורה בסוכה וכך נהגו בבית אל.....
שה	יכנס לסוכה וישב בה ביראת ה'.....
שו	ענין הישיבה בסוכה הוא הישיבה בצל האמונה להגן מהקלי' והמקטרגים שלא יהיה להם חלק
שו	ואחיזה ביחוד שיהיה בשמחת תורה.....

ש	ידליק שבעה נרות נגד שבעה צדיקים הבאים בסוכה וענינו.....
שז	ענין ז' הצדיקים הבאים בסוכה הנקראים אושפיזין - אורחים.....
שח	ענין גדול ליחד לאושפיזין כסא מיוחד בסוכה.....
שח	יהיו עניים אוכלי שולחנו וענין קשרם עם הצדיקים.....
שי	אחר אכילתו בסעודת יו"ט ילמוד מסכתא סוכה.....
שי	נוהגים לעשות כל יום שמחה זכר לשמחת בית השואבה.....
שיא	סדר כוונות מצות הסוכה .....
שיא	ענין הסוכה המשכת החסדים דאו"מ מאימא לנוק'.....
שיא	החסדים דאו"מ נפרטים לז' ונמשך מהם חסד א' בכל יום מז' ימי הסוכות.....
שיב	ז' המקיפים הם כנגד ז' ענני הכבוד שהוא טעם ישיבת הסוכה.....
שיב	עפ"י מ"ש מרן בנה"ש ורבינו השד"ה בשה"ק שערי רחמים נמשכים ע"י הסוכה המוחין דג"ר דו"ק דדעת העליון מאו"א וישסו"ת לכנגדם בזו"ן ויעקו"ר.....
שיב	פרצופי ג"ר דו"ק דדעת העליון נפרטים לז"ת, ונמשך מהם לבחי' שכנגדם בזו"ן ויעקו"ר.....
שיג	סדר המשכת המוחין הנז' בז' ימי החג.....
שיד	טבלה להבנת כל האמור.....
שטו	מרן בסידורו לא סידר כוונה זו בסידורו וע"כ אין לסדר זאת הלכה למעשה.....
שטו	בסידורו דמרן סידר לכיון מטבע הברכה דברכת לישב בסוכה.....
שטו	סדר כוונת המשכת המקיפים דסוכה עפ"י פשט שעה"כ ופרע"ח וסידורי האר"י.....
שטז	סדר כוונת צדדי וקישוטי הסוכה.....
שטז	סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'.....
שיז	סדר מצות נטילת לולב ענינו מנהגו וכוונותיו .....
שיז	מ"ע מהתורה ליטול ד' מינים ביום הראשון של חג הסוכות.....
שיז	מדרבנן יש לטול כל שבעה זכר למקדש.....
שיז	טעם המצוה.....
שיז	מלבד נטילת ד' מינים מצוה לנענעם ג"כ וטעמו.....
שיח	מנהגי ד' מינים וסדר הכנתם נטילתם ונענועם .....
שיח	ד' המינים רומזים לחסדים המתפשטים בז"ת דז"א.....
שיח	יקשור את המינים ללולב, כי ע"י הלולב הרומז ליסוד עולים החסדים לקבל הארה משורשם שבדעת, וכן יזהר לטול את הלולב כדרך גדילתו ולא יהפכנו לרמז קבלת הארה מהדעת.....
שיח	לטעם האמור יזהר בנטילת ונענועי הלולב לחבר את האתרוג עם הלולב ומיניו.....
שיט	לפי"ז יובן טעם אמירת הברכה על הלולב דווקא.....
שיט	סדר קשירת הלולב.....
שיט	סדר אחיזת ד' המינים.....
שיט	זמן נטילת ד' מינים אחר תפילת שחרית וקודם ההלל ודווקא בסוכה.....
שכ	יש לנענע לששה צדדים וסדר עמידת האדם המנענע.....
שכ	צורת הנענוע יהיה ג"פ בכל צד הולכה והובאה.....
שכ	טעם ההובאה בכל נענוע כנגד החזה.....

- שכ** ..... יזהר בעת שמנענע שישאר חלל בין הכותל לראש הלולב.
- שכא** ..... היכן יש לנענע בסדר הברכה והלל.....
- שכא** ..... המנהג הוא שהאדם המנענע יסובב א"ע לכל צד שמנענע מלבד מעלה ומטה שאז יעמוד ופניו וגופו כלפי מזרח.....
- שכב** ..... **סדר כוונת מצות נטילת לולב ומיניו**.....
- שכב** ..... ע"י מצות נטילת לולב נמשכים אוה"פ מז"א לנוק', שהכוונה למוחין דג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון מאו"א וישסו"ת הנמשכים לג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון דב' פר' חו"ב דזו"ן ויעקו"ר....
- שכג** ..... ב' מיני נענועים מצינו, אחד בעת נטילת לולב, והב' בהלל ד' פעמים.....
- שכג** ..... בטעם ד' נענועים אלו אחר שכבר נמשכו המוחין דאותו היום בנענועי הברכה.....
- שכג** ..... ע"י נענועי הברכה נמשכים המוחין דכלי חיצון ואמצעי, וע"י נענועי ההלל נמשכים המוחין דכלי הפנימי, דג"ר דו"ק דאו"א וישסו"ת.....
- שכד** ..... בטעם עשית סדר נענועים אחד בנענועי הברכה, וד' סדרי נענועים בהלל.....
- שכד** ..... רבינו השד"ה מחלק בין המשכת המוחין לג"ר דו"ק שהוא בנענועים עצום, לו"ק דו"ק דדעת תחתון שנמשך בברכה ואחיזת הלולב קודם הנענוע.....
- שכה** ..... אימתי נבררים הבירורים ונמשכים המוחין הנז'.....
- שכה** ..... כל האמור מדוקדק היטב בסידור הק' בכוונת הנענועים.....
- שכו** ..... כל המהלך הנז' מרומז היטב בדב"ק של הרב בשעה"כ.....
- שכו** ..... לבאר את דב"ק של הרב בשעה"כ שמשם נראה שהחסדים העולים והמתפשטים הם אותם החסדים.....
- שכו** ..... סיכום הדברים.....
- שכז** ..... **סדר נענועי הברכה**.....
- שכז** ..... בברכת הלולב מתבררים הבירורים ונולד צלם המוחין דכלי החיצון והאמצעי דפר' ג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת.....
- שכז** ..... המוחין דו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת נמשכים בפר' שכנגדם בז"א, הל"ם בברכה והצ' בנטילת הלולב קודם הנענוע, והם ענפי החסדים שנמשכו בו"ק דז"א.....
- שכז** ..... המוחין הנז' דו"ק דו"ק דדעת תחתון שנמשכו לב' פר' חו"ב דז"א, עולים ע"י הנענועים להביא את המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דז"א וישסו"ת להמשך בדעת דז"א דבחינתם.....
- שכח** ..... בטעם עלייתם לעורר את שורשיהם העליונים עד פלגותא דשערי דא"א.....
- שכח** ..... ביאור התעוררות השורשים ע"י הנענועים.....
- שכח** ..... מר"ה ועד ש"ע עסקנו בבירור ותיקון ב' פר' חו"ב דזו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו המקבלים מוחין דגדלות מאו"א וישסו"ת, והרי עולים זו"ן בקומתם דישסו"ת ואו"א ע"י עד הגרון דא"א.....
- שכח** ..... בעת שמקבלים זו"ן מוחין מישסו"ת עולים בקומת ישסו"ת, ובעת שמקבלים מוחין דאו"א ע"י עולים בקומת או"א ע"י, והרי עתה זו"ן דגבורה בקומת או"א ע"י וישסו"ת בגרון דא"א.....
- של** ..... הגם שנמשכים חלקי המוחין דפנים מאחר ונמשכים דרך הדעת יהיה סדר המשכתם גם באופן של מוחין וגם באופן של המשכה מהדעת והמוחין דחו"ב כלולים בו ואינם עולים בשם.....
- של** ..... הדעת כלול מדעת עליון המכריע בין חו"ב והוא ו"ק דחו"ב, ודעת תחתון שבו תרין עטרין.....
- של** ..... דעת העליון נקרא ג"ר דדעת התחתון הנקרא בערכו ז"ת, ודעת התחתון תרין עטרין שבו יש

	בפרטותם ג"ר וז"ת, וכן בדעת המכריע יש בפרטותו ג"ר וז"ת.....
שלא	סדר ההתלבשות דפרי או"א וישסו"ת בז"א.....
שלב	אחר כל האמור יתבאר הקדמת מוין בסידור.....
שלב	שלב א' לעלות את ענפי הז"ת שהם החסדים שנתפשטו והם המוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת.....
שלב	שלב ב' להעלות ע"י היסוד שהוא הלולב דרך פנימיות חוט השדרה לעורר שורשם שבדעת דז"א.....
שלב	שלב ג' להעלות אותם עוד דרך שורש היסוד שבהם לעורר את ז"ת דתרין עטרין דדעת התחתון.....
שלב	שלב ד' להעלותם עוד לעורר שורשם שבג"ר דתרין עטרין דדעת התחתון.....
שלב	שלב ה' להעלותם עוד לעורר שורשם שבדעת דז"א.....
שלב	שלב ו' להעלותם עוד לעורר שורשם שביסוד דחו"ב דחיך וגרון דא"א.....
שלב	שלב ז' להעלותם עוד לעורר שורשם שבדעת דא"א.....
שלב	שלב ח' להעלותם עוד לעורר שורשם שבאורחא דפלגותא דשערי דא"א.....
שלה	אח"כ יורדים למטה מדרגא לדרגא עם המוחין דג"ר דו"ק.....
שלה	יכוין להמשיך את המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת לג"ר דו"ק דדעת התחתון דז"א, ומשם ע"י הנענועים לפשטם מהדעת לו"ק דז"א, ומשם לנוק' דפרטותם.....
שלה	סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'.....
שלו	סדר התפשטות המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון להמשך בפרטות פר' ו"ק דז"א.....
שלו	מורן מלמדנו שהו"ק דז"א הם ששה פרצופים בעובי שכ"א מהם כלול מחג"ת נהי"ם באורך.....
שלו	פר' ו"ק אלו יש להם בפרטותם נה"י וחג"ת, ויש לכוין להמשיך להם ע"י הנענועים מוחין דג"ר.....
שלו	טעם היות הנענועים לששה צדדים.....
שלו	ג' נענועים לכל צד ענינו המשכת מוחי החב"ד דפרטות כל מוח ביומו.....
שלט	יש לכוין את המוחין הפרטיים בציר דב"ח.....
שלט	סדר כוונת המוחין וצירופי יה"ו וענינם.....
שדמ	סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'.....
שמה	סדר נענועי ההלל .....
שמח	כוונת נענועי ההלל שווים בכוונתם לנענועי הברכה מלבד כמה חילוקים.....
שמח	בברכת ההלל מתבררים הביורורים ונולד צלם המוחין דכלי הפנימי דפר' ג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת.....
שמח	המוחין דו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת נמשכים בפר' שכנגדם בז"א, והם ענפי החסדים שנמשכו בו"ק דז"א.....
שמח	המוחין הנז' דו"ק דו"ק דדעת תחתון שנמשכו לב' פר' חו"ב דז"א, עולים ע"י הנענועים להביא את המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דז"א וישסו"ת להמשך בדעת דז"א דבחינתם.....
שמט	ביאור התעוררות השורשים ע"י הנענועים.....
שמט	שלב א' להעלות את ענפי הז"ת שהם החסדים שנתפשטו והם המוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת.....
שמט	שלב ב' להעלות ע"י היסוד שהוא הלולב דרך פנימיות חוט השדרה לעורר שורשם שבדעת דז"א.....

	שלב ג' להעלות אותם עוד דרך שורש היסוד שבהם לעורר את ז"ת דתרין עטרין דדעת
שמת	.....התחתון
שמת	.....שלב ד' להעלותם עוד לעורר שורשם שבג"ר דתרין עטרין דדעת התחתון
שמת	.....שלב ה' להעלותם עוד לעורר שורשם שבדעת דז"א
שנ	.....שלב ו' להעלותם עוד לעורר שורשם שבחסד עליון דדעת דפר' יומא דכולהו דא"א
שנב	.....אח"כ יורדים למטה מדרגא לדרגא עם המוחין דג"ר דו"ק
שנב	.....המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת נמשכים עתה לג"ר דו"ק דדעת התחתון דז"א, ומשם יכוין ע"י הנענועים לפשטם מהדעת ל"וק ומשם לנוק' דפרטותם
שנב	.....סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק'
שנב	.....סדר התפשטות המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון להמשך בפרטות פר' ו"ק דז"א
שנג	.....המוחין דכל יום נפרטים לחו"ב חו"ג דפרטות אותו המוח ונמשכים ע"י ד' סדרי הנענועים בהלל
שנג	.....בענין שמות המוחין שיש לכוין בנענועי ההלל והחילוקים מנענועי הברכה
שסב	..... סדר ההקפות דששת ימי הסוכות ודהושענא רבא
שסב	.....אחר ההלל מקיפים את התיבה עם הד' מינים וענינו עפ"י הפשט
שסג	.....מנהגי ההקפות עפ"י סודן של דברים
שסג	.....בכל יום יקיף הקפה א' עם הלולב ומיניו וביום הושענא רבא יקיף ז' הקפות
שסג	.....זמן ההקפות אחר ההלל וטעמו
שסג	.....בזמן ההקפה יאחז ד' המינים בידו ולא ינענעם
שסג	.....ההקפות נעשים על סדר אד"ם והם דבור ההקפה, מעשה ההקפה, והאדם המקיף
שסד	.....יקיף לבימה ששם הס"ת, ועפ"י האר"י יוכל להקיף גם אם אין מצוי שם ס"ת
שסד	.....בשעת הדחק ושאין בידו ברירה יקיף בביתו ויניח על כסא בביתו תנ"ך ויוכל להקיף
שסד	.....לאחר גמר ההקפה עם אמירת המזמורים כנהוג יאמר קדיש תתקבל
שסה	.....ענין ההקפות בסוכות עפ"י הסוד בכללות, המשכת אוה"מ מז"א לנוק'
שסו	.....סדר כוונת ההקפות על סדר אדם דבור ומעשה' וביאורם
שסז	.....ביאור ענין המקיפים דאדם דבור ומעשה עפ"י מרן בנה"ש ובסידור הק'
שסז	.....עפ"י רבותינו השמן ששון והשד"ה בסה"ק שערי רחמים יתבאר הכל על סדר נכון וברור
שסט	.....ההקפות הם חלק מענין המוחין דפנים הנמשכים בפרטי מצות הסוכות והגם שנמשכים לב' פר' חו"ב דז"א עיקר המשכתם עבור בנין הנוק'
שסט	.....כוונת שמות המוחין דמקיפים בשם א"ל וענינו
שסט	.....אופן כוונת פרטי שם א"ל בג' מקיפי אד"ם
שסט	.....בחי' הדיבור
שסט	.....בחי' המעשה
שע	.....בחי' אדם
שע	.....ג' א"ל הנז' עולים גי' מג"ן להמשיכו לנוק' וענינו לשומרה מאחיזת הקלי'
שעא	.....מרן מלמדנו בסידורו המאיר כי המוחין המקיפים נפרטים ע"ד הפנימיים, ונמשך כל יום מז' ימי הסוכות מוח א' לפרטי הו"ק
שעא	.....סדר המשכת המוחין המקיפים בששת ימי חג הסוכות

שעב	..... סדר המשכת המוחין המקיפים בז' הקפות דהושענא רבא.
שעד	..... סדר הכוונה בסידור הלכה למעשה.
שעה	..... בענין ההקפה הא' ביום הז'.
שעח	..... סדר כוונת הב' דהקפות והיא המשכת ז' אוה"מ מא"א לנוק' דרך כל פרצופי האצילות וענינה..
שעח	..... מא"א נמשכו מקיפים לז' פרצופי האצילות מלבד רחל וענינו.....
שעח	..... בהקפות ז' ימי הסוכות נמשכים ז' המקיפים לרחל וכולם מקבלים מקיפים חדשים בסדר שיתבאר.....
שפא	..... בז' הקפות דיום הושענא רבא נמשכים ז' אורות מקיפים חדשים עליונים מא"א לכל הפרצופים בסדר שיתבאר.....
שפג	..... סדר כוונה ג' דהקפות והיא המשכת הנרנח"י אוה"מ דל"ם דבחי' המעשה וענינה.....
שפג	..... כונה זו ענינה פרטות כוונת 'מעשה' מסדר אד"ם.....
שפג	..... עיקר מקיפי ה' הושענות הם בחי' ה'מעשה' והשאר הגם שהם מקיפים אינם נק' מקיפים בענין דילן כמו מקיפי ה'מעשה' והטעם.....
שפג	..... מקיפי ה'מעשה' נמשכים לפי סדר המוחין הנמשכים באותו היום כאמור.....
שפד	..... סדר כוונה ד' דהקפות והיא המשכת אוה"מ מכל פר' האצילות לרחל וענינה.....
שפד	..... סדר המשכת המקיפים בז' ימי הסוכות.....
שפד	..... ביום הושענא רבא אחר הקפה ז' יכוין שוב המשכה זו בז' ההקפות.....
שפד	..... להבהרת סדר הענינים נביא את דוגמת הסידור.....
שצא	..... סדר הושענא רבא .....
שצא	..... בליל הושענא רבא מתחילת הלילה ועד חצות נעשה חותם מאימא למלכות דנוק'.....
שצא	..... לטעם האמור יש לקרוא משנה תורה ולכוין לעשות החותם הנז'.....
שצב	..... כוונת קריאת משנה תורה.....
שצב	..... בליל הושענא רבא נדונים התחתונים שוב ונחתמים וענינו.....
שצב	..... החתימה הב' נעשה בליל הושענא רבא מתחילת הלילה ועד חצות, וענינה נתינת הפתקין לשליחים.....
שצג	..... הגם שנמסרו הפתקין לשליחים אין להם רשות לפעול פעולתם עד שמחת תורה שמא ישוב בתשובה ביום הושענא רבא.....
שצג	..... אע"פ שכתוב בזה"ק שפתקין היוצאים מבי מלכא א"א להחזירם, הוא אם לא שב בתשובה... לטעם שנדונים ישתדל האדם להיות נעור כל הלילה ולעסוק בתורה בסדר שסידר הרב.....
שצד	..... וכן לטעם האמור יזהר האדם מאוד במעשיו ובדבוריו ובכוונת תפלתו ביום הושענא רבא.....
שצה	..... ענין חביטת הערבה כוונותיה ומנהגיה.....
שצה	..... מבוא קצר לענין ענין חביטת הערבות עפ"י הפשט.....
שצה	..... תחילה חובטים בקרקע ולאחר מכן על כלי.....
שצה	..... אין לזרוק את הערבות שנחבטו.....
שצה	..... זריקת הערבות על גבי ארון הקודש.....
שצו	..... החתימה הב' נעשה בליל הושענא רבא מתחילת הלילה ועד חצות, וענינה נתינת הפתקין לשליחים.....
שצו	..... עפ"י מנהג הרב אחר קדיש תקבל דהושענות יקח ה' ערבות ויאחזם, ויכוין שהם כנגד ה"ג הניתנים מאימא למלכות דנוק'.....

שצו	עוד יכוין באחיזתם שע"י חביטתם ינתנו ה"ג במלכות דנוק' לעשות לה כלי דמ"ן עבור הזיווג דשמיני עצרת.....
שצו	הה"ג הנמשכים במלכות הם גם עבור המ"ן ולא רק עבור כלי דמ"ן.....
שצו	יכוין גם לעורר את הגבורות שביסודה שנמשכו ביוהכ"פ.....
שצו	סיכום הבחינות דמ"ן וכלי המ"ן והחותמות הנעשים ביסוד הנוק' בתפילת הנעילה, ודליל ויום הושע"ר הנעשים במלכות דנוק'.....
שצו	יחבט ה' חבטות בלבד בה' הערבות ולא יותר, ויכוין להמשיך את הה"ג מאימא מנצפ"ך למלכות דנוק'.....
שצו	עוד יכוין בחביטת הערבות להכות הדינים ולהורידם במלכות הנק' קרקע ולהחליש כח הגבורות וענינו.....
שצח	עוד יכוין בכל חבטה לשם יה"ו דמ"ה גי"ט ל.....
שצח	בהרמת היד יכוין לנשיקין לצורך זיווג שמיני עצרת.....
שצח	עפ"י הסוד יש להכות הערבות בקרקע ממש.....
שצט	סיכום הכוונה בדברי מרן בסידור.....
ת	יו"ט שמיני עצרת ושמחת תורה.....
ת	יו"ט אחרון דסוכות הוא יו"ט בפ"ע ונקרא שמיני עצרת וענינו.....
ת	יו"ט זה נקרא גם שמחת תורה.....
ת	שמיני עצרת ושמחת תורה בארץ ישראל יום א' הוא ובחזו"ל נחלק לב' ימים.....
תא	מנהג הוצאת הס"ת מארון הקודש ולהקיף עמהם את התיבה בשחרית ובמנחה ואחר ערבית דמוצאי שמחת תורה.....
תא	רבינו האר"י נהג להקיף ז' הקפות אחר הס"ת או לפניו, ולרקד ושורר לפני הס"ת בכל יכולתו..
תא	בהקפות מוצאי ש"ת היה רבינו האר"י נוהג אחר גמור ההקפות להצטרף לעוד בתי כנסיות ולהקיף עמהם.....
תא	הגם שבדברי הרב לא נזכר הקפות דליל שמחת תורה יש לעשות הקפות כביום.....
תב	סוד כוונת ההקפות מבאר מרן שהוא המשכת הכתרים דדעת עליון ותחתון וענינו.....
תג	הגם שכן נתבאר בנה"ש, מכיון שלא נזכר לכיון כן הלכה למעשה בסידור הק' ע"כ אין לכוונו...
תג	הגם שכן נתבאר בנה"ש לא נזכר מזה מאומה בסידור הק' וע"כ אין לכוונו.....
תג	יאמר מזמור הושיעה ה' והוא בתהילים פרק י"ב, וסגולתו לבטל הקלי'.....
תד	סדר זיווג זו"ן הכוללים דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו.....
תד	ביום שמיני עצרת בתפילת המוסף מזדווגים זו"ן הכוללים דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו.....
תד	בטעם היותם שווים בקומתם בתפילת מוסף בלבד והמסתעף.....
תד	בענין עמידתם והשתוותן בכתר דמוסף דווקא.....
תה	בענין נתינת ה"ג מז"א לנוק' בעת הזיווג.....
תה	בענין כוונת שם ס"ג כ"ב אתוון ומנצפ"ך.....
תו	לטעם שהזיווג הכולל נעשה ביום נאסר הזיווג התחתון בליל שמחת תורה.....
תו	יום אסרו חג יש לנהוג בו שמחה כי הוא יום קליטת השפע.....
תו	שפע הזיווג נמצא בנוק' עד שביעי של פסח, שאז נולד.....

סדר כוונות הרי"ו

י"א מנ"א תשע"ח:

אקדמות מילין לסדר כוונות הרי"ו:

ואחר שזכינו בעזרת אל עליון לבאר את סדרי כוונות התפילות ותקיעת שופר דב' הימים דראש השנה נבוא להשלים ולבאר את סדר כוונות הרי"ו, שענינם המתקת הדינים המתעוררים בר"ה והכנת הנוק' לעלות ז' עליות עד הכתר דז"א, אשר סובבים המה על סדרי כוונות ברוך אתה ה' שבריש תפילת העמידה, ונבארם בדב"ק של הרב והלכה למעשה בסידור הק', ויהי נועם ה' אלקינו עלינו וכו'.

סדר כוונות ברוך אתה ה' דכל יום בקצרה:

ולמען בהירות הבנת כוונות הרי"ו, נקדים לחזור ולבאר בקצרה את סדר כוונות ברוך אתה ה' דתחילת העמידה דכל יום שעליהם בנויים כוונות הרי"ו כאמור, ואם ברצון הלומד הנעים ללומדם בארוכה יעיין בחלק ב' וד' של ספרנו שם הארכנו לבאר ענינם עם כל המקורות.

סדר תיקון הזו"ן ע"י התפילה:

הנה נודע כי זו"ן דפרטות כל יום, קודם התפילה הז"א בן ו"ק, והנוק' נקודה קטנה כלולה בפרטותה מעשר, (והם י' מלכיות דנוק' כנודע) בעולם הבריאה, שירדה לשם לסיבת הגלות כנודע, וכירוריהם נתונים מעת שבירת הכלים בבי"ע.

זו"ן דכל יום קודם התפילה הז"א בן ו"ק באצ"י, והנוק' נקודה בעולם הבריאה

ותכלית מצות התפילה דכל יום, לברר את בירורי זו"ן דאותו היום ולעלותם מעולם לעולם עד הגיעם להיכל אהבה דבריאה ב'אהבת עולם'. ואח"כ בק"ש לברר את בירורי האחור שבהם כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק, ולהמשיך ולהוציא צלם שלם דמוחין דגדלות דאחור, אשר המוחין דו"ק דגדלות דצ' דתבונה שבו נמשכים בו"ק דב"ן דז"א, ושארית המוחין דגדלות דאחור, והם המוחין דג"ר דצ' דתבונה, וי"ס דצ' דיש"ס, ול"ם דיש"ס"ת יש לכוין להמשיכם במשך ברכה א' דעמידה, ומכחם לבנות את זו"ן בכל קומתם דאחור כנודע, ואח"כ לנוסרם ולהביאם בפנים, ואז לברר ולתקן את בירורי הפנים שבהם, ולהמשיך להם מוחין דגדלות דפנים, ולבנותם בפנים ולזווגם.

י' מלכיות דנוק' עולים לאצילות בתיבת ברוך:

עוד נוסף לבאר בענין תיקון הנוק', כי נוק' דאצילות דהיום הזה יורדת תמיד לעולם הבריאה לסיבת הגלות כדאמרן, ושם היא בבחי' נקודה א' כלולה מעשר (והם י' מלכיות שבה), ויש להעלותה לאצילות, והוא מ"ש בשעה"כ דרוש ו' דר"ה (דף צ"ג ע"ג) וזלה"ק:

נוק' דאצ"י הנמצאת בבריאה בבחי' י' מל' יש להעלותה לאצילות בד' שורשיה

והענין הוא כי ד' בחי' יש אל המל' כנ"ל ציבור משנת ד' ראשי שנים הם כו'.

הא' היא בחי' צסוד קשר של תפילין ש"ר תחת ג"ר שהם חצ"ד דז"א ושם הניחה שורש א'. עוד יש לה שורש ב' תחת חג"ת דז"א ושם הוא מקום החזה. עוד יש לה שורש ג' תחת נה"י דז"א תחת היסוד ושם הוא נקרא צסוד ה' אחרונה של הוי"ה.

עוד יש לה שורש ד' למטה בהיכל ק"ק דבריאה ושם היא צסוד נקודה א' כלולה מי', אבל אין בה בחי' פרצוף ואז נקרא שם אדנ"י. ועיין צפ' חיי שרה צענין מערת המכפלה ומצין מה ענין ד' בחי' אלו היטב.

והנה כונתנו עתה היא להעלותה ולהמשיכה אל שרשיה העליונים הד' אלו הנז':

שבר"ה אחר שעולה מבריאה לאצילות שהוא השורש הא', מכוונים להעלותה בד' שורשיה, והם לנה"י ולחג"ת ולחב"ד, משא"כ בכל השנה שעולה עד אחורי החזה דז"א בלבד.

בכריעות וזקיפות הא' נמשכים המוחין דגדלות דאחור לאותה שעה ועל ידם עולה הנוק' לאצי':

ומלמדנו הרב בשעה"כ דרוש ב' דעמידה והלכה למעשה בסידור הק', דשארית המוחין דגדלות דאחור דישסו"ת שנולדו בק"ש ועומדים ע"ג רישא דז"א, נמשכים בכריעות וזקיפות הא' לאותה שעה בלבד להכנס בז"א, בכדי לתת כח לנוק' לעלות מעולם הבריאה לאצילות, ולהגיע למקומה שבאחורי החזה דז"א, באופן הזה:

בכח המוחין הנמשכים בכריעות וזקיפות עולה הנוק' מבריאה לאחורי החזה דז"א דאצי'

בכריעה א' נמשכים המוחין דו"ק דצ' דגדלות דתבונה שנמשכו בק"ש בחב"ד חג"ת דז"א, ונרחים עתה לר"ק דז"א. ועי"כ עולים י' מלכיות דנוק' לאצילות, והמלכיות דז"א עולים לאחורי היסוד דז"א. בכריעה ב' נמשכים הארות המוחין דג"ר דצ' דגדלות דתבונה לחב"ד דז"א, ובכוחם המלכיות דחח"ן בג"ה עולים לאחורי נו"ה דז"א.

בזקיפה א' נמשכים הארות המוחין דו"ק דצ' דגדלות דיש"ס לר"ק דז"א, ובכוחם עולים מל' דו"ק דכתר כנגד ב"ש ת"ת דת"ת דז"א.

ובזקיפה ב' נמשכים הארות המוחין דג"ר דיש"ס לג"ר דז"א, ובכוחם עולים ג"ר דמל' דכתר לשליש עליון דת"ת דת"ת שהוא החזה דז"א.

אחר שעלו י' המלכיות דנוק' דאצי' למקומם באחורי החזה, מסתלקים המוחין וחוזרים להמשך בקבע במשך ברכה א' דעמידה ומכוחם נבנים זו"ן ונעשים פר' שלם דאחור כלול מי"ס:

ואחר שעלו י' מלכיות דנוק' מעולם הבריאה לאצילות בכח הארת המוחין הנז' שנמשכו לסייע בעלייתם, מסתלקים המוחין דגדלות דאחור דג"ר דצ' דתבונה וי"ס דצ' דיש"ס ועולים ע"ג רישא דז"א, ונמשכים אח"כ בקבע בהמשך הברכה באופן כזה:

המוחין הנמשכים בכריעות וזקיפות הם לאותה שעה בלבד, ואח"כ נמשכים בקבע

בתיבות 'אלקי אברהם יצחק ויעקב' המוחין דגדלות דג"ר דצ' דתבונה, ונה"י דצ' דיש"ס, ובתיבת 'גומל' המוחין דגדלות דחג"ת דצ' דיש"ס, ובתיבות 'קונה הכל' המוחין דג"ר דצ' דיש"ס, והמוחין המקיפים דל"ס דישסו"ת.

ומכח המוחין הנז' נבנים זו"ן בכל קומתם דאחור, ואז הז"א נגדל מהיותו בן ו"ק ונעשה י"ס, וגם הנוק' נגדלת ונעשית מי' מלכיות שבה המקבלים כל א' מהם ט"ס נוספים בסוד כוונת א"ט ב"ח ונעשית פרצוף שלם כלול מי"ס.

מלבד הארות המוחין נמשך לנוק' הארות נוספות בתיבות 'ברוך אתה' לתת כח לנוק' לעלות לאצי' ולהבנות: ומלבד הארות המוחין הנמשכים לסייע לנוק' לעלות, נמשכים הארות נוספות לנוק' בתיבות 'ברוך אתה' לסייע בעלייתה והכנה לבנינה שיעשה במשך ברכה א' דעמידה, וטרם שנבארם נקדים הקדמה קצרה:

שהנה נודע מסדר כוונות העמידה שהמוחין דתבונה הם שם אהי"ה, ודיש"ס שם הוי"ה, עוד נתבאר כי המוחין הנמשכים בכריעות וזקיפות הא' הם דחכמה דכתר, והמוחין דחכמה דכתר דתבונה הם שם אהי"ה דיודין העולה בגי' קס"א, והמוחין דיש"ס הם שם הוי"ה דיודין העולה בגי' ע"ב כמו שביארנו באורך בכוונות העמידה.

מלבד המוחין נמשכים גם הארות בכריעות והם כ"ב אותיות ומנצפ"ך לסייע בעליית הנוק' ובנינה

עוד נודע כי המוחין דג"ר דתבונה הם החלק הראשון משם אהי"ה והם ב' אותיות א"ה, והמוחין דר"ק דתבונה הם החלק השני דשם אהי"ה והוא ב' אותיות י"ה דאהי"ה, וכן הוא בשם הוי"ה במוחין דיש"ס ועיין בזה מ"ש באורך בספרנו בח"ב וח"ד בכוונות העמידה. ולפי כל האמור יובנו היטב ענין ההארות הנמשכים בתיבות 'ברוך אתה' כאמור.

סדר ההארות הנמשכים בתיבת ברוך דכל יום:

וסדר ההארות הנמשכים בתיבת 'ברוך' נעשים באופן ובסדר הזה:

הארת המוחין לז"א ולנוק' בסוד יה דמוחין דו"ק הנמשכים ל-וה שהם זו"ן הרי יהוה:

הארת המוחין דו"ק דגדלות דתבונה שהם י"ה דאהי"ה הנמשכים לז"א הרמוז באות ו', ומשם לנוק' הנרמזת באות ה' לתת לה כח לעלות, הרי נרמז שם יהוה שלם.

הארת המוחין לז"א ולנוק' בסוד מ"ו שהוא יוד הי וה:

הארת המוחין דו"ק שהם יו"ד ה"י דאהי"ה דיודין, ועם המשכס לז"א שהוא ו', ולנוק' שהיא ה', הרי יוד הי ו ה גי' מ"ו שהוא סוד מילוי שם ע"ב שבאבא, הרומז להמשכת הארה מאבא ומחכמה דז"א לנוק' לתת לה כח לעלות ולהבנות.

הארת כ"ב אותיות ונמצפ"ך:

המשכת הארת כ"ב אותיות, ענינם יתבאר עפ"י מ"ש בע"ח (שער ה' פ"ה), שבתחילה משפיע אבא טיפת חומר והם האותיות, הניתנים באמא ונצטיירו בה, ומשם יצאו הכ"ב אותיות וה"ח וה"ג, ואז נצטייר גוף הולד דז"א במעיי אמא בכ"ב אותיות דכורין וה' מנצפ"ך כפולים.

ובע"ח (שער ל"ה פ"ג) כתב עוד, שהז"א נותן בנוק' כ"ב אותיות, והם האירו ונחתמו ביסודה, ועי"כ יש כח ביסודה לקבל הטיפה ולציירה שם.

ובסה"ק באתי לגני (ח"א דף ע"ד) מסכם ומבאר את הענין, שהנה ביי"ס דכל פרצוף יש כ"ב אותיות, ובתחילה ממשיכים או"א לז"א טיפת חומר שלהם שהוא הכ"ב אותיות שלהם, ונמשכים ליסוד דז"א ששם הכ"ב אותיות של הולד שהוא הז"א עצמו ומציירים אותם, ונכללים הכ"ב המציירים עם הכ"ב המצטיירים ומהם נעשה כלי היסוד דז"א, ואח"כ הכ"ב אותיות דז"א נמשכים בנוק' שבה יש ג"כ כ"ב אותיות המצטיירים בכח הכ"ב המציירים דז"א.

ונמצא שבנין הנוק' נעשה ע"י המשכת הארת כ"ב אותיות ומנצפ"ך הנמשכים בה, ועתה לצורך עלייתה והכנת בנינה ממשיכים את הארתם בתיבת ברוך.

והנה הכ"ב אותיות ומנצפ"ך צריכים להמשך מיסוד דאימא שבחזה דז"א, אמנם עתה שנמשכו המוחין דו"ק דאימא בלבד בחב"ד חג"ת דז"א, ואז היסוד דאימא נמצא בג"ר דז"א ולא במקומו שבחזה דז"א, (שזה יהיה רק אחר שימשכו המוחין דג"ר דתבונה בג"ר דז"א, ואז ידחו המוחין דו"ק דאימא בו"ק דז"א, ואז היסוד דאימא יגיע לחזה דז"א כנודע), לכן נמשכת הארת הכ"ב אותיות ומנצפ"ך מהיסוד דאימא שבג"ר דז"א לנוק'.

אופן המשכת הארת הה"ג דמנצפ"ך לנוק' בסוד כ"ו ק"ל ע"ב:

ובענין המשכת הארת הה"ג מנצפ"ך לנוק', הנה נתבאר בשעה"כ דרוש ו' דר"ה (דף צ"ג ע"ג) ובסידור הק', שהארתם נמשכת גם היא מיסוד דאימא שנמצא לעת עתה ברישא דז"א כאמור, (וטעם המשכתם מיסוד דאימא כי הה"ג הם חלק ממוח הדעת המלוּבש ביסוד דאימא כנודע), ובהמשך הה"ג עד היסוד דז"א, נעשים שם הוי"ה א' בלבד העולה בגי' כ"ו. לטעם שמחשבים אותם עתה בסוד ה"ג רק בהגיעם לנוק', ולכן בהמשכתם מיסוד דז"א לדעת דנוק' מתפשטים ונעשים שם ה' הוי"ו העולים בגי' ק"ל, אמנם נמשכים הם תחילה בחג"ת שלה בסוד הוי"ה בריבוע העולה בגי' ע"ב. והרי סוד כוונת המשכת דעת בנוק' בסוד כ"ו ק"ל ע"ב.

כ"ב אותיות ומנצפ"ך מציירים ובונים את הנוק'

בתיבת ברוך נמשך הארת הכ"ב אותיות מיסוד דאימא שבג"ר דז"א

ה"ג מנצפ"ך נמשכים תחילה ליסוד דז"א בסוד כ"ו, ומשם לדעת דנוק' בסוד ק"ל, ומשם לחג"ת שבה בסוד ע"ב

המשכת הארות מיסודות דא"א לתת לה כח לעלות:

ועפ"י מ"ש בשעה"כ (דף כ"ט ע"ג) ובסידור הנדפס עולה, שהארת יסוד דאבא שהחלה להתגלות בתיבות 'תהילות לאל עליון גואלם' נמשכת עתה עם הארת יסוד דאימא ליסוד דז"א, ומשם נמשכים ב' ההארות עם הארות החו"ג לנוק' לתת לה כח לעלות.

דרך ואופן ההמשכה בסוד כ"ו ע"ב ק"ל:

ומבאר הרב עוד בשעה"כ (דף כ"ט ע"ג) ובסידור הק', שכל האורות הנז' נמשכים לנוק' דרך אחורי הז"א בסוד כ"ו ע"ב ק"ל, והוא כי הנה נודע שהז"א הוא שם הוי"ה העולה בגי' כ"ו, והוא פנים דז"א ובהיות הוי"ה זו מתמלאת במילוי אלפין שהוא שם מ"ה כי הז"א מרמז לשם מ"ה כנודע, הרי כ"ו ומ"ה גי' ע"ב, והמשכם באחורי הז"א הוא שם הוי"ה דמ"ה בריבוע עולין בגי' ק"ל, הרי כ"ו ע"ב ק"ל. (ועיין עוד בסה"ק מעיל אליהו ובספרנו נקודות הכסף ח"ב דף 53).

המוחין וההארות נמשכים דרך פנים דמל' דכתר, ופנים דמל' דחכמה ואחוריה בסוד כ"ו ע"ב ק"ל

סדר ההארות הנמשכים בתיבת אתה דכל יום:

וסדר ההארות הנמשכים בתיבת אתה נעשים באופן הזה:

הארת המוחין לז"א ולנוק' בסוד אה דמוחין דג"ר הנמשכים ל-א"ה שהם חו"ב דז"א הרי אהיה:

בתחילה מכוונים לרמז את המשכת הארת המוחין דג"ר דגדלות דתבונה שהם א"ה דאהי"ה הנמשכים לחו"ב דז"א הרמוזים באותיות י"ה דאהי"ה, הרי אהיה שלם.

הארת המוחין בשמות מלאים לחו"ב דז"א בסוד אלף הי יה גי' ק"ם:

ומאחר והמוחין דג"ר דתבונה דפרטות חכמה דכתר הם שמות מלאים ביודין כדביארנו לעיל, ע"כ א"ה דאהי"ה הם מלאים ביודין, ועם המשכם לחו"ב דז"א שהם י"ה, הם **אלף הי יה גי' ק"ם** שהוא סוד מילוי שם קס"א שבאמא, ויכוין להמשיך הארה מאמא ומבינה דז"א לנוק' לתת לנוק' כח לעלות ולהבנות.

המשכת הכ"ב אותיות והה"ג עצמם עם הארת הה"ה:

ואחר שנמשכו הארות המוחין דג"ר דתבונה ונדחתו המוחין דו"ק לו"ק, ואז יוצא שהיסוד דאימא מגיע עד מקומו שבחזה דז"א, נמשכים הכ"ב אותיות עצמם מג"ר דמוחין הנז' הרמוזים בא"ת דאתה לנוק', **וכן** נמשכים הה"ג עצמם וההארת הה"ח עבור הנוק' לתת לה כח לעלות ולהבנות בסוד פרצוף. ועי"ע בזה בשעה"כ דרוש ב' דעמידה.

בתיבת אתה נמשך הכ"ב אותיות עצמם מיסוד דאימא שבחזה דז"א

צירוף הארות מ"ו וק"ם בסוד מקו"ם לנוק':

עוד מצינן הארה נוספת בצירוף וחיבור ב' ההארות מ"ו שכיוונו בתיבת ברוך, וק"ם שכיוונו עתה, ששניהם עולים בגי' מקו"ם בסוד כל הקובע מקום לתפילתו וכו', לכוין להמשיך הארתם לנוק' לתת לה כח לעלות.

והרי נתבאר בקצרה יסודי הכוונות שבתפילת ברוך אתה ה' דבר יום ביומו, שענינם המשכת הארות המוחין וכ"ב אותיות והה"ג, לצורך עליית הנוק' ובנינה, וזאת כהכנה להבנת כוונות הרי"ו שנבוא בע"ה ללמוד עתה הסוככים על ענינם, ובכדי שיתבאר הדברים יותר נציג דוגמת הסידור דכל יום עם חלוקת ההמשכות וההארות לתועלת הלומד הנעים.

סדר כוונות ברוך אתה ה' דכל יום הלכה למעשה בסידור הק':

בְּרוּךְ

יא להוריד י' דהויה ולהעלות א' דאדני.

יכוין להמשיך ו"ק דאחור דאחור דחכמה דכתר דבינה (ובחזרה דחכמה) דנה"י דתבונה, עם ו"ק דללמי המוחין יו"ד ה"י דקס"א עם הנרנח"י,

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

סדר המשכת המוחין דו"ק דגדלות דתבונה שנמשכו בק"ש לחב"ד חג"ת דז"א, ועתה נדחים לו"ק חג"ת ונה"י דב"ן דז"א

אֱהִיָּה
יְהוָה

אוֹהֵיָהוּ אוֹהֵיָהוּ
יְהוּוֹהוּ יְהוּוֹהוּ

אֱהִיָּה
יְהוָה

יוד הי דקס"א

ן

לו"ק דאחור דאחור דחכמה דכתר דבינה (ובחזרה דחכמה) דנה"י דבינה דז"א. והס סוף ו' דהויה.

ג' כלי גבורה דז"א
יה
אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
יְהוָה

ג' כלי ס"ם דז"א
יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יהוה

ג' כלי מסד דז"א
א אל אלו אלוה
אלוה
אלף למד

אֱהִיָּה
יְהוָה

אוֹהֵיָהוּ אוֹהֵיָהוּ
יְהוּוֹהוּ יְהוּוֹהוּ
יוד הי דקס"א

אֱהִיָּה
יְהוָה

ן

ג' כלי הוד דז"א
אדני
א צבאו צבאות
אות

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונהי
שין, שין דלת, שין דלת יוד.
שין דלת יוד

ג' כלי נחם דז"א
יהוה
צ צב צבא
צבא

ומשם לחב"ד חג"ת לאחור לאחור דחכמה דכתר דצינה (וצחורה דחכמה) דנה"י
דצינה דרחל אות ה' אחרונה דהויה, שורש הב' של הנוק' העומדת צאחורי היסוד
 דז"א.

המשכת הארת
 המוחין דז"ק
 דגדלות דתבונה
 לחב"ד חג"ת
 דנוק'
 שורש הב'
 הנמצאת ביסוד
 דאצי' בסוד ה'
 אחרונה דהויה

אֵהִיָּה
 יְהוָה
 אֵהִיָּה
 יְהוָה

אֵהִיָּה אֵהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה
 אֵהִיָּה אֵהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה
 יוֹד הִי דקס"א

אֵהִיָּה
 יְהוָה
 אֵהִיָּה
 יְהוָה

ה לְנוֹק'

יְהוָה

יכוין לחצר י"ה דמוחין עם
 ו"ה פשוטים שהם תו"מ.

המשכת הארות
 ברמזי המוחין
 ומאבא וחכמה
 דז"א לנוק' הנז'
 דשורש הב'
 שביסוד

יוֹד הִי וְה

ויכוין כי י"ה מלאים דמוחין עם
 ו"ה שהם ת"ת ומלכות גי' מ"ו.

וֹד י יו י

להמשיך מילוי דע"ב זה מאבא

ג' כלי חכמה דז"א
 יוד הי ואו הא
 י יה יהו יהוה
 יוד הא ואו הא

ומחכמה דז"א לנוקבא.

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל
 מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת
 לְנוֹק' ה

וע"י הארה זו יכוין להמשיך הארת כ"ב
 אתוון מיסוד דאימא שנחב"ד דז"א,
 לְנוֹק' שהיא אות ה' אחרונה.

המשכת הארת
 הכ"ב אתוון
 מיסוד דאימא
 שבחב"ד דז"א
 לְנוֹק' הנז'
 שורש הב'
 שביסוד דאצי'

מנצפך

ה"ג

יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי יסוד דז"א

יאהדונהי

שין, שין דלת, שין דלת יוד.

שין דלת יוד

יְהוָה גי' כ"ו

ה"ג

יְהוָה יְהוָה
יְהוָה ק"ל

יְהוָה יְהוָה

י, יה, יהו, יהוה ע"ב

הרי כ"ו ק"ל ע"ב גי' צרוך.

להמשיך הארת ה"ג מהארת יסוד דאימא

שצחצ"ד דז"א ליסוד דז"א.

ושם נעשים הויה א'.

המשכת הארת
הה"ג ליסוד דז"א
בסוד הויה א'
גי' כ"ו

ומיסוד דז"א לדעת דנוק' ושם

מתחלקים לה' הויות גי' ק"ל.

ומשם לדעת
דנוק' בסוד ה'
הויות
גי' ק"ל

ואח"כ מתפשטים צו"ק שלה צחינת

ריצוע ע"ב לחג"ת דנוק'.

ומשם לחג"ת
דנוק' בסוד
הויה בריבוע
גי' ע"ב

יכוין להמשיך הארת יסוד דאצא המלוצש צימוד דאימא ליסוד דז"א, ולהמשיך הארת צ'
היסקודות עם הארת החו"ג ליעקב ורחל להעלותם לאחורי היסוד הכלולים עמהם כל צי"ע
שהיו צבריאה.

המשכת הארת
היסודות דאו"א

יכוין להמשיך כל הארות אלו דרך פנים דמלכות דכתר דז"א

ופנים דמלכות דחכמה ואחוריה

פנים דמלכות דכתר

יְהוָה כ"ו

פנים דמלכות דחכמה

יְהוָה יוד הא ואו הא ע"ב

אחורים דמלכות דחכמה

יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא ק"ל

הרי כ"ו ע"ב ק"ל גי' צרוך.

כוונת המשכת כל
ההארות דרך
פנים דמל' דכתר,
ופנים דמל'
דחכמה ואחוריה
בסוד כ"ו
ע"ב ק"ל.

וע"י אורות הגז', יכוין להעלות נוק' רחל וכל היכלי צי"ע והס היו"ד מל' דאחור
 דאחור דחכמה דכתר דצינה (ובחזרה דחכמה) דנה"י דצינה דרחל לאילות.

כל הארות הגז'
 נמשכים לנוק'
 העומדת בבריא
 ויכוין בכוחם
 להעלותה לאצי'
 אחורי היסוד.

ולחצר מלכיות דדת"י דפרל"ף חכמה דכתר דצינה (בחזרה דחכמה) דנה"י דצינה דנוק'
 לאחורי שורשי פרל"פה כנגד אחורי יסוד דאח' דאח' דחכמה דכתר דצינה
 (בחזרה דחכמה) דנה"י דצינה דז"א דאלי'.

אֱתָהּ

יא להוריד י' דהויה ולהעלות א' דאהיה.

יכוין להמשיך הארת הג"ר דאחור דאחור דחכמה דכתר דבינה (ובחזרה דחכמה) דנה"י דתבונה, עם ג"ר דללמי המוחין שהם אל"ף ה"י דקס"א עם הנרנח"י לג"ר דאחור דאחור דחכמה דכתר דבינה (ובחזרה דחכמה) דנה"י דבינה דז"א.

המשכת הארת המוחין דג"ר דתבונה לחכמה דז"א ומשם לבינה דז"א.

ובתחילה ימשיכם לחכמה דניקוד הגו' שהיא אות י', ומשם לבינה אות ה', ומשם לו' ת"ת דניקוד הגו'.

לחכמה אות י'

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אלף הי דקס"א

ג' כלי חכמה דז"א
יוד הי ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא

ומשם להמשיכם לבינה שהיא אות ה'

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אלף הי דקס"א

ג' כלי בינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף הא יוד הא
אלף הא יוד הא
אהיה

ומצינה לג' כלי ת"ת שהוא ו'

אֵהִיָּה
יְהוָה

אֵהִיָּה אֵהִיָּה
יְהוָה יְהוָה
אלף הי דקס"א

אֵהִיָּה
יְהוָה

המשך הארת המוחין
דג"ר דתבונה
מבינה דז"א
לת"ת דז"א
ומשם לחב"ד
חג"ת נה"י דנוק'

ג' כלי ת"ת דז"א
יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יהוה

ומת"ת לג"ר דמלכות שהיא ד' אחרונה

אֵהִיָּה
יְהוָה

אֵהִיָּה אֵהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֵהִיָּה
יְהוָה

אלף הי דקס"א
ה חצ"ד דנוק'

ולדמות החג"ת נחג"ת דנוק'.

אֵהִיָּה
יְהוָה

אֵהִיָּה אֵהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֵהִיָּה
יְהוָה

יוד הי דקס"א
ה לחג"ת דנוק'

והנה"י ננה"י דנוק'.

אֵהִיָּה
יְהוָה

אוהויהו אוהויהו
יוהוהו יוהוהו
יוד הי דקס"א
ה לנה"י דנוק'

אֵהִיָּה
יְהוָה

המשכת רמזי המוחין והארות לנוק'

חיבור א"ה דמוחין עם י"ה פשוטים דחכמה וצינה הרי אהי"ה פשוט.

אהיה

ויכוין לחבר אלף הי מלאים דמוחין עם י"ה פשוטים דחכמה וצינה הגו' גי' ק"מ

אלף הי יה

להמשיך מילוי דקס"א מאימא

לף י וד י

ומצינה דז"א לנוק'.

גי' כלי צינה דז"א אלף, אלף הא, אלף הא יוד, אלף הא יוד הא אלף הא יוד הא אהיה לנוק'

המשכת הכ"ב אתון וה"ג מנצפ"ך, וההארות ה"ח לנוק' לתת לה כח לעלות עוד

וע"י הארה זו יכוין להמשיך לנוקבא כ"צ אמוון ענמס מג"ר דמוחין הגו' הרמוזים צא"ת של אמה.

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

מנצפך

וה"ג ענמס הרמוזים צה' של אמה

ה"ג

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

והארות ה"ח

יְהוָה יְהוָה

הארות ה"ח

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

וד י יו י, לף י וד י

מ"ו דכריעה א', וק"ס דכריעה צ', גי' מקו"ס.

י י י י י י י י י י ה ה ה ה ה ו ו ו ו ו ה ה ה ה ה

להמשיך לנוקבא הויה צהכאה גי' מקו"ס.

להעלות ולחבר המלכיות דחח"ן בג"ה שלה, בחח"ן בג"ה דשורשי פרלופה כנגד אחורי נו"ה דפרלופ חכמה דכתר דצינה (ובחזרה דחכמה) דנה"י דצינה דז"א דאלילות דניקוד הגו'.

בכח כל ההארות הנז' הנמשכים לנוק' עולה באחורי נו"ה

יהוה אלהינו

אי להעלות א דאדני לחזרה עם י דהויה.

יכוין להמשיך ו"ק דפנים לאחור לחכמה דכתר דצינה, (ובחזרה לחכמה) דנה"י די"ש"ס, עם ו"ק דלמני המוחין שהם ו"ו ה"י דע"ב עם הגרנט"י

המשכת הארת המוחין דו"ק די"ש"ס לחב"ד חג"ת דמ"ה דז"א ודחיייתם לו"ק דמ"ה דז"א

אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּהּ	אוֹהוּיְהוּ אוֹהוּיְהוּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יוֹהוּוְהוּ יוֹהוּוְהוּ	יְהוָה

ויו הי דע"ב

תחלה ימשיכם לחב"ד חג"ת דפנים דאחור דניקוד הנז' דז"א, ואח"כ יכוין לדחותם לחג"ת ונה"י, דצלם די"ש"ס לא נכנס בק"ש בז"א ועומד ע"ג רישא דז"א.

לו"ק דפנים לאחור לחכמה דכתר דצינה (ובחזרה לחכמה) דנה"י דצינה דז"א והס אות ו.

ג' כלי גבורה דז"א יה אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם	ג' כלי ת"ת דז"א יוד הא ואו הא י יה יהו יהוה יהוה	ג' כלי מסד דז"א א אל אלו אלוה אלוה אלף למד
---	---	---

אֱהִיָּהּ	אוֹהוּיְהוּ אוֹהוּיְהוּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יוֹהוּוְהוּ יוֹהוּוְהוּ	יְהוָה

ויו הי דע"ב

ג' כלי הוד דז"א אדני א צבאו צבאות אות	ג' כלי יסוד דז"א יאהדונהי שין, שין דלת, שין דלת יוד. שין דלת יוד	ג' כלי נטח דז"א יהוה צ צב צבא צבא
--	---	--

המשכת הארת
המוחין דו"ק דיש"ס
לחב"ד חג"ת דנוק'
ועלייתה אחורי ב"ש
ת"ת דת"ת דז"א

ומשם לחב"ד חג"ת לפנים לאחור דחכמה דכתר דצינה (ובחזרה
דחכמה) דנה"י דצינה דרחל נוק' דז"א א' אות ה' אחרונה.

אֶהְיֶה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֶהְיֶה
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֶהְיֶה	אוֹהֲיוּהוּ אוֹהֲיוּהוּ	אֶהְיֶה
יְהוָה	יְוַהֲוּהוּ יְוַהֲוּהוּ	יְהוָה

וְיֹהִי דע"ב

ה

יכוין להעלות המלכיות די"ס לפנים לאחור דחכמה דכתר
דצינה (ובחזרה דחכמה) דנה"י דצינה דרחל לאילנות.

ולחבר המלכיות דת"י לפנים לאחור דחכמה דכתר דצינה (ובחזרה דחכמה)
דנה"י דצינה דרחל כנגד אחורי היסוד לפנים לאחור דניקוד הנו' דז"א לאילנות.

גם להעלות ולחבר המלכיות דו"ק דכתר לאחור לאחור דצינה (ובחזרה דחכמה)
דנה"י דצינה דרחל, צו"ק דכתר דשורשי פרלופה כנגד ב"ש ת"ת דת"ת דז"א לאילנות
דניקוד הנו'.

לחבר ו"ה דע"ב דזקיפה א'

עם י"ה דקס"א דכריעה א'.

יוד הי ויו הי

זְקִיפָה ב'

א' להעלות א' לאהיה ולחזרה עם י' דהויה.

יכוין להמשיך ג"ר לפניו לאחור לחכמה דכתר דצינה (ובחזרה לחכמה) דנה"י דיש"ס, עם ג"ר דלמני המוחין שהם יו"ד ה"י דע"צ עם הנרנח"ג, לג"ר לפניו לאחור לחכמה דכתר דצינה (ובחזרה לחכמה) דנה"י דצינה דז"א.

המשכת הארת המוחין דג"ר דיש"ס לחכמה דמ"ה דז"א ומשם לבינה דמ"ה דז"א

ובתחילה ימשיכס ליו"ד חכמה דניקוד הנז', ומשם לצינה ה', ומשם לת"ת אות ו'.

ג"ר דיש"ס לחכמה אות י'

אֵהִיָּה	אֵהִיָּה אֵהִיָּה	אֵהִיָּה
יְהוּה	יְהוּה יְהוּה	יְהוּה

יוד הי דע"צ

ג' כלי חכמה דז"א
יוד הי ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא

ומשם לג' כלי צינה אות ה'

אֵהִיָּה	אֵהִיָּה אֵהִיָּה	אֵהִיָּה
יְהוּה	יְהוּה יְהוּה	יְהוּה

יוד הי דע"צ

ג' כלי צינה דז"א
אלף, אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף הא יוד הא
אלף הא יוד הא
אהיה

ומצנינה לג' כלי ת"ת שהוא ו'

אהיה
יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה
יהוה

ומשם לת"ת דז"א
ולחב"ד חג"ת נה"י
דנוק'

יוד הי דע"ב

ג' כלי ת"ת דז"א
יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יהוה

ומת"ת לג"ר דמלכות שהיא ה' אחרונה

אהיה
יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה
יהוה

יוד הי דע"ב

ה' חז"ד דנוק'

ולדמות הסג"ת בסג"ת דנוק'.

אהיה
יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה
יהוה

ויו הי דע"ב

ה' לחג"ת דנוק'

והנה"י בנה"י דנוק'.

אהיה
יהוה

אוהויהו אוהויהו
יוהויהו יוהויהו

אהיה
יהוה

ויו הי דע"ב

ה' לנה"י דנוק'

להעלות ולחצר המלכויות דחח"ן בג"ה לפניס לאחור דחכמה דכתר דצינה (ובחזרה דחכמה) דנה"י דצינה דרחל בחח"ן בג"ה דשורשי פרנופה פנגד אחורי הנו"ה דז"א דניקוד הנו".

בכח המשכת הארת המוחין דג"ר די"ש"ס עולה הנוק' לשליש עליון דת"ת דת"ת דז"א

שהוא אחורי החזה דז"א ששם מקומה

ולהעלות כל י"ס מלכויות דכתר לפניס לאחור דחכמה דכתר דצינה (ובחזרה דחכמה) דנה"י דצינה דרחל, ולהתחצר בי"ס דכתר דשורשי פרנופה שהם פנגד ב' שלישי ת"ת דז"א דניקוד הנו".

להעלות ולחצר המלכויות דכחצ"ד דכתר לאחור דחכמה דכתר דצינה (ובחזרה דחכמה) דנה"י דצינה דרחל בחצ"ד דכתר דשורשי פרנופה נגד שלישי עליון ת"ת דת"ת דז"א דניקוד הנו".

לחצר י"ה דע"ב דזקיפה ב' עם א"ה דקס"א דכריעה ב'

אלף הי יוד הי

אח"כ חוזרין ומסתלקים מהז"א המוחין די"ש"ס, וג' פרקין עילאין דתצונה ונשאר הו"ק דק"ש בחצ"ד חג"ת שלו.

סוד כוונות הרי"ו בכלליות:**כוונות הרי"ו ענינם המתקת הדינים המתעוררים בר"ה:**

ובתחילה נבוא לבאר שענין כוונות הרי"ו הוא, מאחר ור"ה הוא יום הדין מתעוררים הגבורות והדינים וצריך כוונה מיוחדת להמתיקם ולבסמם, כמו שכתב הרב בשעה"כ דרוש ו' דר"ה (דף צ"ג ע"ג) וזלה"ק:

וטעם הדבר הוא לפי שעתה הם ימי הדין והגבורה, ורי"ו הוא צג"י גבורה, וכונתנו עתה אינה לצטל מניאותם אלא להמתיק ולצסם את הגבורות והרי"ו האלו.

אמנם יש להבין מהו שכתב שם וזלה"ק:

והנה צמחלה נקדים לה הקדמה א' והיא, כי אין שינוי וחילוק בין כונת צרכת אבות שצמי החול לימי ר"ה אלא צענין כונת הרי"ו שלנו מוסיפין לכיין ציוס ר"ה בכל צחי' וצחי' בצרכת אבות כמו שיתבאר, אבל בכל שאר הכונות הם שווים.

וא"כ משמע שמלבד כוונות הרי"ו אין חילוק בין כוונת תפילות ר"ה לכוונות תפילות כל השנה, והלא מצינן סודרי כוונות ועליות הפרצופים בתפילות ר"ה שונים לגמרי מסדרי כוונות כל השנה בכמה מיני שינויים וא"כ מהו שכתב שהוא דווקא בענין כוונות הרי"ו.

אמנם יתבאר זה עפ"י מ"ש הרב בשעה"כ בהקדמת דרושי ר"ה (דף פ"ט ע"ד) וזלה"ק:

ויראה לי כי בכל ר"ה חוזר האצילות העליונה לכמות שהיה צמחלת צריאת העולם, וכבר ידוע לנו ד"א נפקא מתדבקא בלחורי ז"א לעומת החזה כנגד ת"ת שבו, וצריאתם צקוד לחור שהם דין נפקא מסטרא דגבורה. והמות הקודם צראש היא גבורה שנעשה לה צינה וכו' ולפי שהמות הקודם צראשה הוא גבורה סוד הדין לכן נעשה הדין ציוס זה. ולכן נק' ראש השנה כי גבורה היא ראש השנה שהיא נוק' דז"א הנק' שנה וגבורה היא ראשה.

הרי שבר"ה נעשה ענין מיוחד שאין בכל השנה, דמאחר ובר"ה מתחיל תיקון זו"ן דשנה זו מחדש כסדר שהיה בעת בריאת העולם, וזו"ן נעשים אב"א שהוא בחי' דין, לזה נעשה התעוררות הדינים והגבורות בתוקף גדול שהוא סוד ראש השנה ראש הגבורה, ולכן צריך עתה בר"ה להמתיקם ולבסמם בסדר כוונות מיוחד שהם כוונות הרי"ו, והוא שכתב הרב שאין הפרש בין כוונות ר"ה לכוונות החול מלבד כוונות הרי"ו שהם ענין התעוררות הדין הזה הנעשה דווקא בר"ה שיש להמתיקן בכוונות הרי"ו.

משא"כ בענין כוונות התפילות שענינם הוא לברר הבירורים ולהמשיך המוחין ולזווג לזו"ן להמשיך שפע בעולם, שבזה אין חילוק בין ר"ה לכל ימות השנה, רק בדרך ואופן סדרי הכוונות והעליות דר"ה שנשתנו מהסדר הרגיל דכל ימות השנה ופשוט.

וע"ע בסה"ק שמן ששון (ח"ג דף קכ"ד אות ז') מה שכתב בזה והקשה שם כמה קושיות, ואולי נוכל ליישבם לפי מ"ש בכאן.

ענין המתקת הדינים דרי"ו הוא עזר וסיוע לתיקון הבירורים דזו"ן הנעשה עתה בר"ה, וכן נתינת כח לתקן פרטי בירורי זו"ן דפרטות השנה כולה:

ולבאר עוד ענין התעוררות הדינים והגבורות הנעשה עתה בר"ה ומעלת וחשיבות המתקתם ע"י כוונות הרי"ו מה שאין זה בכל ימות השנה, עפ"י מה שביארנו באורך בסדר כוונות ה' שפתי תפתח (ח"ד עמ' 598-602), בענין הש"ך ופ"ר דינים שהם ענין בירורי ז"מ דזו"ן דאותו העת קודם תיקונם והוא ענין תוקף הדינים והתעוררותם בעוד ועדיין לא קיבלו בירורם ותיקונם, אמנם אחר שנתקנים הוא ענין המתקתם בסוד שכ"ה ופר"ה, כנודע זה מסדר כוונות העמידה, ועי"ע בסה"ק באתי לגני (ח"א דף ס"ט), ומ"ש בביאורינו לכוונות יהי רצון דקודם השופר (ח"ז עמ' 439-440).

עוד נביא מ"ש רבינו אביגדור עזריאל זצ"ל תלמידו של מרן בסה"ק 'זמרת הארץ' (אות מ"ד), בענין זיווג או"א לחדש את הז"א הנעשה בזקיפה הב' דתיבת ה' דתחילת העמידה דשחרית דר"ה, שע"י זיווג או"א ונתינת כח לזו"ן עתה בר"ה ילכו בכח זה ויקבלו סיוע להתקן בכל ימות השנה.

וביאור דב"ק שהנה בראש השנה נעשה תחילת תיקון הזו"ן דאותה השנה, שנחלקים בסדר תיקונם לב' פר' חג"ת ונה"י דחג"ת הנק' פר' הימים הנתקנים דבר יום ביומו, וחג"ת ונה"י דנה"י שהם פר' הזמנים הנתקנים במועדים, כל פרצוף עפ"י הסדר הנודע שקבע השי"ת כיצד ובאיזה אופן יתקנו בתפילות ובמצוות ובעסק התורה, ותפילות ומצוות המועדים ועוד פרטים רבים לאין שיעור.

ונמצא שבגמר השנה נתקנו זו"ן דאותה השנה לפי סדר התיקון הנז' שנפרט כל השנה, כגון עתה בשנת תשע"ח נתקנו בכללות השנה בירורי זו"ן, **דהוד** – ה, **דהוד** – ע, **דהוד** – ת"ש, **זיסוד** – ה' אלפים.

ולזה בתחילת השנה בתחילת עת בירורי זו"ן דאותה השנה, הגם שאינם יכולים להתקן כולם בר"ה אלא קבע השי"ת שיתקנו במשך כל השנה, אמנם מאחר ואינם נתבררו ונתקנו עדיין הם הדינים הקשים המתעוררים בר"ה, ולזה עבדינן פעולות מיוחדות שאין לנו כל השנה, וא' מהם הוא סדר כוונות הרי"ו, שמכוונים בהם להמתיק הדינים והיינו הכנת תיקון הבירורים כאמור כמו שכתב הרב בדרוש ו' בשעה"כ שע"י כוונות הרי"ו מתמתקים הפ"ר וש"ך דינים, והגם שפועלים הם בכלים הפנימיים דזו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים בתפילת שחרית דב' הימים דר"ה, נשפע מהם כח וסיוע והמתקה לכל בחי' פרטי זו"ן שנתקנים במשך כל השנה כולה שיוכלו להתברר בירוריהם.

ועתה יוצא שענין הרי"ו אינו ענין פרטי לכוונות המתקת הדינים בסיע לתיקון הבירורים בר"ה עצמו, אלא גם עזר סיוע והמתקה לתיקון בירורי זו"ן בכל השנה כולה.

כוונות הרי"ו ענינו גם נתינת כח לנוק' וכוונת עלייתה בז' עליות בז"א עד הכתר שבו כהכנה לבנין ותיקון נוק' הכוללת שתעשה פב"פ עם ז"א ותזדווג עמו בשמיני עצרת:

עוד נבוא לבאר, דעפ"י מה שנתבאר בהמשך הדרוש (דרוש ו' דר"ה ענין הרי"ו), ענין המתקת הדינים דרי"ו הוא נותן כח בנוק' שתוכל לעלות ז' עליותיה עד הכתר דז"א שהוא חלק מענין ההמתקה, ולזה סדר כוונות הרי"ו סובב על סדרי ההארות הנמשכות לנוק' לצורך נתינת כח לעלייתה באצילות ותיקונה. (והוא כדרך שביארנו לעיל שכוונת כריעות וזקיפות הא' עם ההארות שבהם בתפילת העמידה דכל יום ענינם נתינת כח לנוק' העומדת בכריאה לעלות לאצילות להתקן ולהבנות שם בכל הקומה.)

שנה מצינן שבר"ה נשתנו סדרי עליות הנוק' מימות החול, והוא כי בב' הכריעות ממשיכים לה הארות מיוחדות לתת לה כח לעלות לאצילות, וגם מוסיפים לכויין בסדרי ההארות שמקבלת גם את כוונות המתקת הדינים דרי"ו להמתיק הדינים, וכ"ז לתועלת עלייתה שיעשה בב' הזקיפות בלבד בשבע עליות עד הכתר דז"א, משאין זה בימות השנה שעולה הן בכריעות והן בזקיפות, ועד החזה דז"א בלבד.

ונהתקשו ראשונים כמלאכים בטעם עלייתה עד הכתר ולא בסדר הרגיל עד החזה דז"א, ועיין בסה"ק שמן ששון (ח"ג דף קכ"ד ע"ד אותיות מ' ומ"א) ובפתח עינים (דף צ"ד ע"א) אות ד' בד"ה שם, שרצה ליישב שהוא בנוק' דבחי' פנימיות דחיצוניות שנעשית כעת בריאת העולם שהיא העולה עד הכתר דז"א, אמנם הנוק' דחי' דפני', ופני' דפני', עולים עד החזה דז"א כסדר הרגיל.

ועי"ע בסה"ק 'תורת חכם' (דף קס"ב ע"ב).

ועפ"י מ"ש מרן בספרו הטהור נהר שלום (דף ל"ח ע"ג אות ב' וג') להבין, שאם עולה הנוק' עד הכתר דז"א, כיצד מכוונים בהמשך ברכה א' דעמידה לבנותה, והלא עלתה כבר עד הכתר דז"א. וכתב שם ליישב בדרך אפשר **שעולה עד הכתר לעת שהוא בלבד**, ותיכף יורדת עם דחיית המוחין בהגדול וכו' למקומה הרגיל.

הרי שנראה שמרן סבירא ליה שהנוק' דפרטות התפילה עולה עד הכתר לעת שהוא בלבד, ותיכף יורדת ונכנית בהמשך התפילה, תגדל הקושיא מהו ענין עלייתה אחר שתיכף יורדת.

ונראה לבאר בע"ה, שהנה כבר ביארנו לעיל ממ"ש הרב, שבר"ה מתעורר תיקון זו"ן דשנה זו מחדש כמו שהיה בבריאת העולם, וכל ענינינו בסדר הזמנים לתקן את בירוריהם ולזווגם בשמיני עצרת, ולכן נראה שעבדינן הכא הכנה רבתא לנוק' הכוללת דפר' הזמנים הנז' דשנה זו, דמאחר ומתעוררים הדינים בה אנו מכוונים להמתיקם ע"י סדר כוונות הרי"ו, וכן מכוונים לתת לה כח להעלות בזקיפות עד הכתר דז"א, וכ"ז כהכנה שתוכל להתגדל ולהעשות פב"פ עם ז"א בעלה שווים בקומתם ולהזדווג עמו בשמיני עצרת, וכן ינתן כח מעולה לזו"ן דכל ימות השנה להתמתק ולהתברר יען עליות הנוק' הם חלק מענין המתקת הדינים ותיקון הבירורים כמו שהבאנו לעיל משמיה דרבינו ה'זמרת הארץ'.

המתקת הדינים דרי"ו נעשה בנוק' דעטרות היסודות כהכנה עבור נוק' הכוללת שאינה יכולה להתקן עתה

וסייעתא ליסוד הזה מצאנו בדב"ק דרבינו השמן ששון בספרו פתח עינים על הסידור (דף צ"ד ע"א) אות ד', שם כתב דעליית הנוק' עד הכתר דז"א הוא דוגמת מה שהיה בעת בריאת העולם.

אמנם על הלומד והמכוין לדעת, עפ"י מה שביארנו לעיל באורך שאין ביכולתנו לעסוק בתיקון ובנין נוק' הכוללת דפר' הזמנים יען לא נמשכו בה עדיין מוחין דאו"א - חיה שלמים, וע"כ כל עסקנו הוא בתיקון נוק' דעטרות היסודות, וא"כ עלינו לומר שסדר כוונה זו נעשה בנוק' דעטרות היסודות דתפילה זו כהכנה עבור נוק' הכוללת, והוא ע"ד שביארנו לעיל בסדר הנסירה שנסרים הנוק' דעטרות היסודות מז"א, עם כללי נסירת זו"ן הכוללים כחילוף שני ועוד, והוא בסוד הכנה לנסירת וזיווג זו"ן הכוללים שיעשה בשמיני עצרת, שאז הם משתווים בקומתם וגם שנמשכו בהם המוחין דאו"א עי' - חיה בשלמות ומזדווגים, ויעקו"ר דעטרות היסודות נכללים עמהם בזיווג כאמור עיי"ש.

ונמצא עתה שכל הכנתנו זו בהמתקת הדינים דרי"ו, ועליות הנוק' המיוחדים בסדרי כוונותיהם כמו שנבאר עד הכתר דז"א בתפילות לו"ח דשחרית דב' ימי ר"ה, הוא ביעקו"ר דעטרות היסודות הנתקנים בכל התפילות דראש השנה כאמור לעיל, כהכנה לצורך תיקון נוק' הכוללת שמתייחדת עם ז"א בשמיני עצרת, ובזיווגה עם ז"א הכולל בעלה תתכלל נוק' דעטרות היסודות עמה.

ועתה יוצא שעליית הנוק' עד הכתר דז"א, ענינו המתקת הדינים ותיקון הבירורים בנוק' דעטרות היסודות דתפילה זו כהכנה לתיקון זו"ן הכוללים שזיווגם בשמיני עצרת כשהם שווים בקומתם כאמור, וכן המשכת כח לתיקון בירורי זו"ן דכל השנה כולה.

כוונות הרי"ו יש לכוין בתפילת שחרית דב' הימים דר"ה בלבד:

כוונות המתקת הדינים דרי"ו ועליית הנוק' עד הכתר דז"א מצינן בדברי הרב ובסידור הק' שהוא בתפילת לו"ה דשחרית דב' הימים דר"ה בלבד וענינו:

עוד נבוא לבאר כי כוונת המתקת הדינים דרי"ו ועליית הנוק' עד הכתר, עפ"י דב"ק של הרב והלכה למשה בסידורו דמין הוא בתפילת לו"ה דשחרית בלבד ולא בשאר התפילות.

שכן כתב בשעה"כ דרוש ו' דר"ה בריש עניני הרי"ו (דף צ"ג ע"ג ד"ה אלקינו) וזלה"ק:

עוד ירצה צאורך הדרוש הזה וכוונתו היא מה שראוי לכוין זה ציוס ר"ה בתפילת שחרית לנד.

וכן סידר מין בסידורו הק' (סידור הנדפס ח"ז דף ט"ז ע"א) הלכה למעשה. ועיין שם בהגהה על הדף מ"ש.

אמנם בפרע"ח שער תפילות ר"ה (סופ"א) מצינן, שכוונות הרי"ו יש לכוין בכל התפילות דר"ה ולא דווקא בתפילת שחרית כדכתב שם וזלה"ק:

ודע כי זרכת אבות דר"ה הא דומה לשל חול ממש מין מכוונות הרי"ו אשר יתצאר לקמן וכו' שאין לכוין אלא זראש השנה ולא צחול.

הרי שכתב שכוונות הרי"ו יש לכוין בר"ה, ולא דווקא בתפילת שחרית אלא בכל התפילות, וכן כתבו הלכה למעשה כל סידורי האר"י למיניהם.

אמנם נודע הכלל, שבכל מקום שיש חילוק בין שעה"כ לפרע"ח אזלינן כשעה"כ שהוא המוסמך ביותר, ולכן בוודאי שההלכה למעשה הוא כדברי הרב בשעה"כ וסידורו דמין שיש לכוין את כוונות הרי"ו בתפילת שחרית בלבד ולא בשאר התפילות.

דב"ק דמין בנהר שלום מצינן כמה דעות והעיקר כמובא בסידור הק' הלכה למעשה לכוין כוונת הרי"ו בתפילת לו"ה דשחרית בלבד:

ויש לברר בדבר מאי דמצינן בסה"ק נהר שלום (דף ל' ע"ב אות כ"ט) ששאלו חכמי המערב למין האם יש לכוין בכוונות הרי"ו גם בערבית או רק בשחרית. והוסיפו לשאול עוד (אות מ"ה) האם יש לכוונם בכל התפילות (הכוונה גם במנחה ומעריב) או רק בשחרית, והאם גם במוסף.

וכתב שם (דף ל"ז אמצע ע"ג), שבערבית מנחה ומעריב ובחזרת שחרית לא יכוין הרי"ו, כי אם בלחש דשחרית בלבד. ואח"כ (דף ל"ז ע"ד) כתב, שצריך לכוין כוונות הרי"ו גם בשחרית וגם בתפילת ערבית, לטעם שכל התפילות שווים הם וכל חילוקיהם הוא בבחי' הכלים שבהם, וע"כ יש לכוין כוונות הרי"ו בתפילת שחרית שהיא כנגד הכלים הפנימיים, ותפילת מעריב שהיא כנגד הכלים החיצוניים.

וא"כ משמע מכאן שיש לכוין בכל תפילה את כוונות הרי"ו, דכל תפילה מתקנת בבחינה אחרת, ונדייק מזה שיש לכוין גם בתפילת מנחה שכנגד הכלים האמצעיים והוי סתירה למ"ש מקודם שיש לכוין רק בלחש דשחרית.

דרך רבינו העלי נהר ליישב הסתירה וסבירא ליה דיש לכוין בכל התפילות כוונות הרי"ו למעט תפילת מוסף: ורבינו ניסים הררי רפול צוק"ל בסה"ק עלי נהר (דף נ"ד ע"א אות א') בסופו, מבאר עפ"י הכלל הנודע שמחדש מין בנה"ש (דף י"ז ע"ד וי"ח ע"ד), בענין המוחין דכלים הפנימיים דשחרית דחול המסתלקים בכל יום אחר התפילה וחוזרים לבוא חלקים מהם בתפילות מנחה ומעריב שבערכם נעשים זיווגי ישראל ורחל ויעקב ולאח, וזה מלבד מוחין השלמים דבחי' הכלים האמצעיים והחיצוניים שבאים גם הם בתפילות מנחה ומעריב ובערכם נעשים זיווגי יעו"ר ע"ד תפילת שחרית.

ולפי"ז מבאר העלי נהר שדברי מרן בנה"ש אינם סותרים זה את זה, דמ"ש שרק בשחרית יש לכוין את כוונות הרי"ו, הוא ביחס לכלים הפנימיים שבבחינתם שייך כוונות רי"ו בתפילת שחרית בלבד, ולא בתפילות מנחה ומעריב שהגם שחוזרים בהם חלקי המוחין אין לכוין בהם כוונות הרי"ו, אמנם מצד היות תפילות מנחה ומעריב מתקנים בבחי' כלים האמצעיים והחיצוניים אתיין שפיר בבחי' אלו כוונות הרי"ו, וזה מ"ש במקום אחר בנה"ש דיש לכוין בכל התפילות, והוא בכל תפילה ביחס לכלים דבחינתה שייך לכוין בה כוונות הרי"ו.

ונמצא שרבינו העלי נהר הבין מדיוק הדברים בנה"ש, שיש לכוין כוונות הרי"ו גם בתפילות מנחה ומעריב בכלים האמצעיים והחיצוניים, מלבד מה שיש לכוונם בשחרית.
ורבינו השד"ה בסה"ק **שערי רחמים** (ח"ב סימן חצ"ר) מוסיף לבאר, דלפי רבינו העלי נהר מ"ש בשעה"כ לכוין כוונות הרי"ו בתפילת שחרית הוא לאפוקי תפילת מוסף.

רבינו השד"ה פליג בזה על רבינו העלי נהר:

אמנם תלמידו המובהק רבינו השד"ה בהגהתו על הדף בסה"ק עלי נהר הנז' (הגהה ג'), פליג על הנחה זו, וסבירא ליה דאין מציאות הסתלקות המוחין וחזרתם מר"ה ועד שמיני עצרת שהם כיומא אריכתא אלא בחול, וממילא לא שייך לומר חילוק זה לישב הסתירה בדברי מרן בנה"ש.

ובהגהה ב' שם מבאר עוד, דמ"ש בנה"ש (דף ל"ז ע"ד) שיש לכוין כוונות הרי"ו רק בלחש דשחרית אינו ממרן אלא מרבינו אביגדור עזריאל בעל ה'זמרת הארץ', וא"כ אין בזה סתירה למ"ש שם בע"ד שיש לכוין כוונות הרי"ו בכל התפילות.

ועוד מבאר שם, דמ"ש רבינו אביגדור עזריאל בספרו זמרת הארץ (דף י"ז ע"ב) שיש לכוין גם בחזרת שחרית כוונות הרי"ו, חזר בו ממ"ש בנה"ש הנז' שיש לכוונם רק בלחש דשחרית, והוא ההבדל שכתב בספרו (אות נ"ה) שיש לו עם מרן בענין כוונות הרי"ו, שהוא סובר שיש לכוין כוונות הרי"ו רק בלחש דשחרית ומרן סבירא ליה דיש לכוונם גם בחזרה.

רבינו השד"ה מרחיב לבאר שדעת קודשו דמרן שיש לכוין כוונות הרי"ו בלחש וחזרה דשחרית בלבד, והלשונות שבנה"ש דמשמע שלא כן, אינם ממרן:

עוד כתב רבינו השד"ה שם, ראייה שלדעת מרן יש לכוין כוונות הרי"ו גם בחזרת הש"ץ דשחרית, מהקדמת מרן בסידורו הק' לתפילת מוסף דר"ה (סידור הנרפס ח"ז דף ע"ג ע"א), שם כתב שתפילת מוסף היא באר"א ע"י והיא כסדר תפילת שחרית, חוץ מכוונות הרי"ו שאפשר שאין לכוין. ומזה שכתב שאין לכוין במוסף משמע שבשחרית יש לכוונם הן בלחש והן בחזרה.

ובסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן חצ"ר) מרחיב רבינו השד"ה לבאר הענין, ובתחילה כותב לגבי הסתירה בנה"ש שהבאנו לעיל, ומ"ש רבינו העלי נהר, שמשם נראה שיש לכוין כוונות הרי"ו גם בתפילות מנחה ומעריב כאמור, ומ"ש בשעה"כ לכוין רק בשחרית הוא לאפוקי תפילת מוסף שאין לכוין בה, ואח"כ מביא את דב"ק דרבינו זמרת הארץ שסובר שיש לכוין בתפילת לו"ה דשחרית, והגם שלא כתב במפורש בשעה"כ לכוין בלחש וחזרה דשחרית אבל כיון שלא כתב לכוין דווקא בלחש מן הסתם כוונתו דיש לכוונם הן בלחש והן בחזרה.

עוד מבאר שם, שמה שכתב בנה"ש (דף ל"ז ע"ד) לכוין כוונות הרי"ו גם בתפילת מעריב, אולי אינו מהרש"ש, וזה לטעם שכתב בשעה"כ לכוין רק בתפילת שחרית, ולא יתכן שמרן יאמר אחרת משעה"כ, וכן מוסיף עוד שמ"ש בנה"ש (דף ל"ד ע"ד) לכוין כוונות הרי"ו בלחש דשחרית גם הוא אינו ממרן אלא מהרב זמרת הארץ, וא"כ יוצא מדבריו שב' הלשונות הנז' בנה"ש אינם כלל ממרן.

ולזה פשט המנהג לכוין את כוונות הרי"ו בתפילות לחש וחזרה דשחרית כמו"ש בשעה"כ וכמו שהוסיף לבאר רבינו הזמרת הארץ' שהוא דעת מרן כדכתב בסידור הק' (בהערה בדף ט"ז סוע"א).

מנהג בית אל לכוין כוונות הרי"ו בלו"ה דשחרית:

ובענין מ"ש רבינו השד"ה שפשט המנהג לכוין כוונות הרי"ו בתפילות לו"ה דשחרית, כן כתב בסה"ק דברי שלום במנהגי בית אל (אות ס"ט), וזלה"ק:

המנהג לכוין הרי"ו דכריעות וקיפות זלחש וחזרה דשחרית צ"י ימים של ראש השנה.

דעת קודשו דרבינו השמן ששון דיש לכוין כוונות הרי"ו בתפילת שחרית בלו"ה:

ובפתח עינים לרבינו השמן ששון (דף צ"ב רע"ג) ד"ה שם מהרב הנז', מביא מ"ש רבינו היר"א (ראה קנין פירות עמ' קס"ו אות ט"ז) שראה את הרב דברי שלום והרב רבי בכר דוד זצוק"ל שכיוונו כוונות הרי"ו בתפילות לו"ה דשחרית בלבד. וכתב שם שכ"כ בשעה"כ לכוין בתפילת שחרית בלבד, וכן הוא דעת זמרת הארץ' כאמור.

ומ"ש בנה"ש (דף ל"ז ע"ג) דיש לכוין רק בלחש דשחרית, מסתפק אם הוא ממרן או לא, דאח"כ כתב לכוין אפי' בערבית, (והרגיש בסתירה שיש בנה"ש שהבאנו לעיל), וכתב שם דאין לשנות המנהג ויש לכוין בלו"ה דשחרית בלבד.

בטעם וסוד הענין מדוע יש לכוין כוונות הרי"ו דווקא בתפילת שחרית:

ונסתפק רבינו השמן ששון שם, מדוע יש לכוין דווקא בתפילת שחרית ולא בשאר התפילות.

והעולה מדב"ק שם, (בצירוף תוספת ביאור), שהנהגה התפילה העיקרית שבה נעשה עיקר תיקון הבירורים דכל התפילות כנודע היא תפילת שחרית, שבה מתבררים בקרבנות זמירות ויוצר בירורי זו"ן דכל תפילות היום מבי"ע ועולים מהיכל להיכל ומעולם לעולם עד הגיעם לק"ש, ואז נתקנים בירורי האחר שבהם באצילות כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק והולדת צלם שלם דמוחין דגדלות דאחור, ואז הו"ק דמוחין דגדלות דתפילות כל היום נמשכים בז"א, ולכן דווקא בתפילה זו עבדינן בנוק' דעטרות היסודות הכנה זו דכוונות הרי"ו ועליות הנוק' עד הכתר כנודע שהוא לצורך נוק' הכוללת כאמור.

משא"כ בשאר התפילות שהתיקון הנעשה בהם הוא רק לאותה התפילה בלבד אין בהם ענין כוונת הרי"ו, אלא סדר הכוונה הרגיל בהכנת הנוק' דאותה התפילה לעלות מבריאה לאצי' להתקן ולהבנות בה כסדר הרגיל.

ורבינו אביגדור עזריאל זצוק"ל בספרו זמרת הארץ' (סימן נ"ה) כתב, שהטעם שמכוונים בכוונות הרי"ו דווקא בתפילת שחרית ולא במוסף, כי בשחרית נמשכים בה המוחין דנשמה שהם בחי' בינה ודינים מתערין מינה ויש להמתיקם, ולא במוסף שנמשכים בה המוחין דחיה חכמה שא"צ להמתיקם.

אמנם אח"כ מקשה, מדוע בתפילות מנחה ומעריב דר"ה שגם בהם נמשך המוחין דנשמה שבהם דינים שצריכים למתקם, מדוע אין מכוונים בהם כוונות הרי"ו.

ובקונטרס שפת אמת שבסו"ס אמת ליעקב (סימן כ"ו) כתב ליישב, דהנה נודע שבתפילות מנחה ומעריב דכל יום, כיון שהוא זמן התעוררות הדינים מאוד אין בדינו למתקם, וכ"ש בר"ה שאין בדינו כח למתקן הדינים בתפילות אלו ולכן אין מכוונים בהם כוונות הרי"ו עיי"ש.

סדר כוונות הרי"ו בפרטות:

ואחר שהקדמנו לבאר הקדמות יקרות אלו, נבוא לעסוק בפרטי כוונות הרי"ו בשעה"כ, ואח"כ נלמדם הלכה למעשה בסדר הסידור הק' דמרון, והעולה משם שענין כוונות הרי"ו נחלק לד' בחי' ואלו הם:

א. חמשה בחי' רי"ו העיקריים, שב' מהם נמשכים בתיבת ברוך וג' מהם בתיבת אתה, וענינם המתקת הדינים ונתינת כח לנוק' לעלות ה' עליות, מתוך ז' העליות שתעלה עד הכתר דז"א.

ב. כמה מיני הכנות הנמשכים לנוק' בסוד הארת הוי"ה אדנ"י לעלות ה' עליות (מתוך הז'), ד' הכנות מהם נרמזים בבחי' רי"ו בתיבת ברוך, ובחי' אחת בתיבת אתה.

ג. סדר עליות הנוק' בב' הזקיפות בתיבת ה' הנרמזים בבחי' רי"ו, ד' בזקיפה א', וג' בזקיפה הב', בסוד עצמות הוי"ה ואדנ"י, ובסוד הארות הוי"ה אהי"ה.

ד. עוד מיני רמזי רי"ו בהמשכת המוחין והמשכות שונות לתת כח לנוק' לעלות, הנעשים בתיבות 'ברוך אתה'.

ונבוא עתה לבארם א' לא':

בחי' א' ביאור ענין ה' כוונות הרי"ו העיקריים:

ה' כוונות רי"ו נמשכים לנוק', ב' בתיבת ברוך, וג' בתיבת אתה, וענינם המתקת הדינים בסדר המשכת הארות הכ"ב אותיות ומנצפ"ך לנוק', ונתינת כח לנוק' לעלות:

ונתחיל בביאור הבחי' הא' מד' כוונות הרי"ו, והם ה' רי"ו העיקריים הנמשכים עפ"י סדר הארות הכ"ב אותיות ומנצפ"ך שמקבלת הנוק' בתיבות 'ברוך אתה', אשר ב' מהם נמשכים בתיבת ברוך, וג' מהם בתיבת אתה כמו שנבאר בע"ה.

ענין המשכת ה' בחי' רי"ו לתת כח לנוק' לעלות בזקיפות ה' עליות בה' מקומות:

וענין כוונת ה' בחי' רי"ו העיקריים הוא, להמתיק את הדינים ולתת לנוק' כח לעלות בזקיפות בה' מקומות (מתוך הז'), שכן ביארנו לעיל שנשתנה ענין ר"ה מכל ימות השנה בזה שמתעוררים הדינים יותר ויש להמתיקם, וכן שעולה הנוק' בב' הזקיפות בשבע עליות עד הכתר דז"א, (מה שאין זה בכל ימות השנה שעולה עד החזה בלבד בכריעות ובזקיפות), כדכתב הרב בשעה"כ דרוש דילן (דף צ"ד ע"א) וזלה"ק:

והנה ציארנו כי צריך לכזין זה"פ רי"ו צוה האופן צ' רי"ו צמלת צרו"ך לפי שהצ' האחרים שרמזנו צענין הכריע' הם הם הצ' רי"ו שרמזנו צמלת צרו"ך וג' רי"ו צמלת אתה כנ"ל הרי הם ה"פ רי"ו. והכונה היא שתכוין כי ע"י הה' הרי"ו האלו יש כח צמל' לעלות אה"כ ע"י צ' זקיפות ה' עליות זה' מקומות.

ובהמשך הדברים נבאר בע"ה מדוע אינה מקבלת כח לעלות גם בעליה הו' והז'.

בריש הדרוש מקדים הרב לבאר בקצרה את המשכת הדעת בתיבת 'ברוך', והכ"ב אתוון ומנצפ"ך בתיבת 'אתה' לנוק':

ובתחילת הדרוש מבאר הרב בקצרה את סוד המשכת הכ"ב אותיות לנוק', וכן את המשכת הארת הה"ג מנצפ"ך בדעת דנוק', שעליהם סובב כוונות הרי"ו שמבאר בהמשך דבריו הקדושים, וסמך על מה שביארם באורך בשעה"כ דרוש ב' דעמידה.

ונראה את הדברים בדב"ק של הרב עם ביאורם בע"ה:

תיבת ברוך:

המשכת הדעת לנוק':

בביאור
המשכת דעת
לנוק'
וענין הזכרתו
בדווקא יותר
משאר
הספירות

בתיבת ברוך מבאר הרב את ענין הדעת הנמשך לנוק' בסוד כ"ו ע"ב ק"ל, וזלה"ק עם הביאור: ברוך. הנה בתפילת יוצר עד גאל ישראל, העלינו את המל' עד היכל ק"ק דצריאה, והנה היא צצמי נקודה א' כלולה מי' ואינה עדיין צצמי פרצוף, כי היא צקוד לבי ומעטי את ענמך מצלי היות זה צמי פרצוף, והוא כי הנוק' דפרטותו אותו היום היא נקודה קטנה כלולה מעשר, ועלתה מהיכל להיכל ומעולם לעולם עם הביורורים, עד שהגיעה קודם העמידה להיכל ק"ק דבריאה.

ועדיין אף זהיותה צקוד נקודה היתה חסרה ממנה צמי הדעת שלה שהוא סוד ע"ב ק"ל כנודע. ולכן עתה אנו רוצים לתמו לה עתה צמלת ברוך.

והגם שהיא נקודה מבאר הרב, שחסר ממנה בחי' הדעת, שהכוונה להמשכת הארת הה"ג הנמשכים בדעתה, שעתה יש לכוין להמשיך לה אותם, בסוד כ"ו ע"ב ק"ל כדביארנו לעיל.

והקשה רבינו השמן ששון בפרקין (אות א'), דאם הנוק' היא עתה נקודה קטנה כלולה מעשר כמו שביאר, א"כ מה הענין שכתב שחסר ממנה בחי' הדעת דווקא, והלא כל הי"ס חסרים ממנה. ומה הנחיצות להמשיך לה דעת יותר משאר הספירות החסרות ממנה.

ומיישב רבינו השמן ששון, דמאחר וע"י המשכת הארות הנו' דה"ג בדעת שבה תקבל כח לעלות, והוא ע"ד המשכת החסדים בדעת דז"א המתפשטים בו"ק ועושים לו כנפיים לעלות, וכן תקבל כח להבנות ולהעשות אח"כ פרצוף שלם, לכן מדגיש הרב שחסר לה דעת בדווקא, שהוא ניכר יותר משאר הספירות ופשוט.

סדר מעבר ההארה בסוד כ"ו ע"ב ק"ל:

ובהמשך הדרוש מבאר הרב את סדר המשכת הדעת לנוק' בסוד כ"ו ע"ב ק"ל וזלה"ק:

וזה כוננו כי עתה ע"י ריבוי' דצרכאן דאית זה צנקודה זו שנכללה בכל היכלומיה כנו' צס"ה צפ' פקודי אשר לסיבה זו נק' ברוך. הנה גם אנו רומזים צמלת ברוך אל יסוד דז"א הנקרא ברוך לפי שיורד צריבוי'א דצרכאן עילאין ונותן לה צמי' הדעת הנו' אשר הוא שם הויה שהוא צגי' כ"ו וצריבוע הפשוט שהוא צגי' ע"ב, וצריבוע המלא צמילוי אלפי'ן כזה יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא העולה צגי' ק"ל אשר ג' צמי' אלו הם הדעת שזה והם צגימ' כמנין ברוך שהם כ"ו ע"ב ק"ל.

הרי כי הדעת נמשך מיסוד דז"א שהוא שם הוי"ה העולה בגי' כ"ו, ומשם לריבוע שם הוי"ה פשוט העולה בגי' ע"ב, ומשם לריבוע הוי"ה מלא באלפי'ן העולה בגי' ק"ל.

ובהמשך הדרוש (דף צ"ג ע"ג) כתב הרב סדר אחר והוא, שהארת הה"ג לדעת דנוק' נמשכת תחילה מהיסוד דז"א בסוד הוי"ה גי' כ"ו, ומשם לדעת דנוק' בסוד ה' הוי"ה העולים בגי' ק"ל, ובהתפשטותם בחג"ת דנוק' בסוד ריבוע ההוי"ה פשוט בגי' ע"ב, הרי כ"ו ק"ל ע"ב.

ורבינו השמן ששון בפרקין (ח"ג דף קכ"ג ע"א אות ד', וע"ג אות ט"ז) מבאר, עפ"י מ"ש בשעה"כ דרוש ב' דעמידה (דף כ"ט ע"ג), דמ"ש כאן הוא מעבר הארות הדעת, והוא כי בתחילה נמשכים ההארות דרך הפנים דז"א הוא שם הוי"ה פשוט גי' כ"ו, ועם היותו מלא באלפי'ן הוא מ"ה, והוסיף לבאר בסידור הק' לצרף את הוי"ה פשוט עם מילואו דמ"ה הרי כ"ו ומ"ה בגי' ע"ב, ואח"כ נמשך דרך אחוריים דמ"ה העולים בגי' ק"ל, והרי כ"ו ע"ב ק"ל.

ומ"ש בהמשך הדרוש שנמשך סדר הכוונה בדרך כ"ו ק"ל ע"ב הוא המשכת הדעת עצמו, שנמשך בתחילה ביסוד דז"א בסוד הוי"ה גי' כ"ו, ומשם לדעת דנוק' בסוד ה' הוי"ה גי' ק"ל, ומשם לחג"ת בסוד הוי"ה פשוט בריבוע גי' ע"ב.

ועי"ע במ"ש באורך בביאורו לדרוש ב' דעמידה בד"ה ברוך (ח"ג דף ל"ח ע"ג אות י"ג).

ונמצא שהכוונה הכתובה בכאן הוא דרך מעבר הארת הדעת לנוק' שהוא בסדר כ"ו ע"ב ק"ל, רק שנכתבה בקצרה, ובצירוף מ"ש בדרוש ב' דעמידה והלכה למעשה בסידור הק' עולה, כי בתחילה עוברים כל ההארות דרך פנים דמלכות דכתר דז"א שהוא שם הוי"ה פשוט גי' כ"ו, ואח"כ נמשכים דרך פנים דמלכות דחכמה, שהוא שם הוי"ה פשוט ומלא דמ"ה גי' ע"ב, ואח"כ לאחורי מל' דחכמה שהוא ריבוע שם הוי"ה דמ"ה העולה בגי' ק"ל.

אמנם הארת הדעת עצמו נמשך באופן שכתב בריש הדרוש והוא בסדר כ"ו ק"ל ע"ב, והוא שהה"ג נמשכים תחילה מדעת דז"א ליסודו ושם נעשים הוי"ה א' גי' כ"ו, ומשם נמשכים לדעת דנוק' בסוד ה' הוי"ו"ת העולים בגי' ק"ל, ומשם לחג"ת דנוק' בסוד ריבוע הוי"ה העולה בגי' ע"ב הרי כ"ו ק"ל ע"ב כדביארנו לעיל.

והרי נתבאר ענין המשכת הארת הדעת ומעבר ההמשכה בסוד הכנה לעליית הנוק' ובנינה הנעשה בתיבת ברוך.

תיבת אתה:

ובתיבת 'אתה' מבאר את ענין ה'כ"ב אתון' הנמשכים לנוק', וזלה"ק עם הביאור:

אתה. הנה עתה ניתן זה כח הכ"ב אתון שיש צימוד כוודע, כדי שצנח הזה תוכל להעשות אח"כ צחי' פרי' שלם. וזהו מיצת אתה א"ת ה' כי היא סוד אות ה' תמאה, ונמשכין זה כ"ב אותיות שיש מן אלף ועד תיו שהם א"ת. גם תכוין צאות ה' של אתה אל ה' אותיות מנצפ"ך הכפולות.

והוא כי בתיבת אתה נרמזים הכ"ב אותיות שהם מא' ועד ת' והם 'את' של תיבת אתה, והה"ג מנצפ"ך שנמשכים לנוק' הרמזים ב'ה' של אתה, לתת לה כח להעלות ולהבנות בסוד פרצוף שלם.

סדר כוונות ב' רי"ו הראשונים מתוך הה' רי"ו העיקריים, שיש לכוין בתיבת ברוך:

ואחר שכתב הרב בקצרה את ההארות הנמשכים בתיבות 'ברוך אתה' שעל ידם מקבלת הנוק' כח לעלות ולהבנות, מבאר הרב את ענין כוונת הרי"ו שבהם להמתקת הדינים ונתינת תוספת כח לנוק' לעלות עד הכתר כדביארנו לעיל.

ונעבור בדרוש לד"ה 'ונחזור לבאר מלת ברוך' (דף צ"ג ע"ג) שם מבאר הרב את ענין ב' כוונות הרי"ו הראשונים מתוך הה' העיקריים הנרמזים בתיבת 'ברוך', וזלה"ק עם הביאור:

ונחזור לבאר מלת ברוך הנה כונתנו להמשיך זה בתחילה צחי' דעת ק"ל צחי' היותה עדיין נקודה כלולה מי' כי עדיין היתה חסרה מן הדעת ק"ל והמשכה זו לנו ממשיכין אליה מן היסוד דז"א הנק' ברוך.

ונודע כי הדעת ק"ל שזה היא צחי' עטרא דגבורה מצ' עטרין אשר צדעת דז"א כי עטרא דחסד נחלקת לה' חסדים המתפשטים זה' קלוות דז"א מחסד עד הוד שצו ועיטרא דגבורה הנחלקת לה' גצו המתפשטות זה' ק' שצנקה מחסד עד הוד שזה. ואמנם עתה עדיין הם עומדות צימוד דז"א ומשם נמשכת וניתנים צדעת שזה ולכן נריך שתכוין צמלת ברוך כי היא זו הנק' של המלכות הנק' ברוך בכל הנהו ריבויין דצרכאן שהם ההיכלות שלה שנכללו זה' וגם תכוין אל היסוד דז"א כי גם הוא נק' ברוך ומשם יורדת ההיא עטרא דגצו' צנקו' הזו הנק' ברוך כנו' ועי"כ יש זה דעת ק"ל.

ולריך שתכוין כי הנה צחי' ההיא עטרא דגצו' היא הוי"ה א' פשוטה שהיא בגי' כ"ו וכשניתנה צדעת של הנקצה ממחלקת לה' היות שהם ה"ג והם בגי' ק"ל הרי עתה צחי' כ"ו ק"ל וחסר ע"ב לתשלום ברוך זה ענינם.

הנה תכוין אח"כ כי המל' זה היותה צמוד נקודה א' אין זה רק ג' קוים והיא ג' כלילן צג' כי מצ"ד שלה נכללת צחג"ת שזה נכללת צחג"ת שלה ונמצא שאין זה רק הוראת ג' קוים ולכן אע"פ שאלו הה"ג שהם ה' היות אשר צדעת שזה הם עמידות להתפשט זה אחר היותה צחי' פרי' זה' קלוותיה שהם

הרי"ו הא' מתוך הה' העיקריים הוא בסדר המשכת הה"ג המגיע לחג"ת דנוק' בסוד ג' הוי"ו"ת ריבוע העולים רי"ו

מחמד עד הוד שבה, עכ"ו כיון שעמה היא נקודה א' בלנד אשר לכן אין זה רק הוראת גילוי ג' קוים בלנד כנו' לכן אין מתפשטות זה רק ג' ההויות מן הה"ג בחג"ת שלה, וז' הויות האחרות אינם מתפשטות עדיין.

והנה ענין התפשטות הזה הוא כי מה שהיה עד עתה בדעת שבה צמחי' ד' אותיות הויה הם עתה בדרך התפשטות הזה י"ה י"ה י"ה שהיא ענין ריבוע ההויה שהוא צגי' ע"ב והרי עתה הם ג' צמחי' כ"ו ע"ב ק"ל שהם צגי' ברוך.

וכבר ביארנו לעיל כי בכל צמחי' וצמחי' נריך לכוין צמחי' רי"ו. והנה הרי"ו שצריך לכוין צמחי' הוא צמוד ג' הויות הנז' המתפשטות בחג"ת שלה כנודע אשר כל א' מהם היא צגי' ע"ב כנו' והנה ג"פ ע"ב הם רי"ו.

וכאן מבאר, שענין המשכת הארת הה"ג שהוא בחי' דעת לנוק' בתיבת ברוך לתת לה כח לעלות ולהבנות, נעשה באופן הזה, הנה הה"ג הבאים ממוח הדעת דז"א יורדים תחילה ליסוד דז"א ושם הם הויות אחת, ואח"כ נמשכים בדעת דנוק' ושם נעשים ה' הויות, ואח"כ מתפשטים הגבורות רק בחג"ת שבה, וזאת מטעם שהנוק' היא עתה נקודה בלבד, ובה גילוי של ג' קוים שהם החג"ת שבה, כי היא בחי' ג' כלילין בג' כי החב"ד שבה נכללים בחג"ת, וכן הנה"י שבה נכללים בחג"ת, ולכן מתפשטים הגבורות רק בחג"ת שלה בלבד, ולא יכולים לירד גם בנו"ה שבה כמו שהיה צריך להיות, ורק בעת שתעשה פרצוף שלם יוכלו כל הה"ג להתפשט בחג"ת נ"ה שבה, ולכן עתה שמתפשטים הגבורות בחג"ת שבה בלבד הם בסוד ג' הויות בריבוע העולים בגי' רי"ו.

ונמצא כי הרי"ו הא' מתוך הה' בחי' רי"ו העיקריים, הוא ג' ההויות בריבוע שהם הגבורות המתפשטים בחג"ת דנוק', העולים בגי' רי"ו.

הרי"ו הב' הנרמז בתיבת ברוך:

והרי"ו הב' הנרמז בתיבת ברוך הוא, ענין הנוק' העומדת בבריאה המקבלת הארות אלו שתוכל לעלות לאצ"י, והיא נקראת שם אדני, הנה במילואו יש בו י"ב אותיות ועם הארת ג' ע"ב העולים בגי' רי"ו הנז' עולה הכל בגי' ברו"ך כדמבאר הרב בהמשך הדרוש וזלה"ק:

גם תכוין אל רי"ו צ' באופן אחר. והוא כי תכוין צמלת ברוך שהוא צגי' רי"ו ועוד י"ב והנה הרי"ו הם ג"פ ע"ב הנז' והי"ב הם י"ב אותיות שצמילו אדני' צמילו כזה אלף דלת נון יוד. והנה הרי"ו הזה נמשך צמל' הנק' אדני'.

כי כבר נודע לעיל כי שורש המל' היא תחת היסוד ושם עומדת צמוד ה' אחרונה של הויה, אצל זהויה צבריאה צמחי' נקודה נקראת שם אדני', והרי נתבאר צ' צמחי' רי"ו.

הרי"ו הב' מהרי"ו
העיקריים
בהמשכת הארות
לנוק' שבבריאה
שהיא אדני'
במילואו

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

רי"ו א'

גי' רי"ו {
 י יה יהו יהוה
 י יה יהו יהוה
 י יה יהו יהוה

והג' גבורות דחג"ת מתפשטים
 צריצוע והס' ג' ע"צ גי' רי"ו.

להמשיך כל הארות הנז' לנוק' העומדת בצריאה

רי"ו ב'

גם נקראת הנוק' שבצריאה צרוך על ידי הרי"ו שנתחבר
 עם י"ב אותיות דלדניי שהם רי"ו וי"ב גי' צרוך

רי"ו {
 י יה יהו יהוה
 י יה יהו יהוה
 י יה יהו יהוה

ס"ה גי' ברוך {
 י"ב אותיות אלף דלת נון יוד

סדר כוונות ג' רי"ו הנוספים מתוך הה' רי"ו העיקריים, שיש לכוין בתיבת 'אתה':

סדר כוונות ג' רי"ו הנוספים מתוך ה' העיקריים, כבר ביארנו לעיל שנמשכים בתיבת אתה, והם מיסודים על כוונות המשכת הכ"ב אותיות ומנצפ"ך שענינם המשכת הארה לנוק' ולתת לה כח לעלות בזקיפות עד הכתר דז"א.

וזה שמפרש הרב בשעה"כ (דף צ"ג ע"ד) ד"ה 'אתה' וזלה"ק עם הביאור:

אתה. עתה צריך לכוין כי אחר שכבר נמשך זה צחי' דעת ק"ל צהיחו עדיין צסוד נקודה אנו צריכין לתת זה כח לעשות פרי' שלם אח"כ. והנה אין הפרצוף נעשה אלא ע"י האותיות כנודע. ולכן תכוין צכריעת הראש אשר צמלת אתה להוריד לה כ"ז אותיות שהם כ"צ דא"צ וה' הימיות של מנצפ"ך מן היסוד דז"א כנודע, כי כל האותיות הם ציסוד הנק' צרוך צסוד נגילה ונשמח' צך וזהו ענין מלת אתה א"ת ה' כי א"ת הם כ"צ אמוין שיש מן א' עד תי"ו צא"ב, ואות ה' הם ה' אותיות מנצפ"ך הימיריס.

והרב מבאר את המשכת הכ"ב אותיות ומנצפ"ך בלבד, שענינם נתינת כח לנוק' לעלות ולהבנות כאמור, וזאת בכדי להוסיף את ענין ג' הרי"ו מתוך הה' העיקריים שנוספים עתה בר"ה כדמפרש ואזיל. ולא כתב מענין המשכת הארת המוחין דג"ר דאימא שאינם נוגעים לכוונת ג' הרי"ו.

וטרם שנמשיך בדב"ק של הרב נקדים לבאר הקדמה קצרה ובה נבאר בקיצור נמרץ את ענין ג' הרי"ו הנז' הנרמזים בתיבת 'אתה':

הרי"ו א': רמוז בב' אותיות א-ת דאתה, והוא ענין הכ"ב אותיות שכ"א מהם כלולה מעשר חוץ מד' אותיות גיכ"ק שמסירים, הרי רי"ו.

הרי"ו הב': רמוז באות ה' ד'אתה', והוא מנצפ"ך שהם הה"ג דדעת הנרמזים בשם הוי"ה, (כדכתב הרב בשעה"כ שהה"ג כשהם ביסוד דז"א הם הוי"ה א'), ויכוין להמתיק ע"י הוי"ה זו ג' אותיות צפ"ך ממנצפ"ך שבנוק', והוי"ה וצפ"ך עולים בגי' רי"ו.

הרי"ו הג': ענינו לכלול הכ"ב אותיות ומנצפ"ך ברי"ו אחד. והוא דהנה הרי"ו הא' נרמז בב' אותיות 'את' דאתה, והרי"ו השני ב-ה' דאתה, ועתה מרמזים רי"ו אחד בתיבת אתה באופן הזה:

'אה' דאתה הם א"ה דאהי"ה, ות' דאתה כשנציירו בציוור רי"ו, יש בו י"ה דאהי"ה, הרי אהי"ה שלם בגי' כ"א, הכלול מעשר גי' רי"ו, ועם ו' אותיות דמילוי אהי"ה דיודין, הרי רי"ו.

ואחר שהקדמנו לבאר הקדמה זו נבוא ללמוד את הדברים בדב"ק של הרב:

וענין הרי"ו שיש עתה הם ג"פ רי"ו כמ"ש.

הא' הוא, כי תכוין כי אתה הוא צגי' ת"ו כמנין רי"ו לפ"ך. והענין הוא כי כוננינו הוא להמתיק את המנצפ"ך של המלכות ע"י הורדת זה המנצפ"ך הרמוז צה' של אתה כנו', ואמנם צ' הגבורות הנרמזות צב' אותיות מ"ן שצמנצפ"ך דמלכות כבר נתמתקו צמלת ופי יגיד תהלתך כנ"ל צתפלת שחרית דחול כי פי הוא צגי' מ"ן ולכן א"ל עתה להמתיק ולצסס אלא ג' גבורות לפ"ך.

ומבאר הרב, שה"ג 'מנצפ"ך' שהם מוח הדעת הנמשך לנוק' בתיבת אתה, יש לכוין להמתיק על ידו ג' גבורות שכנגד ג' אותיות 'צפ"ך' דמנצפ"ך שבנוק', והב' הגבורות שכנגד ב' אותיות מ"ן דמנצפ"ך כבר נתמתקו בתיבת ופי בסדר כוונת ה' שפתי הארוכה.

וענין המנצפ"ך שבנוק', שממתקים עתה ג' אותיות 'צפ"ך' שבהם ע"י המשכת ה"ג מנצפ"ך מאימא, כבר נתבאר לעיל בסדר כוונת ה' שפתי הארוכה ובסדר כוונת יהי רצון שקודם השופר שהם ענין הפ"ר וש"ך דינים שהם ה"פ דין גי' ש"ך, ומנצפ"ך גי' פ"ר הרומזים לבירורי זו"ן טרם שנתקנו, ואחר שנתבררו ועלו וקיבלו תשלומיהם ובאו בסוד מוחין דגדלות, אזי אמא משפעת את הה"ג דדעת שהם חלק מהמוחין המתקנים, וז"ס ב' אותיות מ"ן שכבר נתקנו בה' שפתי שם רמוז כל האמור, ועתה שנמשך מוח הדעת שהוא ה"ג מנצפ"ך מאימא לנוק' נעשה המשך התיקון הרומז למיתוק ג' אותיות צפ"ך ממנצפ"ך שבנוק' כאמור.

הרב מתייחס בשעה"כ לענין כ"ב אותיות ומנצפ"ך בלבד הנוגעים לכוונת הרי"ו

הקדמת ביאור ג' הרי"ו וענינם בסדר כוונת כ"ב אותיות ומנצפ"ך

הה"ג מנצפ"ך דדעת הנמשך לנוק' ממתקים ג' גבורות צפ"ך דמנצפ"ך שבה שהם הבירורים טרם שנתקנו

ביאור ענין הרי"ו
הג' מתוך הה'
הנרמז ב'את'
דאתה

והנה בארנו כי אתה הוא צחי' רי"ו לפ"ך, והנה הרי"ו הם צחי' הכ"צ אמוון הנרמזים בא"ת מן אתה והלפ"ך הם רמזים צה' של אתה. וענין היות הכ"צ אמוון צחי' רי"ו הוא באופן זה כי הנה כל אות מהכ"צ אמוון כלולה מי"ס והם עשר פעמים כ"צ הם ר"ך ולהיות כי מספר ר"ך הוא ענין רכות ורחמים ולא קושי הדין לכן נריך לסלק מהם ד' אותיות וישארו רי"ו שהוא כמנין גבורה, והד' אותיות האלו שנסיר הם ד' אותיות גיכ"ק השרשיות בלצד.

פי' כי כבר נת"ל כי כל אות כלולה מי"ס והנה הם מ' אותיות, ואין לנו מסירין רק ד' אותיות גיכ"ק השרשיות בלצד. וטעם למה לנו מסירים ד' אותיות אלו ולא אחרות וגם איך אלו הם ר"ך ורחמים יותר מן האחרות הענין הוא זה, כי הנה כ"צ אותיות נמשכות מן חמש מוצאות הפה כנודע, והנה הם נוצרים מן חיבור החיך והגרונן שהם צחי' חו"ב, והנה אותיות גיכ"ק הם אותיות החיך שהם חכמה ומשם נמשכו כל שאר האותיות וניתנו בגרון שהוא צינה, ולפי שחכמה הוא רחמים גמורים אין להכניס אותיותיהם שהם גיכ"ק במנין לפי שיתבטלו הדינין לגמרי, ואין כונתנו לבטלם אלא להמתיקם ולצמם בלצד.

ומבאר הרב את ענין הרי"ו הג' מתוך ה' בחי' הרי"ו העיקריים הנרמז בב' אותיות 'את' ד'אתה' והוא, דהנה כ"ב אותיות הנז' כאשר נפרט כ"א מהם כשהוא כלול מי' הם בגי' ר"ך הרומז לרחמים, ושנסיר את שורשי אותיות גיכ"ק שהם בחי' חכמה ורחמים מחשבון זה, ונחשב את האותיות הנז' שנמשכו בגרון שהוא בינה ודין, יעלו [כ"ב אותיות שכ"א כלול מי' בלי ד' שורשי אותיות גיכ"ק], בגי' רי"ו, הרומז לדין להמתיקו.

ואמנם ענין אותיות לפ"ך אם תחזר עממם הויה אחת פשוטה העולה בגי' כ"ו יהיה הכל רי"ו אחד באות ה' של אתה.

ביאור ענין הרי"ו
הדי' מתוך הה'
הנרמז ב'ה'
דאתה

ועתה מבאר את ענין הרי"ו הד' מתוך הה' הרמז ב'ה' של 'אתה' והוא, שהה' של אתה רומז למנצפ"ך שהם הה"ג הנרמזים בשם הוי"ה [כדמבאר לעיל שה"ג בהיותם ביסוד דז"א הם הוי"ה אחת], ובירידתם לנוק' ממתיקים את ג' גבורות צפ"ך מתוך המנצפ"ך שכבר נמצאים בה, כדביארנו לעיל שטרם שנתבררו הברורים שבה היא בחי' דין ומנצפ"ך כנז' בכוונות ה' שפתי הארוכה.

אמנם שני רי"ו הנזכר הם רמזים צחי' של אתה צחי' ציורם והנה הם צ' רי"ו אחד באות א' של אתה צחי' ציורה כי א' היא ציורה יוד וא"ו ריש גס ת' היא ציור רוי' כזה ת' הרי הם צ' רי"ו הא' הוא כנגד כ"צ אותיות א"ב והא' כנגד אותיות לפ"ך.

סיכום ב' הרי"ו

והרי"ו הג' הוא בהתחברות הכ"צ אמוון וה' אותיות מנצפ"ך בחיבור א' ולכן נריך לצייר מלת אתה ציור אהיה צזה האופן א"ה של אתה הם א"ה של אהיה אצל אות ת' של אתה ציורה הוא רי"ו כנ"ל והנה הרי' והואו של הת' הנז' הם ציור ה' והיא ה' א' ועם אות יוד של הת"ו שבסופה הרי י"ה של אהיה ותכוין כי ת' זו של אתה היא רי"ו א' ותכוין כי זה הרי"ו הוא צחי' שם אהיה אשר הוא בגי' כ"א וכל א' כלול מי' הרי י"פ כ"א הרי רי' ועם ו' אותיות שבמילוי אהיה זולת ד' אותיות הפשוטות הרי רי"ו והרי נתבאר ג"פ רי"ו במלת אתה.

ביאור ענין הרי"ו
הה' מתוך הה'
הנרמז בתיבת
'אתה' כולה

ועתה מבאר את הרי"ו הה' והוא התכללות ב' הרי"ו דכ"ב אותיות ומנצפ"ך בתיבת אתה, שהנה שם אהיה רמז בתיבת אתה באופן ש'אה' דאהיה הם 'אה' שבתיבת אתה, ות' שבתיבת אתה בציור רי"ו והם ר"ו בצורת ה' ועם י' הם י"ה, ועם א"ה הם שם אהיה, שכ"א כלול מי' הרי רי", ועם ו' אותיות דמילוי קס"א הם רי"ו.

רי"ו די

להמשיך לנוק' שבצריחה ה' אותיות מנלפך שהם סוד הוי"ה א', ולהמתיק בהוי"ה
זו את לפ"ך לנוק', והוי"ה ולפ"ך גי' רי"ו. ויכוין אותו בציור תיו דלתה כזה.

א ר ה יהוה צפך גי' רי"ו.

רי"ו הי

יכוין לכלול ולחבר צ' רי"ו דכ"צ אותיות ומנלפ"ך צרי"ו אחד, כי א"ה דלתה הם א"ה דלהיה
והתי"ו בציור רי"ו הוא י' ה' דלהיה גי' כ"א, כל אחד כלול מעשר גי' רי"ו ועס ו' אותיות
מילוי דקס"א גי' רי"ו.

**א ר ה
אהיה**

**אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה
גי' רי"ו.**

ועס ו' אותיות
אלף הי יוד הי
גי' רי"ו.

שם אהיה הגז' יש לכוין למלאותו בג' מילויים ובכוחם תעלה הנוק' בה' עליות דהוי"ה אדגות:

וכתב הרב בדרוש דילן (דף צ"ד ע"ב) וזלה"ק:

גם ר"ת אשר תנ"ה הודך הוא אותיות אה"ה והענין הוא כמש"ל כי תי' אה"ה נריך לזיירה בציור אהיה
והנה כשתמלא שם אה"ה הזה בג' מילויין שבו שהן יודין ההין אלפין יהיו בגי' תנ"ה. ומכוין כי על ידי אלו
המילויין דאה"ה העולים בגימטריא תנ"ה עולה הנקצ' בה' שמות יאהדונה"י הנ"ל שהם ג"כ בגי' תנ"ה.

הנה כבר ביארנו לעיל שבכח ה"פ רי"ו העיקריים מקבלת הנוק' כח לעלות בה' עליות מתוך הז', והנה
הרי"ו הה' ביארנו לעיל שהוא בשם אה"ה הנרמז בתיבת אתה, ועתה מלמדנו הרב שכשנקח אה"ה זה
ונמלא אותו בג' מילויים קס"א קמ"ג קנ"א העולים בגי' תנ"ה, ומבאר הרב שע"י ג' מילויים אלו מקבלת
הנוק' כח לעלות בה' מקומות בב' הזקיפות.

וזה שכי' בסידור:

למלאות האה"ה בג' מילויים והם גי' תנ"ה
ולהמשיך לנוק' ועל ידם תעלה הנוק' בזקיפות
בה' מקומות של הוי"ה ואדני גי' תנ"ה.

**אלף הי יוד הי
אלף הא יוד הא
אלף הה יוד הה**

בחי' ב' וג' ענין הכנת הנוק' לעלות בה' עליות (מתוך הז') ע"י המשכת הארת רי"ו דהוי"ה אדנ"י, ועלייתה ע"י המשכת עצמותם:

הנוק' עולה בזקיפות ז' עליות עד הכתר דז"א, ד' בזקיפה ראשונה, וג' בזקיפה הב':
 והבחי' הב' דכוונות הרי"ו, הוא ענין הכנת הנוק' לעלות בה' מקומות (מתוך הז') בסוד הוי"ה אדנ"י,
 והוא עפ"י מ"ש בדרושינו (דף צ"ד ע"א), כי בב' הזקיפות עולה הנוק' ז' עליות בז"א עד הכתר באופן
 זה:

בזקיפה א' עולה ד' עליות והם:

א. במל' שתחת היסוד. ב. באחורי היסוד. ג. באחורי נו"ה. ד. באחורי ת"ת.

בזקיפה הב' עולה ג' עליות והם:

ה. באחורי חו"ג. ו. באחורי חו"ב. ז. באחורי הכתר.

ועתה עושים לה הכנה בכריעות שתקבל כח לעלות בה' מקומות (מתוך הז') כאמור.

בכח ה"פ רי"ו העיקריים שהזכרנו לעיל נמשך בב' הכריעות הארה מה' מקומות שבז"א בסוד הוי"ה אדנ"י
 לנוק' לתת לה כח לעלות בה' עליות (מתוך הז'):

והכנה זו ענינה המשכת הארה לנוק' בב' הכריעות מה' מקומות שבז"א בסוד הוי"ה ואדנ"י, ועם שמות
 והארות נוספים העולים בכל עליה בגי' רי"ו, בהם עתידה לעלות בזקיפות.

והנה בדרושינו (דף צ"ד ע"א) כתב הרב בענין זה וזלה"ק:

והנה ציארנו כי צריך לכוין צה"פ רי"ו צוה האופן צ' רי"ו צמלת צרו"ך לפי שהצ' האחרים שרמזנו צענין
 הכריעות הם הם הצ' רי"ו שרמזנו צמלת צרו"ך, וג' רי"ו צמלת אתה כנ"ל הרי הם ה"פ רי"ו.

והכוונה היא שמכוין כי ע"י הה' הרי"ו האלו יש כח צמל' לעלות אח"כ ע"י צ' זקיפות ה' עליות צה'
 מקומות אשר כ"א מהם הוא סוד שם יאהדונה הנו' צס' המיקונים (דף ל' ע"ב) ואלו הם:

יאהדונה"י א' צמל' שמתח היסוד. יאהדונה"י ב' ציסוד עצמו. יאהדונה"י ג' צנלח והוד יהו"ה צנלח ואלדני
 צהוד. יאהדונה"י ד' צת"ת. יאהדונה"י ה' צחו"ג יהו"ה צחסד אלדני צגצו' והרי הם ה' מקומות צו"א
 שבהם עולה הנוק' ה' עליות. הד' מהן הם מן החזה ולמטה צו"א ע"י זקיפה א' ה' לגצי ו'. ועליה הה'
 צחו"ג על ידי זקיפה צ' ה' לגצי י' כמו שיתבאר למטה, שאינה עולה אלא ע"י הזקיפות.

וכל זאת הכונה אשר צכריעות אינה רק הכנה לתת צה' כח שמעלה עליות אלו אח"כ ע"י הזקיפות וע"ש
 למטה וכל עליות אלו הם צסוד צצ"א וצצחי' היומה עדיין נקודה קטנה צלי פרצוף:

והנה מפשטות הדברים משמע, שמכח ה"פ רי"ו הנז"ל שכיוונו ב' בחי' מהם בתיבת ברוך, וג' בחי'
 מהם בתיבת אתה, ומיסודים על ענין הארת כ"ב אותיות ומנצפ"ך, להמשיכם לנוק' העומדת בבריאה
 בכדי לתת בה כח שתוכל לעלות בב' הזקיפות בה' עליות שבז"א, שכל עליה מהם היא בסוד הוי"ה
 ואדנ"י ועם הארות נוספים עולים בגי' רי"ו, ונמצא כי רי"ו העיקריים משפיעים כח לנוק' לעלות בה'
 עליות שגם הם רי"ו, והגם שעולה ז' עליות מכוונים בהוי"ה אדנ"י רק בה' עליות כמו שנבאר הטעם
 בהמשך.

אמנם מרן בסידורו הק' בכוונת ב' הכריעות, כתב בתיבת ברוך להמשיך לנוק' שבבריאה הארה ממלכות
 דז"א בסוד הוי"ה ואדנ"י בסדר שמבאר, ואח"כ כתב להמשיך לה הארה מאחורי היסוד בסוד הוי"ה
 אדנ"י, ומאחורי נו"ה, ומאחורי הת"ת, ובתיבת אתה מאחורי החו"ג בסוד הוי"ה אדנ"י, הרי שמלמדנו
 מרן שכוונת הוי"ה ואדנ"י אינה רמז בעלמא לענין המקומות שבהם תעלה הנוק' בז"א בעת הזקיפות,
 אלא המשכת הארות ממקומות אלו שבז"א אליה כמו סדר נתינת כח שנותנים לה ע"י הה' רי"ו
 העיקריים.

ע"י ה' רי"ו
 העיקריים
 מקבלת הנוק'
 כח לעלות בה'
 מקומות שבז"א
 שהם סוד
 הוי"ה אדנ"י

ורבינו השמן ששון בסה"ק פתח עינים (דף צ"ג ע"ב) ד"ה וענין, מבאר שדב"ק דמרן מדוייקים ממ"ש בדרוש, שכתב הרב שכל הכוונה שבכריעות היא בסוד הכנה לתת לנוק' כח לעלות ע"י הזקיפות, ובכללם הוא כוונת הוי"ה ואדנ"י הנז', וכן כתב בהמשך הדרוש (דף צ"ד ע"ג), בעת עליית הנוק' בב' הזקיפות בסוד ז' חיבורי הוי"ה אהי"ה, שבב' הכריעות היו בסוד הוי"ה ואדנ"י.

מדב"ק של הרב מדוייק לכיין להמשיך בכריעות הארת הוי"ה אדנ"י מה' המקומות שבז"א

הרי שכוונת הוי"ה ואדנ"י אינה רמז בעלמא אלא הארה הנמשכת מה' מקומות שבז"א לתת כח לנוק' לעלות בה' מקומות אלו.

והרה"ג מהר"ם עטיה שליט"א בספרו עטרת מרדכי על הרי"ו (ח"ו), הביא צילום מסידור מהר"י אדרעי זצ"ל, שכתב בכוונות ברוך אתה, להמשיך הארה ממלכות שתחת היסוד דז"א בסוד הוי"ה אדנ"י לנוק' העומדת בכריאה, וכן בשאר המקומות כאחורי היסוד, ואחורי נו"ה, ואחורי הת"ת, ואחורי החו"ג, שכתב בכולם להמשיך הארת הוי"ה אדנ"י מהם.

מסידור המקורי דמהר"י אדרעי מדוייק המשכת הארה דייקא מה' המקומות

בב' הזקיפות נמשך מה' מקומות שבז"א עצמות הוי"ה אדנ"י לנוק' להעלותה בה' עליות (מתוך הז):

עוד נבוא באר שמסידורו הק' דמרן מצינן בסדרי עליות הנוק' בב' הזקיפות, לכיין גם את המשכת השפע דהוי"ה אדנ"י מה' מקומות דז"א ע"ד שנעשה בכריעות, רק שבסדר הכריעות נזכר שנמשך הארת השפע, ואילו בכריעות משמע שנמשך עצמות השפע ממש, ולזה לא כתב מרן בסידור בכוונות הזקיפות להמשיך את הארת השפע דהוי"ה אדנ"י אלא להמשיך את השפע עצמו.

ומקור הענין יובן עפ"י מ"ש הרב בדרושינו (דף צ"ד ע"א) וזלה"ק:

כי ע"י הה' רי"ו האלו יש כח צמלכות לעלות אש"כ ע"י צ' זקיפות ה' עליות צה' מקומות אשר כ"א מהם הוא קוד קס יאהדונה"י וכו'.

הרי שמלמדנו מרן שע"י שקיבלה את כל ההארות בב' הכריעות, עולה בב' הזקיפות בה' המקומות שבז"א שהם בסוד הוי"ה אדנ"י, ומקבלת שפע מהם ואינו ציון דרך שעולה לשם בלבד.

ולזה סידר מרן לכוונם שוב בב' הזקיפות, כי בכריעות נמשכה הארתם בלבד, ואילו בזקיפות עצמותם כאמור.

בביאור סוד המשכת הוי"ה ואדנ"י מה' מקומות שאצילות:

וענין המשכת הוי"ה ואדנ"י מה' מקומות שבז"א דאצילות, דלכאורה איך מגיע בו שם אדנ"י הנוגע לנוק', נתבאר יפה בסה"ק שערי רחמים (ח"א סימן ר"ט), שמבאר עפ"י מ"ש בתיקון י"ח דתיקוני זוהר, שבצד הימין דז"א הוא שם הוי"ה, ובצד שמאלו הוא שם אדנ"י, וקו אמצעי שבו הוא הוי"ה אדנ"י, ומעלים את הנוק' הנק' אדנ"י מעולם הכריאה בה' מקומות אלו שיש בכ"א מהם הוי"ה ואדנ"י.

ונראה מדב"ק שזה הביאור במ"ש בשעה"כ, שמל' שתחת היסוד, וכן ביסוד, וכן בת"ת שהם קו אמצעי נק' הוי"ה אדנ"י, משא"כ בחו"ג ובנו"ה שמפרט הרב בשעה"כ שהחסד והנצח הם שם הוי"ה, והגבורה וההוד הם שמות אדנ"י.

וא"כ יוצא שגם בז"א יש שמות אדנ"י ואינם סתירה לענין מ"ש במקום אחר שהנוק' בכריאה היא שם אדנ"י, שהוא בחי' אחרת כאמור, וגם אינו סתירה למ"ש שמקבלת הנוק' ה"פ הוי"ה אדנ"י אלו.

אופן המשכת הארת ה"פ הוי"ה אדנ"י מה' מקומות שבז"א בכריעות ובזקיפות כאמור:

ונבוא עתה ללמוד את דרך המשכת הארת ה"פ הוי"ה אדנ"י מה' מקומות שבז"א לתת כח לנוק' לעלות בהם בב' הזקיפות, והמשכת עצמותן בב' הזקיפות, בהמשך הדרוש (דף צ"ד ע"א) ד"ה ועתה צריך לבאר.

וטרם שנבאר ענינם נקדים לבאר **הקדמה קצרה** שהיא מהמשך דב"ק של הרב בדרוש ועל ידה יתבאר בקצרה שורשי הדברים, כך שבעת שנלמדם בשעה"כ יובנו הדברים על סדר נכון וברור:

הקדמה להבנת כוונת ה"פ הוי"ה ואדנ"י:

הנה נודע מכ"מ בדב"ק של הרב, כי מוח הדעת דאימא המתלבש ביסוד דאימא יש בו ה' חסדים וה' גבורות, ובהתפשטות המוחין בז"א עם לבושי נה"י דאימא כנודע, מגיע היסוד דאימא עד החזה דז"א וממנו יוצאים ה' חסדים ששורשם נשאר בדעת, וענפיהם מתפשטים בחג"ת נ"ה דז"א וכללותם ביסודו וכללות כללותם במלכותו. וכן יוצאים ממנו ה' גבורות ששורשם נשאר בדעת, וענפיהם יורדים ליסוד דז"א, ומשם עוברים לדעת דנוק' ומתפשטים בחג"ת נ"ה דנוק', וככלותם ביסודה, וכללות כללותם במלכותה.

ממוח הדעת המלוכש ביסוד דאימא נמשכים ה"ח וה"ג ה"ח וה"א והה"ג לנוק'

ומבאר הרב בדרושינו, שהה"ח הנמשכים בז"א כל חסד מהם כלול בפרטותו מכל הה' הרי הם כ"ה בחי' חסדים, וכן הה"ג הנמשכים בנוק' כל גבורה מהם כלולה מכל הה' וגם הם כ"ה בחינות גבורות, יחד עולים נ' בחי' בסוד נ' שערי בינה.

כל חסד מהה"ח יש בו כללות כל ה"ח והם כ"ה בחינות חסדים

והגם שנודע כי נ' שערי בינה הם באימא ולא בז"א, מבאר רבינו השמן ששון בפרקין (ח"ג דף קכ"ג ע"ד אות כ"ב), שבהתפשטות היסוד דאימא עד החזה דז"א עם בחי' נ' שערי בינה שהם הה"ח והה"ג כאמור, נקרא הז"א גם הוא נ' שערי בינה.

ונמצא עתה שכל חסד מהה"ח כלול בפרטותו מה"ח פרטיים הרי כ"ה בחי', ובהתכלל כל חסד בה' בחי' החסדים שבכל א' מהם יש כ"ה, הרי בכל חסד הכלול מכולם קכ"ה בחי'.

ומבאר הרב עוד, שבחי' התפרטות הה' חסדים לקכ"ה בחי', יש בדעת ששם שורשם, וגם בחסד וגבורה ונצח והוד דז"א, וגם ביסוד דז"א.

פירוט כ"ה הבחי' בדעת ובח"ג נה"י

ולבאר ענין היות כ"ה בחי' ביסוד אחר שנודע שהיסוד אין לו חסד בפ"ע אלא כללות הה' חסדים, יתבאר עפ"י מ"ש ידי"נ הגה"צ מוהר"ש ארנפלד בספרו 'כצאת השמש' (עודנו בכתובים) משמיה דרבינו השד"ה בביאורו 'איפה שלימה' על אוצ"ח שער העקודים (פ"ב אות י"ג) משם מהר"י סדבון זצ"ל, שמלבד ה' חסדים המתפשטים בה"ק דז"א, יש ליסוד חסד כללי נוסף על הה' שהוא כלול מכל הה', והוא נולד עם ה' חסדים מתחילת בריאתם, והוא מלבד כללות הה"ח שנותן כל חסד ביסוד.

ביאור ענין כ"ה בחי' ביסוד

ונמצא שמעיקרא כבר משורש החסדים שבדעת יש ה' חסדים ועוד חסד א' כללי הנוגע ליסוד, ובהתפשטות ענפיהם בחג"ת נ"ה מתפשט חסד הו' ביסוד, מלבד הכללות שנותן כל חסד ליסוד.

ובענין ספירת הת"ת שאין מחשבים לה כ"ה בחי' חסדים הגם שמתפשט בה חסד הג', מבאר הרב שהוא לסיבת סיום היסוד דאימא באמצע הת"ת דז"א, ולכן מחשבים את כ"ה הבחי' שבו בשורשם שבדעת.

בביאור הטעם מדוע אין כ"ה בחי' בת"ת

ובהגוב"י בפרקין אות ד' מביא מהסה"ק שערי בינה שמבאר משם רבינו הרמ"ז, דמאחר והיסוד דאימא מגיע עד החזה דז"א, לא יוכלו כ"ה הבחי' שבתסוד הג' המתפשט בת"ת דז"א להתכלל זה בזה, מאחר וחי' אורות שבו יהיו מכוסים בכסוי יסוד דאימא, וט"ז אורות יהיו מגולים, ולכן נכללים הם בדעת דז"א שכולו שוה להיותו מכוסה לגמרי בלבוש יסוד דאימא.

ובענין מל' שביסוד הנק' עטרת היסוד דז"א, שבה אין את חשבון הכ"ה בחי', כתב רבינו הרמח"ל בספרו 'קיצור הכוונות' (סוף עמ' קי"ב), שמאחר ומל' עטרת היסוד טפילה לז"א וע"כ די שנחשב את הכ"ה בחי' ביסוד.

ביאור הטעם מדוע אין כ"ה בחי' במל' שביסוד

עוד נתבאר בדברי הרב, שכמו שביארנו בענין הדעת והחור"ג והנה"י, שבכ"א מהם יש קכ"ה בחי', כך יהיה גם במוחי חו"ב דז"א, וזאת לטעם שנתבאר בדרוך קצרה, ועיקרו נתבאר בע"ח שער כ"ה, כי בעת גדלותו דז"א עולים החסדים באו"ח ובוקעים את היסוד דאימא ונכפלת הארתן ומגיעים עד המוחין דז"א להגדילו כאשר נודע מכוונת 'קונה הכל' בסידורו הק' דמרן.

דב"ק של הרב בדרוש:

ואחר ההקדמות האלו נראה את סדר הכוונה בדב"ק של הרב בשעה"כ והלכה למעשה בסידור הק':
ועתה צריך לזכור איך נרמזים ה"פ רי"ו הנו' זה' שמות יאהדונה"י הנו'.

הנה מקום הא' שהוא המל' שתחת היסוד דז"א יש שם יאהדונה"י שהיא צגי' ל"א גם יש זה שם אדנ"י בריבוע כזה א', אד, אדנ, אדני. שהוא צגי' קכ"ו. והנה ל"א וקכ"ו הם רי"ו ע"ה.

ההארה הא' דהוי"ה אדנ"י נמשכת ממל' שתחת היסוד דז"א

ומבאר הרב, כי **העליה הא'** שבה תעלה הנוק' היא במל' שתחת היסוד דז"א, שכבר ביארנו לעיל שאין בה כ"ה בחי', וע"כ סדר ההארה הנשפע משם לנוק' הוא שם הוי"ה אדנ"י בגי' צ"א, ושם אדנ"י בריבוע העולה בגי' קכ"ו, ושניהם יחד בגי' רי"ו ע"ה.

אח"כ עולה ביסוד והנה נודע כי ו' שערי צינה הם והם נמלקים כ"ה צו"א, וכ"ה צנוק'. והציאור הוא כי צו"א ניתנים ה"ח וכל חסד כלול מכל הה' הרי הם כ"ה חסדים, וצנוק' ניתנים ה"ג וכל גבורה כלולה מכל הה' הרי הם כ"ה גבורות הרי הם ו' שערי צינה.

ההארה הב' דהוי"ה אדנ"י נמשכת מהיסוד דז"א

גם צריך שמדע כי בכל צחי' דז"א מז"ת יש כ"ה, חוץ מן הת"ת. והוא כי בדעת יש כ"ה, ובחסד יש כ"ה, וגבורה כ"ה, וצננח כ"ה, וצהוד כ"ה, וציסוד כ"ה, וצמל' שציסוד כ"ה. אבל צת"ת לא יש כ"ה לפי ששם נשלם היסוד של אימא כנודע ולכן הם למעלה בדעת שלו.

עוד טעם אחר והוא לפי שצמחילה היה ז"א מן ו"ק בלצד, וכ"א מהם היה כלול מנו"ן שערי צינה, ואח"כ נתחלק כל א' מהם לז' ועשו כ"ה וכ"ה. כיצד החסד נחלק חזיו לחכמה וחזיו לחסד והרי כ"ה כ"ה, וכן הגבורה נחלקת לצינה וגבורה הרי כ"ה כ"ה, וכן הת"ת נחלקת לדעת ולת"ת הרי כ"ה כ"ה:

ונחזור לענין א' כי הנה יש צו ציסוד שם יאהדונה"י שהוא צגי' ל"א ונודע כי הוא כולל את ה"ק ולוקח ה"פ כ"ה של החו"ג והנה"י הם קכ"ה הרי רי"ו.

והעליה הב' בה תעלה הנוק' היא כנגד היסוד דז"א, שיש בו כללות כ"ה בחי' חסדים מבחי' החסד שבו עצמו כדביארנו לעיל, וכללים בו גם כ"ה בחי' דחסד ודגבורה ודנצח ודהוד ודכללות החסדים ביסוד כדביארנו לעיל, והרי הם ה"פ כ"ה העולים קכ"ה, ועם הוי"ה אדנ"י גי' צ"א עולים יחד בגי' רי"ו.

ואח"כ עולה צננח הוד ויש צו הוי"ה צננח ואדנ"י צהוד ולוקח ה"פ כ"ה של הדעת חו"ג נ"ה הם קכ"ה ועם יאהדונה"י הרי רי"ו.

ההארה הג' דהוי"ה אדנ"י נמשכת מנ"ה דז"א

והעליה הג' בה תעלה הנוק' היא כנגד נו"ה דז"א, שיש בהם כללות כ"ה בחי' חסדים מבחי' החסד שבהם עצמם כדביארנו לעיל, ונכללים בהם גם כ"ה בחי' דדעת ודחסד גבורה ודנצח והוד עצמם, והרי הם ה"פ כ"ה העולים קכ"ה, ועם הוי"ה אדנ"י העולים בגי' צ"א הרי יחד גי' רי"ו.

אח"כ עולה צת"ת ויש צו שם יאהדונה"י שהוא צגי' ל"א עוד יש צו ג' הויות דע"צ ס"ג מ"ה הכלולות צו וצכל הויה מהם יש מ"צ אומיות צפשוט, וצמילוי, וצמילוי המילוי, והנה ג"פ מ"צ הם קכ"ו, ועם ל"א הנו' הרי רי"ו ע"ה.

ההארה הד' דהוי"ה אדנ"י נמשכת מת"ת דז"א

והעליה הד' בה תעלה הנוק' היא כנגד הת"ת דז"א, שכבר ביארנו לעיל שאין בו כ"ה בחי', וע"כ סדר ההארה הנשפע משם לנוק' הוא שם הוי"ה אדנ"י בגי' צ"א, וג"פ מ"ב דע"ב ס"ג מ"ה העולים בגי' קכ"ו, ושניהם יחד בגי' רי"ו ע"ה.

ועד כאן הם ד' ההכנות הנעשות בהמשכת הארות אלו כריעות בתיבת ברוך לתת לנוק' כח לעלות מבריאה למקומות אלו באצ"י, ואח"כ המשכת עצמותן בזקיפה א' לתת לנוק' כח לעלות בהם.

ועתה בא הרב לבאר הכנה ה' בהמשכת הארה לנוק' לעלות בחו"ג הנעשה בתיבת אתה, ואח"כ המשכת עצמות להעלותה לשם בזקיפה הב', וזה בכח השמות דמפרש ואזיל:

אח"כ עולה בחו"ג ויש בהם שם יאהדונה"י שהוא ז"ל לוקמים ה"פ כ"ה שהם חו"ג ודח"ג שהם בגי' קכ"ה ועם ז"ל הרי רי"ו.

ההארה הה' דהוי"ה
אדנ"י נמשכת
מחו"ג דז"א

והעליה הה' בה עולה הנוק' היא כנגד חו"ג דז"א, שיש בהם כללות כ"ה בחי' חסדים מבחי' החסד שבהם עצמם כדביארנו לעיל, ונכללים בהם גם כ"ה בחי' דחו"ב ודעת ודחסד וגבורה עצמם, והרי הם ה"פ כ"ה העולים קכ"ה, ועם הוי"ה אדנ"י העולים בגי' צ"א הרי יחד גי' רי"ו.

ונמצא כי בג' מקומות בלבד לקחנו בחי' ה"פ כ"ה והם א' ציסקוד והב' בנלח והג' בחו"ג אצל בעלותה בב' מקומות הת"ת והמל' שציסקוד לא לקחנו, שבת"ת ובמל' שציסקוד אין הרי"ו שלהם נעשה ע"י בחי' הכ"ה הנו'.

ונמצא כי ג"פ קכ"ה שיש בג' מקומו' הנו' הם בגי' שע"ה והוא בחי' המלכו' העולה שם הנק' שע"ה כנודע בס"ה תי' ס"ט צסוד מזל שע"ה גורם גם תמצא כי בשעה יש תמר"פ חלקים כנודע והם ה"פ רי"ו הנו' שלוקחתם המל' והם בגי' תמר"פ:

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

ונבוא עתה ללמוד את סדר הסידור הק' תחילה בהכנת הנוק' לעלות בב' הכריעות, ואח"כ בסדר עלייתה בב' הזקיפות.

סדר כוונת ההכנה לעליית הנוק' בד' מקומות בתיבת ברוך:

סדר כוונות ורמזי רי"ו לתת כח לנוק' שתוכל לעלות בזקיפות

ס"ה רי"ו ע"ה	}	צ"א	יאהדונהי	וגם להמשיך לנוק' שצצריאה [הארה] ממלכות דז"א
			א. אד. אדנ. אדני. קכ"ו	הויה ואלנות וריצוע אלנות העולים רי"ו ע"ה.

ס"ה רי"ו	}	צ"א	יאהדונהי	להמשיך לנוק' שצצריאה הארה מאחורי יסוד דז"א מס' הויה ואלנות וה"פ כ"ה מח"ג נה"י והס כמס' רי"ו.
			יהוה יהוה יהוה	
		קכ"ה	יהוה יהוה יהוה	

ס"ה רי"ו	}	צ"א	יאהדונהי	להמשיך לנוק' שצצריאה [הארה] מאחורי נו"ה דז"א הארת הויה ואלנות וה"פ כ"ה מדח"ג נ"ה.
			יהוה יהוה יהוה	
		קכ"ה	יהוה יהוה יהוה	

יכוין להמשיך לנוק' שצצריאה הארה מאחורי הת"ת דז"א הויה ואלנות וג' מ"ב דע"ב ס"ג מ"ה.

ס"ה רי"ו ע"ה	}	צ"א	יאהדונהי	יהוה	יהוה	יהוה
			קכ"ו	יהוה	יהוה	יהוה
				יוד הי ואו הי	יוד הא ואו הא	יוד הי ויו הי
			יוד ויו דלת, הי יוד, ואו אלף ואו, הי יוד.	יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף.	יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד.	

סדר כוונת ההכנה לעליית הנוק' בחו"ג בתיבת אתה:

ס"ה רי"ו	}	צ"א	יאהדונהי	להמשיך לה [הארה] מאחורי חו"ג הויה ואלני וה"פ כ"ה מחז"ד ח"ג גי' רי"ו.
			יהוה יהוה יהוה	
		קכ"ה	יהוה יהוה יהוה	

סדר עליית הנוק' בד' מקומות הנז' שבז"א שהם הוי"ה אדנ"י הנז' בזקיפה א':

עליה א'

להעלות את נוק' אדני
לנוק' שתחת היסוד, ה.

להעלות את נקודת המלכות שהיא אדנ"י, והם י' מלכיות די"ס דחו"צ דרחל, וכל היכלי צי"ע מהיכל ק"ק דצריאה, למנ"י שהיא ה' אחרונה שתחת יסוד דחו"צ דז"א דאלילות.

יאהדונהי
צ"א
א. אד. אדנ. אדני. קכ"ו
ס"ה
די"ו
ע"ה

להמשיך למלכות הנז' ממלכות דז"א שהיא ה' אחרונה מספר שלוש הויה ואדנ"י, ומספר ריבוע אדנ"י גי' רי"ו.

יוד אלף, הי הי, ויו יוד, הי הי. גי' רל"ג

להמשיך להם (ליעקו"ר) משם (ממל' דז"א דאצי") מספר ע"ב וקס"א העולה רי"ו, ועוד י"ז והכולל כנגד י' אותיות דע"ב וכנגד ח' אותיות פשוטים דשני השמות.

ורג"ל הוא:
רי"ו
ס"ה
דג"ל
עם י' אותיות דע"ב יוד הי ויו הי
וח' אותיות יהוה אהיה

עליה ב'

יאהדונהי
צ"א
יהוה יהוה
יהוה
יהוה יהוה
ס"ה
די"ו
קכ"ה

להעלות ליעקב ורחל עם מל' שתחת היסוד דז"א לאחורי היסוד. ולהמשיך להם מהיסוד מספר שלוש הויה ואדנ"י, והי"ח הנכללים ציסוד מח"ג נה"י כ"א כלול מה', וכלולים עוד כל אחד מכולם והם ה"פ כ"ה והם קכ"ה ועם מספר כ"א הרי רי"ו.

יוד אלף, הי הה, ויו יוד, הי הה. גי' רכ"ג

להמשיך להם (ליעקו"ר) משם (ממל' דז"א דאצי") מספר ע"ב וקנ"א גי' רי"ו, וז' והכולל כנגד ח' אותיות דהויה ואהיה.

וח' אותיות יהוה אהיה
רי"ו
ס"ה
רכ"ג
ע"ה

עליה ג'

ס"ה רי"ו	צ"א	יאהדונהי	להעלותם ליעקו"ר לאחורי נו"ה דז"א, להמשיך להם מספר הוי"ה ואלדנ"י, וה"ח מתפשטים ונכללים בנו"ה, מדח"ג נ"ה כ"א כלול מה', וכלולים עוד מכולם והם ה"פ כ"ה שהם קכ"ה, ועם מספר ז"א הרי רי"ו.
	קכ"ה	יהוה יהוה יהוה	

ס"ה
ע"ה
רי"ו

יוד אלף, הי הא, ויו יוד, הי הא.
עוד להמשיך להם ע"ב וקמ"ג ע"ה ג' רי"ו.

עליה ד'

אח"כ להעלותם ליעקו"ר עד ראש הת"ת, ולהמשיך להם מס' הוי"ה ואלדנ"י, ומס' אותיות ג' מ"ב דע"ב ס"ג מ"ה, ג' רי"ו ע"ה.

ס"ה רי"ו ע"ה	ז"א	יאהדונהי			
	קכ"ו	יהוה יוד הי ואו הי יוד ויו דלת, הי יוד, ואו אלף ואו, הי יוד.	יהוה יוד הא ואו הא יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף.	יהוה יוד הי ויו הי יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד.	

יאההויהה
עוד להמשיך להם שילוב הוי"ה ואהי"ה.

ס"ה
רי"ו

ע"ב
קד"ם

יוד הי ויו הי
יוד, יוד הה, יוד הה וו,
יוד הה וו הה.

ויכוין לע"ב שבת"ת דז"א, וריבוע
ז"ן שצכתר דנוק', שניהם ג' רי"ו.

ס"ה
קפ"ח

קס"א
כ"ז אותיות
דמילוי המילוי
דקס"א

אלף הי יוד הי
אלף למד פא, הי יוד,
יוד ויו דלת, הי יוד.

ד"פ הוי"ה ואהי"ה שצד' עליות ג' קפ"ח,
כמס' קס"א וכ"ז אותיות מילוי המילוי.

סדר עליית הנוק' בחו"ג שבז"א שהם הוי"ה אדנ"י הנז' בזקיפה ב':

עליה ה'

ס"ה רי"ו	}	צ"א יאהדונהי	ולהמשיך להם משם מספר הוי"ה ואלדני וה"ח המתפשטים ונכללים בחו"ג מחז"ל ח"ג כ"א כלול מכל הה', וכלולים עוד כל אחד מכולם והם ה"פ כ"ה שהם קכ"ה ועס ל"א הרי רי"ו.
		קכ"ה יהוה יהוה יהוה יהוה	
ס"ה רי"ו	}	גי' ק"ל יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא	עוד יכוין להמשיך להם מס' ריצוע מ"ה שעולה ק"ל.
		גי' דם. א. אה. אהי. אהיה.	ומס' ריצוע אהיה שעולה דם
		גי' מ"א אהיה. אלף הי יוד הי. אלף למד פא, הי יוד, יוד ויו דלת, הי יוד.	ומס' מ"א אותיות דקס"א ושלשתם ע"ה גי' רי"ו.

בזקיפות מקבלת הנוק' בה' עליותיה הארה גם משמות הוי"ה אהי"ה שבז"א עם הארות נוספות העולים רי"ו:
 עוד נבוא באר, שאחר שעולה הנוק' בה' עליות (מתוך הזי) לה' מקומות שבז"א באצי', ומקבלת
 השפעתם בסוד הוי"ה אדנ"י כאמור, מקבלת השפעה נוספת בסוד הוי"ה אהי"ה ועוד הארות העולים
 בגי' רי"ו בכל עליה, כדכתב הרב בשעה"כ (דף צ"ד סוע"ג) בד"ה ונבאר עתה כל הז' מדרגות.
 ונבוא ללמוד את דב"ק של הרב בדרוש ונבאר את פרטי כוונותיהם בה' העליות, ואח"כ נראה את סדרם
 בסידור הלכה למעשה.

ונבאר עתה כל הז' מדריגות שעולה המל' על ידי צ' הזקיפות הנז' והם ז' צמי' של מיצור הוי"ה אהיה, כי
 צב' הכריעות היו ה' צמי' יאהדונהי כנ"ל וענין זה רמוז צס"ה צד' ל' ע"ב וע"ש היטב והנה הם נחלקות
 לצ' צמי' כי זקיפה הא' עלתה ד' מדריגות עד החזה, וזקיפה הצ' עלתה ג' מדריגות עד כתר דז"א.

ומבאר הרב, שעל דרך זה שעלתה הנוק' בזקיפה א' בד' מקומות בז"א, וקיבלה הארת הוי"ה אדנ"י
 ועוד הארות העולים רי"ו, ובזקיפה הב' עלתה עוד ג' מדרגות בז"א, ובמדרגה הה' שעלתה קיבלה גם
 הארת הוי"ה אדנ"י ועוד הארות העולים רי"ו, כן מקבלת עוד הארות הוי"ה אהי"ה ועוד הארות העולים
 בגי' רי"ו, בכל א' מד' עליותיה בזקיפה א', וכן בעליה הה' שבזקיפה הב', באופן וסדר הכוונה הזה:

ואלו הם ד' מדריגות:

א' צמחילה עולה הנקודה שהיתה בצריחה הנקרא אלדני עד המל' אשר תחת היסוד דז"א צסוד יהו"ה
 אהי"ה:

ואמנם צ' הם צמילוי יודין העולים צגי' ע"ב קס"א שהם צגי' רג"ל, ותסיר מהם רי"ו ישארו י"ז שהם י'
 אותיות של הוי"ה דע"ב ו' אותיות של הוי"ה אהי"ה וע"ה הרי ח"י.

והנה בעליה הא' שעלתה הנוק' במל' שתחת היסוד דז"א, וקיבלה הארת הוי"ה אדנ"י ועוד הארות העולים רי"ו, מקבלת עתה הארת הוי"ה אהי"ה במילוי יודין העולים בגי' רג"ל, ונסיר מהם רי"ו ישארו י"ז, שהם י' אותיות דע"ב, וז' אותיות דהוי"ה אהי"ה.

אח"כ עולה ציטוד ענמו צסס יהו"ה אהי"ה והס הוי"ה דיודין העולה ע"צ ואהיה צמילוי ההין העולה קנ"א שהס צגי' רכ"ג תסיר מהס רי"ו ישארו ז' שעס הכללות יהיו ח' אותיות יהו"ה אהי"ה.

ובעליה הב' שעלתה הנוק' ביסוד דז"א, וקיבלה הארת הוי"ה אדנ"י ועוד הארות העולים רי"ו, מקבלת עתה את הארת הוי"ה אהי"ה, ההוי"ה במילוי יודין גי' ע"ב, והאהי"ה במילוי ההין גי' קנ"א, יחד גי' רכ"ג, ונסיר מהס רי"ו ישארו ז', שעס הכולל ח', כמנין ח' אותיות דהוי"ה אהי"ה.

אח"כ עולה צננח והוד צסוד ידוד אהיה אשר צצ' והס הוי"ה דע"צ דיודין ואהיה דלפין העולה קמ"ג אשר ע"ה עולים צגי' רי"ו.

ובעליה הג' שעלתה הנוק' בנו"ה, וקיבלה הארת הוי"ה אדנ"י ועוד הארות העולים רי"ו, מקבלת עתה את הארת הוי"ה אהי"ה, ההוי"ה במילוי יודין גי' ע"ב, והאהי"ה במילוי אלפין גי' קמ"ג, יחד ע"ה גי' רי"ו.

אח"כ עולה צת"ת צסוד ידוד אהיה ונדוע כי הכתר שצה נעשה מן הת"ת שצו ולכן כריך לכיון עתה צצ' צחי' האלה שהס הת"ת שצו והכתר שצה ומכוין כי הת"ת שצו הוא הוי"ה דע"צ דיודין ע"ד הנו' צכל שאר ספירותיו והכתר שצה הוא ריצוע שס הוי"ה דצ"ן דההין העולה קד"ס כזה יו"ד יו"ד ה"ה יוד ה"ה ו"ו יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה כנדוע שהויה צצמל' הוא שס צ"ן דמילוי ההין. והנה ע"צ קד"ס הס צגי' רי"ו.

ובעליה הד' שעלתה הנוק' בת"ת, וקיבלה את הארת הוי"ה אדנ"י ועוד הארות העולים רי"ו, מקבלת עתה את הארת הוי"ה אהי"ה, ההוי"ה במילוי יודין גי' ע"ב מת"ת דז"א, והכתר שבה הוא שס ב"ן בריבוע העולה בגי' קד"ס, וע"ב קד"ס גי' רי"ו.

והרי ציארנו ד' מדריגות של עליות צוקיפ' הא'.

ועתה מבאר הרב את ג' המדרגות האחרות בהם עולה בצוקיפה ב' בסוד הוי"ה אהי"ה.

ולו הס ג' מדריגות עליות אשר צוקיפה הצ' ה' לגבי י'.

תחילה עולה צחסד וגצורה צסס יהו"ה אהי"ה והס הוי"ה דלפין צריבוע העולה צגי' ק"ל ושס אהי"ה צשוט צריבוע העולה מ"ד ומחצר עמהס מ"א אותיות שיש צסס אהיה צפשוטו וצמילוי וצמילוי מילוי כנדוע הרי הכל צגי' רי"ו.

ומבאר הרב את העליה הה' שעלתה הנוק' בחו"ג, וקיבלה את הארת הוי"ה אדנ"י ועוד הארות העולים רי"ו, מקבלת עתה את הארת הוי"ה אהי"ה, ההוי"ה במילוי אלפין בריבוע העולה בגי' ק"ל, ושס אהיה שהוא בריבועו גי' מ"ד, ובפשוטו ומילואו ומילוי מילואו יש בו מ"א אותיות, והרי ק"ל, מ"ד, ומ"א גי' רי"ו.

ענין וסוד הוי"ה אהי"ה שבז"א:

וענין וסוד השפעת הוי"ה אהי"ה מז"א הגם שנודע בכל מקום כי הוי"ה אהי"ה הם באו"א ולא בז"א, מבאר רבינו השד"ה בסה"ק שערי רחמים (ח"א סימן ר"י), שהכוונה לחו"ב - או"א דפרטות הז"א, ונמצא שבעליית הנוק' בה' מקומות שבז"א, מקבלת תחילה השפעת הוי"ה אדנ"י שהוא בחי' נמוכה יותר שבפרטות הז"א, ואח"כ מקבלת את השפעת הוי"ה ואהי"ה שהיא בחי' עליונה יותר שבפרטות הז"א ופשוט.

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

ונבוא עתה ללמוד את סדר הסידור הק' בה' העליות בסוד הוי"ה ואהי"ה:

סדר עליית הנוק' בזקיפה א' בד' מקומות הנז' שבז"א בסוד הוי"ה אהי"ה:

עליה א'

להעלות את נוק' אדני לנוק' שתחת היסוד, ה.

להעלות את נקודת המלכות שהיא אדני, והם י' מלכות די"ס דחו"צ דרחל, וכל היכלי צי"ע מהיכל ק"ק דצריאה, למל' שהיא ה' אחרונה שתחת יסוד דחו"צ דז"א דאלילות.

יאהדונהי
צ"א
א. אד. אדני. קב"ו
ס"ה
רי"ן
ע"ה

להמשיך למלכות הנז' ממלכות דז"א שהיא ה' אחרונה מספר שילוב הוי"ה ואדני, ומספר ריבוע אדני גי' רי"ו.

יוד אלף, הי הי, ויו יוד, הי הי. גי' רל"ג

להמשיך להם (ליעקו"ד) משם (ממל' דז"א דאצי') מספר ע"ב וקס"א העולה רי"ו, ועוד י"ז והכולל כנגד י' אותיות דע"ב וכנגד ח' אותיות פשוטים דשני השמות.

ורג"ל הוא:
רי"ן
ס"ה
דג"ל
עם י' אותיות דע"ב יוד הי ויו הי וח' אותיות יהוה אהיה

עליה ב'

יאהדונהי
צ"א
יהוה יהוה יהוה
קב"ה
ס"ה
די"ן

להעלות ליעקב ורחל עם מל' שתחת היסוד דז"א לאחורי היסוד. ולהמשיך להם מהיסוד מספר שילוב הוי"ה ואדני, וה"ח הנכללים ציסוד מח"ג נה"י כ"א כלול מה', וכלולים עוד כל אחד מכולם והם ה"פ כ"ה והם קב"ה ועם מספר ז"א הרי רי"ו.

יוד אלף, הי הה, ויו יוד, הי הה. גי' רכ"ג

להמשיך להם (ליעקו"ד) משם (ממל' דז"א דאצי') מספר ע"ב וקנ"א גי' רי"ו, וז' והכולל כנגד ח' אותיות דהוי"ה ואהי"ה.

וח' אותיות יהוה אהיה
רי"ן
ס"ה
רכ"ג
ע"ה

עליה ג'

ס"ה רי"ו	}	צ"א	יאהדונהי	להעלותם ליעקו"ר לאחורי נו"ה דז"א, להמשיך להם מספר הוי"ה ואלדנ"י, וה"ח מתפשטים ונכללים בנו"ה, מדח"ג נ"ה כ"א כלול מה', וכלולים עוד מכולם והם ה"פ כ"ה שהם קכ"ה, ועם מספר ז"א הרי רי"ו.
		קכ"ה	יְהוָה יְהוָה יְהוָה	
			יְהוָה יְהוָה	

ס"ה ע"ה רי"ו	}	יוד אלף, הי הא, ויו יוד, הי הא.	עוד להמשיך להם ע"ב וקמ"ג ע"ה גי' רי"ו.
--------------------	---	--	--

עליה ד'

אח"כ להעלותם ליעקו"ר עד ראש הת"ת, ולהמשיך להם מס' הוי"ה ואלדנ"י, ומס' אותיות ג' מ"ב דע"ב ס"ג מ"ה, גי' רי"ו ע"ה.

ס"ה רי"ו ע"ה	}	ז"א	יאהדונהי		
			יהוה	יהוה	יהוה
		קכ"ו	יוד הי ואו הי יוד ויו דלת, הי יוד, ואו אלף ואו, הי יוד.	יוד הא ואו הא יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף.	יוד הי ויו הי יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד.

ס"ה רי"ו	}	יאההויהה	עוד להמשיך להם שילוב הוי"ה ואהי"ה.
ס"ה רי"ו	}	יוד הי ויו הי יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה.	ויכוין לע"ב שבת"ת דז"א, וריבוע ז"ן שבכתר דנוק', שניהם גי' רי"ו.
ס"ה קפ"ח	}	אלף הי יוד הי אלף למד פא, הי יוד, יוד ויו דלת, הי יוד.	ד"פ הוי"ה ואהי"ה שבד' עליות גי' קפ"ת, כמס' קס"א וכ"ז אותיות מילוי המילוי.

סדר עליית הנוק' בחו"ג שבז"א שהם הוי"ה אהי"ה הנז' בזקיפה ב':

עליה ה'

ס"ה רי"ו	}	צ"א	יאהדונהי	להעלותם לאחורי החו"ג, ולהמשיך להם משם מספר
		קכ"ה	יהוה יהוה יהוה	הוי"ה ואלני וה"ח המתפשטים ונכללים בחו"ג מחז"ד ח"ג
			יהוה יהוה	כ"א כלול מכל הה', וכלולים עוד כל אחד מכולם והם ה"פ

כ"ה שהם קכ"ה ועם ז"א הרי רי"ו.

ס"ה רי"ו ע"ה	}	גי' ק"ל.	יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא	עוד יכוין להמשיך להם מס' ריצוע מ"ה שעולה ק"ל.
		גי' דם.	א. אה. אהי. אהיה.	ומס' ריצוע אהיה שעולה דם
		גי' מ"א	אהיה. אלף הי יוד הי. אלף למד פא, הי יוד, יוד ויו דלת, הי יוד.	ומס' מ"א אותיות דקס"א ושלשתם ע"ה גי' רי"ו.

סדר זיווג או"א ע"י טרם ג' עליות הנוק' בזקיפה ב' והתועליות הנמשכים ממנו:

טרם עליית הנוק' בחו"ג ובחו"ב ובכתר בזקיפה הב' נעשה זיווג או"א ע"י לתת להם כח לעלות עליות אלו:
עוד נבוא באר [בעסקנו עתה בסדר ז' עליות שעולה הנוק' ממקומה שבהיכל ק"ק דבריאה בוד' מקומות שבז"א עד הכתר שבו בב' הזקיפות בסוד הוי"ה אדנ"י והוי"ה אהי"ה כאמור, ובזקיפה הא' עולה בוד' מקומות שבהם, ובזקיפה הב' עולה בג' מקומות מהם],

כי בזקיפה הב' בכדי שתוכל הנוק' לעלות ג' עליות בחו"ג, ובחו"ב, ובכתר, צריכה תחילה לקבל כח מיוחד מזיווג או"א, כדכתב הרב בדרוש (דף צ"ד ע"ג) וזלה"ק:

הענין הוא כי יורד משם שם יהיה ולהיה לנוכך הנוק', וע"י אלו השמות אנו מעלים את המלכות ג' עליות אחרות שיש מן החזה עד הכתר דז"א.

וטעם היותה נצרכת להמשכת כח מיוחד זה, כי בכל השנה עולה עד החזה דז"א בלבד, ועתה בר"ה שעולה באופן מיוחד ג' עליות אלו לא תוכל לעלותם בלי המשכת כח זה, כדכתב הרב בע"ח שער הנסירה (שער כ"ט פ"א) וזלה"ק:

ועיין במקומו כי יש זיווג ז' אל או"א, וגם יש אז מ"ן דמו"צ ואז נתוסף זה הארה שמעלה היא כל צחי' האמור עד הכתר לצחי' מדה או נקודה א' לזכר.

והרי נתבאר טעם זיווג הזה דאו"א, שהוא לתת לה כח והארה שיהיה לה את הכח לעלות עד הכתר שהוא בר"ה בלבד כאמור.

ולטעם האמור מצינן שסידר מרן בסידור זיווג זה בזקיפה הב' טרם עליות הנוק' בג' מקומות אלו, ובסידורינו שהדפסנו מחדש כתבנו מעל כוונת זיווג זה בכותרת לביאור הענין שהוא סדר נתינת כח לנוק' לעלות ג' עליות נוספות שאינה עולה בהם בכל ימות השנה.

תועלת נוסף בזיווג זה לחדש כח הז"א שיוכל לתקן את הנוק':

עוד נמצא תועלת נוסף בזיווג זה, שעל ידו נמשך כח בז"א לחדש את הנוק' כדכתב שם וזלה"ק:
 א"כ תזקוף זקיפה ז' שהיא זקיפת הראש והיא צקוד ה' לגבי י' שהוא עליית צינה דז"א אל החכמה דז"א וגם עתה תכוין לעשות ה' וי' אלו צחי' ציור רי"ו ע"ד הנ"ל כי אות ה' ציורה רי"ו ועם י' הרי רי"ו, ותכוין כי עליית הצינה לגבי חכמה שז"א הוא להעלות מ"ן לגבי או"א עילאין שהם ה' וי' עילאין של ההויה הכוללת כל עולם האצילות ועל ידי כן יורד מזווג זה הנעשה צאו"א כח אל ז"א כדי לתקן את המל' לפי שכאשר נתמעטה המל' וירד' למטה צחי' נקודה גם ז"א נתמעט אורו כמשי"ה כן משמת מאיש מראהו וכו' ואין בו עתה כח לתקן פר' המל' וע"י מ"ן אלו גורמים זיווג עילאין צאו"א ומורידים בו שפע וכח כדי שיוכל הוא לתקן את המל' צחי' פר'.

והוא שבזקיפה הב' שהיא זקיפת הראש, שהיא בחי' ה' שהיא הבינה לגבי י' שהוא החכמה דז"א, ושניהם מעלים מ"ן לאו"א ע"י לזווגם, וע"י זיווגם נמשך כח לז"א לתקן את הנוק', וזה מאחר ונתמעטה הנוק' וירדה בעולם הבריאה, נתמעט גם אורו דז"א ואין בו כח לתקן את הנוק', וע"י זיווג זה יקבל הז"א כח והתחדשות לתקן את הנוק'.

ורבינו השמן ששון בפרקין (אות ל"ז) הקשה, כי בימות החול שייך שלכאורה גם אותו הענין, שהלא מתמעטת הנוק' ויורדת, וממילא יחלש גם כח השפעת הז"א ולא יוכל לתקנה, ומדוע לא עבדינן זיווג או"א ע"י לחדש את כח השפעת הז"א, ובלי זה כיצד יכול לתקנה בכל יום. ונשאר בצ"ע.

ורבינו אביגדור עזריאל בסה"ק 'זמרת הארץ' אות מ"ד עמד בזה ומבאר שם וזלה"ק:

שכתב מרן בדרושי ראש השנה בזקיפות ה"א לגבי יו"ד להעלות מ"ן לגבי אצ"א ואימא, ועל ידי כן יורד מזווג זה הנעשה צאצ"א ואימא כח אל הז"א, כדי לתקן אל המלכות וכו'. כמו שאמר הכתוב "כן משמת מאיש מראהו" וכו' עיין שם בדברי, [עיין פ"א דשער הנסירה].

ולמה זה בכל יום מתמעטת המלכות ויורדת לצריאה נקודה, ומוכרת שגם הוא מתמעט אורו, ולמה אין אכחנו עושים זה הזוג של אצא ואימא להמשיך לז"א כח לתקן המלכות, אללא ודאי שזה איירי בנוק' הכוללת כל השנה, וז"א הכולל השנה, שצריכין כח ועזר גדול לתקן אותם בתחילת מעשה בראשית, וילכו בכח זה כל ימות השנה:

וביאור דב"ק דהנה נודע ממ"ש בנה"ש, שסדר הברורים נתקן מיום לחודש ושנה ועשרות השנים ומאות השנים עד שתא אלפי שנים, שכך גזרה חכמתו יתברך שיתחלק תיקון הזו"ן שנשברו לשתא אלפי שנים ולשישים רבוא נשמות ישראל בכל הדורות.

ונמצא דזו"ן הנתקנים בכל יום דבר יום ביומו בבחי' פר' הימים, ובעתות המועדים בבחי' פר' הזמנים, כ"א תיקונו כפי שקבע השי"ת, יצא שבעת שמסתיים השנה נשלמו להתתקן כל בחי' הזו"ן דאותה השנה כגון עתה בשנת ה' תשע"ח יתוקנו בירורי ח- הוד, ע- דהוד, ת"ש- דהוד, ה' אלפים **דיסוד**, להתקן, ומר"ה ואילך יתחיל סדר תיקון שנת תשע"ט שבהם סדר תיקון יסוד דהוד דהוד דיסוד.

וכיון שעתה מתעורר תיקון זו"ן דאותו הפרט שהוא דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים, כסדר שהיה קודם בריאת העולם, לכן מתעוררים הדינים בתוקף ועוז שהם הברורים קודם תיקונם כדאמרן בכמה מקומות, ולכן עתה ע"י הפעולות המיוחדות שעושים בר"ה ככוונות הרי"ו ותקיעת שופר ועוד כוונות ופעולות ממתיקים את הדינים, דהיינו שנותנים כח ועוז לברורים להתברר ולהתתקן, וזה לא רק לזו"ן דפרטות א"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו הנתקנים עתה, אלא לכל מיני הברורים דזו"ן שנתקנים במשך כל ימות השנה.

ולזה א"צ לזווג לאו"א בכל יום לתת כח לזו"ן אפי" שנתמעטת הנוק', משום שמזיווג זה שנעשה עתה בר"ה לא בלבד שמסייע לתיקון זו"ן הנז' הנתקנים עתה, אלא לכל בחי' פרטי זו"ן הנתקנים בכל השנה כאמור.

ומזה נראה מעלת וגדולת יום הקדוש ראש השנה שנמשך בו כח עצום לתיקון הברורים בכל ימות השנה, ולכן צריך לייחד ולכוין מעשיו ביום ההוא ביתר שאת ועוז, כאשר אמר בקדשו הרה"ק רבי פנחס מקאריץ זיע"א בסה"ק אמרי פנחס (שער שבת ומועדים שער ד' אות קכ"א) וזלה"ק:

בר"ה הוא הגליפה של כל השנה וכמו שאדם נוהג בר"ה כך יתנהגו עמו כל השנה, ואר"ש לכך אין אוכלין דברים חמוצים בר"ה שלא ינטרך לעקס פיו ונעשה מזה גליפה על כל השנה, ולכן לא רצה לומר כלל לפני המקיעות שמא ח"ו ילא מפיו דבר שאינו הגון והוא מורא גדול ציוס כזה שהוא נעשה רשע על כל השנה, ולכן אין לאדם בר"ה כי אם לבלות כל היום בתורה וצתפלה גם אחר הסעודה, והסציר ענין ר"ה כמו שאדם רוצה לבנות בית אזי מצייר תחלה על הטבלא הצית צורתו עם חדריו וכו' ועד"ו הוא הצנין כך הוא רשימו של ר"ה על כל השנה.

בסדר ואופן הזיווג:

ובשעה"כ שם בדרוש מבאר הרב את סדר ואופן הזיווג וזלה"ק:

אח"כ תזקוף זקיפה ב' שהיא זקיפת הראש והיא צקוד ה' לגבי י' שהוא עליית צינה דז"א אל החכמה דז"א וכו', ומכוין כי עליית הצינה לגבי חכמה שבז"א הוא להעלות מ"ן לגבי א"א עילאין שהם ה' וי' עילאין של ההויה הכוללת כל עולם האצילות, ועל ידי כן יורד מזווג זה הנעשה בא"א כח אל ז"א כדי לתקן את המל' והוא שחוב"ב דז"א מעלים מ"ן לזיווג אר"א עי', ועי' מזדווגים אר"א עי' ונותנים כח לז"א לתקן את הנוק', וטעם הדבר מבאר הרב:

לפי שכאשר נתמעטה המל' וירדה למטה בצחי' נקודה, גם ז"א נתמעט אורו כמשה"ה כן משחת מאיש מראהו וכו' ואין בו עתה כח לתקן פר' המל', ועי' מ"ן אלו גורמים זווג עליון בא"א ומורידים בו שפע וכח כדי שיוכל הוא לתקן את המל' בצחי' פר'.

הרי שענין הזיווג ונתינת שפע לז"א הוא בכדי שיהיה לו כח לתקן את הנוק'. וזה שמבאר הרב בהמשך דב"ק:

והנה השפע היורד מזווג א"א הנעשה עתה בזקיפה הב' הזו כנז' כדי שיוכל הז"א לתקן את המל' הענין הוא כי יורד משם שם יהוה ואהיה לצורך הנוק',

והוא כדאמרן שכל ענין הזיווג לתת כח לז"א שיוכל לתקן הנוק'.

ותועלת נוסף נמשך מזה שתוכל הנוק' לעלות ג' עליות כדאמרן לעיל והוא ענין אחר וז"ש:

ועי' אלו השמות אלו מעלים את המל' ג' עליות אחרו' שיש מן החזה עד הכתר דז"א.

וא"כ יוצא שנעשה זיווג אר"א עי' ונמשך כח מזיווג זה לתת לנוק' כח לעלות, ואח"כ נמשך הארה לז"א לתת לו כח כדמבאר:

ובתוך ב' שמות אלו הנז' יורד ומתלבש בתוכו הויה דמילוי אלפין לצורך שפע הז"א עצמו למדשו ולתקן את עצמו כי גם הוא נמעט אורו כנ"ל, ונדע כי הויה דז"א היא דמילוי אלפין ובכח י' אותיות הויה זו מתרבה אור הארת י"ס שבז"א עצמו ואז יכול לתקן את המל' כנ"ל.

והוא שאחר שנמשך מזיווג אר"א שהוא הויה"ה אהי"ה כח לנוק' לעלות כדאמרן, עיקר הענין בזיווג זה הוא לתת כח לז"א לתקן את הנוק', וזה שכתב שמקבל הז"א כח בשם מ"ה שבו לתת כח ליי' ספירותיו להתחדש ולהתתקן, ועי"כ יוכל לתקן את הנוק'.

סדר הזיווג בסידור הלכה למעשה:

ועתה נלמד בסידור הק' את סדר הזיווג, שם סידר מרן בסדר הזה שכתב בשעה"כ, תחילה עליית מ"ן דחו"ב דז"א לאו"א, ומסי"נ שהוא כסדר כל זיווג דאו"א שמקדים לו מסי"נ, ואח"כ סדר הזיווג אהי"ה הוי"ה, והמשכת כח לנוק' תחילה לעלות בג' עליות, ואח"כ המשכת כח משם מ"ה שבז"א, ועי"כ יבנה ויתוקן הז"א ויוכל לתקן את הנוק'.

וזה דוגמת הסידור הק':

יוד הי י"ה דע"ב	להעלות החו"ב דז"א זכח
יאההויהה חו"ב דז"א	י"ה דע"ב למ"ן לאו"א,

ולמסור א"ע על קידוש השם ולקבל עליו ד' מימות צי"ד:

יוד הי ויו הי	א	א	י	סקילה
יוד הי ואו הי	ה	ד	ה	שריפה
יוד הא ואו הא	י	נ	ו	הרג
יוד הה וו הה	ה	י	ה	חנק

איההיוהה זיווג או"א

ולזווג או"א

יהוה אהיה לנוק'

ולהמשיך מזיווג הנו' הוי"ה
ואהי"ה לנוק' דז"א,

יוד הא ואו הא לו"א

ושם מ"ה לו"א.

אחר גמר עליית הנוק' בה' עליות נעשה מיתוק הדינים וענינו:

ואחר שנתבאר ענין נתינת כח לנוק' שתוכל לעלות ג' עליות שהם ע"י זיווג או"א עי', בא ענין עלייתה עתה בזקיפה הב' בחו"ג דז"א וקבלת הארות הרי"ו דהוי"ה אדנ"י, והוי"ה אהי"ה, אותם ביארנו לעיל אגב ד' העליות האחרות הנעשים בזקיפה הא', ואחר עלייתה בה' עליות אלו נעשה עתה מיתוק הדינים והגבורות, כדמבאר הרב בדרוש (דף צ"ד ע"ב) אחר שמבאר את ענין ה"פ רי"ו העיקריים, וזלה"ק:

ותכוין כי ה"פ שם יאהדונה"י הנ"ל הם צגי' תנ"ה והוא סוד אשר תנה הודך על השמים גם ר"ת אשר תנ"ה הודך הוא אותיות את"ה והענין הוא כמש"ל כי תיבת את"ה נריך לזיירה ציור אהיה. והנה כשתמלא שם אהי"ה הזה צג' מלויין שבו שהן יודין ההין אלפין יהיו צגי' תנ"ה. ותכוין כי על ידי אלו המילויין דאהי"ה העולים צגי' מטריא תנ"ה עולה הנקצה צה' שמות יאהדונה"י הנ"ל שהם ג"כ צגי' תנ"ה.

ותכוין כי ה"פ יהו"ה הם סוד ק"ל, וה"פ אדנ"י הם שכי' ניצוץ הנ"ל, והרי כי כל צחי' הדינים הם מתמתקים ועולים למעלה.

הרי כי אחר שקיבלה הנוק' ה"פ הוי"ה אדנ"י מה' מקומות שבז"א, בכריעות בסוד הארה, ובזקיפות בסוד עצמות, ובכוחם עלתה הנוק' בה' עליות דז"א שהם ה"פ הוי"ה אדנ"י, יש לכוין שה"פ הוי"ה בגי' ק"ל, וה"פ אדנ"י גי' שכי' ויכוין שהדינים מתמתקים ועולים למעלה.

ובפרע"ח שער תפילות ר"ה (פ"ג) כתב בזה עוד וזלה"ק :

והנה דע, כי הלא ז"פ יש הויה אהי"ה, והנה הם תלוקים לז' צחי, ד' מהם הם צחי' א', והוא עליות ה' לגזי ו', שהם ד' צחי' הויה אהי"ה שמן המלכות עד הת"ת צחזה. וג' צחי' אחרות משם, עד הכתר של זעיר אגפין. והנה כללות כולם, הם ז' פעמים י"א ה"ה ו"י ה"ה, כולם הם גי' שכ"ט, והם סוד הדינין של מנצפ"ך, כי תחלה בסוד הויה אדני, העלינו סוד הדינין של שכ"ה, ועמה אנו מעלין הדינין של מנצפ"ך, והם השכ"ט הנ"ל גי' פ"ה, שהוא סוד מנצפ"ך העולה פ"ה,

הרי כי בעליות הנוק' בה"פ הויה אדני יש לכוין את כוונות המתקת הש"ך דינים, ואחר עלייתה בז' עליות נמתקים הפ"ר דינים כמו שנלמד בע"ה.

ונמצא כי חלק מהמתקת הדינים הוא ענין עלייתם למעלה.

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק' :

יהוה יהוה יהוה יהוה יהוה
גי' ק"ל

ויכוין כי תמשה הויות שבה' עליות
דהויה ואדני הנ"ל גי' ק"ל.

אדני אדני אדני אדני אדני
גי' שכ"ה

וה"פ אדני גי' שכ"ה

להמתיק את הק"ל ושכ"ה דינים.

סדר עליית הנוק' בחו"ב שבז"א בבחי' רי"ו:

ועתה מכוונים להעלות את הנוק' לאחורי חו"ב, כדמבאר הרב בשעה"כ דרוש דילן (דף צ"ד ע"ד) שם כתב וזלה"ק :

אח"כ עולה צחז"צ צסס יהויה אהי"ה, אצל דעת אינה יכולה לעלות כי אין צחי' דעת נעשה זה עד אחר הזווג וזכור כלל זה. והיא הויה דס"ג צריצוע העולה קס"ו, ושם אהי"ה מצייר ציור זה יו"ד ד"ו י' ד"ו והוא צגי' ו' הרי הכל צגי' רי"ו.

והוא כי ההויה אהי"ה בהם עולה הנוק' בחו"ב, הם בבחי' שם ס"ג בריבוע, ועם שם אהי"ה בציור העולה נ', באופן שהא' דאהי"ה מצוייר בציור יו"ד, ב' ההי"ן כ"א בציור ד"ו, ועם הי' הרי נ', ועם שם ס"ג בריבוע העולה קס"ו, הם יחד בגי' רי"ו.

וזה סדרו הלכה למעשה :

עליה ו'

ס"ה
רי"ו { יוד, יוד הי, יוד הי ואו,
יוד הי ואו הי גי' קס"ו.
אדניה גי' ו'

להעלותם לאחורי החו"ב ולהמשיך להם משם
מס' ריצוע ס"ג העולה קס"ו ומס' אהיה
העולה ציור תמשים ושניהם גי' רי"ו.

סדר עליית הנוק' עד קשר דתש"ר שבכתר דז"א בבחי' רי"ו:

ואחר עלייתה באחורי החו"ב דז"א, עולה באחורי הכתר דז"א, כדמפרש הרב שם וזלה"ק: אח"כ עולה בכתר זשס יהוה אהי"ה, אזל דע כי אינה יכולה לעלות עמה כל הכתר עזמו רק עד צמינת קשר של תפילין ש"ר בלזד כמ"ש בע"ה.

ואמנם בכתר תכוין בכללות ד' היות עסמ"ב העולים בגי' ל"ב תסיר מהם רי"ו ישארו י"ו אותיות הפשוטות שזד' היות אלו.

והוא כי אינה יכולה לעלות עד הכתר עצמו כי אם רק עד אחורי קשר תפילין של ראש, ושם נעשית בבחי' רי"ו באופן שבכתר יש את שורשי המוחין שבכתר שהם עסמ"ב כנודע העולים בגי' רל"ב, וכנססיר מהם את אותיות השורש דעסמ"ב שהם ד' היות פשוטות ישאר רי"ו.

אמנם מרן בסידור כתב בסדר שונה מעט את סדר הכוונה והוא, כי עסמ"ב עולים רל"ב והם רי"ו, ו-י"ו אותיות דד' היות הפשוטות, הרי שמחשב את ההיות הפשוטות ולא כתב להסיר את חשבונם כמשמעות שעה"כ.

ומקור ענינו הוא מפרע"ח שער תפילות ראש השנה (פ"ג) שם כתב וזלה"ק:

אח"כ עולה בכתר זשס תכוין בכללותם היות דעסמ"ב העולים ל"ב והם רי"ו, עם י"ו אותיות דד' שמות.

בבירור ענין הקשר דתש"ר שנודע שהוא אחורי הדעת ולא אחורי הכתר:

והקשה רבינו השמן ששון בפרקין, (ח"ג דף קכ"ה ע"ד אות מ"א) שהנה נודע דקשר תש"ר הוא באחורי הדעת ולא אחורי הכתר, דכתב הרב בכמה מקומות שלא היה בחי' קשר דתש"ר ומתחלת מהדעת דז"א, ומהו שכתב הרב שעולה הנוק' בקשר דתש"ר שהוא בכתר דז"א.

וכתב שם שנראה שהרב בעצמו התקשה בזה, שכתב בע"ח (שער ל"ח פ"ב), שלא היה שיעור קומתה מהכתר ועד החזה, ובמקום אחר כתב שלא היה מהדעת ועד החזה.

ורבינו השמן ששון מבאר עפ"י מ"ש בביאורו לע"ח (שער ל"ז פ"ד אות ה'), דיש ב' בחי' פר' לאה, א' כנגד המוחין המקיפים דל', וא' כנגד המוחין הפנימיים דצ', ושניהם נקראים קשר דתש"ר. ועיין בשעהמ"צ פר' שופטים, ובע"ח שער הכללים סו"פ י"ב שכ"כ.

ונמצא דלאה דבחי' הל' היא כנגד הכתר דז"א, ולאה דבחי' הצ' היא כנגד הדעת דז"א, ומביא שכ"כ רבינו מוהראש"ש זצ"ל בסה"ק דברי שלום בביאורו (שמואל ב' ריש סימן י"א) שכתב כן.

ועתה יצא דמ"ש שבעליה ז' עולה הנוק' רחל כנגד הכתר שהוא תש"ר, אינו סתירה למ"ש שקשר תש"ר הוא בדעת, דתלוי באיזה בחי' עסקינן, ועתה שעלתה רחל בחו"ב ולא בדעת כדאמרן, עולה עתה כנגד הכתר שגם הוא כנגד בחי' תש"ר לערך המוחין המקיפים דל' כאמור.

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

עליה ז'

יאההויהה

להעלותם אחורי קשר של תפילין שבכתר
ולהמשיך להם מספר הוי"ה ואהי"ה,

יוד הי ויו הי

ומספר עסמ"צ העולים רי"ו,

יוד הי ואו הי

ועוד י"ו, כנגד י"ו אותיות

יוד הא ואו הא

דד' הוי"ת פשוטות.

יוד הה וו הה

אחר עליות הנוק' בז' עליות וקבלתה הארת הוי"ה אהי"ה מז"א נמתקים הפ"ר דינים:

כתב הרב בהמשך הדרוש וזלה"ק:

ונמצא כי ז' מדריגות הנו' כולם בשם הוי"ה אהי"ה הם עולים שכ"ט שהם סוד הגבורות הנק' מנצפ"ך שהם בגי' פ"ר, והנשאר מן שכ"ט הוא מ"ט שהוא צחי' השמות עצמן של יהו"ה אהי"ה הנו' אשר הם עם צ' כוללים שבהם עולים בגי' מ"ט.

ומבאר הרב שאחר שעלתה הנוק' ז' עליות בז"א וקיבלה ז"פ הוי"ה אהי"ה, מלמדנו הרב שז"פ הוי"ה אהי"ה גי' שכ"ט, שהם פ"ר, ועוד מ"ט שהם גי' הוי"ה אהי"ה עם ב' כוללים.

ותכוין כי כיון שאין המל' עולה עד הכתר עצמו כנו' רק עד מקום קשר תפילין של ראש אין כאן אלא מ"ט, כי שער הין' שהוא הכתר כנודע אינה יכולה לעלות.

וציבור ענין זה הוא צתחילה בסוד צ' הכריעות ע"י ה' מדריגות יאהדונה"י העלינו את הדינין של שכ"ה נילוצין הנודעים שהם ה"פ אדניי שהם מתמתקים ומתצמנים ועולים. ועתה אנו מעלים גם את הגבו' של מנצפ"ך כנו' כנודע כי צ' צחי' הם של דינין והם פ"ר ושכ"ה כמבואר אללינו צפ' צא אל פרעה דל"ח ע"צ צפ' כי יהיה נערה כו' וע"ש.

וענין חלוקת שכ"ט לפ"ר ומ"ט מבאר הרב, שהפ"ר מרמז לפ"ר דינים המתמתקים עתה, והמ"ט הרומז להוי"ה אהי"ה עם ב' הכוללים, הוא ענין עליית הנוק' מ"ט שערים שהם עד קשר תש"ר שבכתר ולא בכל הכתר.

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

ויכוין כי ז' פעמים הוי"ה ואהי"ה שבשני
זקופות הנ"ל גי' שכ"ט, והם פ"ר ומ"ט.

גי' { אהיה אהיה אהיה
יהוה יהוה יהוה
שכ"ט { אהיה אהיה אהיה
יהוה יהוה יהוה

להמתיק ולהעלות פ"ר דינים דמנצפ"ך ועוד
מ"ט כמס' צ' שמות הוי"ה ואהי"ה וצ' כוללים,
וכנגדם מ"ט שערים שעלתה בהם הנוק'.

פ"ר { מנצפ"ך גי' פ"ר
יהוה אהיה
ומ"ט { עם ב' כוללים גי' מ"ט

ע"י עליות הנוק' דהוי"ה אדנ"י והוי"ה אהי"ה נמתקו הפ"ר וש"ך דינים והוא הכנה לתיקון הבירורים:
ונמצא עתה, שבה' העליות שעלתה הנוק' וקיבלה את הארת ועצמות הוי"ה אדנ"י, נמתקו הש"ך דינים,
וע"י ז' העליות שעלתה וקיבלה ז' הארות משמות הוי"ה אהי"ה שבז"א, נמתקו הפ"ר דינים, וכבר
ביארנו לעיל שענין הפ"ר וש"ך דינים הם מרמזים לבירורי זו"ן שעדיין לא נתבררו ולא נתקנו, ועתה ע"י
כוונות הרי"ו ועליית הנוק' נמתקו וקיבלו כח לסייע בבירורי זו"ן לא רק של העת ההוא כר"ה וכו', אלא
גם עזר וסיוע לבירורי זו"ן דכל השנה כולה כדביארנו לעיל באורך, ועתה בין תבין מעלת כוונות
הנעשים בר"ה שענינם רם ונישא לברר ולתקן בירורי זו"ן דאותו העת שהוא בא"ק ואבי"ע דגבורה דפר'
הזמנים, וגם לסייע בבירורי זו"ן דכל השנה כולה, וע"כ ישים האדם אל לבו לכוין היטב בסדרי
התפילות דר"ה כל הכוונות הקדושות שענינם משפיע לכל השנה כולה. ותן לחכם ויחכם עוד.

סדר המשכת כח בתיבות ברוך אתה מאמא לז"א, ומז"א לנוק', שע"י ינתנו ה"פ רי"ו העיקריים לנוק':

הקדמת ביאור הכוונה:

והנה עד עתה נתבאר ענין כוונת המשכת ה"פ רי"ו העיקריים המיוסדים על כוונות כ"ב אתון ומנצפ"ך שנמשכו בכ' הכריעות בתיבות ברוך אתה, שעל ידם ניתן כח לנוק' שבכריאה לעלות ה' עליות בז"א, וכן קבלתה אז הארה מה' מקומות שבז"א בסוד הוי"ה אדני' לעלות ה' עליות הנז', ואח"כ עלייתה בתיבת ה' בב' הזקיפות בה' עליות שבז"א וקבלתה עצמות הוי"ה אדני', וכן עלייתה עוד ב' עליות עד הכתר שיחד הם ז' עליות, אשר בכלם מקבלת גם הארת הוי"ה אהי"ה.

ועתה מבאר הרב בכח מי נמשכים ה"פ רי"ו העיקריים הנז' בכ' הכריעות לנוק', והם עפ"י המשכת הארות המוחין וההארות הקודמים להמשך בכ' הכריעות מאימא לז"א, ומז"א לנוק', כדכתב בשעה"כ דרוש דילך (דף צ"ג ע"ג) וזלה"ק עם הביאור:

והנה עד עתה נתבאר הצמי' המתפשטת בנקודה ההיא.

ועתה נריך לכיין ע"י מי נמשכין אלו ההארות וענין כונה זו היא בסוד ז' הכריעות שנריך לכרוע במלת ברוך אתה כמבואר באורך בצרכת אבות דתפי' שחריית.

בסדר כוונת ברוך נמשכים המוחין דו"ק דתבונה לו"ק דז"א הנק' ו' ומשמם לנוק' הנק' ה':

והנה בתיבת ברוך נמשכים המוחין דו"ק דגדלות דתבונה שנמשכו בק"ש לחב"ד חג"ת דז"א, ונדחים לו"ק דז"א ואז הז"א בסוד ו', ומשמם נמשכת הארתם לחב"ד חג"ת דנוק' שהיא בסוד ה'.

כדמבאר הרב בהמשך הדרוש וזלה"ק:

והנה הכריעה הא' היא לכרוע הגוף לצדו במלת ברוך, והכריעה הב' היא לכרוע במלת אתה הראש כנו' צוהר דצאתה גחין רישא. וכונה אלו הכריעות הוא:

דע כי ז"א יש צו הוי"ה א' שלימה הכולל את כולו. והנה במלת ברוך תכוין בכריעה ההיא של גופך להוריד הב' במחלה ו' לגבי ה' תמאה.

ומבאר הרב דשם הוי"ה מתחלק בהמשכת המוחין לז"א באופן זה, בכריעה א' בתיבת ברוך נמשכים המוחין דו"ק דתבונה לו"ק דז"א, ואז נקרא הז"א ו', ומשמם נמשך לנוק' שהיא ה', (ובתיבת אתה ימשכו המוחין דג"ר דתבונה ל"י שהוא חכמה דז"א ומשמם לה' שהיא בכינה דז"א, והרי נשלם שם הוי"ה ברמז המשכת המוחין לז"א).

נוק' המקבלת הארת המוחין הנק' ה' היא שורש הג' שביסוד דאצי', וממנה נמשך לנוק' שעומדת בכריאה:

והנה מטרת המשכת הארת המוחין הזו מתבונה לז"א ומז"א לנוק', הוא לתת כח לנוק' העומדת בכריאה לעלות לאצילות כדמבאר הרב בהמשך דב"ק:

והנה במלת ברוך תכוין בכריעה ההיא של גופך להוריד במחלה ו' לגבי ה' תמאה, להאירה ולתת בה כח שתוכל המל' הנקרא אדני' בהיותה בסוד נקודה בכריאה להעלות למעלה.

אמנם עלינו לדעת כי המוחין שנמשכו מז"א, ימשכו תחילה לנוק' הנק' ה' שורש הג' הנמצא תחת היסוד באצילות, ואח"כ ימשך ממנה הארה לנוק' העומדת בכריאה שתוכל לעלות כדמבאר הרב בהמשך הדברים:

וזו הנה' שאנו מורידין אות ו' לגביה היא שורש הג' של המלכות אותה הנק' ה' תמאה של הוי"ה העומדת תחת היסוד לז"א.

אמנם יש להבין דבשעה"כ דרוש ב' דעמידה (דף כ"ט ע"ב) כתב הרב וזלה"ק:
צרוך צכאן תכרע גופך צלצד ותכוין להוריד ו' לגזי ה' פי' כי הלא המלכות היא ה' תתאה, והיא עתה
צהיכל קה"ק דצריאה, וצריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד הו' לגזי ה"א תתאה להעלותה.
הרי שהמשכת המוחין מז"א אינו לנוק' שבאצי' הנק' ה', אלא לנוק' העומדת בבריאה שהיא נק' ה',
והוי סתירה למ"ש בדרושינו שכתב שנמשך תחילה לנוק' שבאצי' הנק' ה'.
ועוד קשה, שהנה נודע שהנוק' העומדת בבריאה נקראת אדנ"י ולא ה' כדכתב הרב בכ"מ, ובדרושינו
בענין ד' ראשי שנים (דף צ"ג ע"ג).

ורבינו השד"ה זצוק"ל בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן קי"ד) מיישב הסתירה הפלא ופלא, והוא
שלעולם המשכת הארת המוחין דו"ק דתבונה שנמשכה בז"א הנק' ו', נמשכת לנוק' ה' תתאה שורש הג'
שבאצי', ומנוק' זו ימשך לנוק' שם אדנ"י העומדת בעולם הבריאה, רק שבדרוש ב' דעמידה קיצר
בלשונו וכתב שנמשך לנוק' ה' תתאה שבבריאה, וכוננת קודשו כמו שביאר כאן, שתחילה נמשכים
הארת המוחין מז"א הנקרא ו', לנוק' ה' תתאה שורש הג' שתחת היסוד דאצילות, וממנה ימשך שפע
לנוק' העומדת בבריאה הנק' שם אדנ"י שתוכל לעלות לאצילות. ומביא רבינו השד"ה ראייה לדב"ק
ממ"ש בדרושינו:

והנה צמלת צרוך תכוין צכריעה ההיא של גופך להוריד הצ' צתחלה ו' לגזי ה' תתאה, להאירה ולתת צה
כח שמוכל המל' הנקרא אדנ"י צהימה צסוד נקודה צצריאה להעלות למעלה.

הרי שתחילה נמשך השפע לה' תתאה שורש הג' שביסוד, וממנה נמשך כח לנוק' שבבריאה שם אדנ"י
לעלות לאצילות.

ועי"ע בהגהות השד"ה לשעה"כ (דף כ"ט ע"ב), ובסה"ק באתי לגני (ח"א דף ע"ג ע"א).

ע"י המשכת הארת ב' רי"ו, הא' מהמוחין דו"ק שנמשכו בז"א הנק' ו' לה' שהיא הנק' בציור רי"ו, והב' מאות א'
דקנ"א וג' שמות ס"ג עם ל' אותיותיהם העולים בגי' רי"ו, נמשך ב' רי"ו העיקריים לתת לנוק' שבבריאה כח
לעלות:

ומבאר הרב עוד שמכח הארות המוחין הנז' עם הארות נוספות שנבאר שנרמז בהם ב"פ רי"ו, נמשך כח
בב' רי"ו העיקריים לתת כח בנוק' לעלות בבריאה.

והנה הרי"ו הא' נמשך מהמוחין דו"ק דתבונה שנמשכו בז"א הנק' ו', וממנה לנוק' הנק' ה' בציור
רי"ו, הרי רי"ו, כדמבאר בהמשך דב"ק:

והנה צמי' הרי"ו שצריך לכוין צזה הוא זה, כי צ' אותיות ו"ה הנז' נעשים רי"ו צאופן זה, כי ציור אות ה'
רי"ו ועם אות הו' הרי רי"ו.

והרי"ו הב' מבאר הרב, נמשך מאות א' דקנ"א דאימא בציור רי"ו, שעם ג' הוי"ות דס"ג ול' אותיותיהם
הנמשכים ממנה עולים בגי' רי"ו כדמבאר במשך דב"ק:

וענין רי"ו הזה הם ג' הויות דמלוי ס"ג ועם י' אותיות המילוי הרי ע"ג, והנה ג"פ ע"ג הם רי"ו כי הא'
המיומרת צכל הויה מהם הוא צמי' הכללות שצה, ותכוין כי ג' הויות אלו נמשכות מאות א' מאהיה דמילוי
ההין שצצינה ותכוון כי גם א' ציורה הוא יו"ר כזה א' הרי רי"ו והרי צ"פ רי"ו אחרות:

הרי ב"פ רי"ו שמהם נמשך כח לב"פ רי"ו העיקריים.

הארות הרי"ו שבתבת אתה ממשיכים כח להמשיכת ג' רי"ו העיקריים שנמשכים בהם לתת כח לנוק' לעלות: ועד"ז ממש נמשך בתיבת 'אתה' הארת ב' רי"ו, א' מהמוחין דג"ר שנמשכו בז"א הנק' י' חכמה דז"א לה' שהיא בינה דז"א בציור רי"ו, והב' מאות א' דקס"א וג' שמות ע"ב העולים בגי' רי"ו, לג' רי"ו העיקריים הנמשכים בתיבת אתה לתת כח לנוק' שבכריאה לעלות לאצילות, כדכתב הרב בהמשך הדרוש (דף צ"ד ע"א) וזלה"ק:

ועתה נכוין ע"י מי נמשך כל הנו'.

הרי"ו הא' נרמז בענין המשכת הארת המוחין דג"ר דתבונה בחו"ב דז"א:

והרי"ו הא' נרמז בהמשכת הארת המוחין דג"ר דתבונה הנמשכים לאות י' דחכמה דז"א, ומשם לה' שהיא בינה דז"א, וה' זו נצייר בציור ר"ו, ועם ה' דחכמה דז"א הרי רי"ו, כדמבאר הרב שם בהמשך הדרוש:

והוא כי עתה זכריעה ז' שצמלת אתה שהיא כריעת הראש לריך לכרוע י' לגזי ה' א' אשר ז' אומיות י"ה האלו הם צמי' חו"ב דז"א עלמנו כנודע. והנה ז' אומיות של י"ה הם סוד רי"ו אס תצייר אות ה' בציור כזה ר"ו ועם ה' הרי רי"ו.

והרי"ו הב' נמשך מאות א' דקס"א וג' שמות ע"ב העולים בגי' רי"ו, ובצירוף ב' הרי"ו הנז' נמשך כח להמשיך את ג' רי"ו העיקריים בתיבת אתה לתת לנוק' שבכריאה כח לעלות:

והרי"ו הב' הוא, כי נמשך מאות א' דקס"א בציור רי"ו, ג' שמות ע"ב העולים בגי' רי"ו, ועל ידם נמשך ג' רי"ו העיקריים שעל ידם תוכל הנוק' לעלות כדמבאר הרב בהמשך הדרוש:

ותכוין צענין זה הרי"ו הנז' שהם ג' היות דע"ב דיודין, והנה ג"פ ע"ב הם רי"ו. ואמנם ג' היות אלו נמשכות מן אות א' של אהיה במילוי יודין שצנינה ותכוין כי גם א' היא צורה רי"ו כזה א'.

בטעם המשכת הארת הרי"ו הנז' בתיבת ברוך מא' דקנ"א וג' ס"ג דאימא, ובתיבת אתה מא' דקס"א וג' ע"ב דאימא:

ועתה יש לחקור שהלא המוחין הנמשכים בברוך אתה בב' הכריעות הם ו"ק וג"ר דגדלות דתבונה, שהם חלק מהמוחין 'דחכמה דכתר' שהם שם קס"א, רק שהמוחין דו"ק דתבונה הם י"ה דקס"א, והמוחין דג"ר דתבונה הם א"ה דקס"א, ומה ענין המשכת ב' רי"ו הנז' בתיבת ברוך מא' דקנ"א שהוא שם אהי"ה דההין שבאימא וג' ס"ג, ובתיבת אתה מא' דקס"א דאימא וג' ע"ב.

ועוד יש להבין מאיזו ספירה מאימא נמשך א' דשם קנ"א וקס"א אלו ומה ענינם עתה.

אמנם יתבאר הענין עפ"י מ"ש רבינו השמן ששון בפרקין (אות ט"ו) לעיין בע"ה שער ט"ז פ"ב שם כתב הרב שג' אהי"ה מלאים מתחלקים ב"ס דאימא, אהי"ה דיודין בג"ר, אהי"ה דאלפין בחג"ת, ואהי"ה דההין בנה"י. ונמצא ששם קנ"א הוא בנה"י דאימא.

עוד כתב בשער הפסוקים (פר' ויצא), שג' אהי"ה מלאים נחלקים בפרטות הג"ר, ובפרטות החג"ת, ובפרטות הנה"י, והוא כי בנצח שם אהי"ה דיודין, בהוד שם אהי"ה דאלפין, וביסוד שם אהי"ה דההין.

ונמצא כי שם אהי"ה דההין הוא ביסוד דאימא.

והו"ה"ק מוהר"ד דולינא זצוק"ל בספרו שרף פרי עץ חיים שער ראש השנה (פ"ב בהגהה ד"ה הנה הרב) מבאר, שהנה נודע כי ב' הרי"ו העיקריים הנמשכים בתיבת ברוך נעשים מכח הארת הכ"ב אתוון וה"ג מנצפ"ך שנמשכת הארתם מהיסוד דאימא, ולכן סדר המשכת הארה וכח אליהם הוא מא' דקנ"א וס"ג העולים רי"ו הנמשכים מיסוד דאימא כנודע.

אמנם הרי"ו העיקריים הנמשכים בתיבת אתה המיוסדים על הכ"ב אתוון ומנצפ"ך עצמם כנודע, שעצמות הכ"ב אתוון ומנצפ"ך נמשכים בתיבת אתה מג"ר דאימא, לכן יש לכוין בא' דקס"א וג' ע"ב הנוגעים לג"ר דאימא.

וידי"נ מוהר"ש ארנפלד שליט"א בספרו **כצאת השמ"ש** (עודנו בכתובים) הרחיב לבאר, שהגם שנמשכים בתיבות ברוך אתה הארת המוחין דו"ק ודג"ר דאימא שהם שמות י"ה וא"ה דקס"א, מ"מ נמשכת הארה נוספת הנוגעת לסדר הכ"ב אתוון ומנצפ"ך שעליהם סובבים כוונות ה' בחי' רי"ו העיקריים, ונמצא עתה מכל האמור שב' מיני הארות נמשכים לתת כח לרי"ו העיקריים, א' מצד כללות המוחין וא' מצד הכ"ב אתוון ומנצפ"ך. ודפח"ח מתוקים מדבש.

סדר כוונת המשכה זו בתיבת 'ברוך' בסידור הלכה למעשה:

והנה בסדר הסידור סידר מרן בתחילה את המשכת המוחין דו"ק דתבונה לו"ק דז"א, ואח"כ סידר להמשיך מא' דקנ"א דאימא שצורתה רי"ו ג' ס"ג ול' אותיותיהם לז"א, ואח"כ סידר להמשיך את הו"ק דגדלות דתבונה וא' דקנ"א וג' ס"ג לחב"ד חג"ת דנוק' שהיא ה' שורש הג' שתחת היסוד, והרי ו' שהם המוחין לגבי ה' שהוא הנוק' בצירור ר"י הרי רי"ו, ואח"כ הוסיף וכתב שיהיה לנוק' הנז' בחי' ה' כח להמשיך ולעלות בזקיפות את נקודתה העומדת בבריאה, והכוונה שממנה ימשך הארות אלו לנוק' שבבריאה שתוכל לעלות בזקיפות.

ונראה את ציור הכוונה הלכה למעשה:

יכוין להמשיך ו"ק לאחור לאחור לחכמה דכתר,
לו"ק (ובחזרה דג"ר) לתבונה,
עס ו"ק דללמי המוחין יו"ד ה"י דקס"א עם הנרנח"י

סדר המשכת הו"ק
דגדלות דתבונה
בו"ק דז"א

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ
יְהוָהוּ יְהוָהוּ
יוד הי דקס"א

אֱהִיָּה
יְהוָה

ו

לו"ק לאחור לאחור לחכמה דכתר, לו"ק
(ובחזרה דג"ר) דבינה דז"א, והס אות ו' דהויה.

ג' כלי גבורה דז"א
יה
אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
יְהוָה

ג' כלי ט"ת דז"א
יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יהוה

ג' כלי חסד דז"א
א אל אלו אלוה
אלוה
אלף למד

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ
יְהוָהוּ יְהוָהוּ
יוד הי דקס"א

אֱהִיָּה
יְהוָה

ו

ג' כלי הוד דז"א
אדני
א צבאו צבאות
אות

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונהי
שין, שין דלת, שין דלת יוד.
שין דלת יוד

ג' כלי נטח דז"א
יהוה
צ צב צבא
צבא

הארות מהמוחין דתבונה
בצורת רי"ו לז"א ולנוק'

להמשיך מאלף דקנ"א דאימא שזרתה רי"ו,
ג' ס"ג עם שלושים אותיותיהם העולה רי"ו.*

סדר המשכת א'
דקנ"א בציור רי"ו וג'
ס"ג מיסוד דאימא
לז"א.

אלף ה' יוד ה' ה'

מספר	אותיות
יוד הי ואו הי	יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי	יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי	יוד הי ואו הי

לחמ"ן בג"ה דת"י דצ"ן דמ"ה ודצ"ן דצינה דז"א

להמשיך ו"ק של המוחין והרי"ו של הס"ג

סדר המשכת הארת
המוחין דו"ק
דתבונה מז"א לנוק'
שורש הג' שביסוד.

אֵהִיָּה
יְהוָה
אֵהִיָּה
יְהוָה

אֵהִיָּה אֵהִיָּה
יְהוָה יְהוָה
אוּהוּיְהוּהוּ אוּהוּיְהוּהוּ
יְהוּוּוְהוּוּ יְהוּוּוְהוּוּ
יוד הי דקס"א

אֵהִיָּה
יְהוָה
אֵהִיָּה
יְהוָה

אלף ה' יוד ה' ה'

מספר	אותיות
יוד הי ואו הי	יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי	יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי	יוד הי ואו הי

סדר המשכת א' דקנ"א
בציור רי"ו וג' ס"ג מיסוד
דאימא לנוק' שורש הג'
שביסוד.

לחצ"ד חג"ת לנוק' שהיא ה' שזרתה רי"ו ועם הו' שהוא הו"א נעשה רי"ו.

ו' לגצי רה ונעשה רי"ו

ואז יש לה כח להעלות צוקיפות את נקודתה שבצריאה לאזילות.

מנוק שורש הג'
נמשך לנוק'
שבבריאה ועי"כ
יכולה לעלות.

סדר כוונת המשכה זו בתיבת 'אתה' בסידור הלכה למעשה:

ואח"כ סידר מרן בסדר הסידור בכוונת 'אתה' את המשכת המוחין דג"ר דתבונה לג"ר דז"א, ואח"כ סידר להמשיכם לחכמה שהיא י' דהוי"ה, ומשם לבינה שהיא ה' דהוי"ה, ומשם לת"ת ו' דהוי"ה. ואז סידר את המשכת א' דקס"א דאימא שצורתה רי"ו, וג' ע"ב העולים רי"ו לחכמה דז"א, ומשם לבינה דז"א, ומשם לת"ת דז"א ומשם לנוק'.

ונראה את ציור הכוונה הלכה למעשה:

יכוין להמשיך הארת הג"ר לאחור לאחור לחכמה דכתר,
דו"ק (ובחזרה דג"ר) דתבונה,

סדר המשכת הג"ר
דגדלות דתבונה
לג"ר דז"א

עם ג"ר דללמי המוחין שהם אל"ף ה"י דקס"א עם הנרנח"י

לג"ר לאחור לאחור לחכמה דכתר דו"ק (ובחזרה דג"ר) דבינה דז"א.

ובתחילה ימשיכם לחכמה דניקוד הנו' שהיא אות י',
ומשם לבינה אות ה', ומשם לו' ת"ת דניקוד הנו'.

לחכמה אות י'

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

סדר המשכת הג"ר
דגדלות דתבונה
לחכמה דז"א

אלף הי דקס"א

הארות מהמוחין דג"ר דאימא הנמשכים
לחו"ב דז"א בצורת רי"ו לז"א.

להמשיך מאות א' דקס"א שצורה רי"ו מס'
ג' ע"ב דיודין העולה רי"ו לחכמה דז"א.

סדר המשכת הארת
א' דקס"א וג' ע"ב
לחכמה דז"א

אלף הי יוד הי

יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי גי' רי"ו

ג' כלי חכמה דז"א
יוד הי ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא

ומשם להמשיכם לצינה שהיא אות ה'

אֵתֶּה

אֵתֶּה אֵתֶּה

אֵתֶּה

סדר המשכת הארת המוחין דג"ר דתבונה, וא' דקס"א וג' ע"ב לבינה דז"א

אֵתֶּה

אֵתֶּה אֵתֶּה

אֵתֶּה

אלף הי דקס"א

אלף הי יוד הי

יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי גי' רי"ו

ולהמשיך י שהוא נחממה דז"א לגזי ה' שהוא צינה דז"א שזרמה ר"ו ונעשה ר"ו

גי' כלי צינה דז"א

אלף, אלף הא, אלף הא יוד,

אלף הא יוד הא

אלף הא יוד הא

אהיה

המשך כוונת הארת המוחין דג"ר דתבונה בצורת רי"ו שנמשכו קודם לחו"ב דז"א, ועתה יורדים אל הת"ת דרך הדעת

ומשם מצינה דז"א לרך הדעת לג' כלי ת"ת שהוא ר'

אֵתֶּה

אֵתֶּה אֵתֶּה

אֵתֶּה

סדר המשכת הארת המוחין דג"ר דתבונה, וא' דקס"א וג' ע"ב לת"ת דז"א

אֵתֶּה

אֵתֶּה אֵתֶּה

אֵתֶּה

אלף הי דקס"א

אלף הי יוד הי

יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי

גי' כלי ת"ת דז"א

יוד הא ואו הא

י יה יהו יהוה

יהוה

המשכת הארת המוחין דג"ר דאימא לנוק':

ומשם להמשיכס לה' אחרונה דהוי"ה לכחצ"ד
 דיעקו"ר שליורה ר"ו ועס הי' הס רי"ו:

סדר המשכת כל
 ההארות הנז'
 לכחב"ד דנוק'
 שתחת היסוד

י ר רי"ו

אֵהיָהּ
 יְהוָה

אֵהיָהּ אֵהיָהּ
 יְהוָה יְהוָה
 אֵלֶּף הִי דקס"א

אֵהיָהּ
 יְהוָה

אֵלֶּף הִי יוֹד הִי

יוֹד הִי וִיו הִי יוֹד הִי וִיו הִי יוֹד הִי וִיו הִי
 ה' חצ"ד לנוק'

ולדמות הסג"ס צמג"ס לנוק'.

לדחות הו"ק
 להג"ת ונה"י
 דנוק'

אֵהיָהּ
 יְהוָה

אֵהיָהּ אֵהיָהּ
 יְהוָה יְהוָה
 יוֹד הִי דקס"א
 ה' לצמג"ס לנוק'

אֵהיָהּ
 יְהוָה

והנה"י צנה"י לנוק'.

אֵהיָהּ
 יְהוָה

אוֹהוּיֹהוּ אוֹהוּיֹהוּ
 יוֹהוּוּיֹהוּ יוֹהוּוּיֹהוּ
 יוֹד הִי דקס"א
 ה' לנה"י לנוק'

אֵהיָהּ
 יְהוָה

סדר כוונת המשכת י' לגבי ה' בהם נמשך הארה מאבא לאמא להוציא את הז"א, וכוונת ו' לגבי ה' בהם נמשך הארה מז"א לנוק' להוציא ו' היכלין שתחתיה והמסתעף:

הקדמת ביאור הכוונה:

הנה נודע סדר כוונת י' לגבי ה' ו' לגבי ה' אותם מכוונים בב' הכריעות, והם סוד המשכת המוחין בז"א ובנוק', באופן הזה:

בכריעה הא' כוונת ו' לגבי ה', וענינה המוחין דו"ק דגדלות דתבונה שנמשכו בז"א הנק' ו', נותן הז"א הארה מהם לנוק' הנק' ה', וזה ו' לגבי ה'.

ובכריעה הב' כוונת י' לגבי ה', וענינה המשכת הארת המוחין דג"ר דגדלות דתבונה לג"ר דז"א, ובתחילה נמשכת הארת המוחין לחכמה דז"א הנרמז באות י', ומשם לבינה דז"א הנרמז באות ה', והוא י' לגבי ה', ואח"כ נמשכים דרך הדעת לת"ת דז"א, ומשם לנוק'.

ומאחר וסדר כוונות ר"ה נמשך מהם הארה וכח לכל ימות השנה כדביארנו לעיל, מבאר הרב כוונה נוספת בענין ו' לגבי ה', י' לגבי ה', שנרמז בה ענין כללי הנוגע לתיקון זו"ן דכל השנה כמו שנלמד בע"ה.

ש"י אורות ניתנים לאו"א בסוד בכריעה הב' בתיבת אתה אבא משפיע לאימא הארה להוציא את הז"א:

ו**כתב** הרב בשעה"כ דרוש דילין (דף צ"ד ריש ע"ב) וזלה"ק:

ונחזור עתה לזכר ענין הכריעות של י' לגבי ה', וו' לגבי ה' מה ענינה.

דע כי הכתר יש בו תר"ך אורות כמנין כתר ונחלקים לחצאין חציון נשארין לעצמו וחציון ניתנין צאו"א והם ש"י אורות קנ"ה אורות לאצא וקנ"ה לאימא וז"ס קנה חכמה קנה בינה כו'.

האמנם אעפ"י שחלקה הם קנ"ה אורות נריך להוסיף לה ו' אורות אחרים כדי שיהיה זה כח להאציל את ז"א הכולל ו"ק ונמצא כי יש זה קס"א אורות וז"ס שס [ש' מאמרי רש"י דף כ"א ע"ב] אהיה במילוי יודין אשר צאי העולה קס"א.

הרי כי הכתר שהוא א"א יש בו תר"ך אורות, ש"י אורות מהם לוקח א"א לעצמו, וש"י אורות נותן לאו"א המתחלקים בהם קנ"ה אורות לאבא, וקנ"ה אורות לאמא, ואבא נותן לאימא מחלקו ו' אורות שיהיה לה כח להוציא את הז"א.

ענין ל"ב נתיבות:

והנה אלו ה"ש אורות שנותן הכתר לאו"א הם ה"ש ניצוץ דצווינא דקרדינומא והם ג"כ ענין ל"ב חלקים דמעשה צראשית, כי להיותם צחי"ן דין וניצוץ נקראים חלקים והם ל"ב נתיבות חכמה הנקרא ל"ב חלקים, כי הנה כל נתיב מאלו כלול מ"ס הרי עשרה פעמים ל"ב הם ש"ך כמנין ש"ך ניצוץ הנו' ונמצא כי הם מתחלקים י"ו נתיבות צאצא וי"ו נתיבות צאימא:

ומבאר הרב כי ענין הש"י אורות שלוקחים או"א הם ענין הש"ך ניצוץ שהם הבירורים קודם שנתקנו כנודע מכמה מקומות, והם ענין ל"ב נתיבות חכמה, כי ל"ב נתיבות כ"א מהם כלול מ"י עולים הם בגי' ש"ך, ונמצא כי בהתחלקות ש"י אורות שהם ל"ב נתיבות לאו"א, לוקח אבא י"ו נתיבות ואמא י"ו נתיבות.

אמנם יש להבין דכתב שהם ש"י אורות ומכאן יוצא שהם ש"ך.

ורבינו השמן ששון בביאורו לשעה"כ דרוש ב' דעמידה (ח"ג דף ט"ל ע"א אות ח') מביא בשם הסה"ק 'קהילות יעקב' לבעמח"ס 'מלוא הרועים' (ערך ש"י), דמאחר ונתיב א' הוא נעלם מאוד והוא נתיב דלא ידעו עיט נשאר ל"א נתיבות כ"א כלול מ"י הם ש"י. ועי"ע בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן ש"ב ושי"ג).

סוד י' לגבי ה':

ולפי מ"ש הרב, שאבא נותן מחלקו ו' אורות לאימא להוציא את הז"א הוא סוד כוונת י' לגבי ה' כדביארנו בהקדמה, והוא מ"ש הרב בהמשך הדרוש וזלה"ק:

וזוה נבוא אל ציבור י' לגבי ה' ו' לגבי ה', וכו'.

והנה גם ה' עילאה היא כך. ולהבין זה צריך שתדע מ"ש בס"ה צפ' ויקרא צד' י"א ע"צ בענין סדר כתיבת שם ההויה, וע"ש איך בתחילה צריך לצייר בה' אות י' אחת והוא סוד העוקץ שבאחורי הה"א, ואח"כ ממנה מתפשטין צ' ויין שהם ו' משוכה ברוחצו וו' אחרת זקופה מעומד בקו ימין כזה ציור, הרי הם י' וצ' ויין שהם צג"י כ"ב, והם צג"י כ"ב נתיבות אשר צה י"ו של חלקה וששה היתירים הם שניתוספו לה להאזיל את ז"א כלול מו"ק הנרמז באות ו' שלישי התלויה בקו שמאל של אות ה', כי ו' זו אורת ו' ואינה אורת יוד כמו ה' תמאה כנ"ל. והנה לפי שכונמינו עתה לעשותה צחי' רי"ו שהוא כשנצייר אורת ה' ציור ר"ו כזה ציור ונמצא כי אותה ה' שבחלקו אחורי ההא אינה שם עתה ולכן אנו צריכים להוריד יוד לגבי ה' זו כדי למתק הדינין אשר צה שהם בסוד רי"ו כנו'.

ומבאר הרב שהמשכה זו דאבא הנותן מחלקו ו' אורות לאימא להוציא את הז"א נרמז בענין י' לגבי ה', שהי' הוא אבא הנותן ו' אורות לאימא שהיא אות ה', כי הה' כלולה מג' ויין וי', י"ו הם י"ו נתיבות שבחלקה, ועוד ו' שהם ששה האורות היתרים שקיבלה מאבא, להוציא את הז"א הרמזו גם הוא באות ו'. וכאשר נחשב ה' בציור ר"ו שבאמא עם אות י' שבאבא הם רי"ו הרמזו להמתקת הדינים שבאימא.

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק' בתיבת אתה:

ונראה עתה את סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

ויכוין להוריד אות י' לאבא לגבי ה' דאימא שבציור ר"ו, להמשיך לה מאבא ו' אורות מי"ו אורות דל"צ נתיבות דחלקו, יותר על חלקה ואז נעשית ציור ג' ויין וי"ד שג"י כ"ח.

י"ו חלקה וששה שנותן לה אבא למתק הדינים שבה

למת לה כח להוציא הז"א שהוא וא"ו התלויה.

י ה ו

*

מרן כתב בסידור המשכת הארה מיוחדת מיסוד דא"ק לאבא דנקודים וממנו לאימא דנקודים לתת לה כח להוציא את הז"א דנקודים וענינה:

ואחר כוונה זו מביא מרן בסידורו הק' בתיבת 'אתה' סדר כוונה מיוחד שענינו המשכת הארה מיסוד דא"ק לאבא, ומאבא לאימא להוציא את הז"א, וכל המשכה זו ענינה באורות הנקודים ומקורה מע"ח שער הנקודים פ"ג עיי"ש.

ותמצית כוונתה כפי הנתבאר שם הוא, שלצורך יציאת אורות הנקודים עלו כל האורות שמהפרסא ולמטה בפנימיות הא"ק בסוד מ"ן עד ע"ס דא"ק, ובעלייתם נדחקו האורות ונתרבו בחלק העליון שבא"ק בפנימיותו, ובקעו ויצאו חי' הב"ן דרך נקבי העינים ונתפשטו מבחוץ לא"ק בסוד אורות הנקודים מהטבור ולמטה (כי עד שם יש את אורות האח"פ שגם לוקחים הם הארה מהם) ועיין באש"ל על אוצ"ח שער הנקודים פ"א אות א' שהאריך בכל הסדר האמור בכאן.

ואחר עליית האורות עד ע"ס דא"ק, נזדווגו ע"ס דא"ק ונולד אור חדש שבקע את הפרסא ונתפשט בפנימיות הא"ק, ודרך נקבי הטבור והיסוד האיר לכח"ב דנקודים שבחוץ, וכתר דנקודים לקח את ההארה שיצאה מהטבור דא"ק, וחז"ב דנקודים לקחו את ההארה שיצאה מהיסוד דא"ק, ומאחר ונודע כי ניקוד היסוד הוא שורוק כזה ו', לכן כלול הוא מב' הארות: הארה א' ה"י דשורוק, והארה ב' ו' דשורוק באופן כי החכמה דנקודים לוקחת את הארת ה"י דשורוק, והבינה דנקודים לוקחת את הארת הו' דשורוק, בכדי שיהיה לה כח להוציא את הו' הרומז לז"א.

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק' בתיבת אתה:

ונראה עתה את סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

ויכוין להמשיך מיסוד דא"ק מאור החדש הנמשך צפנימיות מזיווג דע"צ ס"ג חו"צ דא"ק, נקוד שורק שהס ו' ו' כזה ו' לאצא, ולהמשיך מאצא לאימא אות ו' שצשורק להיות לה כח להוציא הז"א שהוא ו' התלויה.

בטעם מדוע שינה מרן בסדר הכוונה בסידור ממ"ש בע"ה וענינו:

והנה בע"ח שער הנקודים פ"ג כתב הרב בסדר הכוונה הוא שחכמה דנקודים לוקח את הי' ובינה דנקודים לוקחת את הו' עבור הז"א, וא"כ יש להבין מדוע בסידור בסדר הכוונה סידר מרן שתחילה לוקח אבא דנקודים גם את הו' וגם את הי', ומשאיר את הי' לחלקו ונותן לאימא דנקודים את הו' מה שלא נזכר סדר זה בע"ח שם.

וידי"ן הגר"ש ארנפלד שליט"א בכתביו 'כצאת השמש' עמד בזה, וכתב שכשם שהנוק' אינה מקבלת שום אור אלא באמצעות הז"א, כן גם באו"א כל המשכת אור לאימא הוא דרך אבא, רק שלרוב פשטות הענין לא נז' זה בע"ח ומרן טרח לבאר לנו בסדר הכוונה ענין זה, שתחילה ימשך הכל לאבא, והוא נותן לה את חלקה להוציא את הז"א.

והביא שם עוד, מ"ש לבאר הגה"צ מוהרי"מ מורגנשטרן שליט"א בכתבי ים החכמה', דמ"ש בע"ח הוא קודם התיקון שאז סדר המשכה הוא מיסוד דא"ק לאו"א יחד, הי' לאבא והו' לאימא להוליד את הזו"ן, אולם אחר התיקון הי' והו' שניהם כלולים באבא, ואבא ממשיך לאמא את הטיפה שהיא אות ו"ד דמילוי הי', ואחר הגיע הטיפה באמא נעשית שם ו', באופן שהכח ההולדת הזו"ן נמשך לאמא בעולם התיקון תחילה מאבא ולא שנמשך לשניהם מלמעלה, ולזה סידר מרן המשכת אור החדש לאבא, ורק אז אבא נותן לאמא חלקה.

ענין כוונת הוצאת הז"א בעוד שכבר יצא ונמשכו בו המוחין בק"ש ועוד:

ונתקשו רבותינו המפרשים בכוונה הראשונה בהוצאת הז"א, מה ענינה לכאן בעוד שהז"א כבר נולד ונמשכו בו בק"ש המוחין דגדלות ומה ענין כוונת הוצאתו עתה.

ועוד נתקשו בכוונה השניה בענין המשכת אורות הנקודים להוציא את הז"א דנקודים שהביא מרן בסידור מהענין כוונתה עתה דווקא.

ורבינו השמן ששון בביאורו בפרקין (אות ל"א) עמד בזה, ומבאר דמאחר ועתה מתעורר כל מה שהיה בעת בריאת העולם, ע"כ כרמז בעלמא מכוונים את ענין הוצאת זו"ן כשם שהיה אז.

וכן כתב עד"ז מוהרש"ט חסיד מחכמי בית אל בספרו 'טוב שם' הל' תפילה אות כ"ז עיי"ש.

אמנם בכל האמור לא תנוח דעתינו במה דיש עדיין להבין מה ענין כוונת המשכת הארה להוציא את הז"א דנקודים עתה בר"ה.

והנה מרן השד"ה מיישב את כל הענין הפלא ופלא, (ראה פאת השד"ה ח"א עמ' ר') והוא עפ"י היסוד של רבינו התו"ח זצוק"ל בספרו (דף קס"ב), שכתב שבר"ה נתקן חב"ד דא"ק דזו"ן דכל השנה ובשאר ימות השנה נתקנים ו"ק דכל השנה, והכוונה בזה כדביארנו באורך בספרנו בח"ז בהקדמת ביאור פר' הזמנים שבכל המועדים אנו מכוונים בתיקון ג"ר דפר' הזמנים והוא מ"ש הרב שהשפע הנשפע בהם הוא בחי' ארובות השמים נפתחו לרוב, לעומת ו"ק דפר' הזמנים הנתקנים בימות השנה עם ג"ר וו"ק דפר' הימים הנק' לערך הזמנים מעין הנוטף טיפין עיי"ש מ"ש באורך.

וכ"כ רבינו השד"ה בהגהתו (ראה פאת השד"ה ח"ב עמ' שי"א) וזלה"ק:

זר"ה מזררים כללות ז' מלכים של כח"ז לכללות השנה וכו' והו"ק דמלכים של השנה נתקן בהמשך י"ב המדעים בתפלות צחורף ו"ק דמ"ה דמ"ה דמ"ה דז"ן, וזקין נתקן ו"ק דז"ן דמ"ה ודז"ן דז"ן.

וכן כתב הרב תורת חכם דף קמ"ה ע"ב וז"ל והנה היה אומר מורי הרב ז"ל כי צראש השנה נתקנים חז"ר דא"ק רו"ן הכוללים רכל השנה וצראש ימות השנה נתקנים צמינת ו"ק דא"ק דזו"ן הכוללים דכל השנה.

ונמצא שכיון שר"ה הוא המועד הראשון שתחילתו תיקון ג"ר אלו דפר' הזמנים, ומה גם שמתחילים להתקן אז בירורי אותה השנה, ע"כ כתב רבינו התו"ח שנתקן חב"ד דא"ק דזו"ן שהכוונה לשורש פר' הזו"ן לעומת ו"ק הנתקנים בכל השנה עם פר' הימים.

ועתה מבאר רבינו השד"ה דמ"ש שאו"א מזדווגים להוציא את הז"א הכוונה לחו"ב דז"א שהם הארה מיוחדת מפר' הג"ר דז"א לתת כח לפר' הו"ק דז"א להתקן במשך כל השנה, והוא הכוונה להוציא את הז"א, לערך היות פר' הו"ק דז"א דשנה זו עדיין לא מתוקנים.

וידוי"ג הגר"ש ארנפלד שליט"א הוסיף לבאר עוד, שכן הוא ענין ההמשכה מיסוד דא"ק את הכח להוצאת הז"א דנקודים, שהוא המשכת כח נוסף משורש הזו"ן לתקנם במשך כל השנה.

ועתה נבין שכוונת אלו אינם רמזים בעלמא אלא המשכת כח מיוחד לג"ר דזו"ן דכללות השנה שמאצילים ונותנים כח לכללות פר' הו"ק דכל השנה להתברר ולהתקן, ומעתה נבין מעלת יקרת התפילות הקדושות דר"ה שעל ידם ניתן כח לתיקון זו"ן בכל ימות השנה הנשפעים מכוכם.

סדר כוונת הורדת הו"ה פשוטה דפרטות הי' שהוא החכמה דז"א לא' דאדנ"י דנוק' ונעשית אה"ה דאלפי"ן קמ"ג וענינה:

ואחר כל האמור מלמדנו הרב כוונה נוספת לכוונה בתיבת 'אתה' (דף צ"ד ע"ב בד"ה והנה) וזלה"ק: ונמצא כי תכלית כל הנו' תכוין להוריד י' של הויה שצו"א וצידו זו נכללת הויה א' שלימה ולהורידה אל אות א' של אדנ"י כדי להעלותה עד החזה, וג' אותיות דנ"י נכללין צאת א' של אדנ"י ואינם ניכרים שם.

ותכוין כי יורד שם אה"ה דיודין, והא' זו של אדנ"י נעשית שם אה"ה דאלפי"ן וכו' כללות צ' תיבות צרוך אמה.

והוא כי תכלית כוונת י' לגבי ה' שהוא המשכת הארת המוחין דג"ר דתבונה לג"ר דז"א, שבתחילה נמשכים לחכמה דז"א שהוא בחי' ה-י', ויש בחכמה זו בפרטותה הוי"ה שלימה, נמשך עתה הארה מהוי"ה זו שבחכמה דז"א, לא' דאדנ"י שהיא הנוק' שבבריאה, בכדי לתת לה כח לעלות בזקיפות למעלה דהלא בר"ה עולה הנוק' בזקיפות בלבד, ועי"כ נעשית א' זו בחי' שם אהי"ה דאלפין, ומתוספת לג' אותיות דנ"י דאדנ"י.

וכחלק מכוונה זו כתב הרב להמשיך הארה גם משם אהי"ה דיודין, ונראה שהוא חיבור המוחין דג"ר וו"ק דאימא שהם י"ה וא"ה דקס"א שגם הארתם נמשכת לנוק' לתת לה כח לעלות. וצ"ע מה ענין שם אהי"ה דאלפין קמ"ג שנעשה עתה אצל הנוק' מכח ההארות הנמשכות אליה.

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק' בתיבת אתה:

ונראה עתה את סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

להמשיך מחכמה דז"א הוי"ה פשוטה
וקס"א לאלף דאדנ"י ואלף זו נעשית קמ"ג.

ג' כלי חכמה דז"א

יוד הי ואו הא

י יה יהו יהוה

יוד הא ואו הא

יהוה אלף הי יוד הי

אדני

אלף הא יוד הא דני

גם לזו"ן יש ש"י אורות ול"ב נתיבות חכמה, חלקם בז"א חלקם בנוק':

וממשיך הרב ומבאר בדרוש:

והנה גם בזו"ן יש ל"ב נתיבות נחלקים י"ו בז"א וי"ו בנוק'.

והוא דגם בזו"ן יש ל"ב נתיבות והם נחלקים בהם, באופן שלוקח הז"א י"ו נתיבות, ונוק' לוקחת י"ו נתיבות.

והיות מציאות ל"ב נתיבות בזו"ן, מבאר רבינו השמן ששון בפרקין (אות ל"ב) דמאחר וזו"ן מלבישים על או"א שבהם ל"ב נתיבות, יש גם בהם ל"ב נתיבות.

ורבינו מוהרא"ש שרעבי זצוק"ל בסה"ק דברי שלום (סימן צ' וצ"ד) התקשה בזה, דאם כבר לקחו או"א ל"ב נתיבות כיצד זו"ן יכולים לקחת גם הם ל"ב נתיבות.

ומבאר שם באורך, עפ"י מ"ש שבעת חלוקת המ"ה וב"ן לתיקון פרצופי האצילות, לקח עתיק מחלק הב"ן את ה"ר דכתר ג"ר דחכמה, וד"ר דבינה, וז' כתרים דז"ת, ואו"א לקחו ז"ת דחכמה, וו"ק דבינה, וז"א לקח ט"ס דב"ן (חוץ מהכתרים).

והנה הז' כתרים דז"ת דב"ן שלקח עתיק נתלכשו בז"ת שבו המלוכשים תוך א"א, ועתה יוצא שהכתרים דזו"ן נמצאים בא"א ובהם תר"ך אורות, ש"י מהם לוקח א"א לעצמו, וש"י מהם נותן לזו"ן.

וזה מלבד תר"ך אורות אחרים שיש לא"א מצד או"א, יען מצד או"א לקח עתיק ג"ר דחכמה וד"ר דבינה, וא"כ ש"י מהם לקח לעצמו, וש"י מהם לוקחים או"א לחלקם.

ונמצא דיש ב' בחי' כת"ר אורות בא"א, א' מצד הכתרים דאו"א שחלקם לוקח א"א לעצמו וחלקם לוקחים או"א, ומתחלקים בהם, והב' מצד הכתרים דזו"ן, שגם בהם חלקם לוקח א"א לעצמו, וחלקם נותן בזו"ן, שמתחלקים בהם.

ז"א נותן לנוק' ו' אורות מחלקו להוציא ששה היכלין שתחתיה והוא סוד ו' לגבי ה' בסדר כוונת כריעה א' בתיבת ברוך :

ולפי מ"ש הרב, שז"א נותן לנוק' מחלקו ו' אורות להוציא שית היכלין שתחתיה הוא סוד כוונת ו' לגבי ה' כדביארנו בהקדמה, והוא מ"ד הרב בהמשך הדרוש וזלה"ק:

וזוה נצוא אל ציבור י' לגבי ה' ו' לגבי ה', ונתחיל מן ו' לגבי ה' שהיא כריעה א', כי הנה ה' תתאה ליורה הוא כך כי נתחלה נעשה זה קו א' והוא אות ו' אחת משוכה צרוצ, וממנה מתפשט ו' אחת זקופה מעומד, וצ' ווין אלו מתחברים ונעשים אות ד' שצ"ור ה'. וענין צ' ווין אלו הם סוד י"ב נתיבות.

ואות ו' אחת התלויה תחת אות ד' של ה', ואמנם היא ו' זעירא צלי ראש וליורה אות י' אחת נמצא שהרי הם כ"ב נתיבות, י"ו של חלקה ועוד ו' היתירים שניתוספו זה כדי לתת זה כח ולהאזיל את שית היכלין אשר למטה ממנה, ולכן אנו מורידין ו' לגבי ה' תתאה והכונה היא לתת זה כח ע"י אות ו' זה להוציא את שית היכלין דתחתיה.

ומבאר הרב שמלבד הענין שיש ל"ב נתיבות בזו"ן, שיי"ו מהם נמשכים בז"א, ויי"ו מהם בנוק', יש ענין נוסף שהז"א נותן לנוק' ו' נתיבות מחלקו אליה לתת בה כח להוציא ששה היכלין שתחתיה והוא סוד ו' לגבי ה', והו' רומז לז"א המשפיע בנוק' שהיא אות ה' בציוור ר"י, המרמז ליי"ו נתיבות דחלקה, ועוד ו' שמקבלת מז"א.

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק' בתיבת אתה:

ונראה עתה את סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

להמשיך מו"ק שהוא ו' (שהוא ז"א), ששה אורות מיי"ו אורות דל"ב נתיבות דחלקו לאות ה' שצ"ור ר"י, ונעשים צ' ווין ויו"ד מס' כ"ב שהם י"ו אורות דחלקה מל"ב נתיבות ושית אורות שנותן לה כח להוציא את השית היכלין שתחתיה.

ו ר ה

בנידון כיצד סדר כוונה זה נעשה בהיפוך תחילה בהמשכת האורות מז"א לנוק', ואחריהם מאבא לאימא:

ואחר שביארנו כל האמור לא תקשי לך כיצד מצינן בסדר הכוונה נעשה הפוך, תחילה בהמשכת האורות מז"א לנוק', ורק אח"כ מאבא לאמא, דגם לפי דרך השמן ששון שכ"ז רמז בעלמא אין הסדר מעכב כלל כאשר כתב לבאר בפרקין (אות ט') עיי"ש, ואפי' לפי דרך שביאר מרן השד"ה שהוא נתינת כח מג"ר דז"א לו"ק דכללות השנה, הסדר ימשך תחילה לג"ר ואח"כ לו"ק ופשוט, רק שרמיזת הו"ק היא נעשית תחילה בברוך, ואח"כ הג"ר באתה כמו שמצינן בכמה מסדקי הכוונות ופשוט.

סיכום וסדר הכוונה:

ואחר לימודינו כל זאת נבוא לבאר, שלמען בהירות הכוונה סידרנו את כוונות הרי"ו לפי סדר שיקל על הלומד להבין את סדר הכוונה ולא לפי הסדר הנז' בשעה"כ ובסידור, ועתה נבוא לסדר את הכוונות בקצרה עפ"י סדר שעה"כ והסידור הלכה למעשה:

בב' הכריעות בברוך אתה נעשה:

- א. סדר המשכת כח מאמא לז"א ומז"א לנוק' בב' הכריעות להמשיך את ה"פ רי"ו העיקריים.
- ב. כוונת ה' רי"ו העיקריים הנמשכים מכח הארת הכ"ב אותיות ומנצפ"ך לתת כח לנוק' שבכריאה לעלות בתיבות ברוך אתה.
- ג. סדר כוונת המשכת הארות מאבא לאמא להוציא את הז"א, ומז"א לנוק' לתת לה כח להוציא ששה היכלין שתחתיה, בתיבות ברוך אתה.
- ד. סדר המשכת ה' הארות מה"פ הוי"ה אדנ"י בתיבות ברוך אתה, מה' מקומות שבז"א שבהם עתידה הנוק' לעלות בזקיפות.

בב' הזקיפות בתיבת ה':

- א. סדר עליית הנוק' תחילה בד' מקומות שבז"א וקבלתה עצמות ה"פ הוי"ה אדנ"י מהם.
- ב. סדר קבלתה מד' הוי"ה אהי"ה מד' מקומות הנז' שבז"א בהם עולה.
- ג. זיווג או"א לתת כח לנוק' לעלות בג' מקומות נוספים שאינה עולה בהם בכל השנה, והם באחורי החו"ג, והחו"ב, והכתר דז"א. וכן נתינת הארה לז"א לחדש כוחו אחר שנחלשה השפעתו עקב ירידת הנוק' לבריאה.
- ד. סדר עליית הנוק' בג' מקומות נוספים, שהם באחורי החו"ג, והחו"ב, והכתר דז"א, וקבלתה הוי"ה אהי"ה משם.

סדר הכוונה הלכה למעשה:

ועתה נבוא להציג את סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק' עם ביאורים קצרים על סדר כל כוונה וענינה:

הקדמה קצרה לכוונת הכריעות והזקיפות והרי"ו דראש השנה:

ענין כוונת הרי"ו:

כוונת הרי"ו ענינה, מאחר ובר"ה מתעוררים הדינים שענינם הביורורים של השנה החדשה שעדיין לא נתקנו, ע"כ מכוונים בסדר כוונות הרי"ו שענינו המתקת הדינים והכנת הביורורים להתקן, וכחלק מזה הוא עליות הנוק' עד הכתר שגם הוא גופא המתקת הדינים.

ה"פ רי"ו העיקריים סובבים על סדר המשכת הכ"ב אתון וה"ג מנצפ"ך הנעשים בתיבות ברוך אתה והם נותנים כח לנוק' שבבריאה לעלות:

והנה סדר המתקת הדינים דרי"ו, הם ה"פ רי"ו העיקריים שסובבים על סדר המשכת הכ"ב אתון ומנצפ"ך הנמשכים בתיבות ברוך אתה, והם נותנים כח לנוק' שבבריאה לעלות ולהתקן.

ה"פ הוי"ה אדנ"י נמשכת הארתם בב' הכריעות מה' מקומות שבז"א בהם עתידה הנוק' לעלות, לתת לנוק' שבבריאה כח לעלות בהם:

וכן נמשכת הארת ה"פ הוי"ה אדנ"י מה' מקומות שבז"א בהם עתידה הנוק' לעלות בזקיפות וזאת גם בכדי לתת לה כח לעלות מבריאה לאצילות

בב' הזקיפות עולה הנוק' ז' עליות עד הכתר דז"א מה שאין זה בכל תפילות ימות השנה:

בר"ה בב' הזקיפות עולה הנוק' שבבריאה בז' מקומות שבז"א עד הכתר, מה שאין זה בכל השנה, דבכל ימות השנה עולה בכריעות, ורק עד ב"ש ת"ת דז"א, ועתה עולה עד הכתר ורק בב' הזקיפות.

בעלייתה בב' הזקיפות בה' מקומות מקבלת מז"א עצמות הוי"ה ואדנ"י ועוד הארות העולים בגי' רי"ו:

ובעלייתה בב' הזקיפות בה' מקומות שבז"א מקבלת עצמות הוי"ה אדנ"י, והארות נוספות העולים בגי' רי"ו.

וכן בעלייתה בב' הזקיפות בז' מקומות שבז"א מקבלת מהם הארת הוי"ה אהי"ה:

וכן בעלייתה בב' הזקיפות בכל הז' מקומות שבז"א מקבלת ממנו הארות הוי"ה אהי"ה, והארות נוספות העולים בגי' רי"ו.

עפ"י מרן כוונת הרי"ו שייכת רק לתפילת שחרית דר"ה לחש וחזרה בלבד:

ונסתפקו ראשונים כמלאכים בדבר מ"ש בשעה"כ בענין כוונת הרי"ו אם יש לכוונם בכל התפילות דר"ה, או רק בתפילת שחרית, ובסידורי האר"י למיניהם סדרו לכוונם בכל התפילות דר"ה, אמנם הכרעת מרן שיש לכוונם רק בתפילת לו"ח דשחרית דר"ה ואין לכוונם בשאר התפילות.

ועיין בכל האמור בח"ח של ספרנו שם הארכנו בביאור כל הענין עם המקורות.

כוונת ברכה א' דעמידה עד תיבת באהבה בכללות:

יום א': המשכת שארית צל"ם המוחין דגדלות דאחור דכלים הפנימיים דו"ק (הנק' בינה בלחש) ודג"ר (הנק' כתר וחכמה בחזרה) די שסו"ת, לזו"ן דאח' דאח' דפנימיות, ולבנותם בכל קומתם דאחור.

בְּרִיךְ

יֵאָ לְהוֹרִיד י' דְהוּיָה וְלִהְיוֹת א' דְאֲדַנִּי.

יְכוּיִן לְהַמְשִׁיךְ ו"ק לְאֲחֹרֵי לְאֲחֹרֵי לְחֻכְמָה לְכַתְרָה,
לְו"ק (וּבְחֻזְרָה לְג"ר) לְתַבּוּנָה,

עִם ו"ק לְלַמְנֵי הַמוֹחִין יו"ד ה"י דְקַס"א עִם הַנְרַנְתִּי

סדר המשכת המוחין דו"ק
דגדלות דתבונה
שנמשכו בק"ש לחב"ד חג"ת
דז"א
ועתה נדחים לו"ק דז"א

אֵהִיָּה
יְהוָה

אֵהִיָּה אֵהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֵהִיָּה
יְהוָה

אֵהִיָּה
יְהוָה

אוֹהוּיָוְהוּ אוֹהוּיָוְהוּ
יְוַהוּוּיָוְהוּ יְוַהוּוּיָוְהוּ
יּוֹד הִי דְקַס"א

אֵהִיָּה
יְהוָה

ו

לְו"ק לְאֲחֹרֵי לְאֲחֹרֵי לְחֻכְמָה לְכַתְרָה, לְו"ק

(וּבְחֻזְרָה לְג"ר) לְבִינָה לְז"א, וְהֵס אֹת ו' דְהוּיָה.

ג' כְּלֵי גְבוּרָה לְז"א
יְה
אֵלֶּף, אֵלֶּף לְמֹד, אֵלֶּף לְמֹד הִי,
אֵלֶּף לְמֹד הִי יּוֹד, אֵלֶּף לְמֹד הִי יּוֹד מִם
יְהוָה

ג' כְּלֵי ט"ם לְז"א
יּוֹד הֵא וְאוּ הֵא
יְיָ הֵוּ יְהוּהָה
יְהוּהָה

ג' כְּלֵי חֶסֶד לְז"א
אֵל אֵל אֵלוּ אֵלוּהָה
אֵלוּהָה
אֵלֶּף לְמֹד

אֵהִיָּה
יְהוָה

אוֹהוּיָוְהוּ אוֹהוּיָוְהוּ
יְוַהוּוּיָוְהוּ יְוַהוּוּיָוְהוּ
יּוֹד הִי דְקַס"א

אֵהִיָּה
יְהוָה

ו

ג' כְּלֵי הוֹד לְז"א
אֲדַנִּי
אֵ צְבֹאוֹ צְבֹאוֹת
אוֹת

ג' כְּלֵי יְסוּד לְז"א
יְאֵהֲדוּנְהִי
שִׁין, שִׁין דְלֵת, שִׁין דְלֵת יּוֹד.
שִׁין דְלֵת יּוֹד

ג' כְּלֵי נֶסֶח לְז"א
יְהוּהָה
צְבֹ צְבֹ
צְבֹ

הארות מהמוחין דתבונה
בצורת רי"ו לז"א ולנוק'

להמשיך מאלף דקנ"א לאימא שזרתה רי"ו,
ג' ס"ג עם שלושים אותיותיהם העולה רי"ו.*

סדר המשכת כח מא'
דקנ"א בצורת רי"ו עם ג'
ס"ג ול' אותיותיהם
מיסוד דאימא לז"א
לצורך רי"ו העיקריים

אלף ה' יוד ה' ה'

מספר	אותיות
יוד הי ואו הי	יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי	יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי	יוד הי ואו הי

לחמ"ן בג"ה דת"י דצ"ן דמ"ה ודצ"ן דצינה דז"א

להמשיך ו"ק של המוחין והרי"ו של הס"ג

סדר המשכת ו"ק
דגדלות וכח הרי"ו
לחב"ד חג"ת דנוק'
שתחת היסוד

אֵהִיָּה
יְהוָה
אֵהִיָּה
יְהוָה

אֵהִיָּה אֵהִיָּה
יְהוָה יְהוָה
אוֹהוּיְהוָה אוֹהוּיְהוָה
יְהוּוּיְהוָה יְהוּוּיְהוָה
יוד הי דקס"א

אֵהִיָּה
יְהוָה
אֵהִיָּה
יְהוָה

אלף ה' יוד ה' ה'

מספר	אותיות
יוד הי ואו הי	יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי	יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי	יוד הי ואו הי

לחצ"ד חג"ת דנוק' שהיא ה' שזרתה רי"ו ועם הו' שהוא הז"א נעשה רי"ו.

ו' לגבי ה' ונעשה רי"ו

ואז יש לה כח להעלות צוקיפות את נקודתה שצצריאה לאזילות.

סדר המשכת
הארות הנז' מנוק'
שתחת היסוד לנוק'
שבבריאה לתת לה
כח לעלות

(* ג' ס"ג עם י' אותיותיהם עולה רי"ט, ותסיר מכל הוי"ה אות א' שהיא הכללות שבה, יעלו רי"ו.
(עפ"י שעה"כ דף צ"ג ע"ד)

המשכת ו' אורות מז"א לנוק' בצורת רי"ו

כוונת המשכת ו' אורות מי"ו אורות דל"ב
נתיבות שבז"א לנוק' לתת לה כח להוציא את
ששה היכלין שתחתיה

להמשיך מו"ק שהוא וא"ו (שהוא ז"א), ששה אורות מי"ו אורות דל"ב נתיבות דחלקו
לאות ה' שצניור ר"י, ונעשים צ' ווי"ן וי"ד מס' כ"ב שהם י"ו אורות דחלקה מל"ב
נתיבות ושית אורות שנותן לה כח להוציא את השית היכלין שתחתיה.

ו ר ה ה

יהוה

יכוין לחצר י"ה דמוחין עם
ו"ה פשוטים שהם תו"מ.

סדר המשכת
הארות ורמזי
המוחין

יוד הי וה גי' מ"ו.

ויכוין כי י"ה מלאים דמוחין עם
ו"ה שהם ת"ת ומלכות גי' מ"ו.

וד י יו י גי' מ"ו.

להמשיך מילוי דע"ב זה מאצא

גי' כלי חכמה דז"א
יוד הי ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא

ומחכמה דז"א לנוקבא.

אבגדהוזהטיכל
מנסעפצקרת

וע"י הארה זו יכוין להמשיך הארת כ"ב
אתוון מיסוד דאימא שצנצ"ד דז"א,

סדר המשכת הארת
כ"ב אתוון מיסוד
דאימא
לנוק' ה' אחרונה
שתוכל נוק'
שבבריאה לעלות

לנוק' ה

לנוק' שהיא אות ה' אחרונה.

מונצפך

ה"ג

יהוה יהוה
יהוה

יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונהי

שין, שין דלת, שין דלת יוד.

שין דלת יוד

יהוה גי' כ"ו

להמשיך הארת ה"ג מהארת יסוד
דאימא שנחז"ד דז"א ליסוד דז"א. ושם
נעשים הויה א'.

סדר המשכת הארת
הה"ג מיסוד דאימא
שבג"ר דז"א לנוק'
בסוד כ"ו ק"ל ע"ב
לתת לנוק' שבבריאה
כח לעלות

ה"ג

יהוה יהוה
יהוה ק"ל

יהוה יהוה

י. יה. יהו. יהוה. ע"צ
הרי כ"ו ק"ל ע"צ גי' צרוך.

ומיסוד דז"א לדעת דנוק' ושם
מתחלקים לה' הויות גי' ק"ל.

ומשם מתפשטים צו"ק שלה צנחינת
ריצוע ע"צ לחג"ת דנוק'.

יכוין להמשיך הארת יסוד דאצא המלוזש ציסוד דאימא ליסוד
דז"א, ולהמשיך הארת צ' היסודות עם הארת החו"ג לנוק'

סדר כוונות המשכת
הארת היסודות דאו"א
לתת לנוק' שבבריאה
כח לשלוח

יכוין להמשיך כל הארות אלו דרך פנים דמלכות
דכתר דז"א, ופנים דמלכות דחכמה ואחוריה:

יהוה כ"ו פנים דמלכות דכתר

יהוה יוד הא ואו הא ע"צ פנים דמלכות דחכמה

יוד, יוד הא, יוד הא ואו,
יוד הא ואו הא ק"ל
הרי כ"ו ע"צ ק"ל גי' צרוך.

סדר מעבר הכוונה
בסוד כ"ו ע"ב ק"ל

רי"ן א'

גי' רי"ן	}	י יה יהו יהוה	והג' גבורות דחג"ט מתפשטים צריצוע והס' ג' ע"צ גי' רי"ן. להמשיך כל הארות הנז' לנוק' העומדת בצריאה	כוננת רי"ן הא' מה' רי"ן העיקריים לתת כח לנוק' שבצריאה לעלות ולהתקן
		י יה יהו יהוה		
		י יה יהו יהוה		

סדר כוננת המשכת הארות ד"פ הוי"ה אדנ"י ועוד העולים
 רי"ן, מזד' מקומות שבז"א שבהם תעלה בזקיפות
 לתת לה כח לעלות

ס"ה רי"ן ע"ה	}	יאהדונהי צ"א	וגם להמשיך לנוק' שבצריאה ממלכות דז"א הויה ואלנות וריצוע אלנות העולים רי"ן ע"ה.
		א. אד. אדנ. אדני. קכ"ו	

ס"ה רי"ן	}	יאהדונהי צ"א	להמשיך לנוק' שבצריאה הארה מאחורי יסוד דז"א מס' הוי"ה ואלנות וה"פ כ"ה מח"ג נה"י והס' כמס' רי"ן.
		יהוה יהוה קכ"ה	
		יהוה יהוה	

ס"ה רי"ן	}	יאהדונהי צ"א	להמשיך לנוק' שבצריאה מאחורי נו"ה דז"א הארת הוי"ה ואלנות וה"פ כ"ה מדח"ג נ"ה.
		יהוה יהוה קכ"ה	
		יהוה יהוה	

יכוין להמשיך לנוק' שבצריאה הארה מאחורי הת"ת
 דז"א הוי"ה ואלנות וג' מ"צ דע"צ ס"ג מ"ה.

ס"ה רי"ן ע"ה	}	יאהדונהי צ"א	יהוה	יהוה	יהוה
		קכ"ו	יהוה	יהוה	יהוה
			יוד הי ואו הי יוד ויו דלת, הי יוד, ואו אלף ואו, הי יוד.	יוד הא ואו הא יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף.	יוד הי ויו הי יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד.

רי"ו ב'

גם נקראת הנוק' שבבריאה צרוך על ידי הרי"ו שנתחבר
עם י"ב אותיות דלדנ"י שהם רי"ו וי"ב גי' צרוך

כוונת רי"ו הב' מה'
רי"ו העיקריים לתת
כה לנוק' שבבריאה
לעלות ולהתקן

ס"ה גי' צרוך	{	רי"ו	י יה יהו יהוה
			י יה יהו יהוה
			י יה יהו יהוה
	{	י"ב אותיות	אלף דלת נון יוד

אֱתָהּ

יא להוריד י' דהויה ולהעלות א' דאהיה.

יכוין להמשיך הארת הג"ר דאחור דאחור דחכמה דכתר,
דו"ק (ובחזרה דג"ר) דתבונה,
עם ג"ר דלמני המוחין שהם אל"ף ה"י דקס"א עם הנרנח"י

סדר המשכת הארת
המוחין דג"ר דגדלות
דתבונה
לג"ר דז"א
תחילה לחכמה דז"א

לג"ר דאחור דאחור דחכמה דכתר דו"ק (ובחזרה דג"ר) דבינה דז"א.

ובתחילה ימשיכם לחכמה דניקוד הנז' שהיא אות י',
ומשם לבינה אות ה', ומשם לו' ת"ת דניקוד הנז'.

לחכמה אות י'

אֱתָהּ
יְהוּה

אֱתָהּ אֱתָהּ
יְהוּה יְהוּה

אֱתָהּ
יְהוּה

אלף הי דקס"א

סדר המשכת כח מג"ר דאימא
לצורך המשכת ג' רי"ו העיקריים

להמשיך מאות א' דקס"א שזורה רי"ו מס'
ג' ע"ב דיודין העולה רי"ו לחכמה דז"א.

סדר המשכת כח מא'
דקס"א בצורת רי"ו עם
ג' ע"ב
מג"ר דאימא לז"א
לצורך ג' רי"ו העיקריים
שימשכו ב'אתה'

אלף הי יוד הי

יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי גי' רי"ו

ג' כלי חכמה דז"א
יוד הי ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא

ומשם להמשיכס לצינה שהיא אות ה'

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

סדר המשכת הארת
המוחין וכח מא' דקס"א
בצורת רי"ו עם ג' ע"ב
מחכמה דז"א לבינה
דז"א

אלף הי דקס"א

אלף הי יוד הי

יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי גי' רי"ו

ולהמשיך י שהוא צחכמה דז"א לגבי ה' שהוא צינה דז"א שזרמה ר"ו ונעשה ר"ו

ג' כלי צינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף הא יוד הא
אלף הא יוד הא
אֱהִיָּה

המשכת ו' אורות מאבא לאימא להוציא את הז"א

ויכוין להוריד אות י דאבא לגבי ה' דאימא שצניור ר"ו, להמשיך לה מאבא ו' אורות מי"ו
אורות דל"ב נתיבות דחלקו, יותר על חלקה ואז נעשית צניור ג' וי"ן וי"ד שגי' כ"ס.

י"ו חלקה וששה שנותן לה אבא למתק הדינים שבה
לתת לה כח להוציא הז"א שהוא וא"ו התלויה.

כוונת המשכת ו'
אורות מי"ו אורות
דל"ב נתיבות
שבאבא, לאמא לתת
לתת לה כח להוציא
את הז"א
והוא רמז למה שנעשה
בבריאת העולם

יִרְהוּ

ויכוין להמשיך מיסוד דא"ק מאור החדש הנמשך צפנימיות מזיווג דע"ב ס"ג סו"ב דא"ק,
נקוד שורק שהס ו וי' כזה ו' לאבא, ולהמשיך מאבא לאימא אות ו' שצשורק להיות לה כח
להוציא הז"א שהוא ו' התלויה.

כוונת המשכת
אור חדש מיסוד
דא"ק והוא ו'
בניקוד שורק
לאבא דנקודים,
וממנו לאמא
דנקודים לתת לה
כח להוציא את
הז"א דנקודים

להמשיך מחכמה דז"א הוי"ה פשוטה
וקס"א לאלף דאדנ"י ואלף זו נעשית קמ"ג.

ג' כלי חכמה דז"א
יוד הי ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא

כוונת המשכה מ' שהוא חכמה
דז"א שבה הוי"ה פשוטה בפרטותה
לא' דאדנ"י
[ואותיות דני דאדנ"י כלולים בא']
לתת לנוק' שבבריאה כח לעלות
בזקיפות
ומתמלא א' שבה
ונעשה אהי"ה דאלפין

יהוה אלף הי יוד הי

אדני

אלף הא יוד הא דני

המשך כוונת המשכת הארת המוחין, וכח הרי"ו דא'
דקס"א וג' ע"ב מבינה דז"א דרך הדעת לת"ת דז"א

ומשם מבינה דז"א דרך הדעת לג' כלי ת"ת שהוא ר'

אהי"ה
יהוה

אהי"ה אהי"ה
יהוה יהוה

אהי"ה
יהוה

אלף הי דקס"א

אלף הי יוד הי

יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי

ג' כלי ת"ת דז"א
יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יהוה

המשכת הארת המוחין דג"ר דאימא
 וכח הארת א' דקס"א וג' ע"ב לנוק':

ומשם להמשיכס לה' אחרונה דהוי"ה לכחצ"ד
 דיעקו"ר שזורה ר"ו ועס הי' הס רי"ו:

יֵרֵךְ רִי"ו

אֵתֶּה
 עֵתֶה

אֵתֶּה אֵתֶּה
 יֵתֶה יֵתֶה

אֵתֶּה
 עֵתֶה

אלף הי דקס"א

אַלְפֵי הַיּוֹד הֵי

יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי
 ה' חצ"ד לנוק'

ולדמות המג"ת במג"ת לנוק'.

אֵהִיָּה
 יֵהוּהָ

אֵהִיָּה אֵהִיָּה
 יֵהוּהָ יֵהוּהָ

אֵהִיָּה
 יֵהוּהָ

יוד הי דקס"א
 ה' למג"ת לנוק'

והנה"י בנה"י לנוק'.

אֵהִיָּה
 יֵהוּהָ

אוהויהו אוהויהו
 יוהויהו יוהויהו

אֵהִיָּה
 יֵהוּהָ

יוד הי דקס"א
 ה' לנה"י לנוק'

כוונת המשכת
הארת רמזי
המוחין דג"ר
דאמא

אהיה

לחצר א"ה דמוחין עם י"ה פשוטים
דחכמה וצינה הרי אהי"ה פשוט.

אלף הי יה

ויכוין לחצר אלף הי מלאים דמוחין עם
י"ה פשוטים דחכמה וצינה הגז' גי' ק"מ

לף יוד י

להמשיך מילוי דקס"א מאימא

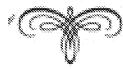
ג' כלי צינה דז"א

אלף, אלף הא, אלף הא יוד, אלף הא יוד הא
אלף הא יוד הא

ומצינה דז"א לנוק'.

אהיה

לנוק'

דיי די

סדר המשכת רי"ו הד' מה' רי"ו העיקריים
על סדר המשכת עצמות הה"ג
לתת כח לנוק' לעלות בזקיפות

להמשיך לנוק' שבצריאה ה' אותיות מנלפך שהם סוד הוי"ה א', ולהמתיק בהוי"ה
זו את לפ"ך דנוק', והוי"ה ולפ"ך גי' רי"ו. ויכוין אותו בציור תיו דל"ה כזה.

ארה יהוה צפך גי' רי"ו.

דיי די

סדר המשכת רי"ו הה' מה' רי"ו העיקריים
לתת כח לנוק' לעלות בזקיפות

יכוין לכלול ולחבר צ' רי"ו דכ"ב אותיות ומנלפ"ך צרי"ו אחד, כי א"ה דל"ה הם א"ה דל"ה
והתי"ו בציור רי"ו הוא י' ה' דל"ה גי' כ"א, כל אחד כלול מעשר גי' רי"ו ועס ו' אותיות
מילוי דקס"א גי' רי"ו.

ועס ו' אותיות
אלף הי יוד הי
גי' רי"ו.

אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה
גי' רי"ו.

ארה
אהיה

אלף הי יוד הי
אלף הא יוד הא
אלף הה יוד הה

למלאות האהי"ה בג' מילויים והס גי' תנ"ה
ולהמשיך לנוק' ועל ידס תעלה הנוק' בזקיפות
בה' מקומות של הוי"ה ואלני גי' תנ"ה.

ה"ג   ה"ח
יְהוָה יְהוָה   יְהוָה יְהוָה
יְהוָה   יְהוָה
יְהוָה יְהוָה   יְהוָה יְהוָה

להמשיך לה הארת ה"ח
וה"ג ענמס לנוק'.

סדר המשכת הארת
ה"ח ועצמות ה"ג לנוק'
שתוכל לעלות מבריאה

צ"א   יאהדונהי
ס"ה   יְהוָה יְהוָה
די"ו   קכ"ה   יְהוָה
יְהוָה יְהוָה

להמשיך לה מאחורי סו"ג הוי"ה ואלני
וה"פ כ"ה מנכ"ד ח"ג גי' רי"ו.

סדר המשכת הארת הוי"ה
אדני ועוד הארות
העולים רי"ו, מחו"ג דז"א
ששם עתידה לעלות
הנוק' לתת לה כח לעלות
מבריאה

וד י ו י, לפ י ו ד י

מ"ו דכריעה א', וק"ס דכריעה צ', גי' מקו"ס.

ויייהיה ההההה ווווו ההההה

להמשיך לנוקבא הויה בהכאה גי' מקו"ס.

יהוה אלהי יאהדונהי

אי להעלות א דלדני לחצרה עם י דהויה.

יכוין להמשיך ו"ק לפניס דאחור דחכמה דכתר,

דו"ק (ובחזרה דג"ר) דיש"ס,

עם ו"ק דללמי המוחין שהם וי"ו ה"י דע"ב עם הנרנס"י

המשכת הארת המוחין
דו"ק דיש"ס לו"ק דמ"ה
דז"א

אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
	וּיְהִי דע"ב	

תחלה ימשיכם לחב"ד חג"ת דפנים דאחור דניקוד הנז' דז"א, ואח"כ יכוין לדחותם לחג"ת ונה"י, דצלם דאבא לא נכנס בק"ש בז"א ועומד ע"ג רישא דז"א.

לו"ק לפניס דאחור דחכמה דכתר דו"ק
(ובחזרה דג"ר) דבינה דז"א והס אות ו'.

ג' כלי גבורה דז"א יה אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם יְהוָה	ג' כלי ט"ם דז"א יוד הא ואו הא י יה יהו יהוה יהוה	ג' כלי מסד דז"א א אל אלו אלוה אלוה אלף למד
---	---	---

אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
	וּיְהִי דע"ב	

ג' כלי הוד דז"א אדני א צבאו צבאות אות	ג' כלי יסוד דז"א יאהדונהי שין, שין דלת, שין דלת יוד. שין דלת יוד	ג' כלי נסח דז"א יהוה צ צב צבא צבא
--	---	--

ומשם יכוין להמשיך הו"ק

המשכת הארת המוחין
דו"ק די"ש"ס מו"ק
דמ"ה דז"א
לחב"ד חג"ת דנוק'

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה
וְיֵהִי דַע"צ

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

לכחב"ד חג"ת דחכמה דכתר, דצינה דיעקב ורחל
שהיא ה צליור רי ועס הו' הגז' הרי רי"ו.

להעלות ה' לגזי ו' הו'

יוד הי ויו הי

לחצר ו"ה דע"צ דזקיפה א'
עס י"ה דקס"א דכריעה א'.

רמזים וכוונות בענין עליית הנוק'

אלף יוד קל"א

להעלות א' דאדני ע"י
י' דהוי"ה ושניהם גי' קל"א.

יְהוָה יְהוָה
יְהוָה
יְהוָה יְהוָה

להעלות דעת ק"ל דנוק'
העולה ע"ה גי' קל"א.

אלף יוד אלף יוד גי' רס"ב
[רי"ו] יוד הי ויו הי גי' רס"ב.

א"י דאדני גי' קל"א עם הראשון (א' דאדני
י' דהוי"ה) גי' רס"ב והס רי"ו ומ"ו.

יהוה אלהינו יהוה אחד

י' דהוי"ה וא' דאדני"י וא"י דאדני פשוט
הרמזים צר"ת ה' אלקינו ה' אחד גי' כ"ב.

אבגדהוזחטיכל
מנסעפצקדשת

להעלות הכ"ב אמוון

יאי גי' אהיה

י' דהוי"ה עם י"א דאדני גי' אהיה

סדר עליות הנוק' בד' מקומות שבז"א וקבלת עצמות הוי"ה ואדנ"י, ועוד הארות נוספות שעולים בגי' רי"ו, וקבלת הארות משמות הוי"ה אהי"ה שבז"א

עליה א'

להעלות את נוק' אדני
לנוק' שתחת היסוד, ה.

להעלות את נקודת המלכות שהיא אדנ"י, והס' י'
מלכיות די"ס דחו"ב דרחל, וכל היכלי צי"ע מהיכל
ק"ק דבריאה, למל' שהיא ה' אחרונה שתחת
יסוד דחו"ב דז"א דאלילות.

סדר עליית הנוק'
שבבריאה למלכות
שתחת היסוד
דאצ"י
וקבלתה משם
עצמות הוי"ה אדנ"י
ועוד הארות נוספות
העולים בגי' רי"ו

ס"ה { יאהדונהי צ"א
די"ו { א. אד. אדנ. אדני. קכ"ו
ע"ה

להמשיך למלכות הנז' ממלכות דז"א שהיא ה'
אחרונה מספר שילוב הוי"ה ואדנ"י, ומספר ריבוע
אדנ"י גי' רי"ו.

יוד אלף, הי הי, ויו יוד, הי הי. גי' רל"ג

ס"ה { ורג"ל הוא: רי"ו
דג"ל { עם י' אותיות דע"ב יוד הי ויו הי
וח' אותיות יהוה אהיה

להמשיך להס' (ליעקו"ד) משם (ממל' דז"א דאצ"י) מספר
ע"ב וקס"א העולה רי"ו, ועוד י"ז והכולל כנגד י'
אותיות דע"ב וכנגד ס' אותיות פשוטים דשני
השמות.

סדר קבלתה משם
הוי"ה ואהי"ה
ועוד הארות
העולים בגי' רי"ו

עליה ב'

ס"ה { יאהדונהי צ"א
די"ו { יְהוָה יְהוָה קב"ה
יהוה יְהוָה יְהוָה

להעלות ליעקב ורחל עם מל' שתחת היסוד דז"א
לאחורי היסוד. ולהמשיך להס' מהיסוד מספר שילוב הוי"ה
ואדנ"י, וה"ס הנכללים ציסוד מס"ג נה"י כ"א כלול מה',
וכלולים עוד כל אחד מכולם והס' ה"פ כ"ה והס' קכ"ה ועם
מספר כ"א הרי רי"ו.

סדר עליית הנוק'
שבבריאה לאחורי
היסוד דאצ"י
וקבלתה משם
עצמות הוי"ה אדנ"י
ועוד הארות נוספות
העולים בגי' רי"ו

יוד אלף, הי הה, ויו יוד, הי הה. גי' רכ"ג

ס"ה { רי"ו
רכ"ג { וח' אותיות יהוה אהיה
ע"ה

להמשיך להס' (ליעקו"ד) משם (ממל' דז"א דאצ"י) מספר
ע"ב וקנ"א גי' רי"ו, וז' והכולל כנגד ס' אותיות
דהוי"ה ואהי"ה.

סדר קבלתה משם
הוי"ה ואהי"ה
ועוד הארות
העולים בגי' רי"ו

עליה ג'

ס"ה די"ו	צ"א	יאהדונהי	להעלותם ליעקו"ר לאחורי נו"ה דז"א, להמשיך להם מספר	סדר עליית הנוק' שבבריאה לאחורי נו"ה דאצי' וקבלתה משם עצמות הוי"ה אדנ"י ועוד הארות נוספות העולים בגי' רי"ו
	קכ"ה	יהוה יהוה יהוה יהוה	הוי"ה ואלדנ"י, וה"ח מתפשטים ונכללים בנו"ה, מדח"ג נ"ה כ"א כלול מה', וכלולים עוד מכולם והם ה"פ כ"ה שהם קכ"ה, ועם מספר ל"א הרי רי"ו.	

ס"ה עי"ה רי"ו		יוד אלף, הי הא, ויו יוד, הי הא.	עוד להמשיך להם ע"ב וקמ"ג ע"ה גי' רי"ו.	סדר קבלתה משם הוי"ה ואהי"ה ועוד הארות העולים בגי' רי"ו
---------------------	--	---------------------------------	---	---

עליה ד'

אח"כ להעלותם ליעקו"ר עד ראש הת"ת, ולהמשיך להם מס'
הוי"ה ואלדנ"י, ומס' אותיות ג' מ"ב דע"ב ס"ג מ"ה, גי' רי"ו ע"ה.

סדר עליית הנוק'
שבבריאה לאחורי
הת"ת דאצי'
וקבלתה משם עצמות
הוי"ה אדנ"י ועוד
הארות נוספות העולים
בגי' רי"ו

ס"ה די"ו הע	צ"א	יאהדונהי	יהוה	יהוה	יהוה
	קכ"ו	יהוה יוד הי ואו הי יוד ויו דלת, הי יוד, ואו אלף ואו, הי יוד.	יהוה יוד הא ואו הא יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף.	יהוה יוד הי ויו הי יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד.	

עוד להמשיך להם שילוב הוי"ה ואהי"ה.

סדר קבלתה משם
הוי"ה ואהי"ה
ועוד הארות העולים
בגי' רי"ו

ס"ה רי"ו	ע"ב	יוד הי ויו הי	ויכוין לע"ב שצת"ת דז"א, וריצוע
	קד"ם	יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה.	צ"ן שצת"ר דנוק', שניהם גי' רי"ו.

ס"ה קפ"ח	קס"א	אלף הי יוד הי	ד"פ הוי"ה ואהי"ה שצד' עליות גי' קפ"ח,
	כ"ז אותיות דמילוי המילוי דקס"א	אלף למד פא, הי יוד, יוד ויו דלת, הי יוד.	כמס' קס"א וכ"ז אותיות מילוי המילוי.

זְקִיפָה ב'

אִי לְהַעֲלוֹת אֶדְאָהִיָּה וּלְחַזְרָה עִם י' דְהוּיָה.

יְכוּיִן לְהַמְשִׁיךְ ג"ר דְפָנִים לְאַחֹר לְחֻכְמָה לְכַתְרָה,

דו"ק (וּבְחֻזְרָה דְג"ר) דִּיש"ס,

עִם ג"ר דְלַמְּנֵי הַמּוֹחִין שֶׁהֵם יו"ד ה"י דַּע"צ עִם הַנְרַנְח"י,

סדר המשכת
הארת המוחין דג"ר
דגדלות דיש"ס
לג"ר דז"א

לְג"ר דְפָנִים לְאַחֹר לְחֻכְמָה לְכַתְרָה, דו"ק (וּבְחֻזְרָה דְג"ר) לְבִינָה דְז"א.

וּבְתַחֲלִילָה יִמְשִׁיכְם לְיו"ד חֻכְמָה דְנִיקוּד הַנּו"ן,

וּמִשָּׁם לְבִינָה הָא, וּמִשָּׁם לְתַ"ת אֹת ו'.

תחילה יכוין להמשיכם
לחכמה דז"א, ואח"כ
לבינה דז"א

ג"ר דִּיש"ס לְחֻכְמָה דְז"א

אֶהְיָ
יְהוָה

אֶהְיָ אֶהְיָ
יְהוָה יְהוָה

אֶהְיָ
יְהוָה

יוד הי דַּע"צ

י' ג' כְּלֵי חֻכְמָה דְז"א

יוד הי ואו הא

י יה יהו יהוה

יוד הא ואו הא

ומשם לְג' כְּלֵי בִינָה דְז"א

אֶהְיָ
יְהוָה

אֶהְיָ אֶהְיָ
יְהוָה יְהוָה

אֶהְיָ
יְהוָה

יוד הי דַּע"צ

ה' ג' כְּלֵי בִינָה דְז"א

אלף, אלף הא, אלף הא יוד,

אלף הא יוד הא

אלף הא יוד הא

אהיה

סדר זיווג או"א ע"י לתת כח לנוק' לעלות ג' עליות נוספות
 שאינה עולה בהם בכל השנה, והם בחו"ג בחו"ב ובכתר דז"א
 וגם לתת כח לז"א שנחלש כוחו בגין התעטות הנוק' וירידתה לבריאה

להעלות החו"ב דז"א צכח   יוד הי י"ה דע"ב
 י"ה דע"ב למ"ן לאו"א,   יאההויהה חו"ב דז"א

ולמסור א"ע על קידוש השם ולקבל עליו ד' מימות צ"ד:

יוד הי ויו הי	א	א	י	סקילה
יוד הי ואו הי	ה	ד	ה	שריפה
יוד הא ואו הא	י	נ	ו	הרג
יוד הה וו הה	ה	י	ה	חנק

ולזווג או"א   איההיוהה זיווג או"א
 ולהמשיך מזיווג הנז' הוי"ה   יהוה אהיה לנוק'
 ואלהי"ה לנוק' דז"א,   ושם מ"ה לז"א.
 יוד הא ואו הא לז"א

המשך כוונת הארת המוחין דג"ר דישי"ס שנמשכו
 קודם לחו"ב דז"א, ועתה יורדים אל הת"ת דרך הדעת

ומשם דרך הדעת לג' כלי ת"ת דז"א

אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה

יוד הי דע"ב

ג' כלי ת"ת דז"א ו'

יוד הא ואו הא

י יה יהו יהוה

יהוה

להמשיך הארת המוחין הגו' לחצ"ד דפניס דאח'
דחכמה דכתר, דיעקב ורחל שהיא ה' צליור דו

ועס הי' נעשית רי

אהיה
יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה
יהוה

יוד הי דע"ב

להעלות ה' לגבי י' יר

ולדחות הארת המוחין דו"ק לחג"ת ונה"י שלה.

אהיה
יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה
יהוה

ויו הי דע"ב

ה לחג"ת דנוק'

אהיה
יהוה

אוהויהו אוהויהו
יוהוהו יוהוהו

אהיה
יהוה

ויו הי דע"ב

ה לנה"י דנוק'

לחבר י"ה דע"ב דזקיפה זו

עס א"ה דקס"א דכריעה צ'

אלף הי יוד הי

עליה ה'

ס"ה די"ו	}	צ"א	יאהדונהי	להעלותם לאחורי החו"ג, ולהמשיך להם משם מספר הוי"ה ואלדני וה"ח המתפשטים ונכללים בחו"ג מחצ"ד ח"ג כ"א כלול מכל הה', וכלולים עוד כל אחד מכולם והם ה"פ כ"ה שהם קכ"ה ועם ל"א הרי רי"ו.	סדר עליית הנוק' שבבריאא לאחורי החו"ג דאצי' וקבלתה משם עצמות הוי"ה אדנ"י ועוד הארות נוספות העולים בגי' רי"ו
		קכ"ה	יהוה יהוה יהוה		

ס"ה די"ו	}	גי' ק"ל	יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא	עוד יכוין להמשיך להם מס' ריצוע מ"ה שעולה ק"ל.	סדר קבלתה משם הוי"ה ואה"ה ועוד הארות העולים בגי' רי"ו
		גי' דם.	א. אה. אהי. אהיה.	ומס' ריצוע אהיה שעולה דס	
		גי' מ"א	אהיה. אלף הי יוד הי. אלף למד פא, הי יוד, יוד ויו דלת, הי יוד.	ומס' מ"א אותיות דקס"א ושלתם ע"ה גי' רי"ו.	

יהוה יהוה יהוה יהוה ק"ל

ויכוין כי חמשה הויות שצה' עליות דהוי"ה ואלדני הנ"ל גי' ק"ל.

ה"פ הוי"ה גי' ק"ל וה"פ אדנ"י גי' שכ"ה

אדני אדני אדני אדני אדני שכ"ה

וה"פ אלדני גי' שכ"ה

וע"י קבלת הנוק' ה"פ הוי"ה אדנ"י בה' עליותיה עד עתה

להמתיק את הק"ל ושכ"ה דינים.

יכוין להמתיק הק"ל ושכ"ה דינים

עליה ו'

ס"ה די"ו	}	יוד, יוד הי, יוד הי ואו, יוד הי ואו הי גי' קס"ו.	אדהיה גי' ו'	להעלותם לאחורי החו"ב ולהמשיך להם משם מס' ריצוע ס"ג העולה קס"ו ומס' אהיה העולה צל"ז חמשים ושניהם גי' רי"ו.	סדר עליית הנוק' שבבריאא לאחורי החו"ב דאצי' וקבלתה משם עצמות הוי"ה אה"ה ועוד הארות נוספות העולים בגי' רי"ו

עליה ז'

יאההויהה

להעלותם אחורי קשר של מפילין שזכרתם
ולחמשיך להם מספר הוי"ה ואהי"ה,

סדר עליית הנוק'
שבבריאה לאחורי
קשר תש"ר שבכתר
דאצי'
וקבלתה משם
עצמות הוי"ה אהי"ה
ועוד הארות נוספות
העולים בגי' רי"ו

יוד הי ויו הי

ומספר עסמ"צ העולים רי"ו,

יוד הי ואו הי

ועוד י"ו, כנגד י"ו אותיות

יוד הא ואו הא

דד' הוי"ת פשוטות.

יוד הה וו הה

לף יוד י

ג"פ הוי"ה ואהי"ה שזקופה זו
גי' קמ"א כמספר מילוי דקס"א ע"ה.

גי' { אהיה אהיה אהיה
יהוה יהוה יהוה
שכ"ט { אהיה אהיה אהיה
יהוה יהוה יהוה

ויכוין כי ז' פעמים הוי"ה ואהי"ה שזשני
זקיפות הנ"ל גי' שכ"ט, והם פ"ר ומ"ט.

ז"פ הוי"ה ואהי"ה
שקיבלה בז' עליות
עולים בגי' שכ"ט

פ"ר { מנצפך גי' פ"ר
יהוה אהיה
ומ"ט { עם ב' כוללים גי' מ"ט

להמתיק ולהעלות פ"ר דינים
דמנצפ"ך ועוד מ"ט כמס' ז' שמות הוי"ה
ואהיה וז' כוללים,
וכנגדם מ"ט שערים שעלתה בהם הנוק'.

והם פ"ר דינים
הנמתקים עתה
ועוד מ"ט שהם גי'
הוי"ה אהי"ה עם ב'
כוללים

ומרמז על עליות
הנוק' במ"ט שערים

אח"כ חוזרין ומסתלקים מהז"א המוחין דאצא, וג' פרקין
עילאין דאימא ונשאר הו"ק דק"ש בחצ"ד חג"ת שלו.

נסתיים בעזרת השי"ת

בערב ראש השנה תשע"ח

סדר כוונות עשי"ת ענינו וכוונתו

ר"ח חשון תשע"ט:

ואחר שזכינו בעזרת אל עליון לבאר את סדרי כוונת תיקון זו"ן דגבורה דפר' הזמנים דכל שנה בה אנו נמצאים, בתפילות ותקיעות שופר ומנהגי ב' הימים דראש השנה, נבוא לבאר את המשך תיקונם וכוונתם ומנהגייהם הנעשה בעשי"ת וענינו באורך בדב"ק של הרב בשעה"כ והלכה למעשה בסידור הק', בד בבד עם דב"ק דרבותינו המפרשים הק', ויהא רעוא שנזכה לכיין אל האמת ויהי נועם ה' אלקינו עלינו וכו'.

מבוא לענין עשרת ימי תשובה עפ"י הפשט:

ובתחילה נבאר מעט עניני ומנהגי עשי"ת עפ"י הפשט ממה שלקטנו מספה"ק, למען ירוץ בהם הלומד הנעים כהכנה ללימוד הימים הקדושים האלו, ואח"כ נלמד את הענינים עפ"י סודן של דברים.

בין כסה לעשור:

שבעת הימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים נקראים בשם 'ימי תשובה', או 'עשרת ימי תשובה', אף על פי שאינם אלא שבעה, לפי שהם רובם של עשרת הימים שנקבעו לתשובה, והם שני ימי ראש השנה, יום הכיפורים ושבעה ימים שבינתיים. ולפי שימי ראש השנה ויום הכיפורים נקראים בשמם המיוחד להם, נשאר השם 'עשרת ימי תשובה' קבוע לימים שבינתיים. וימים אלה ידועים גם בשם 'בין כסה לעשור', בין ראש השנה הנקרא 'כסה' כמו שנאמר (תהלים פא): **תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם תְּגִנוּ**, ובין יום הכיפורים הנקרא 'עשור', כמו שנאמר (ויקרא כג): **אֶף בְּעֶשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכִּפּוּרִים הוּא:**

ושמות אלו מזכירים לאדם מהותם של הימים האלה, ושהוא תלוי בין שני ימי דין, בין ראש השנה שבו נכתב דינו, ובין יום הכיפורים שהוא זמן חתימת הדין, וכך לא יסיח דעתו מאימת הדין ומחובת התשובה.

עשרת ימי תשובה:

באהבת ה' את עמו כמידתו, כי חפץ חסד הוא, ולא יחפוץ במות המת כי אם בשוכו מדרכיו וחייה, להטיב לו באחריתו, לכן ממתין הוא ומצפה לתשובת החוטאים. וברוב רחמיו קבע לנו ימים מיוחדים להיות קרוב אלינו לקבל תשובתנו מיד, כמו שנאמר (ישעיה נה) **דַּרְשׁוּ ה' בְּהַמְצָאוֹ קְרָאָהוּ בְּהִיטוֹ קְרוֹב**, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה: למדנו, שהקדוש ברוך קרוב באופן מיוחד בעשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים.

ולכן, אף על פי שהתשובה והצעקה יפה לעולם, בעשרה הימים שבין ראש השנה ויום הכיפורים היא יפה ביותר ומתקבלת מיד, ולכן מרבים בימים אלה בתפילה ותחנונים, ובסליחות שאומרים בהשכמה, ונזהרים בדקדוקי מצוות יותר מכל השנה, וראוי לאדם למעט בעסקיו בימים אלו, שהם כדוגמת חולו של מועד, וירבה בתורה ובצדקה. והחרדים לדבר ה' מדקדקים לפרוע חובותיהם ונדריהם קודם יום הכיפורים, שלא ימצא אחריהם קטרוג כלל, ונוהגין אנשי מעשה להיות זריזין מקדימין לקנות להם אתרוגים יפים ומהודרים בעשרת ימי תשובה:

השינויים בתפילה בעשרת ימי תשובה:

סדרן של התפילות בעשרת ימי תשובה הוא כמו בכל השנה. אלא שבתפילת העמידה מוסיפים בה זכרנו לחיים ו'מי כמוך' בשתי ברכות ראשונות, וכתוב ו'בספר' בשתי ברכות אחרונות.

ואם שכח ולא אמרם וכבר הזכיר שם ה' בסיום הברכה, אינו חוזר. וכן הדין אם שכח לומר 'זכרנו' וכו' אפילו בתפילות של ראש השנה ויום כיפורים שאינו חוזר:

ואומר 'המלך הקדוש' בברכת אתה קדוש. ואם שכח ולא אמר ונזכר לאחר כדי דיבור - חוזר לראש התפילה.

ובברכת 'השיבה שופטינו' מסיים 'המלך המשפט' במקום 'מלך אוהב צדקה ומשפט'. שכח וסיים 'מלך אוהב' וכו', אינו חוזר.

בשחרית ובמנחה אחר חזרת הש"ץ אומרים 'אבינו מלכנו' בכל יום, חוץ משבת ומנחה בערב שבת. ויש מן הספרדים שאומרים 'אבינו מלכנו' אפילו בשבת:

וכן אומרים את המזמור לְדָוִד ה' אֱוִי וְיִשְׁעִי (תהלים כז) פעמים בכל יום בשחרית ובערבית, ויש שאומרים אותו במנחה ולא בערבית, ואומרים אותו עד שמיני עצרת שהוא גמר כל הדינים (כאמור להלן). והספרדים נוהגים לומר מזמור זה בכל ימות השנה בשחרית פרט לשבת:

תשובה:

התשובה מכפרת על כל העברות. אפילו פשע כל ימיו ועשה תשובה באחרונה, אין מזכירין לו שום דבר מרשעו שנאמר (יחזקאל לג): וְרָשַׁעַת הָרָשָׁע לֹא יִקָּשֶׁל בָּהּ בְּיוֹם שׁוּבוֹ מִרְשָׁעוֹ.

אל תאמר שאין תשובה אלא מעברות שיש בהן מעשה, כגון גזל וגנבה וכיוצא בהן, אלא כשם שצריך אדם לשוב מאלו כך הוא צריך לחפש בדעות (מידות) רעות שיש לו, ולשוב מן הכעס ומן האיבה ומן הקנאה ומן הליצנות ומרדיפת הממון והכבוד ומרדיפת המאכלות וכיוצא בהן - מן הכל הוא צריך לחזור בתשובה. וכן הוא אומר (ישעיה נה): יֵעֹזֵב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן - מִחֻשְׁבֹּתָיו. ואלו העוונות - קשים מאותם שיש בהם מעשה, שבזמן שהאדם נשקע באלו, קשה לו לפרוש מהם.

וביותר חייב כל אדם ליתן דעתו לשוב מן החטא או מן המידה הרעה שהוא נגוע בהם, ולא יהא דוחה את התשובה באלה לאחר זמן, כדי שלא יהא בכלל של 'האומר אחטא ואשוב, אחטא ואשוב' שעליו אמרו חז"ל 'אין מספיקין בידו לעשות תשובה'. כיון שהתשובה שהוא חושב עליה לאחר זמן היא סיבת חטאו היום, ואלמלא ידע שיוכל להנצל מן החטא בדרך של תשובה, אפשר, היה דואג על חטאו ולא היה חוטא. נמצא שהתשובה גורמת לזה לחטא, לפיכך מונעין אותה ממנו, אבל כל הרגיל בחטא והרי הוא מתגבר בתשובה ועוקר עצמו ממנו ועוזבו לגמרי, נרצה הוא לפני המקום כקרבן על גבי המזבח, ושכרו מרובה מאד. שככל שהחטא דבוק באדם יותר, גם התשובה על חטא זה גדולה יותר וחשובה לפני המקום ומתן שכרה מרובה יותר.

יסודות התשובה:

יסודות התשובה שלשה: **החרטה, הוידוי ועזיבת החטא:**

אמר ר' ביבי בר אביי: כיצד אדם צריך להתודות ערב יום הכיפורים, צריך לומר מודה אני, כל רע שעשיתי לפניך, בדרך רע הייתי עומד, וכל מה שעשיתי, לא אעשה עוד כמוהו. יהי רצון מלפניך ה' אלקי שתמחל לי על כל עוונותי ותסלח לי על כל פשעי ותכפר לי על כל חטאתי. זה הוא שכתוב (ישעיה נה): יֵעֹזֵב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מִחֻשְׁבֹּתָיו:

עזיבת החטא:

אמרו חכמים: איזוהי גדר התשובה, כל שיש עמה עזיבת החטא. עד היכן, עד שיעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם'. אבל אם שב מחטאו ופרש ממנו לזמן ידוע ואחר כך חזר לסורו הראשון, אף על פי שמקבל שכר על הפרישה מן החטא באותם הימים, לא נקרא שעשה תשובה

ולא נמחלו לו עוונותיו הקודמים ועדין הם רובצים עליו, כיון שעדין הם מושכים אותו להכשל בהם כבתחילה.

כיון שענין התשובה חמור כל כך, יש לו לאדם להיות מצר ודואג כל ימיו שמא חלילה לא קים עדין מימיו מצוה זו של תשובה. החטאים החדשים שהוא נכשל בהם עתה, שמא ואולי נגררים הם ונמשכים מכח חטאיו הקודמים שלא עזבם לגמרי, ונמצא לא בא לכלל תשובה מימיו.

הכתוב אומר: דָּרָשׁוּ ה' בְּהַמְצָאוֹ, ודרשוהו החכמים על עשרת הימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים, והנה עבר ראש השנה, כלו כל עשרת ימי תשובה והוא לא שב, והתשובה שעשה אינה תשובה, משום כך נהגו הרבה אנשים כשרים מישראל, שלא עברו עליהם עשרת ימי תשובה בכל ימיהם, שלא תקנו בהם חטא אחד תיקון גמור ולא שבו לזה החטא לעולם. וכך בכל שנה ושנה גדרו עצמם בדבר נוסף ולא פרצו בו כל ימיהם.

אפילו קל הוא אותו דבר, ותיקונו אף הוא קל היה עליהם, ואולם ענין התשובה שהשיגו באותו דבר קל, נכבד הוא מאד. מפני שקל הוא הדבר הזה שקבלו עליהם לתקנו, לפיכך בטוחים היו שיוכלו לעמוד בנסיונו כל ימיהם, ונמצאים כל ימיהם יש להם אחיזה בתשובה שלמה:

מנהג זה מנהג הגון הוא וראוי הוא לכל אדם כגדול וכקטן, שלא יהו עוברים עשרת ימי התשובה של שנה אחת שלא גדר עצמו בהם בדבר אחד, גדר קימת לעולם. וכך בכל שנה ושנה בדבר נוסף, מלבד חרסת התמיד על כל מעשי העוון ופשע, עם כל מיני השתדלויות לזכות לתשובה תמה ושלמה ולעלות בדרך ה' מעלה מעלה:

פחה של תשובה:

התשובה מקרבת את הרחוקים: אמש, לפני התשובה, היה זה החוטא שנאווי לפני המקום, משוקץ ומרוחק ותועבה; והיום, אחרי ששב, הוא אהוב ונחמד וקרוב וידיד:

כמה מעולה מעלת התשובה, אמש היה זה החוטא, מובדל מה' אלקי ישראל, כמו שנאמר (ישעיה נט): עֲוֹנֹתֵיכֶם הִיוּ מִכְדָּלִים בְּיַנְכֶם לְבִין אֱלֹהֵיכֶם; צוּעַק וְאִינוּ נִעְנֶה, כמו שנאמר (ישעיה א): גַּם כִּי תִרְבוּ תִפְלֵה אֵינֶנִּי שְׁמַע, עושה מצוות וטורפין אותן בפניו, כמו שנאמר (שם) מִי בִקֵּשׁ זֹאת מִיָּדְכֶם רָמַס חֲצָרִי, והיום הוא מודבק בשכינה שנאמר (דברים ד): וְאַתֶּם הִדְבַקְתֶּם בְּה' אֱלֹהֵיכֶם. צוּעַק - ונענה מיד שנאמר (ישעיה סה): וְהָיָה טָרַם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶה; עושה מצוות ומקבלין אותן בנחת ובשמחה שנאמר (קהלת ט): כִּי כָבֵד רָצָה הָאֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיךָ:

כל הנביאים כולם צוו על התשובה, ואין ישראל נגאלים אלא בתשובה. וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין שנאמר (דברים ל) וְהָיָה כִּי יָבֹאוּ עֲלֵיךָ כָּל הַדְּבָרִים וְגו' וְשָׁבַתְּ עַד ה' אֱלֹהֶיךָ וְגו' וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ וְרָחַמְךָ וְשָׁב וְקִבְּצָךְ מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר הִפְצַרְךָ ה' אֱלֹהֶיךָ שְׁמָה. (מתוך דברי הרמב"ם פ"ז מהלכות תשובה):

במעלת התשובה:

חז"ל הקדושים כתבו במעלת התשובה, שבמקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורים אינם עומדין. (ברכות לר): גדולה תשובה שזדונות נעשין לו כזכויות. (יומא פו): גדולה תשובה, שמקרעת גזר דינו של אדם. (ראש השנה יז), שערי תפילה פעמים פתוחים פעמים נעולים, אבל שערי תשובה לעולם פתוחים. (דברים רבה ב).

שאלו לחכמה חוטא מהו עונשו, אמרה להם חטאים תְּרַדְּף רָעָה (משלי יג), שאלו להקדוש ברוך הוא אמר להם יעשה תשובה (ירושלמי מכות פ"ב ה"ו).

מי שהוא עושה תשובה, מעלין עליו כאילו עלה לירושלים, ובנה את בית המקדש, ובנה את המזבח, ומקריב עליו כל הקרבנות שבתורה. (ויק"ר ז)

גדול כחה של תשובה שכיון שאדם מהרהר בלבו לעשות תשובה, מיד הוא עולה. לא עד עשרה מילין, ולא עד עשרים ולא עד מאה אלא עד מהלך חמש מאות שנים. ולא עד רקיע ראשון ושני, אלא שהיא עומדת לפני כסא הכבוד. (פסיקתא רבתי מד):

בא וראה כמה גדול כחה של תשובה, שהיא ממלכת את בני אדם בעולם, וקושרת לבני אדם כתרים בראשיהם, ומרפאת את החולי מאליו, ומצלת אותו מכל יגון ואנחה וצער. (תנא דבי אליהו רבה יח).

בין אדם לחברו:

הואיל ועברות שבין אדם לחברו, אין התשובה מועילה לכפר עד שיפייס וירצה את חברו, נוהגים שבימי התשובה מפייס כל אחד את חברו, פן ואולי חטא כנגדו והוא לא ידע. ואם יודע הוא שחטא נגד חברו - אל ינוח ואל ישקוט עד אשר חברו יתפייס עמו וימחל לו על אשר חטא כנגדו. ולא יהיה אדם אכזרי שלא להתרצות למי שחטא נגדו אלא יתפייס מיד וימחול לו.

וכתב רבינו **השמן ששון** בסה"ק **פתח עינים** (דף צ' ע"ד) בשם המקובלים, שמי שאינו מעביר שנאה מחברו ביוהכ"פ אין תפילתו נשמעת.

ואיתא בזוה"ק, מעשה ברבי אבא שישב בשער לוד, וראה אדם אחד בא מן הדרך והוא עייף, נכנס אותו אדם לחורבה אחת, ישב תחת כותל רעוע ונרדם. נסתכל בו רבי אבא וראה נחש מגיח ממאורתו ובא להכישו, מיד יצאה כנגדו חיה אחת מן החורבה והרגה לנחש.

כשהקיץ האיש וראה נחש מת כנגדו, קם על רגליו ללכת משם. כיון שעקר רגליו מיד נתמוטט אותו כותל רעוע ונפל על המקום שאותו איש שכב שם קודם. בא רבי אבא אצלו ואמר לו הגד לי מה מעשיך שהרי עשה לך הקדוש ברוך הוא שני ניסים, ולא על חנם זכית לזה. אמר לו לעולם לא גמל לי אדם רעה שלא נתפייסתי עמו ומחלתי לו מיד. ואם לא הייתי יכול להתפייס לו מיד לעולם לא עליתי על מיטתי לישון עד שמחלתי לו, ולא הייתי חושש לרעה שגמל לי. ולא די בזה אלא שמהיום ההוא והלאה הייתי משתדל לעשות עמו טובה.

אמר רבי אבא: ראוי הוא שיעשה לו הקדוש ברוך הוא נס על נס. בכה רבי אבא ואמר, גדול מעשה של זה מיוסף, שיוסף - הרי היו אחיו והיה לו לרחם עליהם, אבל מה שהאיש הזה עשה, הוא יותר מיוסף.

שבת שובה:

השבת שבין ראש השנה ויום הכיפורים נקראת **'שבת שובה'**, מפני שמפטרין בה **שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל** (הושע יד). וקורין לה גם שבת תשובה מפני שהיא בתוך ימי התשובה.

סדר התפילה בשבת זו כבשאר שבתות השנה, אלא שבתפילת העמידה מוסיפים את שמוסיפים בשאר ימי התשובה. ואין אומרים 'אבינו מלכנו' ברוב המקומות. אמנם, כבר פשט המנהג בקהילות עדות המזרח אשר בירושלים לומר 'אבינו מלכנו' בשבת, אך מדלגים בו על עניני חטא ועוון וכדומה. ובתפילת 'מגן אבות' שאומרים בליל שבת, אומרים 'המלך הקדוש' כבתפילת לחש. ובתפילת שחרית אומרים 'אב הרחמים' ובמנחה 'צדקתך צדק'.

ומנהג הוא בכל תפוצות ישראל שרב העיר דורש בשבת זו לפני העם בעניני מוסר ותשובה כדי להודיע לעם ענשן של עברות ויתנו לב לשוב בתשובה. אמרו חכמים, בשעה שהחכם יושב ודורש, הקדוש ברוך הוא מוחל לעוונותיהם של ישראל.

ולא נתנו שבתות לישראל אלא לתורה ולתפילה. וביותר בשבת זו יזהר מבטלה ומכל דיבור אסור, ויהיו כל מעיניו בתורה ותפילה והרהורי תשובה, ובזה יכופר לו כל אשר פגם בשאר שבתות השנה על ידי שיחות חולין ודברים בטלים.

שבת זו - הראשונה בשנה - אף היא שבת ראשונה לבריאה, שבראש השנה נברא אדם ובו ביום חטא, והגנה עליו זכות שבת בראשית לאחר חטאו (שלא גורש מגן עדן עד לאחר השבת), וכשנתגלה לו פחה של תשובה, מיד פתח ואמר: מְזִמֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת, טוֹב לְהוֹדוֹת לַה', (לְהוֹדוֹת - להתנדות) שכן השבת שהיא מעין עולם הבא, עולם המתקן, ממנה פָּתַח לְתוֹשָׁבָה וְתִיקוֹן הַכֹּל, וביותר שבת זו הראשונה:

סדר ערב יום הכפורים:

מנהג כפרות:

בערב יום הכיפורים נוהגים לעשות כפרות, ולוקחים תרנגול לזכר ותרנגולת לנקבה. וטוב לקחת תרנגול לבן, לרמז על הלבנת החטאים, כענין שנאמר (ישעיה א): אִם יִהְיוּ חֲטָאֵיכֶם כַּשָּׁלֵג יִלְבִּינוּ. והטעם שבתרנגול דווקא הוא, כי הוא נקרא 'גבר' - גבר תחת גבר, ועוד שהוא מצוי בבית מכל חיה ועוף. ונוהגין שאשה מעוברת לוקחת לכפרה שלשה תרנגולים, א' נקבה לעצמה ותרנגול ותרנגולת לספק אולי מעוברת זכר או נקבה:

ונוטל את הכפרה בימינו, ואומר את הפסוקים, כפי שנדפס בסידורי התפילה, ואחר כך מסבבו סביב ראשו ואומר: 'זה חליפתי, זה תמורת, זה כפרתי, זה התרנגול ילך למיתה ואני אכנס ואלך לחיים טובים ארוכים ולשלום', וכך יעשה שלש פעמים:

וכשהוא מסבב, מחזיק התרנגול בשמאלו ואת ידו הימנית יניח על ראש התרנגול. ועושים כך זכר לקרבן; שבזמן שהיה בית המקדש קיים והיו מביאים קרבנות, היה בעל הקרבן סומך ידו על ראשו, כמו שנאמר (ויקרא א): וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֵלָה. ומנהג הספרדים שלא לומר שום פסוק בסדר כפרות, ושלא לסמוך על ראש התרנגול:

ופודים את הכפרות בממון ונותנים הממון לעניים. ויש נוהגים לתת לעניים את הכפרות עצמן. ויש גם שעושים לכתחילה סדר כפרות בממון ואומרים עליו: 'זה כפרתי... זה הכסף ילך לצדקה' וכו' ונותנים אותו לצדקה:

ואל יחשוב בשעת עשיית סדר הכפרה כאילו בזה נתכפרו חטאיו ונמחלו לו. שכפרה זו אין משמעותה כפרת חטא, אלא לשון חילוף ותמורה, כענין שכתוב (ישעיה מג) נִתְּתִי כֶפְרֶךָ מִצְרִים ופרושו תחתך, וכך אנחנו עושים סדר הכפרות, שאם נגזר על אדם מיתה - שיכוא התרנגול תחתיו. ועיקר הכונה שיתעורר בשעת מעשה לחשוב שאולי ראוי הוא למיתה בעבור עוונותיו ויתחזק לשוב מהם ולבקש רחמים מהקדוש ברוך הוא:

ויש שהסבירו ענין זה, שהוא מעין רמז ודוגמא לשעיר המשתלח במדבר, ונושא עליו עוונות בני ישראל, בזמן שבית המקדש היה קיים.

ושוחטין את הכפרות. וזורקים בני מעיהן על הגגות או בחצר, מקום שהעופות יכולים לקחת משם. ונהגו כך לפי שהתרנגולים מתפרנסים מן הגזל ובני מעיהם הם הכלים המקבלים את הגזל לפיכך מרחיקים עצמם מלאכלם. וזוהי הזכרה לאדם שישמור עצמו מן הגזל:

ועוד טעם בזה, כדי לרחם על העופות, צפרי הדרור, שאף על פי שאין פרנסתן עלינו, אנו מרחמים עליהן וממציאים להן מזון, כי ראוי לאדם שירחם על כל בעלי החיים כמו שנאמר (תהלים קמה):

וְרַחֲמֵיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו. ובימים אלה שאנו מבקשים רחמים מהקדוש ברוך הוא, ראוי להתנהג ולהתרגל ברחמים מרובים, כמו שאמרו חכמינו ז"ל: כל המרחם על הבריות - מרחמין עליו מן השמים: ועוד טעם שלישי, אולי נגזרה הגזרה להיות בשרם של שונאי ישראל מאכל לעוף השמים ולחית השדה, תצא הגזרה הזו בכפרתנו שבאה תחתנו, ואנחנו נכנס לחיים טובים וארוכים ושלום:

תפילת ערב יום הכיפורים:

אין מרבים בסליחות בערב יום כיפורים, ויש שאינם אומרים כלל. ויש מקומות שנוהגים להרבות בסליחות באשמורת הבוקר. אין מתענים בו אפילו תענית חלום.

בתפילת שחרית בערב יום הכיפורים אין אומרים 'מזמור לתודה' למנהג האשכנזים. וטעם הדבר מפני שמזמור זה אנו אומרים במקום קרבן תודה שהיו מקריבים בזמן שבית המקדש היה קיים, ובערב יום הכיפורים לא הקריבו קרבן תודה, לפי שקרבן תודה הוא מהקרבנות הנאכלים ליום ולילה עד חצות, וכיון שבערב יום הכיפורים אי אפשר לאכול הקרבן רק עד סמוך לשקיעת השמש, נמצא זמן אכילתו מתמעט ועלול הקרבן לבוא לידי נותר, לפיכך לא הקריבו קרבן תודה בערב יוהכ"פ.

וכן אין אומרים תחנון, ולא 'אבינו מלכנו' (אלא אם חל יוהכ"פ בשבת, שאין אומרים בשבת 'אבינו מלכנו' לכך אומרים אותו בערב יוהכ"פ שחרית) ומנהג רוב עדות המזרח לומר 'אבינו מלכנו' בערב יום כיפור לעולם. ואין אומרים 'למנצח... יענך ה' ביום צרה', לפי שיום זה חשוב כיום טוב. וכן ממעטין בלימוד ביום זה ועוסקין במצוות היום.

אם לא עשה התרת נדרים בפני שלשה בערב ראש השנה, עושה אותה בערב יום כיפורים שחרית: בתפילת המנחה מוסיפין בתפילת לחש 'סדר וידוי'. ואומרים אותו בגמר התפילה לפני 'אלקי, נצור'. וטעם תקנה זו הוא לפי שאין יוהכ"פ מכפר בלי תשובה, ועיקרה של התשובה הוא הוידוי, לכך מקדים להתודות במנחה שמא יארע לו אסון בשעת הסעודה, וכבר לא יוכל להתודות אחר כך. בחזרת התפילה אין אומרים וידוי:

צדקה בערב יום הכיפורים:

בכל ימי התשובה מרבים בנתינת צדקה, ובערב יום הכיפורים מרבים ביותר, לפי שגדולה זכות הצדקה להגן ולהציל מגזרות רעות:

ומעשה במר עוקבא שהיה משגר לעני אחד שבשכנותו בכל ערב יום כיפור ארבע מאות זוז. פעם אחת שגרה ביד בנו. חזר בנו והחזיר הכסף ואמר: אין זה צריך לצדקה. אמר לו מה ראית, אמר מזלפין לו יין ישן. אמר מר עוקבא מפונק הוא כל כך כפלם ושגר לו שמונה מאות זוז.

דרש ר"י בר שלום, כשם שמזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה, כך חסרונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה. זכה הלאו פֶּרֶס לְרַעַב לְחֶמֶךְ, לא זכה וְעֵנִיִּים מְרוּדִים תְּבִיא בַּיִת, (כלומר, בין כך ובין כך חסרונו של האדם קצוב מראש, ולפי זכותו ולפי מעשיו ילך אותו חסרון לצורך עניים או יבואו גבאי המלכות ויטלו ממנו בעל כרחו). וכאותו מעשה ברבן יוחנן בן זכאי שראה בחלומו כי בני אחותו יחסרו באותה שנה שבע מאות דינרים, והיה כל השנה כופאם בדברים ולוקח מהם ממון לצדקה. נשאר אצלם שבעה עשר דינרים (מתוך השבע מאות שלא נתנום). כאשר הגיע ערב יום הכיפורים, שלחו מבית הקיסר לקחתם. אמר להם רבן יוחנן: אל תראו (להפסיד יותר), שבע עשרה דינרים שאצלכם, לקחו מכם. אמרו לו: מנין ידעת? אמר להם: חלום חלמתי עליכם (שיצאו מכם שבע מאות דינר במשך השנה). אמרו לו ולמה לא אמרת לנו מתחילה (והיינו נותנים אף אותם שבעה עשר, לצדקה). אמר להם בכדי שתעשו מצוה לשמה.

יש קהילות שלאחר תפילת שחרית גבאי בית הכנסת מחלק לקהל מיני מזונות, וכל אחד בא ונוטל ואומר אם ח"ו נגזר עלי להנות משל אחרים - יתקיים בזה.

אכילה בערב יום הכיפורים:

מצוה לאכול ולשתות בערב יום הכיפורים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, כתוב בתורה וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם בְּתַשְׁעָה לַחֲדָשׁ בְּעָרֵב (ויקרא כג). וכי בתשעה מתענין, והלא אין מתענין אלא בעשירי, אלא לומר לך כל האוכל ושותה בתשיעי ומתענה בעשירי, מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי.

וטעם הדבר שאכילה בתשיעי כל כך נכבדה שנחשבת כאילו התענה, לפי שבזה הראה שמחתו על כי הגיע זמן כפרתו, וזה לו לעד כי הוא דואג על עוונותיו.

ועוד טעם כי בשאר ימים טובים אנחנו קובעים סעודה לשמחת המצוה, כי יגדל וישגא מאד שכר השמחה על המצוות. ומפני שביום הכיפורים אי אפשר לקבוע סעודה מפני הצום, נתחייבנו לקבוע הסעודה על שמחת המצוה בערב יוהכ"פ.

וטעם שלישי נוסף עליהם, למען יחזק גופנו להרבות תפילה ותחנונים ביום הכיפורים ולשית עצות בנפשנו על התשובה ועיקריה.

והוא מאהבת הקדוש ברוך הוא את ישראל, שלא צָנָה להתענות אלא יום אחד בשנה, ולטובתם, לכפר עוונותיהם, וצָנָה שיאכלו וישתו תחילה כדי שיוכלו להתענות ושלא יזיק להם העינוי. משל למלך שהיה לו בן יחיד וגזר עליו להתענות יום אחד וצוה להאכילו ולהשקותו קודם, כדי שיוכל לסבול.

טעמים נוספים נאמרו במעלת האכילה בעיוכ"פ, והרי מעט מהם:

להוציא מלבם של צדוקים, המתענים בתשעה על פי הכתוב.

להטיב פנים ולהסיר לב רגז ולהשכין שלום ופיוסים בין איש לרעהו, טרם בוא יום הכיפורים, שאינו מכפר עד שירצה את חברו תחילה.

מאחר שהוציא הכתוב אכילת היום בלשון תענית, יבין האדם שלא יעדן עצמו באכילה ושתיה של תאוה, אלא כמקיים מצות בוראו, כשם שלמחר הוא מתענה מפני מצות בוראו, וכך תחשב לו האכילה כעינוי, ויתרה הימנו:

מהדרין לאכול דגים בסעודת שהרית של ערב יום כיפורים:

במדרש רבה (בראשית פר' י"א אות ד') איתא: מעשה היה ברומא בערב יום הכיפורים, והיה שם חייט אחד שהלך לקנות דג. לא היה שם אלא דג אחד, ועמדו עליו לקנותו הוא ונערו של מושל העיר. היה זה מעלה אותו בדמים וזה מעלה עליו יותר, עד שעלה מחיר הדג בשנים עשר דינרים, ולקחו החיט.

בשעת סעודה אמר המושל לנערו למה לא הבאת לי דג, אמר לו לא אכחד מאדוני הלכתי לקנות ולא היה שם אלא דג אחד ועמדנו עליו אני ויהודי אחד והיינו מתחרים עליו, אני מעלה בדמיו והוא מעלה עלי עד שהגיע למחיר של שנים עשר דינרים – האם היית רוצה שאביא לך דג בשנים עשר דינרים. אמר לו ומי הוא האיש הזה, שלח אחריו ובא אצלו. אמר לו מה ראית חייט יהודי שאכלת דג בשנים עשר דינרים, אמר לו אדוני, יום אחד יש לנו שכל עוונות שאנו עושים בכל השנה יום זה מכפר עלינו, ובבוא אותו היום אנו צריכים לכבד אותו. אמר לו כיון שהבאת ראייה לדבריך הרי אתה פטור.

מה פרע לו הקדוש ברוך הוא, הלך החיט וקרע את הדג והקב"ה זמן לו בתוכו מרגלית טובה, והיה מתפרנס הימנה כל ימיו.

רבן יוחנן בן זכאי מעולם לא היה אומר: 'הגיעה העת לעמוד מבית המדרש' אלא בערבי פסחים ובערבי יום הכיפורים, וכן היו נוהגים רבי אליעזר ורבי עקיבא.

מר בריה דרבינא היה יושב בתענית כל השנה, מלבד ביום עצרת, פורים וערב יום הכיפורים:

אף על פי שגדולה מצות האכילה בערב יום הכיפורים, יזהר שלא לאכול אלא מאכלים קלים ונוחים להתעכל, שלא תהא בטנו מלאה. ומצינו לחסידים ואנשי מעשה, שאעפ"י שלא באו לעולם לאכילה גסה, היו מרבים בסעודות קלות כל היום ושמחים בשמחה של מצוה על כל לגימה וטעימה:

טבילה במקוה:

חייב כל אדם להטהר במקוה בערב יום כיפורים לשם קדושת היום ולשם תשובה וטהרה מן העוונות. וטבילה זו היא ממנהג ישראל מקדמת דנא:

לדעת הגאונים היא טבילת מצוה שחייבין לברך עליה, אבל אין אנו נוהגים לברך.

סמך לטבילה זו מדברי נביאים (ישעיה א): רָחֲצוּ הַזְּכוּ הָסִירוּ רַע מֵעַלְלֵיכֶם מִנְּגֵד עֵינֵי וְגו' אִם יִהְיוּ חֲטָאֵיכֶם כְּשָׁנִים - כְּשֶׁלֶג יִלְבְּנוּ.

סעודה המפסקת:

אחרי תפילת המנחה אוכלים סעודה המפסקת. ואין לה זמן קבוע, רק צריך שיגמור אותה בעוד יום, היינו לפני שקיעת החמה, לפי שצריך להוסיף מחול על הקדש. ותוספת זו אין לה שיעור מן התורה, אך כבר נהגו להפסיק מאכילה לא פחות מחצי שעה לפני שקיעת החמה, כדי שתהא שהות לברך ברכת המזון בכוונה ולהגיע לבית הכנסת לפני אמירת 'כל נדרי', שמתחילים בה לפני שקיעת החמה.

יש נוהגים לבצוע על שתי כיכרות בסעודה זו. ונוהגים שלא לאכול בסעודה זו דגים. ואסור לשנות משקים משכרים שלא ישתכר ח"ו, ותהא תפילתו תועבה. ואין אוכלים שומשמים לפי שמעלים גרה, ולא מאכלים המחממים את הגוף, אלא אוכלים בסעודה זו רק מאכלים קלים בלבד.

אחרי גמר הסעודה מברך ברכת המזון, ויכוין היטב בברכת המזון שיש בה בקשות עצומות על ירושלים ובנין בית המקדש, על חיים טובים ופרנסה טובה, ועל ביאת מבושר צדק משמיע נחמה, ושאר בקשות שיש בהן חיי נפש, ויאמרם עתה בכוונת הלב ובהתעוררות רבה לחלות ולחנן למלך המשפט לפני בוא יום הגדול והנורא שבו נחתם דינו.

עם התקדש יום:

מכבדין את החג בכסות נקיה ובנרות, ומציעים את השלחן ואת המיטות ומסדרים את הבית לכבוד יום טוב:

כך אמרו חכמים: לְקִדּוּשׁ ה' מְכַבֵּד (ישעיה נח) - זה יום הכיפורים, שאין בו לא אכילה ולא שתיה, אמרה תורה כבדהו בכסות נקיה.

מנהג ישראל קדושים להרבות בנרות בבית הכנסת, וכן הוא אומר (שם כד): עַל פֶּן פְּאָרִים כְּפָדוּ ה' - אמר הקדוש ברוך הוא: הדליקו לפני נר כדי שאשמור נפשכם שקרויה נר.

אחרי הסעודה מדליקים נרות יום טוב ומברכים עליהם שתי ברכות: להדליק נר של יום הכיפורים, ושהחיינו.

קודם שנכנסים לבית הכנסת, מברכים האבות את הבנים, ואף על פי שאין בזה נוסח קבוע, וכל אחד יכול להוציא מלבו ברכות כפי רצונו, כבר נהגו לאמר את הנוסח הזה, לבנים: ישימך אלקים כאפרים וכמנשה ולבנות אומרים: ישימך אלקים כשרה, רבקה, רחל ולאה:

ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים שיתן בלבך אהבתו ויראתו ותהי יראת ה' על פניך כל ימי חיך שלא תחטא, ויהי חשקך בתורה ומצוות. עיניך לנוכח יביטו, פיך ידבר חכמות ולבך יהגה אימות. ידיך יהיו עסוקות במצוות, רגליך ירוצו לעשות רצון אביך שבשמים. ויתן לך בנים ובנות צדיקים וצדיקות, עוסקים בתורה ובמצוות כל ימיהם. ויהיה מקורך ברוך, ויזמין לך פרנסתך בהתר ובנחת וברוח מתחת ידו הרחבה ולא על ידי מתנות בשר ודם, פרנסה שתהיה פנוי בה לעבודת ה'. ותכתב ותחתם לחיים טובים וארוכים בתוך כל צדיקי ישראל, אמן:

והולכים לבית הכנסת באימה וביראה:

ואחר שנתבאר מעט מעניני ומנהגי עשי"ת ויוהכ"פ, נבוא לעסוק בעניניהם עפ"י סודן של דברים מ"ש רבותינו הקדושים האר"י והרש"ש בכתבי הקודש שלהם.

ענין אמירת שיר המעלות ממעמקים קודם קדיש וברכו דיוצר דתפילת שהרית:

והנה בחלק ז' של ספרנו (דף 372-373) הבאנו מ"ש הרב בשעה"כ (דף צ' ע"א), ובפרע"ח שער הזמירות (פ"ו), שטוב לומר שיר המעלות ממעמקים קודם קדיש דיוצר, ובתיבת 'ממעמקים' יכוין לעורר עומק א' מי' עומקים הנז' בספר יצירה.

וענין עמקים אלו מבאר הרב, שעומק גי' רי"ו הרומז לדינים שהוא ענין הנסירה הנעשה בימים אלו, וענין כוונתם בכל יום לעומק א' מהם שהוא כנגד אותה הספירה מזו"ן הננסרת באותו היום.

ובפרע"ח כתב סדר עמקים אלו וסדרם מרן בסידורו באופן כזה:

בעשי"ת יאמרו הש"ץ עם הקהל אחר ישתבח

קודם הקדיש מזמור ממעמקים כנז' בסה"ק פרע"ח*):

יום ג' דעשי"ת עומק אחרית בינה.
יום ד' דעשי"ת עומק טוּב ורע דעת.
יום ה' דעשי"ת עומק דרוס. חסד
יום ו' דעשי"ת עומק לפון. גבורה
יום ז' דעשי"ת עומק מזרח. ת"ת
יום ח' דעשי"ת עומק רוס ומחמת. נו"ה
יום ט' דעשי"ת עומק מערב. יסוד

שִׁיר הַמַּעְלוֹת, מִמַּעַמְקִים
קָרְאֵתֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָר וְיִתְעַלֶּה:

באמירת אבינו מלכנו יכוין בקרע רוע גזר דיננו לשם קר"ע שטן וענינו:

ובענין אמירת אבינו מלכנו בעשרת ימי תשובה כתב הרב בשעה"כ סוף דרוש ו' דר"ה (דף צ"ז ע"ג) וזלה"ק:

ענין אבינו מלכנו שנתקן אחר העמידה בכל עשרת ימי תשובה. באמרוך אבינו מלכנו קרע רוע גזר דיננו תכוין במלת קרע אל שם קר"ע שטן והוא שם השני דשם בן מ"ב ומכוין שעי"ש שם זה יקרע רוע גזר דין.

בר"ה ובשבת שובה אין לומר אבינו מלכנו שמדברים מעניני עוונות וחטאים:

עוד מלמדנו הרב, בענין 'אבינו מלכנו' שאין לומר אבינו מלכנו שיש בו הזכרת חטא ועון בשבת שובה ובב' הימים דר"ה, כדכתב זה בשעה"כ דרושי הקדמות ר"ה (דף צ' ע"ג) וזלה"ק:

ענין אבינו מלכנו שאומרים בעשרת ימי תשובה אחר העמידה. מורי ז"ל לא רצה שיאמרו בשבת שצין ר"ה ליום הכפורים ולא צב' ימים טובים של ר"ה.

הרי משמע מדב"ק שיש לומר גם בשבת, אבינו מלכנו רק להשמיט מה שכתוב בהם חטאים ועוונות, וכתב מרן הבן איש חי בספרו תורה לשמה (סימן קס"א), שמאחר וכתב כן בשעה"כ נוהג לאומרו בלחש בשבת שובה, משום שהמנהג בעירו היה שלא לאומרו.

אחר העמידה באמירת עושה שלום במרומו, יוסיף ויאמר עושה 'השלום' וענינו:

עוד כתב הרב בשעה"כ שם וזלה"ק:

זכל עשרת ימי תשובה, צריך לומר אחר העמידה עושה 'השלום' במרומו זה"א יתירה, ולכוין כי השלום הוא בגי' ספריאל המלאך שהוא הסופר הכותב בספר החיים את כל בני אדם צי' ימי תשובה משא"כ בשאר תפלות השנה שאין אומר אלא עושה שלום במרומו חסר ה'.

בסגולת הימים הקדושים האלו שהמתענה ושב בהם בתשובה שלימה יוכל לתקן מה שפגם באותו היום כל ימי חייו:

וכתב הרב בשעה"כ (דף צ' ע"ג) מ"ש מוהר"ם גלאנטי זצוק"ל ששמע מרבינו האר"י זיע"א וזלה"ק: אמר לי הרב משה גאלאנטי ששמע ממוז"ל, שאם האדם יתענה צו' ימים שבין ר"ה ליוה"כ ויעשה זהם תשובה גמורה כל יום מהם, מכפר על כל העונות שחטא כל ימיו ביום שכיולא בו.

כינד הרי שחל יום א' של ז' ימי תשובה הנו' ביום א' של השבוע, והתענה בו ועשה תשובה בו הנה הוא מכפר על כל עבירות שעשה האיש ההוא בכל ימיו ביום א' שבכל שבוע מכל ימי חייו. ואם התענה ועשה תשובה בכל ז' הימים ההם יתכפרו לו כל עונותיו שעשה כל ימיו:

הרי לנו כח קדושת הימים האלו שהמתענה באותו היום ושב בתשובה שלימה ימחלו לו על עוונותיו שחטא כל ימי חייו באותו היום, וכבר ביארנו בהמשך הדברים בביאור כוונת האכילה דערב יום כפור, שמאחר ויש לתקן את חיצוניות אותו היום ע"י האכילה ושתיה, ע"כ גם מי שמתענה בעשי"ת צריך לאכול בלילה שקודם לו לתקן את בחי' חיצוניות אותו היום ועיי"ש.

סדר כוונות הנסירה דעשי"ת:

ונבוא עתה לבאר את סדר הנסירה הנעשה בתפילות הימים האלו, ענינם וביאור כוונתם.

בר"ה נתבררו בירורי זו"ן דגבורה דפר' הזמנים ונמשך להם מוחין דגדלות דאחור וננסרו בכתר וחכמה:

ונקדים תחילה להזכיר מעט ללומד הנעים מה שנתבאר לעיל באורך, כי בכ' הימים דר"ה נתבררו בירורי אחור ופנים דזו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו, ועלו מבי"ע לאצילות, ובהיותם באצילות נתבררו בירורי האחור שבהם בלבד ונמשכו להם המוחין דגדלות דאחור, ונבנו בקומתם דאחור, ואח"כ ננסרו בכתר וחכמה, ועתה יש להמשיך ולנוסרם בכל הי"ס שבהם כמו שנבאר בע"ה.

בר"ה החל בירור ותקון זו"ן דגבורה דשנה זו ונסירתם בכתר וחכמה

זו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה נחלקים לששה בחינות, אמנם ב' מהם בלבד נסרים בר"ה בתיבת באהבה נסירה ממש ונקראים גבורות קשות, לעומת ד' הבחי' האחרים שנסירתם היא מז"א לזק' ונקראים גבורות ממותקות:

עוד נתבאר כי זו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה הנז' נחלקים לששה בחינות, והם ד' בחי' אח' דאח', ואח' דפנים, פנים דאח', ופנים דפנים, **דפנימיות**, וב' בחי' אחור ופנים **דחיצוניות**. (והגם שבחי' החיצוניות כלולה גם היא מד' בחי' מ"מ מרן מפרט בחיצוניות ב' בחי' בלבד כאמור).

זו"ן הנז' נחלקים לששה בחינות ד' דפנימיות ב' דחיצוניות

והנה כל הששה בחי' נבררו בירוריהם מבי"ע והגיעו עד האצילות, והוא כי ביום הא' דר"ה מתחילת תפילת שחרית ועד ק"ש מתבררים ועולים מהיכל להיכל ומעולם לעולם מבי"ע בקרבנות זמירות ויוצר ד' בחי' הפנימיות, ועד"ז ביום ב' דר"ה ב' בחי' החיצוניות.

רק ב' בחי' מהם נתקנים בסדר הרגיל והם זו"ן דאח' דאח' דפנימיות ואח' דחיצוניות ושאר הד' בחינות בסדר מיוחד

אמנם בהגיע ד' בחי' הפנימיות ביום א' דר"ה, וב' בחי' החיצוניות ביום הב' דר"ה לק"ש, אזי מציגן בסידור הק' שב' בחי' בלבד מששת הבחינות הנז', והם זו"ן דאח' דאח' **דפנימיות** (ביום הא' דר"ה), **וזו"ן דאח' דחיצוניות** (ביום הב' דר"ה), נתקנים כסדר הנודע בק"ש ועמידה עד באהבה, ובתיבת באהבה נסרים בסדר הנודע, והוא כי מסתלקים המוחין דגדלות מזו"ן דבחינתם ונעשה הז"א בבחי' דורמיטא, ואז צל"ם המוחין די"ש"ס הנוגע אליו עומד ע"ג ראשו, וצלם המוחין דגדלות דתבונה נמשך בתוך הנוק' דבחינתם ונסרת ממנו. והוא סדר הנסירה הרגיל הנקרא בדברי הרב בדרוש ג' דר"ה גבורות ודינים קשים, יען סדר המשכתם הוא מאימא בהסתלקות המוחין מז"א.

אמנם שאר הד' בחי', **דפנים דאח'**, **ואח' דפנים**, **ופנים דפנימיות**, **ופנים דחיצוניות**, סדר תיקונם ונסירתם נעשה מז"א לזק' בתפילה ובתקיעת שופר כדביארנו לעיל באורך, והם נקראים בלשון הרב גבורות ממותקות.

סיכום נסירת ששת הבחינות דזו"ן בכתר וחכמה:

ולתועלת המשך לימוד סדר נסירת ששת הבחינות דזו"ן בעשי"ת, נשוב לבאר בפרטות את סדר תיקונם ונסירתם בכתר וחכמה, והסדר המיוחד שנעשה בהם בר"ה בתפילות ובתקיעת שופר, ולבהירות הדברים נציין בכל בחינה מספרה בסדר תיקון ששת הבחינות עפ"י הטבלה שנסדר בסיום הדברים.

סדר תיקון ונסירת זו"ן דאח' דאח' דפנימיות בכתר ובהכמה בב' הימים דר"ה: (בחי' 1 בטבלה)

סדר בנין זו"ן דאח' דאח' דפני' ונסירתם בכתר בסדר התפילה דיום א' דר"ה:

ונתחיל בסדר תיקון הבחינה הראשונה מששת הבחינות דזו"ן הנו' והיא זו"ן דאח' דאח' דפנימיות, הנה בקרבנות זמירות יוצר דיום א' דר"ה, עלו בירוריהם ונבררו מבי"ע, ובק"ש עלו בירורי האחור שבהם לאצילות כסדר הנודע ונולד צל"ם שלם דמוחין דגדלות דאחור, והמוחין דר"ק דגדלות דצ' דאימא נמשכו בתיבת 'אחד' דק"ש בחב"ד חג"ת דז"א, ושאר המוחין דגדלות דג"ר דאימא וי"ס דאבא דצ', ול"ם דמוחין דגדלות דאו"א נמשכו במשך **ברכה א' דעמידה**, ובתיבת **באהבה** נסתלק הצלם דמוחין דגדלות מהם, ואז הצל"ם דאבא עומד ע"ג רישא דז"א, והצל"ם דמוחין דגדלות דאימא נמשך בתוך הנוק', באופן שהכתב"ד ח"ג ושליש עליון דת"ת דמוחין ודריבועי ההוי"ה נמשך בי"ס דלאה, וב"ש ת"ת ונהי"ם דמוחין ודריבועים נמשכים בי"ס דרחל, ואח"כ **בזכרנו לחיים** נשאר רשימו דמוחין דגדלות דמוחין דכתב"ד ח"ג וש"ע דת"ת בי"ס דלאה, ועצמות המוחין וריבועי ההוי"ה הנו' נמשכים בי"ס דכתר דרחל, ונסר **הכתר** הנו' מספירה לספירה ומפרק לספירה כאמור, והרי נסרו זו"ן הנו' עתה בכחי' גבורות ודינים קשים.

בתקיעת שופר דיום א' דר"ה נמתקו זו"ן דאח' דאח' דפני' בעלייתם למ"ן:

ואח"כ בתקיעת שופר דיום הא' דר"ה, נמתקו זו"ן דבחי' אח' דאח' דפנימיות, והוא שיצא הצלם דאימא דבחינתם מתוך הנוק', ועמו יצאו ו' ריבועי ההוי"ה ושליש שהם הגבורות, והתחברו עם הצלם די"ס דבחינתם העומד ע"ג רישא דז"א, ועלו כולם עד ע"ס דא"ק להביא את הצלם דזו"ן דאח' **דפנים דפני'**, ואחר שנמשך הצלם הנו' חוזרים המוחין דגדלות דאח' דאח' דפנימיות להמשך בז"א, ובת"ת אחר שנתפשטו בכל הי"ס דז"א, מאיר הז"א מהמוחין שנתפשטו בנה"י שבו לחב"ד דנוק' ומהכתב"ד נמשך גם הארה לכל הו"ק דנוק' ועי"כ נבנית באחור, וכן חוזרים המוחין והגבורות דכתב"ד ח"ג וש"ע דת"ת להמשך בכתר דנוק' ונסרת ממנו.

והרי שזו"ן דאח' דאח' דפנימיות נתמתקו עתה, שהמוחין דגדלות שבהם חזרו ונמשכו בז"א והוא מאיר מהם לנוק' ועי"כ נבנתה הנוק' בקומתה דאחור, וכן הגבורות חזרו לכתר דנוק', והוא הנקרא עתה נסירה ממותקת, כי מעתה ואילך יהיה סדר נסירתם מז"א לנוק', כי הנוק' קיבלה את המוחין והריבועים רק בכתרה, וחסר לנוסרה בשאר הספירות מז"א.

סדר נסירת זו"ן דאח' דאח' דפני' בהכמה בתיבת באהבה דיום ב' דר"ה:

וביום **הב' דר"ה** בתיבת **באהבה**, יצאו המוחין דגדלות דאח' דאח' דפני' פעם נוספת אחר חזרתם בזו"ן בתקיעת שופר דיום א' כאמור, והוא בכדי לעלות למ"ן להביא את המוחין דגדלות **דפנים דאח'** **דפנימיות**, ועלו הם עם הו' גבורות ושליש שבהם כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק, ונולד צל"ם שלם דמוחין דגדלות דפנים דאח' דפנימיות, ואחר שנמשך הצלם הנו', חוזרים המוחין דבחי' אח' דאח' דפנימיות ונמשכים בז"א, והז"א מאיר את הארת המוחין שנתפשטו בנה"י שבו לחב"ד דנוק' ומהכתב"ד נמשך גם הארה לכל הו"ק דנוק', (לטעם שהמוחין נסתלקו ממנה בעלייתם למ"ן) ועי"כ נגדלת בחזרה באחור, ואז המוחין והגבורות דכתב"ד ח"ג וש"ע דת"ת חוזרים לכתר דנוק' ונסרת ממנו, ואח"כ בתיבת **זכרנו** נשאר בכתר ונדחים השאר לחכמה דנוק' ונסרים בחכמה שבהם אמנם בדרך של נסירה ממותקת מז"א לנוק' כאמור.

ונמצא עתה כי זו"ן דאח' דאח' דפני', צריכים **בעשי"ת** להנסר בכינה ודעת וח"ג וש"ע דת"ת שבהם, ע"י שנדחים המוחין והגבורות בנוק' עצמה מספירה לספירה אחר שנמשכו כולם בכוח שבה, וכן ניתנים בז"א הגבורות מפרק לספירה כמו שנבאר בע"ה. וכן נבאר באופן מיוחד את ענין נסירת ב"ש ת"ת ונהי"ם.

ועיין בטבלה שהבאנו בסיום ביאור ששת הבחינות במספר 1 סיכום ביאור בחינה זו.

סדר תיקון ונסירת זו"ן דאח' דפנים דפנימיות בכתר ובחכמה בב' הימים דר"ה: (בחיל' 2 בטבלה)

סדר בנין זו"ן דאח' דפנים דפני' ונסירתם בכתר בתקיעת שופר דיום א' דר"ה:

והבחינה הב' מששת הבחינות דזו"ן והיא זו"ן דבחי' אח' דפנים דפנימיות, סדר תיקונם נעשה באופן שבקרבנות ומירות ויוצר דיום א' דר"ה עלו בירוריהם ונבררו מבי"ע, ובתקיעת שופר דיום הא' דר"ה, עלו זו"ן דאח' דאח' דפנימיות, למ"ן עם בירורי זו"ן דאח' דפנים הנז' כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק, ונולד צלם המוחין ונמשך לז"א דבחינתם, ואז מאיר הז"א מהמוחין שנתפשטו בנה"י שבו לחב"ד דנוק' ומהחב"ד נמשך גם הארה לכל הו"ק דנוק', ועי"כ נבנית הנוק' באחור, ואח"כ נמשכים המוחין ורבועי ההויות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת בכתר דנוק' ונסרת בכתר שבה ממנו.

והרי שבחי' זו"ן דאח' דפנים דפני' נקראים גבורות ממותקות, יען המוחין דגדלות דבחינתם נמשכו בז"א והוא מאיר מהם לנוק', וכן הנסירה שבהם נעשית מז"א לנוק' שהז"א נותן לה את הגבורות, ואינם באים דרך אימא ע"י הדורמיטא, והרי נתבאר תיקון ונסירת זו"ן דאח' דפנים דפנימיות בכתר.

סדר נסירת חכמה דזו"ן דאח' דפנים דפני' בחכמה בתקיעת שופר דיום הב' דר"ה:

וסדר נסירתם בחכמה נעשה ביום הב' דר"ה בתקיעת שופר, שאז יצאו המוחין דגדלות דאח' דפנים דפני' מזו"ן, ועלו הם עם הז' גבורות שבהם למ"ן כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק להביא את המוחין דגדלות דפנים דפנימיות שבהם, ונולד צל"ם שלם דמוחין דגדלות דפנים דפנימיות, ואז שבים המוחין דאח' דפנים דפנימיות להמשך בז"א דבחינתם, והז"א מאיר מהמוחין שנתפשטו בנה"י שבו לחב"ד דנוק', ומהחב"ד נמשך גם הארה לכל הו"ק דנוק', (לטעם שהמוחין נסתלקו ממנה בעלייתם למ"ן) ועי"כ נגדלת בחזרה באחור, ואח"כ נמשכת הארת המוחין והריבועים דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת להמשך בכתר דנוק',

ואח"כ נשאר הכתר בכתר ונדחים המוחין והגבורות לחכמה דנוק' ונסרים בחכמה שבהם אמנם בדרך של נסירה ממותקת מז"א לנוק' כאמור.

ונמצא עתה כי זו"ן דאח' דפנים דפני', צריכים בעשיית' להנסר בכינה ודעת וח"ג וש"ע דת"ת שבהם, ע"י שנדחים המוחין והגבורות בנוק' עצמה מספירה לספירה אחר שנמשכו כולם בכו"ח שבה, וכן ניתנים בז"א הגבורות מפרק לספירה כמו שנבאר בע"ה. וכן נבאר באופן מיוחד את ענין נסירת ב"ש ת"ת ונהי"ם.

ועיין בטבלה שהבאנו בסיום ביאור ששת הבחינות במס' 2 סיכום וביאור בחינה זו.

סדר תיקון ונסירת ז'ז'ן דאח' דהיצוניות בכתר ובהכמה ביום הב' דר"ה: (בחי' 3 בטבלה)

סדר בנין ז'ז'ן דאח' דהיצוניות ונסירתם בכתר והכמה ביום הב' דר"ה בסדר התפילה:

והבחינה הג' מששת הבחינות דז'ז'ן והיא ז'ז'ן דבחי' אח' דהיצוניות, סדר תיקונם נעשה באופן שעלו בירוריהם ונבררו מבי"ע בקרבנות זמירות יוצר דיום ב' דר"ה, ובק"ש עלו בירורי האחור שבהם ונולד צל"ם שלם דמוחין דגדלות דאחור, והמוחין דו"ק דגדלות דצ' דאימא נמשכו בתיבת 'אחד' דק"ש, ושאר המוחין דגדלות דג"ר דאימא וי"ס דאבא דצ', ול"ם דמוחין דגדלות דאו"א נמשכו במשך ברכה א' דעמידה, ובתיבת באהבה נסתלק הצלם דמוחין דגדלות מהם, צל"ם דישי"ס עומד ע"ג רישא דז"א, וצל"ם דמוחין דגדלות דאימא נמשך בתוך הנוק', באופן שהכחב"ד ח"ג ושליש עליון דת"ת נמשך ביי"ס דלאה, ובש"ת ונהי"ם נמשכים ביי"ס דרחל, ואח"כ בכוונה בלבד מכוונים להשאיר רשימו דמוחין דגדלות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת ביי"ס דלאה, ועצמות המוחין וריבועי ההוי"ת שהם המל' דז"א נמשכים ביי"ס דכתר דרחל ונסר כתר דנוק' מספירה לספירה, ומפרק לספירה. ואח"כ בזכרנו נמשכים המוחין והגבורות דחכמה לחכמה ונסר חכמה דז'ז'ן הנז', והרי ננסרו ז'ז'ן הנז' בכחי' גבורות ודינים קשים.

בתקיעת שופר דיום ב' דר"ה נמתקו ז'ז'ן דאח' דהיצוניות בעלייתם למ"ן להביא את המוחין דז'ז'ן דפנים דהיצוניות:

ואח"כ בתקיעת שופר דיום ב' דר"ה, נמתקו ז'ז'ן דבחי' אח' דהיצוניות הנז', והוא שיצא הצלם דאימא מתוך הנוק', ועמו יצאו הו' גבורות ושליש, והתחברו עם הצלם דישי"ס דבחינתם העומד ע"ג רישא דז"א, ועלו כולם עם בירורי ז'ז'ן דפנים דחי' כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק להביא את הצלם דז'ז'ן דפנים דהיצוניות, ואח"כ חוזרים המוחין הנז' להמשך בז"א, והוא מאיר מהם לנוק', וכן חזרו הגבורות להמשך בכתר וחכמה דנוק'.

והרי נתמתקו בחי' ז'ז'ן דאח' דהיצוניות בזה שהמוחין דגדלות שבהם נמשכו בז"א, ומאיר הז"א הארת המוחין דנתפשטו בנה"י שבו לחב"ד דנוק' ומהחב"ד נמשך גם הארה לכל הו"ק דנוק', (לטעם שהמוחין נסתלקו ממנה בעלייתם למ"ן) ועי"כ נגדלת בחזרה באחור, וכן חוזרים להמשך המוחין והגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת להמשך בכתר דנוק' ונסרת ממנו, ואח"כ הכתר נשאר בכתר, ושארית המוחין והגבורות נמשכים לחכמה ונסרת בחכמה, וא"כ נעשה עתה נסירה ממותקת בזה שמעתי נעשית מלאכת הנסירה מז"א לנוק', והנוק' קיבלה את המוחין והריבועים דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת רק בכתר וחכמה שבה בלבד.

ונמצא עתה כי ז'ז'ן דאח' דהיצוניות, צריכים בעשי"ת להנסר בבינה ודעת וח"ג וש"ע דת"ת שבהם, ע"י שנדחים המוחין והגבורות בנוק' עצמה מספירה לספירה אחר שנמשכו כולם בכוח שבה, וכן ניתנים בז"א הגבורות מפרק לספירה כמו שנבאר בע"ה. וכן נבאר באופן מיוחד את ענין נסירת ב"ש ת"ת ונהי"ם.

ועיין בטבלה שהבאנו בסיום ביאור ששת הבחינות במס' 3 סיכום בחינה זו.

סדר תיקון ונסירת זו"ן דפנים דאח' דפנימיות בכתר ובהכמה ביום הב' דר"ה: (בחי' 4 בטבלה)

סדר בנין זו"ן דפנים דאח' דפני' ונסירתם בכתר ובהכמה בתיבת באהבה וזכרנו דיום ב' דר"ה:
 והבחינה הד' מששת הבחינות דזו"ן והיא זו"ן דבחי' פנים דאח' דפנימיות, סדר תיקונם נעשה באופן שעלו בירוריהם ונבררו מבי"ע בקרבנות זמירות יוצר דיום א' דר"ה, ובתיבת באהבה דיום הב' דר"ה, עלו זו"ן דאח' דאח' דפנימיות, למ"ן עם בירורי זו"ן דפנים דאח' דפנימיות עד ע"ס דא"ק, ונמשך צלם המוחין לזו"ן דפנים דאח' דפני', והז"א מאיר את הארת המוחין שנתפשטו בנה"י שבו לחב"ד דנוק', ומהחב"ד נמשך גם הארה לכל הו"ק דנוק', ועי"כ נבנית באחור, ואז נמשכים המוחין והגבורות דכתב"ד ח"ג וש"ע דת"ת בכתר דנוק' ונסרים בכתר, ואח"כ בזכרנו נשארים המוחין והגבורות דכתר בכתר, והשאר נמשכים לחכמה, ונסר חכמה דזו"ן הנז'.

והרי בחי' זו"ן דפנים דאח' דפני' נקראים גבורות ממותקות, יען המוחין דגדלות נמשכו בז"א והוא מאיר מהם לנוק', וכן הנסירה נעשית מז"א לנוק' שהז"א נותן לה את הגבורות, ואינם באים דרך אימא ע"י הדורמיטא.

ונמצא עתה כי זו"ן דפנים דאח' דפני', צריכים בעשיית להנסר בכינה ודעת וח"ג וש"ע דת"ת שבהם, ע"י שנדחים המוחין והגבורות בנוק' עצמה מספירה לספירה אחר שנמשכו כולם בכו"ח שבה, וכן ניתנים בז"א הגבורות מפרק לספירה כמו שנבאר בע"ה. וכן נבאר באופן מיוחד את ענין נסירת ב"ש ת"ת ונהי"ם.

ועיין בטבלה שהבאנו בסיום ביאור ששת הבחינות מס' 4 סיכום בחינה זו.

סדר תיקון ונסירת זו"ן דפנים דחיצוניות בכתר ובהכמה ביום הב' דר"ה: (בחי' 5 בטבלה)

סדר בנין זו"ן דפנים דחיצוניות ונסירתם בכתר והכמה בתקיעת שופר דיום ב' דר"ה:
 והבחינה הה' מששת הבחינות דזו"ן והיא, זו"ן דבחי' פנים דחיצוניות, סדר תיקונם נעשה באופן שעלו בירוריהם ונבררו מבי"ע בקרבנות זמירות יוצר דיום ב' דר"ה, ובתקיעת שופר, עלו זו"ן דאח' דחיצוניות, למ"ן עם בירורי זו"ן דפנים דחיצוניות עד ע"ס דא"ק, ונמשך צלם המוחין לזו"ן דפנים דחיצוניות, והז"א מאיר את הארת המוחין שנתפשטו בנה"י שבו לחב"ד דנוק', ומהחב"ד נמשך גם הארה לכל הו"ק דנוק', ועי"כ נבנית באחור, ואז נמשכים המוחין והגבורות דכתב"ד ח"ג וש"ע דת"ת בכתר דנוק' ונסרים בכתר, ואח"כ נשארים המוחין והגבורות דכתר, והשאר נמשכים לחכמה, ונסר חכמה דזו"ן הנז'.

והרי שבחי' זו"ן דפנים דחיצוניות נקראים גבורות ממותקות, לטעם שהמוחין דגדלות נמשכו בז"א והוא מאיר מהם לנוק', וכן הנסירה נעשית מז"א לנוק' שהז"א נותן לה את הגבורות, ואינם באים דרך אימא ע"י הדורמיטא.

ונמצא עתה כי זו"ן דפנים דחיצוניות, צריכים בעשיית להנסר בכינה ודעת וח"ג וש"ע דת"ת שבהם, ע"י שנדחים המוחין והגבורות בנוק' עצמה מספירה לספירה אחר שנמשכו כולם בכו"ח שבה, וכן ניתנים בז"א הגבורות מפרק לספירה כמו שנבאר בע"ה. וכן נבאר באופן מיוחד את ענין נסירת ב"ש ת"ת ונהי"ם.

ועיין בטבלה שהבאנו בסיום ביאור ששת הבחינות מס' 5 סיכום בחינה זו.

סדר תיקון ונסירת זו"ן דפנים דפנים דפנימיות בכתר ובחכמה ביום הב' דר"ה: (בחי' 6 בטבלה)

סדר בנין זו"ן דפנים דפנים דפנימיות ונסירתם בכתר וחכמה בתקיעת שופר דיום ב' דר"ה:

והבחינה הו' מששת הבחינות דזו"ן, והיא זו"ן דבחי' פנים דפנים דפנימיות, סדר תיקונם נעשה באופן שעלו בירוריהם ונבררו מבי"ע בקרבנות זמירות יוצר דיום א' דר"ה, ובתקיעת שופר דיום הב' דר"ה, עלו זו"ן דאח' דפנים דפנימיות, למ"ן עם בירורי זו"ן דפנים דפנים דפנימיות עד ע"ס דא"ק, ונמשך צלם המוחין לזו"ן דפנים דפנים דפנימיות, והז"א מאיר את הארת המוחין שנתפשטו בנה"י שבו לחב"ד דנוק', ומהחב"ד נמשך גם הארה לכל הו"ק דנוק', ועי"כ נבנית באחור, ואז נמשכים המוחין והגבורות דחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת בכתר דנוק' ונסרים בכתר, ואח"כ נשאר הכתר בכתר, ושאר הבחינות נמשכים לחכמה ונסר חכמה דזו"ן הנז'.

והרי בחי' זו"ן דפנים דפנים דפנימיות נקראים גבורות ממותקות, יען המוחין דגדלות נמשכו בז"א והוא מאיר מהם לנוק', וכן הנסירה נעשית מז"א לנוק' שהז"א נותן לה את הגבורות, ואינם באים דרך אימא ע"י הדורמיטא.

ונמצא עתה כי זו"ן דפנים דפנים דפנימיות, צריכים בעשי"ת להנסר בבינה ודעת וח"ג וש"ע דת"ת שבהם, ע"י שנדחים המוחין והגבורות בנוק' עצמה מספירה לספירה אחר שנמשכו כולם בכוח שבה, וכן ניתנים בז"א הגבורות מפרק לספירה כמו שנבאר בע"ה. וכן נבאר באופן מיוחד את ענין נסירת ב"ש ת"ת ונהי"ם.

ועיין בטבלה שהבאנו בסיום ביאור ששת הבחינות מס' 6 סיכום בחינה זו.

סדר סיכום הכוונות בטבלה:

ועתה נציג טבלה ברורה בה נסכם את ששת הבחינות הנז' כסדר שביארנו.

יום א' דר"ה					
פנימיות				חיצוניות	
פנים		אחור		פנים	אח'
פנים	אחור	פנים	אחור		
זו"ן 6	זו"ן 2	זו"ן 4	זו"ן 1	זו"ן 5	זו"ן 3
יום ב' דר"ה		יום א' דר"ה		יום ב' דר"ה	
נמשכים המוחין בתקיעות שופר דיום א' ננסקריס זכחר		עולים למ"ן בתקיעות שופר דיום א' ננסקריס זכחר		מתחילת התפילה ועד אחר זכרנו ננסקריס זכחר	

יום ב' דר"ה					
פנימיות				חיצוניות	
פנים		אחור		פנים	אח'
פנים	אחור	פנים	אחור		
זו"ן 6	זו"ן 2	זו"ן 4	זו"ן 1	זו"ן 5	זו"ן 3
יום ב' דר"ה		יום ב' דר"ה		יום ב' דר"ה	יום ב' דר"ה
נמשכים המוחין בתקיעות שופר דיום ב' ננסקריס זכחר	עולים למ"ן בתקיעות שופר דיום ב' להביא פנים דפנים דפנימיות ננסקריס זכחר	נמשכים המוחין קודם זכרנו וננסקריס זכחר	קודם זכרנו עולים למ"ן להביא פנים דאח' דפנימיות ובזכרנו ננסקריס זכחר	תקיעות שופר דיום ב' ננסקריס זכחר	מתחילת התפילה עד זכרנו ננסקריס זכחר ובזכרנו ננסקריס זכחר
ננסקריס זכחר	ננסקריס זכחר	ננסקריס זכחר	ננסקריס זכחר	ננסקריס זכחר	עולים למ"ן בתקיעות שופר להביא פנים דחיצוניות

לבאר החילוקים וההוספות בין נסירת זו"ן כל השנה לראש השנה:

ואחר שביארנו את ששת הבחינות בקצרה, נבוא לבאר את ההבדלים והחילוקים שיש בין נסירת זו"ן דכל השנה לר"ה, והוא כי בנסירת זו"ן דכל השנה, מסתלקים המוחין דגדלות מז"א ואז הצל"ם דאבא עומד ע"ג רישא דז"א, וצל"ם המוחין דאימא, עם ריבועי ההוי"ת שהם המלכיות דז"א נמשכים כולם בי"ס דנוק' רחל ונסרת מז"א, יען לאה ורחל נעשים פרצוף אחד, והרי כל הבחינות נמשכו בה.

אמנם בב' הימים דר"ה, לאה ורחל אינם נעשים פרצוף אחד אלא הם ב' פרצופים נפרדים, ובעת הדורמיטא נמשכים המוחין והגבורות באופן שכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת דמוחין ודריבועי ההוי"ת נמשכים בי"ס דלאה, וב"ש ת"ת ונהי"ם דמוחין ודריבועים נמשכים בי"ס דרחל. ואח"כ רשימו דמוחין ודריבועים נשארים בלאה ונסרת, ועצמותם נמשך לכתר דרחל, ונסר הכתר מספירה לספירה, ומב"ש ת"ת דז"א נמשכים הגבורות מפרק לספירה לכתר דנוק'. וכן נדחים המוחין דחכמה ועמהם דעת חסד גבורה ושליש עליון דת"ת לחכמה דנוק' ונסר מספירה לספירה, וכן מפרק א' דנצח דז"א לחכמה דנוק', וכ"ז בב' הבחי' בלבד שהם אח' דאח' דפנימיות ואח' דחיצוניות.

ומן הראוי היה שכן תמשך נסירתם בכל עשי"ת שידחו מיום ליום המוחין והריבועים בספירות דנוק' עצמה. אמנם מאחר ובתקיעת שופר דימים א' וב' יצא הצלם המוחין דבחינתם מתוך הנוק' ועלה למ"ן עם הצל"ם די"ש"ס להביא מוחין אחרים כדביארנו לעיל בארוכה, ואח"כ חזרו המוחין לז"א והוא מאיר מהם לנוק', לכן הנסירה נעשית באופן שונה ומיוחד שאינו בכל השנה, שהז"א עצמו נותן לנוק' את המוחין והריבועים ונסרת ממנו.

וכן יהיה בד' בחי' האחרות שבהם לא היה דורמיטא כלל, שהז"א נותן לנוק', ונמצא עתה כי אחר ב' הימים דר"ה, כל ששת הבחינות דזו"ן דגבורה הנז' נמשכים הארות המוחין והריבועים מז"א לנוק' בין בכתר ובין בחכמה כאשר פירטנו את ביאורם לעיל.

בכל ששת הבחינות אחר שנמשכו המוחין בז"א בין בתפילה ובין בשופר, נמשכים הארות המוחין מנה"י שלו לנוק' לבנותה באחור, ואח"כ נוכל לנסרה ממנו:

ונרחיב לבאר עפ"י מאי דמצינן בסידור בתקיעת שופר בתר"ת, כוונה להאיר מהמוחין שבנה"י דז"א לחב"ד דנוק', וכן בתפילות מנחה ומעריב דר"ה שאין שופר, כתב רבינו השד"ה (ח"ב דף שי"ד וש"ס"ז) לכוין אחר התפשטות המוחין ליי"ס דז"א, להמשיך הארת המוחין מנה"י דז"א לחב"ד דנוק'.

וכתב הגרש"ד זצ"ל בספרו פתח עינים החדש (ח"ו דף שמ"ח), שמה שכתוב לחב"ד דנוק' הוא לטעם שעיקר המוחין נמשכים לג"ר, אולם לעולם נמשכים לכל הי"ס דנוק'. וכן מצינן בסידור בכל ששת הבחינות אחר שנמשכו המוחין שבהם לז"א, בין בבחי' שיצאו ממקומם ועלו למ"ן לצורך הבאת הבחינות שעדיין לא נמשכו, ובין בבחי' החדשות שנמשכו המוחין לז"א, מאיר הארתם מנה"י שבו לחב"ד דנוק' דבחינתו (ולכל הי"ס שבה כדביארנו).

וטעם הדבר מלמדנו רבינו השד"ה זצ"ל בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן ש"ז), דבין המוחין שיצאו מזו"ן לצורך הבאת המוחין החדשים וחזרו אח"כ לז"א, ובין המוחין החדשים שעדיין לא נתקנו ונמשכו בז"א, מאחר וכל הענין עתה בר"ה הוא לבנות את זו"ן בקומת האחור ולנסרם זה מזה, הנה הנוק' דבחינתם בבחי' החדשות עדיין לא נבנתה כלל, ובבחי' הישנות שעלו למ"ן הלא נסתלקו המוחין מהנוק' ומתמעטת ואיך תנסר, ולכן יש תחילה להמשיך לה את הארת המוחין מז"א, ואז בבחי' החדשות נבנית הנוק', ואז ניתן לנסרה, וגם בבחי' הישנות שעלו למ"ן ומתמעטת, עתה ע"י שחוזרים להאיר לה מהמוחין נגדלת שוב ומחזירים את הגבורות אליה כעת הנסירה ופשוט.

וכגון זו"ן דאח' דאח' דפני', ודאח' דחי', שבתחילה נבנו כסדר הרגיל עד באהבה, ואח"כ יצאו המוחין מזו"ן, ונמשך בנוק' הצלם דאימא ונסרה, ואח"כ עלו למ"ן עם הצל"ם די"ש"ס דבחינתם להביא מוחין

דגדלות לזו"ן החדשים, ואז מתמעטת הנוק' דבחינתם (כדרך שמצינן בכריעות וזקיפות הב' במוחין דחכמה דכתר בימות החול) ועתה אחר שחזרו המוחין דבחינתם להמשך בכל הי"ס דז"א, מאיר הז"א מהנה"י שבו את הארת המוחין לנוק' ואז נגדלת בחזרה כמו שהיתה בקומתה דאחור, ואז יכולים להמשיך בה את הגבורות לכתרה כמו שהיה מעת הנסירה.

וכן בשאר ד' הבחינות שנמשכו המוחין לז"א שבהם בין אלו שנעשה בתפילה או בתקיעת שופר, תמיד יש לכוין להאיר מנה"י דז"א לחב"ד (וכן הוא לכל הי"ס) דנוק' דבחינתם, שע"כ תבנה באחור ותוכל להנסר כאמור.

אחר שנבנתה הנוק' מהארת המוחין דנה"י דז"א, נמשכים לה בנסירה המוחין דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת והגבורות שמספירה לספירה ומפרק לספירה, וזה עד יום הז':

ואחר שנתבאר שהמוחין שנתפשטו ביי"ס דז"א, נמשכת הארתם מנה"י שבו לכל הי"ס דנוק' לבנותה, יש להוסיף ולבאר שבעת שננסרת מהז"א, נמשכים בה המוחין והגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת דז"א, לכתר שבה ואח"כ לחכמה וכו' שהוא נסירה מספירה לספירה, כי לא תוכל הנוק' להנסר מנה"י דז"א בלבד, אלא צריכה להנסר מכל הי"ס שבו, ולכן תחילה ימשכו הארת המוחין דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת לכתר שבו, ואח"כ ימשכו הגבורות שמפרק לספירה והם מב"ש ת"ת דז"א לכתר דנוק', ואח"כ המוחין והגבורות שמספירה לספירה ידחו בנוק', ביום הב' בחכמה שבה, ביום הג' בבנינה שבה, ביום הד' בדעת, ביום הה' בחסד, ביום הו' בגבורה, ביום ז' בש"ע דת"ת, והוא מ"ש בסידור בנסירת עשי"ת להמשיך את המוחין והגבורות.

ומלבד זאת ימשכו בכל יום הגבורות מפרק לספירה מז"א לנוק'.

טעם דמצינן בציור הכוונה בזכרינו רק ריבועים בלא שמות המוחין:

עוד נוסף לבאר, שהגם שנתבאר עתה שבימים א' וב' דר"ה, וכן בעשי"ת ימשכו הארות המוחין והריבועים מז"א לנוק', עלינו לדעת שעיקר הגורם להפרדת ונסירת נוק' מהז"א הם הריבועים שהם המלכיות הנמשכים אליה מהז"א כנז' בכמה מקומות, כי עצמות המוחין הנמשכים מאימא לנוק' הם רק בעת הדורמיטא דז"א, דמאחר שנסתלקו ממנו נמשכים הם בנוק', אולם עתה שאחר תקיעת שופר חזרו המוחין לז"א ונתעורר משנתו, והאיר מנה"י שבו לנוק' לבנותה כאמור, אין הנוק' יכולה לקבל את עצמות המוחין אלא את הארתם כסדר דמצינן בכל עת שהמוחין נמשכים לז"א ומאיר מהם הארה לנוק', ולכן הגם שבעשי"ת תמשך הארת המוחין מכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת מז"א לנוק', אין מצייר מרן כוונה זו בסידור לטעם שהארתם בלבד אינה נוסרת את הז"א מהנוק' אלא המלכיות שהם ריבועי ההויות כאמור, ולכן נמצא רק כוונת ציור ריבועי ההויות בלבד, אמנם כתב מרן בסידור בסדר הנסירה דכל יום להמשיך גם את המוחין וגם את הריבועים.

לסיכום עולה כי ששת בחינות דזו"ן הנז' הנמצאים במצב של התעוררות הדורמיטא ומיתוק, עתה בעשי"ת נמשך סדר נסירתם בשאר הספירות מז"א לנוק' ונקרא נסירה ממותקת:

ואחר כל האמור יצא, כי עתה כל ששת הבחינות דזו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו קיבלו את מיתוקם, ועתה נעשה המשך נסירתם מיום הג' דעשי"ת ואילך באופן הנקרא נסירה ממותקת, והוא שהארת המוחין והגבורות שמספירה לספירה ידחו מספירה לספירה עד יום הז', (ואחר יום הז' נבאר בהמשך), והגבורות שמפרק לספירה ימשכו מז"א לנוק' כמו שנבאר כ"ז בהמשך הדברים.

החילוק בין נסירה מספירה לספירה, לנסירה מפרק לספירה:

ואגב נכתוב שוב להזכיר ללומד הנעים את החילוק בין נסירת ספירה לספירה, לפרק לספירה, עפ"י מה שביארנו בספרנו (ח"ב דף 191-190) עיי"ש עם כל המקורות.

והעולה משם בקצרה שהמלכיות דמוחין דכל ספירה מט"ס דז"א נמשכים לנוק' בעת הדורמיטא והם נק' גבורות הנמשכות מספירה לספירה.

והגבורות הנמשכות מב' שלישי ת"ת ונה"י דז"א לי"ס דנוק' המלבשת שם והם הכלים דזמן העיבור היניקה שהם שמות אלקים שנעשו בעת שהגיעו מוחין דגדלות בחי' עור לזו"ן, הם נפרדים ונמשכים לנוק' והם הגבורות שמפרק לספירה.

והגם שהם שמות אלקים, כיון שנתלבשו בהם בעת הנסירה המל' דז"א שהם הגבורות שמספירה לספירה שהם ריבועי ההויו"ת כאמור, נקראים גם הם על שמם ריבועי הויו"ת, אמנם לעולם הם שמות אלקים.

סדר נסירת ששת הבחינות בימים ג' ד' ה' ו' דעשי"ת בבניה, ודעת, וחסד וגבורה:

ואחר כל האמור נבוא לבאר את סדר הנסירה דימים ג' ד' ה' ו' דעשי"ת.

והנה נדחים המוחין והגבורות שמספירה לספירה **ביום הג'** בבניה דנוק', **ביום הד'** בדעת דנוק', **ביום הה'** בחסד דנוק', **ביום הו'** בגבורה דנוק', (וביום הז' נבאר אח"כ), וכן נמשכים מז"א עצמו הגבורות שמפרק לספירה, **ביום הג'** מפ"א דהוד דז"א לבניה דנוק', **ביום הד'** מפ"א דיסוד דז"א לדעת דנוק', **ביום הה'** מפ"ב דנצח דז"א לחסד דנוק', **ביום הו'** מפ"ב דהוד דז"א לגבורה דנוק'.

נסירת זו"ן דאותו היום נעשית בג' התפילות כנגד ג' הכלים דאותו היום:

עוד נבוא באר, בענין מ"ש באורך בסדרי כוונות ר"ה, דששת הבחי' דזו"ן דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו, יש בפרטותם ה' **פרצופים**, ב' **פרצופי נה"י וחג"ת** שבהם מתקנים מששת ימי בראשית, וכל עבודתינו בבירור ותיקון פר' **הבינה שבהם** בג' התפילות שחרית מנחה ומעריב דב' הימים דר"ה כנגד ג' הכלים שיש בפרטותם, והוא כי בתפילת מעריב נתקנים בכלים החיצוניים, בתפילת שחרית בכלים הפנימיים, ובתפילת מנחה בכלים האמצעיים, ופר' **החכמה** שבהם נתקנים בב' תפילות המוספים בג' הכלים שבהם, ופר' **הכתר** שבהם נתקן מאליו שלא על ידינו.

ונמצא כי אחר ר"ה כבר נבנו ב' פרצופים חו"ב דששת הבחי' דזו"ן הנז' בקומת האחור שבהם ונסרו בכתר ובחכמה שבהם, בג' כלים הפנימיים האמצעיים והחיצוניים שבהם.

ועתה בהמשך הימים דעשי"ת, שענינם הוא המשך נסירת ב' פר' חו"ב דששת הבחינות דזו"ן בשאר הספירות, הנה בכל יום מעשי"ת ינסרו זו"ן בספירה הנוגעת לאותו היום, רק שבתפילת מעריב ינסרו בבחי' הכלים החיצוניים שבהם, ובתפילת שחרית בכלים הפנימיים שבהם, ובתפילת מנחה בכלים האמצעיים שבהם, ופשוט.

בנידון פר' החכמה דששת הבחינות דזו"ן דגבורה דפר' הזמנים מתי עת נסירתו והמסתעף:

והנה נבוא לחקור, האם בעשי"ת ננסרים פר' חו"ב דזו"ן הנז' יחדיו, או שמא נאמר שרק הבחינות שבהם ננסרים בעשי"ת והחכמה שבהם תנסר בתפילת המוסף דשבת תשובה.

וצדדי הספק הם, האם נאמר שפר' החכמה יוכל להנסר רק בעת שנמשכים המוחין דאו"א עי', כדרך שמצינן שנסירתם בכתר וחכמה נעשתה דייקא בתפילות המוספין דר"ה שאז נמשכו המוחין דאו"א עי' לפר' החכמה שבהם ואז נבנו ואח"כ ננסרו, וממילא גם עתה ימשיך סדר נסירתם בשאר הספירות בעת שימשכו המוחין דאו"א עי', שאיננו יודעים אימתי הוא בעשי"ת. או שמא נאמר שכיון שכבר נמשכו המוחין דאו"א עי' בתפילות המוספים דר"ה ונסרו כבר בכתר וחכמה, לא נותר לן אלא להמשיך את נסירתם בהמשך הספירות, וע"כ ימשך נסירתם דב' פר' חו"ב דזו"ן דששת הבחינות הנז' גם יחד במשך עשי"ת.

דעת קודשו דרבינו אביגדור עזריאל בסה"ק 'זמרת הארץ':

והנה רבינו אביגדור עזריאל בספה"ק 'זמרת הארץ' (סימן נ"ו) עמד בזה, וכתב וזלה"ק:

גם כריך להודיע ולהודיע, בענין הנסירה הנעשית בשני ימים של ראש השנה, צפרצופי החיה דזו"ן בתפילות ובתקיעות, אימתי נשלמים מלאכת הנסירה. דצשלמא צפרצוף הנשמה צינה, נעשית בעשרת ימי תשובה, צזכרנו האחור, וצמלך עוזר הפנים כידוע, דהיינו צזכרנו אחור ופנים לאחור דפנימיות, ואחור דחילוניות. וצמלך עוזר, אחור ופנים דפנימיות, ופנים דחילוניות.

ולע"ד נראה לכוין להשלים כל מלאכת הנסירה דחיה, צמוקף שבת שצנתיים, אפילו שבת קודש צאמנע עשרת ימי תשובה, כדי שציוס הכפורים תתחיל מלאכת הנסירה צאלו הפרלופים דצינה - נשמה וצחכמה - סיה דזו"ן צצחינת הפנימיות הגמור שלהם שהם הנשמות, וכנוכר צספר הכונות צדרושי יוס הכפורים, שנסירת יוס הכפורים צזכרנו הו"א צפנימיות.

והרי שהבין שהנסירה הנעשית בעשי"ת היא דבינה בלבד, ובשבת תשובה בתפילת המוסף שאז הוא עת המשכת והשלמת המוחין דאו"א ע"י אז נעשה המשך מלאכת נסירת שאר י"ס דפר' חכמה דזו"ן דכל הבחינות. וכן הביאו בסה"ק אמת ליעקב בקונט' שפת אמת שם (אות כ"ח).

ונראה לבאר בדב"ק, שסבירא ליה שאין יכולת לזו"ן להנסר אלא בעת שבאותו העת נמשכים המוחין דאותו הזמן, ומכיון שימי עשי"ת הם בימות החול בהם נמשכים המוחין דנשמה, הגם שהם דבחי' הימים משפיע הוא על פר' הזמנים וננסרים רק הספירות דפר' הבינות, אמנם בשבת במוסף שאז נמשכים המוחין דאו"א ע"י דפר' הימים יועיל גם לנסור את שאר הספירות דחכמה דזו"ן דפר' הזמנים.

והגם שנודע שבעת שעסקינן בפר' הזמנים איננו עוסקים בתיקון פר' הימים, בכל אופן אפשר להביא ראיה ממ"ש הרב בשעה"כ דרוש ו' דר"ה (דף צ"ו ע"ג) בענין אמירת מי כמוך בברכת אתה גבור שבתפילת מוסף דש"ק יאמר מי כמוך אב הרחמים לטעם שכתב שם שמאחר וזו"ן עולים עד או"א יש לומר אב הרחמים, הרי שפר' הימים משפיע גם על פר' הזמנים.

דעת קודשו דרבינו השמן ששון בסה"ק 'פתח עינים':

אמנם רבינו השמן ששון דעת אחרת עמו וכתב בספה"ק 'פתח עינים' (דף צ"ה ע"ג ד"ה גם) וזלה"ק: גם צענין הנסירה הנעשית צמוסף דשני ימים דר"ה מתי נגמר מלאכת הנסירה עיין להרצ זמרת הארץ שמירץ שהוא צצצת תשובה אפילו שהוא צאמנעס נתקן, עיין צס' אמנת ליעקב צשפת אמנת (דק"ד ע"ג תו"ס דקמ"ז ע"א), ולע"ד לא נתיישב איך אפשר להיות צצצת שצינתיים יגמר מלאכת הנסירה דהרי יש הפסק צכמה ימים שצינתיים וכו'.

ועיין להרצ היר"א צסדורו כ"י שהאריך לדחות קושיא זאת דכולס נגמרים יחד ככל יוס ואפילו צצצת שהוא ספירה לאחור לאותו יוס יעש"צ:

הרי שדעת קודשו דרבינו השמן ששון כרבו היר"א זצ"ל, שבכל יום בעשי"ת נעשה המשך הנסירה בב' פר' חו"ב דזו"ן דששת הבחינות הנז', ובשבת תשובה יעשה נסירה בב' פר' חו"ב דאותה הספירה דזו"ן דאותו היום שחל בש"ק.

ולביאור דב"ק, דהנה מאחר ובר"ה נבררו ב' פר' חו"ב דזו"ן דששת הבחי' וקיבלו מוחין מישסו"ת בג' התפילות, ומוחין דאו"א ע"י בתפילות המוספים, ונבנו בקומת האחור שבהם וננסרו בכתר וחכמה, ולא נסתלקו המוחין שבהם כלל כנודע, ולא נותר לן אלא להמשיך לנוסרם בשאר הבחינות, ואין חילוק בזה בין ימות החול לש"ק, יען כללים אלו דחו"ב דנה"י דישסו"ת בלבד נמשכים בחול ושאר הבחי' בש"ק, שייך בפר' הימים בלבד ואינו תקף לפר' הזמנים, והוא כדרך שמצינן בימי העומר שמכוונים להחזיר את המוחין דגדלות ב' דאימא בליל ד' או המוחין דגדלות ב' דאבא בליל ו' וז' דעומר גם כשהם חלים בימות החול, ולכן גם עתה ימשיכו להנסר זו"ן בב' פר' חו"ב שבהם שהחל תיקונם בר"ה, ואין נפק"מ בזה בין ימות החול לש"ק, ולזה יש לכוין לנסור את ב' פר' חו"ב דזו"ן דגבורה בעשי"ת בימות החול ובשבת כאחד בלא חילוק כלל,

ויש ליישב ולומר דמ"ש הרב לומר מי כמוך אב הרחמים על שם שעולים זו"ן דימים לאו"א ע"י, אין בכוננת קודשו לומר שנכפפים זו"ן דזמנים לזו"ן דימים, אלא על שם שיש אז עליות בפר' הימים נרמו העינים גם בזמנים ולא לשינוי סדר התיקון הנעשה בזמנים.

וא"כ דעת קודשו דרבינו השמן ששון כדעת רבו היר"א זצ"ל, שיש לכוין בעשי"ת בחול ובשבת תשובה לנסור את זו"ן דששת הבחינות הנז' דבר יום ביומו הספירה הנוגעת לאותו היום, ואין נפק"מ בזה בין חול לשבת.

דעת קודשו דמהר"י קצין בשה"ק 'פרי עין הגן':

ורבינו מהר"י קצין זצ"ל בקונט' פרי עין הגן (דף ל"ג), כתב וזלה"ק:

בענין זכרנו לשבת משונה וכו'. ומכל הספרות שנאמרו לא נמצא סברה המתיישבת על הלכ' בראיות, זולת סברת הרב היר"א ז"ל שהציא צפתח עינים שם, וכשיטתיה אזיל א' הרצנים שהוכיר בהגהת הסידור הגדפס, כי בכל יום נתקן יחד שני הצחינות דפרלופי חו"צ הכוללים דזו"ן, ואפילו צשצת יכוין חו"ב, ואחד הרצנים זיע"א הוסיף צאר, כי צשחרית לשבת משונה יכוין צנסירת פרלופ השלישי צינה, וצמוסף יכוין צנסירת פרלופ הרציעי חכמה, כיון שיש מוספין, וצמנחה יכוין צנסירת כלים אמנעיים דחו"צ הכוללים יחד, וצערצית ליל צצ"ק יכוין צנסירת כלים חילוניים דחו"צ הכוללים כאחד עכד"ק, ודעמי נוטה לסצרא זו מפני שיש ליה ראיות וסצרה כאשר יראה המעיין ואכמ"ל וא"ש ההי"צ.

הרי שדעת קודשו לכוין כדעת רבינו היר"א שהביא רבינו השמן ששון, שבכל יום מעשי"ת יש לכוין לנסור את הספירה דאותו היום בבחי' ב' הפרצופים חו"ב גם יחד, רק שהוסיף לבאר בשם א' מהרבנים שמאחר ובשבת תשובה יש גם תפילת מוסף, יכוין את הנסירה דכלים הפנימיים דאותו היום שחל בשבת, לנסור אותו בפר' הבינה בתפילת שחרית דשבת, ואת פרצוף החכמה שבו בתפילת מוסף.

וכתב שזה הסברה המתיישבת על הלב יותר מכל הסברות, וטעם הדבר נראה לבאר בע"ה, דכל ענין קדושת השבת בעליית העולמות והפרצופים הוא בפרצוף הימים בלבד, והגם שבגין כך חלה עלינו קדושת השבת בתפילות ובסעודות לקיים ענין זה הגם שאיננו מכוונים בו לטעם שנעשה מאליו, כי כל עסקנו הוא בפרצוף הזמנים,

ובערך פרצוף הזמנים עסקינן בעשי"ת בנסירת י"ס דב' פרצופי חו"ב דששת הבחינות דזו"ן דגבורה דפר' הזמנים, שהחל בירורם ותיקונם מבי"ע ובנינים באחור ונסירתם בכתר וחכמה בראש השנה, וממשיך סדר נסירתם במשך הימים דעשי"ת באותו מצב בו הם עתה, והוא כשהם מתקונים ובנויים באחור והמוחין דישסו"ת ודאו"א עי' בב' פר' חו"ב שבהם, ונסרים בכל יום בספירה הנודעת לאותו היום בב' הפרצופים גם יחד, כי לא נסתלקו המוחין דפר' הזמנים כלל וכלל כנודע,

והכלל הנודע שבימות החול נמשכים המוחין דנה"י דישסו"ת בלבד, ובש"ק נמשכים המוחין דגדלות דחג"ת חב"ד דישסו"ת, וה' פר' או"א עי', וב' פר' נה"י וחג"ת דא"א תקף בפרצוף הימים בלבד, כי בפרצוף הזמנים סדר המשכתם כפי אותו הזמן, כדרך שמצינן בפסח שנמשכים בלילה אחד המוחין דישסו"ת ודאו"א כולם, ואח"כ מסתלקים ובאים בשבע שבועות העומר, כמו שמצינן למשל בליל ד' ו' וז' שנמשכים המוחין דאו"א עי' אפי' שחל להיות בימות החול,

ולכן גם עתה מצד פרצוף הזמנים אין למעשה חילוק בין חול לשבת, ולכן הדרך הטובה ביותר כתב כאן והיא לכוין בכל יום בנסירת ב' הפרצופים חו"ב גם יחד, רק שבשבת מאחר ויש תפילת מוסף מתחלקת נסירת הכלים הפנימיים לב', הבינה בשחרית והחכמה במוסף, אמנם במנחת שבת ינסרו הכלים האמצעיים דאותו היום גם יחד כדרך כל יום, כי אין מצד נסירת פרצוף הזמנים נפקא מינה בין ימות החול לשבת ופשוט.

החילוק בהתפשטות הגבורות בכתר ובחכמה, לבינה ודעת, ובשאר הספירות בנוק':

ומבאר הרב בשעה"כ דרוש ג' דר"ה (דף צ"ב ע"ב), שהגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת נמשכו כולם לכתר ואח"כ הכתר נשאר בכתר והשאר נדחו להכמה דנוק', לטעם שהם מעורבות ומשורשות בהם, ואח"כ נשאר החכמה בחכמה, והשאר נדחו לבינה דנוק', ואח"כ לדעת בתורת פקדון, אמנם מהדעת ולמטה נשארו הגבורות שם, וכיום הה' הגבורות דחסד לחסד, וכיום הו' הגבורה לגבורה, ולגבי יום הז' נבאר בנפרד בע"ה.

אופן התפשטות הגבורות בפרטות י"ס דכל ספירה בנוק':

וסדר התפשטות הגבורות, הנה כ"א מהם הוא ריבוע הוי"ה. כי הנה נודע כי שם הוי"ה מתחלק ביי"ס באופן הזה, קוץ הי' בכתר, י' בחכמה, ה' בבינה, ו' בנ"ק, ה' מלכות, ועתה שהגבורות מתפשטות בריבוע הוי"ה בסדר הזה י', יה, יהו, יהוה. אזי י' הוא בכתר, וי"ה הוא בחכמה ובינה, ויה"ו בדעת חג"ת, יהו"ה בנהי"ם.

עוד עלינו לדעת כי כל גבורה נחלקת לג' שלישים, והשליש העליון שבה הוא כנגד כתר חכמה בינה כזה, י, יה. והשליש השני הוא כנגד דעת חג"ת, והשליש שלישי הוא כנגד נהי"ם.

ונביא לזה טבלה לבהירות הדברים:

נוק'	התחלקות ג' שלישי הגבורה בספירות	התחלקות כל גבורה לי' חלקים בסד הוי"ה בריבוע י, יה, יהו, יהוה.
		כתר וחכמה - י,יה.
כתר	שליש עליון	חלק א: י' כנגד כתר
חכמה		חלק ב: י' כנגד חכמה
בינה		חלק ג: ה' כנגד בינה
		דעת חג"ת - יה"ו.
דעת	שליש אמצעי	חלק ד: כנגד דעת
חסד		חלק ה: י' כנגד חסד
גבורה		חלק ו: ה' כנגד גבורה
ת"ת		חלק ז: ו' כנגד ת"ת
		נהי"ם - יהו"ה.
נצח	שליש תחתון	חלק ח: י' כנגד נצח
הוד		חלק ט: ה' כנגד הוד
יסוד		חלק י: ו' כנגד יסוד
מלכות		חלק י"א: ה' כנגד מלכות

ג' בחינות משיבת הבחינות ננסרים בזכרנו, וג' האחרות אחר מלך עוזר טעמים וענינים:

והגם שבכל ששת הבחינות דזו"ן דגבורה הנז', נמשך עתה סדר נסירתם כדביארנו לעיל שהמוחין והגבורות שמספירה לספירה נדחים בנוק', והגבורות שמפרק לספירה ניתנים מז"א לנוק', הנה מצינן בסידור שמרן שת בחלקות את הבחינות דאח' ופנים דאחור דפנימיות, ואח' דחיצוניות, שננסרים בזכרנו לחיים כ"א הספירות דבחינתם, כגון ביום ג' דעשי"ת כ"א ספירות דכינה דנוק' שבפרטותם, וכן הלאה בימים הבאים דעשי"ת, ואחר תיבות מלך עוזר ומושיע ומגן סידר את נסירת ג' הבחי' דאח' ופנים דפנים דפנימיות, ופנים דחיצוניות שינסרו בפעם אחת, בלא לפרט בהם י"א ספירות.

ויש להבין מדוע חילקם בסדר הזה, והלא כל ששת הבחינות אפי' מ"ש דפנים הם כולם דפרטות האחור, כי המוחין דפנים האמיתי יבוא אחר יוהכ"פ כנודע.

וביאר הדברים יובן עפ"י הסדר שמצינן בר"ה, שג' הבחי' דאחור ופנים דאחור דפנימיות, ואחור דחיצוניות נתקנו בתפילה, ובחי' אחור ופנים דפנים דפנימיות, ופנים דחיצוניות נתקנו בשופר, והגם שכולם הם דפרטות האחור מ"מ בחי' הפנים שבהם יותר ממותקים מהבחי' דאחור שבהם ולכן נתקנו בשופר דייקא.

וכן עתה, הגם שכל ששת הבחינות ננסרים בשוה, והיינו שבימים ב' ג' ד' ה' ו' ויום הז' המוחין והגבורות שבהם נמשכים ונדחים בספירות הנוק' אחר שנמשכו בה בימים א' וב' דר"ה, וכן נמשכים בה מז"א הגבורות שמפרק לספירה, מ"מ ג' הבחינות דאו"פ דאחור דפנימיות ואח' דחיצוניות ינסרו י"א ספירות דכל יום כ"א תיבות דזכרנו לחיים, וג' הבחי' דאו"פ דפנים דפנימיות, ופנים דחי', ננסרים בבת אחת אחר מלך עוזר.

בענין כוונת המשכת השפע מזיווגי או"א דפנימיות וחיצוניות להשפיע חיים לנשמות ולגופות בזכרנו לחיים וכו', אם יש לכוונם בנסירת עשי"ת:

והנה מצינן בשעה"כ (דף פ"ט ע"ד) ובסידור הק', לכוין בתיבת בתיבת זכרנו לחיים לרמז שנסירה זו היא תהיה לחיים ולא למות ח"ו, והכוונה בזה שהדורמיטא שיש עתה לז"א תהיה לצורך נסירתם שיוכלו אח"כ לבוא פב"פ ולהזדווג, וזה הכוונה לחיים ולא למות.

וכן כתב עוד לכוין בתיבת מלך חפץ 'בחיים' להתפלל לה' שיושפע מזיווג או"א דפנימיות חיים לנשמותינו, ואח"כ בתיבת כתבנו בספר 'חיים', להתפלל לה' שיושפע מזיווג החיצוניות דאו"א חיים טובים לנפשותינו, ורבינו השד"ה הוסיף לנפשינו ולגופינו, יען השפעת זיווג החיצוניות הוא לגופם. ויש להסתפק האם כוונות אלו ענינם לר"ה בלבד או גם לעשי"ת שבהם הבינונים תלויים ועומדים כנודע, ובעי להתפלל לחיים טובים לנשמות ולגופים.

וכתב רבינו השמן ששון בפתח עינים (דף צ"ה ע"ד) ד"ה שם יכוין להתפלל, דיש לכוין כוונה זו רק בב' הימים דר"ה, לטעם שכבר נתעורר הז"א ע"י השופר ואינו בדורמיטא, וממילא לא שייך כלל ענין הבקשה שהדורמיטא תהיה לחיים דשכבר נתעורר משנתו.

ויש להבין דעדיין לא נשלמה מלאכת הנסירה, וכן הניחא לענין כוונת זכרנו לחיים ולא למות, אמנם ענין השפע הנמשך מזיווגי או"א דפני' ודחי' לתת חיים לנשמותינו וגופינו מה ענינו לענין התעוררות או דורמיטת הז"א. וצ"ע

ובסידור הנדפס סידר כוונת אלו גם בסדר נסירת עשי"ת.

בנידון אימתי יש לכוין את נסירת ג' בחי' דפנים קודם אמירת תיבות מלך עוזר כר"ה או אחר אמירתם:
עוד מצינן בסידור ר"ה, בענין תיקון הבחינות דפנים דכלים האמצעיים והחיצוניים בתפילות מנחה ומעריב דר"ה שנתקנים תמורת השופר לכוונם קודם אמירת מלך עוזר ומושיע ומגן, וטעם הדבר פשוט דכל הבחינות הנתקנים בר"ה אפי' הפנים, כולם דפרטות האחור כנודע, ולכן מקומם הוא טרם מלך עוזר.

וא"כ יש להבין מ"ש בסידור עשי"ת לסדר את נסירת ג' בחי' הפנים אחר תיבות מלך עוזר ומושיע ומגן בעוד וכוונות אלו שייכים בסדר התפילה לפני מלך עוזר.

והנה בוודאי יש לנהוג כמו שכתב בסידור הק' ואין ברשותינו לשנות בגלל קושיותינו, וע"כ יש לכוין את נסירת ג' בחי' הפנים אחר אמירת מלך עוזר וכו'.

אמנם יש ליישב בדרך אפשר דמאחר וענין הפנים ימשך מיוהכ"פ, וא"כ כל סדר התפילה עד יוהכ"פ הוא בבחי' האחור, וע"כ אין עתה בתיבות מלך עוזר שום משמעות בענין הפנים, ואולי סידר מרן את ג' בחי' הפנים אחר מלך עוזר להבדיל בכוונתם מבחי' האחור לבל יתבלבל הלומד אם ישימו את כולם בבת אחת. וצ"ע.

סדר נסירת יום הז':

ונבוא לבאר עתה את סדר נסירת יום הז' דעשי"ת, הנחלקת לכמה מיני בחינות כמו שנבארם בע"ה א' לא':

ש"ע דת"ת יורד מהדעת לת"ת דנוק' ונדהה שם עד הדעת דפרטות הת"ת דנוק':

והנה המל' דמוחין שהם ריבועי ההוי"ת הנק' **'גבורות'** שמספירה לספירה **דשליש עליון דת"ת דז"א** שהיו עד עתה בפקדון בדעת דנוק' יורדים עתה ומתפשטים בת"ת דנוק', בפרטות הכח"ב שבת"ת שבה כדביארנו לעיל דג' שלישי כל גבורה מתחלקים בי"ס דפרטות כל ספירה, **השליש העליון** – בכח"ב שבה, **השליש הב' – בדעת חג"ת שבה, והשליש הג' – בנהי"ם שבה.**

מתיבת 'חפץ וכו' עד סיום זכרנו' נמשך מכתר דרחל ב"ש גבורת הת"ת אחר שנמשכו שם בימים א' וב' דר"ה דבחי' אח' דאח' דפני' ואח' דחי':

ומתיבת 'חפץ ועד סיום זכרנו' נמשך מהכתר דנוק' דבחי' אח' דאח' דפני', ואח' דחי', כ"ש גבורות הת"ת שנמשכו בעת הנסירה לספירת הדעת דת"ת, ויתפשטו משם לשאר הספירות דת"ת עד סיום זכרנו. (כי כ"ש מתפשטים בדעת חג"ת נהי"ם כדביארנו).

והוא שהנה בתיבת **באהבה** כאשר נסתלק הצלם המוחין דגדלות דאו"א מתוך הזו"ן, דבחי' אח' דאח' דפנימיות **ביום הא' דר"ה, ודבחי' אח' דחי' ביום הב' דר"ה, ועלה ע"ג רישא דז"א, ואז הצלם דאבא נשאר עומד ע"ג רישא דז"א, והצלם דאימא עם המלכיות דמוחין שהם ריבועי ההוי"ת הנקראים גבורות נמשכו בנוק' באופן כזה, כחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת בי"ס דלאה, וב"ש ת"ת ונהי"ם בי"ס דרחל, ואח"כ נשאר רשימו דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת בלאה, ועצמותם נמשך לכתר דרחל.**

ונמצא עתה כי ביום הז' דעשי"ת, נמשך תחילה שלישי העליון דת"ת מהדעת דנוק' שם היה בפקדון מיום הד' דעשי"ת, ומתפשט בכח"ב דפרטות י"ס דת"ת דנוק' כאמור, ואח"כ נמשכים ב"ש גבורת הת"ת שהיו בכתר מעת הנסירה, ומתפשטים בדעת חג"ת נהי"ם דפרטות הת"ת דנוק', ויוצא עתה שננסר הת"ת דנוק' כולו מת"ת דז"א מספירה לספירה.

וטעם הדבר הוא, כי בעת שיצאו הגבורות מנוק' דאח' דאח' דפני' ועלו למ"ן לצורך אח' דפנים דפני' ביום הא' דר"ה, וכן הגבורות דנוק' דאח' דחי' לצורך פנים דחי' ביום הב' דר"ה, יצאו רק הגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת, אמנם ב' שלישי גבורת הת"ת נשארו בכתר דרחל ולא עלו למ"ן, ולא נותר עתה אלא להמשיכם מתיבת 'חפץ עד סיום זכרנו' ויתפשטו בדעת חג"ת נהי"ם דפרטות הת"ת וינסרו ממנו מספירה לספירה.

ד' בחי' האחרות דפנים דאח', ודאו"פ דפנים דפנימיות, ופנים דחיצוניות לא נמשכו הגבורות דב"ש ת"ת ונהי"ם שבהם כלל ויש להמשיכם עתה מחדש:

וכל האמור הוא בגבורות דב' הבחי' דאח' דאח' דפני', ואח' דחיצוניות, אמנם ד' בחי' דפנים דאח', ודאח' דפנים דפנימיות, ופנים דחיצוניות, שבהם לא היה סדר נסירה זה, אלא עלו למ"ן עד ע"ס דא"ק בתפילה ובתקיעת שופר כ"א בחינתו ותיקונו כדביארנו לעיל באורך, ונולד צל"ם שלם דמוחין שבהם ונמשך לז"א דבחינתם, והז"א נותן את הארת המוחין והמלכיות הנז' ממנו אליה, ונקרא נסירה ממותקת, נמשך ממנו עד עתה רק הגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת, ולכן יש לכוין להמשיך מז"א **מחדש ב"ש גבורות דת"ת, לת"ת דנוק' דבחינתם וינסרו בת"ת מספירה לספירה.**

מפשיטות הסידור משמע שעלו ז' גבורות למ"ן, אמנם דעת רוב המפרשים אינה כן:

אמנם בהקדמות הסידור בתיבת 'חפץ' ואחר 'מלך עוזר' דיום הז', כתב להמשיך את ב"ש ת"ת דכל הבחי', גם דפנים דאח' דפני', וגם דאו"פ דפנים דפני', ופנים דחי', שנמשכו ביום הא' בכתר דנוק' להמשיכם בת"ת דנוק'.

ונראה שסבירא ליה שבעת שעלו הגבורות למ"ן עלו כל הז' גבורות, ולא רק ו' גבורות ושליש, וע"כ כשירדו הגבורות ירדו גם ז' גבורות, וא"כ בכל ששת הבחינות גם ב"ש ת"ת שבהם נמשכו ביום הא' לכתר דנוק', ועתה יש לדחותם מהדעת לת"ת דנוק' כאמור, והגם שמנצח ולמטה יש להמשיכם מחדש לכו"ע, אולם אם עלו ז' גבורות וירדו ז' גבורות הרי שהגבורות דב"ש ת"ת כבר נולדו והם בדעת דנוק', ויש רק להמשיכם בב"ש ת"ת דנוק'.

אמנם יש להבין מה שכתב הרב בשעה"כ דרוש ז' דר"ה (דף צ"ב ע"ג) ד"ה ונחזור, שמב"ש ת"ת ולמטה חסר בחי' המיתוקים, לטעם שעלו למ"ן רק כחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת, ולכן יש לכוין להמשיך ג' מיני הארות מהמוחין דז"א ודנוק' ומהגבורות תמורת המיתוקים, וכן הביאם בסידור הק' הלכה למעשה, ואם עלו גם ב"ש ת"ת למ"ן ונמתקו, לשם מה צריך להם הארות תמורת המיתוקים והלא הם ממותקים ועומדים.

ולזה דעת רבותינו המפרשים שלעולם הגבורות העולים למ"ן הם רק ו' גבורות ושליש, ולא ב"ש הת"ת שהם אינם עולים למ"ן כלל, ועיין בשה"ק 'עלי נהר' (דף ס"א אות י'), שמביא ראיה משעה"כ הנו' שכתב שכל ענין הגבורות והמיתוקים הוא מתחילת הכתר ועד שלישי ת"ת בלבד, וממילא נבין שרק הם עלו למ"ן וירדו ולא ב"ש הת"ת, וכ"כ בפאת השד"ה (ע' שט"ו), וא"כ מה שכתב בסידור שעולים ז' גבורות הוא רק בדרך כללות ולא דווקא ז' אלא ו' גבורות ושליש. עיין בשה"ק באתי לגני (ח"ה עמוד כ"א), ועתה נבין מדוע סידר מרן בסידור את כוונות ההארות תמורת המיתוקים, לב"ש הת"ת כאמור.

עפ"י מהלך זה יש להגיה בסידור שד' בחי' הפנים נמשכים מחדש:

ועפ"י המהלך הזה נבין, שמ"ש מרן בסידור שב"ש ת"ת נמשכו ביום א' בכתר, ויש להמשיכם עתה לת"ת דנוק', הוא רק בב' הבחי' דאח' דאח' דפני', ואח' דחי', ואילו בד' הבחי' דפנים דאח', ואח' דפנים ופנים דפנים דפני', ופנים דחי', יש להמשיך את ב"ש הת"ת שבהם מחדש, ולזה כתב בקונטרס פרי עץ הגן (עמ' י"ז), שיש לשנות מה שכתב בסידור להמשיך את ב"ש ת"ת שנמשכו ביום א' בכתר דנוק' בכל ששת הבחינות שהוא טעות, ושם (עמ' ל"ד) כתב שיש לכתוב בסידור בתיבת חפץ אחר המשכת הב"ש גבורות דת"ת דבחי' אח' דאח' דפני', ואח' דחי', שנמשכו ביום א' בכתר דנוק' ודחייתם לת"ת דנוק', להמשיך מחדש את הגבורות דב"ש ת"ת דבחי' פנים דאח' דפני' לת"ת דנוק', ולנוסרם מהם בת"ת. ואחר מלך עוזר וכו', יש לכוין להמשיך מחדש את הגבורות דאח' ופנים דפנים דפנימיות, ופנים דחי', לת"ת דנוק' ולנוסרם מת"ת שבה. וכסדר הזה סידרנו בסידורינו הלכה למעשה.

בענין המשכת ההארות תמורת המיתוקים והמסתעף:

כתב הרב בשעה"כ דרוש ג' דר"ה (דף צ"ב ע"ג), שמנסירת ב"ש ת"ת ונהי"ם הגבורות אינם ממותקות כגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת, וע"כ יש להמשיך להם הארות מהמוחין דזו"ן ומהגבורות תמורת המיתוקים, ונבוא עתה לבאר את ענינם והמסתעף מהם.

הגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת דששת הבחי' שנמשכו עד יום הז' בנוק' כולם גבורות ממותקות:

ובתחילה נביא את דב"ק של הרב בדרוש בענין הגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת, שם כתב הרב וזלה"ק:

ונחזור לענין א' כי **צב' ימים** דר"ה היו זהם צ' צחינות גבורות וצ' צחי' מתוקים כנ"ל, **וביום** הג' יש צו ד' צחינות האלו, ועוד כי ניתוסף צו צחי' ה' והוא כי הנה אז יורדין הגבורות דצינה דז"א צחינה שזה אחר שכבר היה זהם ד' צחי' הנו' שנמשכו צב' הימים הא', ועוד נתוסף עמה צחי' ה' כי ננסר מחדש פ' א' דהוד של ז"א וכן כיוצא בזה יש ה' צחי' **ביום** ד' והה' וו' עד הגיענו ליום הז' כי אז אין צו רק נסירה מחדש פרק צ' דיסוד דז"א והת"ת שצנקה, ואז יורדין הגבורות של הת"ת שצו צת"ת שזה.

בב' הימים דר"ה החל המשכת הו' גבורות ושליש מז"א לנוק' בכל ששת הבחינות

וביאור הדברים, שהנה נודע כי בימים א' וב' דר"ה נמשכו לכל ששת הבחינות דנוק' הגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת, כ"א באופן אחר הנוגע אליו כסדר שנתבאר לעיל באורך, וזה בין בגבורות שבאו בתחילה ועלו אח"כ למ"ן וחזרו, ובין בבחינות החדשות שנמשכו, נמשכים המוחין והגבורות לז"א, והז"א מאיר מהמוחין הנז' לנוק', וממשיך את הגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת לנוק', ונסרת מז"א עד יום הז' בספירות אלו.

בבחי' הפני' יש ב' גבורות ובי' מיתוקים

ומבאר הרב שבתחילת המשכת הגבורות הנז' בב' ימים דר"ה, יש בהם ב' גבורות וב' מיתוקים, וכוונת קודשו לד' בחי' הפנימיות שנתקנו בב' הימים דר"ה כאשר הארכנו לבאר בח"ז של ספרנו עפ"י דב"ק דרבינו השמן ששון בביאורו לדרוש ג' (אות ח"י) באורך, עיין בדברינו שם (ח"ז דף 194-192).

בחי' גבורה הם הגבורות דאח' דאח' דפני' הנמשכות בנסירה שבת' באהבה דיום ב' דר"ה

והוא כי ביום הא' נמשכו בק"ש וברכה א' דעמידה המוחין **דאח' דאח' דפני'** לז"א והוא מאיר מהם לנוק', ואח"כ בתיבת באהבה יצאו המוחין מז"א, וצלם דאבא עומד ע"ג ראשו דז"א, והצלם דאימא עם המלכיות שהם י' ריבועים נמשך כחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת ליי"ס דלאה וב"ש ת"ת ונהי"ם ליי"ס דרחל, ואח"כ נשאר רשימו דמוחין וריבועים דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת ביי"ס דלאה ונסרת, ועצמות המוחין דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת נמשך לכתר דרחל ונסרת, ונסירה זו נק' גבורות' על שם המשכתה מאימא.

בחי' מיתוק הם הגבורות דאח' דפני' הנמשכות בתקיעת שופר דיום א' דר"ה

ובתקיעת שופר דיום א' יוצא הצלם דאימא עם הו' גבורות ושליש מתוך הנוק' ומתחבר עם הצלם דיש"ס שע"ג רישא דז"א ועולים שניהם למ"ן להביא את המוחין **דאח' דפני' דפנימיות**, ואז המוחין נמשכים בז"א, והז"א מאיר מהם לנוק', וכן נמשך מהז"א כחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת לכתר דנוק' ונסרת ממנו, ונסירה זו נקראת מיתוק על שם המשכת הגבורות מז"א לנוק'.

בחי' גבורה הם הגבורות דפני' דאח' דפני' הנמשכות בתי' באהבה דיום ב' דר"ה

וביום הב' בתיבת באהבה יוצא הצלם דאח' דאח' דפנימיות מתוך הזו"ן (שהרי בחזרתו בתקיעת שופר נמשך לז"א והז"א האיר לנוק'), ועולה עם הו' גבורות ושליש למ"ן להביא את המוחין **דפני' דאח' דפנימיות**, שנמשכים בז"א והז"א מאיר מהם לנוק', וכן נמשכים מהם הגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת לנוק' דבחינתם, ומאחר וכ"ז נעשה בכוונה בעלמא מבלי אמירה או פעולה מסוימת כי אח"כ ננסרים בחכמה בזכרנו, כתב הרב שנקרא שנעשה מאליו, ולכן נקרא גבורה ולא מיתוק.

בחי' מיתוק הם הגבורות דפני' דפני' הנמשכות בתקיעת שופר דיום ב' דר"ה

ובתקיעת שופר דיום ב' יוצא הצלם דאח' דפני' דפני' עם הגבורות ועולה למ"ן להביא את המוחין **דפני' דפני' דפני' דפני'**, והמוחין נמשכים לז"א והוא מאיר מהם לנוק' ונותן לה את הגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת ונסרת ממנו בכתר ואח"כ בחכמה נקרא מיתוק.

והרי לן בב' הימים דר"ה בד' בחי' הפנימיות, נעשה גבורה ומיתוק, גבורה ומיתוק, כמו שפירש רבינו השמן ששון, וענין הגבורה ומיתוק יש גם בב' בחי' החיצוניות שלא נרמזו כאן.

אמנם יש לבאר שכל זה היה בתחילה, אולם אחר שעלו חלקם למ"ן בתקיעת שופר ונתמתקו בבי' הימים דר"ה כמו שביארנו לעיל, יצא שהגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת דששת הבחי' נמשכו כולם לז"א, והוא נותנם לנוק' רחל ונסרת בכתר וחכמה, ואח"כ בימים ב' וג' ד' ה' ו' דעשי"ת נדחים הגבורות בנוק' עצמה מספירה לספירה עד כי בהגיענו ליום הז' כבר נסרה הנוק' מז"א בכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת.

ביום הז' בהמשכת ב"ש הת"ת אין בהם את בחי' המיתוקים ולכן צריך להמשיך הארות תמורת המיתוקים:
ומבאר הרב בהמשך הדרוש שם, שמיום הז' ואילך שבאים ב"ש הת"ת ונהי"ם אין את בחי' המיתוקים, כי אם בחי' א' הנוק' נסירה כדכתב שם וזלה"ק:

אבל אותם הד' בחי' של שני גבורות ושני מתוקים שהיו בכל יום ויום מן ו' ימים הא' אינם עתה ציוס הז', לפי שד' בחי' אלו לא היו רק צמה שנסר ציוס א' של ר"ה שהוא מתחלת הכתר שבו עד שלי"ש הת"ת שבו שהוא מקום החזה ושם היו הגבורות והמיתוקים הנו', אבל מה שנסר מן החזה ולמטה מיום הו' ואילך. לא היו צו ד' בחי' הנו' רק בחי' א' בלבד שהיא הנסירה פ"א בלתי מתוקים.

וביאר דבריו הקדושים שמאחר והגבורות דב"ש ת"ת ונהי"ם עדיין לא נמשכו וממילא אינם ממותקים, ולכן צריך להאיר בהם הארות בכדי למתקם.

לבאר שהגבורות דב"ש ת"ת ונהי"ם דאח' דאח' דפני' ואח' דחי' יש לתת להם הארות תמורת המיתוקים והטעם:

וטעם היותם אינם ממותקים יובן, שהנה הגבורות דב"ש ת"ת ונהי"ם דבחי' אח' דאח' דפני', ואח' דחי', נמשכו בתיבת באהבה דר"ה ונתפשטו ביי"ס דנוק' רחל, ובתקיעת שופר לא יצאו מנוק' ולא עלו למ"ן ולא נמתקו ולכן צריכים מיתוק, ובערכם כתב הרב שיש מיום הז' ואילך בחי' גבורה בלבד בלי מיתוקים, יען הם כאותו המצב שהיה בתחילה שנתפשטו בעת הנסירה המוחין והגבורות מאימא בנוק' ולא עלו וממילא גם לא נמתקו.

ענין נתינת ההארות תמורת המיתוקים לד' בחי' פנים דאח', ואו"פ דפנים דפני', ופנים דחי', אחר שהם כבר ממותקות:

אמנם יש להבין בענין הד' הבחי' האחרות דפנים דאח', ואו"פ דפנים דפנימיות, ופנים דחיצוניות, שנמשכו מרום המעלות המוחין והגבורות ונכנסו בז"א, והז"א מאיר מהם לנוק', ונתן לה גבורות ממותקות מכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת, ועתה לא נותר אלא להמשיך את שאריתם מב"ש ת"ת ונהי"ם, מדוע סידר מרן בהם בזכרנו, וכן אחר תיבות 'מלך עוזר' את כוונת הארות המוחין תמורת המיתוקים, והלא הם ממותקים לגמרי שנמשכו ובאו מרום המעלות וגם נמשכו מז"א אליה, ומה ענין המשכת ההארות תמורת המיתוקים בהם.

ולבאר הענין עפ"י מ"ש רבינו השמן ששון בפרקין (אות כ"ב וכ"ג), שענין המיתוקים הוא המוחין הנמשכים מז"א אליה, כדביארנו לעיל שענין גבורה ומיתוק וכו' הוא המוחין הנמשכים, וממילא בר"ה שנמשכו המוחין והגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת לרחל א"צ להמתיקם כי הוא גופא המיתוק ורק צריך להמשיכם למקומם, אמנם מהחזה ולמטה שרק עתה הם מתפשטים ויורדים לתנהי"ם, א"כ נתינת הגבורות מז"א לנוק' עם הארות המוחין הנמשכים בה הוא ענין המתקתם, וממילא צריך להמשיך את הארות המוחין לששת הבחינות גם לבחי' שמקבצים אותם ונמשכים מחדש, וגם לבחי' החדשות שירדו מרום המעלות בזה שמכוונים להמשיכם למקומם בב"ש ת"ת ונהי"ם.

אמנם צריך להבין מדוע במוחין והגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת צריכים לעלות למ"ן ולהמתמתק ולא מצינו בהם המשכת הארות אלו, ורק בב"ש ת"ת ונהי"ם אינם ממותקים וצריך להמשיך בהם הארות המוחין, לזה מבאר רבינו התו"ח בכת"י שהביאו רבינו השמן ששון שם, שכיון שספירות האלו דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת הם כנגד מקום המכוסה ששם לבוש יסוד דאימא לא יועילו המוחין הנמשכים עמהם למתקם וצריכים מיתוק מיוחד כדוגמת עלייתן למ"ן והמשכתם, אמנם מהחזה ולמטה שהאורות בגילוי יועיל המשכת הארתם להמתיק את הגבורות דב"ש ת"ת ונהי"ם.

ועתה יובן שהגבורות דב"ש ת"ת ונהי"ם טרם ירידתם למקומם עם המוחין שמקבלים בצירוף לזה, הוא ענין בחי' גבורה בלא מיתוק, והוא מה שכתב הרב שמה שננסר מהחזה ולמטה מיום הז' ואילך לא היה בו ד' בחי' הנז' כי אם גבורה בלי מיתוק, ואחר ירידתם למקומם הוא ענין המתקתם.

וענין זה שייך בין בגבורות דאח' דפני', ואח' דחי', שעלו רק הגבורות דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת למ"ן וממילא הגבורות דב"ש ת"ת ונהי"ם נשארו בנוק' ולא נמתקו, ובין בד' הבחי' החדשות דפנים דאח', ואו"פ דפנים דפני', ופנים דחי', שנמשכים הגבורות דב"ש ת"ת ונהי"ם שלהם ממותקות מז"א לנוק', שעד עתה לא נמשכו המוחין והגבורות כלל, ועתה שנמשכים מז"א לנוק', הוא ענין המתקתם.

ונמצא עתה כי כל ששת הבחינות דזו"ן דגבורה הנז', הגבורות דב"ש ת"ת ונהי"ם שבהם המתחילים להמשך מז"א לנוק' מיום הז' דעשי"ת ואילך, עם הארות המוחין, הוא ענין המתקתם כמו שנבאר בע"ה ענינם דבר יום ביומו.

ג' בחי' מענין ההארות תמורת המיתוקים:

והנה ענין ההארות הנז' מבאר הרב שהם ג' בחי', כדמבאר בהמשך הדרוש שם וזלה"ק:

והנה כדי להשלים אותם הד' בחי' צשאר הימים מיום הז' ואילך היה ענינו צאופן זה, כי הנה נודע כי הג' מוחין חב"ד דז"א דבחי' א"פ הנה הם מתפשטים בכל ז"א צט' ספירותיו והוא, כי כל מוח מהם מתחלק לג' פרקין. והנה ג' פרקים הראשונים של המוחין מתפשטים צג' ספירות הראשונים חב"ד של ז"א, וג' פרקי' אמנעיים צחג"ת שלו, וג' פרקים התחתונים צנה"י שלו, ונמצא כי גם ג' בחי' הגבורות והדינים אשר באלו המוחין גם הם ננסרין ומתפשטים צנקצה צג' מוחין שצה אשר גם הם מתפשטים צט"ס שצה ע"ד הנז' והרי זה בחי' א' של גבורות הננסרות ומתפשטות צה.

עוד יש בחי' גבורות אחרות שמתפשטות וניתנות אליה צסוד הנסירה והוא כי צמוח הדעת של ז"א יש צה עטרא דגבורה הכוללת ה"ג ואלו הה"ג יורדים ומתקצצים צדעת של הנקצה כנודע, ואח"כ מתפשטות מחסד עד הוד שצה.

אעפ"י שאמרנו כי ג' מוחין שצה מתפשטות צט"ס שצה אין זה מעלה ומוריד לפי שהענין הוא צאופן זה כי מוח חכמה שצה נחלק לג' חלקים הנק' תלת פרקין ומתפשטים צקו ימין שצה שהם חח"ן וכן מוח צינה שצה עד"ז צג"ס קו שמאל צג"ה וכעד"ז מוח דעת שצה מתפשט צקו אמנעי שצה צג"ס דת"י שצה, ומלצד התפשטות הזה עוד יש התפשטות אחר של ה"ג מחסד עד הוד שצה ועד"ז הוא צז"א צבחי' ה' חסדים המתפשטים צו והוא זולת התפשטו' ג' מוחין שצו צט"ס שצג' הקוים שצו וזכור זה והרי זה צחינת אחרת של נסירת והורדת הגבורות צנקצה:

וביאר אלו הג' בחינות יובן באופן כזה:

הבחי' הא' הארת המוחין דז"א:

הבחי' הא' היא הארת המוחין דחב"ד דז"א שנתפשטו פרקין עליונים שבהם הנק' חב"ד בחב"ד דז"א, ופרקין אמנעיים שבהם הנק' חג"ת בחג"ת דז"א, ופרקין תתאין שבהם הנק' נה"י בנה"י דז"א.

והנה הנוק' רחל מלבשת לז"א מהחזה ולמטה כנודע, וב"ש ת"ת דז"א שם הכתר דנוק', וחח"ן שבה כנגד ג"פ נצח דז"א, ובג"ה שבה כנגד ג"פ הוד דז"א, ודת"י שבה כנגד ג"פ יסוד דז"א.

והנה מפרקין תתאין דמוחי חב"ד דז"א הנק' נה"י דמוחין המתפשטים בנה"י שבו, נמשך הארה לנוק' תמורת המיתוקים.

ולהבנת הדברים נעשה לזה טבלה:

סדר התפשטות המוחין בז"א		
כתר		
בינה	דעת	חכמה
פ"א דמוח בינה	פ"א דמוח דעת	פ"א דמוח חכמה
גבורה	ת"ת	חסד
פ"ב דמוח בינה	פ"ב דמוח דעת	פ"ב דמוח חכמה
הוד	יסוד	נצח
פ"ג דמוח בינה	פ"ג דמוח דעת	פ"ג דמוח חכמה
פ"א דהוד	פ"א דיסוד	פ"א דנצח
פ"ב דהוד	פ"ב דיסוד	פ"ב דנצח
	יום ז' דעשי"ת הארת המוחין דפ"ב דפ"ג דמוח הדעת	
פ"ג דהוד	פ"ג דיסוד	פ"ג דנצח
יום ט' דעשי"ת הארה המוחין דפ"ג דמוח הבינה	יום ט' דעשי"ת הארה מהמוחין דפ"ג דמוח הדעת ----- יום ט' דעשי"ת עטרת היסוד הארה מהמוחין דמל' דז"א	יום ח' דעשי"ת הארה מהמוחין דפ"ג דמוח החכמה

הבחיל' הב' הארת המוחין דנוק':

הבחיל' הב' היא הארת המוחין דחב"ד דנוק' שנתפשטו פרקין עליונים שבהם הנק' חב"ד בחב"ד דנוק', ופרקין אמצעיים שבהם הנק' חג"ת בחג"ת דנוק', ופרקין תתאין שבהם הנק' נה"י בנה"י דנוק'.

והנה מהמוחין הנז' נמשך הארה אליה תמורת המיתוקים.

הבח'י הג' הארת הה"ג:

והבח'י הג' היא הארת הה"ג היורדות מהדעת דז"א ליסודו, ומשם עוברים לדעת דנוק', ומתפשטים בחג"ת נ"ה שבה, נמשך מהגבורות הנז' הארה לנוק' תמורת המיתוקים.

ולהבנת הדברים נעשה לזה טבלה:

סדר התפשטות המוחין והגבורות בנוק'		
כתר		
בינה	דעת	חכמה
פ"א דמוס זינה	פ"א דמוס דעת ה"ג נמשכים מדעת דז"א ליסודו, ומשם לדעת דנוק'	פ"א דמוס חכמה
גבורה	ת"ת	חסד
פ"ב דמוס זינה התפשטות גבורה ב'	פ"ב דמוס דעת יום ז' דעשי"ת הארת מהמוחין דפ"ב דמוח הדעת ----- התפשטות גבורה ג' ממנה נמשך הארה כיום הו' דעשי"ת, תמורת המיתוקים	פ"ב דמוס חכמה התפשטות גבורה א'
הוד	יסוד	נצח
פ"ג דמוס זינה יום ט' דעשי"ת הארה המוחין דפ"ג דמוח הבינה ----- התפשטות גבורה ה' ממנה נמשך הארה כיום הט' דעשי"ת, תמורת המיתוקים	פ"ג דמוס דעת יום ט' דעשי"ת הארה מהמוחין דפ"ג דמוח הדעת ----- התפשטות כללות הה"ג מהם נמשך הארה כיום הט' דעשי"ת, תמורת המיתוקים	פ"ג דמוס חכמה יום ח' דעשי"ת הארה מהמוחין דפ"ג דמוח החכמה ----- התפשטות גבורה ד' ממנה נמשך הארה כיום הח', דעשי"ת תמורת המיתוקים
	מלכות	
	יום ט' דעשי"ת הארה מהמוחין דמל' דז"א ----- התפשטות כללות דכללות הה"ג מהם נמשך הארה כיום הט' דעשי"ת, תמורת המיתוקים	

סדר ג' ההארות תמורת המיתוקים בב"ש ת"ת דנוק' בתיבות חפץ ואחר מלך עוזר:
 ואחר שנתבאר ענין ההארות בכללות, נבוא לבאר סדר המשכתם דבר יום ביומו, ונתחיל בסדר
 המשכתם ביום הז' דעשי"ת, מתיבת חפץ עבור ג' בחי' או"פ דאח' דפני', ואח' דחי'. ואחר תיבות מלך
 עוזר עבור ג' בחי' או"פ דפנים, ופנים דחי', ואלו הם:
 המיתוק הא': המשכת הארת המוחין דז"א: נמשכת מפ"ב דפ"ג דמוח הדעת המתלבש בפ"ב דיסוד דז"א
 כנגד הת"ת דנוק'.
 המיתוק הב': המשכת הארת המוחין דנוק': נמשכת מפ"ב דמוח הדעת דנוק' המתפשט בת"ת דנוק'.
 המיתוק הג': המשכת הארת גבורה ג' מהה"ג: נמשכת מגבורה הג' מהה"ג, המתפשטת בת"ת דנוק'.

סדר הכוונה בסדור בזכרנו, חפץ, ואחר מלך עוזר בסידור הק':
 ונביא את סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק' בתיבות, זכרנו, חפץ, ואחר מלך עוזר:

זְכָרָנוּ כְּתַר דַּת

כוונת המשכת הגבורות דשליש עליון דת"ת דאח' ופנים דאח'
 דפני', ואח' דחי', מודעת דנוק', לכה"ב דת"ת דנוק',
 ולנוסרה מספירה לספירה מז"א

יכוין להמשיך מהדעת דנוק' י"ה דחולס ושני נתחיס ראשוניס דשליש עליון דת"ת,
 להמשיכו לכתר דת"ת דאו"פ דאחור דפנימיות, ואחור דחילוניות דנוק'.
 גם יכוין להמשיך לה חלק מגבורה דגופא דז"א מפ"ב דיסוד
 דז"א שהוא ו' שורק, ולנוסרה מפרק אמנעי דיסוד דז"א:

כוונת נסירה
 מפרק לספירה

אה	אה	אה
יה	יה	יה
י.יה.	י.יה.	י.יה.

ג' כלי ת"ת דנוק'	מגופא דז"א מפ"ב דיסוד דז"א
אלף למד הי יוד מם	יך יך יך
צבאות	יך יך יך
השתפא	יך. יך. יך.
ולנסור כתר דת"ת דאו"פ דאח'	
דפנימיות, ואח' דחילוניות דנוק'.	

דָּפְנִי

דעת דת"ת

כוונת המשכת גבורות דב"ש ת"ת דאח' דאח' דפני' דפני', ודאח' דחי', שנמשכו בתיבת באהבה דימים א' וב' דר"ה בכתר דנוק', להמשיכם עתה לדעת חג"ת נה"ם דפרטות הת"ת דנוק', ולנוסרה מספירה לספירה מז"א

יכוין להמשיך ו"ה דחולס, עם צ' נתחיס אחרונים, דצחי' המוחין שנכנסו ציוס א' צכתר דנוק', בדעת דת"ת דאח' דאח' דפני', ודאח' דחי' דנוק'.

המשכה מחדש של גבורה דב"ש ת"ת דפנים דאח' דפני' דז"א לב"ש ת"ת דנוק'.

גם יכוין להמשיך מחדש שני שלישי ת"ת דפנים דאח' דפנימיות דז"א לב' שלישי ת"ת דנוק'.

המשכת הארת המוחין דז"א תמורת המיתוקים.

גם יכוין להמשיך לדעת דת"ת חלק הראוי לו מפ"ב דפ"ג דמוח הדעת דז"א המתלכז צפ"צ דיסוד דז"א.

המשכת הארת המוחין דנוק' תמורת המיתוקים.

גם חלק מפ"ב דמוח הדעת דנוק' המתלכז צת"ת דנוק'.

המשכת הארת גבורה ג' מהה"ג, שנתפשטה בת"ת דנוק' תמורת המיתוקים.

גם חלק מגבורה ג' דה"ג דדעת דנוק'.

כוונת הנסירה מפרק לספירה

וגם חלק מגבורה דגופא דז"א מפ"ב דיסוד דז"א ולנוסרה.

כוונות המיתוקים

גבורה ג' דדעת דנוק'	פ"ב דמוח הדעת דנוק' המלוכז בת"ת דנוק'	פ"ב דפ"ג דמוח הדעת דז"א המלוכז בפ"ב דיסוד דז"א
יה	יְהִי	יְהִי
זה	זְהִי	זְהִי
יהו. יהוה	יהו. יהוה	יהו. יהוה

ג' בחי' הנסורות

אחור דחיצוניות	פנים דאח' דפנימיות	אח' דאח' דפנימיות
יה	יה	יה
זה	זה	זה
יהו. יהוה	יהו. יהוה	יהו. יהוה

ג' כלי ת"ת דנוק'

אלף למד הי יוד מם

צבאות

השתפא

ולנסור דעת דת"ת דאח' פ דאח'
דפנימיות, ואח' דחיצוניות דנוק'.

מגופא דז"א מפ"ב דיסוד דז"א

ין	ין	ין
ון	ון	ון
יהו.	יהו.	יהו.

בְּכֹךְ עֹזֶר וּבְמוֹשִׁיעַ וּבְמִגֵּן:

י"ס דת"ת

כוונת נתינת הגבורות דשליש עליון דת"ת דאו"פ דפנים דפני, ודפנים דחי' שנמשך עד הדעת דנוק' להמשיכו משם לש"ע דת"ת דנוק'

יכוין להמשיך מדעת דנוק' י"ה דחולס דש"ע דת"ת, דאו"פ דפנים דפני, ופנים דחילוניות לתוך שלישי א' דת"ת דרחל,

המשכה מחדש דב' תתאין דת"ת דאו"פ דפנים דפני, ודפנים דחי' מז"א, לב' שלישי ת"ת דנוק'

ולמהשיך מחדש שני שלישים תחתונים דת"ת שהם ו"ה לחולס, ושני נתחים אחרונים דאו"פ דפנים דפנימיות, ופנים דחי' דז"א, לתוך שני שלישי ת"ת דרחל דבחי' הנז'.

המשכת הארת המוחין דז"א תמורת המיתוקים.

גם יכוין להמשיך לדעת דת"ת חלק הראוי לו מפ"ב דפ"ג דמוח הדעת דז"א המתלכזש צפ"ב דיסוד דז"א.

המשכת הארת המוחין דנוק' תמורת המיתוקים.

גם חלק מפ"ב דמוח הדעת דנוק' המתלכזש צת"ת דנוק'.

המשכת הארת גבורה ג' מהה"ג, שנתפשה בת"ת דנוק' תמורת המיתוקים.

גם חלק מגבורה ג' דה"ג דדעת דנוק'.

כוונת הנסירה מפרק לספירה

וגם חלק מגבורה דגופא דז"א מפ"ב דיסוד דז"א ולנוסרה.

כוונות המיתוקים

ג' בחי' הנסרות

גבורה ג' דדעת דנוק'	פ"ב דמוח הדעת דנוק' המלוכש בת"ת דנוק'	פ"ב דפ"ג דמוח הדעת דז"א המלוכש בפ"ב דיסוד דז"א	פנים דחיצוניות	פנים דפנים דפנימיות	אח' דפנים דפנימיות
יָהּ	יָהּ	יָהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
וָהּ	וָהּ	וָהּ	יְהוּהָ	יְהוּהָ	יְהוּהָ
יְהוּ. יְהוּהָ	יְהוּ. יְהוּהָ	יְהוּ. יְהוּהָ	י. יְהוּ.	י. יְהוּ.	י. יְהוּ.
			יְהוּ. יְהוּהָ	יְהוּ. יְהוּהָ	יְהוּ. יְהוּהָ

ג' כלי ס"ת דנוק'
אלף למד הי יוד מס
צבאות
השתפא

מגופא דז"א מפ"ב דיסוד דז"א

ולנסור י"ס דת"ת דאו"פ דפנים
דפנימיות, ופנים דחילוניות, דנוק'.

יָ	יָ	יָ
וָ	וָ	וָ
יְהוּ	יְהוּ	יְהוּ

סדר נסירת יום הח':

סדר נסירת יום הח' דעשי"ת, כתב בפרע"ח (שער ר"ה פ"ה) וזלה"ק:

יוס ח' ננסר פרק אחרון דננח שלו שהוא כנגד כל ננח שלה, ונוטלת כל הנסירה נננח שלו.

והנה נסירה זו נחלקת לכמה בחי' כמו שלמדנו לעיל בדברי הרב בשעה"כ ובסידורו דמרן ונבארם עתה בע"ה:

הגבורה דננח דאח' דפני', ואח' דחי', יש לקבצם מחח"ן דרחל ולתתה לה בננח ולנוסרה ממנו:

והנה הגבורה דננח, דאח' דאח' דפני', ואח' דחי', שנמשכה ביום א' וב' דר"ה בחח"ן דרחל, בעת הנסירה בתיבת באהבה, שאז נסתלקו המוחין מז"א, ונמשכו כחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת בי"ס דלאה, וב"ש ת"ת ונהי"ם בכתר וחח"ן בג"ה דתי"ם דרחל, יש לכוין עתה לקבץ את הגבורה דננח שנתפשטה אז באופן זמני בחח"ן דרחל, ולהביאה לננח שבה, ואז ננסרת מהז"א מספירה לספירה בי"א ספירות דפרטות הננח, וזה נעשה בי"א תיבות דזכרנו לחיים.

הגבורה דננח דד' בחי', פנים דאח', ואח' ופנים דפנים דפני', ופנים דחיצוניות, נמשכים עתה מחדש מננח דז"א לננח דנוק' וננסרת ממנו:

והגבורות דד' בחינות האחרות דפנים דאח', ואח' ופנים דפנים דפני', ופנים דחי', יש לכוין להמשיכם עתה מחדש מננח דז"א לננח דנוק', ולנוסרה ממנו בננח, רק שבזכרנו ינסר בחי' פנים דאח', ואחר מלך עוזר ינסרו ג' בחי' אח' ופנים דפנים דחיצוניות, ופנים דחיצוניות.

ג' בחי' מענין הארות תמורת המיתוקים:

והנה כבר ביארנו לעיל שתמורת המיתוקים יש לכוין להמשיך ג' הארות הנז' שהם ג' בחי', וסדר המשכתם נעשה באופן כזה:

הבחי' הא' הארת המוחין דז"א:

הבחי' הא' שהיא הארת המוחין דפרק ג' דפרטות פ"ג דמוח חכמה המתלבש בפ"ג דננח דז"א ששם מלביש ננח דנוק'. ראה בטבלה דלעיל.

הבחי' הב' הארת המוחין דנוק':

הבחי' הב' היא הארת המוחין דפ"ג דמוח חכמה דנוק' המתלבש בננח דנוק'.

הבחי' הג' הארת גבורה הד' מהה"ג:

והבחי' הג' היא הארת הגבורה הד' מהה"ג המתפשט בננח דנוק' ראה בטבלה לעיל.

ונראה עתה את דוגמת הסידור בזכרנו, ואחר מלך עוזר דיום הח':

זְכוּרָנוּ כְּתָר לְנֹחַ

כוונת קיבוץ הגבורות דנצח דאח' דאח' דפני', ודאח' דחי' שנמשכו ביום א' וב' דר"ה בחח"ן דנוק', ולהמשיכה בנצח דנוק'.

כוונת המשכה מחדש הגבורות דנצח דפנים דאח' דפני', בנצח דנוק'.

(* יכוין לקבץ הוי"ה בחיריק דאח' דאח' דפנימיות, ואח' דחי', שנכנסו ביום א' וז' בחח"ן דנוק', לקבלה בנצח. ולהמשיך מחדש הוי"ה בחיריק מפנים דאחור דפני' עם הריבועים שלהם, [ולהמשיך כל ג' בחי' הנז'] לכתר דנצח דנוק'.

גם יכוין להמשיך תמורת המיתוקים:

חלק מפ"ג דמוח חכמה דז"א המתלבש בפ"ג דנצח דז"א.

גם חלק מפ"ג דמוח חכמה דנוק' המתלבש בנצח דידה.

גם מגבורה ד' מה"ג דדעת דנוק'.

גם יכוין להמשיך מגופא דז"א מפרק ג' דנצח שהוא ה' דחיריק עם נתח ד', לנצח דרחל דחי' הנז' ולנסור ג' נחמים דרחל.

המשכת הארת המוחין דז"א תמורת המיתוקים.

המשכת הארת המוחין דנוק' תמורת המיתוקים.

המשכת הארת גבורה ד' מהה"ג, שנתפשטה בנצח דנוק', תמורת המיתוקים.

כוונת הנסירה מפרק לספירה

כוונות המיתוקים

ג' בחי' הנסרות

גבורה ד' דדעת דנוק'	פ"ג דמוח חכמה דנוק' המתלבש בנצח דנוק'	פ"ג דמוח חכמה דז"א המתלבש בפ"ג דנצח דז"א	אחור דחיצוניות	פנים דאח' דפנימיות	אח' דאח' דפנימיות
אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָּה	יְהוָּה	יְהוָּה	יְהוָּה	יְהוָּה	יְהוָּה
י. יהו. יהוה	י. יהו. יהוה	י. יהו. יהוה	י. יהו. יהוה	י. יהו. יהוה	י. יהו. יהוה

ג' כלי נצח דנוק'

אל
אל
בם

מגופא דז"א מפ"ת דנצח דז"א

ה	ה	ה
ה	ה	ה
יהוה	יהוה	יהוה

ולנסור כתר דנצח דאח"פ דאח' דפנימיות, ואח' דחילוניות דנוק'.

(* מאחר ולשון הקדמות הסיפור מוקשה מעט, הבאנו לשון הסה"ק פרי עץ הגן שסידר הלשון באופן ברור יותר.

בְּכֹךְ עֹזֵר וּבְיָשׁוּעַ וּבְמִצָּח:

י"ס דנצה

(*יכוין להמשיך מחדש ג' הויו"ת בחיריק לאו"פ לפנים
דפנימיות, ופנים דחילוניות דז"א, ליי"ס דנלח דנוק'.

גם יכוין להמשיך תמורת המיתוקים:

חלק מפ"ג דמוח חכמה דז"א המתלבש בפ"ג דנלח דז"א.

גם חלק מפ"ג דמוח חכמה דנוק' המתלבש בנלח דידה.

גם מגבורה ד' מה"ג דדעת דנוק'.

גם יכוין להמשיך מגופא דז"א מפרק ג' דנלח שהוא ה' דחיריק
עם נח ד', לנלח דרחל דבחי' הנז' ולנסור ג' ננחיס דרחל.

כוונת הנסירה מפרק לספירה

גבורה ד'
דדעת דנוק'

פ"ג דמוח חכמה
דנוק' המתלבש
בנצה דנוק'

פ"ג דפ"ג דמוח
חכמה
דז"א המולבש
בפ"ג דנצה דז"א

פנים
דחיצוניות

פנים דפנים
דפנימיות

אח' דפנים
דפנימיות

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

י. יה. יהו. יהוה

י. יה. יהו. יהוה

י. יה. יהו.

י. יה. יהו.

י. יה. יהו.

יהוה

יהוה

יהוה

ג' כלי נלח דנוק'

אל

אל

בם

מגופא דז"א מפ"ת דנלח דז"א

ה

ה

ה

ה

ה

ה

יהוה

יהוה

יהוה

ולנסור י"ס דנלח לאו"פ לפנים

דפנימיות, ופנים דחילוניות דנוק'.

(* מאחר ולשון הקדמות הסידור מוקשה מעט, הבאנו לשון הסה"ק פרי עץ הגן שסידר הלשון באופן ברור יותר.

סדר נסירת יום הט' ערב יוהכ"פ:

ביום הט' ערב יוהכ"פ נסר הוד דז"ן וכן נתקנים יסוד ומלכות דנוק' וננסרים גם הם:

כתב הרב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות (דף ק"ד ע"ג) וזלה"ק:

ונצאר עתה קדר כניסתם, וזה נתצאר לעיל בענין עיוה"כ כי טעם משחז"ל כל האוכל ושותה צט' כאלו התענה ט' ועשירי הוא מפני כי ציום ההוא נסרין ההוד והיסוד והמלכות דרחל נוק' דז"א.

הרי שמלבד מה שלפי סדר הימים ננסרים זז"ן ביום הט' בהוד שבהם, נשלמים גם להתקן ב' הספירות יסוד ומלכות דנוק', ואח"כ ננסרים גם הם מז"א, באופן שנשלמת נסירת זז"ן ביום הט' ערב יוהכ"פ.

יסוד ומלכות דנוק' נתקנים מכח הארת ב' הגבורות המגולות דנו"ה וענינו:

ואופן תיקון יסוד ומלכות הנעשה עתה ביום הט' לצורך נסירתן כאמור, מבאר הרב בשעה"כ דרוש ג' דר"ה (דף צ"ב ע"ג), שהוא בכח הארת הגבורות המגולות דנו"ה, כדמפרש שם וזלה"ק:

ונצאר עתה קדר נסירת והורדת הגבורות של המוחין דז"א צמוחין של הנקצה כמו שזכרנו עתה צמחי הא', כי כל הגבורות אשר היו צז"א צסוד המוחין כנו' מן החכמה שבו עד החזה שהוא שלישי עליון דת"ת שבו צרדתם צנקצה להתפשט מחכמה שצה עד החזה שצה ודאי שאינם צאים צלתי לצוש, וכמו שצהיותם למעלה צז"א היו מלוצשים תוך הנה"י דאי' גם עתה צרדתם אל הנקצה ירדו עם לצושיהם שהם נה"י דאי' ויתפשטו צה עד החזה שצה. האמנם צריך שדע כי מה שיוצד מן המוחין דז"א אל נוק' אינו אלא חצי מוח הדעת שבו שהיא עטרא דגבורה וצה מתלצש ג"כ תוך חצי השמאלי דיסוד דאי' וזו הצחי' היא המתפשטת צנקצה עד החזה שלה כנו'.

וביאור הדברים עפ"י מ"ש לעיל, בענין הג' בחינות הארות המוחין והגבורות הנמשכות מיום הז' תמורת המיתוקים, א' מהבחינות היא הארת המוחין והגבורות הנמשכת לנוק', ונודע כי המוחין באים עם לבוש נה"י דאימא כנודע, ויסוד דאימא מסתיים בחזה דז"א, וזה גורם שהמוחין והגבורות שמהחזה ולמעלה אורותיהם מכוסים מאורות לבוש יסוד דאימא, ומהחזה ולמטה האורותיהם מגולים יען כבר נסתיים לבוש יסוד דאימא בחזה דז"א.

והגם שכאן עסקינן בהמשכת המוחין והגבורות הבאים מז"א לנוק', והיא מלבשת לז"א מהחזה ולמטה, ומה שייך בנוק' ענין הסיתום והגילוי, מבאר רבינו השמן ששון בפרקין (ח"ג דף קכ"א ע"ב אות כ"ז) שהגבורות והמוחין הנמשכים מז"א לנוק' מביאים עמהם את הארת לבוש יסוד דאימא, וזה גורם שהמוחין והגבורות העליונות נקראים סתומים ע"ש הארת לבוש יסוד דאימא שבהם, ומהחזה ולמטה הם מגולים בלי הארת לבוש זה.

והנה אלו הגבורות הם סתומות ע"י הלצוש דיסוד דאי' המתפשט עד החזה שצה ואורותיהם סתומים ואינם מגולים ואינם מאירים ע"ד מה שנתצאר צז"א, ואלו הגבורות הם הם צ' גבורות החסד והגבורה שצה ושליש גבורת הת"ת שצה אצל צ' שלישי הגבו' הת"ת שצה וכל גבורת דנלח וגבורת ההוד שצה הם אורו' מגולים כי כבר נפסק ונגמר לצוש היסוד דאימא צחזה שצה.

ולפי כל האמור מבאר הרב, שהה"ג המתפשטות בנוק', (כחלק מג' הבחינות תמורת המיתוקים כאמור) גם בהם יהיה הסדר האמור, שהגבורות הא' והב' ושליש עליון דגבורה ג' יהיו מכוסים בהארת לבוש יסוד דאימא, והגבורות דב"ש ת"ת ונו"ה יהיו מגולים מבלי הארת לבוש זה.

ולכן הם מאירות צה אור גדול צגילוי וצכח ההארה הגדולה הזאת נעשה היסוד והמל' של הנקצה לפי שהתפשטות הגבו' הוא עד הוד שצה ולא היה עדיין מציאות יסוד ומל' צה אלא על ידי ההארה הנז' וגם נעשו צה יסוד ומלכות מכח ההארה אחרת והוא כי הנה צ' שלישי הגבו' שצמ"ת שצה הוצרכו שם לצורך צ' שלישי הת"ת שצה שאין שם שום צחי' מוח אצל צ' הגבו' דנלח והוד שצה אין צהם צורך שם לפי שכבר שני פרקין תמאין דמוח חו"צ שלה נתפשטו צמוכס כנו"ל.

ונמלאו ב' גבורות אלו עומדות שם שלא לזורך, ולא עוד אלא שאורס גדול מאד בגילוי רב ולכן היה צהן כח לעשות צנקצה צחי' יסוד ומלכות שזה.

והנה מהגבורות דב"ש ת"ת ונו"ה המגולים, ב"ש ת"ת שבהם נמשכים לצורך תיקון בנין ת"ת דנוק', שאין שם הארת המוחין, יען המוחין דדעת דאימא המתפשטים בדת"י, מסתיימת הארתם בחזה דז"א ששם סיום יסוד דאימא, ולכן צריך את הארתם לסייע בתיקון הת"ת הנז', אמנם הנו"ה דנוק' שנמשכת להם הארת המוחין דפ"ג דפ"ג דמוחי חו"ב דז"א המתלבשים בפ"ג דנו"ה דז"א ומאירים לנו"ה דנוק' המלבישים אותם, נמשכת הארת ב' הגבורות המגולות דנו"ה לצורך בנין ותיקון יסוד ומלכות דנוק'.

וענין תיקון יסוד ומלכות דנוק', מאחר ומלבישים הם ליסוד דז"א, שבו הארת המוחין דדת"י בלבד יען יסוד דאימא מסתיים בחזה דז"א, ע"כ צריכים הם סיוע לצורך תיקונם מהארת הב' גבורות המגולות הנז',

והגם שכבר נתקנו יסוד ומלכות מכח כללות, וכללות דכללות, הה"ג דנוק', כנודע מסדר הא"ט ב"ה, מבאר רבינו השמן ששון בפרקין (ח"ג דף קכ"א ע"ב אות ל'), דזה וזה גורם עיי"ש.

וממשיך הרב ומבאר בדרוש:

ונמלא כי ציוס הט' שהוא כנגד ההוד שצנקצה שנספרה אז ציוס הזה עם הפרק תחתון דהוד דז"א, והנה צהוד הזה של הנקצה כלולים יסוד ומל' מן הגבורות המתפשטות זו ילאו שניהם כנו'.

והנה לפי שהיסוד והמלכות שזה נעשו כא' צרגע א' לכן שניהם נכללים יחד ציוס העשירי של יוה"כ ואמנם לפי ששניהם ילאו מכח ההארת ההוד שזה ושם היו כלולים ציוס הט', לכן ארז"ל כל האוכל ושומה ציוס הט' מעלין עליו כאלו התענה תשיעי ועשירי.

והוא שאע"פ שלפי סדר חלוקת הי"ס שננסרים בעשי"ת, היה צריך להיות שביום הט' ינסרו זו"ן בהוד, וביום העשירי יוהכ"פ יתוקן היסוד דנוק' ואז ינסרו ביסוד, ואז לא נדע אימתי תתקן מלכות דנוק' וינסרו במלכות.

לזה מבאר הרב, שמאחר וע"י הגבורות המגולות דנו"ה נתקנו יסוד ומלכות ביום הט', לכן לא רק נסירתם ביסוד יהיה ביום העשירי יוהכ"פ, אלא גם המלכות הנתקנת עם היסוד ביום הט' תנסר ביום העשירי יוהכ"פ, אמנם הם ננסרים בערב יוהכ"פ יחד עם ההוד כמו שהבאנו לעיל בשם הפרע"ח ונבאר בהמשך הטעם.

ונמצא שתיקון יסוד ומלכות נעשה ע"י ב' הגבורות המגולות דנו"ה ביום הט', וכן ננסרים יחד עם ההוד ביום הט'.

אחר שנתקנו יסוד ומלכות דנוק' יש לנוסרם ביום הט' וטעמו:

וטעם תיקון ונסירת יסוד ומלכות עם ההוד ביום הט' מבאר הרב בדרוש א' דיוהכ"פ, שמאחר וזו"ן ננסרים ביוהכ"פ בבחי' הפנימיות, אי אפשר להם להנסר בבחי' הפנימיות עד שתסתיים תחילה בחי' החיצוניות להנסר, כדכתב שם (דף ק' ע"ד) וזלה"ק:

והנה כי בתחילה צריך להשלים תיקון הנוק' בכל צחינומיה צחמי' החיצוניות כדי שמוכל אח"כ ציוהכ"פ לקחת הפנימיות.

וכוונת דב"ק ביאר מרן בנה"ש (דף ל"ח ע"ב), שזו"ן דגבורה דפר' הזמנים נחלקים לחיצוניות ופנימיות, ובחי' החיצוניות שבהם נתקנים מר"ה ועד שמיני עצרת, ובחי' הפנימיות שבהם נתקן ביוהכ"פ, ולכן ביום הט' דעשי"ת יש לנסור את זו"ן לא רק בספירת ההוד השייך לאותו היום אלא גם ביסוד ומלכות, וזאת בכדי לסיים את נסירת החיצוניות למען יוכלו בחי' הפנימיות להנסר ביוהכ"פ.

ענין החיצוניות והפנימיות הנתקן קודם יוהכ"פ, והפנימיות הנתקן ביוהכ"פ:

וענין החיצוניות שנשלם להתקן בערב יוהכ"פ, והפנימיות הנתקן ביוהכ"פ, נתבאר בדב"ק דמין בנה"ש (דף ל"ח ע"ב) וזלה"ק:

ודע כי החיצוניות והפנימיות הנזכר בשני ימים דר"ה שניהם הם לחיצוניות הכולל הנזכר בשער כ"ח שער העיצורים אשר תקונם היה ע"י א"ל ואו"ל צעזור הי"צ וט':

ביום הכפורים הוא תיקון הפנימיות הכולל הנזכר בשער הנז"ל אשר תקונו היה ע"י ט"ס דא"ל וע"י ז"ת דעמיק צעזור הט' ושצעה וכזכר שס כי אחר עיצור שני לחיצוניות התחיל תיקון הפנימיות וכזכר בשער הכוונות ונס' עו"ת (ע"צ ע"צ) כי ציוה"כ נתקן הפנימיות.

הרי כי ר"ה שבו תחילת תיקון החיצוניות, נפרט לחיצוניות ופנימיות, ויוהכ"פ שבו נתקן הפנימיות נחלק גם הוא לחיצוניות ופנימיות.

וביאור הדברים עפ"י מ"ש לעיל מכמה מקומות בדברי הרב והקדמות מרן, שמר"ה ועד שמיני עצרת עסקינן בבירור ותיקון זו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו הנפרטים לחיצוניות ופנימיות:

ובחי' החיצוניות שבהם (הנפרט גם הוא לחיצוניות ופנימיות כדמבאר בב' הימים דר"ה) נתקן בעליית הברורים מבי"ע ובנינם באחור ונסירתם בי"ס מר"ה ועד יוהכ"פ, ואחר יוהכ"פ בימים שבנתיים, ובסוכות נתקנים בחי' הפנים שבהם, וזיווגם נעשה בשמיני עצרת.

ובחי' הפנימיות שבהם נתקן כולו ביוהכ"פ.

ולזה מבאר הרב שיש להשלים את הנסירה דבחי' החיצוניות בערב יוהכ"פ, בכדי שביוהכ"פ יוכלו להתקן בבחי' הפנימיות שבהם, ואם תקשי לך והלא אחר יוהכ"פ תמשיך מלאכת תיקון חיצוניותם בבחי' הפנים, כי האח' שבהם והנסירה בלבד הם נעשו עד יוהכ"פ, ומה ענינו לגמור נסירתם עד יוהכ"פ דייקא, לזה מבאר הרב שאי אפשר לנוק' לקבל את בחי' הפנימיות עד שלא תשתלם בה הבחי' החיצוניות, והכוונה בזה לענין בנין האחור והנסירה שהוא עיקר הבנין כנודע.

ונמצאנו למדים עתה, כי ביום הט' מלבד נסירת זו"ן בהוד יש להשלים ולתקן את ב' הספירות יסוד ומלכות ולנסרם, כאשר סידר מרן בסידורו המאיר כמו שנלמד בע"ה.

מרן בסידורו המאיר סידר כוונה זו ב' פעמים, א' קודם זכרנו, וא' אחר מלך עוזר וענינו:

ומרן בסידורו הקדוש סידר כוונה זו ב' פעמים, הפעם הראשונה (בח"ז עמ' צ"א) קודם זכרנו דיום ט' שם כתב להמשיך הארה גדולה מב' גבורות דנו"ה המגוללים דבחי' פני' וחי' לתקן את יסוד ומלכות הפנימיות וחיצוניות דנוק', ואח"כ בסדר זכרנו לנסור את ג' הספירות הוד יסוד ומלכות הכלולים מי"ס פרטיים, וכל ספירה מהי"ס ננסרת בתיבה אחרת מזכרנו כאמור, ואחר מלך עוזר סידר בפעם הב' אחר נסירת ג' הספירות הוד יסוד ומלכות, לתקן יסוד ומלכות (ראה שם בעמ' ק"ב ע"ב, וט"ס נפל בסידור שכתב דף ס"ג ע"ב).

וטעם סדר הכוונה ב' פעמים, הפעם הא' הוא עבור תיקון יסוד ומלכות דנוק', ונסירת הוד ומלכות דבחי' או"פ דאחור דפנימיות, ואחור דחיצוניות, והפעם הב' עבור תיקון יסוד ומלכות דנוק', ונסירת הוד יסוד ומלכות דבחי' או"פ דפנים דפנימיות, ופנים דחיצוניות, וזה כוונות מרן בסידור שנתקנו פנימיות וחיצוניות, וכמובן שכ"ז נק' חיצוניות לערך יוהכ"פ הנק' פנימיות כמו שנבאר בע"ה באורך המשך הדברים.

והקשה רבינו השמן ששון בפרקין (אות ל"א), שהיה צריך לסדר את המשכת הגבורות אחר כוונת נסירת כתר דהוד בזכרנו, ומדוע סדר את המשכת הגבורות קודם זכרנו שעדיין לא נמשכו כלל. וצ"ע.

סדר נסירת ג' הספירות 'הוד ויסוד ומלכות' ופרטי בהינותיהם תמורת המיתוקים:

ויסוד נסירת הוד ויסוד ומלכות נחלקת לכמה בחי' כמו שלמדנו לעיל בדברי הרב בשעה"כ ובסידורו דמרן ונבארם עתה בע"ה:

הגבורות ד'הוד ויסוד ומלכות' דאח' דאח' דפני', ואח' דחי', יש לקבצם מבג"ה ודתי"ם דרחל ולתתם לה בהוד ויסוד ומלכות שבה ולנוסרה ממנו:

והנה הגבורות ד'הוד ויסוד ומלכות', דאח' דאח' דפני', ואח' דחי', שנמשכו ביום א' וב' דר"ה בבג"ה ודתי"ם ומלכות דרחל בעת הנסירה בתיבת באהבה, שאז נסתלקו המוחין מז"א ונמשכו כחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת ב"ס דלאה, וב"ש ת"ת ונהי"ם בכתר ורח"ן בג"ה דתי"ם דרחל, עתה יש לקבץ את הגבורות ד'הוד ויסוד ומלכות' שנתפשטו באופן זמני בבג"ה ודתי"ם ומלכות דרחל, ולהביאם להוד ויסוד ומלכות דנוק' ולנוסרה מהז"א מספירה לספירה ב"א ספירות דפרטות 'הוד ויסוד ומלכות', וזה נעשה ב"א תיבות דזכרנו לחיים'.

הגבורות ד'הוד ויסוד ומלכות' דד' בחי' פנים דאח', ואח' פנים דפני' דפני', ופנים דחיצוניות, נמשכים עתה מחדש מהוד ויסוד ומלכות דז"א להוד ויסוד ומלכות דנוק' ונגנסרת ממנו:

והגבורות דד' בחינות האחרות דפנים דאח', ואח' פנים דפני' דפני', ופנים דחי', יש לכוין להמשיכם עתה מחדש מ'הוד ויסוד ומלכות' דז"א, להוד ויסוד ומלכות דנוק', ולנוסרה ממנו מהם, רק שבזכרנו ינסר בחי' פנים דאח', ואחר מלך עוזר ינסרו ג' בחי' אח' ופנים דפנימיות, ופנים דחיצוניות.

ג' בחי' מענין הארות תמורת המיתוקים:

והנה כבר ביארנו לעיל שתמורת המיתוקים נמשכים ג' מיני הארות הנז' שהם ג' בחי', ועתה ימשכו באופן כזה:

הבחי' הא' הארת המוחין דז"א:

הבחי' הא' שהיא הארת המוחין דפרק ג' דפרטות פ"ג דמוח בינה ודעת המתלבשים בפ"ג דהוד ודיסוד ודעטרת היסוד דז"א ששם מלבישים הוד ויסוד ומלכות דנוק'. ראה בטבלה דלעיל.

הבחי' הב' הארת המוחין דנוק':

הבחי' הב' היא הארת המוחין דפ"ג דמוח בינה ודעת דנוק' המתלבש בהוד ויסוד ומלכות דנוק'.

הבחי' הג' הארת גבורה הה' מהה"ג:

והבחי' הג' היא הארת הגבורה הה', וכללות ה"ג, וכללות כללות דהה"ג, המתפשטות בהוד ויסוד ומלכות דנוק' ראה בטבלה לעיל.

ונראה עתה את דוגמת הסידור בזכרנו, ואחר מלך עוזר דיום הט':

בְּאֵתְּ בְּתָ

יכוין להמשיך הארה גדולה מצ' גבורות תחתונים המגולים דנ"ה דחילוניות
ופנימיות דנוק' ולהוציא ולתקן י"ס דיסוד ומלכות דפנימיות וחינוניות שלה:

אֵהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

ג' כלי מלכות
אלף דלת גון יוד
אדני
א, אד, אדנ, אדני.

אֵהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

ג' כלי יסוד דנוק'
שין דלת יוד
שדי
ש, שד, שדי.

זְכוּרָנוּ כְּתַר דְּהוּד

כוונת קיבוץ הגבורות דהוד דאו"פ דאח' דפני', ודאח' דחוי' שנמשכו ביום א' וב' דר"ה בבג"ה דנוק', ולהמשיכם בהוד דנוק'.

(* יכוין לקבץ הוי"ה דקיצוץ דאח' דאח' לפנימיות, ואח' דחילוניות, שנכנסו ביום א' וב' בצג"ה, לקבצם בהוד, ולהמשיך מחדש הוי"ה בקיצוץ מפנים דאחור לפני' עם הריצועים שלהם, [ולהמשיך כל ג' בחי' הנז'] לכתר דהוד דנוק'.

כוונת המשכה מחדש הגבורות דהוד דפנים דאח' לפני', בהוד דנוק'.

גם יכוין להמשיך תמורת המיתוקים:

המשכת הארת המוחין דז"א תמורת המיתוקים.

חלק מפ"ג דמוח צינה דז"א המתלבש בפ"ג דהוד דז"א.

המשכת הארת המוחין דנוק' תמורת המיתוקים.

גם חלק מפ"ג דמוח צינה דנוק' המתלבש בהוד דידה.

המשכת הארת גבורה ד' מהה"ג, שנתפשטה בנצח דנוק', תמורת המיתוקים.

גם מגבורה ה' מה"ג דדעת דנוק'.

כוונת הנסירה מפרק לספירה

גם יכוין להמשיך מגופא דז"א מפרק ג' דהוד שהוא ה' דקצוץ עם נתח ד', להוד דרחל דצחי' הנז', ולנסור ג' הודות דרחל.

גבורה ה' דדעת דנוק'	פ"ג דמוח בינה דנוק' המתלבש בהוד דנוק'	פ"ג דמוח בינה דז"א המלובש בפ"ג דהוד דז"א	אחור דחיצוניות	פנים דאח' דפנימיות	אח' דאח' דפנימיות
אהיה יהוה	אהיה יהוה	אהיה יהוה	אהיה יהוה	אהיה יהוה	אהיה יהוה
י. יהו. יהוה	י. יהו. יהוה	י. יהו. יהוה	י. יהו. יהוה	י. יהו. יהוה	י. יהו. יהוה

ג' כלי הוד דנוק'
אלהים
אל, אלה, אלהים
במוזכר

מגופא דז"א מפ"ת דהוד דז"א
ה
ה
ה
יהוה. יהוה. יהוה.

ולנסור כתר דהוד לאו"פ דאח' לפנימיות, ואח' דחילוניות דנוק'.

(* מאחר ולשון הקדמות הסידור מוקשה מעט, הבאנו לשון הסה"ק פרי עץ הגן שסידר הלשון באופן ברור יותר.

כתר דיסוד

כוונת קיבוץ הגבורות דיסוד דאו"פ דאח' דפני', ודאח' דח' שנמשכו ביום א' וב' דר"ה בדת"י דנוק', ולהמשיכם ביסוד דנוק'.

כוונת המשכה מחדש הגבורות דיסוד דפנים דאח' דפני', ביסוד דנוק'.

(* יכוין לקבץ הוי"ה דשורק דאח' דאח' דפנימיות, ואח' דחילונית, שנכנסו ביום א' וב' דת"י, לקבלם דיסוד,

ולהמשיך מחדש הוי"ה דשורק מפנים דאחור דפני' עם הריצועים שלהם, [ולהמשיך כל ג' בחי' הנז'] לכתר דיסוד דנוק'.

גם יכוין להמשיך תמורת המיתוקים:

חלק מפ"ג דמוח דעת דז"א המתלבש בפ"ג דיסוד דז"א.

גם חלק מפ"ג דמוח דעת דנוק' המתלבש דיסוד דידה.

גם כללות ה"ג דדעת דנוק'.

גם להמשיך לה חלק מגבורה דגופא דז"א מפ"ת דיסוד שהוא ה' דשורק עם נתח ד', ולנסור אותו מפ"ת דיסוד דז"א:

המשכת הארת המוחין דז"א תמורת המיתוקים.

המשכת הארת המוחין דנוק' תמורת המיתוקים.

המשכת הארת מכללות ה"ג שנתפשט ביסוד דנוק', תמורת המיתוקים.

כוונת הנסירה מפרק לספירה

פ"ג דמוח דעת דנוק' המתלבש ביסוד דנוק'

אֱהִיָּה
יְהוָה

פ"ג דמוח דעת דז"א המלובש בפ"ג דיסוד דז"א

אֱהִיָּה
יְהוָה

אחור דחיצוניות

אוּהוּוּהוּ
יוּהוּוּהוּ

פנים דאח' דפנימיות

אוּהוּוּהוּ
יוּהוּוּהוּ

אח' דאח' דפנימיות

אוּהוּוּהוּ
יוּהוּוּהוּ

י. יהו. יהוה. יהוה

י. יהו. יהוה. יהוה

י. יהו. יהוה. יהוה

י. יהו. יהוה. יהוה

י. יהו. יהוה. יהוה

כללות ה"ג דדעת דנוק'

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יהו. יהוה. יהוה

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יהו. יהוה. יהוה

מגופא דז"א מפ"ת

דמוח דעת דנוק'

הוּ הוּ הוּ

הוּ הוּ הוּ

יהוה. יהוה. יהוה.

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יהו. יהוה. יהוה

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יהו. יהוה. יהוה

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יהו. יהוה. יהוה

ג' כלי יסוד דנוק'

שין דלת יוד

שדי

ש שד שדי

ולנסור כתר דיסוד דאו"פ דאח' דפנימיות, ואח' דחילונית דנוק'.

כתר דמלכות

כוונת קיבוץ הגבורות דמלכות דאו"פ דאח' דפני', ודאח' דחי' שנמשכו ביום א' וב' דר"ה בדת"י דנוק', ולהמשיכם ביסוד דנוק'.

כוונת המשכה מחדש הגבורות דמלכות דפנים דאח' דפני', ביסוד דנוק'.

(* יכוין זהויות דניקוד לצאות דאח' דאח' דפני', ואח' דחיצוניות, שנכנסו ציוס א' וצ' במלכות

ולהמשיך מחדש הוי"ה דניקוד לצאות עם הריצוע שלו מפנים דאחור דפני' עם הריצועים שלהם, ולהמשיך כל ג' בחי' הנז' לכתר דמלכות דנוק'.

גם יכוין להמשיך תמורת המיתוקים:

חלק ממלכות דמוחין דז"א המתלבש בעטרת היסוד דז"א.

גם חלק ממלכות דמוחין דנוק'.

גם כללות דכללות ה"ג דדעת דנוק'.

גם להמשיך לה חלק מגבורה דגופא דז"א מעטרת יסוד דז"א שהוא הוי"ה דניקוד לצאות עם ריצועו, ולנסור אותו מעטרת דיסוד דז"א:

המשכת הארת המוחין דז"א תמורת המיתוקים.
המשכת הארת המוחין דנוק' תמורת המיתוקים.
המשכת כלות דכללות ה"ג שהתפשטו במל' דנוק'. תמורת המיתוקים.
כוונת הנסירה מפרק לספירה

ממל' דמוחין דנוק'

ממל' דמוחין דז"א המלובש בעטרת היסוד דז"א

אחור דחיצוניות

פנים דאח' דפנימיות

אח' דאח' דפנימיות

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

כללות דכללות ה"ג דדעת דנוק'

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

מגופא דז"א מפ"ת דמוח דעת דנוק'

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

אֱהִיָּה
יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

ג' כלי מלכות דנוק'

אלף דלת נון יוד

אדני

א. אד. אדנ. אדני.

ולנסור כתר דמלכות דאו"פ דאח' דפנימיות, ואח' דחיצוניות דנוק'.

בְּיָמֶיךָ עֲוֹנָר וּבְיָמַי עֲוֹנָר:

י"ס דהוד

(* יכּוּיַן לַהַמְשִׁיךְ ג' הוּי"ת דַּיְקוּד קוּבּוֹן לַאח' וּפְנִיַם דַּפְנִיַם דַּפְנִיַם, וּפְנִיַם דַּחִיכּוֹנִיּוֹת, עִם רִיבּוּעַ שְׁלֵהַם לִי"ס דַּהוּד דַּנוּק'.

כוונת המשכה מחדש הגבורות דהוד דאוי"פ דפניס דפני', ודפניס דחי' בהוד דנוק'.

גם יכּוּיַן לַהַמְשִׁיךְ תַּמּוּרַת הַמִּיתוּקִים:

חַלֵּק מַפ"ג דַּמוּחַ צִינָה דַּז"א הַמַּתְלַבֵּשׁ צַפ"ג דַּהוּד דַּז"א.

המשכת הארת המוחין דז"א תמורת המיתוקים.

גַּם חַלֵּק מַפ"ג דַּמוּחַ צִינָה דַּנוּק' הַמַּתְלַבֵּשׁ צַהוּד דִּידָה.

המשכת הארת המוחין דנוק' תמורת המיתוקים.

גַּם מַגְבּוּרָה ה' מַה"ג דַּדַּעַת דַּנוּק'.

המשכת הארת גבורה ד' מהה"ג, שנתפשטה בנצה דנוק', תמורת המיתוקים.

גַּם יכּוּיַן לַהַמְשִׁיךְ מַגּוּפָא דַּז"א מַפְרַק ג' דַּהוּד שְׁהוּא ה' דַּקְבּוֹן עִם נַתַּח ד', לַהוּד דַּרְחַל דַּצַּחִי הַנּוֹז', וּלְנַסּוֹר ג' הוּדוֹת דַּרְחַל.

כוונת הנסירה מפרק לספירה

אח' דאח' דפנימיות	פניס דאח' דפנימיות	אחור דחיצוניות	פ"ג דמווח בינה דז"א המלובש בפ"ג דהוד דז"א	פ"ג דמווח בינה דנוק' המתלבש בהוד דנוק'	גבורה ה' דדעת דנוק'
אהיה יהוה	אהיה יהוה	אהיה יהוה	אהיה יהוה	אהיה יהוה	אהיה יהוה
י. יה. יהו. יהוה	י. יה. יהו. יהוה	י. יה. יהו. יהוה	י. יה. יהו. יהוה	י. יה. יהו. יהוה	י. יה. יהו. יהוה

ג' כלי הוד דנוק' אלהים אל, אלה, אלהי, אלהים במזוכן

מגופא דז"א מפ"ת דהוד דז"א ה ה ה יהוה. יהוה. יהוה.

וּלְנַסּוֹר י"ס דַּהוּד לַאח' פ דַּפְנִיַם דַּפְנִימִיּוֹת, וּפְנִיַם דַּחִיכּוֹנִיּוֹת דַּנוּק'.

(* מאחר ולשון הקדמות הסיפור מוקשה מעט, הבאנו לשון הסה"ק פרי עץ הגן שסידר הלשון באופן ברור יותר.

י"ס דיסוד

כוונת המשכה מחדש הגבורות דיסוד דאו"פ
דפנים דפני, ודפנים דחי' ביסוד דנוק'.

(* יכוין להמשיך ג' הוי"ת דניקוד שורק דאח' ופנים דפנים
דפני', ופנים דחילוניות, עם ריבוע שלהם ל"ס דיסוד דנוק'.

גם יכוין להמשיך תמורת המיתוקים:

חלק מפ"ג דמוח דעת דז"א המתלבש בפ"ג דיסוד דז"א.

המשכת הארת המוחין
דז"א תמורת המיתוקים.

גם חלק מפ"ג דמוח דעת דנוק' המתלבש ציסוד דידה.

המשכת הארת המוחין
דנוק' תמורת המיתוקים.

גם מכללות ה"ג דדעת דנוק'.

המשכת הארת מכללות
ה"ג שנתפשט ביסוד
דנוק', תמורת המיתוקים.

גם להמשיך לה חלק מגבורה דגופא דז"א מפ"ת דיסוד שהוא
ה' דשורק עם נח ד' ולנסור אותו מפ"ת דיסוד דז"א:

כוונת הנסירה מפרק לספירה

פ"ג דמוח דעת
דנוק' המתלבש
ביסוד דנוק'

פ"ג דמוח דעת
דז"א המלובש
בפ"ג דיסוד דז"א

אחור
דחיצוניות

פנים דאח'
דפנימיות

אח' דאח'
דפנימיות

אהיה
יהוה

אהיה
יהוה

אהויהוה
יהוהוהוה

אהויהוה
יהוהוהוה

אהויהוה
יהוהוהוה

י. יהו. יהוה

י. יהו. יהוה

י. יהו. יהוה

י. יהו. יהוה

י. יהו. יהוה

כללות ה"ג דדעת דנוק'

מגופא דז"א מפ"ת

אהיה
יהוה

אהיה
יהוה

דמוח דעת דנוק'

הו הו הו

הו הו הו

י. יהו. יהוה

י. יהו. יהוה

יהוה. יהוה. יהוה.

אהיה
יהוה

י. יהו. יהוה

אהיה
יהוה

אהיה
יהוה

י. יהו. יהוה

י. יהו. יהוה

ג' כלי יסוד דנוק'
שין דלת יוד
שדי
ש שד שדי

ולנסור י"ס דיסוד דאו"פ דאח' דפנימיות, ואח' דחילוניות דנוק'.

י"ס דמלכות

כוונת המשכה מחדש הגבורות דמלכות דאו"פ דפנים דפני', ודפנים דחי' ביסוד

(* יכוין להמשיך ג' הוי"ת דניקוד לעולם דאח' ודפנים דפני', ופנים דחי' עם ריבוע שלהם ל"ס דמלכות דנוק'.

גם יכוין להמשיך תמורת המיתוקים:

המשכת הארת המוחין דז"א תמורת המיתוקים.

חלק ממלכות דמוחין דז"א המתלבש בעטרת היסוד דז"א.

המשכת הארת המוחין דנוק' תמורת המיתוקים.

גם חלק ממלכות דמוחין דנוק'.

המשכת כלות דכללות ה"ג שהתפשטו במל' דנוק'. תמורת המיתוקים.

גם מכללות דכללות ה"ג דדעת דנוק'.

כוונת הנסירה מפרק לספירה

גם להמשיך לה חלק מגבורה דגופא דז"א מעטרת יסוד דז"א שהוא הוי"ה דניקוד דבאות עם ריבועו ולנסור אותו מעטרת דיסוד דז"א:

ממל' דמוחין דנוק'	ממל' דמוחין דז"א המלוּבש בעטרת היסוד דז"א	אחור דחיצוניות	פנים דאח' דפנימיות	אח' דאח' דפנימיות
אֶהִיָּה יְהוָה	אֶהִיָּה יְהוָה	אֶהִיָּה יְהוָה	אֶהִיָּה יְהוָה	אֶהִיָּה יְהוָה
י. יה. יהו. יהוה	י. יה. יהו. יהוה	י. יה. יהו. יהוה	י. יה. יהו. יהוה	י. יה. יהו. יהוה

כללות דכללות ה"ג דדעת דנוק'

מגופא דז"א מפ"ת דמוח דעת דנוק'

אֶהִיָּה יְהוָה	אֶהִיָּה יְהוָה	אֶהִיָּה יְהוָה
י. יה. יהו. יהוה	י. יה. יהו. יהוה	י. יה. יהו. יהוה

אֶהִיָּה

יְהוָה

י. יה. יהו. יהוה

אֶהִיָּה יְהוָה	אֶהִיָּה יְהוָה
י. יה. יהו. יהוה	י. יה. יהו. יהוה

ג' כלי מלכות דנוק'

אלף דלת נון יוד

אדני

א. אד. אדנ. אדני.

ולנסור י"ס דמלכות דאו"פ דאח' דפנימיות, ואח' דחיצוניות דנוק'.

יכוין להמשיך הארה גדולה מצ' גבורות תחתונים המגולים דנ"ה דחילוניות
ודפנימיות דנוק' ולהוציא ולתקן י"ס דיסוד ומלכות דפנימיות וחילוניות שלה:

אֱהִיָּה
יְהוָה
י. יה. יהו. יהוה

אֱהִיָּה
יְהוָה
י. יה. יהו. יהוה

אחר נסירת הוד יסוד ומלכות' סידר מרן בסידורו המאיר להמשיך את כללות וכללות ה"ח ליסוד ומלכות:
והנה מרן בסידורו המאיר, (ח"ז דף ק"ג ע"ב) סידר אחר נסירת הוד יסוד ומלכות, והמשכת ב' הגבורות
המגולות דנו"ה לצורך תיקון יסוד ומלכות דנוק', את המשכת כללות ה"ח ביסוד דנוק', וכללות
דכללות ה"ח במלכות דנוק' וזה תוארה:

גם יכוין להמשיך כללות ה"ח דיסוד דאימא,
וכללות דכללות דה"ח ליסוד ומל' דנוק'

א
כללות דכללות ה"ח

יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי מלכות דנוק'
אלף דלת נון יוד
אדני
א, אד, אדנ, אדני.

ב
כללות ה"ח

יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי יסוד דנוק'
שין דלת יוד
שדי
ש, שד, שדי.

ענין המשכת כללות, וכללות דכללות ה"ח מיסוד דאימא ליסוד ומלכות דנוק':

וביאור כוונה זו יובן עפ"י מ"ש הרב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות (דף ק"ד ע"א-וג'), וזלה"ק:

ודע כי להיות כי ציוס ר"ה נצרא העולם, לכן חוזר להיות ציוס ר"ה שבכל שנה ושנה כענין מה שהיה ציוס
ר"ה שבו נצרא העולם, והוא כי חוזרין זו"ן לעמוד אב"א, ולריכס נסירה וחזרת פב"פ, ומצוק ונישוק חווג
וזה נמשך מר"ה עד ח' עלרת.

הרי מבאר הרב בקצרה את ענין עבודת הזמן שמר"ה ועד שמיני עצרת, והוא כי זו"ן דגבורה דשנה זו
נתקנים בירוריהם ונמשכים להם המוחין דגדלות דאחור ונבנים אב"א, ואח"כ ננסרים, ומתבררים
בירוריהם דפנים ונבנים במוחין דפנים, ומזדווגים.

ובהמשך הדרוש מבאר הרב אימתי נעשה כל בחינה, וכתב כי מיום א' דר"ה ועד יוהכ"פ ננסרים כל
הי"ס דרחל, ובוודאי שתחילה מתבררים מבי"ע, ונמשכים המוחין דגדלות דאחור ונבנים בקומת האחור
שבהם, ואח"כ ממוצאי יוהכ"פ עד שמיני עצרת הוא ענין חיבוק הימין ויכולה לעמוד עמו פב"פ.

וענין חיבוק הימין, מבאר הרב, שהוא ענין לקיחת עטרא דחסדים, ויש בזה ד' בחינות כדמפרש שם וזלה"ק:

ואמנם חיבוק הימין הוא לקיחתה גם את עטרא דחסדים, האמנם החסדים האלו יש בהם צ' בחי' הצחי' הא' היא החסדים שלוקחת מן אימא עלמה שלא ע"י ז"א בהמשך כל הימים הנו', ויש צחי' זו צ' חלקים החלק הא' הם החסדים דא"פ והחלק הצ' הוא דאור מקיף וצחי' הצ' היא החסדים שלוקחת מו"א עלמו ואינם מצחי' הדעת עלמו אשר צו"א אלא צחי' החסדים המתפשטין צו"ק דגופא דז"א כנודע. וכו'.

ואמנם ענין המשכת החסדים דאימא צקוד א"פ הוא שלא ע"י מעשה, אלא בכל יום ויום ממוצאי יוה"כ עד יום הא' של סוכות נגמרים לכנס בה, והימים האלו צעמם יש בהם שלימות הזה והמשכתם צקוד אור מקיף הוא ע"י מצות סוכה שהוא צחי' אור מקיף עלינו כנודע. והמשכת החסדים דז"א צאור פנימי ואור מקיף שניהם נעשים ע"י מצות הלולב אלא שע"י נטילת לולב ועשיית הנענועים נכנס האור הפנימי וע"י ההקפת המוצח עם הלולב נכנס אור המקיף.

והוא כי החסדים הנמשכים מאחרי יוהכ"פ ואילך נחלקים לד' בחי', ואלו הם:

בחי' החסדים הנמשכים מאימא לנוק' ואלו הם:

בחי' א' והיא אר"פ שבהם הנמשך בימים שמערב יוהכ"פ ובימים שבנתיים.

בחי' ב' והיא אוה"מ הנמשך בכח מצות הסוכה.

בחי' החסדים הנמשכים מז"א לנוק' ואלו הם:

בחי' א' והיא אר"פ שבהם הנמשך בנענועי ההלל.

בחי' ב' והיא אוה"מ הנמשך בהקפות התיבה.

ורבינו השמן ששון בביאורו על שעה"כ שם (ח"ג דף קל"ה ע"ד אות י"ג) מבאר באורך, כי ענין חיבוק הימין הוא כדרך שנתבאר לעיל דחיבוק השמאל אינו כפשוטו, אלא הוא ענין המשכת המוחין דאחור, כן עתה ענין חיבוק הימין והמשכת החסדים אינו כפשוטו, אלא הכוונה להמשכת המוחין דפנים דזו"ן דגבורה דשנה זו, שעתה מתחיל עת המשכתם,

ונודע בסדר המשכת המוחין דפנים דכל יום, כי בתחילה נמשכים הם לנוק' בתיבות מלך עוזר ומושיע ומגן לתת לה כח להתגדל, ואח"כ מסתלקים ממנה ונמשכים בכריעות וזקיפות הב' לז"א, והז"א מאיר מהם אליה, וכן עתה אחר שנמשכו המוחין דגדלות דאחור לזו"ן בר"ה ונבנו בקומתם דאחור, ונסרו במשך עשי"ת, אזי מערב יוהכ"פ ואילך מתחילים להמשך המוחין דגדלות דפנים, תחילה מאימא לנוק' מערב יוהכ"פ ובמצות הסוכה, וכן מז"א לנוק' בנענועים והקפות התיבה והושענות כאמור.

ואע"פ דמצינן בכל יום שנמשכים תחילה המוחין מאימא לנוק' במלך עוזר, ואח"כ יוצאים ממנה ונמשכים בז"א, והז"א מאיר לנוק', וכאן מצינן שנמשכים ביחד גם המוחין דאימא ומז"א, כבר כתב ע"ז רבינו המהרש"ו בסה"ק עולת תמיד שער ר"ה ויוהכ"פ שאין בזה קפידה, וזלה"ק שם:

ואח"כ נכנסים צה צחינת החסדים פנימים מאימא עלמה וזהו אחר יוה"כ, שאז כבר חזרה פנים צפנים עם זעיר, ואלו הם כניסת נה"י דאימא צנוקצא צהייתה פנים צפנים כנודע צמקום אחר. ואחר שכבר נכנסו החסדים דאימא הפנימים ונתפשטו צגופה, הנה החסדים המקיפים דאימא נכנסין אח"כ צסוכות, ואין קפידא אס גם החסדים פנימים דזעיר יכנסו צה ג"כ. והנה צסוכות אז נכנסין החסדים המקיפים דאימא צה ונכנסין ג"כ החסדים פנימים ומקיפים דזעיר עלמו ומאיר צה ג"כ.

הרי שכהמשך למוחין דגדלות דאחור שנמשכו בר"ה לזו"ן דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו, וע"י נבנו זו"ן בקומתם באחור ונסרו בעשי"ת, מתחילים עתה בערב יוהכ"פ להמשך המוחין דגדלות דפנים הנקראים בשם חיבוק הימין - וחסדים, וסדר המשכתם הוא ע"ד התפשטות החסדים, והם ה' חסדים הנמשכים בחג"ת נ"ה, וכללותם ביסוד, וכללות כללותם במלכות.

אמנם לעולם הם מוחין דפנים הנמשכים ובאים מערב יוהכ"פ ובימים שבנתיים, ובמצות הסוכה, והנענועים והושענות, ועל ידם נבנים זו"ן הנז' בקומתם דפנים, כ"ז לצורך הזיווג שיעשה בשמיני עצרת.

סדר כניסת החסדים דאו"פ מאימא והם המוחין דפנים מערב יוהכ"פ ואילך:

ואחר ביארנו כל זאת, שהמוחין דפנים נמשכים באופן של התפשטות החסדים, והמוחין הנמשכים מאימא לנוק' באופן של החסדים דאו"פ דאימא, מבאר הרב בדרוש ג' דסוכות שנמשכים מתתא לעילא, והוא תחילה כללות דכללות ה"ח, ואח"כ כללות הה"ח, ואח"כ החסד הה' והד' וכו', היפך החסדים דאו"פ דאימא שנמשכים במצות הסוכה מעילא לתתא, החסד הא' והב' והג' וכו'.

וטעם הדבר נתבאר שם, דמאחר ותחילת התפשטות החסדים דאו"פ דאימא הוא מערב יוהכ"פ, מאחר ומר"ה ועשי"ת היה בנוק' רק דינים וגבורות, אם יכנס החסד הא' כסדר החסדים מעילא לתתא יתבטלו החסדים בגבורות והדינים הקשים שבה, ע"כ נמשכים הם אט אט בה, תחילה כללותם, ואח"כ כללותם בערב יוהכ"פ, ואח"כ חסד הה' ביום י"א בתשרי וכן הלאה, עד שיתבסמו הגבורות בה.

והנה בערב יוהכ"פ כבר ביארנו שנמשך כללות הה"ח ביסוד הנוק', וכללות כללותם במלכותה, כדכתב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות שם (דף ק"ד ע"ג) וזלה"ק:

ונצאר עתה סדר כניסתם וזה נתצאר לעיל צענין עיוה"כ כי טעם משחז"ל כל האוכל ושותה צט' כאלו התענה ט' ועשירי הוא מפני כי ציוס הוא נקריין יהוד והיסוד והמלכות דרחל נוק' דז"א וגם נכסו אז צחי' כללות הארת החסדים במל' צנה ואח"כ צחי' כללותם ביסוד צנה כנז' פס.

הרי כי בערב יוהכ"פ, אחר שנשלמו להמשך הארת המוחין והגבורות בנוק', ונגסרו זו"ן בכל קומתם, מתחילים להמשך בהם מקצת החסדים שהם בחי' מהמוחין דפנים כאמור.

ואחר שלמדנו את עניני וכוונות נסירת ערב יוהכ"פ, נבוא לבאר עפ"י סודן של דברים את מנהגי עניני וכוונות ערב יום הכפורים, והם מנהג הכפרות, ומצות אכילת ערב יוהכ"פ, ותפילת המנחה והמלקות מנהגם וכוונותיהם, והטבילה כפי שנזכה לכתוב בזה מעט בע"ה.

מנהג הכפרות וענינו:

הנה נודע בכל תפוצות ישראל מנהג הכפרות, שמקורו בדברי ה'גאונים', (ראה תשובת ר' ששנא גאון בתשובות הגאונים שערי תשובה סימן רצ"ט).

בטעם עשיית הכפרות:

וענינו וטעמו נתבאר בטור ועוד מקומות, שהכפרה היא תמורת האדם, שאם נגזר עליו ח"ו מיתה בכח ששב בתשובה ועושה הכפרה יהיה כפרתו תמורת מיתתו, שכיון שיצא המשחית שוב אינו שב אלא אם חל על איזה דבר, או להשביע עניו של השטן שמקטרג על הבריות לתת בידו איזה דבר.

ובשו"ת מהר"י וייל (סימן קצ"ב) כתב עוד בזה וזלה"ק:

בערב יום כפורים יעשה כפרות ויאמר חת"כ ר"ת חליפתי תמורת כפרתי זהו שם החותך חיים לכל חי, ויחשוב בלבו שהוא חייב מיתה כמו זה והיינו טעם הקרצנות זורקו לארץ כעין סקילה, שוחטו הרג, תופסו בידו בלואר הבהמה היינו חנק, שורפו היינו שריפה, היינו דכתיב (משלי יא ח) צדיק מצלה נחלץ ויבא רשע תחטיו, וכתוב (איוב לג כד) פדעו מרדת שחת מצלתי כופר. כיון שיצא המשחית אינו משיב אלא"כ צריך לחול על שום דבר.

מנהג וענין הכפרות עפ"י סודן של דברים:

ובענין מנהג זה ענינו סדרו וסודו מבאר הרב בשעה"כ דרוש מנהגי יוהכ"פ (דף ק' ע"א) וזלה"ק:

מנהג של הכפרה המנהג הנזכר בספרי הגאונים היה מורי ז"ל נזהר מאד לקיימו.

והיה לוקח תרנגול א' לבן לכל א' מצני הצית הזכרים, ותרגולת א' לבנה לכל א' מצני הצית הנקבות, ולפיכך לאשה מעוברת ישחוט עליה מספק ב' תרנגול א' זכר אולי הוא זכר, ותרגולת א' נקבה אולי הולד נקבה, ועוד תרגולת אחרת בשביל האשה ענמה נמצא שהם ג' תרגולים ב' נקבות וא' זכר לכל אשה מעוברת.

רבינו האר"י נזהר בקיום מנהג הכפרות

לקח תרנגול א' לכל א' ולמעוברת ג', מספק אם יש לה זכר או נקבה

וזמן שחיטתו הוא בליל עיה"כ באשמורת קודם עלות השחר אחר סליחות.

זמן שחיטת התרגול קודם עלות השחר

וסוד הדבר הוא לכפות את הדינים כי הנה התרגול נק' גבר כי הוא צמי' ה"ג אשר ציטוד דנוק' הנק' גבר' והוא נשחט ג"כ ביום הט' שגם הוא כנגד היסוד כנ"ל וע"י השחיטה נכנעים ונמתקים גבו' היסוד הנו'.

ענין השחיטה להמתיק גבורות היסוד

וכנגדו הוא השעיר המשתלח ביום הכפורים כי הנה השעיר ההוא הוא גבו' שצמל' דנוק' אשר הם דינין קשים יותר מן הגבו' שציטוד שבו הנקרא גבר ותרגול ולפי שהוא יוה"כ יש צנו כח למתק אפי' הגבו' קשות שצמלכות שבה הנק' שעיר אבל צעויה"כ אין צנו כח אלא בגבורות היסוד שאינם כ"כ קשים,

גבורות המלכות א"א להמתיק והיו נמתקים רק ע"י שעיר המשתלח

ואפילו הכי אינם נמתקים אלא באשמורת הבוקר שהוא עת רצון והרחמים גוברים אז.

עת המתקת הגבורות שביסוד רק סמוך לעלות השחר

ועוד טעם אחר כמו שהקדמנו כי יסוד נרמז צט' והמלכות צעשור שהוא יוה"כ ולכן כל צמי' נעשית ביום המיוחד לה:

וכן הגבורות דיסוד בלבד נמתקים בערב יוהר"ה

והרי נתבאר בדברי הרב כמה ענינים במנהג הכפרות ואלו הם:

א. שרבינו האר"י נזהר מאד לקיים מנהג זה של רבותינו ה'גאונים', שלא כאלו שהתנגדו למנהג זה כנודע.

ב. באופן קיום המנהג, והוא לקחת תרנגול לבן לזכר, ותרגולת לבנה לנקבה, שלא כאלו שנהגו לקיים מנהג זה בדברים אחרים.

ג. לקחת כפרה לכל א' מבני הבית במיוחד, ולאשה מעוברת ג' תרגולים: תרגולת א' נקבה עבודה, ותרגולת א' זכר מספק שמעוברת בזכר, ועוד תרגולת נקבה מספק שמעוברת בנקבה.

ד. לשחוט התרגול דווקא קודם עלות השחר שאז הוא עת רצון הרחמים גוברים.

ה. בטעם השחיטה, והוא להמתיק את הה"ג המתפשטים ביסוד דנוק', מאחר וכבר למדנו לעיל שהגבורות דיסוד ומלכות נמשכים בנוק' בערב יוהכ"פ, ודווקא קודם עלות השחר שהרחמים גוברים נוכל להמתיקם.

הגבורות דמלכות יכולות להתמתק רק בזמן שבית המקדש היה קיים ע"י שעיר המשתלח, כדאיתא בסידורי האר"י.

הרי שעפ"י סודן של דברים ענין הכפרות נעשה דווקא ביום ערב יוהכ"פ, שאז הוא תיקון ונסירת ג' הספירות הוד יסוד ומלכות, ומאחר וביסוד נמשכים כללות הה"ג והם דינים קשים, ע"כ ע"י שחיטת התרנגול מכוונים להמתיק את הה"ג שביסוד, אמנם כללות דכללות הה"ג הנמשכים במלכות אין בכוחנו להמתיקן היות והם דינים קשים מאוד, ורק ביוהכ"פ ע"י שעיר המשתלח בזמן שבית המקדש היה קיים יכלו להמתיקו.

מלבד מה שיכוין האדם בשחיטת התרנגול להמתיק הה"ג שביסוד, יכוין גם להמתיק הה"ג דשורש נשמתו:

וכתבו בסידורי האר"י (סידור קול יעקב דף רמ"ו ע"ב, ועוד סידורים) שמלבד מה שיכוין האדם ע"י שחיטת התרנגול להמתיק את כללות הה"ג שביסוד דנוק', יכוין גם להמתיקם משורש נשמתו כדכתב שם וזלה"ק:

וּכְרִיךְ לַכוּון שְׁכַל אֶחָד יֵשׁ לוֹ שׁוֹרֵשׁ צִסּוּד כִּי דֶרֶךְ יִסּוּד יוֹאֲלוֹת כֹּל הַנְּשָׁמוֹת וְאִף שִׁיחָהּ שׁוֹרֵשׁ שְׁלוֹ אַחַר עַל כֹּל פְּנִיִּים הַמְעַבֵּר שְׁלוֹ דֶרֶךְ יִסּוּד וְלִכֵּן יִכוּון לְהַמְתִּיק הַדִּינִים דִּיִּסּוּד מִשׁוֹרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ, וְנִקְרָא כִּפְרָה דּוֹגְמַת הַשְּׁעִיר.

סדר עריכת הכפרות:

סדר עריכת מנהג הכפרות לא נתבאר בדברי האר"י כיצד יש לעורכו, ובכתבי הגאונים והראשונים מובא שיש לומר תחילה הפסוקין האלו:

בְּנֵי אָדָם יוֹשְׁבֵי הַשָּׁךְ וְצִלְמוֹת אֲסִירֵי עֲנִי וּבְרִזָּל: יוֹצִיאֵם מִחֶשֶׁךְ וְצִלְמוֹת וּמוֹסְרוֹתֵיהֶם יִנְתֵּק: אֲוִילִים מִדֶּרֶךְ פְּשָׁעִים וּמַעֲוֹנוֹתֵיהֶם יִתְעַנּוּ: כָּל אֶכָּל תִּתְעַב נִפְשָׁם וַיִּגְעִעוּ עַד שְׁעָרֵי מוֹת: וַיִּזְעַקוּ אֶל יְהוָה בְּצַר לָהֶם מִמַּצְוֹתֵיהֶם יוֹשִׁיעֵם: יִשְׁלַח דְּבָרוֹ וַיִּרְפָּאֵם וַיִּמְלֹט מִשְׁחִיתוֹתָם: יוֹדוּ לַיהוָה חֲסֵדוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לְבְנֵי אָדָם: אִם יֵשׁ עָלָיו מִלְאָךְ מְלִיץ אֶחָד מִנֵּי אֱלֹהִים, לְהַגִּיד לְאָדָם יִשְׂרָאֵל: וַיַּחַנְנוּ וַיֹּאמְרוּ פְדֵעָהּוּ מִדֶּדֶת שַׁחַת מְצֵאתִי כֶּפֶר:

אמנם אמירת פסוקים אלו נהגו לאומרם בני אשכנז בלבד כדאיתא בסידורי האר"י למיניהם עיי"ש, בהם, אמנם בני ספרד לא נהגו באמירת פסוקים אלו כדכתב רבינו כף החיים (סימן תר"ה ס"ק ח' וט') וזלה"ק:

[ח'] וכן נוהגין בכל מדינות אלו וכו'. וכן נוהגין בני ספרד. אלא שאין נוהגין לומר הפסוקים הנזכרים בצאת ג', רק מסבבים על הראש ואומרים זה חליפתי וכו' זה התרנגול ילך למיתה ואני אכנס וכו'. ויש נוהגין לומר קודם זה חליפתי וכו' רק פסוק נפש תחת נפש. ויש מדקדקים לומר זה התרנגול ילך למיתה ואכנס אני וכו', ואין אומרים ואני אכנס וכו' כדי ללא לשתמע זה ילך למיתה והוא ס"ו. וכן כשמסבבים לאחרים אומרים ותכנס אתה ולא ואתה תכנס מטעם הנזכר:

[ט] וקודם הכל יש לומר לשם יחוד קודשא צריך הוא ושכינתיה וכו' הנה אנכי צא לעשות כפרה זו לתקן את שורשה במקום עליון, ויהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שתהא שעה זו אשר חוט מסדך גובר בעולם עם רצון ורחמים ובכח סגולת שחיטת גזר זה יומתקו ה' גבורות יסוד גזר בעלמא נוקבא קדישא דז"א, צחינתנו אשר זו דרך מעבר נשמותינו, ואתה תקום תרחס ליון כי עם לחננה כי צא מועד, ומצנה

צית המקדש צמורה צימינו ושם נעשה לפניך משפט שעיר המשחלח ושעירי עיזים נעשה צרלון, יראו עינינו וישמח לצנו, יהיו לרלון וכו', ואחר כך אומר הפסוקים ואחר כך זה חליפתי וכו'. סידור רצ יעצ"ך:

יסובב הכפרה ג"פ מעל ראשו ויאמר ג"פ זה חליפתי תמורת כפרתי:

ויקח הכפרה ויסובב על ראשו ג"פ ויאמר ג"פ, כדכתב בטור (סימן תר"ה), ובלבוש (סימן תר"ה ס"א), ובמטה אפרים (סימן תר"ה).

זֶה חֲלִיפְתִי, זֶה תְּמוּרָתִי, זֶה פְּפָרְתִי, זֶה הַתְּרַנְגוּל יִלְךְ לְמִיתָה, וְאָנִי אֶפְיֵס וְאֵלְךָ לְחַיִּים טוֹבִים אֲרוּכִים וּלְשָׁלוֹם:

ותיכף ישחוט התרנגול ויכוין למתק הה"ג כנז"ל.

בעת אמירת כפרתי חליפתי תמורת יכוין שהם ר"ת הת"ך החותך חיים לכל חי:

ובשו"ת מהר"י וויל זצ"ל (סימן קצ"א) כתב, לכוין בעת הכפרות כשאומר הנוסח 'זה חליפתי תמורת כפרתי' שהוא ר"ת שם הק' חת"ך החותך חיים לכל חי.

אחר שהיטת התרנגול יקיים מצות כסוי הדם:

ונהגו העולם אחר שהשוחט ישחט התרנגול, יקח המתכפר מעט עפר ויברך ברכת אקב"ו על כסוי דם בעפר ויקיים מצות כסוי הדם.

ענין אכילת עשי"ת וערב יום כפור בסוד כל האוכל בט' כאילו התענה תשיעי ועשירי והמסתעף:
ועתה נבוא לבאר את ענין אכילת עשי"ת וערב יום כפור והמסתעף ממנה הנוגע לתיקון זו"ן דגבורה
דפר' הזמנים.

מה ענין הגבורות המגולות המתקנות ביסוד ומלכות ביום הט' למאמר הז"ל כל האוכל בט' וכו':

והנה בשעה"כ דרוש ג' דר"ה (דף צ"ב ע"ד), כתב הרב וזלה"ק:

והנה לפי שהיסוד והמלכות שזה נעשו כא' צרוע א' לכן שניהם נכללים יחד ציום העשירי של יוה"כ ואמנם
לפי ששניהם ילאו מכת ההארט ההוד שזה ושם היו כלולים ציום הט' לכן ארז"ל כל האוכל ושותה ציום
הט' מעלין עליו כאלו התענה תשיעי ועשירי.

ומבאר הרב שענין הגבורות המגולות דנו"ה גורם לתקן את יסוד ומלכות ביום הט', ולכן נכללים היסוד
עם המלכות והיו צריכים להנסר ביום העשירי יוהכ"פ, אמנם כבר נתבאר לעיל שננסרים ביום הט' ערב
יוהכ"פ בגלל שצריך לסיים את תיקון ונסירת החיצוניות קודם תיקון הפנימיות הגמור הנעשה ביוהכ"פ,
ומוסף הרב ומבאר שענין תיקונם ביום הט' הוא סוד מאמר חז"ל 'כל האוכל בט' מעלה עליו הכתוב
כאלו התענה תשיעי ועשירי'.

ולכאורה קשה, מה ענין אכילת יום הט' לנסירת יסוד ומלכות שנעשה בסדר התפילה בכוונותינו, והלא
נודע בע"ח שער פנימיות וחיצוניות (שער מ' פ"ב) כי התפילה הנאמרת בדיבור מתקנת בבחי'
הפנימיות, והאכילה שהיא בחי' מעשה מתקנת בבחי' חיצוניות, וא"כ מה ענין זה לזה כאשר הקשה זה
רבינו השמן ששון בפרקין (ח"ג דף קכ"א ע"ב אות ל"ג) עיי"ש בדבריו.

ענין אכילה ושתיה דכל יום מתקן בחיצוניות העולמות הגמור דאותו הזמן:

ולבאר הענין נקדים לבאר את ענין האכילה והשתיה דכל השנה בכללות כדכתב הרב בשעה"כ דרוש א'
דיוהכ"פ (דף ק' ע"ג) וזלה"ק:

דע כי כבר נת"ל בענין ר"ה כי כל ימות השנה ע"י אכילתנו ושתיתנו הגופני שאנו מזכרים עליהם כמה
צרכות המוציא וצרכת המזון וצרכת הנהנין כולם, הנה ע"י הצרכות ההם אנו ממשיכים לז"א ולנוק' רחל
צחי' אכילה ושתיה רחילה סיכה נעילת הסנדל ותשמיש המטה מן אימא עילאה. ואמנם האכילה והשתיה
ההם הם אכילה ושתיה גופנית נמשך מן חיצוניות אימא עילאה.

והוא שהנה נודע כי האכילה והשתיה דכל יום מתקן את בחי' חיצוניות הגמור דאותו היום כדמבאר מרן
בנה"ש (דף כ' ע"ד) באורך בכוונת הברכה, והרחיב לבאר ענינה רבינו השמן ששון בסה"ק פתח עינים
(דף ד' ע"א), וכתב שם וזלה"ק:

דהנה נודע דעל ידי תפלותינו צד' חלקי התפלה נתקנו ד' צחינות והם צחי' פנימיות ומיאו' דפנימיות.
ופנימיות ומיאו' דחיצוניות דחיצוניות דחיצוניות ע"י ד' חלקי המעשה שהם
יפנה ויטול וליצי' ותפילין, וצ' צחי' שהם פנימיות וחיצוניות דפנימיות הנז"ל ע"י ד' חלקי הדבור, כנו' כל
זה באורך בשער הכונות דרוש צ' וג' דתפלת השחר, וכנו"ל בהתחלת סדר התפלה יעש"ב.

ויש עוד צחי' הנתקנת ע"י אכילתנו ושתיתנו הגופני והוא צחי' חיצוניות הגמור כנו' בשער הכונות
דרושי יוה"כ דרוש א' וז"ל דע כי כבר נת"ל בענין ר"ה כי כל ימות השנה ע"י אכילתנו ושתיתנו הגופני
שאנו מזכרים עליהם כמה צרכות וכו' נמשך מן חיצוניות אימא ע"י צחי' אכילה ושתיה וכו', ואין צחי' זו
אלא אחר התפלה דאין אכילה קודם תפלה וכו' התפלה כבר נתקן כל צ' צחי' של חיצו' ופני' דחיצוניות,
ע"י המעשה שהוא יפנה ויטול, וע"י הדבור, חיצוניו' דפנימיות דפנימיות. א"כ צחי' הנתקנת ע"י מלאת
ברכת הנהנין הוא צחי' חיצוניות הגמור.

הרי שבסדר מערכת תיקון הברורים הנעשה בכל יום מתקנים ע"י התפילות את הברורים הנוגעים להם דבחי' הפנימיות, וכן ע"י עסק התורה נתקנת בחי' פנימיות מעולה יותר, וע"י מצוות מעשיות נתקנים הברורים מבחי' החיצוניות כמו שנתבאר זה בע"ח שער פנימיות וחיצוניות (פ"ב) עיי"ש.

וכנגדם יש ברורים דאיתו היום דבחי' חיצוניות הגמור הנתקנים ע"י אכילה ושתייה וברכותיהם, ולזה **כתב** הרב בשעה"כ דרוש ענין השולחן דש"ק (דף ע"ב ע"ב) וזלה"ק:

ודע כי בכל מקום לא יש סעודה רק כשיש צחי' פה.

ומבאר שם רבינו השמן ששון (ח"ג דף צ"א ע"ד אות ט') וזלה"ק:

ודע כי בכל מקום לא יש סעודה רק שישי צחי' פה ולכן וכו' נראה פשוט כונת רבינו דאין שום זמן שישי זמן לאכול רק בזמן שעולים יעקור' ז' קרוב אל הפה, ובליל ש"ק נוק' יעקור' הם צמג' דז"א קרוב אל הפה וכן ציוס אחר התפילה ז' הגדולים צמג' דז"א ונק' סעודה דע"ק שהם צמג' דז"א וקרובים אל הפה דז"א כנו' לקמן, וכן בסעודת מנחה ז"א עולה צמג' דדיקנא דז"א והוא קרוב אל הפה.

וכן צתפילת שחרית דחול יעקור' עולים בחזרת העמידה צמג' דז"א קרוב אל הפה, ונראה לע"ד דזהו הטעם איסור אכילה קודם תפלה דאין לו מקום לקבל שפע אכילתו מן הקדושה מפה העליון רק מן מקום הקלי' למטה.

הרי שענין האכילה והשתיה הוא דווקא אחר התפילה אחר שעולים ז' דאיתו היום עד הפה דאיתו הבחינה, אז בא ענין האכילה ושתייה לתקן את הברורים דחיצוניות הגמור.

עפ"י האמור נבין את ענין האכילה ושתייה דעשי"ת שמתקן בחיצוניות הגמור דז"א דגבורה הנז' הנתקנים עתה:

ועפ"י כל האמור נבוא לבאר מ"ש הרב בשעה"כ דרוש א' שזו"ן דגבורה דפר' הזמנים, מתעורר בכל שנה סדר תיקונם מחדש לברורים דאיתה השנה, ובדרוש ב' כתב שהם נחלקים לב' בחי' פנימיות וחיצוניות הנתקנים בימים א' וב' דר"ה, ובדרוש א' דיוהכ"פ כתב (דף ק' ע"ד) וזלה"ק:

והנה כי צתחילה צריך להשלים תיקון הנוק' בכל צמימותיה צמגי' החיצוניות כדי שמוכל אח"כ ציוהכ"פ לקחת הפנימיות.

הרי שהדברים סותרים שבתחילה כתב שהפנימיות והחיצוניות נתקנים בר"ה, ואח"כ כתב שביוהכ"פ נתקן הפנימיות, אמנם כבר ביארנו לעיל מ"ש מרן בנה"ש (דף ל"ח ע"ב), שזו"ן דגבורה דפר' הזמנים נחלקים לחיצוניות ופנימיות, ובחי' החיצוניות שבהם נתקנים מר"ה ועד שמיני עצרת והם כלולים מפנימיות וחיצוניות, ובחי' הפנימיות שבהם הכלול גם הוא מפור"ח נתקן כולו ביוהכ"פ בלבד.

אמנם גם בבחי' זו"ן דפור"ח דחיצוניות (הנק' חיצוניות לעומת יוהכ"פ שנתקן זו"ן דגבורה הנז' בבחי' הפנימיות כאמור) הנתקנים מר"ה וננסרים בעשי"ת, בחי' החיצוניות הגמור שבהם נתקן ע"י האכילה בעשי"ת, כי בכל יום מעשי"ת אנו נוסרים ספירה א' מ"ס דזו"ן הנז' עלינו לתקן כנגדה בחי' חיצוניות הגמור שבה ע"י האכילה והשתיה.

ולזה כתב מרן הבן איש חי בספרו תורה לשמה (סימן קמ"ו) שיזהר האדם באכילת לחם בכל יום מעשרת ימי תשובה, וגם מי שרוצה להתענות בעשי"ת בכדי שיכופרו לו עונותיו שפגם באיתו היום מכל ימי חייו כדכתב בשעה"כ (דף צ' ע"ג) ממוהר"ם גלאנטי שקיבל מרבינו האר"י, יזהר לאכול בערב שלא יחסר לו התיקון הנעשה באכילה ושתייה דעשי"ת של אותו היום שהתענה בו.

מזן סידר בסידורו המאיר כוונות האכילה דעשי"ת:

וזה שכתב מזן בסידורו המאיר בסדר כוונות האכילה דאע"ה (ראה בסידור היר"א ח"ב עמ' 306) בכוונות השתיה הב' שהיא כוונת אכילה ושתיה וכו' הנמשך מאמא ליעקו"ר, וכתב שם וזלה"ק: וכן נעשרת ימי תשובה, אלא שנעשי"ת נמשך השפע והמזון מזו"ן דספירה א' מי"ס דזו"ן דאו"א, המשל ציוס א' דר"ה נמשך השפע והמזון מצד דמ"ה וצ"ן דכתר דישסו"ת לכתר דזו"ן הגדולים, ומז"ק דמ"ה וצ"ן דכתר דישסו"ת, לכתר דיעקו"ר.

וביום ב' נמשך ע"ד האמור מחב"ד ומז"ק דמ"ה וב"ן דכתר וחכמה דישסו"ת לכתר וחכמה דזו"ן ודיעקו"ר. וכן בשאר הימים.

סוד מצות ריבוי האכילה ביום הט' דעשי"ת ערב יוהכ"פ לתקן היצוניות הגמור דג' ספירות הוד יסוד ומלכות: ואחר שנתבאר כל האמור, נבוא לבאר את מצות ריבוי האכילה בערב יום הכפורים עפ"י סודן של דברים, כדאיתא בחז"ל כל האוכל בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאלו התענה תשיעי ועשירי (ברכות ח' ע"ב, ר"ה ט' ע"א, יומא פ"א ע"ב), ונפסק בשו"ע (או"ח סימן תר"ד ס"א) להרבות באכילה ביום זה ולא להתענות.

והנה לעיל הבאנו במ"ש הרב בשעה"כ דרוש ג' דר"ה שגילוי הגבורות דנו"ה גורם תקון יסוד ומלכות להתכלל יחד ביום העשירי דעשי"ת הוא יוהכ"פ, והוא סוד כל המתענה בט' וכו', והתקשינו מה הקשר בין אכילת ערב יוהכ"פ לתיקון יסוד ומלכות ע"י הגבורות דנו"ה הנעשה בתפילה.

אמנם מבאר הרב את תשלום הענין בשעה"כ דרוש א' דיוהכ"פ (דף ק' ע"ד), ונקדים לבאר הקדמה קצרה למען יובנו הדברים בדברי הרב ביתר ביאור.

הקדמת ביאור אכילת ערב יוהכ"פ:

הנה זו"ן דגבורה דפר' הזמנים כבר ביארנו לעיל שיש בהם היצוניות הנחלק לחיצוניות ופנימיות ונתקן מר"ה ועד שמיני עצרת, ובחי' פנימיות הכולל גם הוא פו"ח ונתקן ביוהכ"פ בלבד, וזה מלבד היצוניות הגמור שיש לכל בחי' הנתקן ע"י אכילה ושתיה וכו'.

והנה בחי' פנימיות דזו"ן דגבורה הנתקן ביוהכ"פ, היצוניות הגמור שבו נתקן ע"י ה' עניינים וענינים הארה הנמשכת מפנימיות אמא, שמאחר ועולים נשמות ישראל לגודל הזמן למקום גבוה יותר מכל השנה וניזונים משם, ע"כ א"צ באכילה ושתיה וכו' גשמית כי הם מקבלים ממקום עליון רוחני שהוא מפנימיות אמא.

אמנם כל זה לא יוכל להיות אם לא תסתיים להתקן בחי' החיצוניות, והוא נסירת זו"ן דגבורה דבחי' החיצוניות בכל י' ספירותיה, ולכן כבר ביארנו לעיל כי גם ספירות יסוד ומלכות השייכים מצד חלוקת הימים ליוהכ"פ ינסרו עם ספירת הווד בערב יוהכ"פ.

והניחא זה בסדר תיקון זו"ן דבחי' החיצוניות בבחי' הדיבור שבהם הנעשה ע"י הנסירה דכל יום, אולם היצוניות הגמור שבהם הנתקן בכל יום ע"י האכילה ושתיה וברכותיהם וכו' דאותו היום, יצא שיסוד ומלכות הנוגעים ליוהכ"פ בכדי לתקנם יהיה צריך לאכול ביוהכ"פ וזה לא יעלה על הדעת וא"כ אימתי הם יתקנו.

לזה בא הרב ומלמדנו ברמז דק בדרוש ג' דר"ה, שתיקון יסוד ומלכות נעשה יחד ביוהכ"פ בכח הגבורות המגולות, והוא סוד כל האוכל בט', וממשיך ומבאר עתה בדרוש א' דיוהכ"פ כמו שנלמד בהמשך הדברים, שכמו שיש לסיים את נסירת יסוד ומלכות ביום הט' אע"פ שהם נוגעים ליום העשירי, וזאת בכדי שיש לסיים את בחי' החיצוניות בכדי שנוכל לתקן את בחי' הפנימיות ביוהכ"פ, כן בחיצוניות הגמור ג"כ יש לסיים את תיקונה ביום הט' ע"י ריבוי האכילה, שאז יתקן היצוניות הגמור

לא רק דספירת ההוד אלא גם של ספירות יסוד ומלכות, והוא סוד כל האוכל בט' מעליו עליו הכתוב כאלו התענה תשיעי ועשירי, שע"י ריבוי אכילתו ביום הט' לתקן את ספירות יסוד ומלכות מבחינת חיצוניות הגמור, גורם שנוכל ביוהכ"פ לתקן לא רק את בחי' פנימיות הגמור ע"י התפילות, אלא גם את חיצוניות הגמור דבחי' הפנימיות הנתקן ע"י ה' עינויים.

ונמצא שריבוי האכילה דיום הט' מסייע לתיקון חיצוניות הגמור דפרטות בחי' הפנימיות הנתקן ע"י ה' העינויים דיוהכ"פ כאמור.

ביאור דברי הרב בדרוש א' דיוהכ"פ:

ונראה את דב"ק של הרב בדרוש א' דיוהכ"פ שם כתב וזלה"ק עם הביאור:

ונחזור לענין מאמר הנ"ל כל האוכל ושותה כו', כי בתחלה צריך להשלים תקון נוק' בכל חצינומיה צבחי' החיצוניות כדי שתוכל אח"כ ציוה"כ לקחת הפנימיות.

ומבאר הרב תחילה כלל גדול, דמאחר וביוהכ"פ נתקן הפנימיות כאמור, יש לתקן תחילה את בחי' החיצוניות עד יוהכ"פ בכדי שנוכל ביוהכ"פ לתקן את הפנימיות, ועלינו לדעת שכלל זה שייך גם לבחי' חיצוניות הגמור שיש בזו"ן דגבורה דבחי' החיצוניות הנתקן מר"ה ועד שמיני עצרת שצריך להתקן טרם יוהכ"פ, כמו שנראה בהמשך הדברים.

והנה צעוה"כ צריך להשלים תקון יסוד ומלכות של הנוק' כנ"ל דדרוש הנסירה כי צ' חצינומיה אלו נעשות ציום תשיעי שהוא עיוה"כ, והנה היסוד ומלכות האלו אשר זה אינם נתקנים אלא צקוד החיצוניות ולכן האדם חייב להרבות ציום זה באכילה ושתייה משא"כ בשאר הימים כי בכל יום משאר ימי תשובה נתקן צו צבחי' א' לצד אכל עתה נתקן ציום זה חצינומיה וצבחי' יוה"כ שהוא צבחי' הוד שזה ננסרת ונתקנת ציום ט' וגם צריך לתקן צו גם הצבחי' הנוגע' ליום עשירי שהוא יסוד ומלכו' שזה כנודע כי תמיד הם צבחי' צבור כחדא ואין להפרידם ולכן שניהם נקראים צבחי' א'.

ולטעם זה שבגלל שיש לתקן את הפנימיות ביוהכ"פ צריך לסיים תחילה את תיקון החיצוניות, לכן נתבאר בדרוש הנסירה שיש לנסור בערב יוהכ"פ גם את ספירות יסוד ומלכות הגם שאינם שייכים כלל ליום זה אלא ליוהכ"פ, לכן גם יסוד ומלכות דבחי' החיצוניות הגמור שהיו אמורים להתקן ביוהכ"פ נתקנים עתה ביום הט' ערב יוהכ"פ.

ואמנם תקונם ע"י אכילה ושתייה החיצוניות, ואם אינו מרצה באכילה ציום זה לא יתקן כי אם צבחי' חצינומיה וינטרך לאכול ציום עשירי שהוא יוה"כ לתקן צבחי' שהוא יסוד ומל' כי לא תוכל לעלות ולאכול אכילה ושתייה הפנימיות עד שתשלים צבחי' החיצוניות ונמצא כי המרצה באכילה ושתייה ציום ט' ע"י הכונה שלו וע"י הצרכות והמנוחות שעושה באכילתו ושתייתו הגופנית מתקן צבחי' הט' ועשירית ועי"כ יש צו תיקון לשמוכל לעלו' ציוה"כ לאכול ולשתות צבחי' הפנימיות ע"י התענית.

ונמצא כי האוכל ושות' בט' גורם לו שיתענה צי' לקבל אכילה ושתייה הפנימיות והרי הוא כאלו התענה בט' כי אכילת הט' גורם תיקון התענית כנו'.

ומאחר ותיקון חיצוניות הגמור הוא ע"י אכילה ושתייה כאמור, ע"כ צריך להרבות באכילה ושתייה לתקן ג' ספירות הוד ועמהם יסוד ומלכות, כי אם לא ירבה באכילה ושתייה יתקן חיצוניות הגמור דספירת ההוד בלבד הנוגעת ליום הט' ולא יוכלו להתקן יסוד ומלכות, ואז ידחה תיקונם ליום העשירי יוהכ"פ, ולא נוכל לתקן את בחי' הפנימיות, וע"י ריבוי האכילה בערב יוהכ"פ נתקנים כל בחי' חיצוניות הגמור, ואז נוכל לתקן את פנימיות הגמור ביוהכ"פ ע"י התפילות, ואת חיצוניות הגמור דבחי' הפנימיות ע"י ה' עינויים.

ונמצא לסיכום עולה: כי זו"ן דגבורה דפר' הזמנים נחלקים לחיצוניות ופנימיות, החיצוניות נתקן מר"ה ועד שמיני עצרת, ונחלק לפני' וחי', וחי' הגמור שבו נתקן ע"י אכילת כל יום מר"ה ועד יום הט', וכמו שביום הט' צריך לנסור ג' ספירות הוד יסוד ומלכות להשלים הנסירה, כן יש לסיים את תיקון

חיצוניות הגמור הנעשה ע"י אכילת כל יום בזה שביום הט' יש להרבות באכילה לסיים לתקן את ג' הספירות הוד יסוד מלכות שבהם.

וביוהכ"פ נתקן בחי' הפנימיות, הנחלק גם הוא לפו"ח, וחיצוניות הגמור שבו נתקן ע"י ה' עינים מכח עליית זו"ן לקבל מפנימיות אמא כאמור.

ע"י מצות ריבוי אכילת ערב יוהכ"פ נמשכים המוחין דפנים דכללות, וכללות דכללות הה"ה:

עוד מצינן בדרוש, שהמוחין דפנים דזו"ן דגבורה דפר' הזמנים דבחי' החיצוניות שנמשכים בצורת חסדים כאמור, שתחילת כניסתם נעשה בערב יוהכ"פ באופן של כללותם ביסוד, וכללות כללותם במלכות, נמשך בחי' חיצוניותם הגמור בערב יוהכ"פ ע"י מצות ריבוי האכילת ערב יוהכ"פ, כדכתב הרב וזלה"ק:

עוד יש טעם אחר והוא כי ציוס זה דעיה"כ נכנסים צנוק' דז"א צ' צחי' החסדים המתמונים שהם כללות הה' חסדים ציטוד שצה וצמל' שצה והנה היסוד הוא צחי' ט' והמל' צחי' עשירי ושתייהם נכנס' צט' וזמ"ש כאלו התענה ט' וי', כי צחי' צ' הימים נתקנו ציוס זה ע"י אכילתו ושתייתו ציוס זה וזה יתצטרך לקמן דרוש א' דחג הסוכות וע"ש:

והוא כי כבר נתבאר לעיל דבכל יום נתקנת בחינה אחת, ומן הראוי היה שבחי' חיצוניות הגמור של החסדים יכנס כמו הגבורות בחי' אחת ליום, וא"כ אם אמרינן שנמשכים כללות, וכללות דכללות החסדים בערב יוהכ"פ אחר נסירת ג' ספירות הוד יסוד ומלכות, כיצד יתוקן בחי' חיצוניותם הגמור להמשך ב' בחינות יחד.

לזה מבאר הרב, שמצות ריבוי האכילה דערב יוהכ"פ פועל, שמלבד מה שנתקן חיצוניות הגמור דיסוד ומלכות דמוחין דאחור דחיצוניות, נמשך גם חיצוניות הגמור דמוחין דפנים דכללות, ודכללות דכללות הה"ח דבחי' החיצוניות להמשך בכח מצות ריבוי האכילה.

ונראה עתה סדר כוונות האכילה דעשי"ת וערב יוהכ"פ הלכה למעשה:

כוונות האכילה דעשי"ת ודערב יום כפור

✧ בכל יום מעשי"ת יאכל סעודתו לתקן בחי' חיצוניות הגמור דאותו היום ע"י ברכות נט"י המוציא וברהמ"ז.

✧ גם בימי עשי"ת שרוצה האדם להתענות לתקן מה שפגם באותו היום של כל ימי חייו, כמובא בשעה"כ בשם מהר"ם גלאנטי זצ"ל שקיבל מרבינו האר"י הק' זיע"א, יראה לאכול בלילות שלא יפסיד תיקון חיצוניות הגמור דאותו היום כאמור, ויראה לסעוד סעודתו בפת דווקא ולא במיני מזונות, בכדי שירויה הברכות נט"י המוציא וברהמ"ז.

(ספה"ק שו"ת תורה לשמה למרן הבן איש חי סימן קמ"ו)

✧ בערב יום כפור ירבה בסעודה, בכדי להשלים תיקון חיצוניות הגמור במוחין דאחור דג' ספירות 'הוד יסוד ומלכות', וכן לתקן חיצוניות הגמור במוחין דפנים דכללות דכללות, וכללות ה"ח, הנמשכים ביסוד ומלכות, ונהגו לאכול ב' סעודות, סעודה אחת אחר תפילת שחרית, וסעודה ב' המפסקת אחר תפילת מנחה.

✧ סדר כוונת האכילה לעשי"ת וערב יוהכ"פ, נסדר בסידורו דמרן, וענינו בסדר הזה:

הנה בכל ימות השנה נמשך ממוחין דאימא (ישסו"ת) שפע ליעקו"ר והוא מתלבש בה' דברים אכילה, שתיה, סיכה, נעילת הסנדל ותשמיש המטה, הנמשכים ליעקו"ר.

ובעשי"ת נמשך שפע והארה מחב"ד דאותה הספירה דאותו היום מישסו"ת, לאותה הספירה שכנגדה בזו"ן הגדולים, ומו"ק דאותה הספירה דישסו"ת לאותה הספירה שכנגדה מיעקו"ר.

כגון ביום הא' דעשי"ת (שהוא ר"ה), יכוין להמשיך מג"ר דכתר דישסו"ת לכתר דזו"ן הגדולים, ומו"ק דכתר דישסו"ת לכתר דיעקו"ר. וכן הוא בשאר הימים רק שכל יום מצטרף עמו השפעת יום שלפניו, כגון ביום ב' תמשך השפעה מג"ר דכתר וחכמה דישסו"ת, לכתר וחכמה דזו"ן הגדולים, ומו"ק דכתר וחכמה דישסו"ת לכתר וחכמה דיעקו"ר, וכן יהיה הסדר בשאר הימים.

סדר כוונות האכילה דעשי"ת ודערב יוהכ"פ:

ביום א' דר"ה: יכוין להמשיך שפע ומזון מחב"ד דמ"ה וב"ן דכתר דישסו"ת, לכתר דזו"ן הגדולים. ומו"ק דמ"ה וב"ן דכתר דישסו"ת לכתר דיעקב ורחל.

ביום ב' דר"ה: יכוין להמשיך שפע ומזון מחב"ד דמ"ה וב"ן דכתר וחכמה דישסו"ת, לכתר וחכמה דזו"ן הגדולים. ומו"ק דמ"ה וב"ן דכתר וחכמה דישסו"ת לכתר וחכמה דיעקב ורחל.

ביום ג' דעשי"ת: יכוין להמשיך שפע ומזון מחב"ד דמ"ה וב"ן דכתר וחכמה ובינה דישסו"ת, לכתר וחכמה ובינה דזו"ן הגדולים. ומו"ק דמ"ה וב"ן דכתר וחכמה ובינה דישסו"ת, לכתר חכמה ובינה דיעקב ורחל.

ביום ד' דעשי"ת: יכוין להמשיך שפע ומזון מחב"ד דמ"ה וב"ן דכת"ב ודעת דישסו"ת, לכת"ב ודעת דזו"ן הגדולים. ומו"ק דמ"ה וב"ן דכת"ב ודעת דישסו"ת, לכת"ב ודעת דיעקב ורחל.

ביום ה' דעשי"ת: יכוין להמשיך שפע ומזון מחב"ד דמ"ה וב"ן דכתב"ד וחסד דישסו"ת, לכתב"ד וחסד דזו"ן הגדולים. ומו"ק דמ"ה וב"ן דכתב"ד וחסד דישסו"ת, לכתב"ד וחסד דיעקב ורחל.

ביום ו' דעשי"ת: יכוין להמשיך שפע ומזון מחב"ד דמ"ה וב"ן דכתב"ד וחסד וגבורה דישסו"ת, לכתב"ד וחסד וגבורה דזו"ן הגדולים. ומו"ק דמ"ה וב"ן דכתב"ד וחסד וגבורה דישסו"ת, לכתב"ד וחסד וגבורה דיעקב ורחל.

ביום ז' דעשי"ת: יכויין להמשיך שפע ומזון מחב"ד דמ"ה וב"ן דכתב"ד חג"ת דישסו"ת, לכתב"ד חג"ת דזו"ן הגדולים. ומו"ק דמ"ה וב"ן דכתב"ד חג"ת דישסו"ת, לכתב"ד חג"ת דיעקב ורחל.

ביום ח' דעשי"ת: יכויין להמשיך שפע ומזון מחב"ד דמ"ה וב"ן דכתב"ד חג"ת ונצח דישסו"ת, לכתב"ד חג"ת ונצח דזו"ן הגדולים. ומו"ק דמ"ה וב"ן דכתב"ד חג"ת ונצח דישסו"ת, לכתב"ד חג"ת ונצח דיעקב ורחל.

ביום ט' דעשי"ת: יכויין להמשיך שפע ומזון מחב"ד דמ"ה וב"ן דכתב"ד חג"ת נהי"ם דישסו"ת, לכתב"ד חג"ת נהי"ם דזו"ן הגדולים. ומו"ק דמ"ה וב"ן דכתב"ד חג"ת נהי"ם דישסו"ת, לכתב"ד חג"ת נהי"ם דיעקב ורחל.

וביום הכיפורים: עולים יעקו"ר וניזונים משתיה א' כמו הזו"ן, אלא שהוא מכלי הפנימי שהוא הפנימיות הנתקן בתפילות ביוהכ"פ דרך פנימיות גופא, ועד מקום זו"ן, ה' דברים אכילה ובכללה שתיה ורחיצה סיכה נעילת הסנדל ותשמיש המטה פנימיים מזו"ן, למוחיין דזו"ן.

ונמשכים מן המוחיין דזו"ן דאימא, ומזה השפע יכויין להמשיך מזו"ן ליעקב ורחל ביוהכ"פ ע"י מצוות ה' עינויים.

נהגו לחלק מזונות אחר תפילת שהרית דערב יוהכ"פ וענינו:

כתב בסידור נהורא השלם (דיני עריו"כ) וזלה"ק:

ונוהגים שהגצאי של ביהכ"ג מחלק לציבור מיני מתיקה צערצ יוהכ"פ אחר התפילה, וכל אחד שנוטל אומר, אס חס ושלוס נגזר עלי להנות מהצדקה, צזאת אקיים.

ויש מקומות שנוהגים שכל א' מבקש דווקא מזונות לטעם האמור.

מנהג האר"י ללקות קודם תפילת מנחה:

כתב הרב בפרע"ח שער יוהכ"פ (פ"א) וזלה"ק:

קודם שתתפלל מנחה תלקה מלקות. ומורי ז"ל לא היה מקפיד רק היה לוקה ד' מלקות, נגד יהו"ה ד' אותיות.

ובסה"ק כף החיים (סימן תר"ז ס"ק מ"א) כתב שכן נהגו בישיבת בית אל וזלה"ק שם:

שם. אחר תפלת מנחה. וממה שכתב לעיל סימן תר"ו סעיף ד' משמע דאף מן הצקר שפיר דמי יעו"ש. ובספר פרי עץ חיים שער כ"ז פרק א' כתב וז"ל קודם שתתפלל מנחה מלקות, וכו'.

וכן מנהג חסידי צית אל יכז"ן אשר צעיר קדשינו ירושלים ת"ו, בכל ערב יום הכפורים אחר תפלת שחרית מלקין לכל אחד ארבע פעמים מלקות ואחר כך עושין לו ארבע מיתות צית דין על סדר המזכר.

ובחלק ז' של ספרנו (עמ' 113-148) בארנו באורך כל מנהגי ועניני וכוונות המלקות עיי"ש.

אחר המלקות יטבול:

ואחר המלקות יטבול במקוה לכבוד יום הקדוש כדכתב שם בפרע"ח עוד וזלה"ק:

אחר המלקות טבילה, צסוד צלנו צאש וצמיס:

ועיין עוד מ"ש באורך בחלק ו' של ספרנו בביאורינו לכוונות המקוה, שם הארכנו לבאר את כל עניני וכוונות המקוה.

מנהג רבינו המהרה"ו לערוך בערב יוהכ"פ פדיון נפש עבורו ועבור נפשות ביתו אוהביו וקרוביו, אחר שבערב ר"ה מנה את המטבעות, ובערב סוכות יחלקם לצדקה:

כתב רבינו השמן ששון בביאורו על שעה"כ ריש דרושי סוכות, סגולה נפלאה מהרה"ק מהרח"ו זיע"א שיעשה האדם וישלים את שנתו וזלה"ק:

מהרח"ו זלה"ה היה נוהג בכל ערב ר"ה לעשות פדיון צלופן הזה, צערב ר"ה היה מונה הק"ס פרוטות מנין לצד והיה שומרם, וצערב יוה"כ היה עושה הפדיון ושומרם, וצערב סוכות מחלקן. והו שאלמר צספר הכוונות שמהרח"ו ערב סוכות היה מחלק הקופה, והכוונה על קופה זו של פדיון לא שהיה גצאי. והעושה פדיון זה צלופן זה בודאי שמשלים שנתו.

הרי שסגולה נפלאה שיערוך האדם פדיון נפשו בק"ס פרוטות בסדר מיוחד והוא כי בערב ר"ה ימנה את ק"ס המטבעות כהכנה לפדיון, ובערב יוהכ"פ יערוך את הפדיון, ובערב סוכות יחלק את דמי הפדיון לצדקה, ומובטח לו שישלים שנתו.

והנה ענין זה לא יועיל רק ליחיד, אלא גם יוכל לעשות פדיון נפש בסדר הזה עבור נפשות ביתו וקרוביו ואוהביו, וכן עבור כל ישראל שיוכל להועיל להם ענין זה.

ועיין באורך בחלק ו' של ספרנו בביאורינו לכוונות פדיון נפש, שם הארכנו לבאר את כל הענין עם המקורות ותרו"ץ.

קודם הליכתו לביהכ"נ ילבש בגדי לבן, כמנהג הנודע ללבוש לבן ביוהכ"פ וענינו:

קודם הליכתו לבית הכנסת ילבש בגדים לבנים, כנודע שהוא מנהג קדמון ללבוש בגדים לבנים ביוהכ"פ, כדאיתא ברמ"א טעמו שהוא להדמות למלאכי השרת, כדאי' בספרו דרכי משה (סימן תר"י אות ה') וזלה"ק:

וצמרדכי דיומא ומכזדין צכסות נקיה כדי שיהיו נקיים כמלאכי השרת עכ"ל ונראה דמטעם זה נהגו ללבוש בגדי פשתן לבן נקיים כמ"ש איש א' לבוש הצדים.

טעם ב' כתב שם שהוא בגדי מתים ושיהיה עי"כ לבו נכנע כדכתב שם:

וגם טעמו כי צי"ט צ"א שמחיס לכן לוצשים שרגני"ט שהוא צגד מתים ויזכרו יום המיתה ולא יתגאו עכ"ל ואפשר שמה הטעם לוצשין אותו צי"כ כדי שיהא לבו נכנע וחרד לפני יום הדין:

ובסה"ק שער המלך כתב, הטעם ללבישת בגדים לבנים שהוא סימנא מילתא לרמוז על כפרת ונקוי הנפש מחטאים, כדאי' בפסוק 'בכל עת יהיו בגדיך לבנים', ועוד שנדמה עי"כ לכהן גדול שעבד עבודת יוהכ"פ בבגדי לבן.

והגה"ק בעל 'התעוררות תשובה' רבינו שמעון סופר זצ"ל מערלויא, כתב בסה"ק שיר מעון (בתו"מ לפסח ד"ה טעם) שטעם לבישת בגד עליון לבן הוא כשמירה מעולה בקדושת הימים האלו מיוחדת אחיזת הקלי' והחיצוניים שלא יתאחזו ויברחו ויסתלקו עי"ש.

סדרי היהודים לעורר לב האדם לתשובה והמסתעף:

והנה ביארנו לעיל שימים אלו הם ימים קדושים המסוגלים ביותר לתשובה, ובשער רוה"ק הביא יחודים שונים שענינם לעורר לב האדם לתשובה, שלפעמים שהאדם חפץ מאוד להתעורר בתשובה שלימה לפני ה', רק שעונותיו גורמים מסך המבדיל בינו לבין אלוהים, ואינו מרגיש שום התעוררות בלבו לשוב בתשובה, ולכן ע"י יחודים אלו נמשך על האדם כח עליון שיסייע בידו להסיר מעליו כח הקל"י ולהמשיך עליו אורות עליונים קדושים, שעל ידם יתעורר לבו בבחי' ולבבו יבין ושב ורפא לו.

ענין היהודים ומעלתם:

ובענין מעלת היחודים דייקא להשיב לב האדם להתעורר בתשובה שלימה קדם ה' אלקיו, כבר הארכנו בביאורם הרבה בחלק ה' של ספרנו ותמצא שם ענין מעלת היחודים, וההכנה הראויה, והדרך כיצד לייחדם, מה שלקטנו מדברי הרב בזה באיזהו מקומן, אמנם עיקרי הדברים שכתבנו שם שהיחודים ענינם עליון ופנימי מאוד, ויש בו א"ק ואב"ע מיוחד, וכל כך גדלה מעלתו שכתב רבינו האר"י שמעלתם גבוהה ועליונה מעסק התורה, ובהם יוכל האדם להמשיך אורות עליונים ולגרום זיווגים עליונים בלא עליית בירורי רפ"ח מבי"ע כאשר יראה הרואה באופני היחודים, שרוב היחודים הם בהמשכת אורות עליונים בלי פעולה של תפילה, או עסק התורה, או איזה מצוה מסויימת, בזמן מסויים, אלא בכל עת שחפץ יוכל לייחד ולהמשיך אורות עליונים להמתיק הדינים ולייחד הדודים, ורק מעט מן המעט יחודים הם לזמן מסויים או שכתב הרב שהעת המובחר לייחד כמה מן היחודים הוא דווקא אחר חצות לילה, אבל רוב היחודים הם באיזה זמן שחפץ.

ונסיף להביא עוד כמה ענינים בזה מה שלא הספקנו לכתוב שם לחזק הלומדים היקרים בענין היחודים וענינם מ"ש הרה"ק מוהרי"א מקאמרנא זצוק"ל בספריו הקדושים, וזלה"ק בסה"ק היכל הברכה פרי שמות (דף ד"ש):

מה דאיתא באיזה ספר, שמי שאין לו נשמה מ' [עולם] צריאה' לא ייחד יחודים, שאין יחודו יחוד. זה טעות ושקר מוחלט, כי הרי אף נשמה דעשיה הוא צחינות אלהות חלק אלוה ממעל, מיוחד באחדות. ועוד שהרי מרן האר"י מסר יחודים לבעלי עבירות חמורות לתיקון נפשם, ודבר שמועיל לחולה מכל שכן שטוב לצריאה. ואין שמחה לשכינה הקדושה אלא ביחודים הקדושים, מאירים ממך לנפש. ולכן בני תרגיל עלמך להיות בקי בשמות הקדושים וביחודים הקדושים להיות נפשך דבוקה בחי החיים בכל עת, כי זהו חיות נפש כל ישראל, ואף מי שאין לו אלא נפש דעשיה, ומכל שכן רוח דעשיה, יכול לייחד יחודים, ויתקשר עמו עם הנדיקים, ויתעלה יחודו עם הנדיקים. כללו של דבר. זה הענין הכתוב באיזה ספר, הוא טעות ושקר מוחלט, כי כל דבר של קדושה הראוי למשה רבינו, ראוי לפחות שצפחותים כמוני.

עוד כתב בביאורו זוהר חי על התורה (ח"א דף קי"ב ע"א) בזה וזלה"ק:

ובגין דא נריך להודיע לרבים, מה שכתב בתולדות פרשת (תרומה) [תורה]. שיהיה מחשבתו ראוי לייחד יחודים בלי שום מחשבה זרה, אי אפשר לייחד כי אם שיהיה לו נשמה מעולם הצריאה, ואם לאו אין יחודו יחוד [ע"כ]. אלה הדברים לא יאלו מפה קדוש כלל חלילה, מה חילוק יש צנשמה, דהא מרן האר"י מבאר כמה פעמים (עץ חיים שער מ"ד פ"א) שהנשמה של צריאה יצירה עשיה, הכל אלהות אחד עם אצילות, ואין כאן חילוק צנשמה, ומרוח של צ"ע מתחיל ומשם יפרד. ועוד הוא ענין שקרי וכזבי, נצדה מלב איזה שוטה ומצהיל, שזייף את ספר רבינו הקדוש אור אמת,

ענין היחודים והדבקות מסור לכל בני ישראל, אפילו מי שיש לו נפש מעשיה, שהרי מרן האר"י מסר יחודים לבעלי עבירות חמורות ר"ל, אם שעשו תשובה, לא יגרע נפש קטן מישראל שיש לו נפש דעשיה מאלו בעלי עבירות חמורות, אלא ענין זה יאלו מאיזה משוגע שוטה וגם רוח ולא יאלו מפי רבינו הקדוש כלל.

וכן הרואה יראה כח קדושת היחודים באשר כתב המהרח"ו בדבר יחוד התשובה בברכת השיבנו, שנתן רבינו להאר"י זיע"א למוהר"ם אלשיך זצוק"ל בדבר זה שהשתמד בנו, וכתב שם שכיוון זה והועיל לו

ושב לדת ישראל, הרי שכח קדושת היחוד יכול להציל אפילו אדם שנשתמד רח"ל לשוב בתשובה שלימה, ובעינינו ראינו כמה מעשים נוראים מדורינו אנו בדבר אנשים שנפלו בעמקי הקלי' בשאול תחתיה וע"י קרוביהם שייחדו היחוד הזה בהתמדה איזה זמן שבו לקדושה באורך נס ופלא.

ועוד מצינו כמה מן היחודים ליראת ה', ולאהבת ה', ולפתיחת הלב בתורה, ולהנצל מהקלי' והחיצוניים, ולפרנסה טובה, ולישועה שלמה, דברים נוראים ונפלאים בכח מעלת קדושת אורות העליונים שממשיך האדם בכוונתו הטהורה מתוך הרהור תשובה והכנה נכונה, אזי גורם שנמשכים על ידו אורות עליונים וקדושים, והם פועלים ענינים אלו.

ולזה עלינו לשבח לאדון הכל, שעתה בעת רצון שעליו נאמר דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב, יוכל האדם ע"י טוהר לבבו לשוב באמת קדם ה' אלקיו, וע"י היחודים הקדושים הבאים מתוך טהרת אמת והתעוררות תשובה אמיתי, יקבל האדם אש קודש שתבער בו להתקרב אל ה' ולעזוב את הרע לגמרי ולהגביר בו את כח הטוב שלא ישוב לכסלה עוד ויעלה מעלה מעלה בכרם בית ה'.

ונתחיל בלימוד יחודי התשובה המובאים בשער רוח"ק, עם ביאור רבינו מהר"י סדבון זצ"ל, שקרא לפירושו דע"ה ר"ת דעתי הקלושה לרוב ענוותנותו, וביאור רבינו מהר"י קלאמרו זצ"ל שקרא לפירושו א"ה ר"ת אמר המגיה, ונסדרם בע"ה הלכה למעשה, חלקם ממנה שנסדר בסידור היר"א ח"ד, וחלקם מסידור בניהו בן יהודע חלק תיקוני הנפש, וסידור אור הלבנה, ונביא כל יחוד את ענינו בקצרה, כפי שיהיה סיעתא דשמיא לבאר.

יחוד א'

וענינו להחזיר את הרשע בתשובה

מיוסד על כוונה ותפילה בעמידה בברכת השיבנו

(שער רוח"ק דף כ"ד ע"ג סידור היר"א ח" ח" דף 675
סידור הנדפס ח"ב דף צ"א ע"א)

ביאור היחוד בקצרה:

הנה היחוד הקדוש הזה כוחו גדול להחזיר את הרשע בתשובה, ואפילו מי שנשתמד רח"ל, כהמעשה הנודע שמסר רבינו האר"י יחוד זה להאלשיך הק' זיע"א עבור א' שנשתמד להשיבו בתשובה. ואופן כוונתו נתבאר, כי בתפילת העמידה בברכת השיבנו, יאמר את תפילת יהי רצון של התשובה, ויכוין לקשר את החסד דבינה שהיא הו"ה דסגול עם הבינה דבינה שהיא הו"ה בצירי, וישלבם, ותפשוט הבינה יד ימינה שהיא הו"ה דסגול לקבלו בתשובה בינה שהיא הו"ה דצירי.

יהי רצון מלפניך יְהוָה אלהינו ואלהי אבותינו שתחתור חתירה מתחת
כסא כבודך ותקבל בתשובה את פב"פ כי ימינך פשוטה לקבל שבים.

צינה דצינה

חסד דצינה

יְהוָה

יְהוָה

חיבור חסד עם צינה

יְהוָה יְהוָה

יְהוָה

יְהוָה

ויכוין לקשר החסד שהוא הו"ה דסגול הנקרא
ימין, עם הבינה שהיא הו"ה דצירי הנקרא
תשובה, ותפשוט הבינה את יד ימינה שהוא
הו"ה דסגול לקבלו בתשובה הנקרא צינה שהוא
הו"ה דצירי.

יחוד
לעורר את
לב האדם
בתשובה

יחוד ב'

וענינו להחזיר את הרשע בתשובה

מיוסד על שם מצפץ בניקוד מיוחד בעת הלימוד

(שער רוה"ק דף כ"ד ע"ד, בניהו בן יהודע חלק
תיקוני הנפש דף ו' ע"א, וסידור היר"א ח"א דף 287)

ביאור יחוד זה בקצרה:

והוא בעת שהאדם עוסק בתורה יכוין לשם מצפץ בניקוד מיוחד, לפי הפסוק 'קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבונה זכה בד בבד יהיה' כל שם מצפץ בניקוד מיוחד לפי הזמן שלו כמו שנסדר בע"ה.

יכוין השב בתשובה בעת לימודו לשם מצפץ,
כל יום בניקוד אחר לפי הסדר הזה:

יום א'	מצפץ ניקוד קח
יום ב'	מצפץ ניקוד לה.
יום ג'	מצפץ ניקוד סמים.
יום ד'	מצפץ ניקוד נטף.
יום ה'	מוצפץ ניקוד ושחלת.
יום ו'	מצפץ ניקוד וחלבנה.
ליל ש"ק	מצפץ ניקוד סמים.
יום ש"ק	מוצפץ ניקוד ולבנה.
מנחת ש"ק	מצפץ ניקוד זכה.

יחוד ג'

וענינו להחזיר את הרשע בתשובה

מיוסד על הפסוק:

בְּקִרְאֵי עֲנֵנִי אֱלֹהֵי צְדָקִי בְּצַר הִרְחַבְתָּ לִּי חֲנֻנִי וְשָׁמַעַתְּ פִּלְתֵּי:

(תהילים ד' ב')

(שער רוה"ק דף כ"ד ע"ד, בניהו בן יהודע חלק
תיקוני הנפש דף מ"ז, וסידור היר"א ח"ד דף 124)

ביאור היחוד בקצרה:

הנה נודע כי כשהאדם חוטא נופלים ניצוצי נשמתו לקלי', והוא ענין התגברות הדינים, ולכן צריך בתחילה למתק את הדינים שהם ריבוע אלקים, ואח"כ להגביר את הרחמים בהמשכת השפע מחכמה דע"ב לבניה דע"ב, וע"י המשכת הארה מ'קדוש' שהוא בחי' כתר וחכמה הנמשך לבניה שהיא מילוי המילוי דע"ב בחי' תשובה, לעורר את לב האדם לתשובה שלימה.

להמתיק בכח שמות ע"ב צ"א ול"ז את הדינים דאחוריים דאלקים

יוד הי ויו הי

בקרואי ענני. ר"ת ע"ב

יאהדונהי

אלהי צדקי. ר"ת צ"א גי' הוי"ה אדנ"י.

יוד הי ואו הי

בצר הרחבת לי. ר"ת גי' ל"ז

א, אל, אלה, אלהי, אלהים.

ויכוין להמתיק אחוריים דאלהים שהם בגי' ר',
ע"י ע"ב צ"א ל"ז שהם בגי' ר'.

להמתיק בכח ד' יודין דע"ב, ואותיות פשוט ומלא שבו את האחורים דאלקים

יוד הי ויו הי

חנני ושמע תפילתי ר"ת גי' תי"ד

ייוייוייוי ייוייוייוי
ייוייוייוי ייוייוייוי

כמנין קדוש וד' אותיותיו.
והוא ד' יודין דשם ע"ב, כל י'
כלול מי' עולה בגי' ת.

יהוה יוד הי ויו הי

ועוד י"ד אותיות פשוט ומלא דע"ב

א, אל, אלה, אלהי, אלהים.

להמשיכם לאחוריים דאלהים ולמתקם.

להמשיך ד' יודין דע"ב לשם ע"ב וצ"א

יוד הי ויו הי
יוד הי ויו הי יאהדונהי

בקראי ענני אלהי צדקי.
ס"ת ד' יודין דע"ב להמשיכם
לשם ע"ב וצ"א

ע"י מלוי דס"ג ימשך מילוי המילוי דע"ב

יוד הי ואו הי
יוד ויו דלת, הי יוד,
ויו יוד ויו, הי יוד.

בצר הרחבת לי. ס"ת תר"י.
ויכוין שע"י מילוי הוי"ה דס"ג העולה בגי' ל"ז
הרמוז בר"ת בצר הרחבת לי, ימשך מספר מילוי
המילוי דע"ב העולה בגי' תר"י.

להמשיך כתר וחכמה שנרמזו בתי"ד, לבינה שהיא מלא דמלא דע"ב להחזירו בתשובה

יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד.

יוד הי ויו הי
יהוה, יוד הי ויו הי.

חנני ושמע תפלתי, ס"ת גי' ט' יודין.
שיש במילוי המילוי דע"ב הרומז לבינה,
(לפי הכלל שפשוט בכתר, מלא בחכמה, מלא דמלא בבינה)
שימשכו בכח תי"ד הנרמז
בר"ת, שבהם כתר וחכמה,

יחוד ד'

וענינו להחזיר את הרשע בתשובה מיוסד על שם אדנ"י

(שער רוה"ק דף כ"ה ע"א, בניהו בן
יהודע, חלק תיקוני הנפש דף מ"ח)

ביאור היחוד בקצרה:

הנה נודע מ"ש בשעה"כ דרושי ק"ש שעליית או ירידת השכינה הק' - מלכות דאצי', תלוי במעשה האדם, ולכן כשהאדם חוטא גורם ח"ו ירידה וצער השכינה מלכות שהיא שם אדנ"י כנודע.

עוד נודע כי בעת שמקבלת המלכות מוחין דגדלות נגדלת ונעשית משם אדנ"י פשוט, לשם אדנ"י מלא, או מלא דמלא, תלוי בעיתים ובזמנים, (כגון באתה גבור ועוד) וע"כ בעת שהאדם מתעורר לשוב בתשובה שלימה נותנים לו עזר וסיוע ע"י המשכת הארות עליונות שימשכו למלכות שעל ידם יוכל האדם להתעלות במעלות התשובה לתקן מה שפגם בשכינה הק'.

ונבאר עתה את שלבי היחוד הק' בפרטות:

שלב א. מכוונים לשם אדנ"י מלא, ומוסיפים לכוין בו ל"ו אותיות פשוט ומלא, ויחד עולה תרפ"ז, לרמז ששם אדנ"י נעשה היכל לז' שמות דעסמ"ב קס"א קמ"ג קנ"א העולים גי' תרפ"ז, המרמזים לכללות המוחין דגדלות דאו"א ולבושיהם כנודע, הנמשכים לנוק' אחר שישוב בתשובה.

שלב ב. אחר שנמשכים המוחין לנוק', מתמלאת ונעשית ל"ה אותיות, ועם תרפ"ז עולים תשכ"ב, ובכח ענין זה שנמשכו המוחין ומתמלא השכינה הק' בשם אדנ"י בפשוט ומלא ומלא דמלא, מסתלקים הקלי' והחיצוניים, ולכן יוכל לכוונם בעת ששוכב על מטתו ולא יתירא מהקלי' והחיצוניים, וגם ינצל מהקרי הבא מאחיזתם כנודע.

שלב ג. מכוונים לז' השמות דעסמ"ב קס"א קמ"ג קנ"א, העולים תרפ"ז, ועם ז' שמות הנז' כשהם פשוטים, וכ"ח אותיותיהם עולים יחד בגי' תשכ"ב, לייחדם עם שם אדנ"י הרומז לנוק' כאמור.

שלב ד. מכוונים להוסיף שם אדנ"י פשוט לשמות העולים תשכ"ב כאמור, יעלו יחד תשפ"ז כמנין כלי החיצון דת"ת דנוק' להסתתר שם בבטן דנוק' בעת שמתקן ומעלה את נפשו ע"י התשובה.

שלב ה. אח"כ מכוונים לשם הוי"ה בחולם העולה בגי' אדנ"י ע"ה הרומז לנוק', ושם אדנ"י בחולם העולה בגי' ס"ג ומ"ב אותיותיו המרמז להארת הבינה שם ס"ג, ואהי"ה בחולם העולה בגי' ס"א כמנין אין שהוא הכתר, וחיבור שלושתם עולה בגי' רל"ב המרמז לעסמ"ב גי' רל"ב שהם שורשי המוחין שבכתר הנמשכים לאו"א אימא שם אהי"ה, ומשם לז"א שם הוי"ה ומשם לנוק' שם אדנ"י.

וכ"ז לתת כח והשפעה לנשמת האדם לעוררו שישוב בתשובה שלימה.

(ביאור היחוד על פי כמה הקדמות

בדברי הרב שע"פ הביאור הזה)

שלב א': שם אדנ"י הרומז לשכינה הק' מתמלא ע"י שמקבל הארת המוחין דגדלות

ג'י תרפ"ז	{	אלף דלת נון יוד	שם אדני במילואו ג'י תרע"א.
		י"ו אותיות אדנ"י. אלף דלת נון יוד	וכשתוסיף עליו י"ו אותיותיו שהם ד' אותיות פשוט וי"ב אותיות המילוי עולה תרפ"ז.
ג'י תרפ"ז	{	אלף הי יוד הי	להורות כי שם זה הוא היכל אל ד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, וגם לשלשה שמות קס"א קמ"ג וקנ"א העולים יחד תרפ"ז.
		אלף הא יוד הא	
		אלף הה יוד הה	יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה

שלב ב': אחר המשכת המוחין מתמלאת הנוק' ונעשה שם שם בל"ה אותיות

ג'י תרפ"ז	{	אלף דלת נון יוד	ואם תוסיף על מילוי אדני הנז' העולה תרפ"ז
		י"ו אותיות אדנ"י. אלף דלת נון יוד	
ל"ה אותיות מילוי המילוי	{	אלף למזד פא, דלת למזד תיו, נון ואו נון, יוד ואו דלת.	ל"ה אותיות דמילוי המילוי יעלה ג'י תשכ"ב.
		ג'י תשכ"ב	

וזה הוא אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתיך. ולזה יכוין האדם בשעה ששוכב על מיטתו בלילה ולא יתיירא מן המזיקין, ואפשר גם שינצל מן הקרי.

שלב ג': ליחד ולשלב שם אדנ"י עם בחי' השמות העולים תשכ"ב

ג'י תרפ"ז	{	אלף הי יוד הי	יוד הי ויו הי	גם שבעה שמות הנז' שהם ג'י תרפ"ז אם תוסיף עליהם כ"ח אותיותיהם הפשוטים וכללות הז' שמות יעלה בג'י תשכ"ב.
		אלף הא יוד הא		
ג'י תרפ"ז	{	אלף הה יוד הה	יוד הא ואו הא יוד הה וו הה	
		י"ו אותיות וכללותם		יהוה יהוה יהוה אהיה אהיה אהיה

אדני	קנ"א	קמ"ג	קס"א	ב"ן	מ"ה	ס"ג	ע"ב
א	אלף	אלף	אלף	יוד	יוד	יוד	יוד
ד	הה	הא	הי	הה	הא	הי	הי
ו	יוד	יוד	יוד	וו	ואו	ואו	ויו
י	הה	הא	הי	הה	הא	הי	הי

ויכוין ליחד השבעה שמות הנז' עם שם אדני ע"ד הנז'.

שלב ד': שם אדנ"י עם כל השמות העולים תשכ"ב יחד תשפ"ז הרומז לכלי
חיצון דת"ת דנוק' להסתיר את נפשו שם בעלייתה שלא יתאחזו בה החיצוניים

אדני

גם אם תוסיף מספר אדני לצירופים
הנ"ל שעולים תשכ"ב הכל יעלה תשפ"ז

השתפא

כמונין כלי חיצון דת"ת דנוק' שהוא
חילוף שם צבאות בא"ת ב"ש

שלב ה': שם הוי"ה אדנ"י אהי"ה בחולם הרומז להשפעת
שורשי המוחין שבכתר לאו"א ומשם לז"א ולנוק'

יהוה

גם הויה בניקוד חולם יעלה
ס"ה (ע"ה) כמונין אדני.

אדני

וגם אדני בניקוד חולם יעלה ק"ה
כמספר ס"ג ומ"ב אותיות
הפשוט ומלא, ומלא דמלא שלו.

יוד הי ואו הי

יהוה. יוד הי ואו הי.
יוד ויו דלת, הי יוד,
ואו אלף ואו, הי יוד.

אהיה גי' אי"ן

וגם יכוין בשם אהיה בחולם שעולה ס"א
כמונין 'אין, לכן סודו בכתר הנקרא אי"ן.

יהוה אדני אהיה

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי
יוד הא ואו הא יוד הה וו הה

ואם תחבר גי' שמות הנ"ל
כשהם מנוקדים יעלה רל"ב,
כמספר ד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן,
כי מהם נמשך שפע לגי' שמות הנ"ל.

וטוב שיכוין אותם בנקודותיהם כשעולה לשכב על מטתו.

יחוד ה'

וענינו להחזיר את הרשע בתשובה

מיוסד על הפסוק:

כְּמַעַט שְׁעַבְרָתִי מֵהֵם עַד שְׁמֻצָּאתִי אֵת שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי

(שיר השירים פ"ג פ"ד)

(שער רוה"ק דף כ"ה ע"א,
וסידור היר"א ח"ד דף 125)

ביאור היחוד בקצרה:

כבר ביארנו לעיל מ"ש בשעה"כ דרושי ק"ש, שע"י החטא יורדת השכינה מל' דאצילות, וע"י שהאדם מתעורר לשוב בתשובה שלימה נשפע בכח היחוד עזר וסיוע ע"י המשכת הארות עליונים לתקן מה שפגם במלכות.

ונבאר עתה סדר היחוד הק' המיוסד על חלק מהפסוק כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי וכו':
 שלב א. מכוונים להמתיק את הנוק' לאה הנרמזת בשם אלקים גי' 'מהם', ע"י שממשיכים לה מוחין בדרך שנמשך לה ב'ברוך שם כבוד' וכו', והם מילוי דקס"א העולה בגי' ע"ה כתיבת 'כמעט', רומז למוחי חו"ב דלאה, ותיבות 'שם כבוד מלכותו' רמזים בר"ת שכ"ם שהוא ר"ת כמעט שעברתי מהם, וכן לעולם מ'ברוך שם כבוד' בגי' ריבוע ס"ג, הנמשכים לו"ק דלאה, ותיבות ברוך ועד מ'בשכמל"ו' גי' שם הק' דגש והוא שם קדוש הרמז ביסוד, בניקוד נשב ורפא לו, וכן ברוך ביסוד ועד במלכות דלאה וכתר דרחל, ועי"כ יתמתקו הדינים ויתעורר לתשובה. (עפ"י ביאור הרב המגיה)

שלב ב. המשכת הארת ש"ע נהורין דא"א שהם ב"פ אל מלאים הנרמזים בר"ת 'עד שמצאתי', להמתקת דיני אלקים והם ב' אלקים במילוי יודין, וב' אלקים בריבוע, העולים בגי' אָלָף, ורמזים כתיבת שעברתי העולה תתקפ"ב, ועוד ח"י אותיות, דה' אותיות אלקים פשוט, וי"ג דאלקים מלא בידין, המשלימים לגי' אָלָף.

שלב ג. המשכת הארת ריבוע שם ס"ג, עם י' אותיותיו העולים בגי' קע"ו, שהוא ענין הש"ע נהורין הנמשכים דרך הפנים דא"א שהם שמות ס"ג כנודע, והמשכת קע"ה הוא שורש החסד שתחת הבינה תשובה שמעוררים שורשם, והוא ריבוע ע"ב העולה קפ"ד, ותסיר משם ט' מידות והם ט' תיקונים דכהנא רבא, ישארו בגי' קע"ה, הרי קע"ו וקע"ה בגי' נש"א והוא ענין 'נשא עון', נשא בגי' כ"ו שכ"ה, והוא שם הוי"ה פשוטה העולה כ"ו, הממתיק את השכ"ה דינים.

שלב ד. הסרת אותיות האמצעיות שבתבות הפסוק, כמלעט שעברתי מהם עד שמצאתי שאהבה נפשי, שמהם יוצאים צירופים אלו.

וכ"ז לתת כח והשפעה לנשמת האדם לעוררו שישוב בתשובה שלימה.

שלב א': המתקת דיני המלכות לאה הנק' אלקים,
ע"י שמכוונים להמשיך לה מוחין בדרך בשכמל"ו

אלף הי יוד הי

אלהים

שם כבוד מלכותו

יוד, יוד הי, יוד הי ואו, יוד הי ואו הי. גי' קס"ו
יוד הי ואו הי. י' אותיות דס"ג,
קס"ו וי' גי' קע"ו.

דגש נ"י ושב ורפא לו

שאהבה

כמעט ע"ה, גי' ק"ם
מילוי דקס"א

מהם ע"ה גי' אלהים

כמעט שעברתי מהם,

ר"ת שכם

והוא שם כבוד מלכותו

לעולם דבשכמל"ו גי' קע"ו

שהוא כמספר אחוריים דס"ג
גי' קס"ו, עם י' אותיות דס"ג.

ברוך ועד (של בשכמל"ו) גי' דגש ע"ה

והוא גי' ושי"ב, בניקודן שבן רפא ל'

וגם עולה שאה"ב

מתבת שאהבה נפשי.

כמעט גי' מילוי
דקס"א הרומז למוחי
חו"ב דלאה

'מהם' גי' אלקים
דקס"א הרומז לנוק'
לאה

כמעט שעברתי מהם
ר"ת שכם א"ת שם
כבוד מלכותו לרמז
שבשכמל"ו נתקנת
לאה ע"י המוחין

רמז להמשכת
המוחין לוי"ק דלאה

רמז להמשכת
המוחין ליסוד
ומלכות דלאה
עוד כוונה מיוחדת
לעורר האדם
בתשובה

שלב ב': המשכת הארת ש"ע נהורין שהם
ב"פ אל מלאים להמתיק דיני אלקים

אלף למד אלף למד
גי' ש"ע

אלף למד הי יוד מם
אלף למד הי יוד מם

א, אל, אלה, אלהי, אלהים
א, אל, אלה, אלהי, אלהים

אלהים ה' אותיות
אלף למד הי יוד מם י"ג אותיות

עד שמצאתי ר"ת ש"ע
מס' שני א"ל מלאים.

להמתיק

ב' אלהים דיודיין גי' ת"ר

וב' אלהים בריבוע גי' ת'

יחד בגי' אָלָף

כמונין שעברתי גי' תתקפ"ב,

ועוד ח"י החסרים לאלף להשלים לתיבת
'שעברתי' יכוין לה' אותיות פשוטות דאלקים
ולי"ג אותיות מילוי בידוין, הריאָלָף.

ח"י
אותיות

שלב ג': המשכת הארות קע"ו וקע"ה למתק הדינים
ולעורר אור החסד לקשרו לבינה

את שאהבה נפשי, ר"ת שנ"א.
והם גי' קע"ו קע"ה.

יוד, יוד הי, יוד הי ואו, יוד הי ואו הי. גי' קס"ו
יוד הי ואו הי. י' אותיות, ועם קס"ו עולה קע"ו.

קע"ו הוא אחוריים דס"ג.
קס"ו עם עשרה אותיותיו גי' קע"ו.

המשכת אורות דס"ג
הנוגעים לענין הש"ע
נהורין.

קע"ה, אחורים דע"ב גי' קפ"ד,
פחות תשעה מידות דט' תיקונים, עד נושא עון,
ומעביר הפשעים וממתק ש"ך דינים ע"י הוי"ה
פשוטה.

המשכת קע"ה אורות
פחות ט' לעורר אור
החסד ולהמתיק ש"ך
דינים ע"י הוי"ה
פשוטה.

שכ"ה עם יהוה גי' נש"א.

שכ"ה עם כ"ו גי' נשא.

שלב ד': המשכת צירופים שונים
מתיבות האמצעיות שבפסוק

כמעט שעברתי מהם עד
שמצאתי שאהבה נפשי.

עָמַעַ בְּרָהּ מִצָּא אָהֵב פֶּשֶׁ

הסר מהם אותיות אמצעיות שהם ע"ם,
עבר"ה, מצ"א, אה"ב, פ"ש,
ואז יצאו מהם צירופים אלו.

יחוד י'

וענינו להחזיר את הרשע בתשובה מיוסד על הארת ש"ע נהורין דא"א

(שער רוה"ק דף כ"ה ע"ג)

ביאור היחוד בקצרה:

שלב א. הנה נודע כי הארת ש"ע נהורין דא"א הנקרא חשמ"ל, מגן על האדם מאחיזת הקלי' שלא יתאחזו בו, כנודע מכוונת ברכת מלביש ערומים, והמברך וכו' בשלום, וכשחוטא מסתלק הארת החשמ"ל, ואז הקלי' שולטים בו, ולכן עתה ששב בתשובה יש לכוין להמשיך הארת החשמל להלביש את הנר"ן שלו בהם ועי"כ תסתלק אחיותם.

שלב ב. אח"כ יכוין להמשיך הארת ש"ע באופן אחר, והוא המשכת הארת ג' יב"ק, והם ג' הוי"ת דמוחין דגדלות דא"א המאירים בג' אלקים דמוחין דקטנות וממתיקים אותם, ועם הארת שורשי המוחין דא"א שהוא זיווג אחה"ע גיכ"ך דחין וגרון דא"א הנקרא מ"ב זיווגים ע"ש שעיקר הזיווג הוא יה"ו ואהי"ה העולים בגי' מ"ב, ונמצא כי ג' יב"ק ומ"ב, עולים בגי' ש"ע"ה.

שלב ג. עוד ש"ע באופן אחר והוא, המוחין הנמשכים לז"א מאו"א נמשכים באופן שאחוריים דעליון נעשה פנים לתחתון, ועי"כ מכוונים עתה שאחוריים דתבונה שהוא ריבוע שם קס"א גי' קדמ"ת, עם שורשי או"א שהם זיווג חין וגרון דאחה"ע גיכ"ך דא"א שהוא מ"ב כאמור, הרי קדמ"ת ומ"ב גי' ב"פ ש"ע"ת, והם ב' ש"ע"ת נהורין דא"א הכלולים בש"ע"ת נהורין הא' דאמצע הפנים דא"א הנק' חוטם, ומאחר וב' ש"ע"ת דשלב הב' והג' נכללים בש"ע"ת הרי שגם בהן ענין ב"פ א"ל, ולכן קדמת ומ"ב העולים תשס"א, וב"פ ש"ע"ת גי' תשנ"ו, ועם ד' כוללים דב' אל דב' ש"ע, והכולל דכולם יעלו גם הם תשס"א.

ויכוין שב' שמות אל יאירו במ"ב זיווגים דחין וגרון דאחה"ע גיכ"ך ומהם יצאו שאר המוצאות גם כן, בסוד ג' אהי"ה וב' אלקים.

שלב ד. אח"כ יכוין שתיבת 'והש"ע' הוא בא"ת ב"ש שם הק' צפב"ז העולים ע"ה גי' ק"פ, והם כללות הדינים הרמוזים באחוריים דעסמ"ב קס"א קמ"ג קנ"א, יתמתקו ע"י שמות הפנים דעסמ"ב קס"א קמ"ג קנ"א שבהם העולים בגי' תרפ"ז.

שלב ה. יכוין לצרף לשמות הפנים העולים תרפ"ז, ב"פ א"ל פשוט, וח' חיוורתני, למתק הדינים, ותרפ"ז, ב"פ אל, וח' חיוורתני, עולים בגי' ב"פ ש"ע"ת.

(עפ"י ביאורי הדע"ה והרב המגיה זצ"ל)

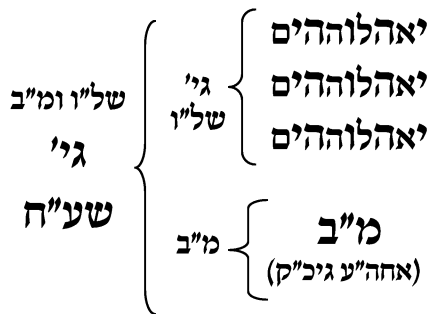
שלב א': המשכת הארת שע"ח נהורין דא"א, להלביש נר"ן לאדם ולבטל ממנו אחיזת הקלי'

יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי ח' חיוורת
אלף למד אלף למד ש"ע נהורין

יכוין להמשיך הארת ח' חיוורת, והם ח' אותיות דב' שורשי ההוי"ת דב' שמות ע"ב, עם ב' פעמים א"ל מלא דפנים דא"א גי' חשמ"ל והוא שע"ח נהורין דא"א

המלבישים לנר"ן של האדם שלא ישלטו בו החיצוניים, כי כשחוטא מסתלק ממנו הלבוש הזה.

שלב ב': המשכת הארת שע"ח בחי', ע"י המשכת המוחין דגדלות דאור"א עם שורשיהם שבגרון דא"א הממתקים למוחין דקטנות דאלקים

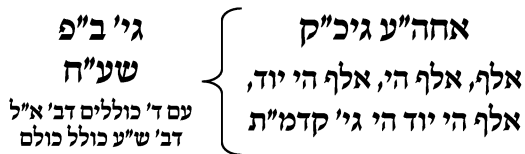

עוד יכוין לשע"ח אחר, והוא להמשיך ג' הוי"ת דמוחין דגדלות לג' אלקים דמוחין דקטנות שבגרון, והם מעבר יב"ק, (כנודע מכוונות הא"ל) וג' הוי"ת וג' אלקים משולבים הם ג"פ יב"ק גימ' של"ו, ועם מ"ב זיווגים שבחיך וגרון (שהם אחה"ע גיכ"ק) הרי שע"ח.

שלב ג': המוחין נמשכים דרך אחוריים בסוד אחוריים דעליון נעשה פנים לתחתון, ולכן אחוריים דתבונה שהם שם קס"א בריבוע גי' קדמ"ת, ועם שורשי המוחין דאחה"ע גיכ"ך גי' ב"פ שע"ח.

אלף, אלף, אלף הי, אלף הי יוד, אלף הי יוד הי גי' קדמ"ת

בחי' החיך וגרון הם שורש או"א, וז"א מקבל המוחין שלו באמצעות התבונה שהיא מעליו והיא אחוריים דקס"א גימ' קדמ"ת.

אחה"ע גיכ"ק קדמ"ת גימ' ב"פ שע"ח. ושני שע"ח אלו, כלולים בשע"ח שבאמצע הפנים שנקרא חוטם.

שלב ד. כוונת המתקת כללות הדינים הרמוזים באחוריים דעסמ"ב קס"א קמ"ג קנ"א, ע"י שמות הפנים דעסמ"ב קס"א קמ"ג קנ"א שבהם העולים בגי' תרפ"ז.

צפ"ז

יוד, יוד הי, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי
יוד, יוד הי, יוד הי ואו, יוד הי ואו הי
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא
יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה
אלף, אלף הי, אלף הי יוד, אלף הי יוד הי
אלף, אלף הא, אלף הא יוד, אלף הא יוד הא
אלף, אלף הה, אלף הה יוד, אלף הה יוד הה

אח"כ יכוין שתיבת והשע בא"ת ב"ש הוא שם צפ"ז

והוא ע"ה גימ' ק"פ שהוא סוד הפסוק ויהיו ימי יצחק מאה שמונים שנה. והוא ג"פ כ"ו אותיות דאחוריים דע"ב ס"ג מ"ה וכ"ד אותיות דאח' דב"ן, וכ"ו אותיות דאח' דקס"א קמ"ג קנ"א סך הכל ק"פ אותיות.

וצריך למתק הק"פ אותיות הנ"ל ע"י
 הפנים שלהם, שהם עסמ"ב, קס"א
 קמ"ג קנ"א שהם גימ' תרפ"ז.
 יוד הי ויו הי. יוד הי ואו הי
 יוד הא ואו הא יוד הה וו הה
 אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא
 אלף הה יוד הה

שלב ה. כוונת צירוף שמות הפנים העולים תרפ"ז, ב"פ א"ל פשוט, וח'
 חיוורתי, למתק הדינים, ותרפ"ז, ב"פ אל, וח' חיוורתי, עולים בגי' ב"פ שע"ח.

יהוה יהוה
 אל אל

וצריך לצרף להם ב"פ א"ל פשוט
 וח' חיוורתי למתק הדינים.

תרפ"ז וב' א"ל (גימ' ס"ב) עם ח'
 חיוורתי גימ' ב"פ שע"ח ע"ה.

יחוד ז'

וענינו להחזיר את האדם בתשובה
מיוסד על שם אהיה

(שער רוה"ק דף כ"ו ע"א)

ביאור היחוד בקצרה:

היחוד הזה הוא יחוד השביעי להחזיר את הרשע בתשובה. ומיוסד על שם אהי"ה עפ"י מה שנודע כי ענין התשובה היא בבניה שהיא שם אהי"ה, וביחוד זה מכוונים לעורר שם אהי"ה בכמה מיני אופנים וענינים כמו שנבאר בע"ה.

אלף הי יוד הי

אלף יוד יוד יוד

אהיה היהא יהא אהיה
אהיה היהא יהא אהיה
אהיה היהא יהא אהיה

יהוה הוהי והיה היהו
יהוה הוהי והיה היהו
יהוה הוהי והיה היהו

אהיה. אלף הי יוד הי
אלף למד פא, הי יוד,
יוד ויו דלת, הי יוד.

יה יהוה

אלף הי יוד הי
אלף הא יוד הא

שילוב קס"א קמ"ג:

אאהלדף והיי איהודף להאי

שילוב קמ"ג קס"א:

אאלהדף הויי יאוהדף הליא

יכוין בשם אל היוצא מקס"א כלומר י"א

ויכוין למלאותם, ואז עולים בגי' קע"א שהוא קס"א עם י' אותיותיו. וגם ניקודם בגי' קע"א ע"ה.

אח"כ יכוין ב"ב צירופי אהי"ה.

(ב' הצירופים הראשונים הם חו"ב דנוק', וי' אחרונים הם י' כלים פנימיים דנוק' דבריאה)

אח"כ יכוין ב"ב צירופי הויה.

(ב' הצירופים הראשונים הם בחו"ב דז"א וי' אחרונים הם י' כלים פנימיים דז"א דבריאה)

אח"כ יכוין במ"א אותיות דאהי"ה
פשוט, ומלא, ומלא דמלא.

והם סוד מוחין דז"א הנקראים

יה הוי"ה ע"ה גימ' א"ם

אח"כ יכוין בקס"א קמ"ג

כסדר, ואח"כ בשילוב.

בהתחלה ביושר, ואח"כ שילוב הפוך,
קס"א לפי הסדר, וקמ"ג מהסוף.

יהמצוהפץ

אח"כ יכוין בשם הויה בשילוב
עם תמורתו שהוא מצפ"ץ.

מיו צהה פמפ צץ

אח"כ יכוין שם מצפץ בשילוב עם
הצירוף הקודם הוי"ה ומצפ"ץ משולבים.

אהתצ יהמץ

אח"כ יכוין בשם אהיה בשילוב
עם תמורתו שהוא תצמ"ץ.

תאי צהה מתמ צץ

אח"כ יכוין שם תצמץ בשילוב עם
הצירוף הקודם אהי"ה ותצמ"ץ משולבים.

יחוד ח'

וענינו להחזיר את הרשע בתשובה

מיוסד על ענין המשכת הארת הדדים דאימא דשם שד"י

(שער רוה"ק דף כ"ו ע"ב, סידור היר"א ח"ד דף 126)

ביאור היחוד בקצרה:

היחוד הזה מיוסד על ענין הארת השדיים שבחג"ת דאימא וענין הצירים והדלתות כמו שנבאר בע"ה.
ונבאר סדר היחוד הק' הזה:

שלב א. יכוין כי הארת שם אהיה דיודין קס"א שבג"ר דאימא, יורדת לחג"ת שבה ומתחברת עם שם אהי"ה דאלפין קמ"ג ששם, והתחברות שניהם קס"א קמ"ג גי' ש"ד לרמז שנעשה עי"כ הארת ה'שדיים' דאימא, ובעת לידת הז"א עולים אהי"ה דההין שבנה"י שבה לחג"ת ונעשה המתקת הדינים מדם לחלב, ואח"כ יונק הז"א משדי אמו ונעשה אצלו דם מזוקק וברור. וכל ענין יניקה זו רומז על בירור ותיקון הז"א ובנינו בחג"ת ונה"י שבו, וזה ענין כוונת חיבור אהי"ה דיודים באהי"ה דההין.

וענין זה הוא כמשל וכדוגמא דווקא עתה, כי ענין החטאים שהאדם נכשל בהם מרמז לענין הבירורים שבו שנתערבו בקל"י, ועתה ע"י ששב בתשובה ונכלל באורות הבינה כנודע שהיא אם הבנים, נעשה 'כבריה חדשה' (עיין ברמב"ם פ"ב מהל' תשובה) ומתבררים הבירורים שבו מחדש בכח יניקתו מאורות הבינה שהם השדיים כאמור.

שלב ב. כשאימא מניקה לבנים נקראת אל שד"י (עץ חיים שער הכללים פ"ג), ולכן יש לכוין לשם אל שד"י הרומז על אימא המשפיעה יניקה לחג"ת דז"א, ושם שד"י יש לכוונו בניקודים וטעמים העולים בגי' אור, וכן ב"פ אור גי' דת"י, הרומז להארות שמקבלת רחל, ובהמשך הארת היניקה שד"י מאימא לחג"ת דז"א, נקראים גם החג"ת דז"א שד"י, בבחי' הרפה שהוא רחמים, דשם ע"ב בחסד, רי"ו בגבורה, (וע"ב רי"ו בגי' רפ"ח רומז לענין בירור ז"א בעת היניקה) והוי"ה פשוטה בת"ת, יחד גי' שד"י, ומהם נמשך ג' שמות מ"ב דעס"מ גי' קכ"ו, לכתר דנוק' שהוא ריבוע שם אדנ"י, וריבע אדנ"י דקכ"ו עם הרפ"ח גי' דתי.

שלב ג. אח"כ נמשך מהדדים דאימא הארת שם שד"י בנקודותמיוחדות העולים בגי' ק"ל לנה"י דז"א, וגם הם שם שד"י בבחי' הדגש שהוא דין, ומהם נמשך לנוק' שהיא ריבוע שם אדנ"י בגי' קכ"ו, ועם ב' דלתיים וב' צירים שהם ד', נעשה בגי' ק"ל.

וכל ציר עם ד' גי' ש"ד, הרי ב' צירים וב' דלתות עם ב"פ ש"ד, ועדיין סתום שם האור, וע"י המשכת הדעת שבה בסוד ע"ב ק"ל ע"ב קד"ם גי' תח"י נפשי, ועם שם ב"ן גי' עת, ועם ד' אותיות הוי"ה עשה בה דעת, ואז פתחו דלתות השפע.

וכ"ז לתת כח והשפעה לנשמת האדם לעוררו שישוב בתשובה שלימה.

שלב א': המשכת הארת שם קס"א שבג"ר דאימא לחג"ת שבה שהוא שם אהי"ה דאלפין, ועי"כ נעשה בה הארת השדיים, וכן אהי"ה דההין שבנה"י מתחברים עם אהי"ה דיודים בחג"ת ועי"כ יוכל הז"א לינוק מהשדיים הנ"ל המרמז לאדם שיקבל כח לשוב בתשובה והעשות בריה חדשה

<p>גי' שי"ד</p>	}	<p>אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא</p>	<p>השדיים שהם בחג"ת הם במקום הבינה ונעשים מקס"א וקמ"ג גימ' שי"ד</p>
<p>עם ב' הכוללים גי' שי"ד</p>	}	<p>אלף הי יוד הי אלף הה יוד הה</p>	<p>עוד יכוין כי קס"א וקנ"א עם ב' הכוללים גימ' שי"ד.</p>

שלב ב': המשכת הארת הדדים דיניקה שם שד"י שבחג"ת דאימא, וניקודם וטעמם גי' אור, והו"ס ב"פ אור הנמשך לכתר דרחל כנודע, ונמשכים לחג"ת דז"א שגם בו שם שד"י, והוא ע"ב בחסד, רי"ו בגבורה, והוי"ה פשוטה בת"ת גי' שד"י, ומהם נמשך שפע מג' מ"ב לעשות כתר דנוק' שהוא ריבוע שם אדנ"י, וקב"ו עם הרפ"ח גי' דתי.

אל שד"י בחסד גבורה תפארת,
הנקודות והטעמים סוד אור.

דת"י

אור אור בגימ' דת"י

שדי

ע"ב (גימ' חסד) רי"ו (גימ' גבורה) גי' רפ"ח
ועם יהוה בתפארת גימ' שד"י

<p>יהוה, יוד הא ואו הא יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף.</p>	<p>יהוה, יוד הי ואו הי יוד ויו דלת, הי יוד, ואו אלף ואו, הי יוד.</p>	<p>יהוה, יוד הי ויו הי יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד.</p>	<p>וזה השם דהיינו דתי, נעשה כתר לשם אדני, בכח ג' מ"ב היוצאים מן ע"ב ס"ג מ"ה, (ג"פ מ"ב גימ' קכ"ו)</p>
--	--	--	--

א, אד, אדנ, אדני.

אשר מהם נבנה ריבוע אדני
(גם גימ' קכ"ו).

דתי

זה הריבוע גימ' קכ"ו
עם הרפ"ח עולה דת"י.

שלב ג. אח"כ נמשך מהדדים דאימא הארת שם שד"י בנקודותמיוחדות העולים בגי' ק"ל לנה"י דז"א, וגם הם שם שד"י בבחי' הדגש שהוא דין, ומהם נמשך לנוק' שהיא ריבוע שם אדנ"י בגי' קכ"ו, ועם ב' דלתיים וב' צירים שהם ד', נעשה בגי' ק"ל.

וכל ציר עם ד' גי' ש"ד, הרי ב' צירים וב' דלתות עם ב"פ ש"ד, ועדיין סתום שם האור, ועי" המשכת הדעת שבה בסוד ע"ב ק"ל ע"ב קד"ם גי' תח"י נפשי, ועם שם ב"ן גי' עת, ועם ד' אותיות הוי"ה עשה בה דעת, ואז פתחו דלתות השפע.

א, אד, אדנ, אדני.

עֲדִי בנצח הוד יסוד הנקודות הם ק"ל,
והוא שם אדני בריבוע עם ב' צירין וב'
דלתות.

אשר אלו הם המחיצות המונעים האור העליון,
וכל ציר גימ' ש', ועם הד' נעשה ש"ד,
והרי שני שדים בב' פעמים ציר ודלת.

ובהמשך הדעת בה, נתרבה ונתגדל עד שפתח אלו
הדלתות, ונמשך עד למטה, ומן קכ"ו נעשה ק"ל.

י יה יהו יהוה ע"ב
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא ק"ל
י יה יהו יהוה ע"ב
יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה קד"ם

ואם כן 'אור ואור' וב' דלתות,
וב' צירים, גי' תח"י נפשי.
והוא נעשה מן ע"ב
ק"ל וע"ב קד"ם.

יוד הה וו הה

ועם הויה דב"ן גימ' עת,

יהוה

ועם ד' אותיות הויה נעשה דעת.

יהוה

יהוה בציר אותיות
הם ב"פ רי"ו כזה.

יחוד ט'

וענינו להחזיר את הרשע בתשובה ולדת ישראל

מיוסד על השם הק' יואחצצבירון' היוצא מהפסוק

ויאמר יהוה הנה מקום אתי ונצבת על הצור: (ק' מתחלף לח' בא"ב דא"ל ב"ם

(שער רוה"ק דף כ"ז ע"א, בניהו בן
יהודע, חלק תיקוני הנפש דף מ"ח ע"ב)

ביאור היחוד בקצרה:

היחוד הזה הוא יחוד התשיעי ענינו להחזיר את הרשע בתשובה, וכן יועיל לשוב לדת ישראל, ומיוסד על השם בקדוש 'יואחצצבירון' ומובא בתיקוני זוהר (תיקון ע'), ובספר הדרת מלך (סימן צ"ב) כתב בשם הרה"ק מהר"ן שפירא זצוק"ל, ששם הק' הזה יוצא מהפסוק ויאמר יהוה הנה מקום אתי ונצבת על הצור, וי"ב אותיות שבו ענינם י"ב ת"ד דא"א היוצאים ממוחא סתימאה דא"א, והם נשפעים באו"א, והם מזל י"ג ונקה הא דעת דאו"א המזווגם.

ונבאר סדר היחוד הק' הזה:

שלב א. יכוין לאותיות יוא"ח משם זה הם בגי' כ"ה, והם כ"ה אותיות דשמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. ואח"כ לאותיות צו"ה גי' אלהינו, ולאותיות צ"צ משם זה העולים בגי' עס"מ, ולאותיות ב"י משם זה הם כנגד י"ב אותיות דג' היות אלו כשהם פשוטים, ולאותיות רו"ן משם זה, והם בגי' רל"ב שהם עסמ"ב, וכ"ד שהם כ"ד אותיות דבשכמל"ו.

שלב ב. אח"כ יכוין כי צירופי שם זה שהם יוא"ח, צוה, צצ, בי, רוו, רנו, ע"ה גי' תתל"ב, כמנין ב"י נשבעתי. (והכוונה לב' אותיות ב"י, העולים עם גי' נשבעתי תתל"ב).

שלב ג. יכוין לאותיות א"י א"י והם ר"ת ה' אלקינו, ה' אחד, וכן לב' ההין הנשארים מהוי"ה שרמזנו לעיל שי"ו ממנה מתחבר עם א"ח דאחד והם יוא"ח דשם הקדוש הזה.

שלב ד. יכוין לשם הק' יואחצצבירון בחלוקה כזה: יואח"צ צבירון. צבירון הוא אותיות ברצון י', והוא בגי' עסמ"ב וקכ"ו, הרומוז לד' היות מלאים העולים בגי' עסמ"ב הממתיקים לריבוע אדנ"י העולה בגי' קכ"ו, וכן צבירון בגי' נח"ש לבטל הנחש הטמא.

ואח"כ יכוין לצרף במחשבה ג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה, עם הקכ"ו.

אח"כ יש לכוין לצירוף הא' והוא יואח"צ העולה בגי' שם ב"ן ואדנ"י.

שלב א. יכוין לשם יואחצצבירון בסדר ובחלוקה כזו: יכוין לאותיות 'יוא"ח' משם זה שהם בגי' כ"ה, והם כ"ה אותיות דשמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. ואח"כ לאותיות צו"ה גי' אלהינו, ולאותיות צ"צ משם זה העולים בגי' עס"מ, ולאותיות ב"י משם זה הם כנגד י"ב אותיות דג' היות אלו כשהם פשוטים, ולאותיות רון משם זה, והם בגי' רל"ב שהם עסמ"ב, וכ"ד שהם כ"ד אותיות דבשכמל"ו.

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד

יהוה אחד

אלהינו

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא

יהוה יהוה יהוה

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי
יוד הא ואו הא יוד הה וו הה

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

רון

יואח גימ' כ"ה אותיות
של יחוד שמע ישראל.

וגם הוא יו של הויה, ואח דאחד.

צוה גי' אלהינו

צצ גימ' ק"פ כמנין ע"ב ס"ג מ"ה

בי גימ' י"ב אותיות דג' היות
פשוטות דע"ב ס"ג מ"ה.

רנו גי' רל"ב שהם ד' שמות
עסמ"ב וכ"ד אותיות בשכמל"ו.

רון אותיות רנו והניקוד כמו רנו

שלב ב. אח"כ יכוין כי צירופי שם זה שהם יוא"ה, צוה, צצ, בי, רון, רנו, ע"ה גי' תתל"ב, כמנין ב"י נשבעתי. (והכוונה לב' אותיות ב"י, העולים עם גי' נשבעתי תתל"ב).

בי נשבעתי

יואח, צוה, צצ, בי, רון, רנו,
ע"ה גי' תתל"ב כמנין

שלב ג. יכוין לאותיות א"י א"י והם ר"ת ה' אלקינו, ה' אחד, וכן לב' ההין הנשארים
מהויה שרמזנו לעיל שי"ו ממנה מתחבר עם א"ח דאחד והם יוא"ח דשם הקדוש הזה.

אי אי

יהוה אחד

א"י א"י
ר"ת ה' אלקינו ה' אחד

ה"ה הנשארים
מהויה מפסוק שמע.

שלב ד. יכוין לשם הק' יואחצצבירון בחלוקה כזה: יואח"צ צבירון.
צבירון הוא אותיות ברצון י', והוא בגי' עסמ"ב וקכ"ו, הרומז לד' הויות מלאים העולים בגי' עסמ"ב
הממתיקים לריבוע אדנ"י העולה בגי' קכ"ו, וכן צבירון בגי' נח"ש לבטל הנחש הטמא.
ואח"כ יכוין לצרף במחשבה ג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה, עם הקכ"ו.
אח"כ יש לכוין לצירוף הא' והוא יואח"צ העולה בגי' שם ב"ן ואדנ"י.

יואח"צ צבירון.

יהוה.

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי
יוד הא ואו הא יוד הה וו הה
א, אד, אדנ, אדני.

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי
יוד הא ואו הא יוד הה וו הה
א, אד, אדנ, אדני.

יוד הה וו הה אדני

אח"כ יכוין השם הנ"ל באופן זה.

צבירון. הוא אותיות ברצון

ברצון, היינו הויה וגי' עסמ"ב, וקכ"ו
שהוא ריבוע אדני למתקו. וגם הוא
גימ' נחש, לבטל הנחש הטמא

אח"כ במחשבה אנו מצרפים רק ג'
שמות ע"ב ס"ג מ"ה עם הקכ"ו הנז'.

יואחצ

יצרף שם ב"ן עם אדנ"י פשוט

יחוד י'

וענינו להחזיר את הרשע בתשובה

מיוסד על הפסוק **שְׁבַע בַּיּוֹם הַלְלֶתִיךָ עַל מִשְׁפָּטֵי צְדָקָךָ:**

(תהילים קי"ט קס"ד)

(שער רוה"ק דף כ"ז ע"ג, סידור היר"א ח"ד
דף 127, ובניהו חלק תיקון הנפש דף נ')

ביאור היחוד בקצרה:

ענין היחוד הזה המשכת הארות עליונות להמתיק דיני ז'ו"ן, ולמתק את הגבורות בחסדים.

ונבאר שלבי היחוד הק' הזה:

שלב א. יכוין לשמות אהי"ה דיודין קס"א, ודאלפין קמ"ג, העולים בגי' ש"ו כמנין הר"ת שבע ביום
הללתך, להמתיק פנים דהוי"ה ואחוריים דאלקים, וחוזרים ז'ו"ן פב"פ.

שלב ב. אחר שחזרו ז'ו"ן פב"פ, נמשכת הארה מאזן דא"ק ומשם מ"ה החדש למתק את הגבורות
בחסדים.

שלב ג. יכוין ל"פ הוי"ה אדנ"י שהם י' פרצופי ז'ו"ן, תתקכ"ה, דאחר שחזרו ז'ו"ן פב"פ, נמשכת הארה
מאזן דא"ק ומשם מ"ה החדש למתק את הגבורות בחסדים, וה"ח וה"ג שורשם מגבורה דעתיק
המלובשת במוחא סתימאה דא"א שהוא אלקים בריבוע.

שלב א. יכוין לשמות אהי"ה דיודין קס"א, ודאלפין קמ"ג, העולים בגי' ש"ו כמנין הר"ת שבע ביום הללתך, להמתיק פנים דהוי"ה ואחוריים דאלקים, וחוזרים זו"ן פב"פ.

שבע ביום הללתך

ר"ת שב"ה.

גי' ב' שמות אהיה דיודין ודאלפין וב' כוללים וכוללם.

על משפטי צדקך

ר"ת גי' רי'.

שהוא אחורים פשוטים דאלהים להמתיקם ע"י ב' שמות הנ"ל.

שבע

אלקים דיודין והוי"ה דיודין

אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא

א, אל, אלה, אלהי, אלהים.

אלף למד הי יוד מם

יוד הי ויו הי

שלב ב. אחר שחזרו זו"ן פב"פ, נמשכת הארה מאזן דא"ק ומשם מ"ה החדש למתק את הגבורות בחסדים.

ביום

גי' נ"ח הויה במילוי גי' און.

יוד הי ואו הה

ה"ג

יוד הא ואו הא
יוד הא ואו הא
יוד הא ואו הא
יוד הא ואו הא
יוד הא ואו הא

ה"ח

יוד הא ואו הא
יוד הא ואו הא
יוד הא ואו הא
יוד הא ואו הא
יוד הא ואו הא

הללתך

גימ' י' הויות דמ"ה דאלפין ומ' אותיות הפשוטים.

וחמש היתירים הוא הוראת מתוק חמש גבורות משולבות בחמש אחרות שהם חסדים.

מ' אותיות הפשוטים

יהוה יהוה
יהוה
יהוה יהוה

יהוה יהוה
יהוה
יהוה יהוה

יוד הה ואו
יד הא ואו
יוד הה ואו
יד הא ואו
יוד הה ואו

יוד הה ואו
יד הא ואו
יוד הה ואו
יד הא ואו
יוד הה ואו

שבע ביום גי' ת"ל

שהוא י' פעמים
יוד הה ואו

שלב ג. יכוין לי"פ הוי"ה אדנ"י שהם י' פרצופי זו"ן, תתקכ"ה, דאחר שחזרו זו"ן פב"פ, נמשכת הארה מאזן דא"ק ומשם מ"ה החדש למתק את הגבורות בחסדים, וה"ח וה"ג שורשם מגבורה דעתיק המלוכשת במוחא סתימאה דא"א שהוא אלקים בריבוע.

שבע ביום הללתיך

גי' תתקכ"ה.

שהוא עשר פעמים הויה ואדני.
עם כללות העשר, וחמש היתירים
להורות נתן שהי' משולבות חמש
חסדים בחמש גבורות.

עם כללות העשר,
ומשולבות
חמש בחמש
גי' תתקכ"ה

יאהדונהי יאהדונהי
יאהדונהי יאהדונהי
יאהדונהי יאהדונהי
יאהדונהי יאהדונהי
יאהדונהי יאהדונהי

והם סוד ה"ח וה"ג ששורשם גבורה דעתיק שהיא מלובשת במוחא
סתימאה דא"א, שהיא אחורים דאלהים דההין והיא רמוזה בתתקכ"ה.

תתקכ"ה הנז' ועם
ע' דשבע וב' מביום, הרי ע"ב, ועם
ד' אותיות הוי"ה, הרי אלף ואחד
כמנין אחוריים דאלקים דההין.

תתקכ"ה. ועם
שבע ביום ר"ת ע"ב יוד הי ויו הי
וד' אותיות יהוה
גי' אלף ואחד.
כמנין ריבוע דאלקים דההין

אלף,
אלף למד,
אלף למד הה,
אלף למד הה יוד,
אלף למד הה יום מס

ביום הללתיך על משפטי צדקך.

ס"ת מכלי"ך, גימ'
ק"ך צירופי אלהים.

ק"ך צירופי אלהים.

צדקך גימ' מילוי אלהים דיודין.

השם צדקך במילוי:

צדי דלת גי' תקל"ח וקוף כף גי' רפ"ו
והכל יחד גי' שדי מלא תתי"ד.

צִדִּי דִלְתִּי קוּף כֶּף
שִׁין דִלְתִּי יוּד

שִׁין דִלְתִּי יוּד שְׁדִי

ועם ט' אותיות (דשד"י מלא), וכללות
השם, (הנחשב לאחד), ס"ה גי' תתכ"ד
כמנין השם הנז' (צדקך מלא) שגי' תתכ"ד.

יחוד י"א

זענינו להחזיר את הרשע בתשובה

מיוסד על הפסוק

יִשְׁמַע חֶכֶם וְיוֹסֵף לְקַח וְנִבּוֹן תַּחְבֻּלוֹת יִקְנֶה: (משלי א' ה')

(שער רוח"ק דף כ"ז ע"ג, סידור היר"א ח"ד
דף 128, ובניהו חלק תיקון הנפש דף נ"א)

ביאור היחוד בקצרה:

ענין היחוד הזה המשכת הארות עליונות להמתיק דיני ז'ו", ולמתק את הגבורות בחסדים.

ונבאר שלבי היחוד הק' הזה:

שלב א. יכוין לשם הקדוש הוי"ה במילוי העולה בגי' ד"ן הנרמז בר"ת ישמע חכם ויוסיף לקח, לבטל הנחש הטמא כנודע מיחודי תיקון פגה"ב המיוחד לליל ראש חודש. (ואל תחוש למ"ש שם באופן שונה מכאן)

שלב ב. יכוין ד"פ שם ב"ן בציורים הנז' בכוונות ויציב העולים בגי' ב"פ יצחק הנרמזים בס"ת ונבון תחבולות יקנה הרמזים לדינים, ונרמזים בתיבת צחק הרמז בס"ת ישמע חכם ויוסיף לקח, למתקם ע"י צדקה העולה בגי' לס"ת הנז' ע"ה.

שלב ג. אח"כ יכוין למוחין דגדלות דאמא שהם שמות אהיה במילוי קס"א קמ"ג קנ"א העולים בגי' תנ"ה הרמזים בס"ת ונבון תחבולות יקנה, ולמוחין דאבא הרמזים בכמה אופני שם ע"ב הרמז בתיבת ישמע, ואז ימשכו בחי' חיים הרמז למוחין דגדלות בסוד אהי"ה הוי"ה אהי"ה לנוק', ואז מתמלאת בל"ה אותיות ונמתקים הדינים כי אין אדם חוטא אלא א"כ נכנסה בו רוח שטות שהם הקטנות והדינים כנודע.

שלב ד. נותן לה הז"א ג' שמות ב"ן ע"י זיווג, ואז נקראת חק"ל שהוא גי' הוי"ה אהי"ה הוי"ה אדנ"י, הרמז בתיבת לק"ח, ואז נעשים בנוק' ע"י התבונה כלי היסוד שהם ב' צירים וב' דלתות הרמזים בתיבת תחבולות, וב' מנצפ"ך שהם המ"ן הרמזים בשם הק' שכסקלבן, המנוקד בניקוד היוצא משם הוי"ה אל"י משולבים במוצאם, ואל"י גי' מ"א אותיות דאהי"ה המרמזים למוחין דאימא הנמשכים אליה.

(עפ"י הרה"ק הדע"ה זצוק"ל)

שלב א. יכוין לשם הקדוש הוי"ה במילוי העולה בגי' ד"ן הנרמז בר"ת ישמע חכם ויוסיף לקח, לבטל הנחש הטמא כנודע מיחודי תיקון פגה"ב המיוחד לליל ראש חודש. (ואל תחוש למ"ש שם באופן שונה מכאן)

ישמע חכם ויוסיף לקח ר"ת שם ד"ן.

יוד הא ואו הי

שלב ב. יכוין ד"פ שם ב"ן בציורים הנז' בכוונות ויציב העולים בגי' ב"פ יצחק הנרמזים בס"ת ונבון תחבולות יקנה הרומזים לדינים, ונרמזים בתיבת צחק הרמז בס"ת ישמע חכם ויוסיף לקח, למתקם ע"י צדקה העולה בגי' לס"ת הנז' ע"ה.

יוד רהר וו רהר

יוד רהר וו רהר

יוד רהר וו רהר

יוד רהר וו רהר

ונבון תחבולות יקנה.

ר"ת גימ' יצחק יצחק

שהוא ד' פעמים הוי"ה דב"ן שכל אחד
בציור ט"ו ווי"ן, וב' אותיות י"ד של אות
יו"ד, ס"ה ק"ד.

ד"פ ק"ד גי' תי"ו הנז'.

ישמע חכם ויוסיף לקח.

ס"ת גימ' צחק, ועם הכולל
גי' צדקה למתקם הדינים.

צחק צדקה

שלב ג. אח"כ יכוין למוחין דגדלות דאמא שהם שמות אהיה במילוי קס"א קמ"ג קנ"א העולים בגי' תנ"ה הרמזים בס"ת ונבון תחבולות יקנה, ולמוחין דאבא הרמזים בכמה אופני שם ע"ב הרמז בתיבת ישמע, ואז ימשכו בחי' חיים הרמז למוחין דגדלות בסוד אהי"ה הוי"ה אהי"ה לנוק', ואז מתמלאת בל"ה אותיות ונמתקים הדינים כי אין אדם חוטא אלא א"כ נכנסה בו רוח שטות שהם הקטנות והדינים כנודע.

אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא
אלף הה יוד הה

נְתִיבָה

ונבון תחבולות יקנה.

ס"ת תנ"ה גימ' ג' אהיה,
דיודין ואלפין וההין,

ועוד שם קדוש נת"ה שהוא
משמות ע"ב דויסע וכו'.

ישמע גי' ת"ך

ד' יודין דע"ב (כל י' כלולי מי') הם ת',
וי' אותיותיו, ו-ו"ד דמילוי יוד גי' ך'.

יוד הי ויו הי

ד' יודין דע"ב (כל י' כלול מי')

גי' ת'

יוד הי ויו הי

ו"ד

י' אותיותיו

גי' י

חכם גי' חיים.

ובא"ת ב"ש שם הק' סלי, שהוא גי' אדני,
ול"ה אותיות דמילוי המילוי.

אהיה יהוה אהיה גי' חיים

אדני

אלף למד פא, דלת למד תיו,
נון ואו נון, יוד ואו דלת.

שלב ד. נותן לה הז"א ג' שמות ב"ן ע"י זיווג, ואז נקראת חק"ל שהוא גי' הוי"ה אהי"ה הוי"ה אדני, הרמוז בתיבת לק"ח, ואז נעשים בנוק' ע"י התבונה כלי היסוד שהם ב' צירים וב' דלתות הרמוזים בתיבת תחבולות, וב' מנצפ"ך שהם המ"ן הרמוזים בשם הק' שכסקלבן, המנוקד בניקוד היוצא משם הוי"ה אל"י משולבים במוצאם, ואל"י גי' מ"א אותיות דאהי"ה המרמזים למוחין דאימא הנמשכים אליה.

ויוסף גי' ג' הויות דב"ן.

יוד הו הו הו הו הו הו הו הו
יוד הו הו הו הו הו הו הו

לקח

גי' יהוה אהיה יהוה אדני

יהוה אהיה יהוה אדני

ונבון

הוא הויה דע"ב,

ומי"ב אותיות הפשוט
ומלא ומלא המלא שלו.

יוד הי ויו הי

יהוה. יוד הי ויו הי.
יוד ויו דלת, הי יוד,
ויו יוד ויו, הי יוד.

תחבולות גי' תתנ"ב.

שהוא גי' שדי מלא תתי"ד.

וג' אותיות שדי.

ול"ה אותיות מילוי המילוי של אדני.

שין דלת יוד גי' תתי"ד

שדי

אלף למד פא, דלת למד תיו,
נון ואו נון, יוד ואו דלת.

יקנה

גי' ע"ה הוא אחוריים דס"ג.

יוד, יוד הי, יוד הי ואו,
יוד הי ואו הי

יכין את השם הק' היוצא מש' דישמע, כ'
מחכם, ס' מויוסף, ק' מלקח, ב' מנבון, ל'
מתחבולות ן' מיקנה.

והוא גי' ב' מנצפ"ך וב' כוללים.

וניקודו מניקוד שם הוי"ה אל"י
משולבים בניקוד מוצאם.

שְׁכֶסֶקְבֵּלְן גי' ב' מנצפ"ך וב' כוללים

יֵאֱהָלוּיָהּ בינה

יחוד י"ב

וענינו להחזיר את הרשע בתשובה

מיוסד על הפסוק

לְסֵפֶר בְּצִיּוֹן שֵׁם יְהוָה וּתְהַלְתּוּ בִירוּשָׁלַם: (תהילים ק"ב כ"ב)

(שער רוה"ק דף כ"ח ע"א, סידור היר"א
ח"ד דף 129, ואור הלבנה דף ק"ן)

ביאור היחוד בקצרה:

ענין היחוד הזה המשכת הארות עליונות להמתיק דיני ז'ו"ן, ולמתק את הגבורות בחסדים.

ונבאר שלבי היחוד הק' הזה:

שלב א. יכוין לשמות אהי"ה דיודין קס"א, ודאלפין קמ"ג, העולים בגי' ש"ו כמנין הר"ת שבע ביום הללתך, להמתיק פנים דהוי"ה ואחוריים דאלקים, וחוזרים ז'ו"ן פב"פ.

שלב ב. אחר שחזרו ז'ו"ן פב"פ, נמשכת הארה מאזן דא"ק ומשם מ"ה החדש למתק את הגבורות בחסדים.

שלב ג. יכוין ל"פ הוי"ה אדנ"י שהם י' פרצופי ז'ו"ן, תתקכ"ה, דאחר שחזרו ז'ו"ן פב"פ, נמשכת הארה מאזן דא"ק ומשם מ"ה החדש למתק את הגבורות בחסדים, וה"ח וה"ג שורשם מגבורה דעתיק המלוכשת כמוחא סתימאה דא"א שהוא אלקים בריבוע.

לספר בציון שם

ר"ת גי' שדי פשוט,
וי"ח אותיות ממילוי
המילוי דשם שדי.

שדי.

אב ג ד הו זח ט יא יב יג יד טו יז יח
שין יוד נון, דלת למד תו, יוד ואו דלת

לבש

עם ח' אותיות הנשארים מתיבות לספר
בציון שם, בגי' שדי פשוט,
וכ"ו אותיות מילוי המילוי.

שדי.

שין יוד נון, דלת למד תו, יוד ואו דלת

שם

עולה בגי' שד"י הוי"ה כזה

שדי יהוה

בציון

יכוין שהוא יסוד ובו ג' ב"ן, וכל ב"ן בציון
וויין עולה גי' ק"ד, ועם כ"ד אותיות דריבוע
ב"ן הרי קכ"ח.

ותחלקם קכ"ג ו-ה'.

ושלשה פעמים קכ"ג ע"ה יעלו ש"ע,
שהיא תיבה א' של הפסוק, רצה לומר

'לספר' שעולה בגי' ש"ע
שהוא ב"פ א"ל במילוי.

ש"ע הנ"ל עם ג' ההין היתרים
דהויות דב"ן דלעיל גי' שכינה.

בציון שם יהוה

ר"ת גי' אהי"ה דיודין קס"א,
ואהי"ה דההין קנ"א.

לספר בציון שם ס"ת רנ"ם ועם
הכולל גימטריא אלהי"ם דאלפין.

בציון שם

ע"ה, בגי' תצ"ט כמספר צבאות.

ותהלתו יכוין בגי' תתמ"ז,

שהוא שדי במילוי גי' תתי"ד, ועם ט'
אותיותיו וכ"ו אותיות מילוי המילוי
גי' תתמ"ט,

וב' יתרים כנגד ב' כוללים
דשדי מלא ומלא דמלא הנז'.

בירושלים

מקודם יכוין ירושלם
גי' תקפ"ו כמספר שופר.

גם שופר עם מילוי אותיותיו והכולל גי'
תקצ"ח כמנין בירושלים, ועם הג' ההין
דב"ן היתרים הנ"ל יחשבם ג"כ כאן,
ס"ה תרי"ג.

יוד הרה וו הרה	יוד הרה וו הרה	יוד הרה וו הרה
יוד, יוד הה,	יוד, יוד הה,	יוד, יוד הה,
יוד הה וו,	יוד הה וו,	יוד הה וו,
יוד הה וו הה	יוד הה וו הה	יוד הה וו הה
קכ"ח	קכ"ח	קכ"ח

לספר גי' ש"ע

אלף למד אלף למד

אלף למד אלף למד
ההה } גי' שכינה

אלף הי יוד הי קס"א
אלף הה יוד הה קנ"א

אלף למד הא יוד מם

צבאות

שין דלת יוד מספר

שין דלת יוד ט' אותיות

שין יוד נון, דלת למד תיו,

יוד ואו דלת כ"ו אותיות

שופר תקפ"ו

גי' תקפ"ו

ועם י"ב אותיות
ע"ה גי' תקצ"ח

ועם ט"ו דג' ההין

ס"ה תרי"ג

שופר

שין ואו פא ריש

ההה

בירושלים גי' ש"ע רוכב.

ותיבת רוכב גי' כ"ו ע"ב ק"ל.

והכוונה כמ"ש בשער אנ"ך פ"ג, דכשהז"א יוצא מא"י לחו"ל להשפיע לז' מלכים הוא רוכ"ב בסוד הנה ה' רוכב שהוא כ"ו, ע"ב ר"ל ריבוע פשוט, וק"ל ריבוע דמ"ה. יעוי"ש.

רוכב

יכוין שהוא גי' ג' ב"ן שעולים בגי' קנ"ו, וכ"ו ומ"ה עם הכולל גי' ע"ב, הכל גי' רוכ"ב.

יכוין בשם קדוש שהוא שילוב תיבת ש"ם מלא, עם הויה פשוטה, והם שם ה' שבפסוק, וניקודו כניקוד ר"ת הפסוק עצמו.

אלף למד אלף למד

רוכ"ב גי'

יהוה.

י, יה, יהו, יהוה.

יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא.

גי' רוכ"ב { יוד הה וו הה, יוד הה וו הה, יוד הה וו הה. יהוה, יוד הא ואו הא.

שייחן ומהם

יחוד י"ג

וענינו להחזיר את הרשע בתשובה

מיוסד על הפסוק

גַּם כָּל קְוִיךָ לֹא יִבְשׁוּ יְבִשׁוּ הַבּוֹגְדִים רִיקָם: (תהילים כ"ג ב')

(שער רוה"ק דף כ"ח ע"ב, סידור היר"א ח"ד דף 131, ובניהו חלק תיקון הנפש דף נ"ג)

ביאור היחוד בקצרה:

ענין היחוד הזה המשכת הארות עליונות להמתיק דיני ז"ן, ולמתק את הגבורות בחסדים.

ונבאר שלבי היחוד הק' הזה:

שלב א. יכוין לשמות אהי"ה דיודין קס"א, ודאלפין קמ"ג, העולים בגי' ש"ו כמנין הר"ת שבע ביום הללתך, להמתיק פנים דהוי"ה ואחוריים דאלקים, וחוזרים ז"ן פב"פ.

שלב ב. אחר שחזרו ז"ן פב"פ, נמשכת הארה מאזן דא"ק ומשם מ"ה החדש למתק את הגבורות בחסדים.

שלב ג. יכוין ל"פ הוי"ה אדנ"י שהם י' פרצופי ז"ן, תתקכ"ה, דאחר שחזרו ז"ן פב"פ, נמשכת הארה מאזן דא"ק ומשם מ"ה החדש למתק את הגבורות בחסדים, וה"ח וה"ג שורשם מגבורה דעתיק המלוכשת במוחא סתימאה דא"א שהוא אלקים בריבוע.

גם יכוין בגי' יג"ל
והוא משם מ"ב דאנא בכח.

גם כל בגי' ג' פעמים
אל כמספר מג"ן.

קוּיך גי' קל"ו, ק"ל.

הם חמש חסדים שהם חמש הויות בגי'
ק"ל, ואות ו' הוא רמז ליסוד הכולל ו"ק
כנודע.

קוּיך לא יבושו

ר"ת גי' ק"ם מילוי אהיה דיודין.

כל קוּיך לא יבושו

ר"ת גי' ק"ס, וע"ה עולה אהיה דיודין.

גם כל קוּיך לא יבושו

ר"ת גי' קס"ג, ע"ה עולה קס"ד, כמספר
ריבוע ס"ג חוץ משתי אלפין שבמילוי
הוויין ישאר קס"ד.

ויכוין בשתי אלפין שהסרנו מריבוע ס"ג
שהם סוד ב' פעמים אל, והאל השלישי
נרמז בתיבת לא שבפסוק, שהם אותיות
אל, ולפי"ז עלה המספר בדיוק שהר"ת הם
קס"ג, ועם א' דתיבת לא הרי קס"ד.

ושני אל הנז' שהם כנגד ב' אלפין
הרי קס"ו כמספר רבוע ס"ג

קוּיך לא

יכוין שעולה קס"ז כמנין
ריבוע ס"ג עם הכולל.

קוּיך לא יבושו.

יכוין שתיבות קוּיך לא, עם י' ד'יבושו'
גי' ריבוע ס"ג עם עשר אותיות המילוי,
והכולל.

קוּיך לא ר"ת ק"ל

כמנין חמשה הויו"ת החמשה גבורות.

יגל

אל אל אל

יְהוָה יְהוָה
יְהוָה
יְהוָה יְהוָה

לף י וד י

אלף הי יוד הי

יוד, יוד הי, יוד הי וו,
יוד הי וו הי.

א אל

א אל

א אל

יוד, יוד הי, יוד הי ואו,
יוד הי ואו הי.

יוד, יוד הי, יוד הי ואו,
יוד הי ואו הי.

יוד הי ואו הי י' אותיות

יְהוָה יְהוָה
יְהוָה
יְהוָה יְהוָה

גם כל קוין ר"ת גכ"ק.

והמם ד'גם' תחליפנה בי'
בא"ת ב"ש יהיה גיכ"ק,

ויכוין להמשיך מן גיכק שהוא חכמה
אל הגבורות הנ"ל להמתיקם.

גיכק חכמה
להמתיק לגבורות הנ"ל

מלך ע"ה גי יהוה אדני

אבגדהוזחטיכלמנסעפצקרשת
אבגדהוזחטיכלמנסעפצקרשת
אבגדהוזחטיכלמנסעפצקרשת
אבגדהוזחטיכלמנסעפצקרשת

יהוה יהוה ע"ה גי יהוה אדנהי
וע"ה גי הוי"ה אדנ"י:

גם כל קוין. ס"ת מלך,
ועם הכולל גי הויה ואדני.

שהוא סוד ד' פעמים כחות, כ"ב
אותיות הנמשכות מן החכמה.

(ר"ל דידוע שהאותיות שהם סוד הכלים נעשו ע"י
אור החכמה שהם אורות העינים חיה וכלולים מד'
כחות כנגד חו"ב חו"ג דחכמה)

הרי פ"ח, ועם ב' הויות דגבורות
שאינם ממותקות הרי צ' כמספר
מל"ך.

ד' פעמים שמנה הם ל"ב שיניים הנמשכים מהחכמה.

(ר"ל דידוע מ"ש בע"ח (שער כ"ה פ"א) שבחכמה כלולים ח' ספירות, בינה חג"ת נהי"ם, וכל אחת כלולה מד'
מוחין חו"ב חו"ג, וד' פעמים ח' הם ל"ב נתיבות חכמה יעו"ש, וזהו דקאמר הכא ד' פעמים ח' דהיינו כח כ"ב
אתוון הנמשך מהחכמה שבה כלול ח' ספירות כמספר אותיות הוי"ה אדנ"י הנ"ל, ד' פעמים ח' הנז' הם ל"ב
שיניים הנמשכים מהחכמה הנ"ל).

צו גי אל אדנ"י

להמתיק
אל אדני שבעשיה

יהר
אחהע גיכק

מום

אחהע מ"ב זיווגים

גם כל קוין לא יבושו ס"ת צ"ו

שהוא גי אל אדני, ויכוין להמתיק העולם
השלישי, עולם העשיה שבו אל אדני גי
צ"ו:

יבושו הבוגדים ריקם ר"ת יה"ר.

כמספר אחה"ע גיכ"ק גי רי"ז, ושנים
היתרים שבהם הם שורשי אחה"ע
גיכ"ק הנז'.

יבושו הבוגדים ריקם. ס"ת מו"ם

והוא שם מע"ב שמות גי פ"ד שהוא
סוד אחה"ע, מ"ב זיווגים כפולים,

ושניים היתרים על פ"ד הם מצטרפין עם
יה"ר הנז', ויהיו רי"ז, כמספר אחה"ע
גיכ"ק.

שן
אלף למד הה יוד מם
אלהים
אלף למד הי יוד מם
אלף למד פא, למד מם דלת,
הי יוד, יוד ויו דלת, מם מם

ריקם גי ש"ן
 והוא כמספר אלהים דההין גי רצ"ה,
 עם ב"ן אותיות הפשוט, ומלא, ומלא
 דמלא, דאלהים דיודין עם כולל דמלא,
 והכולל דמלא דמלא והכולל לשניהם,
 הרי ש"ן.
 יכוין אותנו בנקוד גם כל שבפסוק הנז'.

יחוד י"ד

וענינו להחזיר את הרשע בתשובה

מיוסד על הפסוק

הַלֹּא פָּרַם לָרַעַב לַחֲמֶךָ וְעֵנִיִּים מְרוּדִים תָּבִיא בַּיִת: (ישעיה נ"ח ז')

(שער רוה"ק דף כ"ח ע"ב, סידור היר"א ח"ד
 דף 131, ובניהו חלק תיקון הנפש דף נ"ג)

ביאור היחוד בקצרה:

ענינו המשכת הארות עליונות להמתיק הדינים ולהסיר מהאדם את אחיזת החיצוניים, ולתת לו כוחות הקדושה להמיר דרכי הרשע בדרכי הקדושה.

ונבאר שלבי היחוד הק' הזה:

שלב א. יכוין לעורר שם ס"ג וה' ראשונה דהוי"ה המרמז לאורות הבינה, ואח"כ לעורר הארת שע"ח נהורין דא"א והם ב"פ אל כנודע.

שלב ב. לעורר הארת כמה מיני שמות קנ"א הנודעים מתיקון הכעס, למתק שורשי הדינים שהם קנ"א, וענפיהם אדני אלקים, להסיר אחיזת הקלי' והחיצוניים מהאדם.

שלב ג. להמשיך שם ס"ג ואחוריים שבו שם קס"ו, לעורר המתקת הדין בשורשו להמשיך דרכי הקדושה (כידוע מכוונות אלול כי ס"ג קס"א גי' דר"ך) להמתיק דרכי המות והרשע של הרשעים, וזהו ומרמז בפסוק וענינים מרודים מתורה ומצוות תביא בית להכניסם לקדושה

(עפ"י הרה"ק הדע"ה זצוק"ל)

שלב א. יכוין לעורך שם ס"ג וה' ראשונה דהוי"ה המרמז לאורות הבינה, ואח"כ לעורך הארת שע"ח נהורין דא"א והם ב"פ אל כנודע.

הלא פרס לרעב.

גי' ס"ג	יוד הי ואו הי	ר"ת גימ' קט"ו כמספר ס"ג,
י' אותיות דס"ג	יוד הי ואו הי	וי' אותיותיו,
מ"ב דס"ג	יהוה, יוד הי ואו הי, יוד ויו דלת, הי יוד, ואו אלף ואו, הי יוד.	ומ"ב אותיות דפשוט, ומלא, ומלא דמלא דס"ג.

ה בינה ה ראשונה

יאי

יהוה שדי

אלף למד אלף למד

ה, דהלא, היא ה' ראשונה
דהויה, שהיא בינה.

לא דהלא, היא תלת יודין ואלף דס"ג.

פרס בגי' ש"ם כמספר הויה שדי.

הלא פרס גי' שע"ה נהורין והכולל,

שהם ב' א"ל מלאים, וד'
אותיות פשוטות וב' כוללים.

שלב ב. לעורך הארת כמה מיני שמות קנ"א הנודעים מתיקון הכעס, למתק שורשי הדינים שהם קנ"א, וענפיהם אדני אלקים, להסיר אחיזת הקלי' והחיצוניים מהאדם.

לרעב בגי' ש"ב והוא בגי' אהיה כזה:

א, ההההה, יי יי יי יי, ההההה. קנ"א
אלף הה יוד הה קנ"א

א' פעמים א', ה' פעמים ה', י' פעמים י', ה'
פעמים ה', גימ' קנ"א, ועוד אהיה דההין
קנ"א, הרי ב' פעמים קנ"א והם ש"ב.

יוד הי ואו הי

אל אדני וב' כוללים

אלהים

אדני

הלא פרס לרעב. ס"ת בגימ' ס"ג.

לחמך ר"ת גי' אל אדני וב' כוללים

הלא פרס ר"ת ע"ה גימ' אלהים.

הלא לרעב לחמך ר"ת גי' אדני

שלב ג. להמשיך שם ס"ג ואחוריים שבו שם קס"ו, לעורך המתקת הדין בשורשו להמשיך דרכי הקדושה (כידוע מכוונות אלול כי ס"ג קס"א גי' דר"ך) להמתיק דרכי המות והרשע של הרשעים, וזהו ומרומז בפסוק ועניים מרודים מתורה ומצוות תביא בית להכניסם לקדושה

ועניי מרודים תביא בית.

ר"ת בגימ' תמ"ח.

שהם ב' פעמים דרך, שהם דרכי מות,
וצריך לעורר ב"פ ס"ג וקס"ו דאחוריים
שלו, להמתיק הדרכים הנז' של הרשעים
בדרכי הקדושה.

והשם הוא מן ס"ת

ועניי מרודים תבנה בית וניקודו כפי
הרב יוס"ד הוא ניקוד ר"ת ועניי מרודים
תביא בית.

יוד הי ואו הי   יוד הי ואו הי
יוד, יוד הי, יוד הי   יוד, יוד הי, יוד הי
ואו, יוד הי ואו הי   ואו, יוד הי ואו הי.

דרך דרך דרכי מות

מִמָּאֵת

תם ולא נשלם ביום העשירי לחודש שבט תשע"ט
יומא דהילולא רבא דרבינו הקדוש הרש"ש זיע"א

סדר כוונות יום הכפורים ענינו וכוונותו

י' שבט תשע"ט:

ואחר שזכינו בעזרת אל עליון לבאר את סדרי כוונת תיקון זו"ן דגבורה דפר' הזמנים דכל שנה בה אנו נמצאים ונסירתם בעשי"ת, נבוא לבאר את המשך תיקונם וכוונתם ומנהגייהם הנעשה ביום הכפורים וענינו באורך בדב"ק של הרב בשעה"כ והלכה למעשה בסידור הק', בד בבד עם דב"ק דרבנותינו המפרשים הק', ויהא רעוא שנזכה לכוין אל האמת ויהי נועם ה' אלקינו עלינו וכו'.

מבוא לענין יום הכפורים עפ"י הפשט:

ובתחילה נבאר מעט עניני ומנהגי יום הכפורים עפ"י הפשט ממה שלקטנו מספה"ק, למען ירוץ בהם הלומד הנעים כהכנה לעלימוד ענין הימים הקדושים אלו, ואח"כ נלמד הענינים עפ"י סודן של דברים.

ענין יום הכפורים:

יום העשירי לחודש תשרי נקבע לישראל ליום סליחה וכפרה, שנאמר: בחדש השביעי בעשור לחדש וגו' ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם, והוא נקרא בתורה "יום הכפורים", שנאמר: אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפרים הוא, ונאמר: כי יום כפורים הוא לכפר עליכם. בטעם שנקרא "כפורים", לשון רבים, יש שכתבו שהרי זה לפי שהחיים והמתים מתכפרים בו, שאף המתים צריכים כפרה, כפי שלומדים מהכתוב לענין עגלה-ערופה, שנאמר: כפר לעמך ישראל אשר פדית, ודרשו: לעמך ישראל, אלו החיים, אשר פדית, אלו המתים, מלמד שהמתים צריכים כפרה.

יום הכפורים נקרא בתורה גם בשם שבת, שנאמר: שבת שבתון הוא לכם, ונקרא מועד, שנאמר: אלה מועדי ה', ואף יוה"כ בכלל יום ה' האמור בנביא: כי גדול יום ה' ונורא מאד, אמרו [טור תכא] שזה יוה"כ. בלשון חכמים יש שיוה"כ נקרא "יומא רבא" (היום הגדול), וכן נקרא בשם "עשור", ו"יום צום", ועוד.

יוה"כ הוא זמן תשובה לכל ליחיד ולרבים, והוא קץ מחילה וסליחה לישראל. ואמרו שאין לו לשטן רשות להשטין ביוה"כ, ש"השטן" בגימטריא שלש מאות וששים וארבע, ובשנת חמה יש שלש מאות וששים וחמישה ימים, שלש מאות וששים וארבעה ימים בשנה, כמנין שמו, יש לו רשות להשטין, ויום אחד, והוא יוה"כ, אין לו רשות. על פרטי הדינים במצות התשובה ביוה"כ, על העבירות שיוה"כ מכפר עליהן, ועל אופן הכפרה ודינים היוצאים הימנה.

בטעם שנקבע יום העשירי לחודש תשרי להיות יום הכפורים, אמרו במדרש שביום זה ניתנו לוחות אחרונות, והיו ישראל שרויים בתפילה ובתענית, ובו ביום נאמר לו למשה: סלחתי כדברך, ונתרצה הקדוש ברוך הוא לישראל בשמחה, וקבעו הקדוש ברוך הוא להיות יום סליחה ומחילה לדורות, להודיע שמחל הקדוש ברוך הוא וניחם על הרעה שדיבר לעשות לעמו.

יוה"כ הוא יום חיתום הדין, וכן שנינו בברייתא: הכל נידונים בראש השנה, וגזר דין שלהם נחתם ביוה"כ, דברי ר' מאיר, ותנא דבי ר' ישמעאל, אדם נידון בראש השנה וגזר דין שלו נחתם ביוה"כ - ודוקא אדם, אבל התבואה ופירות האילן והמים, הרי אלו נידונים, לדעתו, בפרקים אחרים - ועוד שנינו בברייתא: אדם [טור תכב] שאירע בו קרי או אונס - קרי הוא מקרה בידי שמים, ואונס הוא בידי אדם - קודם יוה"כ נידון לשעבר - כלומר ביוה"כ של אשתקד נגזר עליו כן - לאחר יוה"כ נידון להבא, כלומר ביוה"כ שעבר עכשיו בקרוב. ואמר ר' כרוספדאי אמר ר' יוחנן שבני אדם הבינוניים, שאינם צדיקים גמורים ולא רשעים גמורים, ולפיכך אינם נכתבים ונחתמים לאלתר בראש השנה, הרי הם תלויים ועומדים מראש השנה ועד יוה"כ, זכו נכתבים לחיים, לא זכו נכתבים למיתה, יש מן הראשונים שמפרשים דברי ר' יוחנן בדין שדנים את האדם לאחר מותו, אם יזכה לחיי העולם הבא שהוא קיים לעולם, או שיאבד מן העולם הבא ויהא בגיהנום, אבל לחיי העולם הזה כל אדם, בין צדיק בין רשע,

נידון בראש השנה ונחתם ביוה"כ, ויש מפרשים דברי ר' יוחנן בדין העולם הזה, שאדם נידון בראש השנה על עניני העולם הזה, אם ראוי הוא לחיים ולשלום או למיתה ויסורים, וחיים ומיתה שהזכיר ר' יוחנן, אין הכונה לחיים ומיתה ממש, אלא השכר והגמול הטוב נקרא חיים, וכל העונשים שבעולם הזה נקראים מיתה, ולדעה זו דין הבינוניים ביוה"כ תלוי בתשובה, שאם זכו, שעשו תשובה, נכתבים לחיים, ואם לא זכו, שלא עשו תשובה, נכתבים למיתה. ואמר ר' אבהו שביוה"כ - וכן בראש השנה - הקדוש ברוך הוא יושב על כסא דין וספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפניו.

יוה"כ אסור בעשיית מלאכה, שנאמר: וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה כי יום כפרים [טור תכג] הוא. וחייבים להתענות ביוה"כ, שנאמר: תענו את נפשותיכם, ואסור יוה"כ באכילה ובשתיה וברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה.

ואחר שנתבאר במבוא זה מעט מעניני יוהכ"פ, נבוא עתה בעזהי"ת לבאר את ההנהגות וכוונות התפילות בפרטות בסדר הנעשה ביום הכפורים.

ילבש לבנים ביוהכ"פ וענינו עפ"י הסוד:

ילבש בגדים לבנים וילך לביהכ"נ, וענינם נתבאר בסידור האר"י לרבינו שבתי (עמ' פ"ג), שצבע הלבן הוא כנגד עולם הבריאה, וביוהכ"פ מאיר הארת אמת המקנא בכורסיא שהוא עולם הבריאה.

מנהג עטיפת הטלית בליל יוהכ"פ:

מנהג ישראל קדושים בבוא כל איש ישראל לביהכ"נ בכניסת יום הכפורים מתעטף תחילה בטלית גדול, כדכתב הרב בשעה"כ (דף ק' ע"א) וזלה"ק:

המנהג שנהגו להתעטף ציצית ליל יוה"כ מנהג נכון הוא.

וכונת קודשו למ"ש התשב"ץ הביאו מרן ה'בית יוסף' (או"ח סימן ח"י) וזלה"ק:

כתוב צמשצ"ך (קטן סי' קלז) ליל יום הכפורים מתעטף בטליתו מצעוד יום ומצרך משום לילה לאו זמן ציצית הוא.

וכתב רבינו הב"ח שם (סו"ס ח"י) הטעם, לפי שבליל יוהכ"פ אנו נדמים למלאכים לובשים ומתעטפים לבנים.

טעמו עפ"י הסוד:

וטעם מנהג זה עפ"י הסוד נתבאר בשעה"כ שם וזלה"ק:

וטעם המנהג הזה הוא, כי לעולם קוד הטלית הוא אר"מ אל ז"א חס צמ"י ציצית קטן דעיבור או דיניקה או דגדלות, ולכן ליל יוה"כ שאז שליטת הנוק' רחל לפי שמדת לילה גוצרת לילה ואז עלמה רחל צראש התצונה כנודע, ואז אימא עלמה מקפת אותה ציצית גדול, אבל צמ"י ציצית גדול, לא יש מנחם ציצית ואינה נוהג לילה שהיא זמן הנוק' ולפי שהענין הזה נעשה מאליו ליל יוה"כ ולא הוצרך אל תפילה כמבואר אצלנו לכן אין צורך לעלו צרכה להתעטף ציצית:

והוא כי נודע שענין לבישת הט"ג כל השנה מרמז על המשכת אור המקיף לז"א, וע"כ נוהג הוא בדווקא ביום שהוא עת שליטת הז"א, והגם שאוה"מ הזה נמשך לו בזמן שיש לו מוחין דגדלות בלבד ואחר התפילה מסתלקים המוחין דגדלות, מ"מ מבאר הרב בדרוש ה' דתפילין ועוד מקומות, שבכח הרשימו דמוחין דגדלות נשארים ז"ן בגדלותם כל היום וממילא שייך ענין הטלית כל היום, אבל בלילה שאז מסתלק גם הרשימו דמוחין דגדלות מזו"ן, ואז נעשה הז"א בן ו"ק והמלכות נקודה והוא עת שליטתה, אזי אין שייך לבישת טלית גדול בלילה. ועי"ע בזה בדרוש א' דציצית, ובדרושי הלילה במנהגים דשכיבת הלילה.

ועתה בליל יוהכ"פ שעולה הנוק' עד ראש התבונה מכח קדושת היום ואז אורות אימא מקיפים אותה, לכן מתעטפים בטלית גדול.

בביאור טעם המשכת אוה"מ מאימא לנוק' ע"י הטלית בליל יוהכ"פ דווקא:

אמנם יש להבין שכתב הרב שלבישת הט"ג ענינו המשכת או"מ לז"א ולא לנוק', ומהו שכתב שנמשך בליל יוהכ"פ דווקא לנוק'. וכן איך יתכן שימשך לנוק' ולא לז"א.

אמנם יתבאר הענין עפ"י מה שביארנו לעיל באורך, שמה שכתב הרב שהנוק' עולה והז"א אינו עולה שאין הדברים כפשטן, דענין עליית הנוק' כוונתו לזו"ן דנקודה ה' שבלייל יוהכ"פ עולים מאליהם מכח קדושת היום בכל קומת ישו"ת, שזה אינו בכל השנה בשום זמן שהוא, כי הגם שמצינן בליל פסח שנמשכים מאליהם המוחין דגדלות א' דישו"ת בקדושת היום, אמנם המוחין דקטנות א' יש לכוין להמשיך בק"ש בתיבות שמע ישראל, ואילו עתה בליל יוהכ"פ נמשכים מאליהם המוחין דקטנות וגדלות א' דישו"ת לפר' הבינה דזו"ן דנקודה ה', וכל עבודתינו בתפילות מעריב שחרית ומוסף הוא להמשיך להם מוחין מאו"א עי'.

ועליה קדושה זו הנעשה אחת לשנה בליל יוהכ"פ, הוא חידוש גדול ועילוי נפלא שאין בשום עת מהזמנים, והוי בבחינה זו כיום ממש בבחי' לילה כיום יאיר, שאז נמשך אוה"מ מאימא ומקיף את זו"ן דנקודה ה', ולזה מתעטפים בטלית בליל יוהכ"פ.

האם יש לברך על הטלית או לאו:

וכתב בשעה"כ שם, שמאחר ועלייה זו דזו"ן בקומת ישו"ת וקבלתם אוה"מ דאימא, נעשה מאליו בלא פעולתינו רק מכח קדושת היום, ע"כ א"צ לברך על הטלית.

אמנם יש לבאר דכל מאי שא"צ לברך על הטלית הוא כשלוּבשו בלילה שאז אינו זמנו, אמנם מי שלובשו קודם שקיעת החמה יברך עליו כעדות רבינו מוהר"ש ויטאל זיע"א שהעיד בשעה"כ כאן (הגהה ה') שכן נהג רבינו המהר"י להתעטף בציצית קודם השקיעה ולברך.

וכ"כ בסה"ק דברי שלום ב'מנהגי בית אל' (אות פ"ב) שנהגו להתעטף בציצית קודם השקיעה ולברך עליו.

בטעם שבכל לילות השנה אין להתעטף בציצית משקיעת החמה שלא לעורר הדינים ולהתגרות בהם:

והנה לעיל הבאנו מדב"ק של הרב בשעה"כ, שבשאר לילות השנה אין להתעטף בציצית יען לילה לאו זמן ציצית הוא, ומצינן שהיה רבינו האר"י נזהר בזה מאוד כדכתב בדרוש תפילת מנחה (דף נ"ב ע"ב) וזלה"ק:

והיה נזהר מאד לא להיות מעוטף בטלית ותפילין אחר שקיעת החמה ותיכף היה מסירם מעל ראשו והיה חושש בדבר זה מאד.

ובדרוש נוסח התפילה בסופו (דף נ"א ע"ד) כתב עוד בזה וזלה"ק:

אכל בתפלת המנחה אם היה אומרה קמוך לשקיעת החמה והיה רואה שכבר שקעה החמה היה תקף מסיר מעל ראש תש"ר, ואח"כ היה מוריד הטלית בין כתיפיו משום דלילה לאו זמן ציצית הוא וכשהוא בין כתיפיו אין חשש אם הוא לילה כמו שנבאר בספר המנהגים של מורי ז"ל.

וצריך להבין מדוע הקפיד ונזהר בזה כל כך שכפל הדברים שהיה נזהר וחושש בזה מאוד.

אמנם יתבאר הענין עפ"י מ"ש הרב בשעה"כ דרוש ח' דק"ש (דף כ"ז ע"ב) בענין כוונת הסתכלות הציצית וזלה"ק:

ובהגיעך אל פסוק וראיתם אותו וזכרתם אז תכוין כוונה אחרת והיא זו, כי הנה תסתכל בהם בפסוק זה ז"פ, פעם אחר פעם, וכל פעם תכוין בהם אל שם ק"ל שהוא צגי' עין וה"ס הרצוע של שם הוי"ה דאלפין דמ"ה העולה ק"ל.

ותכלית כונה זו היא כי רחל נק' עולימתא שפירתא דלית לה עיינין כמזואר אללנו בתחלת הספא דפ' משפטים, והנה התכלת שצליית ה"ס החשך שאין צו צחינת העינים והארה המכלה את הכל והוא בחי' הדיו ולכן לריד לכיון כשמסתכל צליית כאלו יש שם תכלת שצליית ותסתכל כשתאמר וראיתם אותו ותכוין להמשיך שם בחי' העינים העליונים והראיה שבהם וכו'.

וזה הטעם שאין הצליית נוהגת אלל ציוס לפי שאז יש כח צדינו להמשיך אליו ראיה העליונה משא"כ כלילה שאז הדינין גוברין ואין כח צדינו להמשיך שם ראיה העליונה:

הרי שמאחר ולילה אינו זמן ציצית כדביארנו לעיל, שהנוק' היא בחי' נקודה והז"א מתמעט ונעשה בן ו"ק ואין לו אפי' את רשימו דמוחין, ולכן אי אפשר להמשיך ראיה העליונה להמתיק את הדינים שבנוק' ע"י הציצית, ולכן נזהר רבינו האר"י להוריד הטלית מראשו שלא לעורר המתקת הדינים כלילה שכיון שא"א להמתיקם וממשיכים להם הארה בעת שליטתן, מתגרים בהם וגורמים שיתגברו הדינים, ולכן היה נזהר בזה מאוד להסיר הטלית מראשו מעת השקיעה שלא לעורר הדינים ולהתגרות בהם.

לבאר שעיתוף הטלית גדול עיקרו עיטוף ראשו, אולם כשהטלית על כתיפו אין השש:

ומדקדוק הדברים שם נלמד עוד, שעיקר ההקפדה הוא שלא יהיה הטלית על ראשו, אבל אם מורידו על כתיפו הוי כאלו אינו לובשו ופשוט.

בענין עטיפת הטלית בליל שבת והמסתעף:

ואגב עסקנו בענין זה נבוא לדון במ"ש הרב בשעה"כ דרוש א' דקבלת שבת (דף ס"ד ע"ג), בענין קבלת שבת בשדה, שכתב שם כי בעת שקיעתה ממש תתחיל לומר הסדר של מזמור לדוד וכו' בכוונותיהם וכו', ובהמשך הדרוש (דף ס"ו ע"ד) כתב שאחר קב"ש בשדה יבוא לביתו ויתעטף בט"ג עטיפת ראשו ויקיף השולחן המסודר עם הלחם כמה פעמים עד שיחזור לומר כל הסדר דמזמור לדוד וכו', וענין ההקפה עם הטלית סביב שולחנו הוא להמשיך את אוה"מ דכל הבחינות שנמשכו בקבלת שבת בשדה בבחי' אוה"פ, וכ"כ בסידורו דמרן אחר כוונת ה' לאורך ימים.

והרואה יראה שלפי חשבון הזמן, שהאדם הולך לשדה אפי' אם הוא סמוך לביתו, ושם יתחיל סדר קבלת שבת האמור בכוונותיו בשקיעת החמה ממש כדכתב הרב, אזי עד שיסיים וישוב לביתו כבר יהיה לילה.

וא"כ איך צוה שיתעטף בטלית ראשו בקבלת שבת בביתו בעת שהוא לילה ודאי, בעוד ובדרוש תפילת מנחה ועוד מקומות כתב שתיכף בשקיעת החמה דכל יום היה נזהר רבינו האר"י להוריד את הטלית מעל כתיפו כי לילה לאו זמן ציצית הוא.

אמנם יש לבאר כוונת הענין, שלעולם עפ"י דעת קודשו דרבינו האר"י אין להתעטף בטלית גדול כלילה משום שאינו זמן ציצית, והז"א בן ו"ק והנוק' נקודה ואם ימשיך אוה"מ ע"י הציצית לא רק שלא יועיל בזה מאומה, אלא שיגרום גם התעוררות הדינים והתגרות בהם כמו שנתבאר, מלבד בזמנים שמצינן שכתב רבינו האר"י שיש להתעטף בטלית גדול כ"א טעמו וענינו והוא:

בליל יוהכ"פ, שאז עולים זו"ן בקומת ישו"ת מאליהם ואורות אימא מקיפים אותם, ולטעם זה יתעטף האדם בטלית גם כלילה שהטלית רומז לאוה"מ דאמא המקפת לנוק' בעת ההוא (והכוונה לזו"ן דנקודה ה') כאמור.

בליל שבת, אחר שסיים האדם קבלת שבת בשדה מהשקיעה ואילך, ילך לביתו ויתעטף בטלית ראשו ויקיף את שולחנו באמירת קבלת שבת פעם נוספת, והוא לטעם שמבאר הרב שע"י אמירה זו בהקפות השולחן בטלית, יכוין האדם להמשיך את אוה"מ דכל הבחינות שבאו בקב"ש בשדה, שמה שנמשך בשדה היה דבחי' אוה"פ, ולטעם זה כתב שילבש ט"ג המרמז לענין אוה"מ כאמור.

ומכאן נבין ששונה ליל שבת מימות החול בענין לבישת הטלית, שבימות החול הז"א בבחי' ו"ק, והנוק' בבחי' נקודה, ולכן אין להתעטף בטלית גדול שלא יוכל להמשיך אוה"מ, וכן שיגרום התעוררות והתגרות בדינים יען אי אפשר להמתיקם,

משא"כ בליל שבת שענין לבישת הטלית הוא להמשיך את אוה"מ של הבחי' שנמשכו בקבלת שבת בשדה, וגם שהמוחין הנמשכים בזו"ן הם מעולים יותר מימות החול ואינם מסתלקים מזו"ן כלל, ובש"ק לילה כיום יאיר כנודע, וממילא זו"ן אינם מתמעטים כלל וכלל, ולכן ציוה רבינו האר"י לילך בטלית בליל שבת בחזורו מקבלת שבת בשדה, לא כימות החול שהיה נוהג לפשוט את הטלית כבר מעת שקיעת החמה.

חכמי בית אל נהגו להתעטף בטלית מתפילת מנחה דערב ש"ק ולפשוט את הטלית אחר קבלת שבת טעמו וענינו:

והנה מנהג חכמי בית אל היה שהתפללו בטלית במנחה דערב ש"ק ונשארו עם הטלית עד אחר קבלת שבת, ואז היו פושטים אותה, כאשר העיד רבינו כף החיים בספרו (או"ח ח"א סימן ח"י אות י"ג). **והוא** לטעם שמנהגם היה לומר קבלת שבת בבית הכנסת מיוחד הגוים, ולכן באים לביהכ"נ לתפילת מנחה ואז מתעטפים בטלית, ואח"כ אומרים קב"ש בבית הכנסת בהקפות התיבה ב' פעמים, פעם א' כנגד אוה"פ, ופעם ב' כנגד אוה"מ כאשר כתב רבינו השמן ששון בספרו (ח"ג דף פ"ג ע"ב אות א'), ובספרו פתח עינים (דף ס"א סוע"ד וס"ב ע"א). ועיי"ע בסה"ק דברי שלום מנהגי בית אל (אות ל"ג), שהוא שונה ממ"ש בשעה"כ שהיה רבינו האר"י מתפלל מנחה מבעוד יום, ואח"כ בשקיעה אמר קב"ש בשדה, ואח"כ הלך לביתו והתעטף בטלית והקיף השולחן באמירת קבלת שבת פעם ב', ורק אח"כ הלך לביהכ"נ לתפילת מעריב.

ונראה שענינם בהורדת הטלית קודם מעריב היה, דמאחר וציווה רבינו האר"י להתעטף בציצית בקב"ש בביתו בהקפת השולחן להמשיך אוה"מ דכל הבחינות שנמשכו בקבלת שבת שהם דאו"פ כנודע, ולא כתב ללובשו בשאר המשכות אוה"מ, ע"כ כיון שהקיפו כנגד אוה"מ הזה באמירת קב"ש פעם ב', כבר אפשר לפשוט קודם מעריב, ולא משום שאסור ללובשו ככל לילה, שהרי בליל שבת נמשכים ובאים מוחין לזו"ן דכל השבוע ואינם ככל לילה שהז"א מתמעט והנוק' נקודה, אלא מכיון שהענין הוא מחמת המשכת אוה"מ לעומת מה שנמשך בקב"ש, לכן אח"כ שלא כתב בזה ענין נוסף ניתן לפשוטו.

הצדיקים הקדושים תלמידי הבעש"ט נהגו להשאר עם הטלית חלקם עד אחר תפילת מעריב וחלקם עד אחר הקידוש וענינם:

אמנם מצינן שנהגו הצדיקים תלמידי הבעש"ט הק' להתפלל בטלית מנחה וקבלת שבת וגם תפילת מעריב, ויש שנהגו להשאר עמו גם בקידוש, ראה בסה"ק דגל מחנה אפרים (פר' וישלח) בד"ה הצילני נא, ובסה"ק שלחן הטהור (סימן ח"י אות ב') להגה"ק מוהרי"א מקארנא זצוק"ל, וכן נהגו הרה"ק אוהב ישראל מאפטא זצוק"ל ראה בספר ילקוט אוהב ישראל (עמ' קס"א), והרה"ק בעל דברי חיים מצאנז זצוק"ל, (ראה בסה"ק י"ג אורות ח"א עמ' ש"פ), וכן כתב בסה"ק משמרת שלום להרה"ק מקוידניוב (סימן כ"ז ס"א), ועוד צדיקים רבים.

וכ"כ הרה"ק רבי איתמר מקאנסקוילי זצוק"ל תלמיד הגה"ק מקאזניץ והרה"ק ההוזה מלובלין זצוק"ל, בספה"ק 'משמרת איתמר' בענין זה וזלה"ק שם:

אמר לי הרב המגיד מקאזניץ על ענין הטלית שמתעטפין כליל שבת עד אחר הקידוש, ששאלתי אותו והלא כמזכיר בספר הכוונות שאסור להתעטף בטלית צערבית, והשיב לי שכל האיסור רק עם מתעטף בו אז לכתחילה חולס אם היה עטוף מבעוד יום מותר. ודיברתי בזה עם אדמו"ר נ"ע מלובלין ואמר לי ג"כ שלא

להסירו עד אחר הקידוש, וסיפרתי לו ששם אחד שאמר שראה את הרה"ק אצ"ד נעסחז שהסיר הטלית מעל ראשו כליל שצת אחר זרכו והיה עטוף על גופו כלצד, והשיב לי שאינו אמת והכחיש זאת לגמרי.

והגה"ק בעל 'מנחת אלעזר' ממונקאטש זצוק"ל בספרו 'דברי תורה' (מהדורא קמא סימן נ"ט) כתב באורך לבאר המנהג, וכתב שכן היה המנהג אצל רוב צדיקי גאליציע זצוק"ל לילך בט"ג עד אחר תפילת מעריב דליל ש"ק.

ועפ"י מה שביארנו אתיין שפיר, דכיון שרבינו האר"י הורה ללבוש הטלית גדול בזמן שהוא ודאי לילה כמו שהוכחנו לעיל והוא לצורך המשכת אוה"מ דקב"ש, הגם שאין הוראה בדברי האר"י להשאר בטלית אח"כ, אמנם גם לא כתב לפושטה, ובוודאי שנוכל להשאר עם הטלית גדול גם בהמשך ליל שבת הן מצד שבאים אורות פנימים ומקיפים גדולים יותר שהם מחג"ת ומחב"ד דחג"ת דישסו"ת כנודע, והן מצד שהמוחזן דגדלות שנמשכו בזו"ן לא מסתלקים מהם ככל לילה ועומדים הם בגדולתם, וכל הדינים ממותקים ונכפים תחת החסדים כנודע.

ומעתה לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה היא מנהגם של הצדיקים הקדושים שהיה להם ענינים טמירים וסודות קדושים שלא נתגלו לכלל הציבור בכל מיני מנהגים והנהגות שנהגו בהם, וכתבתי רק לקיים מנהגם ולהוכיח בע"ה שכל דבריהם חיים וקיימים גם לדעת האר"י הק' וסייעתו.

ובזה יתברר לכל כי מנהג הצדיקים, וההולכים לאורם בדרכם אחריהם קהילות הקודש דחסידי ארץ ישראל למיניהם, וכן עדת יהודי תימן, שנוהגים כל הקהל לילך בטלית כליל שבת, הגם שרבינו האר"י צוה לילך בטלית רק בקב"ש, אין שום ניגוד לדברי רבינו האר"י אם ישאר בטלית כליל שבת כולו, ובוודאי היה בזה ענינים טמירים לצדיקים שיסדו את הענין הקדוש הזה, ומה גם שאין שום גילוי מדב"ק דרבינו האר"י לפשוט טליתו קודם מעריב.

ענין הוצאת ס"ת, סדר מנהגו, ענינו וכוונותו:

מנהג הפוסקים הראשונים להוציא ס"ת לאמירת כל נדרי:

אחר עיטוף הטלית נוהגים להוציא את הס"ת מארון הקודש ואומרים עליו 'כל נדרי' כדכתבו הפוסקים הראשונים רבינו הרא"ש ובעל הטורים (עיין סוף מס' יומא דף כ"ח, ובטור או"ח סימן תרי"ט), וכ"כ האבודרהם בספרו (עיין בתפילת מעריב דליל יוהכ"פ).

וטעם הדבר נתבאר ב'מטה אפרים' שם שהוא לפייס את התורה במה שפגמנו בה כל השנה.

עוד כתב רבינו בצלאל אשכנזי בספה"ק שיטה מקובצת (נדריים כ"ג ע"ב) וזלה"ק:

ותיקנו שבתחלת יום הכיפורים צפתיחת תפילותיהם יתוודו ויתחרטו מנדריהם כדי שלא ישכחו הדבר. (היינו התרת הנדרים), ובספרד נהגו ששליח ניצור אוחז ספר תורה בחיקו ואומר כל נדרי צקול רס וכל הקהל אומרים עמו. והטעם כדי שיהא שכינה מסכמת עמהם בהתרה.

והוא כי היות ואומרים עתה כל נדרי להתיר הנדרים, מוציאים הס"ת ואומרים כל נדרי עמו להוסיף לזה תוקף ועוז.

המנהג וענינו עפ"י דב"ק דרבינו האר"י:

ובשעה"כ (דף ק' ע"א) כתב בענין מנהג זה וזלה"ק:

המנהג שנהגו להוציא ס"ת א' או ג' ס"ת זליל יוה"כ ואומרים עליו התרת נדרים שהוא כל נדרי נזכר צ"ה צפ' פנחס צ"מ צדף ר"ו ע"א וז"ל: ובג"ד תקינו למימר זו כל נדרי.

ובענין הס"ת שמעתי מחבר א' הוא הרי"ס ז"ל שזוהו מורי ז"ל פעם א' זליל יוה"כ שיקנה מצות הוצאת ס"ת זלילה ההיא בכל מה שיוכל לקנותו כי אז היה צריך לתקן איזה ענין והודיע לו כונה גדולה שיכוין צעם שיוציא הס"ת ונראה מזה כי יש סמך במנהג הזה להוציא הס"ת.

ובפרע"ח שער יוהכ"פ (פ"ב) כתב עוד וזלה"ק:

בענין שלשה ספרים, שמוציאין זליל יוה"כ, ואומרים עליהם התרת כל נדרי. אמר לי הר"י משען י"ו, כי ציווהו מורי ז"ל ליל יוה"כ, שיקנה הוא הספר הראשון, הנקרא ספר כל נדרי, בכל ממון שיפסקהו עליו, כדי שיהיה צאגר שלים, כי הוא צריך לו מאוד, ונתן לו כוונה רבה ע"ז, וכפי הנראה יש סמך גדול צספרים אליו.

ומבאר הרב את סדר המנהג להוציא ס"ת מארון הקודש, והוא כי יש להוציא ס"ת א' או ג', ועיקר התיקון והמעלה במנהג זה הוא בס"ת הראשון דווקא הנקרא ס"ת ד'כל נדרי' שעמו נעשה התיקון, ואותו ציוה רבינו האר"י לקנות זכות הוצאתו בדמים מרובים כמנהג הספרדים המוכרים זכות הוצאתו, שע"י שיוציאו ויכוין בו כוונות מסוימות יעשה התיקון הנרצה כמו שיתבאר בהמשך.

ענין הוצאת הס"ת לתיקון כמה עוונות וענינו:

ובהמשך הדברים כתב בפרע"ח הענין הנעשה ע"י קניית והוצאת הס"ת, וזלה"ק שם:

מהחברים - זהו הכוונה שיכוין כל דבר, כי הנדרים הם צאמא עלאה המשפעת צ"א שהוא הז"ת. ואח"כ ז"א משפיע צאמא תתאה. והנה הוא פגם נדריים וגרם מניעת ההצל היוצא מפיו ז"א לנוקצא. ונדע כי צריך שיהיה הזווג ע"י הנישוק והחזוק והצל, לכן יקח עמה הס"ת ויחזקה צ"ו זרועות לתקן עון החיזוק, שז"א יחזור ויחזק לנוקצא צ"ו זרועותיו, ויחזיר וישפיע השפע מאו"א צ"ת, ויוציא ההצל מפיו וינשק לס"ת, וכן יוצא ההצל מפומא דז"א להאיר לנוקצא:

וכנגד מה שפגם בענין קרי, יכוין להעלות אותו טפה מהקליפה להקדושה, זכות הס"ת, מה שפגם נדריים וצבועות, ויכוין גי' ש"ס, שהוא כנגד שם י"י אלהיו, ותחזור המלכות למקומה הראשון.

ויאמר פסוק אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה ויכוין כי ס"ת קר"ע. ולצדיק גי' ע"ב קס"א, שמה שהיה צריך להתענות ה"ל תענית כמספר לצדיק ע"ה, עתה יכוין לקרוע ולעלות מתוך הקליפה, אותן הטפות לאזדרכו למגנא, שיאלו מהיסוד הנקרא טוב, עתה יתעלו שנית זכות התורה ויתקן הטוב שהוא היסוד, וזהו ולישרי לב שמחה, ס"ת גי' טו"ב.

סוד חכם מתיר את הנדר, משום דנדריים הויין צנינה, וחלין על דבר מנוה, אמנס בעלה שהוא החכמה בעל הצנינה, מפר לה הנדר, דברשות בעלה קיימא.

הרי כי התיקון הנעשה ע"י הוצאת ס"ת חיבוקו ונישוקו ענינו לתקון עון נדרים ושבועות, וכן ממה שכתב שיאמר הפסוק 'אור זרוע לצדיק' וכו' ויכוין בס"ת קר"ע לקרוע הקלי' ולהוציא את הטיפות הקדושות שירדו לשם ולהחזירם לקדושה נראה שסגולתו גם לתיקון פגם הברית, וכן ממה שכתב שיכוין בתיבת 'לצדיק' שעולה בגי' ע"ב קס"א כמנין רג"ל תעניות שהיה צריך להתענות, נראה שהוא מסוגל ביותר גם לתיקון עון משכב זכור שכתב רבינו האר"י שיש להתענות עליו רג"ל תעניות כדאיתא בשער רוה"ק תיקון משכ"ז עיי"ש.

והרי נתבאר שבכח סגולת הוצאת ס"ת חיבוקו ונישוקו מועיל לתקן ד' עוונות והם, נדרים, ושבועות, פגם הברית, ופגם משכ"ז, וכן תיקון מרן בתפילת 'רבון העולמים' הנאמרת אחר כל נדרי שהובאה בסידורו הקדוש (ח"ח דף ס"ו ע"ב), שבתחילת התפילה כתב וידוי לתיקון פגם הברית, ואח"כ וידוי עון משכב זכור, ואח"כ וידוי עון שבועת שקר, ועון הנדרים ונדבות, ואח"כ בקשה שבזכות ספר התורה יתוקן עון הנדרים, ופגם הברית שישבו כל הטיפות שיצאו לבטלה לקדושה, ואחריהם תיקון משכב זכור, ותיקון עון שבועת שקר עיי"ש.

לבאר שלגודל ומעלת הזמן וקדושת ספר התורה יוכל לתקן עונות אלו מלבד תיקונם הנודע בשער רוה"ק:

אמנס יש להבין מה מקום תיקון עוונות אלו דווקא עתה בזמן גדול וקדוש כזה, בעוד וכתב רבינו האר"י בשער רוה"ק באורך ובפרטות סדר תיקוני התשובה לכל מיני עוונות, כל עון סך התעניות שיש להתענות עליו והכוונות והיחודים שיש לייחד עליו, ומה ענין תיקונם עתה דייקא בכוונה בלבד.

אמנס יש לבאר שהנה ודאי על כל עון מאלו העוונות יש לו לאדם לשוב בתשובה שלימה ולהתענות סך התעניות בכוונות ויחודים לתקנם באם פגם בהם ח"ו, ומי שאינו יכול להתענות מחמת חולשתו ושגורם לו נזק בלימודו וכדו' כבר הארכתי בספרי בח"ז (עמ' 63-58) שאם ישוב בתשובה וחרטה שלימה לפני ה' ויפדה תעניותיו בצדקה כדבעי אזי ושב ורפא לו ויזכה לתקן כל מה שצריך לתקן, כי רחמנא ליבא בעי ואבינו אב הרחמן חס על בניו אהוביו ובוודאי יקבלוהו מן השמים,

אלא שרבינו האר"י גילה סוד גדול, שעתה בכח קדושת יום הכפורים והאורות הנוראים המתגלים בהם, שתיכף בקדושת היום נבררו ונתקנו זו"ן דנקודה החמישית מאליהם בכל קומת הבינה שבהם וקיבלו מוחין דישסו"ת שדבר זה אינו בכל השנה בשום עת וזמן, וממילא אורות או"א מקיפים ומאירים לזו"ן בכל תוקפם ונודע שבאימא תלוי ענין התשובה, וכשבא האדם לביהכ"נ כשלבו שבור ונדכה באהבה וברצון לרצות פני המלך מלכו של עולם בתפילה ובתחנונים, שאז הוא עת רצון גדול לקרוע כל הדינים ולעורר רחמים וחסדים, כדאי' בזה"ק (רעיא מהימנא פר' פנחס דף רנ"ה), שבעת אמירת כל נדרי הוא עת רצון גדול ונפלא שיכולים לבטל כל מיני גזירות רעות אפי' אלו שנכתב גזר דינם לעילא בנדר ובשבועה עיי"ש.

ואז עומד האדם לפני הס"ת בבושה גדולה על מה שפגם, ומחבקו ומנשקו ושב בתשובה וחרטה גדולה על כל עוונותיו ומקבל עליו עול מלכות שמים, אזי בסגולת התשובה והחרטה והכוונה שבלב בזמן הקדוש הזה מעלתו גדולה מאוד שתתקבל תשובתו למעלה בכלל, ועל עוונות אלו בפרט, ויתכפרו לו עוונותיו.

לימוד וביאור תיקון ד' העונות:

ועתה נבוא לעסוק בפרטי כוונות ותיקונים ד' עונות אלו, ונראה כיצד יש לכוין בהם הלכה למעשה בהוצאת הס"ת דכל נדרי יען מ"ש בפרע"ח הוא בקיצור ובהעלם, ונראה תחילה את מקורותיהם בשער רוה"ק, והלכה למעשה בסדר התיקונים אותם עורכים בימי השובבי"ם ובכל ימות השנה בעתים שונים, וכיצד שילבם מרן בתפילת 'רכון העולמים' דאחר כל נדרי, וממנה נלמד כיצד ובאיזה אופן יש לכוין בזה בעת חיבוק ונישוק הס"ת קודם 'כל נדרי'.

תיקון עון שבועת שוא:

ונתחיל בלימוד כוונות תיקון שבועת שקר, הנזכר בשער רוה"ק בתיקוני התשובה מצינן שגילה לן רבינו האר"י שעון זה פוגם בכמה מקומות שונים, ונראה אותם א' לא':

הבחי' הא' מונע המשכת ז' הבלים מפה דז"א לז"ת דנוק' וענינו:

והבחי' הראשונה שמצינן שפוגם בעון הזה הוא בז' הבלים הנמשכים ע"י שבועת אמת מפה דז"א ונעשים מקיפים לז"ת דנוק', שע"י שבועת שוא גורם שלא ימשכו הבלים אלו מז"א לז"ת דנוק', ותחתיהם נמשכים לנוק' ז' הבלים דקל"י בסוד הבל ורעות רוח, כדכתב הרב שם בתיקון הו' הנק' תיקון נדרים ונדבות וזלה"ק שם:

תיקון ו' והוא תקון עון נדרים ושבועות לשקר. דע כי אעפ"י שאמרו צ"ה כי השבועה היא צנוק' דז"א, והנדר צאימא עילאה שהיא צינה כנו' צפ' יתרו עכ"ז עיקר הדבר הוא, ששניהם הם צנוק' דז"א כדאמר קרא אישה יקימנו ואישה יפירנו (צמדבר ל') צין צנדר צין צשבעה ופירושה הוא כך, כי מן הפה של ז"א, יוצא הבל, ונעשה אור מקיף אל הז' תחתונות דנוקביה והם סוד ז' הצלים דס' קהלת שהם יוצאים מפה של ז"א.

וז"ס שבועת אמת שהיא מנזות עשה להישבע בשמו של הקצ"ה שנאמר ובשמו תשבע (דצרים י'), פי' כי שבעה הצלים של אור מקיף שלה נמשכים מפה של ז"א הנק' אמ"ת, ונמנא כי הנשבע צאמת גורם להמשיך אור הצל פה דז"א שהם ז' הצלים ומקיפים את ז' תחתונות דנוק' צסוד אור מקיף גופא דילה צהייתה גבוה מן החזה דז"א ולמטה כנודע,

ונמנא כי שבועה היא צנוק' אלא שנמשך לה מן בעלה שהיא ז"א, ולכן קאמר קרא אישה יקימנו ואישה יפירנו, גם נקרא שבועת אמת, לפי שהיא צחי' אור מקיף, ונודע כי כל אור מקיף הוא משם אה"ה, והנה אה"ה פעמים אה"ה בגי' אמ"ת כנודע, ונודע מ"ש צתקונין דף ע"ד ע"ב ע"פ ועתה יגדל נא כח ה' (צמדבר י"ד) כי המלכות נק' כ"ח אדני', לפי שהיא נקראת צת שבע, וצכל ספי' מז' תחתונות שבה, יש צה סס הוי"ה אחת, והנה ז' הוי"ות יש צהם כ"ח אותיות והם נקרא כח ה', ואז נקרא צת שבע והצן זה, והנה הנשבע לשקר מונע ממנה שבעה הצלים דקדושה אלו, וכצ"כ ל' מלצ"ש (ע"ב) אותה ע"י שבעה הצלים דקליפה, אשר עליהם נאמר גם זה הצל ורעות רוח (קהלת ז') ולכן תקון השבועה הוא להתענות כ"ח ימים רזופים, לתקן גופה שהם ז' תחתונות שבה, שהם שבעה הוי"ות הנז', שהם כ"ח אותיות. וכוין צהם צכל יוס לאות אחד, כי אלו הם שיעור גופה צצחי' אור מקיף, ודע כי עתה שיעור י"ס שלה הם כשעור נה"י של ז"א צלצד, וגם עד החזה של ת"ת דז"א:

א"כ יוצא עתה שהפגם הא' שמצינן בעון זה, שמונע המשכת ז' הבלים שהם אורות המקיפים מז"א לז"ת דנוק', אמנם התיקון שכתב להתענות כ"ח תעניות ולכוין באופן מסוים בכל יום של התענית אין הוא התיקון הלכה למעשה כמו שכתב רבינו מהר"ש ויטאל זיע"א (בן רבינו מהר"י ומסדר כתביו כידוע שטמון יחד עם אביו הקדוש בציוני הצדיקים בקרית מלאכי), שמצא במקום אחר אופן תיקון ומספר תעניות שונה ומביאו בהמשך הדברים.

אמר שמואל. וצמקוס אחר מנאמי תיקון לנו' צאופן אחר. ולא אמנע ידי מלכותצו ג"כ וז"ל. והוא התיקון שנוהגים לקיימו הלכה למעשה.

הבחי' הב' מונע המשכת הארת ש"ע נהורין דא"א, דרך ז"ס חו"ב הג"ת נה"י, למלכות, ומתקלקלים הצינורות והנוק' באחיזת הקלי' רח"ל:

והבחי' השניה שפוגם בעון זה הוא, שהנה ע"י שבועת אמת נמשכת הארת ש"ע נהורין דא"א דרך חו"ב הג"ת נה"י (ובשער רוח"ק כתב רק נו"ה, ומרן הוסיף בסידור גם יסוד) למלכות, ואז מתרחקים ממנה הקלי' ואינם יכולים להאחז בה ויוכלו להמשך אורות המקיפים בלי חשש, וע"י עון שבועת שוא גורם שמתקלקלים צינורות ההמשכה ולא תוכל להמשך הארת ש"ע נהורין להגן על הנוק' מהקלי', ואז נאחזים בה הקלי' וכביכול נעשה בנוק' קלקול, בסוד ונפשנו קצה בלחם הקלוקל, כדכתב זה בהמשך התיקון שם וזלה"ק:

תקון לנשבע על שקר, דע, כי פגם השבועה הוא צעולה הצריאה כי השבועה היא סוד שבועה הצלים היוצאים מן הפה העליון, והכל בגי' ל"ז שהוא מילוי של שם ס"ג והוא צבריאה ולכן הפגם הוא צבריאה, וז' הצלים אלו הם בגי' קלק"ל, וז"ס ונפשנו קצה בלחם הקלקל, (צמדצר כ"א) והם כנגד ז' ספי' חכמה צינה חג"ת נ"ה, ומלת שבוע"ה עם הכולל היא בגי' חשמ"ל, שהם ש"ע נהורין היוצאים מן צ' שמות א"ל א"ל מלאים, שהם צכתר הנקרא א"א, ונמשכים דרך הז' ספי' הנו' אשר תחת הכתר הנק' א"א כנו' ונמשכים עד המלכות, כדי להרחיק ממנה את הקליפות הנאחזות בה, וע"י פגם שבועת שקר מתקלקלים אותם הצינורות שמתקנים הש"ע נהורין הנו"ל, ואז נקראת המלכות לחם הקלקל, פי' ה' קלקל כי המלכות הנקרא ה' תמאה, נתקלקלה ונעשית קלקל הפך התקון שהיו מתקנים הש"ע נהורין הנו', ולכן תשובתו היא שיתענה ל"ז תעניות כמנין הצ"ל, וגם ע"ד הפשט, הנה השבועה הוא הכל ודבור היוצא מפי האדם הנשבע:

ו**כתב** כאן, שתיקונו להתענות ל"ז תעניות כמנין הב"ל לתקן ענין זה, וכן נסדר בסדר התיקון הלכה למעשה, ולא כמו שכתב בתיקון הקודם להתענות כ"ח תעניות.

הבחי' הג' מונע המשכת הז' הבלים מכל הפרצופים ומכל העולמות רח"ל:

והבחי' השלישית שפוגם עון זה, וכן הוא עבור תיקון עון ניבול פה רח"ל, והוא מניעת המשכת ז' הבלים דפרצופי האצילות ועולמות בי"ע מזה לזה באופן כזה: מפה דא"א נמשך הבל לאבא וממנו חיותו, ומפה דאבא נמשך הבל לאמא וממנו חיותה, ומפה דאמא נמשך הבל לז"א וממנו חיותו, ומפה דז"א נמשך הבל לנוק' וממנו חיותה, ומפה דנוק' נמשך הבל לעולם הבריאה וממנו חיותו, ומעולם הבריאה נמשך הבל ליצירה וממנו חיותו, ומעולם היצירה נמשך הבל לעשיה וממנו חיותו, כדכתב זה בהמשך הדברים בשער רוח"ק וזלה"ק שם:

אמר שמואל, וצמקום אחר מנאחי באופן אחר תקון לנו', ולא אמנע ידי מלכתבו פה ג"כ, וז"ל:

תקון לנשבע על שוא והמדבר נבלות הפה. הנה הוא פוגם צו' הצלים כי"ד, הכל הקדוש היוצא מן הפה העליון של א"א ממנו נזון ומתפרנס אבא, והיוצא מפי אבא הוא חיי אימא, והיוצא מפי אימא הוא חיי ז"א, והיוצא מפי ז"א הוא חיי נוקציה, והיוצא מפי נוקציה הוא חיי הבריאה, והיוצא מן הבריאה הוא חיי היצירה. והיוצא מהיצירה הוא חיי העשיה, ונמצא שהוא פוגם צו' הצלים הנו' שצבל המציאות מראשו ועד סופו,

הבחי' הד' פוגם בז' ההבלים הנמשכים מדעת עליון ותחתון דז"א לנוק':

והבחי' הרביעית שפוגם בעון זה, שמונע המשכת ז' הבלים שהם ז' מילויי ס"ג מדעת עליון ותחתון אל הנוק' כדכתב שם וזלה"ק:

דבר אחר השבועה היא צקוד ההכל היוצא מן הפה העליון, והנה הצ"ל הוא בגי' ל"ז, והוא מלוי הוי"ה דס"ג, והנה ז' הצלים הם כנודע, והם בגי' ז' פעמים ק"ל ק"ל שהם הדעת העליון והדעת התחתון. אשר המלכות הנקרא לחם נזנת מהם, אשר עליה אמרו ונפשנו קצה בלחם הקלקל, ועין הפגם היה צקוד הכל שהוא ל"ז לכן ימי תעניותיו הם ל"ז כנודע:

אמר שמואל, קרוב זה הלשון השלישי למקון הב' והוא מאי דסליק מיניה:
וכן הוא ההלכה למעשה להתענות ל"ז תעניות.

סדר הוידוי והתיקון מהסידור הק':

ובסידור בניהו קונטרס תיקוני הנפש (דף מ' ע"ב- מ"ג ע"א) הביא תיקון עוון זה עם פירוט ד' הבחינות
דפגם זה, ונביא את תמצית הדברים הן בוידוי והן בתיקון.

וגם חטאנו עוינו ופשענו ונשבענו בנקיטת חפץ ובתקיעת כף ובעל פה לשוא
ולשקר, לשעבר ולהבא, ולעשות דבר שאי אפשר לעשותו, ולבטל את המצוה, ועל
דבר הידוע שהוא כן ושאינו כן, ועל כפירת ממון, ועל מגן, וקיבלנו להישבע לשקר,
והושטנו ידינו להישבע בזקן ונשבענו כה נחיה להעוה"ב ובחיי נפשנו, וברכנו ברכות
לבטלה וברכות שאינן צריכות, ודיברנו נבלות הפה.

ופגמנו בשבעה הבלין עילאין הנמשכים מאריך אנפין לאבא ומאבא לאימא
ומאימא לזעיר אנפין ומזעיר אנפין לנוקביה ומנוקביה דזעיר אנפין דאצילות
לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה אשר כל הבל מהם עולה כמספר מילוי
דס"ג שבבריאה דכל א' מהם ומנענו אותם מלהאיר.

וידוי הפגם הג'
מניעת המשכת ז'
ההבלים דכל
הפרצופים
והעולמות מזה לזה

וקלקלנו צינורות הש"ע נהורין שהם ב' אל מלאים עם כללות השמונה חיורתי
הנמשכים מאריך אנפין דרך צינורות שבעה ספירות חכמה ובינה חסד גבורה
ותפארת נצח הוד ויסוד אל המלכות וקלקלנו צינורותיהם ומנענו אותם.

וידוי הפגם הב'
מניעת המשכת
הארת הש"ע נהורין
ואז נאחזים הקלי'
בנוק'

וגם פגמנו בשבעה הבלים שהם מילוי שבעה שמות דס"ג הנמשכים
מדעת עליון ומדעת תחתון אל המלכות ומנענו אותם מלהאיר אליה.

וידוי הפגם הד'
פגם ז' הבלים מדעת
עליון ותחתון לנוק'

וגם פגמנו בשבעה הבלים היוצאים מפה זעיר אנפין להקיף שבעה ספירות חסד
גבורה תפארת נצח הוד יסוד ומלכות דמלכות ומנענו אותם מלהאיר אליה ופגמנו
בשבעה היות דשבעה התחתונות חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות
דנוקביה והלבשנום בהבלים טמאים ורעות רוח.

וידוי הפגם הא'
פגם מניעת ז' הבלים
מז"א לז"ת דנוק'
והמשת ז' הבלים דקלי'

ונתחייבנו ל"ז תעניות הרי אנחנו נותנים ל"ז פרוטות מהמעוה שבידינו לצדקה
כמספר ל"ז תעניות הנזכרות ועל ידי זה יתוקן הכל ויחזור הכל לאיתנו הראשון.

ויחזור להמשך השפע והחיות והמזון מאריך אנפין שהוא הא"ק לאבא ואימא ומהם
לישראל סבא ותבונה ומהם לזעיר אנפין ונוקביה ומהם ליעקב ורחל דאצילות
ומהם לכל פרטי פרצופי הבריאה ומהם לכל פרטי פרצופי היצירה ומהם לכל פרטי
פרצופי העשיה.

תיקון פגם הג'
המשכת ז' ההבלים
דכל הפרצופים
והעולמות מזה לזה

ודיאוי ודיאוי ודיאוי
ודיאוי ודיאוי ודיאוי
ודיאוי

וימשכו שבעה הבלים שהם
שבעה מילויי שם ס"ג
לדעת עליון דזעיר אנפין

תיקון פגם הד'
המשכת ז' הבלים
מדעת עליון ומדעת
תחתון לנוק'

ה"ג יהוה יהוה
יהוה יהוה
יהוה יהוה

ה"ס יהוה יהוה
יהוה יהוה
יהוה יהוה

ועשר היות דחסדים וגבורות לדעת
תחתון דזעיר אנפין

ומשני הדעות דזעיר אנפין ימשך מזון וחיות ליעקב ורחל.

ודיאוי ודיאוי ודיאוי	וימשך שבעה הבלים שהם כמספר
ודיאוי ודיאוי ודיאוי	שבעה מילויי שם ס"ג מפה עליון
ודיאוי	דאריך אנפין שהוא הא"ק

לשבעה ספירות שהם חכמה ובינה חסד גבורה ותפארת נצח הוד,
עתיק ונוקביה, ואריך אנפין ונוקביה, ואבא ואימא, וישראל סבא ותבונה, וזעיר אנפין ונוקביה.

אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	ומפה דזעיר אנפין ימשך שבעה הויות ושבעה אהיה מקיפים לחסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות דפרצוף המקיף דיעקב ורחל	תיקון פגם הא' המשכת ז' ההבלים מפה דז"א לז"ת דנוק'
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה		
אֱהִיָּהּ	אוהויוהו אוהויוהו	אֱהִיָּהּ	תיקון הפגם הב' המשכת הארת הש"ע נהורין דרך חו"ב וחג"ת נה"י לנוק' להרחיק הקלי'	
יְהוָה	יְהוָוהוּ יְהוָוהוּ	יְהוָה		
	אֱהִיָּהּ יְהוָה			

אלף למד אלף למד

וימשך מאריך אנפין
שני שמות אל מלאים
שהם ש"ע נהורין דאריך אנפין

דרך שבעה ספירות הכוללים דאצילות שהם חכמה ובינה חסד גבורה תפארת נצח הוד, ליעקב ורחל, כדי להפריד ולהרחיק הקליפות ורעות רוח. ויתקנו הצינורות דש"ע נהורין דרך צינורותיהם כראוי וכנכון ויחזור הזעיר אנפין לחבק הנוקבא בשתי זרועותיו.

תיקון עון הנדרים:

ותיקון העון הב' מד' העונות הנתקנים ע"י הס"ת כאמור והוא עון הנדרים, שנכתב בשער רוה"ק יחד עם תיקון שבועת שוא.

ע"י שמקיים נדרו גורם שיוצא הארה מהמוחין דז"א להאיר במצחו דז"א, והוא מסתכל במצח דנוק' ומאיר במצחא הארה שנמשכת במוחין דנוק':

והנה בעת שהאדם נודר ומקיים את נדרו, מבאר הרב שגורם שנמשכת הארה מהמוחין דז"א להאיר במצחו דז"א, ומשם נמשכת הארה למצחא דנוק' להאיר במוחין דנוק', ואז נשלמת היא ב"ס, כי ע"י שבועת אמת כבר נמשכו לז"ת שבה אורות המקיפים מז"א, ועתה נשלמת להיותה שוה לז"א פב"פ, כדכתב וזלה"ק שם:

ועתה נבאר הענין של הנדר, כי הנה כמו שא"א מסתכל ומאיר ממנחם הרטון שלו, אל מנחם דז"א צמוחין שלו. כן ז"א מסתכל ממנחו אל מנח דנוקביה להאיר בג' מוחין דילה. והענין הוא כי אחר שע"י שבועת אמת נשלם גופה שהם ז' תחתונות שבה, אז אכ"כ נשלמים ג' ראשונות שבה ואז היא בשוה עם ז"א פנים

צפנים עמו, ואז יוכל הארה מתוך המוחין שלו שצמח המלח שלו ויולא לחוץ צמחו ומשם מסתכל צמחא דנוקציה, וכנס האור צמח המלח שלה ומאיר בשלשה מוחין שבה:

ולעיל בתיקון עון שבועת שוא נתבאר כי י"ס דנוק' שיעורם כשיעור נה"י דז"א, ועתה ע"י מצות קיום הנדר מתפשטת ועולה עד המוחין דז"א שיעור שש ספירות שהם כח"ב חג"ת ונעשית שוה אליו פב"פ.

באם אין מקיים נדרו גורם שלא תמשך הארת המוחין דז"א להאיר במצחו, וכן אינו מסתכל במצח דנוק' להאיר במוחין דנוק':

אמנם בעת שנודר ואינו מקיים והוי נדר שוא, אזי גורם שמחסר מהנוק' עלייתה בששה ספירות דז"א, ואז גורע ממנה המשכת הארת המוחין דז"א במוחין דנוק', וגם שאינה נעשית עמו פב"פ שוה אליו.

ולכן התיקון הוא להתענות ששה תעניות כנגד ו' ספירות כח"ב חג"ת, ולכוין לתיקון הענין הנז', והוא להעלות את הנוק' כנגד ששה ספירות שבו להיותה שוה לז"א, ולקבל הארה מג' המוחין דז"א דרך מצח שלו למצח שלה להאיר בג' המוחין שבה, כדכתב כ"ז בהמשך הדברים:

והנה תקון עון הנדר הוא שיתענה ששה ימים לזופיס, והטעם הוא כי הנה צמחלה ע"י שבועת אמת היה שעור י"ס שלה צנה"י דז"א כנודע, ואח"כ ע"י הנדר של אמת שהוא עלייתה לקבל מוחין היא מתפשטת ונגדלת ועולה עד מוחין דלילה, ועלייה זו היא שעור שש ספירות שלו שהם כח"ב חג"ת, וע"י נדר לשוא חסר ממנה עליית ששה ספי' הנז', ולכן תקונו הוא ששה תעניות.

סדר הוידוי והתיקון מהסידור הק':

ובסידור בניהו קונטרס תיקוני הנפש (דף מ"ג ע"א) הביא תיקון עוון זה, ונביא את תמצית הדברים הן בוידוי והן בתיקון:

וגם חטאנו עוינו ופשענו לפניך ונדרנו נדרי גבוה ונדרי ביטוי בכל לשון ובכל כינוי ולא קימונו וביטלנו ולא קימונו מצות מוצא שפתיך תשמור ועשית ומצות ככל היוצא מפיו יעשה ועברנו על מצות לא תאחר לשלמו ועל מצות לא יחל דברו.

וגרמנו חסרון גידול ועליית בנין פרצוף המלכות נוק' קדישא דזעיר אנפין עד כנגד שש ספירות העליונות כתר חכמה בינה, חסד גבורה תפארת דזעיר אנפין,

וגם גרענו ממנה ג' הארות הנמשכים משלושה מוחין דחכמה בינה דעת דזעיר אנפין, לשלושה המוחין דחכמה בינה דעת דילה,

ונתחייבנו ששה תעניות הרי אנחנו נותנים ששה פרוטות מהמעות שבידינו לצדקה כנגד ששה התעניות הנזכרות ועל ידי זה יתוקן הכל ויאירו כל השמות שפגמנו בהם וישוב הכל לאיתנו הראשון.

ויבנה ויתכונן פרצוף נוקבא קדישא דזעיר אנפין ויתגדל ויתעלה עד כנגד שש ספירות העליונות חסד גבורה תפארת כתר חכמה בינה דזעיר אנפין,

וימשך שפע והארה מאור המוחין דזעיר אנפין שהם כתר חכמה בינה דיליה דרך מצחא דיליה, למצחא דנוקבא להאיר בג' מוחין חכמה בינה דעת דילה.

תיקון פגם הברית:

ותיקון העון הג' מד' העונות הנתקנים ע"י הס"ת כאמור והוא תיקון עון הברית.
והנה בשער הכוונות דרוש ז' דדרושי הלילה, ובשער רוה"ק נתבאר באורך פרטי תיקון זה, אמנם מה שנוגע עתה לתיקון הנעשה ע"י הס"ת כתב בפרע"ח שיאמר הפסוק 'אור זרוע לצדיק וכו', ויכוין כי הוא ס"ת קר"ע ועי"כ לקרוע את הקלי' ולהוציא משם את ניצוצי הקדושה ויחזרו לקדושה הנק' טוב, הרמוז בס"ת ולישרי לב שמחה גי' טו"ב, בזכות התורה.
ובתפילת רבון העולמים דמרן נראה אח"כ כיצד סידר תיקון זה בכח הס"ת.

תיקון עון משכב זכור (משכ"ז):

ותיקון העון הד' מד' העונות הנתקנים ע"י הס"ת כאמור והוא תיקון עון משכב זכור (משכ"ז).
והנה בפרע"ח רמז שעון זה גם הוא נתקן עתה בכח התורה, שכתב שיכוין באמירת הפסוק אור זרוע לצדיק כי מה שנתחייב האדם 'לצדיק' תעניות שהם גי' רג"ל תעניות יתוקן הכל עתה בכח התורה.
ובשער רוה"ק בתיקוני העונות (תיקון כ"ג) כתב, שפגם משכ"ז הוא שגורם להוריד או"א עד רגלי ז"א, ואז כביכול מתבטל כח הז"א כי אין בכוחו לסבול אורות או"א במקומו, והוא כעת שבירת המלכים, ונודע כי או"א הם ע"ב קס"א כנודע גי' רג"ל, וע"כ יש להתענות רג"ל תעניות לרמז על מה שפגם בהם בזה שהורידם למטה.
והנה הפגם הוא לא רק בפנים דאו"א שהם ע"ב קס"א, אלא גם באחוריהם שהוא ריבוע ע"ב וקס"א גי' תשכ"ח, ולכן בעת תיקון הפגם יכוין להעלות את בחי' הפנים דאו"א שהם ע"ב קס"א גי' רג"ל, עם אחוריהם שהוא ריבוע ע"ב וקס"א גי' תשכ"ח למקומם שהיה בתחילה.
וכן סידר מרן בתפילת 'רבון העולמים' תחילה את וידוי הפגם כנז', ואח"כ את תיקון הפגם בהמשכת שמות ע"ב קס"א ואחוריהם כמו שנראה בע"ה בהמשך התפילה, שסידרנו בה בכל חלק המראה מקום לאיזה כוונה עסקינן.

גם מי שאין בידו לקנות את זכות הוצאת הס"ת ולהוציאו מארון הקודש יוכל לתקן עוונות אלו ע"י חיבוק ונישוק הס"ת וזכות התורה:

ואחר שלמדנו את התיקונים שיש לכוין בד' עוונות אלו הנעשים בכח קניית זכות הוצאת הס"ת והוצאתו מארון הקודש חיבוקו ונישוקו, נבוא באר שהנה דבר זה יוכל להעשות ע"י א' מן הקהל בלבד, כי לא כל הקהל יוכלו לקנות זכות ההוצאה ולהוציאו מארון הקודש, מ"מ מהמשך הדברים בפרע"ח שם משמע שגם מי שלא קנה והוציא הס"ת מארון הקודש, אזי בזכות תשובתו השלימה והזמן הקדוש של כל נדרי עם אחיזת ספר התורה וחיבוקו בב' ידיו ונישוקו בכוונות אלו של בקשת מחילה וסליחה על כל עונותיו ובפרט על ד' עוונות אלו כמו שביארנו עתה, יועיל לו לתיקון הנז' שצריך להעשות.
וכן מצינן בדב"ק דמרן בסידורו הקדוש (ח"ט עמ'), בתפילת 'רבון העולמים' שנאמרת אחר כל נדרי ובה סדר הוידוים והתיקונים לעונות אלו, שלא זכר בהם כלל מענין קניית והוצאת הס"ת אלא מחיבוקו ונישוקו והזכרת זכות התורה עי"ש היטב.

נוהגים אחר שמוציאים הס"ת להוליך אותו סביב הבימה ומכריזים הפסוק 'אור זרוע' וכו' בכדי לזכות כל א' בתיקון הנז':

ולטעם האמור נבין את המנהג שכתבו בסה"ק, להוליך ולסובב את הס"ת דרך הבימה כמה פעמים ולהכריז בקול רם את הפסוק 'אור זרוע לצדיק' וכל העם מחבקים ומנשקים את הס"ת (עיין קצשו"ע סימן קל"ב, ובסידורי האר"י למיניהם), והוא בכדי שיוכל כ"א לאחוז את הס"ת בב' זרועותיו ולחבקו ולנשקו, ולכוין לתקן את ד' העוונות הנז'.

סדר מנהג הוצאת הס"ת ואמירת אור זרוע וכו' לפי האשכנזים ולפי הספרדים וסדר התיקון הנעשה אז:

מנהג האשכנזים:

אחר שבאים לבית הכנסת ומתעטפים בטלית, פותחים את ארון הקודש ומוציאים ס"ת א' או ג' ומסבבים עמו בבית הכנסת סביב לבימה כמה פעמים והש"ץ אומר בקול רם הפסוק 'אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה' ואז הקהל יחבקו וינשקו הס"ת ויבקשו מחילה וסליחה שלא נהגו כבוד בתורה הק' ומקבלים עליהם עומ"ש, ואח"כ אומרים כולם מאמר הזוהר 'קם רבי שמעון' ואח"כ אומרים כל נדרי, ונסלח, וברכת שהחיינו ואומרים אח"כ תפילת רבון העולמים שתיקן מרן ובה כל תיקוני העונות הנעשים בעת הזה.

מנהג עדות המזרח:

אחר שבאים לבית הכנסת ומתעטפים בטלית, פותחים את ארון הקודש ומוציאים ס"ת א' או ג', ואומרים כולם מאמר הזוהר 'קם רבי שמעון' ואח"כ אומרים כל נדרי, ונסלח, וברכת שהחיינו ואח"כ מסבבים עם הס"ת בבית הכנסת סביב לבימה כמה פעמים והש"ץ אומר בקול רם הפסוק 'אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה' ואז הקהל יחבקו וינשקו הס"ת ויבקשו מחילה וסליחה שלא נהגו כבוד בתורה הק' ומקבלים עליהם עומ"ש, ואומרים אח"כ תפילת 'רבון העולמים' שתיקן מרן ובה כל תיקוני העונות הנעשים בעת הזה.

אחר חיבוק ונישוק הס"ת וקודם כל נדרי יאמרו מאמר הזוה"ק 'קם רבי שמעון':

ונהגו העולם לומר קודם כל נדרי מאמר הזוה"ק 'קם רבי שמעון' המובא בסוף תיקוני הזהר בתיקון ה' שם, (דף קמ"ג ע"א) המדבר במעלת התרת נדרים ד'כל נדרי שאינו כפשוטו, שהוא בענין התרת השכינה הקדושה מהגלות, והבאנו המאמר עם ביאור להקל על הלומדים היקרים:

לשון קודשו של הזוה"ק

קם רבי שמעון על רגליו, וסליק ידיו לגבי עילא, ושפח למארי עלמא, ואמר, רבון עלמא עבד בגין שכינתא דאיהי בגלותא, ואם איהי באומא הא אבא ואמא דאינון חכמה ובינה יכלין למעבד התרה, הדיא הוא דכתיב (ישעיה יד כז) יהו"ה צבאו"ת יעץ ומי יפר, אם התלמיד אומי הרב יכיל למעבד התרה.

ביאור

קם רבי שמעון על רגליו, והרים ידיו למעלה ושפח את רבון העולם, ואמר: רבון העולם, עשה למען השכינה שהיא בגלות, ואם היא בשבועה, הרי אבא ואמא, שהם חכמה ובינה, יכולים לעשות התרה. זהו שכתוב יהו"ה צבאו"ת יעץ ומי יפר, אם התלמיד נשבע, הרב יכול לעשות התרה.

ואם נדר או נשבע בן דאיהו ו' דלא יפרוק לה אלא דתהי בגלותא עד זמנא ידיעא, ונדר או שבועה איהו ב"ה דאינון חכמה ובינה, ואיהו אתחרט, הא תלת בני נשא יכלין למפטר ליה, ואינון תלת אבהן לעילא לקבלייהו, ואם לא תתחרט, אגא בעינא מינה, ומפל אינון דמתיבתא דלעילא ותתא, דתעביד בגין רעינא מהימנא דלא זו משכינתא בכל אתר, ואיהו עאל שלם בינד ובינה זמנין סגיאין, ומסר גרמיה למיתה בגינה ובגין בנהא, הדא הוא דכתיב (שמות לב לב) ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת.

ואם נדר הוא נדר מסטרא דאבא ואמא, ולא בעי, אגא סליק לגבי ההוא דאתמר ביה (דברים יז ח) כי יפלא ממך דבר, דאתמר ביה במופלא ממך אל תדרוש, דיפטור נדר, ואף על גב דשכינתא איהי בגלותא לגבי בעלה כנדה, דאיהי יפריש בין דם לדם, ואתפתח מקורא דילה, לדכאה לה במים דאורייתא, מים חיים דלא פסקין, ואפריש מינה דם נדה דאיהי לילי'ת, דלא אתקריבת בהדה, דאיהי חובא דנשמתא דסאיבת לה, ולית לה רשו לסלקא נשמתא לגבי בעלה, לכהוא אתר דאתיהיבת מתמן, ואתדנת בין דין לדין, בין דיני נפשות לדיני ממונות, דאית מאן דפרע בקמוניה, ואית מאן דפרע בנפשיה, ובין נגע לנגע, כמה דאוקמוהו (איכה א א) איכה ישבה בדר, דאיהי חשיבא שכינתא בגלותא כמצורע, דאתמר ביה (ויקרא יג מו) בדר ישב מחוץ למחנה, מחוץ ודאי, דא גלותא, דאיהי לבר מארעא דישראל, דאיהי מותבא דאת ה'.

ואם נדר הוא מצד האבא והאמא, ולא רוצה, אני עולה לאותו שנאמר בו כי יפלא ממך דבר, שנאמר בו במפלא ממך אל תדרש,

שיפטר את הנדר, ואף על גב שהשכינה בגלות אל בעלה כנדה, שהיא תבדיל בין דם לדם, ונפתח מקורה, לטהר אותה במי התורה, המים החיים שלא פוסקים, והפריד ממנה דם נדה שהיא לילי'ת שלא תקרב אליה, שהיא חטא הנשמה שטמאה אותה, ואין לה רשות להעלות הנשמה לבעלה,

ואם נדר הוא מצד האבא והאמא, ולא רוצה, אני עולה לאותו שנאמר בו כי יפלא ממך דבר, שנאמר בו במפלא ממך אל תדרש, שיפטר את הנדר, ואף על גב שהשכינה בגלות אל בעלה כנדה, שהיא תבדיל בין דם לדם, ונפתח מקורה, לטהר אותה במי התורה, המים החיים שלא פוסקים, והפריד ממנה דם נדה שהיא לילי'ת שלא תקרב אליה, שהיא חטא הנשמה שטמאה אותה, ואין לה רשות להעלות הנשמה לבעלה,

לאותו מקום שמשם נתנה, ונדונית בין דין לדין, בין דיני נפשות לדיני ממונות, שיש מישוהו שפורע בכמונו,

ויש מי שפורע בנפשו, ובין נגע לנגע, כמו שבארנוהו איכה ישבה בדר, שחשובה השכינה בגלות כמו מצרע, שנאמר בו בדר ישב מחוץ למחנה, מחוץ ודאי, זו הגלות, שהיא מחוץ לארץ ישראל, שהיא המושב של האות ה'.

ואי מקורא לא יכיל למפתח עד דיפתח ליה ההוא דסגיר ליה, אגא מפייסנא ליה בגין יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו יחודא (דיחודיה תמן), ובגין לבושינ דאתלבש, מיד אתפתחת מקורה ואתדפיאת שכינתא, ורוא דמלה

ואם המקור לא יכול להפתח עד שיפתח אותו, אותו שסגר אותו, אני מפייס אותו עבור יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שהוא היחוד (שיחודו שם), ומשום הלבושים שהתלבש, מיד נפתח מקורה ונטהרת השכינה, וסוד הדבר - מקנה ישראל יהו"ה מושיעו בעת צרה, מושיעו ודאי,

(ירמיה יד ד) מְקוֹה יִשְׂרָאֵל יְהוָה מוֹשִׁיעוֹ
בַּעַת צָרָה, מוֹשִׁיעוֹ וְדַאי, הַהוּא דְמְקוֹרָא
דְּמְקוֹה בֵּידָה.

אח"כ יאמרו בהתעוררות גדולה 'כל נדרי' ענינו מעלתו וסגולתו:

אחר כך יאמרו כל נדרי שמעלתו גדולה ונשגבה עד למאוד, כדאי' בזה"ק רעיא מהימנא פר' משפטים (דף קט"ז ע"א) וזלה"ק:

זיוס הכיפורים עלמא דלמי דזיה תקינו כל נדרי.

והוא כי ביוהכ"פ בחינת הבינה עולם הבא תקנו לומר בו כל נדרי.

וכ"כ ברעיא מהימנא פר' פנחס (דף רנ"ה ע"א) במעלת כל נדרי וזלה"ק שם עם הביאור:

בְּיוֹם זֶה, שְׁהוּא יוֹם הַכַּפּוּרִים שְׁנַקְרָא קִדְשׁ,
שׁוֹלֵט עֵין הַחַיִּים, שְׁלֵא מִשְׁתַּתַּף עִמּוֹ שְׁמֵן
וּפְגַע רָע. וּמִצְדוֹ (תְּהִלִּים ה) לֹא יִגְרָד רָע.
וּמִשּׁוֹם זֶה יֵשׁ בּוֹ מְנוּחָה לְעַבְדִּים בְּעֵין הַחַיִּים,
(וּמִשְׁתַּתְּפִים אֲצִלוֹ) וּבּוֹ יוֹצֵאִים לְחַרוֹת, בּוֹ
יוֹצֵאִים מִשְׁלֵשְׁלוֹתֵיהֶם.

בְּהַאי יוֹמָא דְאִיהוּ יוֹם הַכַּפּוּרִים דְאִתְקְרִי
קִדְשׁ, שְׁלֵטָא אֵילָנָא דְחַיִּי, דְלֹא אִשְׁתַּתַּף
עִמּוּיה שְׁמֵן וּפְגַע רָע. וּמִסְטֵרִיה (תְּהִלִּים ה)
לֹא יִגְרָד רָע. וּבְגִין דָּא, בִּיה נִיחִין עַבְדִּין
בְּאֵילָנָא דְחַיִּי, (נ"א וּאִשְׁתַּתְּפִין גְּבִיה) וּבִיה
נִפְקִין לְחִירוֹת, בִּיה נִפְקִי מִשְׁלֵשְׁלוֹתֵיהוֹן.

אֵלוֹ שְׁיֵשׁ עֲלֵיהֶם גְּזֵר דִּין בְּנִדְר וּבְשׁוּבָעָה,
וּמִשּׁוֹם זֶה הִתְקִינוֹ לֹמַר בּוֹ: כָּל נְדָרִים
וְאִסּוּרִים וְכוּ', כְּלָם יִהְיוּ מְשַׁבְּתִים וְעִזּוּבִים כְּלִי
תְּקָה וְלֹא קְיָמִים. וּמִשּׁוֹם זֶה נְדָר שֶׁל שֵׁם
יְהוָה, שְׁהִיא תְּפִאָרַת. וּשְׁבֻעָה - שֶׁל אֲדָנִי,
שְׁהִיא מְלָכוּת. שְׁעֵשׂוּ עַל גְּלוּת שְׁלָהֶם,
בְּחֻכְמָה וּבִינָה יִהְיוּ נְעֻזִים וּמְשַׁבְּתִים לְלֹא
תְּקָה וּכְלִי קִיּוּם.

אֵינוֹן דְאִית עֲלֵיהֶוּ גְזֵר דִּין, בְּנִדְר וּבְשׁוּבָעָה,
וּבְגִין דָּא תְּקִינוֹ לְמִימַר בִּיה, כָּל נְדָרִי וְאִסּוּרִי
וְכוּ', כּוּלְהוֹן יְהוֹן שְׁבִיתִין וּשְׁבִיקוֹן לֹא שְׁרִירִין
וְלֹא קְיָיִמִין. וּבְגִין דָּא נְדָר דִּידוֹ"ד, דְאִיהוּ
תְּפִאָרַת. וּשְׁבֻעָה דְאֲדָנִי, דְאִיהוּ מְלָכוּת.
דְּעַבְדּוֹ עַל גְּלוּתָא דְלְהוֹן, בְּחֻכְמָה וּבִינָה יְהוֹן
שְׁבִיקוֹן וּשְׁבִיתִין לֹא שְׁרִירִין וְלֹא קְיָיִמִין.

אחר כל נדרי אומרים פסוקי ונסלח ונסלח נא שהחיינו:

ואחר כל נדרי נוהגים לומר פסוקי ונסלח, סלח נא, וברכת שהחיינו בכוונות מטבע הברכה ופרטות כוונת שהחיינו וקיימינו והגענו כנודע מכל עת שאומרים ברכה זו.

אח"כ יאמרו תפילת רבון העולמים שתיקן מרן וענינו:

ואחר כל הסדר הזה תיקן מרן לומר תפילת 'רבון העולמים' ובה כל סדר הוידוי והתיקון הנפעל ונעשה ע"י הס"ת, רק שמנהג עדות המזרח לסבב עם הס"ת ולומר אור זרוע לצדיק וכו' אחר כל נדרי ולזה הביא מרן את תפילת רבון העולמים שבה תיקונים אלו אחר כל נדרי.

בתפילה זו הביא מרן תיקון לביטול מ"ע והעובר על ל"ת מלבד תיקוני ד' עוונות נדרים, ושבועות, והברית, ומשכ"ז:

ומלבד תיקון ד' העונות שעסקנו בהם לעיל שמובא סדר הוידוי והתיקון שבהם בתפילת 'רבון העולמים' הביא מרן עוד בענין תיקון בטיוול מ"ע והעובר על ל"ת בכללות.

ונתבאר ענינם בהקדמת רבינו האר"י בשער המצוות, ומרן הרחיב לבארה היטב בספרו הטהור 'נהר שלום' בהקדמתו למ"ע ול"ת (דף י"ג ע"ד), וביארנוה באורך בריש ח"ו דספרנו עיי"ש באורך.

והעולה משם בקצרה, שזו"ן דפר' המצוות מתחלקים לה' פרצופים בעובי, ב' פרצופי נה"י וחג"ת שבהם נתקנים ע"י מ"ע, וג' פרצופי כח"ב שבהם נתקנים ע"י מצות לא תעשה, וכ"א מהם יש לו בפרטותו י"ב פרצופים בעובי, שכ"א מהם יש לו י"ב פרצופים באורך, שהם נתקנים ע"י פרטי מ"ע ול"ת והבאנו טבלה מסודרת שם וזה סדרה:

זו"ן דפרצוף המצוות												
נה"י - א' נרנח"י דנפש			חג"ת - ב' נרנח"י דרוח			בינה - ג' נרנח"י דנשמה			חכמה - ד' נרנח"י דחיה		כתר - ה' נרנח"י דיחידה	
מצות עשה עיטרא דחסדים						מצות לא עשה עיטרא דגבורות						
עו"נ	או"נ	ישסו"ת	זו"ן	יעקו"ד	עו"נ	או"נ	ישסו"ת	זו"ן	יעקו"ד	עו"נ	או"נ	
דעת	חו"ג	ת"ת	נו"ה	יסוד	דעת	חו"ג	ת"ת	נו"ה	יסוד	דעת	חו"ג	
ש מצות: ק"ש טו"ת תפילה פסח ומילה עפ"י היוס"ד ו	מ"ע שאין הזמן גרמא ח	מצות עשה שהזמן גרמא ז	מ"ע שאין הזמן גרמא ח	מצות דרבנן ט	דעת עליון ג"ר דא"א א לאוין שבהם כריתות ומיתות בי"ד ומיתה בידי שמים ----- דעת תחתון ב ו"ק דא"א לאוין שיש בהם מלקות	לאו שאין בו מעשה ג	לאו שאין בו מעשה ג	לאו הניתק לעשה ד	לאו הניתק לעשה ד	לאוין דרבנן ה	לאוין דרבנן ה	לאוין דרבנן ה

ולפי טבלה זו נבין, מה שכתב מרן בתפילת 'רבון העולמים' בסדר הוידוי אחר פרטות וידוי ד' העונות דשבועת שוא, והנדרים, ופגם הברית, ופגם משכ"ז, וידוי על מה שפגם האדם:
בשורשי ה"ח וה"ג דתרין עטרין דדעת העליון דכח"ב ובכל פרטי פרצופיו, שהכוונה לפגמים שיש בהם לאוין דכריתות ומיתות ב"ד (אות א' בטבלה).

ומ"ש שפגם בפרטי פרצופי הדעת התחתון דכח"ב דז"א, שהכוונה ללאוין שיש בהם מלקות (אות ב' בטבלה).

ומ"ש ובפרטי פרצופי חג"ת ונה"י, דפרצופי חג"ת ונה"י דז"א, שהכוונה לביטול מ"ע שאין הזמן גרמא (אות ז' בטבלה). ומ"ע שהזמן גרמא (אות ח' בטבלה), ומצות דרבנן (אות ט' בטבלה).

ומ"ש ובפרטי פרצופי חג"ת דכח"ב דז"א, שהכוונה ללאוין שאין בהם מעשה, ומ"ש ובפרטי חג"ת דחג"ת ונה"י דז"א, שהכוונה על ביטול מ"ע שהזמן גרמא.

ואח"כ כתב וגם פגמנו במלכיות, וז"א, ובינות וחכמות וכתרים דכל פרצוף וספירה דפרטי אבי"ע, והורדנו אותם למה שלמטה מהם, שהוא עפ"י שער הגילגולים (הקדמה כ"א), שד' עולמות אבי"ע הם כנגד חו"ב ת"ת ומלכות, ונרנ"ח, ומ"ע ול"ת וכריתות ומיתות ב"ד וחילול ה', ועיין בביאורינו לכוונות השוכבים.

תפילת 'רבון העולמים' דאחר כל נדרי מסידורו דמרן ובה שילוב וידוי ותיקון ד' העונות, ועוד בחי' הנתקנים בכח התורה:

ואחר כל האמור נראה את תפילת 'רבון העולמים' שסידרה מרן אחר כל נדרי איך כל מה שביארנו כאן נתבאר שם א' לא':

תפילת רבון העולמים

שנסדרה ע"י מרן זיע"א ובה סדר התיקון הנעשה ע"י הוצאת הס"ת דכל נדרי, בוידוי ותיקון עוונות: נדרים, ושבועות, הברית, ופגם משכ"ז:

אחר כל נדרי דליל יוה"כ אומרים רבון העולמים
 זה שסדר מו"ר הרש"ש זלה"ה וזיע"א:

רבון העולמים אלהי האלהים ואדוני האדונים המאציל הבורא היוצר והעושה אשר פרא ויצר ועשה את האדם להטיב עמו ברב חסדיו ולא יחפץ במות המת כי אם בשובו מדרךיו וחייה, וימינו פשוטה לקבל שבים:

והנה עתה באנו לפניך יהוה יהוה יאהרונתי אלהינו ואלהי אבותינו בבשת פנים בכפיפת ראש, בכפיפת קומה, בנמיכת רוח, בשבירת לב ובדמע לב, אלהינו ואלהי אבותינו ידענו כי עוונותינו עצמו מספר ואשמותינו עצמו מלופר בושנו במעשינו ונבלמנו בעוונותינו כי חטאנו בתורתך ובגדנו באהדותיך ונתנו מום בקדשי שמים ופגמנו במדות העליונות וקלקלנו צנורי הקדשה ומנענו הטוב והשפע הראוי לבוא אליהם, ופגמנו באות ברית קדש חותמא דמלכא וקלקלנו צנורותיו ומלאנו הארץ זמה, כי אין מספר לילדי זנונים

אֲשֶׁר גִּדְּלָנוּ וְרוּמְמָנוּ בְּתַעֲלוּלִים וּגְלוּלִים בְּהַכְנִים הַקִּדָּשׁ בְּמָקוֹם הַטְּנוּפֹת
וְנוֹתֵץ מִזְבַּח יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהוּ וְנִשְׁחַתּוּ כָּל מְקוֹרוֹת וְנִרְפְּשׁוּ כָּל מַעֲיָנוֹת:

אֲנֵי יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהוּ מִה גִּדְּבַר וּמִה נִצְטַדֵּק כִּי בְּהַעֲלוֹתָנוּ עַל לִבְבָנוּ כָּל אֲשֶׁר
הִכְעִסְנוּךָ דָּוָה לִבְנוּ בְּחַטָּאֵינוּ וְחָרַד לִבְבָנוּ וַיִּתֵּר מִמָּקוֹמוֹ, נָפְלוּ פָּנֵינוּ וַתִּצְלָנָה
אֲזִינֵינוּ וַיִּמַּס לִבְבָנוּ בְּקִרְבָנוּ וַיְהִי לְמִים, כִּי הִרְבִּינוּ יָמִים וְשָׁנִים בְּאַרְחוֹת
עַקְלָקְלוֹת נְתִיבוֹת לֹא סְלוּלוֹת לְדַבָּא תַּחַת רַגְלֵינוּ אֶת הַנֶּפֶשׁ הַיְקָרָה וּבִטְלָנוּ
מִצְוֹת הַתְּשׁוּבָה וְעַתָּה אַחֲרֵי שׁוּבָנוּ נַחֲמָנוּ וְאַחֲרֵי הוֹדַעְנוּ סַפְקָנוּ עַל יַרֵךְ בִּשְׁנוֹ
וְגַם נִכְלַמְנוּ כִּי נִשְׁאַנוּ חֲרַפְתָּ נְעוּרֵינוּ:

וְעַתָּה הִנְנוּ שָׁבִים אֵלֶיךָ בְּתְשׁוּבָה לְקִים מִצְוֹת עֲשֵׂה שְׁנֵי אִמְרַי אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי
יַעֲשׂוּ מִכָּל חַטָּאת הָאָדָם לְמַעוֹל מֵעַל בִּיהוָה יֵאָהֲדוּנְהוּ וְאַשְׁמָה הַנֶּפֶשׁ הַהִיא
וְהִתְוֹדוּ אֶת חַטָּאתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ:

וְהִנְנוּ מִתְוֹדִים עֲלֵיהֶם חַטָּאֵנוּ עֵוִינוּ וּפְשַׁעְנוּ וְעִבְרָנוּ עַל כְּרַתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית
דִּין וְעַל שֵׁם ה' מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה וְעַל עֲנִפֵיהֶם וּמִדְּבָרֵי קְבָלָה וּמִדְּבָרֵי סוֹפְרִים:
וּבִפְרָט אֲנַחְנוּ מִתְוֹדִים עַל מָה שֶׁחַטָּאֵנוּ וְעֵוִינוּ וּפְשַׁעְנוּ וּבִאֲנוּ עַל הַזְכוּר
וְעִבְרָנוּ עַל 'וְאֵת זָכַר לֹא תִשְׁכַּח מִשְׁכַּבֵי אִשָּׁה' אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ
וְכָל הַבָּאִים מִשְׁרָשֵׁי נַפְשָנוּ רוּחָנוּ וְנִשְׁמַתָנוּ וּמִלְבוּשֵׁיהֶם וְהַקְרוּבִים לָהֶם
שֶׁמְכַלְלֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצְרָה עֲשִׂיהָ, וּמִכָּל פְּרָטֵי אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצְרָה
עֲשִׂיהָ דְכָל פְּרָצוּף וּסְפִירָה דְפְרָטֵי אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצְרָה עֲשִׂיהָ דְפְנִימִיּוֹת
וְחִיצוֹנִיּוֹת וּפְנִימֵי וּמְקִיף דִּישָׁר וְעִגּוּלִים בְּגִלְגּוּל זֶה וּבְגִלְגּוּלִים שֶׁעִבְרוּ מִיּוֹם
שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה וְשָׁנֵינוּ וְשִׁלְשָנוּ עֲלֵיהֶם כְּמָה פְּעָמִים אֲנַחְנוּ וְכָל
אֶחָד מִמָּאֲתִים וְאַרְבָּעִים וְשִׁמּוֹנָה אֵיבָרִים וְשִׁלְשׁ מְאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחַמְשָׁה גִידִים
וּמִחַ עֲצָמוֹת שֶׁל גּוּפָנוּ נַפְשָנוּ רוּחָנוּ וְנִשְׁמַתֵינוּ שֶׁמְכָל אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצְרָה
עֲשִׂיהָ דְכָל פְּרָצוּף וּסְפִירָה דְכָלְלוֹת וּפְרָטוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצְרָה עֲשִׂיהָ:

וידוי עונות
כללי
וידוי
עון
משכב
זכור

וּפְנִימֵנוּ בְּהַנִּי"ה דִּיּוּדֵי"ן דְּאָבָא וְאִמָּא וְגַם בְּשִׁמּוֹת אַחֲרֵיהֶם דִּישְׂרָאֵל סְבָא
וְתַבְוִנָה וְהוֹרְדָנוּ אוֹתָם לְמָקוֹם הַזֶּעִיר אֲנַפִּין וְנִתְכַּסּוּ הַחֲסָדִים שָׁלוּ וְנִתְבַּטְּלוּ
וְנִפְגְּמוּ אוֹרוֹתָיו וְהָיָה אוֹר יִשְׂרָאֵל לְחֹשֶׁךְ:

מקום פגם עון
משכ"ז

וְגַם עִבְרָנוּ עַל לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהוּ אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא, וְעַל לֹא
תִשָּׁבְעוּ בְּשֵׁמִי לְשָׁקֶר, וְעַל כָּל פְּרָטֵיהֶם מִדְּבָרֵי קְבָלָה וּמִדְּבָרֵי סוֹפְרִים וְגִרְמָנוּ
סְלוּק הַשִּׁפְעַ וְחִיּוֹת וּמְזוּן הַנְּמֹשֵׁךְ מֵאֲרִיךְ אֲנַפִּין שֶׁהוּא א"ק לְאָבָא וְאִמָּא

וידוי עון
שבועת שקר
הפגם הג'

עֲלֵאִין, וּמָהֶם לְזַעִיר אַנְפִּין וְנוֹקְבָא, וּמָהֶם לְיַעֲקֹב וְרַחֵל דְּאֶצִּילוֹת, וּמָהֶם לְכָל לְכָל פְּרָטֵי הַבְּרִיאָה, וּמָהֶם לְכָל לְכָל פְּרָטֵי הַיְצִירָה, וּמָהֶם לְכָל לְכָל פְּרָטֵי הָעֲשִׂיָה:

וְגַם פְּגָמֵנוּ בְּדַעַת עֲלִיּוֹן וְתַחְתּוֹן וְנִסְתַּלְקוּ שְׂבָעָה הַבָּלִים שֶׁהֵם שְׂבָעָה מְלוּוֵי ס"ג מְדַעַת הָעֲלִיּוֹן וְעֶשֶׂר הַיּוּ"ת דְּחֻסְדִּים וְגִבּוּרֹת מְדַעַת הַתַּחְתּוֹן,

וידוי עון
שבועת שקר
הפגם הדי'

וְגַרְמָנוּ סְלוּק שְׂבָעָה מְלוּוֵי ס"ג הַנְּמַשְׁכִּים מִפֶּה עֲלִיּוֹן דְּאֶרִיךְ אַנְפִּין לְשְׂבָעָה סְפִירוֹת חֲכָמָה וּבִינָה וְחֶסֶד גְּבוּרָה וְתַפְאֶרֶת נְצַח וְהוֹד וְשִׁבְעַת הַיּוּ"ת וְשְׂבָעָה אֱהִי"ה הַנְּמַשְׁכִּים מִפֶּה זַעִיר אַנְפִּין לְחֶסֶד גְּבוּרָה וְתַפְאֶרֶת נְצַח הוֹד יְסוּד מְלָכוֹת דְּיַעֲקֹב וְרַחֵל,

וידוי עון
שבועת שקר
הפגם הא'

וְקַלְקַלְנוּ צְנוּרוֹת הַש"ע נְהוּרִין הַנְּמַשְׁכִּים מֵאֶרֶץ אַנְפִּין, דְּרַךְ חֲכָמָה וּבִינָה וְחֶסֶד גְּבוּרָה תַפְאֶרֶת נְצַח וְהוֹד, לְיַעֲקֹב וְרַחֵל:

וידוי עון
שבועת שקר
הפגם הב'

וְגַם פְּגָמֵנוּ בְּשָׂרֵי חֲמִשָּׁה חֻסְדִּים וְחֲמִשָּׁה גְּבוּרֹת דְּתַרִּין עֲטָרִין דְּדַעַת הָעֲלִיּוֹן, דְּכֶתֶר חֲכָמָה וּבִינָה, וּבְכָל פְּרָטֵי פְּרָצוּפִין,

וידוי על לאוין שיש בהם כריתות ומיתות ב"ד הפוגמים בדעת עליון דפרטות הכח"ב

וּבְפְרָטֵי פְּרָצוּפֵי הַדַּעַת הַתַּחְתּוֹן דְּכֶתֶר חֲכָמָה וּבִינָה דְּזַעִיר אַנְפִּין,

וידוי על לאוין שיש בהם מלקות הפוגמים בכח"ב דפרטות דעת התחתון

וּבְפְרָטֵי פְּרָצוּפֵי חֶסֶד גְּבוּרָה תַפְאֶרֶת וְנְצַח הוֹד יְסוּד, דְּפְרָצוּף חֶסֶד גְּבוּרָה תַפְאֶרֶת וְנְצַח הוֹד יְסוּד דְּזַעִיר אַנְפִּין, דְּכָלְלוֹת וּפְרָטוֹת דְּכָל פְּרָצוּף וּסְפִירָה דְּפְרָטֵי אֶצִּילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה וְעֲשִׂיָה דְּפְנִימִיּוֹת וְחִיצוֹנִיּוֹת דַּמ"ה וּב"ן דְּזַעִיר אַנְפִּין:

וידוי על ביטול מ"ע שלא הזמן גרמא, וכן ביטול מצות דרבנן, וביטול מצות עשה שהזמן גרמא

וְגַם חֲטָאֵנוּ וְעוּוֵינוּ וּפְשָׁעֵנוּ לְפָנֶיךָ וְנִדְרָנוּ נִדְרֵי גְבוּרָה וְנִדְרֵי בְטוּי בְּכָל לְשׁוֹן וּבְכָל פְּנּוּי וְלֹא קִיּוּמוֹם, וּבְפִלְגָנוּ וְלֹא קִיּוּמוֹ מְצוֹת מוֹצָא שְׂפָתֶיךָ תִּשְׁמַר וְעֲשִׂיתָ, מְצוֹת כָּל הַיָּצִיא מִפִּי יַעֲשֶׂה, וְעִבְרָנוּ עַל מְצוֹת לֹא תֵאָחֵר לְשִׁלְמוֹ, וְעַל מְצוֹת לֹא יִחַל דְּבָרוֹ, וְעַל עֲנִיפֵיהֶם מְדַבְּרֵי קַבְלָה וּמְדַבְּרֵי סוּפְרִים, וְגַרְמָנוּ חֶסְרוֹן גְּדוֹל וְעֲלִית בְּגֵן פְּרָצוּף הַמְּלָכוֹת נוֹקְבָא קַדִּישָׁא דְּזַעִיר אַנְפִּין, עַד כְּנֶגֶד שֵׁשׁ סְפִירוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת כְּתֵר חֲכָמָה בִּינָה חֶסֶד גְּבוּרָה תַפְאֶרֶת דְּזַעִיר אַנְפִּין,

וידוי עון
הנדרים

וְגַם גָּרַעְנוּ מִמֶּנָּה שְׁלֹשׁ הָאָרוֹת הַנְּמַשְׁכִּים מִשְׁלֹשׁ הַמוֹחִין דְּחֲכָמָה בִּינָה דַּעַת דְּזַעִיר אַנְפִּין, לְשִׁלְשָׁה הַמוֹחִין דְּחֲכָמָה בִּינָה דַּעַת דִּילָה:

וְגַם פְּגָמֵנוּ בְּפְרָטֵי פְּרָצוּפֵי חֶסֶד גְּבוּרָה תַפְאֶרֶת, דְּכֶתֶר חֲכָמָה וּבִינָה דְּזַעִיר אַנְפִּין:

וידוי על לאו שאין בו מעשה שהוא בחג"ת דכח"ב

וידוי על ביטול מ"ע
שהזמן גרמא, שהוא
בחג"ת דפר' חג"ת
ונה"י דז"א

ובפּרטי פּרצוּפי חסד גבוּרה תּפאָרת, דפּרצוּף חסד גבוּרה תּפאָרת וּנצח הוד
יסוד דזעיר אנפין, דכללות וּפּרטות דכל פּרצוּף וּספּירה דפּרטי אַצילות
בריאָה יצירה עשׂיה:

(א) וידוי על ביטול מ"ע.
(ב) וידוי על מצות ל"ת.
(ג) וידוי על כריתות
ומיתות ב"ד
(ד) וידוי על עון חילול ה'

וּגם פּגמנוּ בּמלכּיות (א) וזעיר אנפין (ב) וּבנינות (ג) וּחכמות (ד) וּכּתרים דכל
פּרצוּף וּספּירה דפּרטי אַצילות בּריאָה יצירה עשׂיה וְהורדנוּ אותם לּמדּרגות
שְׁלמטהּ מהם וּגּרמנוּ פּרוּר באַרבע אותיות שְׁמךְ הגדול הו"ה הפולל
וְהפּרט וּבאַרבע שְׁמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן:

וּעַתָּה הַנְנוּ מִתְחַרְטִים חֲרָטָה גְמוּרָה עַל כָּל מָה שְׁחַטָּאנוּ וְעוּינוּ וּפְשַׁענוּ
לְפָנֶיךָ וְעוֹזְבִים אוֹתָם עֲזִיבָה גְמוּרָה וּבְעִזְרָתְךָ וּסְיֵעָתְךָ לֹא נָשׁוּב לַעֲשׂוֹתָם עוֹד
עַד עוֹלָם:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָדָר וְיִתְחַדַּשׁ יֵאָדָר וְיִתְחַדַּשׁ וְיִתְחַדַּשׁ וְיִתְחַדַּשׁ וְיִתְחַדַּשׁ וְיִתְחַדַּשׁ
חַטָּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ וְסַלְחָתְךָ
לְעוֹנֵנוּ וְלַחַטָּאתֵנוּ וְנִחַלְתָּנוּ וְתִתְקַן כָּל אֲשֶׁר עֲוִיתָנוּ וְהַעֲלֵה וְהָאֵר כָּל הַשְּׁמוֹת
שְׁפָגְמָנוּ בָּהֶם וְתִלְקַט כָּל אֲשֶׁר פּוֹרְנוּ וְיָשׁוּב הַכֹּל לְאִיתָנוּ הָרֵאשׁוֹן וְלֹא יִדַּח
מִמֶּנּוּ נִדַּח:

סדר תיקון
והמשכת מוחין
דגדלות לכל
בחי העונות
שהתוודינו
עליהם

וּבְכֵן בְּזִכּוֹת סְגֻלַּת שְׁמִירַת לָאו ד'וְאֵת זְכָר לֹא תִשָּׁכַח מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה וּמִצֻּוֹת
הַתְּשׁוּבָה, וּבְזִכּוֹת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה יִיְדוּגּוּ או"א יֵאָהֳוִיָהּ וְיִפְשְׁכוּ מוֹחִין
דְּגִדְלוֹת עִם גִּרְנַח"י דִּנְרַנַּח"י דִּמ"ה וּב"ן לְכָל פּרצוּף וּספּירה דפּרטי פּרצוּפי
מ"ה וּב"ן דְּאַצִּילוֹת בּריאָה יצירה עשׂיה, וְיָשׁוּבוּ וְיַעֲלוּ כָּל כְּלָלוֹת וּפּרטות
דְּכָל פּרצוּף וּספּירה דפּרטי אַצילות בּריאָה יצירה עשׂיה, וּבפּרט אוֹתָם
הַמְתִּיחִים אֶל תְּקוּן מִצֻּוֹת הַלָּלוּ אֶל מְקוֹמָם וְשָׂרְשָׁם הָעֲלִיּוֹן, וְיִתְיַחֲדוּ אַרְבַּע
אוֹתוֹת הו"ה הַזֶּה גִּרְנַח"י דְּכְלָלוֹת וּפּרטות דְּאַצִּילוֹת בּריאָה יצירה עשׂיה,
בִּיחּוּדָא שְׁלִים וְהוּוּ כִּסּא שְׁלִים אֲשֶׁר בָּהֶם יִתְפַּשֵּׁט שְׁפַע הָאֵין סוּף יְהוָה:

תיקון
עון
הנדרים

וּבְנֵה וְיִתְבַּוְּנֵן פּרצוּף נוק' קוּדִישָׁא דזעיר אנפין, וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְעַלֶּה עַד כְּנֶגֶד שֵׁשׁ
סְפִירוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת חסד גבוּרה תּפאָרת כְּתָר חֲכָמָה וּבִינָה דזעיר אנפין,
וְיִמְשֹׁךְ שְׁפַע וְהָאָרָה מֵאוּר הַמוֹחִין דזעיר אנפין, שְׁהֵם כְּתָר חֲכָמָה וּבִינָה
דִּילִיָּה, דְּרַךְ מִצְחָא דִּילִיָּה, לְמִצְחָא דְּנוֹקְבִיָּה לְהָאֵיר בְּשִׁלְשָׁה מוֹחִין חֲכָמָה
בִּינָה דַעַת דִּילָה:

תיקון פגם הברית

אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה אָנָא בְּכַח גְּדִלַת שֵׁם קר"ע הַחֲתוּם בְּסוּפֵי תְבוֹת אֱלוֹ, קָרַע מִמְּלֶכֶת הַרְשָׁעָה כְּלָה רַעַת הָאָדָם בְּאָרְץ, וְכָל הַטְּפוֹת שִׁיָּצְאוּ מִמֶּנִּי לְבַטְלָה בֵּין בְּאֵנָם בֵּין בְּרִצּוֹן בֵּין בְּשׁוּגָג בֵּין בְּמִזִּיד שְׁלֵא בְּמִקוּם מִצְוָה בְּכַח קר"ע יַעֲשֶׂה עָקָר, לַעֲקָר נִטְוֵעַ נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה אֲשֶׁר בְּתוֹךְ עִמְקֵי הַקְּלָפוֹת ח'יל ב'לע ו'יקָאָנוּ מִבְּטָנוּ יִרְשָׁנוּ אֵל, וְהַנִּיצוּצוֹת הַפָּה יַעֲשׂוּ עָרֵק לְבָרַח מִתּוֹךְ הַהֶפְכָּה וְלַעֲלוֹת עַד צְדִיק יְסוּד עוֹלָם כִּי הוּא רָקַע, וְשָׁמָּה יִקְבַּל ש"ע אִוְרוֹת מִהַדְרַת פְּנִים הַעֲלִיּוֹנִים, וְהַנֶּפֶשׁ הַהִיא הִיא מוֹיָצֵאת מִכָּל דְּבַר רַע וְתַעֲשֶׂה טוֹב, וְלִישְׁרֵי לֵב שְׂמֵחָה צְדִיק וְטוֹב לוֹ, גַּם יְהוָה יֵאָהֳרֶנּוּ וְיִתֵּן הַטּוֹב וְאַרְצֵנוּ תִתֵּן יְבוּלָה:

נא גזור דורשי יחודך כצצת שמרס, ר"ת צ' שמות אלה עולים כמספר סופי תיבות הפסוק אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה, וטוב לכון צו דהרי גוף וצרית משצינן חד נג"ד יב"ש.

תיקון עון משכ"ז

וּבְכֵן יַעֲלֶה וַיָּבֵא יִגִּיעַ יִרְאֶה וַיִּרְצֶה זְכוֹת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ וּבָאֵלוּ הַתְּעִיבוּנוּ יָמִים מִסֵּפֶר רַג"ל תְּעִיבוֹת לְצְדִיק לְהַעֲלוֹת שְׁמוֹת פְּנִים אָבָא וְאִמָּא וְאַחֲוֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל סָבָא וְתַבּוּנָה לְמִקוּמָם הָרֵאשׁוֹן:

יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי
יוד, יוד הי, יוד הי ויו,
יוד הי ויו הי.
אלף, אלף הי, אלף הי
יוד, אלף הי יוד הי.

וְאִף גַּם זֹאת יִתְקַן עַל יְדֵי כַח סְגֻלַת זְכוֹת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מָה שֶׁפָּגַמְנוּ עַל דְּבַר שְׁבוּעַת אֱלֹהִים בְּמִלְדָּה מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקַּב"ה וַיִּחְזוֹר לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע וְחַיּוֹת וּמְזוֹן מְאָרִיךְ אֲנָפִין שֶׁהוּא א"ק לְאָבָא וְאִמָּא עֲלָאִין וּמֵהֶם לְיִשְׂרָאֵל סָבָא וְתַבּוּנָה וּמֵהֶם לְיַעֲקֹב וְרַחֵל דְּאֲצִילוֹת וּמֵהֶם לְכָל פְּרִטֵי הַבְּרִיאָה וּמֵהֶם לְכָל פְּרִטֵי הַיְצִירָה וּמֵהֶם לְכָל פְּרִטֵי הָעֲשִׂיָה.

תיקון עון שבועת שקר תיקון פגם ג'

וּמִשְׁךְ שְׁבָעָה הַבָּלִים שֶׁהֵם שְׁבָעָה מְלוּוֵי ס"ג לְדַעַת הָעֲלִיּוֹן דְּזַעִיר אֲנָפִין, וְעֶשֶׂר הַיּוֹת דְּחֶסֶדִים וּגְבוּרוֹת לְדַעַת הַתְּחִתּוֹן וּמִשְׁנֵיהֶם יִמְשֶׁךְ מְזוֹן וְחַיּוֹת לְיַעֲקֹב וְרַחֵל,

ודיאוי ודיאוי ודיאוי
ודיאוי ודיאוי ודיאוי
ודיאוי
ה"ג יהוה יהוה יהוה
ה"ס יהוה יהוה יהוה

תיקון עון שבועת שקר תיקון פגם ד'

ודיאוי ודיאוי ודיאוי
ודיאוי ודיאוי ודיאוי
ודיאוי

וימשך שבעה הכלים שהם
במספר שבעה מלויי ס"ג מפה
העליון דארץ אנפין שהוא א"ק

תיקון
עון שבועת
שקר
תיקון פגם
א'

לשבע ספירות חכמה בינה וחסד גבורה תפארת נצח והוד, שהם עתיק ונוקביה
וארץ אנפין ונוקביה, ואבא ואבא, וישראל סבא ותבונה, וזעיר אנפין.

אהיה אהיה אהיה
יהוה יהוה יהוה
אהיה אהיה אהיה
יהוה יהוה יהוה
אהיה אהיה אהיה
יהוה יהוה יהוה
אהיה
יהוה

ומפה דזעיר אנפין, ימשך שבעה
היו"ת לחסד גבורה תפארת ונצח
הוד יסוד מלכות דפרצוף המקיף
דיעקב ורחל ושבעה אהי"ה מקיפים
להם:

תיקון
עון שבועת
שקר
תיקון פגם
א'

אלף למד אלף למד

וימשך מארץ אנפין אלף למד אלף
למד ש"ע נהורין דרך שבעה ספירות
חכמה ובינה וחסד גבורה ותפארת
נצח והוד הכוללים דאצילות,

תיקון
עון שבועת
שקר
תיקון פגם
הב'

ליעקב ורחל להפריד ולהרחיק מהם הקלפות ורעות הרוח ויתקנו צנורות הש"ע
נהורין, ויחזרו להמשך אורות הש"ע נהורין דרך צנורותיהם פראוי וכנכון,
ויחזר הזעיר אנפין לחבק את נוקביה בשתי זרועותיו ועל ידי הכל היוצא מפי
בנשקי ספר התורה הזה יחזר להמשך שפע והארה גדולה מאבא לזעיר
אנפין, ויחזר הזעיר אנפין, לנשק לנוקביה, ולהמשיך לה דרך הכל פיו שבעה
הכלים קדישין שבעה אורות מקיפים לשבעה תחתונות דילה וישובו על ידי
בן פבראשונה איש יחד פני רעהו בחבוק ונשוק והכל והיא כפרחת עלתה
נצה וכפלה תעדה כליה ותלבש בגדי מלכותה והרשעה פלה בעשן תכלה
ותעביר ממשלת זדון מן הארץ:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה אלהי יאהרונתי צורי וגואלי:

כשהל יוהכ"פ בשבת יאמר קבלת שבת בלי כוונות וטעמו:

ובשנים שחל יוהכ"פ להיות בשבת יאמרו קבלת שבת בלי כוונותיהם, לטעם שמר"ה ועד שמיני עצרת
עסקינן בתיקון פרי' הזמנים, ומלמדנו מרן בנהר שלום (דף ל"ג ע"א) שבעת המועדים אין לכוין בפר'
הימים כלל, לטעם ששפע הימים בטל בערכו לשפע העצום הנמשך ע"י הזמנים, ועי"ע בזה בסה"ק דעה
והשכל למוהר"ע הדא"א זצוק"ל, (ח"ז סימן ט"ו אות ח').

מבוא להבנת כוונת התפילות והעליות דיום הכפורים:

ונבוא עתה בעזרת השי"ת לבאר ענין כוונת התפילות והעליות דיום הכפורים עפ"י סודן של דברים במבוא מיוחד מדב"ק דרבתינו הקדושים האר"י והרש"ש זיע"א ואחריהם בקודש רבותינו המפרשים זצוק"ל, דהנה מצינן כמה בחינות הנתקנים ביום הכפורים שכל א' מהם יש לו סדר המשכה שונה, ונבאר ענינם למען יוכנו הדברים על סדר נכון וברור.

זו"ן דנקודה ד' דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים מבחי' החיצוניות מקבלים הותם מאימא בתפילת הנעילה דיוהכ"פ:

כתב הרב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות (דף ק"ב ע"ב) וזלה"ק:

ודע כי להיות כי ציוס ר"ה נצרא העולם לכן חוזר להיות ציוס ר"ה שזכל שנה ושנה כענין מה שהיה ציוס ר"ה שבו נצרא העולם והוא כי חוזרין זו"ן לעמוד לצ"א ולריכס נסירה וחזרת פצ"פ ומיצוק ונישוק חוונ, וזה נמשך מר"ה עד ח' עזרת.

ובהמשך הדרוש כתב מה נעשה ביוהכ"פ וזלה"ק:

וביוה"כ כבר הי"ס שלה ננקרו מעויה"כ ולכן בתחילת ליל יום זה וכו'.

וזנעילה נעשה גם החותם של היסוד שזה שהוא הכלי שבו נתונין המ"ג שהם הה"ג שלקחה מאימא וכבר נתבאר לעיל כי החותם הזה איננו היסוד עצמו שזה:

וביאור דבריו הקדושים יובן עפ"י מה שנודע כי בכל שנה מר"ה ועד שמיני עצרת מתעורר תיקון בירורי זו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דאותה השנה, שלטעם היותם מתקנים חטא אדה"ר נעשה זה באריכות הזמן, באופן שבר"ה מתבררים ונתקנים זו"ן הנז' מבי"ע ונבנים בקומת האחור שבהם באצילות ונסרים בכתר וחכמה, ובעשי"ת נעשה המשך נסירתם, וביוהכ"פ בתפילת הנעילה נעשה החותם דאימא ביסודה, ואח"כ בימים שבנתיים ובסוכות נבנים בקומת הפנים שבהם, ובשמיני עצרת מזדווגים.

ומאחר וממשמעות דב"ק של הרב והלכה למעשה בסידור הק' מצינן שבתפילות יוהכ"פ נתקנים זו"ן דנקודה ד' בכל בחינתם באחור נסירה פנים וזיווג בבחי' הפנימיות וזה לטעם ששם לא פגע חטא אדה"ר ממילא נתקן בכל תפילה, וא"כ נבין שזו"ן הנתקנים מר"ה ועד שמיני עצרת שהם דנקודה ד' כנודע הם בבחי' החיצוניות שבהם. ועיין בסה"ק פתח עינים (דף צ"ט ע"א וב').

בביאור ענין עליית הנוק' לבדה, והז"א לבדו בחלקי התפילות דיוהכ"פ והמסתעף לביאור ענין זו"ן דנקודה ד' וה':

אמנם יש להבין מהו שכתב בהמשך הדרוש שם, שעד תפילת מנחה עולה הנוק' לבדה עליה אחר עליה והז"א נשאר למטה ומזדווג עם לאה במקומו, ומתפילת מנחה לו"ח ובלחש דנעילה עולה הז"א עם לאה, כדכתב (דף ק"ב ע"ב וג'), וזלה"ק:

הנה כליל יוה"כ עולה רחל נוק' תחונה דז"א עד ראש התצונה שהיא נוקצא תחונה דאצא, ואח"כ בתפלת ערבית אנו מעלים אותה ע"י תפילתינו עד בחינת המלכות של צינה עילאה שהיא נוקצ' עילאה דאצא כנודע, ובתפילת שחרית אנו מעלים אותה עד חג"ת דצינה בחזה שלה, ובחזרת התפילה אנו מעלים אותה עד דעת דצינה, ובתפלת מוסף אנו מעלים אותה עד חו"צ דאימא, ובחזרה עד כתר דצינה.

ואמנם ז"א עדיין הוא למטה במקומו ולא עלה שום עליה אצל הוא מזדווג בתפלות הנז' עם לאה נוקצא עילאה שלו, והטעם הוא כי כל תפלות יוה"כ הוא לזורך בנין רחל נוק' דז"א העיקרית כדי שתמטטר ותתקטט ע"י אימא עילאה כנו', ולכן היא העולה בתחילה עד כתר דאימא והוא נשאר למטה ואינו עולה עד תפלת המנחה, ואז בתפלת המנחה עולים ז"א ולאה עד ראש התצונה, ובחזרה עולים עד החזה דצינה

עליונה, וזתפלת הנעילה עולים עד ראש הצינה. לפי שאינו כמו רחל שעלתה תחילת צדעת הצינה כו' אצל ז"א לעולם עולה כשיעור מדתו ושיעור קומה שלו, ועתה כבר ז"א ולאה ורחל שלשתם שויס כי עלו עד הכתר דצינה וזחזרת הנעילה עולים שלשתם ז"א ורחל ולאה עם אימא עילאה דתיקנא דא"א:

ולכאורה אימתי מצינו שהנוק' עולה בלי הז"א, או הז"א בלי הנוק', הרי כל הענין של העליות שמצינו בסדרי התפילות דכל השנה, הוא שמצד הזמן מתבררים ועולים בירורי הזו"ן דאותו העת והתפילה כסדר הנודע, ונמשך להם מוחין דגדלות דאחור ונבנים בקומתם דאחור, ונסרים ובאים בפנים, ונבנים בפנים ומזדווגים, ועתה אנן באמצע תיקון זו"ן דגבורה הנז' בסדר הימים טובים ומה שייך עתה שהנוק' עולה והז"א מזדווג עם לאה במקומו, ואח"כ עולים ז"א ולא.

אמנם יתבאר הענין עפ"י מ"ש מרן בספרו הטהור נהר שלום (דף ל"ח ע"ג) ב' יסודות איתנים שעל ידם יובן כל הענין בכאן.

היסוד הראשון כתב וזלה"ק:

ודע כי החיצוניות והפנימיות המזכר בשני ימים דר"ה שניהם הם דחיצוניות הכולל המזכר בשער כ"ח שער העיצורים אשר תקונם היה ע"י א"א ואו"א צעבור הי"צ וכו':

כיום הכפורים הוא תיקון הפנימיות הכולל המזכר בשער הנז"ל אשר תקונו היה ע"י ט"ס דא"א וע"י ז"ת דעתיק צעבור ה"ט' ושצעה וכמזכר שם כי אשר עיצור שני דחיצוניות התחיל תיקון הפנימיות.

והיסוד השני שעל ידו יתבאר היסוד הראשון נתבאר גם הוא שם וזלה"ק:

ודע כי הנוק' העולה בתפילות של יוה"כ קודם הז"א עד כתר דאימא אינה הנוק' הפרטית רחל מלך הז' דז"א אלא היא הנקודה החמישית דא"י הנק' בכללות נוקבא דז"א אצל היא כלולה מכל הפרצופים ומכל העולמות והיא הנתקנת ע"י הנשים ע"י מלות שאין הזמן גרמא והיא צת זוג דז"א ומזדווג עמה ע"י קיוס מלות עונה כנודע וכ"כ הרצ ז"ל כי עיקר התענית ציוה"כ הוא לנשים כי צמינתם היא העולה.

וביאור הדברים עפ"י מ"ש הרב במבוא שערים (ש"ב ח"ג פ"ו), שה' נקודות יצאו מהעינים דא"ק וכל א' מהם כלול בפרטותו מכל הפרצופים ומכל העולמות, והיה בו מעשה השבירה והתיקון.

ובג' נקודות הראשונות אין לנו מגע יד בהם, וכל עבודתנו בבירור ותיקון נקודה הד' הנק' ז"א מתוך הה' נקודות, הכלולה בפרטותה מכל העולמות וכל הפרצופים, ועבודת הנשים הוא בבירור ותיקון נקודה הה' הנק' בכללותה נוק', הכלולה גם היא בפרטותה מכל העולמות ומכל הפרצופים, ומוסיף מרן לבאר כי נקודה ד' זו כלולה מפנימיות וחיצוניות.

אמנם מבאר מרן, שהגם שתיקון נקודה הה' תלוי בעבודת הנשים בעת קיומם מ"ע שאין הזמן גרמא, מ"מ ביוהכ"פ ניתן רשות וכח לאנשים לתקן גם הם בנקודה הה'.

ועתה יובן שמ"ש הרב שבר"ה מתקנים את זו"ן דגבורה דפר' הזמנים מבחי' האחור, ומתחיל עת נסירתם בכתר וחכמה ונמשכת ומשתלמת נסירתם בעשי"ת, וביוהכ"פ נמשכים בה' תפילות ה"ג מאימא לנוק', ובתפילת הנעילה חותם היסוד, ובימים שבנתיים ובחג הסוכות נתקנים בבחי' הפנים, ובשמיני עצרת מזדווגים, הוא בתיקון זו"ן **דנקודה ד'** בבחי' **החיצוניות**, ומאחר וחטא אדה"ר פגע בבחי' החיצוניות לכן סדר תיקונם נעשה באריכות הזמן.

ומ"ש הרב כי בתפילות יום הכפורים מתפילת מנחה ואילך נתקן הז"א, הכוונה לתיקון זו"ן **דנקודה ד'** (הנק' בערכין ז"א) בבחי' **הפנימיות**, שמאחר ולא פגע בהם חטא אדה"ר נתקנים בתפילה אחת באחור ופנים וזיווג ואי"צ לתקנם באריכות הזמן, ולזה בתפילת הלחש דמנחה עולים הם עד ראש ישסו"ת, ובחזרה עד נה"י וחג"ת ודעת דאו"א ע"י, ובלחש דנעילה עולים עד כח"ב דאו"א ע"י.

ומה שכתב הרב בשעה"כ שבליל יוהכ"פ עולה הנוק' עד ראש התבונה, ואח"כ עולה מתפילת מעריב ועד אחר מוסף כל קומת אימא, הכוונה לזו"ן **דנקודה ה'** בבחי' **הפנימיות** שניתן לאנשים רשות לתקנם ביוהכ"פ, והוא כי בקדושת היום עולים ומתבררים מאליהם פר' הבינה שבהם ומקבלים מוחין דישסו"ת, ואח"כ ע"י תפילת **מעריב** דליל יוהכ"פ יש לכוין לבררם ולתקנם בפר' מל' דחכמה שבהם

ומקבלים מוחין ממל' דאו"א ע"י, **ובשחרית דלחש**, לכוין לברר ולתקן פר' נה"י וחג"ת דחכמה שבהם ומקבלים מוחין מנה"י וחג"ת דאו"א ע"י, **ובחזרה** לברר ולתקן פר' דעת דחכמה שבהם ומקבלים מוחין מדעת דאו"א ע"י, **ובלחש דמוסף** לברר ולתקן פר' חו"ב דחכמה שבהם ומקבלים מוחין מחו"ב דאו"א ע"י, **ובחזרה** לברר ולתקן פר' כתר דחכמה שבהם ומקבלים מוחין מכתר דאו"א ע"י.

וכפי הנראה יש להבין שהיצוניות נקודה ה' נתקן ע"י הנשים מר"ה ועד שמיני עצרת, והוא כסדר כל יום שנתקנת נקודה זו ע"י הנשים, והבנה זו היא מכח מ"ש הרב בשעה"כ דרוש ה' דיוהכ"פ (דף ק"ד ע"ד), דיש לומר זכרנו לחיים ביוהכ"פ עבור נסירת זו"ן בכל התפילות בבחי' הפנימיות, אחר שכבר נסרו בבחי' החיצוניות עד יוהכ"פ, וזה בוודאי בין בנקודה ד' ובין בנקודה ה'.

ולסיכום כל האמור עתה יוצא, עפ"י הכללים שלמדנו מתורתו דמרן בנה"ש וסידורו הטהור, נתקנים ביוהכ"פ ב' בחינות דפנימיות כ"א בסדר תיקונו הנוגע אליו ואלו הם :

א. זו"ן דנקודה ד' דבחי' החיצוניות נתקן באריכות הזמן לסיבת חטא אדה"ר, ומתחיל תיקונו בר"ה ובעשי"ת, וביוהכ"פ נמשך בתפילת הנעילה חותם מכלי נה"י דאימא ליסוד דנוק' דבחינתה.

וכפי הנראה גם נתקנים זו"ן **דנקודה ה' בבחי' החיצוניות** בעת ההוא ע"י הנשים.

ב. זו"ן דנקודה ד' דבחי' הפנימיות. הנתקנים בתפילות מנחה לו"ח, ונעילה לו"ח, כסדר הרגיל בכל תפילה לפי העליה שבה, בבחי' אחור ופנים וזיווג.

ג. זו"ן דנקודה ה' בבחי' פנימיות הנתקנים בתפילות מעריב, שחרית לו"ח, מוסף לו"ח, וחזרה דתפילת הנעילה, כל תפילה לפי העליה שבה, בבחי' אחור ופנים וזיווג.

ועי"ע מ"ש רבינו השמן ששון בפתח עינים (דף צ"ח ע"ב ד"ה הנה, עד דף צ"ט ע"ב ד"ה עוד).

ונציג טבלה ברורה להבנת הדברים בעמ' הבא :

סדר עליות יוהכ"פ בטבלה להבנת הדברים:

פנימיות זון'ן דנקודה ד' – הנק' ז"א
דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים

פנימיות זון'ן דנקודה ה' – הנק' נוק'
דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים

כתר	
חזרה דנעילה	{ חג"ת - נה"י - }

כתר	
חזרה דנעילה	{ חג"ת - נה"י - }

חכמה	
לחש דנעילה יוהכ"פ	{ כתר - חו"ב דעת }
חזרה דמנחה יוהכ"פ	{ חג"ת נה"י }

חכמה	
חזרת מוסף דיוהכ"פ	כתר -
לחש דמוסף יוהכ"פ	חו"ב
חזרה דשחרית יוהכ"פ	דעת
לחש דשחרית יוהכ"פ	חג"ת נה"י
מעריב דליל יוהכ"פ	מלכות

בינה	
לחש דמנחה יוהכ"פ	{ כח"ב חג"ת נה"י }

בינה	
נתקנים מאליהם בקדושת היום	{ כתר חב"ד חג"ת נה"י }

מתוקנים מששת ימי בראשית	חג"ת נה"י
-------------------------------	--------------

מתוקנים מששת ימי בראשית	חג"ת נה"י
-------------------------------	--------------

בבירור אלו ז"ן נתקנים בתפילות יום הכפורים:

ונבוא לבאר עתה ענין ז"ן הנתקנים בפרטי התפילות דיום הכפורים, שהם דבחי' הפנימיות דנקודה ד' וה', הנתקנים כל תפילה לפי עלייתה בבנין אחר נסירה פנים וזיווג, (שלא כבחי' החיצוניות הנתקנים באריכות הזמן מר"ה ועד שמיני עצרת).

ז"ן הגדולים מזדווגים רק בעת שנמשכים להם מוחין דחיה שלמים והם שווים בקומתן:

והנה בחלק ז' של ספרנו ביארנו באורך במבוא מיוחד בענין ז"ן דפר' הזמנים, שרק בעת שנשלמים להמשך לז"ן הכוללים (שהם ו"ק דמ"ה וב"ן הנק' ז"א, ומל' דמ"ה וב"ן הנק' נוק') מוחין דאו"א עי' הנק' מוחין דחיה, ועולה הנק' מלך הז' ומשתווה עם הז"א אז נעשה זיווגם, והוא בג' זמנים: בשמיני עצרת בשמע ישראל דקדושת כתר דמוסף זיווג ז"ן הכוללים דא"ק ואבי"ע דגבורה, ובשבעות בשמע ישראל דכתר דמוסף זיווג ז"ן הכוללים דא"ק ואבי"ע דחסד ונכלל בו הת"ת, ובנעילה בחזרת הש"ץ ב'שמע ישראל' דכתר הנאמר שם, נעשה זיווג ז"ן הכוללים דנקודה ד', עם ז"ן הכוללים דנקודה ה', ועיי"ש (מעמוד 38 – 42, ומעמ' 48-52), אמנם בשאר התפילות כשכאו רק חלקי המוחין דחיה, או שלא נשתוו ז"ן הגדולים בקומתם, אזי כל סדר עבודתינו בסדר התפילה נעשה ביעקו"ר.

בתפילות יום הכפורים סדר בנין האחור הנסירה והפנים ביעקו"ר:

ועתה נבין שכל התפילות דיום הכיפורים, הן בתפילות שמתקנים בהם את נקודה הה' כגון במעריב שחרית ומוסף וחזרת הנעילה, והן בתפילות שמתקנים בהם את נקודה הד', כתפילות לו"ח דמנחה, ולחש וחזרה דנעילה, כיון שבחלק מהתפילות נמשכו חלקי המוחין דחיה, או אפי' שנשלמו המוחין דחיה ובאו גם חלקי המוחין דיחידה, מכיון שלא נשתוו נוק' מלך הז' להיותה שוה בשוה עם ז"א בעלה, כל סדר הבירור והמשכת מוחין דאחור, הנסירה, ומוחין דפנים, והזיווג, יעשה ביעקב דאח' דאבא עם יעקו"ר דעטרות היסודות דו"ק דמ"ה וב"ן הנק' בערכין רחל, כדרך שנעשה בתפילות החול והשבת. ועיי"ע היטב בסה"ק זמרת הארץ (אות ע' וע"א) שכן כתב והרחיב בביאור כל האמור.

סדר הנסירה יעשה ביעקב ורחל בדרך ז"ן הגדולים:

ולפי האמור גם סדר הנסירה הנעשה בתפילות יום הכפורים הוא בין ז"א (ו"ק דמ"ה וב"ן) לרחל (שהיא יעקו"ר דעטרות היסודות דו"ק דמ"ה וב"ן) העומדת אחריו, ובעת שננסרת מז"א ובאה בפניו מצדד פר' יעקב דאח' דאבא לימינו, ורחל הנז' מצדדת לשמאלו, מ"מ מצינו בה בחינות שיש בסדר ז"ן הכוללים, כגון בעליית המ"ן דמוחין דאחור דישסו"ת שניהם עם בירורי הפנים, וזיווג ע"ס דא"ק והמשכת ד' צלמים ב'מלך עוזר', ויש לבאר כאן כדרך שביארנו בנסירות דתפילות ר"ה, שכיון שתכלית עליות יום הכפורים הוא להגיע לתפילת חזרת הנעילה בהם יזדווגו ז"ן הכוללים (ו"ק דמ"ה וב"ן עם מל' דמ"ה וב"ן) דנקודות ד' וה', ע"כ הגם שבתפילות עצמם כל הסדר הוא ביעקו"ר במוחין ובנין דאחור, נסירה פנים וזיווג, מ"מ עבדינן בחי' מסוימות כז"ן הכוללים לרמז שכל התיקונים והעליות הנעשים בתפילות יוהכ"פ תכליתם הוא הזיווג הכולל הזה.

בחזרת הנעילה בשמע ישראל דכתר נעשה זיווג ז"ן הכוללים:

והנה בחזרת תפילת הנעילה שאז נשלמו להמשך המוחין דגדלות דאו"א עי', וו"ק דדיקנא דא"א להמשך בז"א (ו"ק דמ"ה וב"ן) ויעקו"ר, מלמדנו מרן בסידורו שמזדווגים ז"א (ו"ק דמ"ה וב"ן), ונוק' הכוללת (מל' דמ"ה וב"ן), באופן שנוק' הכוללת כיון שעומדת היא בנה"י דז"א תמיד, עולה עתה בג' קדושות ובאיה להיותה שווה אליו, ואז מזדווגים הם בשמע ישראל דכתר דחזרת הנעילה.

סדר ביאור התפילות דיום הכפורים בפרטות:

ואחר שנתבאר כל האמור נבוא עתה לבאר את סדרי התפילות והעליות דיום הכפורים באופן מפורט בעזרת השי"ת.

כל פרצוף מפרטי פרצופי זו"ן כלול מג' פרצופים פרטיים הנק' נה"י - עיבור, חג"ת - יניקה, כחב"ד - גדלות: ותחילה נבוא באר כלל גדול וחשוב שע"י יובנו כל סדרי ושורשי הכוונות דכל עת, כי כל פרצוף מפרטי פרצופי זו"ן כלול הוא בפרטותו מג' פרצופים פרטיים הנק':

פר' נה"י אליהם נמשכים המוחין דעיבור דאותו הפרט,

פר' חג"ת אליהם נמשכים המוחין דיניקה דאותו הפרט,

פר' כחב"ד אליהם נמשכים מוחין דגדלות דאותו הפרט.

והנה בק"ש דאותה התפילה בתיבות שמע ישראל, נמשכים מכח זיווג או"א התדירי המוחין דעיבור ויניקה דאו"א דאותו הפרט של הפרצוף בו אנו עוסקים לפר' נה"י וחג"ת דזו"ן שכנגדו,

ואח"כ בתיבת אחד עולים בירורי האחור דפר' הכחב"ד דזו"ן דאותו הפרט בכח אותם המוחין דעיבור ויניקה כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק, ונעשה זיווג ע"ס דא"ק ונולד צלם שלם דמוחין דגדלות דאחור דאותו הפרט הנמשכים ויורדים כסדר הנודע עד רישא דז"א, ואז המוחין דו"ק דגדלות דצ' דאימא נמשכים לחב"ד חג"ת דב"ן דז"א שכנגדו.

ושארית המוחין דאחור דג"ר דצ' דאימא וי"ס דצ' אבא, ול"ם המקיפים, נמשכים בברכה א' דעמידה כסדר הידוע בג' אלקי, ובגומל, ובקונה הכל, ומכח המוחין דגדלות הנז' נבנים זו"ן בכל קומתם דאחור.

ואח"כ בתיבת באהבה, נסרים זו"ן בסדר שנתבאר בכ"מ, ומתבררים בירורי הפנים דכחב"ד דזו"ן דאותו הפרט ועולים בכח המוחין דגדלות דאחור כסדר הידוע עד ע"ס דא"ק ונולד צל"ם שלם דמוחין דגדלות דפנים דאו"א, הנמשכים תחילה לנוק' בתיבות מלך עוזר ומושיע ומגן, ואח"כ מסתלקים ממנה ונמשכים בתיבות ברוך אתה ה' מגן אברהם ובשאר הכריעות וזקיפות, ומכח המוחין דפנים נבנים זו"ן בכל קומתם דפנים, ובברכת שים שלום מזדווגים.

והרי נתבאר בקצרה הקדמה יקרה להבנת תיקון ובנין זו"ן בכל פרט שהוא בסדרי התפילות המתפרסים על פני השנה כולה, וממנה יובנו היטב סדרי כוונות התפילות דיוהכ"פ כמו שנבאר בע"ה.

עפ"י הסדר האמור נבין סדר תפילות יוהכ"פ בקצרה:

והנה עפ"י כל הסדר האמור שנתבאר עתה נבין, שכן יהיה בכל תפילה מתפילות יוהכ"פ לפי העליה דאותה התפילה, כסדר שנביא עתה בטבלה מקדימה טרם שנלמד את פרטי כוונות כל תפילה, בסדר הזה:

חב"ד – גדלות			
אמא		אבא	
ל"ם קונה הכל	חב"ד חג"ת	ל"ם קונה הכל	חב"ד חג"ת
צ'	נה"י	צ'	נה"י
חב"ד – אלקי אברהם יצחק ויעקב		חב"ד – קונה הכל חג"ת - גומל	
אחד דק"ש	חג"ת נה"י	נה"י - אלקי אברהם יצחק ויעקב	

חג"ת – יניקה			
אמא		אבא	
ל"ם	חב"ד חג"ת	ל"ם	חב"ד חג"ת
צ'	נה"י	צ'	נה"י
שמע ישראל			

נה"י – עיבור			
אמא		אבא	
ל"ם	חב"ד חג"ת	ל"ם	חב"ד חג"ת
צ'	נה"י	צ'	נה"י
שמע ישראל			

סדר המשכת המוחין דעיבור,
ויניקה, ודגדלות דפרטות פרצופי:

מלכות (מעריב דליל יוהכ"פ),
נה"י וחג"ת, (לחש דשחרית יוהכ"פ)
דעת (חזרה דשחרית יוהכ"פ)
חוי"ב (לחש דמוסף יוהכ"פ),
כתר דאו"א עי' (חזרה דמוסף יוהכ"פ),
ונה"י וחג"ת דדיקנא דא"א, (חזרה דנעילה)
דנקודה ה'

לנה"י (עיבור) חג"ת (יניקה) חב"ד (גדלות),
דפרטות פרצופי:

מלכות (מעריב דליל יוהכ"פ),
נה"י וחג"ת, (לחש דשחרית יוהכ"פ)
דעת (חזרה דשחרית יוהכ"פ)
חוי"ב (לחש דמוסף יוהכ"פ),
כתר דחכמה (חזרה דמוסף יוהכ"פ),
ונה"י וחג"ת דכתר, (חזרה דנעילה)
דזו"ן דנקודה ה'

סדר המשכת המוחין דעיבור,
ויניקה, ודגדלות דפרטות פרצופי:

י"ס די שסו"ת (לחש דמנחה דיוהכ"פ),
נה"י וחג"ת ודעת דאו"א עי', (חזרה דמנחה)
כח"ב דאו"א עי' (לחש דנעילה יוהכ"פ)
ונה"י וחג"ת דדיקנא דא"א, (חזרה דנעילה)
דנקודה ד'

לנה"י (עיבור) חג"ת (יניקה), חב"ד (גדלות),
דפרטות פרצופי:

י"ס דבינה (לחש דמנחה יוהכ"פ),
נה"י וחג"ת ודעת דחכמה, (חזרה דמנחה
יוהכ"פ)
כח"ב דחכמה (לחש דנעילה)
ונה"י וחג"ת דכתר, (חזרה דנעילה)

דזו"ן דנקודה ד'

מרן כתב בסידור בסדרי העליות כלשון שעה"כ שכתב שעולה לאמא, אולם הכוונה לאו"א עי':

והגם שמצינן בסדר הסידור שכתב מרן בתפילות שנמשכים בהם מצד העליות המוחין דאו"א עי', שנמשכים מוחין דגדלות דאימא עי', כגון בתפילת מעריב הן בק"ש והן בעמידה כתב שכל המוחין הבאים הם דמל' דאימא עי' שהוא ענין עליית תפילת מעריב, שאין הדברים כפשטתן, וזאת כי מרן לטעם הכמוס עמו סידר דווקא לפי לשון שעה"כ בדרוש ד' דיוהכ"פ שהעליות האלו הם דאימא עי', אמנם בפנימיות הדברים מ"ש אמא בוודאי שכוונת קודשו לאו"א עי'.

לטעם שנתבאר לעיל כי לא יתכן שנוק' תעלה באימא והז"א לא יעלה, וגם אין מציאות שיהיה עליה באמא ולא באבא, אלא מ"ש בסידור ובשעה"כ שעולים באמא הכוונה לאו"א עי' הנק' בלשון שעה"כ אמא, לערך או"א עי' דנקודה ד' הנקראים אבא, והוא ע"ד מ"ש לעיל שמ"ש שהעליות הם בנוק' שהכוונה לזו"ן דנקודה ה' הנק' נוק' בערך לזו"ן דנקודה ד' שיקראו ז"א, והגם שהדברים האלו פשוטים מ"מ כתבנו להבנת ובהירות הדברים.

סדר כוונת תפילת מעריב דליל יום הכפורים:

ועתה נבוא לבאר את כוונות תפילת מעריב דליל יום הכפורים, וכבר נתבאר לעיל שבהם נבררים בירורי מל' דחכמה דזו"ן דנקודה ה', ונמשכים להם מוחין דגדלות ממל' דאו"א ע"י דנקודה ה' (הנקרא בל' שעה"כ ומרן בסידור מל' דאימא).

והנה כל כוונות תפילת מעריב על כל פרטיהם סובבים המה על סדר בירור והמשכת מוחין דגדלות זו ומיוסדים על אדני פז בסדרי כוונות התפילות דכל יום, ולא נותר לן אלא לכתוב את השינויים שיש בהם בענין תפילת מעריב דליל יום הכפורים.

לשם יהוד קודם תפילת מעריב:

ותחילה יאמר לשם יהוד כסדר כל תפילה ומצוה, כדאיתא בשער רוח"ק שהורה רבינו האר"י זיע"א לומר טרם כל מצוה ותפילה לשם יהוד, וענינו הארכנו לבאר בספרנו ח"ו (עמ' 404-398) עיי"ש היטב.

כוונת מטה לשכינה:

ויכוין כוונת עשיית 'מטה לשכינה' כדאיתא בזוה"ק פר' תרומה (דף קל"ג ע"א), לכוין בתפילות לעשות לשכינה הק' מטה שולחן כסא ומנורה, ושם נתבאר שבתפילת מעריב יש לכוין לעשות מטה לשכינה הק' בכח ק"ש ועמידה דמעריב, ולזה יש לכוין כוונה זו טרם כל תפילת מעריב וכן הוא עתה.

בירורי מל' דחכמה דזו"ן מתבררים מבי"ע מאליהם ואינו נעשה על ידינו, ונרמזים בד' היכלות כסדר כל יום:

והנה בירורי מל' דחכמה דזו"ן דנקודה ה' הנתונים בבי"ע, כפי הנראה מהסידור הק' הם עולים ומתבררים מבי"ע מאליהם שלא על ידינו, שכן נזכר בסידור ביוצר דערבית ד' היכלות הבריאה ברמז בעלמא בלא כוונת הבירור והמשכת תיקון קצת כמו שמצינן בתפילת שחרית, וכן בכוונת הקדיש דקודם היוצר דערבית ענינו וכוונתו הוא עליית עולמות העשיה והיצירה עם הבירורים לבריאה, כדאיתא בסידור.

וע"כ נראה לבאר שהגם שמצד מעלת הזמן ליל יוהכ"פ אינו כבכל לילה, מ"מ לא מצינן בסידור לכוין להעלותם אז ויש לכוין שעולים ומתבררים מאליהם בעשיה ויצירה, ובקדיש דקודם היוצר דערבית עולים עם עולמות העשיה והיצירה לבריאה, ובהיכלי תפילת מעריב יתבררו בבריאה עצמה, והוא כדרך שמצינן בתפילות החול והשבת. ועיין עוד בזה מ"ש בספרנו (ח"ה עמ' 53-51).

קדיש דקודם ערבית יכוין בעליית עולמות העשיה והיצירה לבריאה:

בספרנו בחלק השלמות לחלק א' ביארנו באורך בכוונת הקדיש, וכן בח"ה (עמ' 62), שהקדיש קודם ערבית, ענינו עליית הבירורים עם עולמות עשיה ויצירה דאצי' דאותה התפילה שבהם נתונים הבירורים, לעולם הבריאה.

וכן עתה הגם שעסקינן ביוהכ"פ בהמשכת המוחין דאו"א ע"י שלא נתגלו שמות המוחין שבהם כנודע, מ"מ כוונת הקדיש לא תשתנה, ולכן עתה בקדיש דקודם מעריב דליל יוהכ"פ יש לבאר שבירורי מל' דחכמה דזו"ן דנקודה ה', עלו ונתבררו מאליהם בעולמות העשיה והיצירה, ועתה בכח הקדיש עולים כולם לעולם הבריאה.

יכוין במטבע הברכה אשר בדברו להעלות בירורי ברכת השבח:

בברכת אשר בדברו, יכוין במטבע הברכה ועליית הבירורים הנוגעים לפרטות ברכה זו, ואין להם קשר לכאורה עם הבירורים הפרטיים הנוגעים לסדר התפילה.

ההיכלות שבהם הבירורים הם דא"א וענינם:

והנה מצינן בסדר הסידור שההיכלות שבהם נתונים הבירורים הם דא"א דבריא, ומקורם מע"ח שער כסא הכבוד (פ"ד) שם כתב הרב וזלה"ק:

ואלו הם ז' דיוצר לשמריה הנזכר בפרשה פקודי זוהר, וכנגדן יש ז' היכלות לנוקבא דז"א והם דיוצר דערצית. והרי הן ז' היכלין דכורין וז' נוקצין. ועוד יש צבריאה ז' היכלין עלאין דאצא דבריאה שהם דכורין והם היכלין דיוצר לשמריה דשצת. וז' היכלין לנוקבא דאמא דבריאה דערצית דשצת. והם צאופן זה כי כולן כפולים הם צקוד ז' וז' מונקות, ועוד ז' היכלין עלאין דא"א דבריאה הכוללין י"ס כי כבר גם צבריאה ידעת כי יש ה' פרנפים א"א ואו"א וזו"נ.

ובנה"ש (דף מ"ז ע"ב) כתב וזלה"ק:

יוצר דערצית לחול צו' היכלי לנוק' דבריאה, ויוצר לשמריה צו' היכלי ז"א דבריאה, ולליל שצת צהיכלי אימא, לשמריה צהיכלי אצא דבריאה, ולליל כפור צנוק' דא"א, ודיוס דא"א דבריאה.

הרי מלמדנו מרן, שההיכלות דליל יוהכ"פ הם בנוק' דא"א, וביום דדכורא דא"א, והבירורים דזו"ן דאותה התפילה דיוהכ"פ בה אנו עוסקים מתבררים בהיכלות דא"א.

וקשה הלא כל עסקנו הוא בבירורי זו"ן, וא"כ בכל תפילה ותפילה בכל זמן היינו צריכים להעלות את הבירורים מז' ההיכלות דז"א, ואיך בתפילת מעריב דיוהכ"פ מתבררים מהיכלי נוק' דא"א, וביום מא"א. **ולבאר** הענין, הנה סדר הבירורים ותיקונם הוא בזו"ן ולא ישתנה, רק שבכל פעם מבררים את זו"ן לפי בחינת אותו הזמן, ולכן בתפילות היום דיוהכ"פ יעברו הבירורים דרך א"א, ובמעריב דליל יוהכ"פ יעברו דרך הנוק' דא"א.

ורבינו השמן ששון (בח"ג דף ס"ה ע"ב אות י"ג) מוסיף לבאר, שהבירורים יעברו תמיד דרך הז"א, רק שבשבת או ביו"ט נכללים היכלי ז"א בישסו"ת או באו"א עי', או בא"א. ולכן מכוונים בהיכלות שלהם. ועיין בסה"ק שפת אמת בסופו (דף רכ"ח ע"ב) שכ"כ עיי"ש.

ורבינו הבאתי לגני בספרו (ח"ד דף ס"ד) מוסיף בדברי רבינו השמן ששון ומבאר, שבשבת ויו"ט אחרי שהבירורים מתבררים מז"א דאותה הבחי', הם יעלו לישסו"ת, או לאו"א עי', או לא"א כ"א לפי בחינתו ומשם יתבררו ויעלו בק"ש ובאהבה עיי"ש.

אמנם עדיין צריך להבין מדוע בירורי זו"ן דיוהכ"פ מתבררים בא"א דווקא מה שלא מצינן בשום זמן שמתבררים הבירורים בהיכלי א"א, ולא יתבררו בהיכלי או"א או ישסו"ת.

ורבינו השמן ששון בביאורו לע"ח שער כסא הכבוד (פ"ד אות ד') עמד בזה באורך, ומבאר שגם ביוהכ"פ נבררים הבירורים דרך ז"א כסדר כל עת, אמנם ביוהכ"פ לצד מעלת הזמן מקבלים הבירורים תוספת קדושה מהיכלי א"א דבריא, נמצא שהוא ענין צדדי הנוגע לכל זמן לפי מעלתו שמלבד סדר הבירור הרגיל הנעשה בו מקבלים הבירורים תוספת קדושה מההיכלות העליונים.

סדר כוונת ק"ש דמעריב דליל יוהכ"פ:

והנה נתבאר לעיל, כי זו"ן דכל פרט נפרטים לה' פרצופים, נה"י, וחג"ת, וכח"ב, שכ"א מהם כלול מ"ס דמ"ה וב"ן, ומקבלים מוחין דעיבור ויניקה וגדלות דאותו הפרצוף שכנגדם. ועתה בתפילת מעריב שכל עסקנו בבירור ותיקון פר' מל' דחכמה דזו"ן המקבלים מוחין מפר' מל' דאו"א עילאין, הנה הם נפרטים לה' פרצופים נה"י, חג"ת, וכח"ב.

כוונת 'שמע ישראל' המשכת המוחין דעיבור ויניקה דפר' נה"י וחג"ת דמל' דאו"א ע"י דנקודה ה':

והנה בק"ש בתיבות 'שמע ישראל' נמשכים המוחין דעיבור ויניקה דפרטות מל' דאו"א ע"י, לפר' נה"י וחג"ת דמל' דחכמה דזו"ן דנקודה ה', רק שהמוחין דעיבור ויניקה הנז' הנקראים ו"ק, נפרטים לנה"י הנמשכים בתיבת שמע, ולכחב"ד חג"ת הנמשכים בתיבת ישראל.

ובסידורו דמרן (סידור הנדפס ח"ח עמ' ז'), לא כתב כלל המשכת המוחין ב'שמע', ובוודאי שנשמט מהסידור, ויש לסדר כסדר כל עת שכתב מרן במקומות אחרים בתיבת שמע, להמשיך מוחין דנה"י דחג"ת ונה"י דאימא, וכן מצאתי בכמה סידורים של הגר"ש דרוי זצ"ל, שהביא בכוונות שמע ישראל הגהות מהגרס"א זצ"ל, שם כתב לכוין להמשיך בתיבת שמע המוחין דנה"י וחג"ת דנה"י, וכישראל המוחין דכחב"ד חג"ת דפר' חג"ת ונה"י דאותו הפרט.

ולכן סידורנו בסידורינו בתיבת שמע:

להמשיך נה"י דחג"ת ונה"י דמל' דאימא ע"י דנקודה ה', והכוונה בזה להמשיך את המוחין דנה"י דפר' חג"ת ונה"י (דהיינו נה"י של פר' חג"ת ונה"י דפרטות פרצופי מל' דאו"א ע"י הנקראים אימא כאמור) לנה"י דחג"ת ונה"י, דפר' מל' דחכמה דזו"ן דנקודה ה'.

ובתיבת ישראל:

כתב בסידור להמשיך חג"ת ונה"י דמל' דאימא, אמנם על המכוין לדעת שהוא בכללות, ועפ"י מה שביארנו לעיל משמיה דרבינו השד"ה כי בתיבת ישראל נמשכים המוחין דכחב"ד חג"ת דפרטות פר' הו"ק דמל' דאו"א ע"י, והגם שכתב בסידור בקצרה על המכוין לדעת שיש לכוין כמו שכתבנו כאן, וכן יש לסדר אחר המשכת הנרנח"י לכוין שימשכו המוחין הנז' לכחב"ד חג"ת דפר' ו"ק דמל' דחכמה דזו"ן דנקודה ה' ופשוט.

בתיבת אחד עולים בירורי האחור דכחב"ד דפר' מל' דחכמה דזו"ן דנקודה ה' ונולד צל"ם שלם דמוחין דגדלות דאחור מכח"ב דמל' דאו"א ע"י:

ובכח המוחין דיניקה עולים בירורי האחור דפר' הכחב"ד דמל' דחכמה דזו"ן דנקודה ה', כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק, ונולד צל"ם שלם דמוחין דגדלות דאחור דכח"ב דמל' דאו"א ע"י, וימשך ע"ג רישא דז"א, ואז יש לכוין להחזיר את המוחין דיניקה למקומם בפר' ו"ק דמל' דחכמה דזו"ן דנקודה ה', ולהמשיך את המוחין דו"ק דגדלות דצ' דאימא בחב"ד חג"ת דפר' כחב"ד דמל' דחכמה דזו"א דנקודה ה'.

בברכה א' דעמידה ימשכו שארית המוחין דגדלות דאחור ויבנו זו"ן בקומת האחור שבהם:

ואח"כ בברכה א' דעמידה נמשכים שארית המוחין דגדלות דאחור דמל' דאו"א בסדר הנודע בכל תפילה, ג"ר דאימא ונה"י דאבא באלקי אברהם יצחק ויעקב, חג"ת דאבא בגומל, חב"ד דאבא ול"ם דאו"א בקונה הכל, וכד בכד נבנים ז"א (ו"ק דמ"ה וב"ן), ונוק' שהם יעקב דאח' דאבא המלביש לז"א מפניו מהחזה ולמטה, עם יעקו"ר דעטרות היסודות דו"ק דמ"ה וב"ן, בקומת האחור שבהם, כאשר תחזנה עיניך בכל האמור בטבלה שנביא עתה:

חב"ד – גדלות			
אמא		אבא	
ל"ם קונה הכל	חב"ד חג"ת	ל"ם קונה הכל	חב"ד חג"ת
צ'	נה"י	צ'	נה"י
חב"ד – אלקי אברהם יצחק ויעקב		חב"ד – קונה הכל חג"ת - גומל	
אחד דק"ש	חג"ת נה"י	נה"י - אלקי אברהם יצחק ויעקב	

חג"ת – יניקה				
אמא		אבא		
ל"ם	חב"ד חג"ת	ל"ם	חב"ד חג"ת	ישראל
צ'	נה"י	צ'	נה"י	שמע

נה"י – עיבור				
אמא		אבא		
ל"ם	חב"ד חג"ת	ל"ם	חב"ד חג"ת	ישראל
צ'	נה"י	צ'	נה"י	שמע

סדר נסירת זו"ן בתיבת באהבה וזכרנו:

סדר נסירת יעקו"ר דעטרות היסודות דו"ק דמ"ה וב"ן הנק' נוק' מז"א, נעשה בתיבת באהבה וזכרנו באופן זה:

ב' צלמי המוחין דגדלות דאחור דאו"א מסתלקים מז"א, צלם דאבא ע"ג ראשו דז"א, וצל"ם דאימא נמשך באופן שכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת נמשך בכתר וחח"ן בג"ה דתי"ם דלאה, וב"ש ת"ת ונהי"ם נמשך בכתר וחח"ן בג"ה דתי"ם די"ס דרחל.

ואח"כ נשאר הרשימו דכחב"ד ח"ג וש"ע דת"ת בי"ס דלאה וננסרת, ואח"כ נמשך עצמותן לי"ס דכתר דרחל וננסר בתיבת זכרנו, ואח"כ נשארים הגבורות דכתר בכתר, והשאר נדחים לחכמה וננסר בחכמה בתיבת לחיים, וכן הלאה בשאר התיבות ננסרים י"ס דנוק' מז"א.

וכן נעשה סדר הנסירה מפרק לספירה, מב"ש ת"ת ונהי"ם דז"א לי"ס דרחל.

ואח"כ עולים למ"ן צלמי המוחין הן דאבא והן דאימא עם בירורי הפנים דמל' דחכמה דזו"ן דנקודה ה' כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק, ומזדווגים ע"ס דא"ק ונולד צל"ם שלם דמוחין דגדלות דפנים דמל' דא"א עי', ונמשכים בתיבות מלך עוזר ומושיע ומגן, ואח"כ בברכת ברוך אתה ה' נמשכים המוחין דה"ב דכתר כסדר כל יום, רק שקוי הימין דמוחין דא"פ דפנים דחכמה דכתר נמשכים בכל הקו הימני תח"ן דז"א כסדר כניסת המוחין הנעשה בשבת, כי אין ברכות אמצעיות.

ברכת אתה גבור:

כוונת ברכת אתה גבור גם הוא כסדר כל עת, ובסיום הברכה נמשכים המוחין **דבג"ה** דא"פ דפנים דחכמה דכתר דמל' דא"א עי', **לבג"ה** דחכמה דכתר דמל' דחכמה דז"א.

ברכת אתה קדוש:

כוונת ברכת אתה קדוש גם הוא כסדר כל עת, ובסיום הברכה נמשכים המוחין **דדת"י** דא"פ דפנים דחכמה דכתר דמל' דא"א עי', **לדת"י** דחכמה דכתר דמל' דחכמה דז"א.

כוונת ברכה אמצעית:

וסדר כוונת ברכה אמצעית דעמידה, בענין הרמזים שבברכה זו בד' ובכ"ן ועוד מקומות ביארנו כל זה באורך בביאורינו לתפילות ראש השנה (בחלק ז') שהם אותם כוונות ורמזים עיי"ש.

יכוין בסיום ברכה האמצעית את כוונות הנשיקין מי"ס דז"א לי"ס דנוק' וענינו:

ובסיום הברכה תיקן רבינו השד"ה (ראה פאת השד"ה עמ' שנ"ב ועמ' שנ"ה) בתפילות השבת והיו"ט שאין בהם ברכות אמצעיות לכוין תמורתם את הארת הנשיקין מי"ס דז"א לי"ס דנוק' באותו הפרט של הפרצוף בו עסקינן, וכן עתה יש לכוין להמשיך את הארת הנשיקין מי"ס **דחכמה דכתר** כי כל ההמשכות דברכות אמצעיות הם בחכמה דכתר כנודע, **דמל' דחכמה דז"א** כי בתפילת מעריב דליל יוהכ"פ נמשכים המוחין ממל' דא"א עי' למל' דחכמה דז"א, ועתה נמשכת הארת המוחין שנמשכו אליו, **לי"ס דחכמה דכתר דמל' דחכמה דיעקו"ר**.

עוד יכוין לנשיקין שמפרק לספירה:

עוד כתב בהגהה שם בסיום הברכה, לכוין את תחילת המשכת הארת הנשיקין שמפרק לספירה, כדאיתא בסה"ק פאת השד"ה עמ' שנ"ה, שכתב לכוין להמשיך מנה"י דז"א לחח"ן בג"ה דת"י דנוק', שהוא כוונת הנשיקין שמפרק לספירה.

ובסידור הנדפס (פורמט קטן שבהוצאת שער השמים תשנ"א ח"ח דף נ' ע"ב) הביא הגהה, שדעת רבי סלימאן אליהו (הרס"א), ורבי יעקב מונסה (הרי"ם) זצ"ל תלמידי השד"ה, שיש לכוין כוונה זו כמו בשבת, דהיינו **בברכה אמצעית** להמשיך מב"ש ת"ת לכתר דנוק', **ובברכת רצה** מג"פ נצה דז"א לחח"ן דנוק', **ובברכת מודים** מג"פ הוד לבג"ה דנוק', **ובברכת שים שלום** מג"פ יסוד לדת"י דנוק'.

ובברכה זו כתבו בהגהה בסידור שם, להמשיך הארה ממוחין דאימא שבב"ש ת"ת דז"א לכתר דנוק' וצייר נרנח"י וריבוע הוי"ה עם שם הוי"ה פשוט, לג' כלי כתר דנוק'. וכן סידרנו בסידורינו.

ועיי"ע בענין הכוונה בסדר הזה בסה"ק אמת ליעקב בקונטרס שפת אמת שם (דף ק"ג ע"ד אות כ"א), ובסה"ק פתח עינים (דף ס"ח ע"א), ובסה"ק שמן ששון (ח"ג דף צ' ע"ג אות א').

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

כוונת חתימת ברכה אמצעית

המשכת הארת הנשיקין מספירה לספירה מז"א לנוק' תמורת ברכות אמצעיות:
הנה נודע מ"ש רבינו השד"ה (ראה פאת השד"ה עמ' שנ"ב) שבתפילות השבת וכן ביו"ט יש לכוין בחתימת ברכה
האמצעית כוונת הנשיקין מספירה לספירה מ"ז"א ל"ס דנוק' דאותה התפילה והפרצוף בה עוסקים,
תמורת ברכות אמצעיות דימות החול.
ועתה יש לכוין להמשיך את הארת הנשיקין מ"ס דחכמות דכתרים (יען כל כוונה זו בפרטות המוחין דחכמה
דכתר) דמל' דחכמה (שתפילה זו היא בבירור ותיקון פר' מל' דחכמה דזו"ן דנקודה ה') דז"א, ל"ס דחכמות
דכתרים דמל' דחכמה דנוק'. (עיין היטיב בהגהות תלמידי רבינו השד"ה בסידור הנדפס ח"ח דף נ' ע"א).

המשכת הנשיקין מפרק לספירה מז"א לנוק' תמורת ד' ברכות על הצדיקים, תשכון, את צמה, ושמע קולנו:
עוד נודע מ"ש רבינו השמן ששון (ראה פתח עינים דף ס"ח ע"א) וכן הוא באמת ליעקב (דף ק"ג ע"ד), שבתפילות
השבת וכן ביו"ט יש לכוין בחתימת ברכה האמצעית, ובג' ברכות רצה מודים ושים שלום את הארת הנשיקין
מב"ש ת"ת ונה"י דז"א ל"ס דנוק' דאותה התפילה והפרצוף בה עוסקים, תמורת ג' ברכות על הצדיקים, תשכון,
את צמה, ושמע קולנו.
ועתה יש לכוין בחתימת ברכה זו, להמשיך את הארת הנשיקין מב"ש ת"ת דחכמות דכתרים (יען כל כוונה זו
בפרטות המוחין דחכמה דכתר) דמל' דחכמה (שתפילה זו היא בבירור ותיקון פר' מל' דחכמה דזו"ן דנקודה ה')
דז"א, לכתר דחכמות דכתרים דמל' דחכמה דנוק'.

כיון להמשיך הארת הנשיקין מ"ס דחכמות דכתרים דכח"צ למלכות
דחכמה דז"א, ל"ס דחכמות דכתרים דכח"צ למלכות דיעקו"ר.

כוונה זו היא בחי'
הנשיקין שמספירה
לספירה תמורת
ברכות האמצעיות
שבימות החול,

אֱהִיָּה

יְהוָה

אֱהִיָּה

יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה

יְהוָה

אֱהִיָּה

יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה

יְהוָה

אֱהִיָּה

יְהוָה

אוֹהוּיְהוָה אוֹהוּיְהוָה

יְהוּוְהוּוּ יְהוּוְהוּוּ

אֱהִיָּה

יְהוָה

אֱהִיָּה

יְהוָה

ג' כלי כתר דנוק'

יוד הא ואו הה

יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הה

י יה יהו יהוה

ג' כלי צינע דנוק'
אלף הה יוד הה
אהיה
א אה אהי אהיהג' כלי דעת דנוק'
יוד הה וו הה
יוד, יוד הה, יוד הה וו,
יוד הה וו הה
יוד, יוד הא, יוד הא ואו,
יוד הא ואו האג' כלי חכמה דנוק'
יוד הא וו הה
יוד, יוד הא, יוד הא וו, יוד הא וו הה
י יה יהו יהוהג' כלי גבורה דנוק'
יהוה
אלהים
אכדטםג' כלי ת"ת דנוק'
אלף למד הי יוד מם
צבאות
השתפאג' כלי חסד דנוק'
אלף למד
אלף אלף למד
אלג' כלי הוד דנוק'
אלהים
א, אל, אלה, אלהי, אלהים
במוכןג' כלי יסוד דנוק'
שין דלת יוד
שדי
ש שד שדיג' כלי נחם דנוק'
אל
א אל
בםג' כלי מלכות דנוק'
אלף דלת נון יוד
אדני
א, אד, אדני, אדנילהנשיך הארה ממוחין דאימא
שנת"ת דז"א, לז"ס דכתר דנוק'.

אהיה

יהוה

צ' שלישי ת"ת דז"א

י יה יהו יהוה

יהוה

ג' כלי כתר דנוק'

יוד הא ואו הה

יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הה

י יה יהו יהוה

המשכת הארה
ממוחין דאימא
שבת"ת דז"א
לכתר דנוק'.והוא תחילת כוונת
הנשיקין מפרק
לספירה

כוונות ג' ברכות רצה מודים ושים שלום:

ובחתימת ג' ברכות רצה, מודים, ושים שלום, יש לכיין מלבד המשכת הארת המוחין דנה"י דאימא לנוק', גם את כוונת המשכת הארת הנשיקין בחתימת ברכת רצה מחח"ן, בחתימת ברכת מודים מבג"ה, בחתימת ברכת שים שלום מדת"י, דנה"י דז"א, לחח"ן בג"ה דת"י דנוק'.

ונראה דוגמא לברכת רצה בקו הימין וממנה תקיש לקו שמאל ואמצע בברכות הטוב שמך ושים שלום:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ, יְיָ אֱלֹהֵינוּ,

אלף למד הי יוד מס. י. אל.

ולהמשיך הארה הגו' לחח"ן דאו"פ
דפנים דניקוד הגו' דנוק'.

יכוין להמשיך נשיקין מג"פ נלח,
דחכמות דכמריס דמל' דחכמה דז"א,

כוונת הנשיקין
שמפרק לספירה'

אֱהִיָּה

לחח"ן דחכמות דכמריס
דמל' דחכמה דיעקו"ר.

יְהוָה

אֱהִיָּה

להמשיך הארה מחח"ן דנלח
דאחור ופנים דפנים דאמא,

כוונת המשכת
הארה
מהמוחין דפנים
שבנצח דאימא
שבחסד דז"א

יְהוָה

המלוכש צפרק ראשון דנלח
דז"א שעלה לחסד דז"א,

ומשם לנצח דז"א
ולחח"ן דנוק'

אֱהִיָּה

ומהמוחין והגרנח"י שבנלח הגו'
לתרין פרקין תמאין דנלח דז"א.

יְהוָה

ג' כלי חכמה דנוק'

יוד הא וו הה

יוד, יוד הא, יוד הא וו, יוד הא וו הה

י יה יהו יהוה

אֱהִיָּה

יְהוָה

ג' כלי חסד דנוק'

אלף למד

אלף אלף למד

אל

ג' כלי נלח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

ג' כלי נלח דנוק'

אל

אל אל

בם

הַבְּנוּזָזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

כוונות כריעות וזקיפות דברכת מודים והטוב שמך:

כוונת כריעות וזקיפות דמודים והטוב שמך כמוהם כסדר הנודע בהמשכת המוחין דחור"ג דדעת דכתר, דאותו הפר' בו עוסקים, ועתה דפרטות פר' כח"ב דמל' דאו"א ע"י לפר' הכח"ב דמל' דחכמה דזו"ן שכנגדו.

כוונות הזיווג דשים שלום:

ואחר שנמשכו כל המוחין דחור"ב וחור"ג דכתר דפרטות המוחין דכח"ב דמל' דאו"א ע"י, לכח"ב דמל' דחכמה דזו"ן, בא עת זיווג יעקב דאח' דאבא עם יעקו"ר דעטרות היסודות, בהמשכת הטיפה והזיווג ודחיית המוחין דחב"ד ודז"ת דפרטות וזיווגם כסדר כל יום בזיווג הנעשה בברכת שים שלום כנודע.

ענין ההכאה והיודי:

תקנו חכמים להתוודות על חטאינו בכל תפילה מתפילות יום הכפורים אחר העמידה לשוב אל ה', ויאמר הוידוי ועל חטא במתינות ובכוונה גדולה מתוך חרטה גמורה. ועיין בשו"ע או"ח (סימן תר"ז), ובמטה אפרים ס"ח, ובחיי אדם כלל קמ"ג.

את הוידוי יש לומר כשהוא מעומד וכפוף שהוא דרך הכנעה, ולהכות על הלב הכאה אחר הכאה בסדר אשמנו ועל חטא.

ענין הוידוי וההכאה עפ"י הסוד לנענע ולהוריד את החסדים שנסתמו ביסוד דאימא לירד ולהתפשט במקום הגילוי:

וטעם ההכאות על הלב והוידוי עפ"י הסוד, נתבאר בשעה"כ דרוש הוידוי (דף מ"ב סוע"ב), כי האדם החוטא גורם בעונו שהחסדים שאמורים לצאת מיסוד דאימא המסתיים בחזה דז"א ולהתגלות בז"א לצורך כמה תועליות, נסתמים ביסוד דאימא ואינם יכולים לצאת ולהתגלות, וע"י שחוזר האדם בתשובה מחטאיו ומתוודה ומכה על לבו ביד ימינו הרומז לחסד גורם שהחסדים יצאו ממקומם שנסתמו ביסוד דאימא שבחזה דז"א, וירדו למקום הגילוי ויתגלו שם.

בטעם ההכאה והוידוי בתפילת שהרית דחול אחר העמידה וטרם נפ"א:

וכתב לבאר שם טעם הוידוי וההכאה בימות החול דווקא אחר העמידה וטרם נפילת אפים, שמאחר ובברכת שים שלום התחילה טיפת הזיווג דזו"ן דכ"ד שעות לירד למטה, ומתעכבת בחזה דז"א, ע"י ההכאה והוידוי יורדת הטיפה למטה ויוכלו זו"ן דכ"ד שעות להזדווג בנפ"א ובויעבור.

החסדים לא ירדו ממקום שנסתמו בגין החטא, אלא אם ימשך להם הארה משורשם העליון וענינו:

אמנם מבאר מרן בהקדמת הוידוי, שגם אם יתודה האדם ויכה על לבו לא יוכלו החסדים שעלו ונסתמו לירד למקום הגילוי, אלא אם ימשך להם הארה משורשם העליון שהם החסדים דמזלא עילאה דדיקנא דא"א, והחסדים דעתיק המתגלים בחזה דא"א,

שהנה נודע כי עתיק מלביש לטבור דא"ק עד סיום רגלי א"ק, וא"א מלביש לעתיק מהגרונן שבו ועד סיום רגליו, והחסדים דעתיק מתגלים בחזה דא"א.

ואו"א מלבישים לא"א מהגרונן ועד החזה, וישסו"ת מהחזה ועד הטבור, וז"א מהטבור דא"א ועד סיום רגליו.

וזה מבאר מרן, שהאדם התחתון שנרמזים בו כל העולמות כנוז' בע"ח שער א"א, המכה ביד ימינו הרומזת ליד ימין דא"א שכנגד החסד, מעורר את החסדים משורשם העליון שבעתיק ומזלא דא"א המלבישים שם, והם יורדים דרך פר' אבא המלביש ליד ימין דא"א, ונמשכים עד החזה דז"א ומאירים בחסדים הסתומים שם שיצאו ויתגלו.

הוידוי בג' פרצופים פנימי אמצעי היצון דאבא סדרו וענינו:

ועפ"י האמור בסידורו הק' דמרן, שפר' אבא הוא המעביר את הארת שורשי החסדים לירד ולהאיר בז"א לגלות ולהוציא את החסדים הסתומים ששם, נבין מה שסידר בסדר הוידוי לאומרו בכ"ז אותיות, שהם כנגד ג' פרצופין פנימי אמצעי היצון דאבא, שבכל הכאה ווידוי שבו כלולים כל מיני העבירות בכללות יכוין שכנגד מה שפגם ונתעלו החסדים לשורשם שבדעת, עתה ע"י החרטה והוידוי תרד הארת החסדים משורשם העליון שבעתיק בא"א כאמור, דרך פרטי פרצופי אבא ותגיע לז"א ותעורר את החסדים שנסתמה הארתם שיצאו לחוץ וימשיכו להאיר בגלוי כבתחילה.

וסדר הוידוי נעשה בסדר אלפא ביתא, בתחילה בסוד אחדות מא' ועד ט' - אשמנו עד יעצנו רע, והם בט"ס דפר' הפנימי דאבא, ואח"כ בסוד עשרות והוא מיעצנו רע ועד קשינו עורף והם בט"ס דפר' אמצעי דאבא, ואח"כ בסוד מאות מקשינו עורף ועם מנצפ"ך הכפולות הנמנים בסוד מאות והם בט"ס דפר' החיצון, כאשר סידרנו לפני הלומד הנעים בטבלה נאה וברורה:

סדר אשמנו בג' פרצופים דאבא					
ט"ס דפר' היצון דאבא		ט"ס דפר' האמצעי דאבא		ט"ס דפר' הפנימי דאבא	
חכמה	קשינו עורף	חכמה	יעצנו רע	חכמה	אשמנו
בינה	רשענו	בינה	כזבנו	בינה	בגדנו
דעת	שחתנו	דעת	לצנו	דעת	גזלנו
חסד	תעבנו	חסד	מרדנו	חסד	דיברנו דופי
גבורה	רעסנו	גבורה	נאצנו	גבורה	העוינו
ת"ת	סרינו דבריך	ת"ת	סררנו	ת"ת	והרשענו
נצח	נאפנו	נצח	עוינו	נצח	זדנו
הוד	רעגמו	הוד	פשענו	הוד	תמסנו
יסוד	רענו או"א	יסוד	צררנו	יסוד	טפלנו שקר

ולפי הסדר הזה כל יתמה הלומד הנעים מדוע באותיות מנצפ"ך הכפולות נמצא שאות אחת בפר' האמצעי ואות אחרת בספירה אחרת בפר' החיצון, כגון באות מ' הכפולה שבה בסדר הוידוי 'מרדנו' שהוא כנגד חסד דפר' האמצעי, ו'מרינו דבריך' כנגד ת"ת דפר' החיצון, וזה לטעם ש'מרדנו' הוא באות מ' שבפר' האמצעי, ומרינו דבריך במ' השייך לסדר המאות דפר' החיצון ושם הוא לפי הסדר בת"ת דפר' החיצון כאשר תראה הסדר מסודר בטבלה, וכן יהיה הסדר בשאר אותיות מנצפ"ך.

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

הקדמת הסידור הק' לסדר הוידוי

א"צ ז' דאצא. לפי כשהאדם חוטא גורם שהחסדים העליונים המתפשטים צ"א, חוזרים למעלה תוך היסוד דצינה ואינם מאירים למטה בחזה דז"א.

והנה כנגד מה שהעלה החסדים למעלה במקום המכוסה, לכן צריך החוטא להכות באגרוף ימינו על הלצ לפי שסוד היד הימנית סוד החסדים העליונים ושורשם העליון, ולכן יכה ציד ימין שם ויכוין לנענע החסדים ממקומם ולהורידם במקום החזה שהוא מקום הגילוי.

והנה יד ימין של כל האצילות הוא היד של א"א ושם מלביש אצא עילאה, וצריך לכוין בא"צ של הוידוי על פר' של אצא שהוא מלביש יד ימינו של א"א כולו וגם הגוף של א"א עד החזה, כדי שימשיך החסדים העליונים משורשם שהוא מולא עילאה דדיקנא דא"א וימשיך וישפיע החסדים למטה עד החזה דז"א, וע"י יתגלו החסדים של מ"ה שהיו סתומים.

עוד יכוין שהיד ימין של א"א יכה על החזה שלו, כדי שיתעוררו החסדים של יסוד דעתיק המכוסים בחזה דאריך ויכנס בגולגולת דז"א, כי ז"א מלביש הא"א בכל נה"י וחצי ת"ת שלו עד החזה.

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תָּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל
תַּתְּעַלְמִים בְּהַתְּוֹצְתֵנוּ. שְׂאִיץ אָנוּ עֵזֵי פָנִים וְקִשְׁי עֵרֶף לֹאִמֹר
לְפָנֶיךָ יְהוָה יִתְּנֵנוּ וְאֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים
אֲנֹנָנוּ וְלֹא זֹטָאֵנוּ. אֲבָל אֲנֹנָנוּ וְאֲבוֹתֵנוּ זֹטָאֵנוּ:

מכאן מתחיל סדר וידוי שבו 'אחדות' כגון
אשמנו וכו' והס דט"ס דפר' הפנימי לאבא.

אֲשַׁמְנוּ חח"ן לחכמה דפרטוף פנימי דת"י דת"ת דפר' אמלעי

בְּגָדָנוּ זג"ה דכינה דפר' פנימי חח"ן דנלח דפרטוף אמלעי

גָּזְלָנוּ דת"י דדעת דפר' פנימי זג"ה דהוד דפר' אמלעי

דְּבַרְנוּ דפ"י חח"ן לחסד דפרטוף פנימי זג"ה דהוד דפר' חילון שייך לך דמנצפך

הֶעֱוִינוּ זג"ה דגבורה דפר' פנימי דת"י דיסוד דפר' אמלעי

וְהִרְשַׁעְנוּ דת"י דת"ת דפר' פנימי דת"י דיסוד דפר' חילון שייך לך דמנצפך

אֲדָנוּ חח"ן דנלח דפרטוף פנימי חח"ן לחכמה דפרטוף חילון

זָאֲמַסְנוּ זג"ה דהוד דפר' פנימי זג"ה דכינה דפר' חילון

טָפַלְנוּ שֶׁקָר דת"י דיסוד דפר' פנימי דת"י דדעת דפר' חילון

מכאן מתחיל סדר הוידוי שב'עשרות' כגון
יעצנו רע וכו', ו'מאות' כגון קשינו עורף וכו'
מעורבים יחד, בגלל ה'מנצפ"ך'
והוא דפר' האמלעי והחילון דט"ס לאבא:

תְּעַיְנוּ תְּעַתְּעֵנוּ:

בטלנו ולא קיימנו מאתים וארבעים ושמונה
מ"ע וענפיהם ומדברי קבלה ומדברי סופרים,
ועברנו על שס"ה מצוות לא תעשה וענפיהם
ומדברי קבלה ומדברי סופרים, בהרהור
ובמחשבה בראיה ובשמיעה בקלא ובריחא
בדיבור ובמעשה בגילגולים אלו ובגילגולים
אחרים מיום שנברא העולם ועד היום הזה,

ושנינו ושלשנו עליהם כמה פעמים אנחנו וכל
א' מרמ"ח אברים ושס"ה גידים ומוח עצמות
של גופינו נפשנו ורוחינו ונשמותינו שמכללות
אבי"ע, ומכל פרטי אבי"ע דכל פר' וספידה
דפרטי אבי"ע, דפנימיות וחיצוניות ופנימי
ומקיף דיושר ועיגולים.

יַעֲצָנוּ רַע חח"ן לחכמה דפרטוף אמלעי

כֹּאֲבָנוּ זג"ה דכינה דפר' אמלעי

כַּעֲסָנוּ זג"ה דגבורה דפר' חילון שייך לך דמנצפך

לָצָנוּ דת"י דדעת דפר' אמלעי

בְּמַרְדָּנוּ חח"ן לחסד דפרטוף אמלעי

בְּמַרְיָנוּ דְּבִרְיָ דת"י דת"ת דפר' חילון שייך לך דמנצפך

זָאֲצָנוּ זג"ה דגבורה דפר' אמלעי

זָאֲפָנוּ חח"ן דנלח דפרטוף חילון שייך לך דמנצפך

בכל עת שהאדם יאמר וידוי בהכאת הלב יכוין לעורר את החסדים דשורש נשמתו שימא נסתמו בגין עוונותיו:

ורבינו היפה שעה בביאורו לשעה"כ (ענין נפי"א) מבאר ענין נפלא, שגם עם ימצא שמצד הכללות הפרצופים לא יהיה מניעה לטיפת הזיווג להמשך, מ"מ על האדם להתודות על חטאיו בהכאה על לבו שמא החסדים שבשורש נשמתו סתומים בגין עוונותיו, וע"י שיתודה בהכאת הלב ימשיך הארות משורש העליון שבשורש נשמתו ויגלה אותם שיתפשטו למטה.

ענין זה דמרן היפה שעה יסודו בהררי קודש מכ"מ בדברי הרב:

וסמך ליסוד הנפלא הזה מצינן בכמה מקומות בדב"ק של הרב, ולא עת הארך בזה עתה, ונביא מקום אחד מהם והוא מ"ש בשעה"כ דרוש א' דתפילת השחר, שבעת שהאדם מעלה את הנר"ן של העולמות והכוונה לחלק המעולה של הבירורים הנוגע לאותה התפילה העולה ע"י עולמות בי"ע דאצי' מזה לזה, יכוין להעלות ולשתף את הנר"ן שלו עצמו, וכן אחר שכבר עלו הבירורים ונמשכו המוחין דגדלות ונבנו זו"ן באחור ונסרו ונתקנו בירוריהם דפנים ונמשכו להם המוחין דגדלות דפנים ונזדווגו, ואח"כ נמשך שפע הזיווג לעולמות בי"ע כתב הרב שישתף נר"ן שבו בקבלת השפע.

הרי שמלבד עבודת האדם בסדר תיקון הבירורים והמשכת המוחין לזו"ן דאותו היום התפילה או המצוה, ישנו גם ענין שמתקן בשורש נשמת האדם המכוין, ומעתה נבין מ"ש רבינו היפה שעה שהגם שמצד כללות הפרצופים כבר נמשכו החסדים ונעשה הזיווג, עדיין יחוש האדם שמא בשורש נשמתו מצוי הפגם וממילא החסדים שבו נסתמו למעלה וע"כ עליו להתודות ולשוב בתשובה לעורר החסדים שבשורשו שירדו למטה.

לאור האמור יובן סוד הוידוי בתפילות יום הכיפורים:

ועתה נבין סוד הענין דמצינן בסידור הק' שהביא כוונות ההכאה והוידוי בסדר שנתבאר לעיל באמירתם ובכוונותיהם בכל תפילה מתפילות יום הכפורים, וכתב רבינו הרמח"ל זצוק"ל בקיצור הכוונות (עמ' קכ"א) שענינו לתקן פגמי כל הנשמות בכל הפרצופים, ועפ"י מ"ש עתה יובן היטב, שהנה למדנו לעיל שבכל תפילה מתפילות יוהכ"פ לו"ח מתקן כל פעם בפרצוף אחר, וכיון שמכוין האדם לברר הבירורים דאותו הפרצוף דאותה התפילה להעלותם כסדר הידוע מבי"ע ואח"כ באצי' לברר בירורי האחור והפנים דזו"ן דאותו הפרט ולהמשיך להם מוחין דגדלות דאחור ודפנים ובנינם באו"פ וזיווגם, נמשכת ההשפעה בשורש נשמתו ג"כ.

וע"כ עליו לחוש שמא בגין חטאיו האורות הקדושים דאותו הפרט הנוגעים אליו סתומים ואינם מאירים בו, ולזה ציוו חכמינו ז"ל את ענין הוידוי אחר העמידה בדווקא, שע"י החרטה התשובה הוידוי וההכאה יתעוררו החסדים דשורש נשמתו עם המוחין לירד ולהמשך בשורש נשמתו ויקבל גם הוא את הארת השמות הקדושים.

וענין זה נעשה בכל תפילה במקום שבו מתקן בזו"ן דאותו הפרט עליו להתודות שיגיע לו האור דשורש נשמתו.

לאור האמור נבין שכוונת הוידוי ואשמנו שייך בכל עת שהוא באותו הפרט בו עסקינן:

ומכאן נקיש עוד שבכל עת שהוא שעולה על לב האדם לשוב בתשובה להתודות על חטאיו ששייך ענין זה דאמירת אשמנו בכוונות הנזכרות לעורר את החסדים דאותו הפרט שנתכסו בעוונות שבכת החרטה התשובה ההכאה והוידוי ישובו להאיר ככתחילה באותו הפרט שבשורש נשמתו בו יאירו וימשכו.

מלבד וידוי אשמנו יש לומר סדר על חטא כנגד ג"פ פנימי אמצעי חיצון דאור ישר וחוזר דאבא: והנה נודע כי ביוהכ"פ מלבד אמירת אשמנו יש להתודות בסדר 'על חטא', ומלמדנו מרן בסידורו המאיר, שענין על חטא גם הוא בג' פרצופים פנימי אמצעי חיצון דאבא לפי הכוונה שנתבאר לעיל בענין אשמנו וכו', רק ששלב א' של על חטא הוא בג' פרצופים דאור ישר דאבא, ושלב ב' של על חטא הוא ב' פרצופים הנז' דאור חוזר דאבא, וגם הם לפי סדר א"ב דאחדות עשרות מאות באופן שנבאר.

סדר על חטא בג' פרצופים דאור ישר דאבא על סדר א"ב:

והנה בשלב א' דעל חטא שהוא כנגד אור ישר דאבא הובא בתחילה 'על חטא' לפי א"ב ב'אחדות' מא' ועד ט' והוא כנגד פרצוף הפנימי דאבא, ואח"כ על חטא בעשרות ומאות לפעמים מעורבים זה בזה כדרך שמצינן באשמנו, ולפעמים על חטא א' מהם משמש ל'עשרות' ו'מאות' גם יחד כגון בכחש ובכזב, שה-כ' משמש לעשרות ומאות בסודך דמנצפ"ך, וכן הלאה, כאשר תחזנה עינינו בטבלה:

סדר על חטא בג' כלים דט"ס דיושר דאבא					
ט"ס דפר' הפנימי דאבא		ט"ס דפר' האמצעי דאבא		ט"ס דפר' חיצון דאבא	
באונס ורצון	חכמה	ביצר הרע	חכמה	בקפיצת יד	חכמה
בבלי דעת	בינה	בכחש ובכזב	בינה	ברצון	בינה
בגילוי עריות	דעת	בלשון הרע	דעת	בשגגה	דעת
בדעת ומרמה	חסד	במראית העין	חסד	בתשומת יד	חסד
בהרהור הלב	גבורה	בנשך ובמרבית	גבורה	בכחש ובכזב	גבורה
בוידוי פה	ת"ת	בשיח שפתותינו	ת"ת	במראית העין	ת"ת
בזדון ובשגגה	נצח	בעינים רמות	נצח	בנשך ובמרבית	נצח
בחזק יד	הוד	בפתחון פה	הוד	בפתחון פה	הוד
בטמאת שפתיים	יסוד	בצעדי רגלים וכו'	יסוד	בצעדי רגלים וכו'	יסוד

ונראה את סדרם הלכה למעשה בסידור הק':

יאמר על חטא והם י"ס דיושר דאבא:

מכאן מתחיל סדר וידוי שבו אחדות כגון אונס ורצון וכו' והם בי"ס דפר' פנימי דאבא.

עַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאַנְס וּבְרָצוֹן: חס"ן דחכמה דפרלוף פנימי

וְעַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכָלִי דְרַעַת: נג"ה דבינה דפר' פנימי

עַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוֹי עֲרִיּוֹת: דת"י דדעת דפר' פנימי

ועל זוטא שזוטאנו לפניך ברעת ובברבחה: חס"ן לחסד דפר' פנימי

על זוטא שזוטאנו לפניך בהרהור הלב: נג"ה לגבורה דפר' פנימי

ועל זוטא שזוטאנו לפניך בודוי פה: דת"י דת"ת דפר' פנימי

על זוטא שזוטאנו לפניך בארון ובשנגזה: חס"ן לנלח דפר' פנימי

ועל זוטא שזוטאנו לפניך בזוזה יד: נג"ה דהוד דפר' פנימי

על זוטא שזוטאנו לפניך בטמאת שפתים: דת"י דיסוד דפר' פנימי

מכאן מתחיל סדר וידוי שבו עשרות כגון יצר הרע וכו', ומאות כגון קפיצת יד וכו', מעורב יחד, עשרות בפר' האמצעי, והמאות בפר' החיצון:

ועל זוטא שזוטאנו לפניך בליצר הרע

וביודעים ולא יודעים: חס"ן דחכמה דפר' אמצעי

על זוטא שזוטאנו לפניך בכזוש ובכזב: נג"ה לדינה דפר' אמצעי

נג"ה לגבורה דפר' חילון

ועל זוטא שזוטאנו לפניך בלשון הרע: דת"י דדעת דפר' אמצעי

על זוטא שזוטאנו לפניך במראית העין: חס"ן דחסד דפר' אמצעי

דת"י דת"ת דפר' חילון

ועל זוטא שזוטאנו לפניך בצער

ובברבית: נג"ה לגבורה דפר' אמצעי
חס"ן לנלח דפר' חילון

על זוטא שזוטאנו לפניך בשיוז שפתותינו: דת"י דת"ת דפר' אמצעי

ועל זוטא שזוטאנו לפניך בעינים רמות: חס"ן לנלח דפר' אמצעי

על זוטא שזוטאנו לפניך בפתזון פה: נג"ה דהוד דפר' אמצעי

נג"ה דהוד דפר' חילון

וְעַל זֹטָא שְׂזוּטָאָנֹוּ לְפִנְיָהּ בְּצִעְדֵי רַגְלֵיהֶם
לְהִרְעֵ:

ד"ס דיסוד דפר' אמנעי

ד"ס דיסוד דפר' חילון

עַל זֹטָא שְׂזוּטָאָנֹוּ לְפִנְיָהּ בְּקַפִּיצַת יָד:

חס"ן לחכמה דפר' חילון

וְעַל זֹטָא שְׂזוּטָאָנֹוּ לְפִנְיָהּ בְּרִצּוֹן:

ג"ה דיכנה דפר' חילון

עַל זֹטָא שְׂזוּטָאָנֹוּ לְפִנְיָהּ בְּשִׁגְגָה:

ד"ס דיבעת דפר' חילון

וְעַל זֹטָא שְׂזוּטָאָנֹוּ לְפִנְיָהּ בְּתִשּׁוּמוֹת יָד:

חס"ן לחסד דפר' חילון

סדר על חטא בג' פרצופים דאור חוזר דאבא על סדר א"ב:

ואחריהם בשלב ב' ד'על חטא' שהוא כנגד אור חוזר דאבא הובא בתחילה 'על חטא' לפי א"ב ב'אחדות' מא' ועד ט' מלמטה למעלה כנגד פרצוף הפנימי דאבא, ואח"כ על חטא בעשרות ומאות ממטה למעלה מעורבים יחד, שאות אחת משמש ל'עשרות' ו'מאות' גם יחד, כגון בצאור עתק, שה-צ' משמש לעשרות, וגם למאות בסוד אות פ' דמנצפ"ך, וכן הלאה, כאשר תחזנה עיני הלומד בטבלה:

סדר על חטא בג' כלים דט"ס דאור חוזר דאבא

ט"ס דפר' פנימי אבא		ט"ס דפר' האמצעי דאבא		ט"ס דפר' החיצון דאבא	
יסוד	בצואר עתק	יסוד	בצואר עתק	יסוד	באכילת איסור
הוד	בפריקת עול	הוד	בפריקת עומ"ש וכו'	הוד	בביטוי שפתיים
נצח	בנטית גרון	נצח	בעזות מצח	נצח	בגאווה ובוז
ת"ת	במשא ומתן	ת"ת	בסיקור עין	ת"ת	בדברים בטלים
גבורה	בכנסיה שלא לש"ש	גבורה	בנטית גרון	גבורה	בהוצאת דבה
חסד	בתמהון לבב	חסד	במשא ובמתן	חסד	ביועוד עבירה
דעת	בשנאת חנם	דעת	בלשון תרמית	דעת	בזלזול הורים וכו'
בינה	ברגלים ממהרות וכו'	בינה	בכנסיה שלא לש"ש	בינה	בחילול ה'
חכמה	בקשיות עורף	חכמה	ביוהרא	חכמה	בטומאת קרי וכו'

ונראה את סדרם הלכה למעשה בסידור הק':

ואח"כ יאמר על חטא והם י"ס דאור חוזר דאבא:

מכאן מתחיל סדר וידוי שבו סדר מאות עשרות אחדות מתתא לעילא באופן הזה:

עַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתַבְהוּן לִבָּב: חמ"ן לחסד דפר' חיילון

וְעַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׁנְאָת זִזָּם: דתי"י דלעת דפר' חיילון

עַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּרִגְלִים
בְּמִהָרוֹת לָרוּץ לָרָעָה: צג"ה דבינה דפר' חיילון

וְעַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּרַכִּילוֹת:

עַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקִשְׁיוֹת עֵרְף: חמ"ן דחכמה דפר' חיילון

וְעַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּצִוָּאר עֲתָק: דתי"י דיסוד דפר' חיילון
דתי"י דיסוד דפר' אמלעי

עַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּפְרִיקַת עוֹל
בְּמַלְכוֹת שְׂבִימִים בְּמַעְלִינוּ: צג"ה דהוד דפר' אמלעי
וצג"ה דהוד דפר' חיילון

וְעַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵזוֹת מִצּוֹז: חמ"ן דלנח דפר' אמלעי

עַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּסִקּוֹר עֵינַן: דתי"י דת"ת דפר' אמלעי

וְעַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנִטְיַת זָרוּן: צג"ה דגבורה דפר' אמלעי

חמ"ן דלנח דפר' חיילון

עַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּבִשְׂא וּבְמִתָּן: חמ"ן לחסד דפר' אמלעי

דתי"י דת"ת דפר' חיילון

וְעַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלִשׁוֹן תְּרַבִּיט: דתי"י דלעת דפר' אמלעי

עַל זֹטָא שְׁזֹזְטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכִצְסִיָּה שְׂלֵא
לְשֵׁם שְׂבִימִים: צג"ה דבינה דפר' אמלעי
וצג"ה דגבורה דפר' חיילון

ועל זזטא שזזטאנו לפניך ביהרא: חח"ן לחכמה דפר' אמלעי

על זזטא שזזטאנו לפניך בטומאת קרי

ובטומאת רעיון:

דח"י דיסוד דפר' פנימי

ועל זזטא שזזטאנו לפניך בזיכול יהוה:

צג"ה דהוד דפר' פנימי

יאהדנהי:

על זזטא שזזטאנו לפניך בזלול הורים

ובמורים:

חח"ן דלכח דפר' פנימי

ועל זזטא שזזטאנו לפניך ביעוד עבירה:

דח"י דח"ט דפר' פנימי

על זזטא שזזטאנו לפניך בהוצאת רבה:

צג"ה דגבורה דפר' פנימי

ועל זזטא שזזטאנו לפניך בדברים בטלים:

חח"ן דחסד דפר' אמלעי

על זזטא שזזטאנו לפניך בגאווה ובוז:

דח"י דלעת דפר' פנימי

ועל זזטא שזזטאנו לפניך בגלגול זה ובגלגולים אחרים:

על זזטא שזזטאנו לפניך בבטוי שפתים:

צג"ה דכינה דפר' פנימי

ועל זזטא שזזטאנו לפניך באכילת איסור:

חח"ן לחכמה דפר' פנימי

יש שרוצים לומר שגם בנוסח ספרד הרגיל אפשר לכוין כוונות אלו יען מיוסד הוא על אלפא ביתא:

יש שרוצים לומר בדרך אפשר, שאלו החפצים לומר הוידוי בנוסח ספרד, כיון שמיוסד הוא על סדר א"ב כפול יהיה אפשר לכוין בו כוונות הוידוי על הסדר הנז', ואע"ג שאין בו מנצפ"ך הרי גם מרן בסדר 'על חטא' סידר לכוין באותיות מנצפ"ך הפשוטות שיעלו לשניהם, ולכן אולי נוכל לכוין ב'אשמנו' המיוסד על הא"ב דאבא, והמנצפ"ך הרגיל יהיה גם עבור המאות, וכן בסדר על חטא יהיה א"ב הראשון עבור בחי' ט"ס דג' פרצופי אור ישר דאבא, והא"ב השני על ט"ס דג' פרצופי אור חוזר דאבא וצ"ע.

אחר העמידה יאמרו אלו סליחות כ"א כמנהגו ואח"כ יאמרו לדוד מזמור ועלינו:
ואחר העמידה יאמרו כ"א כמנהגו סליחות עם י"ג מדות, ואח"כ יאמרו לדוד מזמור כסדר שנכתב בליל
ר"ה וסגולתו לפרנסה טובה כנז' שם, ואח"כ קדיש דאחר העמידה ועלינו.

אחר עלינו לשבח יאמרו ד' מזמורים ראשונים שבתהילים בכוונותיהם וסגולתם להנצל ממקרה לא טוב:

כתב הרב בשעה"כ דרוש מנהגי יוהכ"פ (דף ק' ע"א) וזלה"ק:

ולכן כליל יוה"כ נוהגים לקרות אחר כל סדר תפלת ערבית ד' מזמורים הראשונים שצספר תהלים והם מן
אשרי. ולמה רגשו. מזמור לדוד. למנצח צנגינות עד לצטת. וסגולתם היא כי יש בהם י"ג תיבות כמנין קרי
ומי שקורא אותם ומכוין בהם לא יראה קרי כליל יוה"כ הוא.

גם ר"ת וס"ת של ד' מזמורים האלו הם צגי' קל"א כמנין כו"ן שמים צמצונה והם אלו א' מן אשרי האיש
וס"ת ד' מתאבד ל' מלמה רגשו גוים וס"ת ו' מחוקי צו מ' ממזמור לדוד וס"ת ה' מן סלה ל' מלמנצח
וס"ת יו"ד מן תושבני ויתכן שהוא מונה צחצחון א' מאשרי וה' מהאיש והם קל"א כנלע"ד או אם נמנה גם
ד' מזמורים ענמם והכו' לכולם ויהיה ה' וקכו' הרי קל"א ויכוין כי קל"א הוא צגימטרייא סמאל וסגולתם
להעבירו מעליו.

הרי שכתב האדם שבכדי שינצל האדם ממקרה לילה יאמר אחר תפילת מעריב ד' מזמורים ראשונים
שבתהילים, ויכוין כי יש בהם ש"י תיבות כמנין קרי, ור"ת וס"ת של מזמורים אלו עם כללות ד'
המזמורים והכולל יהיו גי' קל"א כמנין סמאל, וע"י יעבירו ממנו.

לטעם הנז' נהג רבינו האר"י להיות נעור כל הלילה:

ולטעם הנז' שלא יהיה ענין של מקרה לא טוב, נהג רבינו האר"י להיות נעור כל ליל יוהכ"פ ולעסוק
בתורה כדכתב שם וזלה"ק:

גם היה נוהג מורי ז"ל להיות נעור כל ליל יוה"כ ועוסק בתורה ונלע"ד הטעם הוא כדי שלא יראה קרי
כליל יוה"כ ח"ו.

ובוודאי שאין הדברים כפשטן, וכל ענין הנ"ל הוא הפחד מאחיזת הקלי' והחיצוניים בעת הקדוש הזה
ומדובר באנשים גדולים וקדושים, ולא בכל אדם הפחד הנז' כמו שנבאר בהמשך.

מי שראה קרי ביוהכ"פ יטבול במקוה בצנעא ללא חשש ופקפוק כלל:

ובענין הטבילה למי שראה קרי ביוהכ"פ כבר התיירו רבים וגדולים לטבול בצנעא לקריו, ועיין מ"ש בזה
באורך רבינו ה'בן איש חי' בשו"ת רב פעלים או"ח (ח"ב סימן ס"א), וכן נוהגים בימינו לטבול בלא
חשש ופקפוק,

וכ"ק הגה"ק מוהרי"א מקאמרנא זצוק"ל בספה"ק 'זוהר חי' בביאורו על הקדמת ספר הזוהר (דף א'
ע"ב) כתב בזה וזלה"ק:

ואם אירע לו חליצה ביוה"כ יטבול תיכף ומן הדין חייב לטבול אע"פ שמרן הצ"י והרמ"א לא פסקו
כך זה צימיהם הספרדים לא טעמו מעולם טעם טבילה להטביל ולמה יתיר להם ציוה"כ טבילה על חנם
אף שהמנהג אשכנזים לטבול עכ"פ צעיוה"כ להחפול צטהרה אעפ"כ לא ראה מרן הרמ"א להתיר כיון
שרגיל בכל השנה להתפלל צלי טבילה וצחמת צתשובות מהרי"ו ומהרי"ל חולקין על זה כיון שנוהגין
להתפלל ציוה"כ צטהרה מותרין לטבול וכך הלכה דלא כרמ"א וכל זה צמי שמתפלל כל השנה בלא טבילה
אבל מי שזמר מלומר שום דבר שצקדושה צלתי טבילה פשוט לכל הדיעות מרן הרצ"י והרמ"א ומהרי"ו
ומהרי"ל וכל הראשונים יודו לזה שחייב לטבול תיכף ולא גרע ממי שהולך להקביל פני רבו שהולך עד
צוארו צמים ומי שרגליו כהות שרוחץ אותם כיון שאינו לשם תענוג ומכ"ש זה שעיינו כהות ולצו כהה וכל

גופו רותת ומשך לו ר"ל שלך ליטבול תיכף כדי להקביל פני שכינה בתפלתו אמת ומי שאינו מורה כן בודאי אינו יודע הלכה ברורה ויזהר הרבה בטבילה ואין לך מונע לטעום אור התורה וחיות אלהות אלא מניעות הטבילה

ועי"ע בספר 'דרכי חיים ושלום' (סימן תשנ"ז) שכן הורה הרה"ק בעל 'מנחת אלעזר' ממונקאטש זצוק"ל, וע"כ ציוה שהמקוה יהיה פתוח למי שצריך שיוכל לטבול בצנעה עי"ש באורך בהגהה על הדף מ"ש באורך.

מי שראה קרי ביוהכ"פ כתב בפרע"ה סדר תיקונו:

ובסה"ק פרע"ח (דף קמ"ג ע"א) כתב תיקון למי שרואה קרי ביוהכ"פ וזלה"ק:

מי שראה קרי ציוה"כ, טוב לומר ל' יום רנ"פס אחר יוה"כ, בכל יום ד' קדושות המסודרים לקלירי ציוה"כ בהכנעה גדולה וזדמעות וינלל. ואחר כך יאמר פסוק אמרתי אשמרה דרכיך, וזכוונה הידוע ציחודים.

ומצאתי בספר דברי שלום להגר"א עפג"ין שליט"א (חלק י"א דף רפ"ב) שהביא בשם שו"ת דעת כהן לכ"ק האדמו"ר הגה"ק מוהר"ן כהנא זצ"ל מספינקא (סימן כ"ט) שכתב, שד' הקדושות הנז' הם קדושה דשחרית ובכ"ן לך תעלה קדושה וכו' המיוסד עפ"י א"ב ותשר"ק, ואח"כ סדר קדושת מוסף ובכ"ן לך תעלה קדושה וכו' ונתנה תוקף עד קדושת כתר דמוסף, ואח"כ קדושת מנחה ובכ"ן לך תעלה קדושה וכו', כי רכובו בערבות ועוזו בשחקים וכו', ואח"כ קדושת הנעילה ובכ"ן לך תעלה קדושה וכו' שערי ארמון עד שמך בקודש. עי"ש.

קבלה ידועה שכל ענין ידאג כל השנה והתיקונים בזה הוא לאנשים גדולים וקדושים אולם לאדם מן המניין אין לו מה לדאוג בזה כלל:

והנה כל ענין ידאג כל השנה והתיקונים שבזה, יש קבלה מפי חסידים שנאמר כל זה לאנשים גדולים וקדושים, וסתם כל אדם אין לו מה לחשוש ולדאוג מזה כלל וכלל ובכלל זה שלא יצטרך לעשות לזה תיקונים מיוחדים מלבד סדר ק"ש שעה"מ בכוונותיה, כדכתב הרה"ק אדמו"ר בעל צמח צדק מליובאוויטש זצוק"ל בשם זקנו הרה"ק בעל התניא זיע"א, בספה"ק צמח צדק שער המילואים (סימן ס"ב) וזלה"ק:

ע"ד הקרי שאירע לו ציוהכ"פ, צפירוש שמייע לי מני דמנן כאלזמו"ר נ"ע שלא לפחוד מזה, כי הדברים הנאמרים ע"ז בגמרא היינו דוקא לאנשים גדולים מאד שמאד הרהורי לבו רחוק מאד מזה ואין זה כ"א מן השמים השביעיהו ע"כ ידאוג וכו', אבל מי שיוכל להיות שמאדו צאה לו אינו בכלל זה כלל. כך כפל ופנה ושלש ופחה לפעמים ממי שהי' במרה שחורה מזה.

ואני מוסיף על דבריו, דאף אם אמנס יוכל ליפול במרה שחורה מזה, ג"כ לומר שאף צאדם פשוט רחוק הדבר שמאדו צאה לו, כי בודאי לא יתכן שצערצ יוהכ"פ יהרהר הרהורי עצירה ח"ו שמזה יצוא לידי טומאה כלילה, וא"כ בודאי מן השמים השביעיהו.

אך באמת זה אינו, דנהי ללא שכח הרהורי עצירה ח"ו צערצ יוהכ"פ, אבל ההרהור מזה גופא שמתירא ומפחד לנפשו שלא יארע לו קרי כליל יוהכ"פ זה שכח טובא בעיוהכ"פ, ופחד זה יוכל לפעול טבע הקרי כמו הרהורי עצירה. וא"כ סוף סוף מאד ההרהור צא לו השביעה ולא מן השמים השביעיהו.

ודברי כאלזמו"ר הגאון נ"ע אע"פ שא"צ חיזוק עכ"ז הן הן הדברים מפורשים בט"ז צא"ח (סי' רפ"ח סק"ג) וז' ותו נראה דכלל גווי שהרהר ציוס וצא לו אח"כ בחלוס אין לו שייכות לומר מן השמים כו', אלא ההרהור גרם לו וכמעשה דפרק הרוחה כו' עכ"ל. עי' עליו דדומה ממש לנד"ז והציא דבריו ג"כ כאלזמו"ר הגאון נ"ע צש"ע סי' הנ"ל, ולכן יסיה דעתו מזה לגמרי ויהיה שמח וטוב לב.

סדר תפילת שחרית דיוהכ"פ:

ונבוא עתה בעזרת השי"ת לכבד את כוונות תפילת שחרית דיוהכ"פ, שכוללת בתוכה את כל תפילות היום כמו שנבאר בע"ה, ענינה ומנהגיה וכוונותיה.

בתפילת שחרית דיוהכ"פ נתקנים בירורי זו"ן דנקודה ד' וה' מבי"ע:

ובתחילה נבוא באר הכלל הנודע לן מכל עת, דמאחר ובתפילת שחרית מצינן בה פרטי עליית הביוררים מהיכל להיכל ומעולם לעולם מעולמות בי"ע, לכן הביוררים הנתקנים בכל תפילות אותו היום בין אם הוא בחול או בשבת או ביו"ט, בירורם ותיקונם מבי"ע ובירור חלק האחור שבהם באצילות והולדת צל"ם שלם מוחין דגדלות דאחור שבהם, והמשכת חלק המוחין דו"ק דגדלות דאחור דצ' דאימא נעשה בתפילת שחרית עד העמידה כסדר הנודע לן מכל יום, ושארית המשכת המוחין דגדלות דאחור, ובנין זו"ן באחור, נסירתם, תיקון בירורי הפנים והמשכתם בסוד מוחין דגדלות דפנים, ובנין זו"ן בפנים וזיווגם נעשה בתפילת העמידה, כל תפילה בכחינה הנוגעת אליה.

ועתה בתפילת שחרית דיום הכיפורים מתבררים מבי"ע בירורי נה"י וחג"ת (הנוגעים לתפילת לחש דשחרית), ודעת (הנוגעים לחזרה דשחרית), וחוב"ב (הנוגעים לתפילת לחש דמוסף), וכתר (הנוגעים לחזרה דמוסף) דחכמה, ובירורי נה"י וחג"ת דכתר (הנוגעים לתפילת החזרה דנעילה) דזו"ן דנקודה ה',

וכן מתבררים בירורי ה"פ בינה (לחש דמנחה), ונה"י וחג"ת ודעת דחכמה (חזרה דמנחה), וחוב"ב וכתר דחכמה (לחש דנעילה), ובירורי נה"י וחג"ת דכתר (חזרה דנעילה), דזו"ן דנקודה ד', וכולם דבחי' פנימיות הגמור דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו.

והנה בירורם מבי"ע נעשה עתה בתפילת שחרית דיוהכ"פ, בקרבנות בחינתם החיצונה, בזמירות בחינתם האמצעית, וביוצר בחינתם הפנימית, כסדר הנודע לן מכל יום ויום כמו שנבאר עתה בקצרה.

ונציג הקדמה קצרה שהבאנו בסידור שעל המכון לדעת אותה היטב קודם שמכוין:

הקדמת תפילת שחרית דיום הכפורים

הנה נודע כי בתפילת שחרית דכל יום עלינו לברך מבי"ע את בירורי זו"ן דכל התפילות הנוגעים לאותו היום, והוא כי חלקי הביוררים דזו"ן דאותו היום נתונים מבי"ע מעת השבירה, החלק החיצון שבהם נתון בעשיה, האמצעי ביצירה, והפנימי בבריאה, ובקרבנות זמירות ויוצר עלינו ללקטם ולבררם ולתקנם משם, ולהעלותם מהיכל להיכל מבי"ע עד שיגיעו לאצילות ושם יתקנו בסוד מוחין דגדלות כסדר הידוע, חלק האחור שבהם בק"ש, וחלק הפנים בתיבת באהבה דעמידה.

ועתה בעומדינו בתפילת שחרית דיום הכפורים יתבררו בקרבנות זמירות ויוצר כל חלקי הביוררים דזו"ן דנקודה ד' וה' הנוגעים לתפילות היום הזה (עיי' בהקדמתנו לתפילת מעריב דליל יוהכ"פ), ואלו הם:

בירורי נה"י וחג"ת דחכמה דזו"ן דנקודה ה' הנוגעים לתפילת לחש דשחרית דיוהכ"פ.

בירורי דעת דחכמה דזו"ן דנקודה ה' הנוגעים לתפילת חזרה דשחרית דיוהכ"פ.

בירורי חוב"ב דחכמה דזו"ן דנקודה ה' הנוגעים לתפילת לחש דמוסף דיוהכ"פ.

בירורי כתר דחכמה דזו"ן דנקודה ה' הנוגעים לתפילת חזרה דמוסף דיוהכ"פ.

בירורי י"ס דבינה דזו"ן דנקודה ד' הנוגעים לתפילת לחש דמנחה דיוהכ"פ.

בירורי נה"י וחג"ת ודעת דחכמה דזו"ן דנקודה ד' הנוגעים לתפילת חזרה דמנחה דיוהכ"פ.

בירורי כח"ב דחכמה דזו"ן דנקודה ד' הנוגעים לתפילת לחש דנעילה דיוהכ"פ.

בירורי נה"י וחג"ת דכתר דזו"ן דנקודה ד' וה' הנוגעים לתפילת חזרה דנעילה דיוהכ"פ.

היצוניות הבריורים הנז' נתקנים יחד עם בחי' פנימיותם ע"י דיבור התפילה ואין כוונת ד' מעשים ביוהכ"פ: והנה הגם שנודע שכל תפילות יום הכיפורים מתקנים בבחי' הפנימיות דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים, לעומת בחי' החיצוניות שבהם הנתקן מר"ה ועד שמיני עצרת, (וגם שניהם נקראים פנימיות לעומת בחי' החיצוניות הגמור שבהם הנתקן באכילות שמר"ה ועד שמיני עצרת, והחי' של בחי' הפנימיות הנעשה ביוהכ"פ שנתקן ע"י ה' עיניים).

מ"מ גם בירורי זו"ן דנקודה ד' וה' דבחי' הפנימיות הגמור הנתקנים בתפילות יוהכ"פ, הם כסדר בירורי זו"ן דכל יום הכלולים הם מחיצוניות ופנימיות, והיה צריך להיות שבחי' החיצוניות שבהם יתברר ויתוקן ע"י ד' מעשים, ובחי' הפנימיות שבהם יתברר ויתקן ע"י דיבורי התפילה.

אמנם נודע מ"ש מרן בנה"ש (דף כ"ה ע"ב) שבש"ק בחי' החיצוניות אינו נתקן ע"י ד' מעשים אלא נכלל עם בחי' הפנימיות הנתקן ע"י הדיבור, והטעם לזה מבאר רבינו השמן ששון בספרו פתח עינים (דף ז' ע"ג) ד"ה בענין שבת ור"ה, שמכיון שאין בש"ק ובר"ה (וכן ביוהכ"פ) הנחת תפילין, ע"כ יתוקנו בחי' החיצוניות עם בחי' הפנימיות ע"י דיבור התפילה.

ולזה עלינו לדעת שבירורי זו"ן דנקודה ד' וה' שתחילת בירורם ותיקונם מבי"ע נעשה עתה, נתקנים ע"י הדיבור בחי' החיצוניות והפנימיות שבהם גם יחד, וע"כ אין לכוין ביוהכ"פ כוונת ד' מעשים ביפנה ויטול וברכותיהם וברכות השחר וכו' ונאמרות הם כבש"ק פשוט ללא כוונה.

אחר ברכות השחר וטרם שיתחיל פרק העקידה יכוין בהקדמות התפילה בסידור הק' שידע אלו בירורים הוא מתקן ואופן וסדר תיקונם:

וטרם תחילת התפילה הבאנו את הקדמות התפילה המובאות בסידור הק' כסדר כל יום רק שהם בסדר הבריורים הנוגע ליוהכ"פ אותם יש לכוין לברר ולתקן באופן וסדר הנעשה בכל יום.

ובתחילה הוא כמו שהבאנו בהקדמת הסידור עפ"י סדר החול הנודע, וכפי קונט' אור החיים שבסידור אור הלבנה (עמ' רל"א), ותחילה הקדמה א':

והוא הקדמה כללית לזכר את זיכרון אחר ופנים דזו"ן דנקודה ד' וה' וזה בכללות בלי לפרט פרטי הפרצופים הנבררים ונתקנים בפרטות נקודה ד' וה', שזאת על המכוין לדעת כמו שהבאנו לעיל בהקדמה דקודם התפילה, הן דבחי' הפנימיות והן דבחי' החיצוניות הנתקן עמו כדביארנו, ושניהם דבחי' פנימיות הגמור הנתקן ביוהכ"פ, לעומת חיצוניות הנתקן מר"ה ועד שמיני עצרת.

ואח"כ הביא הקדמה ב' גם היא הקדמה כללית:

והוא שמכאן ועד ברוך שאמר שהוא חלק עולם העשיה כנודע, מכוונים לתקן את חיצוניות ופנימיות דעולם העשיה, והיינו את חלק החיצון של הבריורים הנז' (מבחי' חיצוניות ופנימיות) הנתון שם, המתברר ועולה עם עולם העשיה דאצילות שירד לעשיה התחתונה לסייע בבירור, ולחבר את נפשו עם עולם העשיה, ולעלות את חלק החיצון של הבריורים הנז' עם עולם העשיה דאצילות דפנימיות וחיצוניות לעולם היצירה.

אמנם זה לא יוכל להעשות אם לא שימשך לעולם העשיה כח מזיווג הג"ר דכללות העשיה שימשיך כח לעולם העשיה ולבריורים להתברר.

וזה שכתב בהקדמה ג' בקצרה:

וילמדו הקדמות, ויכוין כי ההיכלות העוליס דקדמות הם הכלים החיצוניים והיינו חלק החיצון של הבריורים הנז' שמתברר עתה בעולם העשיה.

ובהקדמה ד' הביא את זיווג הג"ר באורך דה' פרצופים בעובי דעולם העשיה דאצילות, המלוכשים בעולם העשיה התחתונה, שנותנים כח לבריורים הנז' להתברר בכל היכל והיכל שבעשיה ולהתקן שם מעט, ולעלות עד עולם היצירה עם עולם העשיה דאצילות דפנימיות וחיצוניות.

סדר הבירורים בהיכלות ובעולמות ע"ד הנעשה בכל יום:

ואח"כ בא סדר תיקון הבירורים בהיכלות 'איזהו מקומן' ע"ד הנעשה בכל יום בתפילה, רק שהוא בבירורים אלו, וגם בסדר בירורי זו"ן דנקודה ד' וה' כאמור יש בהם חלק המעולה המתברר ועולה מהיכל להיכל ומעולם לעולם, ויש חלק הבירורים הנשאר בכל היכל במקומו ונתקן קצת בבי"ע, ובסדר הקדיש עולים הבירורים דפנימיות וחיצוניות דזו"ן דנקודה ד' וה' כאמור עם עולמות העשיה דאצילות דפנימיות וחיצוניות ליצירה וכן נעשה סדר תיקון ועליית הבירורים בפרצופים הנזכרים כדרך תיקון הבירורים בעולמות בי"ע הנעשה בכל יום עד ק"ש.

ההיכלות דתפילת שחרית המה דדכורא דא"א:

עוד נבוא להוסיף ולבאר בענין ההיכלות דתפילות היום דיוהכ"פ, שנודע שהם 'דדכורא דא"א'. וכבר ביארנו לעיל בביאורינו לתפילת מעריב דיוהכ"פ משמיה דרבינו השמן ששון, שלעולם ההיכלות המה דז"א משום שהבירורים שאנו מבררים הם תמיד דז"א כנודע, אמנם בזמנים מיוחדים עוברים הם דרך פרצופים עליונים ומקבלים הארתם משם ואז נקרא שההיכלות הם משם, וכן עד"ז ביום הקדוש יום הכיפורים שכל הבירורים דז"א בעת בירורם עוברים דרך א"א ומקבלים הארתם משם נקראים ההיכלות דיוהכ"פ על שם א"א ופשוט.

סדר קריאת שמע דיוצר דשחרית יום הכיפורים בכללות:

ואחר שנתבאר כי עלו בירורי זו"ן הנוגעים לתפילות היום עד היכל אהבה דא"א דבריאה, יש לתקן עתה בק"ש את חלק האחור שבהם באצילות כסדר הנודע לן מכוונות הק"ש דכל עת. **והוא** ע"ד שנתבאר לעיל כי כל פרצוף מפרטי פרצופי זו"ן, כלול בפרטותו מג' פרצופים פרטיים והם, פר' נה"י אליהם נמשכים המוחין **דעיבור** דאותו הפרט, פר' חג"ת אליהם נמשכים המוחין **דיניקה** דאותו הפרט, פר' **כחב"ד** אליהם נמשכים מוחין **דגדלות** דאותו הפרט. **ובק"ש** דאותה התפילה **בתיבות שמע ישראל**, נמשכים מכח זיווג או"א התדירי המוחין דעיבור ויניקה דאו"א דאותו הפרט של הפרצוף בו אנו עוסקים לפר' נה"י וחג"ת דזו"ן שכנגדו, **ובתיבת אחד** עולים **בירורי האחור דפר' הכחב"ד דזו"ן** דאותו הפרט בכח המוחין דעיבור ויניקה כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק, ונעשה זיווג ע"ס דא"ק ונולד צלם שלם דמוחין דגדלות דאחור דאותו הפרט הנמשכים ויורדים כסדר הנודע עד רישא דז"א, ואז המוחין דרו"ק דגדלות דצ' דאימא נמשכים לחב"ד חג"ת דב"ן דז"א שכנגדו. **ושארית** המוחין דאחור דג"ר דצ' דאימא וי"ס דצ' דאבא, ול"ם המקיפים, ובנין זו"ן באחור, ונסירתם ותיקון בירורי הפנים דפר' הכחב"ד, והמשכת המוחין דגדלות דפנים דכחב"ד וזיווגם, נעשה בתפילת **העמידה**, וכן הוא הסדר הנעשה בכל ק"ש ועמידה דכל עת לפי העליות והפרצופים הנתקנים באותו הזמן.

סדר כוונת שמע ישראל:

ולפי האמור נבין, שבתבות **שמע ישראל** דק"ש דיוצר דיום הכיפורים נמשכים מוחין **דעיבור ויניקה שלמים**: מפר' נה"י וחג"ת דפר' או"א עי', ודב"פ א"א דנקודה ה', לפר' נה"י וחג"ת דה"פ חכמה, וב' פר' ו"ק דכתר דזו"ן דנקודה ה' הנוגעים לתפילות לו"ח דשחרית, ולו"ח דמוסף, וחזרה דנעילה.

ומלבדם נמשכים מוחין דעיבור ויניקה שלמים : מפר' נה"י וחג"ת דה' פר' ישסו"ת וה"פ או"א ע"י, וב"פ א"א דנקודה ד', לפר' נה"י וחג"ת דה"פ בינה, וה"פ חכמה, וב' פר' ו"ק דכתר דזו"ן דנקודה ד' הנוגעים לתפילות לור"ח דמנחה, ולור"ח דנעילה.

המוחין דנה"י דעיבור ודיניקה נמשכים בתיבת שמע והמוחין דכחב"ד חג"ת דעיבור ויניקה נמשכים בתיבת ישראל:

והנה נתבאר משמיה דרבינו השד"ה בהגהתו הנודעת לסה"ק עלי נהר (אות ל"ט) כי המוחין דעיבור ודיניקה הנק' בכללות מוחין דפר' ו"ק, נפרטים לנה"י הבאים בתיבת שמע, ולכחב"ד חג"ת הבאים בתיבת ישראל.

ונמצא כי בתיבת שמע יבואו המוחין דנה"י דפר' ו"ק דפרטי הפרצופים הנז', ובתיבת ישראל יבואו המוחין דכחב"ד חג"ת דפר' ו"ק דפרטי כל הפרצופים, ונראה לזה טבלה (המודגש) להבנת הענינים :

חב"ד – גדלות			
אמא		אבא	
ל"ם קונה הכל	חב"ד חג"ת	ל"ם קונה הכל	חב"ד חג"ת
צ' חב"ד – אלקי אברהם יצחק ויעקב	נה"י חג"ת נה"י	צ' חב"ד – קונה הכל חג"ת – גומל	נה"י חג"ת נה"י – אלקי אברהם יצחק ויעקב
אחד דק"ש			

חג"ת – יניקה				
אמא		אבא		
ל"ם	חב"ד חג"ת	ל"ם	חב"ד חג"ת	ישראל
צ'	נה"י	צ'	נה"י	שמע

נה"י – עיבור				
אמא		אבא		
ל"ם	חב"ד חג"ת	ל"ם	חב"ד חג"ת	ישראל
צ'	נה"י	צ'	נה"י	שמע

סדר כוונת שמע ישראל הלכה למעשה בסידור הק':

שִׁמְעַ

המשכת המוחין
דיניקה
והם המוחין
דנה"י דפרטות
המוחין דו"ק
דיניקה
דפרטות דמל'
דאימא עי'
דנקודה ה'

להמשיך חס"ן בג"ה דת"י
דנה"י דחג"ת ונה"י

דה"פ אימא עי' וב"פ א"א דנקודה ה',
ודה"פ תבונה, ודה"פ אימא עי',
וב"פ א"א דנקודה ד',

עם מוחין פנימים דעיבור דל' דל' ונ' דללס,
עם חלקי הנרנח"י והמקיפין המלושצין בהם,
שהם ג' אה"ה וג' הויות ונקודתם כידוע,
שהם חיות, ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות,
דנרנח"י דנפש דנ"ר דחיה דצ"ן דמ"ה דצ"ן.

לחס"ן בג"ה דת"י דנה"י דו"ק דצירורים
הנז' הכלולים בתוך הנוק' העומדת בהיכל
אהבה דצריאה.

נשמה דנרנח"י דנפש
דנ"ר דנשמה

אהיה
יהוה

חיה דנרנח"י דנפש
דנ"ר דנשמה

אהיה
יהוה

חיה ונשמה דרוח דנרנח"י
דנפש דנ"ר דנשמה

אוהויהו אוהויהו
יוהויהו יוהויהו

יִשְׂרָאֵל

יכוין להמשיך כחצ"ד חג"ת דו"ק,

דחג"ת ונה"י, ותריז עטריז דדעת (לו"ח דשחרית), ודחו"ב, ודכתר, (לו"ח דמוסף),
דאימא עי' דנקודה ה' דחג"ת ונה"י, דדיקנא דא"א דנקודה ה', (חזרה דנעילה),

וכן יכוין להמשיך כחצ"ד חג"ת דו"ק, דכח"ב דיססו"ת דנקודה ד', (לחש דמנחה), ודחג"ת
ונה"י, דה"פ דאימא דנקודה ד', (חזרה דמנחה), ודכח"ב דאימא דנקודה ד' (לחש דנעילה),

ודחג"ת ונה"י דדיקנא דא"א דנקודה ד', (חזרה דנעילה),

סדר המשכת המוחין
דכחב"ד חג"ת
דיניקה דפרטות
ה"פ או"א עי', וב"פ
ו"ק דדיקנא דא"א
דנקודה ה'
וה"פ ישו"ת,
ואו"א עי',
וב"פ ו"ק דדיקנא
דא"א
דנקודה ד'

אהיה
יהוה

אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
אהיה	אהיה	אוהויהו אוהויהו	אוהויהו אוהויהו	אהיה	אהיה
יהוה	יהוה	יוהויהו יוהויהו	יוהויהו יוהויהו	יהוה	יהוה

לחמ"ן בג"ה לת"י דכחז"ד חג"ת

לחג"ת ונה"י, ותריז עטריז דלעת (לו"ח דשחרית), ולחז"ב, ולכתר, (לו"ח דמוסף),
 דפרטוף ו"ק דחכמה דז"א, ולחג"ת ונה"י דכתר דז"א, (חזרה דנעילה). דנקודה ה'.
 וכן לה"פ צינה דז"א (לחש דמנחה), ולפר' חג"ת ונה"י ולעת, (חזרה דמנחה), ולכח"ב (לחש
 דנעילה), דחכמה דז"א, ולצ' פר' חג"ת ונה"י דכתר דז"א, (חזרה דנעילה). דנקודה ד'.

יכוין לסלק האור המתפשט בעטרת יסוד דתבונה, ולאימא עי', ודיקנא דא"א
 להעלותו לת"ת דצונה ולאימא עי', ומנטנת העטרה הנו' לכורך הדעת דז"א:

סדר כוונת אחד:

ואחר שנמשכו המוחין דעיבור ודיניקה דכל פרטי הפרצופים, אנו מכוונים בכוחם להעלות את בירורי
 פר' הכחב"ד דאחור, דפרטי ה' פר' חכמה, וב' פר' הכתר דזו"ן דנקודה ה', וה"פ בינה, וה"פ חכמה, וב'
 פר' הכתר, דזו"ן דנקודה ד', כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק, ולזווגם ולהוליד צלם שלם דמוחין דגדלות
 דאחור דכל הפרצופים הנז' בסדר הזה:

דה' פר' או"א עי', ודב"פ א"א דנקודה ה',

ודה"פ ישו"ת, ודה"פ או"א עי', ודב"פ א"א דנקודה ד'.

וצלמי המוחין הנז' עומדים ע"ג רישא דז"א דכל פרט, והמוחין דו"ק דגדלות דצ' נמשכים בחב"ד חג"ת
 דז"א דכל פרט, כאשר תראה בטבלה:

חב"ד – גדלות			
אמא		אבא	
ל"ם קונה הכל	חב"ד חג"ת	ל"ם קונה הכל	חב"ד חג"ת
צ'	נה"י	צ'	נה"י
חב"ד – אלקי אברהם יצחק ויעקב		חב"ד – קונה הכל חג"ת - גומל	
אחד דק"ש	חג"ת נה"י	נה"י - אלקי אברהם יצחק ויעקב	

שארית המוחין דגדלות דאחור, בנינם באחור, נסירתם, בירורי הפנים והמשכת מוחין דפנים ובנינם בפנים וזיווגם נעשה בתפילת העמידה, כל תפילה בתיקון הפר' הנוגע אליה:

ושארית המשכת המוחין דגדלות דאחור, עם בנינם באחור, ונסירתם, תיקון בירורי הפנים, והמשכת המוחין דגדלות דפנים, ובנינם בפנים וזיווגם נעשה בתפילת העמידה בכל תפילה הבחינה הנוגעת אליה,

והוא כי בתפילת העמידה דשחרית דלחש המוחין הנמשכים הם מנה"י וחג"ת דאו"א ע"י דנקודה ה', לפר' נה"י וחג"ת דחכמה דזו"ן דנקודה ה'.

ובתפילת העמידה דשחרית דחזרה המוחין הנמשכים הם מדעת דאו"א ע"י דנקודה ה', לפר' דעת דחכמה דזו"ן דנקודה ה'.

ובתפילת העמידה דמוסף דלחש המוחין הנמשכים הם מחו"ב דאו"א ע"י דנקודה ה', לפר' חו"ב דחכמה דזו"ן דנקודה ה'.

ובתפילת העמידה דמוסף דחזרה המוחין הנמשכים הם מכתר דאו"א ע"י דנקודה ה', לפר' כתר דחכמה דזו"ן דנקודה ה'.

ובתפילת העמידה דמנחה דלחש המוחין הנמשכים הם מה"פ ישו"ת דנקודה ד', לה' פר' בינה דזו"ן דנקודה ד'.

ובתפילת העמידה דמנחה דחזרה המוחין הנמשכים הם מנה"י וחג"ת ודעת דאו"א ע"י דנקודה ד', לפר' נה"י וחג"ת ודעת דחכמה דזו"ן דנקודה ד'.

ובתפילת העמידה דנעילה דלחש המוחין הנמשכים הם מכח"ב דאו"א ע"י דנקודה ד', לפר' כח"ב דחכמה דזו"ן דנקודה ד'.

ובתפילת העמידה דנעילה דחזרה המוחין הנמשכים הם מו"ק דאו"א דנקודה ד' וה', לפר' ו"ק דכתר דזו"ן דנקודה ד' וה'.

והרי נתבאר סדר תיקון הבירורים והמשכת המוחין הנעשה בתפילות יום הכיפורים, ולא ביארנו כל סדרי הכוונות בפרטות יען הם נעשים כסדר החול ממש, מלבד תיקון הבירורים והמשכת המוחין הנוגעים דווקא ליום הכיפורים, וכל פרטי הכוונות הם כדרך שכתבנו לבאר לעיל בתפילת מעריב, מלבד סדר הבירור וההמשכה שהוא באותה הבחינה הנוגעת לאותה התפילה כנודע, ועוד מיני כוונות כסדר כריעות וזקיפות, הנסירה, הקדושות וברכת כהנים הכל מבואר היטב בע"ה בחלקים הקודמים של ספרינו, רק שיש לכיין בהם לאותה הבחינה והבירור וההמשכה הנוגעים לאותה התפילה כנודע, וכל ההוספות והשינויים נבאר בע"ה בהמשך הדברים.

בכל תפילה יש לומר את סדר הוידוי ועל חטא לתיקון נפש המתפלל באותה הבחינה הנתקנת בתפילה ההיא: וכן ביארנו לעיל בתפילת מעריב דליל יוהכ"פ כי בכל תפילה יש לומר את סדר הוידוי ועל חטא, בתפילות הלחש אחר יהיו לרצון, ובתפילות החזרה בכל תפילה לפי סדר הסליחות והפיוטים הנהוגים בכלל ישראל, וזאת לתיקון נפש המתפלל באותה הבחינה באותו פרצוף בה נתקן עיי"ש באורך מ"ש.

סדר הקדושה דחזרת הש"ץ דשחרית אי יש לומר בה כתר או נקדישך:

והנה כתבנו לעיל כי סדר הכוונות לא ישתנה מסדר הרגיל מלבד תיקון הפרצופים המיוחד הנעשה ביוהכ"פ, וא"כ נבין שגם סדר הקדושה הנעשה בחזרת הש"ץ כמוהו כסדר הרגיל.

והנה נודע שמנהג מקהלות החסידים שמתפללים כנוסח ספרד המיוסד עפ"י האר"י ז"ל, לומר בקדושות יום כפור נוסח 'קדושת כתר' דמוסף ש"ק, וטעם הענין נתבאר בספר 'אוצרות יוסף' להגה"צ

מוהר"י ענגל זצ"ל על ר"ה יוהכ"פ סוכות ב'מאמר לבנה' שם (אות י"ד), דמאחר ויוהכ"פ הוא בחי' כתר לכן אומרים בו קדושת כתר בכל התפילות עיי"ש.

אמנם רבינו האר"י זיע"א שמפיו אנו חיים כתב בשעה"כ וכן הוא בפרע"ה, לבקש באמירת אי"ה בכתר דמוסף א' מג' הבקשות בנים או עשירות או רוח הקודש, וכ"כ בשער רוח"ק לכוין יחוד הזכירה בקדושת כתר דמוסף ובנעילה, הרי שקדושת כתר נאמר כמוסף או בנעילה.

וטעם הדבר פשוט כי בתפילת מוסף דחזרה עולים זו"ן לכתר דאו"א עי' דנקודה ה' וע"כ אומרים כתר, וכן בחזרת הנעילה עולים זו"ן דנקודה ד' וה' לנה"י וחג"ת דדיקנא דא"א ולכן אומרים ג"כ כתר. אמנם בשאר התפילות אין שייך לכאורה ענין אמירת כתר.

והיה מקום לומר בדרך אפשר, שכיון שכן כתוב במחזורים לומר כתר בכל התפילות, אולי הוא מנהג מקהלות האשכנזים ואין לשנות,

אמנם מצאתי בסידור בעל התניא (דף קמ"ה ע"ב), שכתב לומר בשחרית נוסח נקדישך ונעריצך ולא כתר, וכתב שם עוד (דף קנ"ה ע"א) שבתפילת מנחה יאמר ג"כ נוסח נקדישך בנוסח הקצר ולא קדושת כתר. וכן הוא במנהגי זידיטשוב וספינקא.

וכתב הגה"ק רבינו המנח"א ממונקאטש זצוק"ל בספרו 'דברי תורה' (ח"ז אות נ"ב), שהוא טעות מדפיסי המחזורים דנוסח ספרד שכל מקום שמצאו שנכתב בנוסח אשכנז לומר נקדישך שינו וכתבו לומר כתר, ויש לומר בשחרית ובמנחה נקדישך ולא כתר, רק שמקדוש יחזרו לנוסח מוסף דשבת ויו"ט.

וכן האריך לבאר בספרו 'חמשה מאמרות' מאמר נוסח התפילה (אות כ"ה) עיי"ש. וכן הוא נוסח קארלין (ראה בקובץ בית אהרון וישראל גליון קנ"ו).

וא"כ מכל האמור עלתה ההסכמה שיש לסדר נוסח כתר בתפילות מוסף ונעילה, ובתפילות שחרית ומנחה נוסח נקדישך וכן סידרנו בסידורינו.

ברכת כהנים נעשה גם הוא כסדר הרגיל רק בבה"י הפרצופים שכנגד אותו הפרט:

והנה נודע כי נשיאת כפיים נעשה בתפילות שחרית ומוסף, ובכל פעם נמשכים מוחין מקיפים דל"ם דאבא דאותו הפרט, ובשחרית הם דפרטות המוחין דדעת דאו"א עי' דנקודה ה', ובתפילת מוסף הם דפרטות המוחין דכתר דאו"א עי' דנקודה ה', ובתפילת הנעילה הם דפרטות המוחין דו"ק דא"א דנקודות ד' וה', ובספרנו נקודות הכסף חלק ב', ובהקדמות הסידור החדש דשחרית חול ביארנו עניני וכוונות ברכת כהנים באורך קצתו משם.

אחר חזרת הש"ץ יאמר קדיש שלם בכוונות התקרבות עולמות בי"ע לאצילות:

ואחר חזרת הש"ץ יאמר קדיש שלם כסדר כל יום, וענינו שמאחר ובזיווג הנעשה בתפילת העמידה נתרחקו עולמות בי"ע דאצי' ממקומם שבמרכז האצי' לצדדי האצילות, כי אין דרך ארץ לעמוד שם, וע"י הקדיש הנאמר עתה, יש לכוין לקרב את העולמות הנז' ממקומם שבצדדי האצילות להחזירם למרכז האצי', והיות ולא נתגלו שמות המ"ב שיש לכוין כמו שנתגלה ענינם בחול, יש לכוין הענין בלי שמות המוחין כנודע מסדר קדישי השבת ויו"ט.

בפתיחת הארון יאמר ג"פ י"ג מדות והתפילה וכוונות כ"ד ספרים:

כתב הרב בשעה"כ (דף ק' ע"ב) וזלה"ק:

מנאמי צספר המחזור של מורי ז"ל כמנהג אשכנזים כתוב בחוץ קודם תפלת אלול ויוד ימי תשובה.

יום נוס ישאל האדם חיים וכפרה ויעמוד בשעת הולאת ס"ת ויקרא ג"פ י"ג מידות, ואח"כ רצ"ע מלא כל משאלותי לטובה והפק רזוני ותן שאלתי לי ולזני ציתי חיים טובים וארוכים בכבוד וצמנחה ציראתך וצתורתך בשלום ובהשקט וצצטחה ופדני מכל צרה ויגון וממות ומכל שעות רעות המתרגשות ויואלות לעולם וכפר עונותינו ואשמותינו אכי"ר. ויזכור שאלתו ג' פעמים וכן במוסף ובמנחה כדי שישלים שאלתו ג"פ ותנתן שאלתו.

ויקרא ג"פ ואני תפילתי. גם זה מנאמי אחר כל הגו' וז"ל יום נוס ישאל אדם חיים וכפרה שכתוב למעלה עד ויקרא ג"פ ואני תפילתי גם זה כתוב סמוך לו תיכף אלו השמות ואלו שצריך להזכירם או לכיין בהם אחר נוסח התפלה והשאלה הנ"ל ואלו הן:

צראשית - יפ שמות - עג ויקרא - הָּמָּ צמדצר - הָּמָּ דצרים - הָּמָּ שיר - דַּי מגילה - מַי רות - הָּמָּ: איכה - אָמָּ קהלת - אָמָּ יהושע - בַּי שופטים - הָּמָּ שמואל - שָׁמָּ מלכים - אָמָּ ישעיה - וַי ירמיה - אָמָּ: יחזקאל - שָׁמָּ תרי עשר - לַי תהלים - הָּמָּ איוב - אָמָּ משלי - לָי דניאל - לַי דה"י - אָמָּ עזרא - הָּמָּ:

הרי שכתב סגולה נפלאה שתתקבל בקשת האדם לענינים שצריך להם, שבפתיחת ההיכל אחר תפילת שחרית להוציא הס"ת לקריאת היום, יאמר ג"פ י"ג מדות והתפילה המיוחדת שהביא כאן, ואח"כ יבקש בקשתו ויאמר ג"פ פסוק ואני תפילתי בכוונת שמות היוצאים מהכ"ד ספרים כנודע מכוונת תיקון ליל שבועות.

וכתב הרב שאם חפץ שתתמלא בקשתו יאמר סדר זה ג"פ, הפעם הא' עתה בשעת הוצאת ס"ת דשחרית, והפעם הב' במוסף, והפעם הג' במנחה.

ויש להתבונן דהניחא עתה בהוצאת הס"ת יוכל לעשות הסדר הזה, אולם מתי יעשה סדר זה במוסף ובמנחה.

ובפרע"ח שער מקראי קודש (פ"ג), כתב שביקש קודם תפילת מוסף, ומסתמא גם בתפילת המנחה או קודם תפילת מנחה, או בהוצאת ס"ת דתפילת מנחה דיוהכ"פ.

וכתב בפרע"ח שם שישאל לצאת מעבדות לחרות, ולנשיאת חן וחסד בעיני בני האדם וכן יבקש על עושר, ונקמה מאויביו עיי"ש.

אחר הסדר הגו' סידר מרן לומר הזון וקהל י"ב פעמים פסוק 'לעולם ה' דברך נצב בשמים' בכוונה מיוחדת ואח"כ תפילה מיוחדת, וסגולתו לבטל גזירות קשות ורעות:

וגם עתה נהגו ביוהכ"פ כסדר שהביא מרן בסידור ר"ה (ח"ז דף נ"ח ע"א) בסדר פתיחת ההיכל אחר אמירת התפילה הגו' ל, לומר תפילת לעולם ה' וזלה"ק שם:

יאמר י"ב פעמים לעולם ה' דברך נצב בשמים:

כריך לכיין צאלו האותיות של השם וצמקורו ניקוד "דְּבָרְךָ". ויכוין צאומרו י"ב פעמים, כנגד י"ב פרלופים והכוונה מלמטה למעלה עד עתיק יומין, ויכוין להתפלל לא"ס צ"ה המלוצב בהם, שיניח גזרותיו הקשות ורעות בשמים, ולא יוריד למטה צארץ שום גזרה רעה, רק גזרות טובות, וזהו דברך נצב בשמים, ולריך כשיזכור זה השם כאלו הוא כתוב לפניו צכמיצה אשורית אותיות גדולות ויאמר י"ב פעמים:

והנה סגולה זו נודעה בשערים לבטל גזרות רעות ולפתוח שערי ברכה והצלחה, ומקורה מאגרת ששלח הרה"ק רבי אברהם הלוי זצוק"ל לרבי אברהם שולאל בנו של הנגיד רבי יצחק הכהן שולאל, כמו שנתבאר בהרחבה בספה"ק נועם ה' לרבינו אברהם הלוי זצוק"ל שהודפס ע"י ישיבת 'אהבת שלום'

בתוך החוברת 'מקבציאל' (ל"ח), ושם מביא הגר"י הלל (בהגהה 102) את השתלשלות הענין באורך עיי"ש.

ועיי"ע שהביאזה תלמידי מרן זצוק"ל בספריהם, והם רבינו החיד"א זצ"ל בקונטרס שומר ישראל (אות ז' וי"א), ורבינו יעקב נניו זצוק"ל בסה"ק אמת ליעקב בקונט' שפת אמת (דף קכ"ב ע"ב) עיי"ש.

ורבינו אביגדור עזריאל זצוק"ל (בעל זמרת הארץ גם הוא תלמידו של מרן) הוסיף לחדש בזה, שמאחר וענין סגולה זו היא לדחות את הגזירות שישארו למעלה ולא ירדו למטה, ע"כ ענין אמירתו י"ב פעמים הוא כנגד י"ב הפרצופים, והכוונה להתפלל לא"ס ב"ה המלוכש בהם, שיניח גזירות אלו בשמים ושלא ירדו בארץ ח"ו, ולכן בכל פעם מסדר אמירתם יש לכוין בסדר הפרצופים ממטה למעלה לכוין להעלות את הגזירות הרעות מפרצוף לפרצוף לעלותם למעלה להתמתק שם ושלא ירדו למטה ח"ו עיי"ש.

והנה הגם שסגולה זו ענינה לכל עת צרה שהוא, חידש מרן לאומרה בר"ה וביוהכ"פ בשעת הוצאת ס"ת כדכתב רבינו החיד"א בקונטרס שומר ישראל (אות י"א) וזלה"ק:

קיצלתי מהרצ החסיד המקוצל המופלא מוהר"ש שרעזי ז"ל לומר תפילה זו צר"ה וציוהכ"פ נשעת הולאת ס"ת.

ונראה עתה סדר תפילה זה כנז' בסידור הק',

(סדר האותיות בצד ימין והפרצופים מצד שמאל מלמטה למעלה להעלות את הגזירות הרעות למקורן ושורשם למעלה ושלא יתפשטו ח"ו למטה בארץ):

יאמרו השי"ץ עם הקהל פסוק בפסוק:

צריך לכוין באלו האותיות של השם ובמקורו ניקוד **יְהוָה**. ויכוין באומרו י"ב פעמים, כנגד י"ב פרצופים והכוונה מלמטה למעלה עד עתיק יומין, ויכוין להתפלל לא"ס ב"ה המלוכש בהם, שיניח גזרותיו הקשות ורעות בשמים, ולא יוריד למטה בארץ שום גזרה רעה, רק גזרות טובות, וזהו דברך נצב בשמים, וצריך כשיזכור זה השם כאילו הוא כתוב לפניו בכתביה אשורית אותיות גדולות ויאמר י"ב פעמים:

(סידור היר"א חלק ג' דף 671)

יב.	לְעוֹלָם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ	יאהרונהי	דְּבָרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמַיִם	עתיק
יא.	לְעוֹלָם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ	יאהרונהי	דְּבָרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמַיִם	נוק'
י.	לְעוֹלָם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ	יאהרונהי	דְּבָרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמַיִם	ח"א
ט.	לְעוֹלָם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ	יאהרונהי	דְּבָרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמַיִם	נוק'
ח.	לְעוֹלָם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ	יאהרונהי	דְּבָרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמַיִם	חצא
ז.	לְעוֹלָם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ	יאהרונהי	דְּבָרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמַיִם	חמא
ו.	לְעוֹלָם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ	יאהרונהי	דְּבָרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמַיִם	יש"ס
ה.	לְעוֹלָם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ	יאהרונהי	דְּבָרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמַיִם	תצונה

- ד. לעולם יהוה אלהינו יאהרונגהי דברך נצב בשמים ז"א
- ג. לעולם יהוה אלהינו יאהרונגהי דברך נצב בשמים נוק'
- ב. לעולם יהוה אלהינו יאהרונגהי דברך נצב בשמים יעקב
- א. לעולם יהוה אלהינו יאהרונגהי דברך נצב בשמים רחל

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו יאהרונגהי אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען שמך הגדול והקדוש והטהור הגבור והנורא הנכתב ואינו נקרא שפיונו בו שתצילנו לנו ולבתינו ולבנינו ולבנותינו ולכל הנלויים אלינו מכל רע מדבר וממשחית וממגפה ומכל צרה וצוקה ומיגזון ומכל חולי ומכל מחלה ותבטל מעלינו כל גזרות קשות ורעות ותקרע רע גזר דיננו מרעש ומרגזו הצילנו מרוח סועה מסער פלטנו ותגזר עלינו גזרות טובות פרב רחמיך ותפרנסנו פרנסה טובה פדכתיב השלך על יהוה אלהינו יאהרונגהי יהבך והוא יכלפקך ותבוטח ביהוה אלהינו יאהרונגהי חסד יסובבנו ותמלא משאלות לבנו לטובה בחסד וברחמים אמן בן יהי רצון.

סוד קריאת התורה דיוהכ"פ ומנין העולים בו:

כתב הרב בפרע"ח שער יום הכיפורים (פ"ד) וזלה"ק:

ומוציאין ס"ת וקורין ו' גברי, כי הנוקבא שהיא סוד ז' כנודע עלמה צאימא כמ"ל.

וביאור הדברים כתב בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן שי"ח) מהרב המגיה, שמאחר וזו"ן דנקודה ה' עלו באימא והיא למעלה מהז"א שהוא ו"ק, וגם שעלו לנה"י וחג"ת ודעת (שהוא נשמת הו"ק ע"כ הוא מכלל הו"ק) דאימא, כנגד זה עולים ו' עליות ביוהכ"פ.

סדר כוונת תפילת מוסף דיוהכ"פ:

טרם תפילת מוסף יאמר לשם יהוד כסדר כל תפילה:

וטרם תפילת מוסף יאמר לשם יהוד כסדר כל תפילה, ומקורו מסידורו דמרן (סידור הנדפס ח"ג דף ט' ע"ב וח"ד דף ב' ע"ב), שסידר לאומרו קודם תפילות מעריב ושחרית דש"ק ועוד, והעתקנו לשון קודשו רק שכתבנו לשם יהוד וכו' הנה אנחנו באים להתפלל תפילת **מוסף דיום הכיפורים** וכו'.

ומקור הדברים נתבאר בחלק ג' של ספרנו (עמודים 247-248), שהוא משער ריה"ק, ופרע"ח שער הזמירות (פ"ה), שרבינו האר"י ציוה לומר קודם כל מצוה ותפילה או צדקה לשם יהוד, ובביאורינו לכוונות הצדקה (ח"ו עמ' 399-404) הארכנו לבאר טעמו עפ"י הפשט והסוד וסדר כוונותיו עיי"ש באורך, ולכן טרם כל תפילה או מצוה יש לומר לשם יהוד, ואפי' שהוא קודם תפילת מוסף שנאמרת אחר תפילת שחרית יש לומר לשם יהוד, לטעם שהיא תפילה בפ"ע הנאמרת סמוך לתפילת שחרית.

קודם העמידה יאמרו אשרי ויאמר הש"ץ קדיש וענינו:

ותחילה יאמרו אשרי, ואח"כ יאמר הש"ץ חצי קדיש וענינו להעלות את עולמות בי"ע דאצי, לאצי, רק שמאחר ולא נתגלו שמות מ"ב שבו יאמרם בכוונותיהם בלי שמות המוחין כקדישי שבת ויו"ט.

ונבוא להזכיר שבתפילה זו נבררים ונתקנים בירורי פר' חו"ב (לחש) וכתר (חזרה) דחכמה דזו"ן דנקודה ה' דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים, ונמשכים להם המוחין מחו"ב (לחש) וכתר (חזרה) דאו"א עי' דנקודה ה', ותחילת בירורם מבי"ע כבר נעשה בתפילת שחרית כאמור לעיל בקרבנות זמירות ויוצר, עם עולמות בי"ע דאצי דפרטותם והגיעו בק"ש דיוצר בתיבת אחד לאצי, וכבר נולד צלם דמוחין דגדלות דאחור שבהם, והמוחין דו"ק דגדלות דצ' דאימא נמשכו בז"א דבחינתם.

ומכיון שאחר ק"ש ירדו עולמות בי"ע חזרה לעולם הבריאה ועלו עם בירורי הפנים שבהם להיכל ת"ת, ובעזרת להיכל ק"ק, עתה טרם תפילת העמידה דמוסף יש לכוין בכח הקדיש להעלות את עולמות בי"ע הנז' דאצי עליה גמורה לאצילות.

בתפילת העמידה דלחש וחזרה דמוסף נמשכים המוחין דחו"ב וכתר דאו"א עי' דנקודה ה':

ובתפילות העמידה דלו"ח נמשכים שארית המוחין דגדלות דאחור ובנין זו"ן דאחור, ונסירתם ותיקון בירורי הפנים והמשכת המוחין דגדלות דפנים וזיווגם עם סדר הוידוי הכל כמו שנתבאר לעיל רק **שבתפילת לחש דמוסף** נמשכים המוחין דפר' חו"ב דאו"א עי' דנקודה ה' לפר' חו"ב דחכמה דזו"ן דנקודה ה', **ובתפילת חזרה דמוסף** נמשכים המוחין דפר' **כתר דאו"א עי' דנקודה ה'** לפר' כתר דחכמה דזו"ן דנקודה ה'.

בקדושת כתר דמוסף בתיבת 'איה' ישאל האדם 'א' מג' דברים עושר או בנים צדיקים או רוח הקודש:

עוד כתב שם בשעה"כ (דף ק' ע"ב) ענין נוסף הנוהג בקדושת כתר דמוסף בעת שהש"ץ מאריך בתיבת 'איה' שיוכל האדם לבקש א' מג' בקשות וזלה"ק:

גם זה מלאתי בספר המחזור של מורי ז"ל ממנהג אשכנזי בתפילת יום הכפורים וז"ל: ציוה"כ בשעה שהש"ץ אומר איה מקום כבודו ישאל א' מג' שאלות שירצה לשאול, ויאמר צסס יה והס קיצון קמן והס צגי' מ"ו.

ונלע"ד פירושו שישאל שיתנו לו א' מג' שאלות שירצה לשאול ולא יותר ובהכרח יענו ויתנו לו א' מהם. גם יכוין לשם י"ה בקיצון וקמן אשר הם ד' יודין ופתח שהם צגי' מ"ו וזה יכוין צצ' אותיות י"ה הרמוזים

זמלת איה ולא ידעתי אם זה כתבו מורי ז"ל בתחילת ימיו אשר עדיין לא נכנס צפרדס החכמה אלל העמיק זה מספרים אחרים ולזה דעתי נוטה.

ובפרע"ח שער תפילות ר"ה (פ"ז) כתב, שהג' דברים הם או עושר מופלג לעבודתו ית', או בנים צדיקים וחכמים, או השגת רוח הקודש.

ואופן הסגולה היא לבקש א' מג' הדברים, ואח"כ לומר יה"ר מלפניך ה' או"א שתמלא בקשתי בשם י"ה, מנוקד הי' בשורוק והה' בקמץ העולים בגי' מ"ו כמנין מילוי שם ע"ב, וי"ה אלו יוצאים מ'איה' מקום כבודו, ויכוין לשמות היוצאים מכ"ד ספרים.

וכ"כ בסה"ק 'מחברת הקודש' שער השופר וזלה"ק:

מורינו זלה"ה כתב צדיקור שלו של תפלה, שישאל אדם צר"ה צמוסף דיוס א' וצמוסף דיוה"כ צאי"ה מקום כבודו, וישאל א' משלשה, או שיתן לו עושר מופלג לעבודתיך, או בנים צדיקים וחכמים, או שישג רוח הקודש. ויאמר יהי רצון מלפניך אבינו שבשמים שתמלא את שאלתי ובקשתי בשם י"ה והנקודות שלו עולות מ"ו שהוא מלוי ע"ב ואז ישאל א' מג' אלו ואלו הצ' אותיות י"ה הם מאי"ה מקום כבודו. אות יו"ד צנקוד קמץ ויכוין אח"כ כ"ד שמות דכ"ד ספרים.

והגם שמרן לא הביא זה בסידורו, הביאוהו בכל סידורי האר"י למיניהם וגם סידורנו אנו בסידורינו כזה:

איה

(*בתיבת איה ישאל א' מג' דברים: עושר לעבודתו ית"ש, בנים צדיקים, רוח הקודש:

ויאמר: יהי רצון מלפניך אבינו שבשמים שתמלא את שאלתי ובקשתי

בשם: (ויכוין) י"ה גי' מ"ו מילוי ע"ב וד י יו י. וצ' אותיות י"ה מאיה.

ותתן לי: עושר מופלג לעבודתיך. בנים צדיקים וחכמים. רוח הקודש.

ויכוונו לשמות הק' דכ"ד ספרים:

יִפְּ עֵנָּה הֵת הֵת הֵת הֵת הֵת הֵת הֵת הֵת הֵת הֵת הֵת הֵת הֵת הֵת הֵת הֵת
שֵׁמָ אֵת וּו אֵת שֵׁה לָב הֵה אָב לָה לָה אָר הֵמָ

בתיבת 'איה' ייחד האדם יחוד הזכירה וענינו:

עוד כתב הרב בפרע"ח שער יום הכיפורים (פ"ב) שבתפילות מוסף ונעילה דיוהכ"פ בעת שהחזן מאריך בתיבות 'איה' הוא עת מסוגל לייחד יחוד הזכירה להשפיע זכירה באדם.

והנה יחוד זה נתבאר באורך בחלק ו' של ספרינו בחלק ביאור 'עסק התורה' (עמ' 581) עיי"ש, והבאנו הלכה למעשה בכ"מ וכן בסידורינו בתפילות מוסף ונעילה דיוהכ"פ.

סדר עבודת כהן גדול הנאמר בתפילת מוסף דיוהכ"פ:

ונבוא עתה לבאר ההוספה המיוחדת שנהגו לומר כלל ישראל קדושים בחזרת הש"ץ דתפילת מוסף דיום הכיפורים והיא סדר 'עבודת כהן גדול' שתיקנה יוסי בן יוסי שהיה כהן גדול בבית שני. והנה נוסח תפילה קדושה ונוראה זו הובא בפרע"ח שער יום הכיפורים (פ"ד) עיי"ש, ונביא כאן את תמציתה המיוסד על עבודת כהן גדול.

תחילת התפילה בהשתלשלות הדורות:

תחילתה עוסקת בשבח להשי"ת שברא את העולם, ואת אדה"ר ומה שנצטווה ועבר, ואח"כ סדר השתלשלות הדורות, והאבות הקדושים, וי"ב השבטים, ומשה רבינו ואהרן הכהן, וענין ציווי הקרבנות, ואח"כ סדר עבודת הכהן גדול ביום הכיפורים.

ערב יום הכיפורים:

סדר עבודת כהן גדול עפ"י המתואר במשנה מסכתא יומא, בערב יוהכ"פ זקני הכהנים היו משיבעים את הכהן הגדול שלא ישנה מהסדר המקובל, ובמעמד זה של ההשבעה הכהן הגדול היה בוכה בגלל שחשדו בו שהוא צדוקי ולכן עלול לשנות את הסדר, וזקני הכהונה היו בוכים שמא חשדו בכשרים. וטעם השבעה זו, במחלוקת שבין הצדוקים והפרושים על הקטרת הקטורת ביום הכיפורים בתוך קודש הקדשים בעוד הפרושים פירשו את הפסוק 'כי בענן אראה על הכפורת' שיש להניח את הקטורת על הגחלים בתוך קודש הקדשים, פירשו הצדוקים פסוק זה, שעל הכהן הגדול להניח את הקטורת על הגחלים קודם שיכנס לקודש הקדשים, ומכיוון שאין אדם רשאי לשהות בתוך ההיכל בזמן הקטרת הקטורת, ואין איש רואה את הכהן הגדול במעשיו, השביעו את הכהן הגדול בערב יום כיפור. **כמו** כן היו מעמידים את הכהן הגדול בשער המזרח ומעבירים לפניו את קרבנות היום כדי שיהיה רגיל בהם.

ליל יום הכיפורים:

בליל יום הכיפורים לא היו מתירים לכהן הגדול לישון שמא יראה קרי ויפסל לעבודה. כדי שלא ירדם, היה הכהן הגדול מלמד תורה כל הלילה, ואם לא היה חכם דיו ללמד, היו מלמדים אותו. אם הוא היה מתנמנם פרחי כהונה צעירים היו מעירים אותו ואומרים לו לשים את רגליו על הרצפה, בבית המקדש לא נועלים נעליים, ורצפת המקדש הייתה קרה או שהיו מכים לפניו באצבע צרדה ומעסיקים אותו בדרכים שונות עד שיגיע תחילת זמן העבודה.

מחצות הלילה ואילך היו תורמים את הדשן מסלקים מעל המזבח את אפר הקרבנות שהוקרכו מאתמול. יש הסוברים שגם עבודה זו ככל עבודות יום הכיפורים הייתה נעשית רק על ידי הכהן הגדול, ולכן היו מקדימים את זמנה של עבודה זה מזמנה הרגיל שהיה סמוך לעלות השחר, כדי להעסיק את הכהן הגדול בלילה, וכדי שינוח בין עבודה זו לתחילת עבודות היום.

סדר העבודה:

העבודה היתה נעשית על ידי הכהן הגדול בשני סוגים של בגדים: בגדי זהב, ובגדי לבן. בכל החלפת בגדים היה הכהן הגדול טובל ומקדש ידיו ורגליו בכיור את העבודה עצמה ניתן לחלק, ע"פ סוג הבגדים שלבש הכהן הגדול בכל שלב.

עבודת התמיד בבגדי זהב:

קצת לאחר עלות השחר היה יוצא הכהן הגדול לטבול, בינו לבין העם היו פורסים סדין של בוץ במקווה שעל גג שער המים טובל בפעם הראשונה. לאחר הטבילה היה מקדש ידיו ורגליו, ומחליף את הבגדים הרגילים שלבש עד עכשיו לבגדי זהב בבגדים אלו הוא היה נכנס למקדש ועושה את כל עבודות היום-יום, הקרכת תמיד של שחר הקטרת הטבת נרות המנורה והקרכת מנחת חביתין לאחריהם היה מקריב את קורבנות היום פר העולה ושבעה כבשים של מוסף.

עבודת היום בבגדי לבן:

משסיים עבודות אלה, הלך וטבל (על גג לשכת הפרווה) והחליף בגדיו לבגדי לבן. משם פנה אל הפר שהיה עומד בין האולם למזבח ואמר עליו את הוידוי הראשון (עליו ועל משפחתו), שכלל אמירת שם השם המפורש, הכהן הגדול הזכיר את השם המפורש עשר פעמים ביום כיפור, וכשהיו הכהנים והעם שבעזרה שומעים שם זה היו כורעים ומשתחוים ונופלים על פניהם ואומרים "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". לאחר שאמר את הוידוי על הפר, הלך הכה"ג אל צד מזרח של העזרה, צפונית למזבח שם המתינו לו שני שעירים. הכה"ג טרף בקלפי [ארגז עץ קטן] שני גורלות. לשעיר אחד העלה גורל "לה" ולשעיר השני העלה גורל "לעזאזל" ועל פי הכרזת אב בית הדין וסגן הכה"ג, הקדיש את השעירים. לשני השעירים קשר לשון של זהורית (חוט אדום) לשעיר לה' - בצוואר, לשעיר לעזאזל - בין קרניו. משסיים את עבודת הגורלות שב אל הפר והתוודה עליו את הוידוי השני - וידוי על הכהנים.

לאחר הוידוי שחט את הפר וקיבל את הדם, ונתן לכהן אחר למרס (לערבב) את הדם כדי שלא יקרוש. משם הלך אל המזבח החיצוני ומלא מחתת זהב בגחלים לצורך הקטרת הקטורת בקודש הקדשים, כמו כן הוציאו לו מחתה מלא קטורת דקה מן הדקה והכהן חפן מלא חופניו קטורת ושם בכף.

בקודש הקדשים:

הכהן הגדול מקטיר קטורת בקודש הקדשים ומתפלל מול הכפורת. הכהן היה הולך עם המחתה והכף בהיכל, עד שמגיע לפרוכות שהבדילו בין הקודש לקודש הקדשים. הוא עבר את הפרוכת הראשונה מדרום, הלך בין שתי הפרוכות עד לצד צפון ועבר את הפרוכת השנייה.

הכהן היה מניח את המחתה על הרצפה של קודש הקדשים בין בדי הארון, בבית שני שבו לא היה ארון, היה הכהן הגדול מניח את המחתה על אבן השתיה, הכהן היה מעביר את כל הקטורת שבכף לתוך ידיו ושם אותה על המחתה, מחכה עד שקודש הקדשים יתמלא עשן ויוצא. לאחר שיצא הכהן הגדול מקודש הקדשים, התפלל תפילה קצרה וכך הייתה תפילתו של כהן גדול: "יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו. שתהא שנה זו הבאה עלינו ועל כל עמך בית ישראל בכל מקום שהם, אם שחונה גשומה, ואל יכנס לפניך תפלת עוברי דרכים לעניין הגשם בשעה שהעולם צריך לו ושלא יצטרכו עמך בית ישראל בפרנסה זה לזה ולא לעם אחר. שנה שלא תפיל אשה פרי בטנה. ושיתנו עצי השדה את תנובתם ולא יעדי עביד שלטן מדבית יהודה.

אחר כך יצא הכהן הגדול מההיכל, קיבל את דם הפר ששחט קודם מהכהן ששמר עליו שלא יקרוש, וחזר פנימה אל קודש הקדשים להזות את דמו כנגד הארון פעם אחת למעלה ושבע למטה.

לאחר הזאת דם הפר, הניחו הכהן הגדול על כן בהיכל, שחט את השעיר שעלה עליו גורל של "שם" ונכנס להזות את דמו בקודש הקדשים, באותה צורה - הזאה אחת למעלה ושבע למטה, כנגד הארון.

לאחר שיצא הכהן הגדול מקודש הקדשים, לקח שוב את דם הפר והזה אותו כנגד הפרוכת המבדילה בין קודש הקדשים להיכל, הזאה אחת למעלה ושבע למטה כנגד הפרוכת, לאחר ההזאה מדם הפר, הזה

הכהן הגדול בצורה דומה את דם השעיר כנגד הפרוכת. לאחר ההזאות על הפרוכת עירב הכהן את שני הדמים והזה מהם 4 הזאות על 4 קרנות מזבח הזהב, ועוד שבע הזאות על הצד העליון של מזבח הזהב. שאריות הדם נשפכו לנקב מיוחד בפניה הדרום מערבית של המזבח החיצון.

השלכת השעיר לעזאזל

לאחר גמר ההזאות בקודש הקודשים ובהיכל, הלך הכהן הגדול אל השעיר המשתלח, שהיה מוכן כנגד שער המזרח, שדרכו יצא אל המדבר, והתוודה עליו וידוי שלישי ואחרון על חטאי עם ישראל. לאחר הווידוי מסר הכהן הגדול את השעיר ליד האיש שליווה את השעיר למדבר. ונהגו הכהנים לשלחו תמיד ביד כהן אף שגם ישראל כשר לשלוח השעיר לעזאזל, וכן יש קבלה שמלווה השעיר לעזאזל היה מת בתוך אותה שנה. השעיר לעזאזל ומלווהו יצאו למסע של כ-12 קילומטר למדבר יהודה, עד לצוק ממנו הושלך השעיר לעזאזל. מכיוון שהדרך הייתה ארוכה וקשה היו לכל אורך הדרך כ-10 סוכות, שבה היו מציעים למוליך השעיר לאכול או לשתות, ומלווים אותו מסוכה לסוכה וזאת כדי להרגיעו שבכל רגע יוכל לאכול ולשתות. לפי מה שמקובל מעולם לא נצרך מלווה השעיר לאכול, משהגיעו לצוק זרק המלווה את השעיר מאחוריו אל הצוק, והוא התרסק ונעשה איברים איברים לפני שהגיע לחצי ההר.

קריאה בתורה ושריפת הפר והשעיר

לאחר שילוח השעיר לעזאזל למדבר, לא היה הכהן הגדול רשאי להמשיך בשום עבודה עד שיגיע השעיר למדבר. כדי להודיע שהגיע השעיר למדבר וניתן להמשיך בעבודות היום, היו מגדלים קטנים בכל סוכה, בהם היו מנופפים בסודרים אלו לאלו, לסימן שהגיע השעיר למדבר.

הכהן הגדול היה קורא בתורה בבימה מוגבהת בעזרת הנשים את פרשיות התורה העוסקות ביום הכיפורים. את פרשת עבודת יום הכיפורים שבפרשת אחרי מות, ואת מצוות היום שבפרשת אמור, היה קורא מתוך ספר תורה. ואת מוספי היום שבפרשת פנחס היה קורא בעל פה כדי שלא להטריח את הציבור בגלילה של הספר. מאחר שקריאת התורה אינה ממש עבודה, היה רשאי הכהן לקרוא גם בבגד לבן משלו.

בו בזמן שהיה הכהן הגדול קורא בתורה, היו נשרפים מחוץ לירושלים הפר והשעיר ל"שם", שדמם הוזה בקודש הקודשים ובהיכל, ככל הקרבנות שדמם מוזה בפנים ההיכל.

הקרבת קרבנות בבגדי זהב

לאחר הקריאה הכהן הגדול טובל מחליף לבגדי זהב, מקדש את ידיו ורגליו ומקריב את האיל שלו ואת איל העם ואת אמורי הפר והשעיר הנשרפים.

הוצאת כלי הקטורת בבגדי לבן

לאחר הקרבת המוספים, הכהן הגדול היה מחליף את בגדי הזהב ששמשו אותו להקרבת קרבנות המוספים לבגדי לבן, והיה מקדש ידיו ורגליו מכלי של זהב בעת הפשיטה, טבילה במקווה, ושוב קידוש ידיים ורגליים בעת לבישת בגדי הלבן. בבגדים אלו היה נכנס שוב לקודש הקודשים, כדי להוציא את כף הקטורת ומחתת הגחלים שהכניס שם בשעת הבוקר.

סיום העבודות בבגדי זהב

לאחר הוצאת המחטה מקודש הקדשים, הכהן הגדול היה מחליף שוב את בגדיו לבגדי זהב, ומקדש ידיו ורגליו בעת הפשיטה של הבגדים הלבנים, טבילה, ושוב קידוש ידיים ורגליים בעת לבישת בגדי הזהב. כדי לסיים את העבודות השייכות לשעת בין הערביים בבית המקדש. שכללו קרבן תמיד הקטרת קטורת של בין הערביים והדלקת הנרות. לאחר מכן היה שוב מקדש ידיו ורגליו בעת פשיטת בגדי הזהב ולובש בגדי חול. משם היו מלומים אותו לביתו ושם היה עושה יו"ט וסעודה לאוהביו על שזכה לסיים את עבודות יום הכיפורים בשלום, אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלוקיו.

ענין ג' הוידויים:

ואחר שנתבאר סדר עבודת כהן גדול בקצרה, נבוא לבאר עתה עפ"י סודן של דברים את ג' הוידויים של הכהן הגדול בסדר העבודה לפי מה שסידר מרן בסידורו הקדוש.

הנה נודע מדרוש הדעת המובא בשער ההקדמות, שהחב"ד נקרא נשמה, והחג"ת נקרא רוח, והנה"י נקרא נפש, וכתב מרן בסידורו הק' בסדר העבודה, שג' הוידויים שהיה הכהן גדול מתודה, ועתה שאין לנו בעוה"ר בית המקדש וכהן ונשלמה פרים שפתינו, הם כנגד י"ס בסדר הזה:

הוידוי הא' על עצמו ועל משפחתו הוא כנגד נה"י - נפש.

והוידוי הב' על אחיו הכהנים הוא כנגד החג"ת - רוח.

והוידוי הג' על בני ישראל הוא כנגד החב"ד - נשמה.

בתחילה יש לכוין ע"י הוידוי להפריד הקל"י מכל הפרצופים דאותו הפרט:

והנה נודע כי בכל פרצוף יש לו בפרטותו י"ס כנודע. ובתחילה היה כה"ג מתודה ואומר: אנא השם

חטאתי והוא כנגד עבירות שנעשו בשוגג והם כנגד הנה"י דאותו הפרט.

עויתי הוא כנגד עבירות שנעשו במזיד והם כנגד חג"ת דאותו הפרט.

פשעתי הוא כנגד עבירות שנעשו להכעיס ח"ו, והם כנגד חב"ד דאותו הפרט.

וכגון בוידוי הא' שהתודה על עצמו ועל משפחתו שהוא כנגד פר' הנה"י, אזי בודוי שאומר 'חטאתי עויתי ופשעתי' יש לכוין שע"י החטאים האלו נגרם פגם שנסתלקו המוחין והנרנח"י מנרנח"י דנפש, וכן הוא בשאר הוידויים, שנסתלקו המוחין והנרנח"י מנרנח"י דרוח בוידוי הב', ודנשמה בוידוי הג'.

וזה דוגמת הסידור:

וידוי ראשון הוא בנה"י נר"ן דנפש

וְכַךְ הָיָה אוֹמֵר:

אָנָּה הַשֵּׁם. יְהוָה נִצַּח. ג' חמ"ן דג' פר' נה"ס.

זוֹט אֲתִי. וּפְגַמְתִּי בְנֵה"ס דְנֵה"ס וּגְרַמְתִּי לְסַלֵּק הַמוֹחִין וְהַנְּפֹשׁוֹת דְנֵרְנַח"י לְנֶפֶשׁ.

עוֹיְתִי. וּפְגַמְתִּי בְחַג"ת דְנֵה"ס וּגְרַמְתִּי לְסַלֵּק הַמוֹחִין וְהַרוּחֹת דְנֵרְנַח"י לְנֶפֶשׁ.

פְּשֵׁעֵתִי וּפְגַמְתִּי כַח־דְּדֵהִים וּגְרַמְתִּי לְסַלֵּק הַמוֹחִין וְהַנְחִי לְנִרְנַח־י דַּנְפֵּשׁ.
לְפָנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי:

בכח הוידוי והתשובה יכוין לזווג או"א ולהמשיך צל"ם דמוחין דנפש - גה"י דאותו הפרט:
 ובכח התשובה והוידוי נעשה עליית מ"ן וזיווג או"א והולדת צל"ם שלם דנרנח"י דנפש, ובוידוי הב' דרוח, ובוידוי הג' דנשמה. כמו שסידר בסידור:

אֲנִי בְּשֵׁם . יְהוָה (ניקוד ישמחו השמים ותגל הארץ) הוּד

יכוין לזווג או"א להמשיך כלס דמוחין עס נרנח"י דנפש

איהיהיה

אֶהְיֶה אֶהְיֶה

יְהוָה יְהוָה

אֶהְיֶה אֶהְיֶה	אֶהְיֶה אֶהְיֶה	אֶהְיֶה אֶהְיֶה	אֶהְיֶה אֶהְיֶה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֶהְיֶה אֶהְיֶה	אֶהְיֶה אֶהְיֶה	אֶהְיֶה אֶהְיֶה	אֶהְיֶה אֶהְיֶה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֶהְיֶה אֶהְיֶה	אוהויהו אוהויהו	אוהויהו אוהויהו	אוהויהו אוהויהו
יְהוָה יְהוָה	יהוהוהו יהוהוהו	יהוהוהו יהוהוהו	יהוהוהו יהוהוהו

אֶהְיֶה אֶהְיֶה

יְהוָה יְהוָה

ע"י המשכת הצל"ם דמוחין נפרדים הקלי' ונמשכים המוחין והנרנח"י:
 ובכח הולדת צלם המוחין נפרדים הקלי' מהפרצופים ונמשכים המוחין וזה שאמר כפר נא:
 לחטאים בהפרדת הפגם והקלי' מנהי"ם דאותו הפרט.
 לעונות בהפרדת הפגם והקלי' מחג"ת דאותו הפרט.
 ולפשעים בהפרדת הפגם והקלי' מחב"ד דאותו הפרט.
 ובוידוי הא' מנהי"ם חג"ת וחב"ד דנהי"ם, ובוידוי הב' מנהי"ם חג"ת וחב"ד דחג"ת, ובוידוי הג'
 מנהי"ם חג"ת וחב"ד דחב"ד.
 ואז נמשכים הנרנח"י והמוחין לכל פרט, בוידוי הראשון מנרנח"י דנר"ן - י"ס דנפש, בתיבת
 שחטאתי נרנח"י דנפש דנפש לנהי"ם דפר' נהי"ם, בתיבת שעויתי נרנח"י דרוח דנפש לחג"ת דפר'
 נהי"ם, ובתיבת ושפשעתי נרנח"י דנשמה דנפש לחב"ד דפר' נהי"ם.

ועד"ז ממש בוידוי השני מנרנח"י דנר"ן דרוח, ובוידוי השלישי מנרנח"י דנר"ן דנשמה.
 וכך סידר בסידור הק':

כֹּפֶר זֶה לְזוֹטָאִים להפריד הפגם ואחיזת הקלי' מנהי"ס לנהי"ס.

וּלְעוֹזוֹת להפריד הפגם ואחיזת הקלי' מחג"ת דנהי"ס.

וּלְפִשְׁעֵיִם להפריד הפגם ואחיזת הקלי' מחב"ד דנהי"ס.

נְשׂוֹטָאֵתִי

להמשיך המוחין והנפשות דנרנח"י דנפש לנהי"ס דפרלנף הנהי"ס.

אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אוֹהוּיָהוּ אוֹהוּיָהוּ	אוֹהוּיָהוּ אוֹהוּיָהוּ	אוֹהוּיָהוּ אוֹהוּיָהוּ
יְהוּה יְהוּה	יְהוּוּהוּ יְהוּוּהוּ	יְהוּוּהוּ יְהוּוּהוּ	יְהוּוּהוּ יְהוּוּהוּ

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוּה יְהוּה

וּנְשִׁיעֵיִתִי

להמשיך המוחין והרוחות דנרנח"י דנפש לחג"ת דפרלנף הנהי"ס.

אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוּה יְהוּה	יְהוּה יְהוּה	יְהוּה יְהוּה	יְהוּה יְהוּה

וּנְשִׁפְשֵׁתִי

להמשיך המוחין והנח"י דנרנח"י דנפש לחב"ד דפרלנף הנהי"ס.

אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוּה יְהוּה	יְהוּה יְהוּה	יְהוּה יְהוּה	יְהוּה יְהוּה

לְפָנַיךָ אֲנִי וּבֵיתִי כִּכְתוּב בְּתוֹרַת מִשְׁהַ עֲבָדְךָ

כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל

זוֹטָאֵתֵיכֶם לְפָנַי יְהוָה יֵאָהֲרוֹזְתִּי

אחר שנמשכו המוחין והגרנה"י ונשלם הפרצוף כבראשונה מכוונים לשמות מ"ב של הפרצופים כנז' בפרע"ה ובסידור הק':

והנה מצינן בסידור הק' שכתב לכוין אחר הוידוי הראשון לשם מ"ב דאנא בכח, ולשם מ"ב דמ"ה, ואחר הוידוי השני לכוין שוב לשם מ"ב דאנא בכח, ולשם מ"ב דס"ג, ואחר הוידוי הג' לשם מ"ב דאהי"ה דאלפין ולשם מ"ב דע"ב.

ונראה לבאר, כי עתה שחזרו האורות והרנח"י להתפשט כבתחילה אחר שנסתלקו מחמת הפגם, מעלים את הפרצופים ע"י שמות מ"ב הנז'.

ב' הויו"ת שיש בתפילת 'עבודת כהן גדול' יש לכוין בהם בניקודים מיוחדים אותם כיון הכהן גדול כאשר נסדרו בסידור הק':

והנה בסידור הק' סידר מרן לכוין ב' ההויו"ת שבסדר העבודה, והויו"ת אלו היו יוצאים מפי כה"ג בקדושה ובטהרה, והם כנגד י"ס מתתא לעילא באופן כזה:

הויו"ה א' **בנצח** בניקוד קמץ צירי קמץ חיריק כזה: **יְהוֹה**

הויו"ה ב' **בהוד** בניקוד חיריק קמץ שבא קמץ כזה: **יְהוֹה**

הויו"ה ג' **ביסוד** בניקוד חיריק חולם צירי סגול כזה: **יְהוֹה**

הויו"ה ד' **מלכות** בניקוד קובוץ קמץ שבא פתח כזה: **יְהוֹה**

הויו"ה ה' **בחסד** בניקוד שבא קמץ חולם חיריק כזה: **יְהוֹה**

הויו"ה ו' **בגבורה** בניקוד שבא חולם חיריק קמץ כזה: **יְהוֹה**

הויו"ה ז' **בת"ת** בניקוד סגול פתח חיריק קובוץ כזה: **יְהוֹה**

הויו"ה ח' **חכמה** בניקוד שבא פתח קובוץ פתח כזה: **יְהוֹה**

הויו"ה ט' **בינה** בניקוד שבא קמץ קובוץ סגול כזה: **יְהוֹה**

הויו"ה י' **דעת** בניקוד שבא פתח סגול חיריק כזה: **יְהוֹה**

ברכת כהנים נעשה גם הוא כסדר הרגיל רק בבחי' הפרצופים שכנגד אותו הפרט:

וגם בתפילת מוסף נוהגים שהכהנים נושאים את כפיהם, ויש לכוין להמשיך את המוחין המקיפים דל"ם דאבא דפרטות המוחין דכתר דאו"א ע"י דנקודה ה', ופרטי כוונותיהם ביארנו באורך בספרנו נקודות הכסף חלק ב', עיי"ש.

אחר חזרת הש"ץ יאמר קדיש שלם בכוונות התקרבות עולמות בי"ע לאצילות:

ואחר חזרת הש"ץ יאמר קדיש שלם, וענינו שמאחר ובזיווג הנעשה בתפילת העמידה נתרחקו עולמות בי"ע דאצי' ממקומם שבמרכז האצי' לצדדי האצילות, כי אין דרך ארץ לעמוד שם, וע"י הקדיש הנאמר עתה, יש לכוין לקרב את העולמות הנז' ממקומם שבצדדי האצילות להחזירם למרכז האצי', והיות ולא נתגלו שמות המ"ב שיש לכוין כמו שנתגלה ענינם בחול, יש לכוין הענין בלי שמות המוחין כנודע מסדר קדישי השבת ויו"ט.

יאמר אין כאלוקינו ועלינו:

הנה נודע כי בנוסח האשכנזים א"א אין כאלוקינו ועלינו כנז' במטה אפרים (תרכ"א סימן ח"י). וטעם הדבר עיי"ש. אמנם עפ"י סודן של דברים נהגו לומר אין כאלוקינו וקטורת לטעם שלא יתאחזו הקלי' בשפע היורד מהתפילה, וכן אומרים קדיש דיתמי, ואחריו עלינו לשבח לדחות הקלי' ולהמשיך אורות המקיפים הנוגעים לתפילה זו כמו שנוהגים בכל שבת ויו"ט, וכן סידרו סידורי הרש"ש לנוסח עדות המזרח, וכן סידרנו בסידורינו.

סדר כוונת תפילת מנחה דיוהכ"פ:

טרם תפילת מנחה יאמר לשם יחוד כסדר כל תפילה:

וטרם תפילת מנחה יאמר לשם יחוד כסדר כל תפילה, ומקורו מסיפורו דמרן (סידור הנדפס ח"ג דף ט' ע"ב וח"ד דף ב' ע"ב), שסידר לאומרו קודם תפילות מעריב ושחרית דש"ק ועוד, והעתקנו לשון קודשו רק שכתבנו לשם יחוד וכו' הנה אנחנו באים להתפלל תפילת מנחה דיום הכיפורים וכו'.

בתפילת הלחש דמנחה נמשכים המוחין דה"פ ישו"ת לה"פ בינה, ובתפילת החזרה המוחין דפר' נה"י וחג"ת ודעת דאו"א ע"י לפר' נה"י וחג"ת ודעת דפר' חכמה דזו"ן דנקודה ד':

ונבוא להזכיר שבתפילה זו נבררים ונתקנים בתפילת הלחש בירורי פר' נה"י וחג"ת וכח"ב דה"פ בינה, ובתפילת החזרה בירורי נה"י וחג"ת דה"פ חכמה, דזו"ן דנקודה ד' דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים, ונמשכים להם המוחין מה"פ ישו"ת (לחש), ומנה"י וחג"ת ודעת דאו"א ע"י (חזרה) דנקודה ד'.

ותחילת בירורם מבי"ע כבר נעשה בתפילת שחרית כאמור לעיל בקרבנות זמירות ויוצר, עם עולמות בי"ע דאצי' דפרטותם והגיעו בק"ש דיוצר בתיבת אחד לאצי', וכבר נולד צלם דמוחין דגדלות שבהם, והמוחין דו"ק דגדלות דצ' דתבונה (לחש) ודאימא (חזרה) נמשכו בז"א דבחינתם.

ואחר ק"ש ירדו עולמות בי"ע חזרה לעולם הבריאה ועלו עם בירורי הפנים שבהם להיכל ת"ת, ובעזרת להיכל ק"ק.

תחילה יאמרו הקרבנות אשרי ובא לציון, ואחריהם קדיש דבריאה, קריאת התורה:

ותחילה כפי הנראה מסדר כל השנה יאמרו סדר הקרבנות בכוונותיהם הנוגעים לכל יום, ואח"כ אשרי ובא לציון בכוונותיהם, ואח"כ הקדיש דבריאה להעלות את עולמות העשיה והיצירה לבריאה, ואח"כ הוצאת ס"ת וקריאת התורה, והחזרתו לארון הקודש.

קודם העמידה יאמר הש"ץ קדיש וענינו:

ואז יאמר הש"ץ חצי קדיש וענינו להעלות את עולמות בי"ע הנז' דאצי', לאצי'. ומאחר ולא נתגלו שמות מ"ב שבו יאמרם בכוונותיהם בלי שמות המוחין כקדישי שבת ויו"ט.

בתפילת המנחה דיוהכ"פ שונה תפילת העמידה דלחש מתפילת העמידה דחזרה בענין תיקון הבירורים והמשכת המוחין דגדלות:

והנה נתבאר כי בתפילת המנחה דיוהכ"פ נשתנו סדרי כוונות תפילת הלחש מתפילת החזרה, כי בתפילת הלחש דמנחה בסדר העמידה, נמשכים שארית המוחין דגדלות דאחור ובנין זו"ן דאחור, ונסירתם ותיקון בירורי הפנים והמשכת המוחין דגדלות דפנים וזיווגם עם סדר הוידוי הכל כסדר שנתבאר לעיל, רק שהוא בבחי' המוחין דה' פר' ישו"ת דנקודה ד' הנמשכים לה' פר' בינה דזו"ן דנקודה ד', ובתפילת חזרה דמנחה נמשכים המוחין דב' פר' נה"י וחג"ת ודעת דאו"א ע"י דנקודה ד' לפר' נה"י וחג"ת ודעת דחכמה דזו"ן דנקודה ד'.

בהמשכת המוחין די'סו"ת מכוונים גם את המשכת ודחיית המוחין דקטנות:

והנה נודע כי בהמשכת המוחין דכל פרט, יש לכ"א בפרטות מוחין דעיבור ויניקה וגדלות. והמוחין דעיבור ויניקה נק' בכללות מוחין דקטנות.

אמנם סדר כוונת ודחיית המוחין דקטנות הוא רק בעת המשכת המוחין די'סו"ת, ובעת המשכת המוחין דאו"א עי' או המוחין דא"א אין מכוונים כוונת דחיית המוחין דקטנות.

ועיין בספרנו (ח"ו עמ' 520) שם הארכנו לבאר (בסדר כוונות פדיון נפש) הטעם בזה עם כל המקורות.

ועתה בתפילת המנחה דלחש דיוהכ"פ בה נמשכים המוחין דה"פ יש"סו"ת, יש לכוין בהם את סדר דחיית המוחין דקטנות בחלוקתם כסדר הנודע בתיבות האל לגרון, הגדול והגבור והנורא לחג"ת, גומל לב"ש התחתונים דת"ת, קונה הכל ליסוד, שים שלום לראש הבריאה.

אחר חזרת הש"ץ יאמר קדיש שלם בכוונות התקרבות עולמות בי"ע לאצילות:

ואחר חזרת הש"ץ יאמר קדיש שלם, וענינו שמאחר ובזיווג הנעשה בתפילת העמידה נתרחקו עולמות בי"ע דאצי' ממקומם שבמרכז האצי' לצדדי האצילות, כי אין דרך ארץ לעמוד שם, וע"י הקדיש הנאמר עתה, יש לכוין לקרב את העולמות הנז' ממקומם שבצדדי האצילות להחזירם למרכז האצי', והיות ולא נתגלו שמות המ"ב שיש לכוין כמו שנתגלה ענינם בחול, יש לכוין הענין בלי שמות המוחין כנודע מסדר קדישי השבת ויו"ט.

סדר כוונת תפילת הנעילה דיוהכ"פ:

טרם תפילת הנעילה יאמר לשם יחוד כסדר כל תפילה:

וטרם תפילת הנעילה יאמר לשם יחוד כסדר כל תפילה, ומקורו מסידורו דמרן (סידור הנדפס ח"ג דף ט' ע"ב וח"ד דף ב' ע"ב), שסידר לאומרו קודם תפילות מעריב ושחרית דש"ק ועוד, והעתקנו לשון קודשו רק שכתבנו לשם יחוד וכו' הנה אנחנו באים להתפלל תפילת הנעילה **זיום הכיפורים** וכו'.

בתפילת הלחש דנעילה נמשכים המוחין דג"פ חו"ב וכתר דאו"א עי' לחו"ב וכתר דפר' חכמה דזו"ן דנקודה ד', ובתפילת החזרה המוחין דב"פ א"א עי' דנקודות ד' וה' לב' פר' כתר דזו"ן דנקודות ד' וה':

והנה **בתפילת הלחש דנעילה** נתקנים בתפילת הלחש בירורי פר' חו"ב וכתר דפר' החכמה דזו"ן דנקודה ד' ונמשכים להם המוחין דגדלות מחו"ב וכתר דאו"א עי'.

ובתפילת החזרה נתקנים בירורי ב"פ נה"י וחג"ת דפר' הכתר דזו"ן דנקודות ד' וה', ונמשכים להם המוחין דגדלות מב"פ א"א דנקודות ד' וה'.

ותחילת בירורם מבי"ע כבר נעשה בתפילת שחרית כאמור לעיל בקרבנות זמירות ויוצר, עם עולמות בי"ע דאצי' דפרטותם והגיעו בק"ש דיוצר בתיבת אחד לאצי', וכבר נולד צלם דמוחין דגדלות שבהם, והמוחין דו"ק דגדלות דצ' דאימא ודנוק' דא"א נמשכו בז"א דבחינתם.

ואחר ק"ש ירדו עולמות בי"ע חזרה לעולם הבריאה ועלו עם בירורי הפנים שבהם להיכל ת"ת, ובעזרת להיכל ק"ק.

קודם העמידה יאמר הש"ץ קדיש וענינו:

וטרם תפילת העמידה יאמר הש"ץ חצי קדיש וענינו להעלות את עולמות בי"ע הנז' דאצי', לאצי'. ומאחר ולא נתגלו שמות מ"ב שבו יאמרם בכוונותיהם בלי שמות המוחין כקדישי שבת ויו"ט.

בתפילת הנעילה דיוהכ"פ שונה תפילת העמידה דלחש מתפילת החזרה בענין תיקון הבירורים והמשכת המוחין דגדלות:

והנה נתבאר כי בתפילת הלחש דנעילת יוהכ"פ נשתנו סדרי כוונות תפילת הלחש מתפילת החזרה, כי **בתפילת הלחש דנעילה** בסדר העמידה, נמשכים שארית המוחין דגדלות דאחור ובנין זו"ן דאחור, ונסירתם ותיקון בירורי הפנים והמשכת המוחין דגדלות דפנים וזיווגם עם סדר הוידוי הכל כסדר שנתבאר לעיל, רק שהוא בבחי' המוחין דחו"ב וכתר דפר' או"א עי' דנקודה ד' הנמשכים לפר' חו"ב וכתר דפר' החכמה דזו"ן דנקודה ד', **ובתפילת חזרה דנעילה** נמשכים המוחין דב' פר' נה"י וחג"ת דא"א דנקודות ד' וה' לפר' נה"י וחג"ת דכתר דזו"ן דנקודות ד' וה'.

בענין החותם הנעשה בנעילה ענינו וביאורו והמסתעף:

סדר תיקון יסוד הנוק' הנעשה בכל יום:

הנה נודע מכ"מ בדב"ק של הרב ובפרט בע"ח שער כ' פ"ט, כי אחר שנמשכו המוחין דגדלות דאחור לז"א, מאיר הז"א מהם לנוק' ובונה אותה בסדר הא"ט ב"ח, ובתיבות לבני בניהם נבנה כלי יסודה, ובתיבת למען שמו כלי מלכותה.

ואז מקבלת מז"א ליסודה כ"ב אותיות דלת וציר א' לצורך כלי המ"ן ששם, ומנצפ"ך א' שהוא המ"ן, והוא הארת המוחין דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן.

ואח"כ בתיבת באהבה מסתלקים המוחין דגדלות דאחור מז"א, ונמשכים המוחין דבינות וגבורות בנוק' וננסרת ממנו, ואז מקבלת מאימא כ"ב אתוון ודלת וציר ב' עבור כלי המ"ן שבה ונעשית ם סתומה, וגם מנצפ"ך ב' בסדר המ"ן שבה. והוא המשכת עצמות המוחין דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן.

ואח"כ עולים זו"ן לחיק או"א ומזדווגים ונותן הז"א לנוק' כלי ורוחא שהם בחי' המוחין דמ"ה דב"ן. ובזיווג להולדה נותן לה הז"א את המוחין דמ"ה דמ"ה.

זו"ן דנקודה ד' בבחי' החיצוניות נתקנו בקומת האחור שבהם וננסרו וקיבלה הנוק' את ב' החותמות, ועתה בתפילת הנעילה מקבלת הנוק' דבחינתם את החותם מכלי זה"י דאימא ליסודה לשומרה מאחיזת הקלי':

והנה ביארנו לעיל כי בכל שנה מר"ה ועד שמיני עצרת נתקנים זו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים והם מבחי' חיצוניות דנקודה ד'. עיין בסה"ק בפתח עינים (דף צ"ט ע"א וב').

וסדר תיקון הנוק' דבחינתם בסדר שנתבאר לעיל נעשה באופן כזה, בתפילות שחרית דב' הימים דר"ה עלו בירורי זו"ן הנ"ל (שנחלקים לשהה בחי' פו"ח כנודע) מבי"ע וקיבלו מוחין דגדלות דאחור, ונבנו בקומת האחור שבהם, ובתיבות 'לבני בניהם' ו'למען שמו' נבנו כלי היסוד והמלכות דנוק' דבחינתם בסדר הא"ט ב"ח כנודע, ואז בתיבות למען שמו נותן הז"א לנוק' כ"ב אתוון ודלת וציר ומנצפ"ך א', ובתיבת באהבה מתחיל הנסירה שבהם, והוא כי מסתלקים המוחין מז"א ונמשכים בנוק' וננסרת בכתר וחכמה.

וכתב בקונטרס 'פרי עץ הגן' כי יש לכוין טרם זכרנו להמשיך מאימא כ"ב אתוון ודלת וציר ומנצפ"ך ב' ועי"כ נעשית ם סתומה.

וטעם כוונה זו דווקא בעת ההוא ולא בסיום הנסירה בערב יוהכ"פ הוא, כי אחר תקיעת שופר חוזרים המוחין להתפשט בז"א, והוא נותן לנוק' את הגבורות והוא נסירה ממותקת, נמצא כי העת היחיד שבו מסתלקים ממנו המוחין וניתנים אליה הוא בתחילת הנסירה בתיבת באהבה דימים א' וב' דר"ה ולכן אז יש לכוין כוונה זו.

ונמצא כי עתה ביוהכ"פ כבר נבנו זו"ן דנקודה ד' דבחי' החיצוניות בכל קומתם דאחור וננסרו, וגם נתקנו כלי יסודה ומלכותה הן ממה שנבנו בא"ט ב"ח, והן ממה שקיבלה דלת וציר ומנצפ"ך א' מז"א, וב' מאמא, ואח"כ בימים שבנתיים ובסוכות ימשכו המוחין דפנים ובשמיני עצרת יזדווגו.

בביאור החותם הנמשך בתפילת הנעילה מה ענינו:

ומבאר הרב שיש בחי' נוספת שנמשכת לתיקון יסוד ומלכות דנוק', והוא חותם הנמשך מהארט כלי הנה"י דאמא לנוק' לשומרה מאחיזת הקלי' והחיצוניים, והוא נמשך בב' אופנים, בחי' א' בעת תפילת הנעילה ליסודה, ובחי' ב' בליל הו"ר בקריאת משנה תורה למלכותה.

ונבוא לבאר תחילה את החותם הא' הנמשך ביסודה בתפילת הנעילה דיוהכ"פ כדמבאר בשעה"כ דרוש ה' דיוהכ"פ וזלה"ק:

בענין החתימה שאנו מזכירין בתפלת הנעילה, ובו יתבאר מאמר חז"ל ג' ספרים נפתחי' זר"ה א' של לדיקים גמורים, וא' של רשעים גמורים, וא' של צינונים. והנה של צינונים נכתבים זר"ה ונחתמין ביוה"כ ולכן זר"ה אומרים כתבנו לחיים וכתוב לחיים טובים כו' זכר ונכתב, וביום הכיפורים נעילה אומרים חתמנו לחיים וחתום לחיים זכר ונחתם לחיים כו'.

ונמצא כי החותם הזה הנו' אינו בחי' היסוד שלה ממש אבל הענין הוא צסוד גן נעול אחתי כלה גל נעול מעין חתום והענין הוא כי מפחד החיצונים שלא יתאחזו שם לב' טעמים האחד הוא לפי שהנקה כולה דינים אשר החיצו' אין להם אחיזה אלא בדינין. ועוד לפי שרחל היא העשירית התחתונה שכל עולם האצילות ולכן היה יכולת אל החיצונים להתאחז ביסוד שלה שהוא פתחה של רחל שמש יוא כל השפע צסוד לפתח חטאת רוצץ ולכן הוצרך להגות צסוד ההוא שבה חותם א' לשמור המקום ההוא מן החיצונים שלא יכנסו שם כדרך כל האדם השומר איזו דבר ע"י החותם הנחתם צו חמ"ש גן נעול אחתי כלה כי זאת הכלה הנקרא רחל היא נעולה והמעיינ שבה שהוא היסוד הממשך מ"ג הוא חתום ע"י חותם א' כדרך הכלה דאוגרת פתח' לצעלה לצל ישלט שם זר צה עד שחזווג בצעלה וכו'.

והנה החותם הזה ניתן צסוד שבה מן אימא עזמה מנה"י שבה כמו שיתבאר וכו'.

הנה נודע כי המוחין דז"א הם צחינת אורות צלצד והם מתלבשין תוך הכלי' של נה"י דאימא כי האורות של נה"י דאימא עלו למעלה כנו' צסוד פסוק אדם כי ימות צאל וארו"ל אין התורה מתקיימת אלא צמי שממית עזמו עליה, ואח"כ נכנסין נה"י דאימא תוך הכלים דצ"ד דז"א הנקרא תלת חללי גולגתא.

והנה אימא נק' אה"ה וכל ספירה מי' ספירות יש צה שם אה"ה וג' אה"ה אשר צג' ספי' קו ימין שבה שהם חמ"ן הם צמילוי יודין העולה קס"א, ושל קו שמאל שבה שהם צג"ה הם צמילוי אלפין העולה קמ"ג, ושל קו אמנעי שהם דת"י הם צהה"ן העולה קנ"א.

ונמצא כי צנה"י שלה יש ג' אה"ה דיודין ואלפין ודהה"ן, ונמשכת הארה מן ג' אה"ה האלו צסוד דרחל ונעשה צה בחי' החותם הנו'. כי הנה ג' שמות אה"ה הנו' צמילוי יודין אלפין והה"ן הם צג" חותם.

והרי נתבאר טעם ו' למה נקרא חותם והענין הוא כי להיות כי הארה זו היא מנה"י דאימא עילאה ונודע שאין החיצונים נאחזים צג"ר מצינה ולעילא, ולכן הארה זו הניתנת צסוד שבה נעשה חותם (דאימא) השומר את החיצונים מלכנס שם.

הרי שמלבד מה שנבנו ספירות יסוד ומלכות דנוק' מן הגבורות בסדר הא"ט ב"ה, וקבלה הנוק' כ"ב אתוון ודלת וציר ומנצפ"ך א' מז"א, ובעת הנסירה כ"ב אתוון ודלת וציר ומנצפ"ך ב' ונעשתה ס סתומה ויש בה עתה כלי המ"ן והמ"ן עצמם, צריכה לקבל הארה נוספת מיוחדת מכלי הנה"י דאימא הבאים עם המוחין דז"א בסוד חותם ליסודה לשמור את השפע מאחיזת הקלי' שלא יוכלו להכנס שם ולהתאחז ח"ו, וחותם זה הוא הנמשך בתפילת הנעילה.

בישוב דברי הרב בכמה מקומות שנמשכים ה"ג בה' תפילות ואה"כ בא החותם דנעילה:

אמנם יש להבין מהו שכתב הרב בכ"מ, ונביא מקום א' מהם והוא בשעה"כ דרוש ג' דסוכות (דף ק"ד ע"ב) שם כתב וזלה"ק:

וציוה"כ כבר הי"ס שלה נספרו מעוה"כ ולכן בתחילת ליל יום זה עולה מדריגה אחר מדריגה אל אימא עילא' בקדרה' תפלות כנ"ל ובחזרת מוסף אז נגמר עלייתה שם. וענין עליית' שם הוא בסוד ויזן ה' אלקים את הכלע כו' כי שם היא מתקשטת בקישוטין ולוקחת ה"ג מן אימא עזמה שלא ע"י ז"א כמו עד עתה צר"ה ונעילה נעשה גם החותם של היסוד שזה שהוא הכלי שבו נתונין המ"ג שהם ה"ג שלקחה מאימא וכבר נתבאר לעיל כי החותם הזה איננו היסוד עצמו שזה:

הרי שבתחילה כתב שנוק' שנסתיימה נסירתה בערב יוהכ"פ, והכוונה לנוק' דנקודה ד' מבחי' החיצונית, היא העולה ביוהכ"פ ולוקחת מאימא ה"ג עד תפילת מוסף דיוהכ"פ, ובתפילת הנעילה מקבלת את החותם מאימא, וצריך להבין דאחר שנוק' זו דנקודה ד' דבחי' החיצונית כבר נבנתה בכל קומתה דאחור ונסרה, מה הם ה"ג אלו שצריכה לקבל עד תפילת מוסף.

וכן מהו שכתב דייקא עד תפילת מוסף, ובריש דרוש ד' דיוהכ"פ (דף ק"ב ע"ב) כתב הרב וזלה"ק:

והנה ציוה"כ צריכה נוקבא דז"א אחר שכבר נגמר נסירתה לעלות עד אימא עילאה להתעטר ולהתקשט שם בקישוטין כנודע, ואז לוקחת ה"ג מנצפ"ך מן אימא עזמה שלא ע"י ז"א ולוקחת ע"י ה' עיניים הנז' מאכילה ושתיה כו' וע"י ה' קולות דה' תפלות דיוה"כ כנ"ל באורך.

הרי שקבלת ה"ג אלו צריכה להעשות ע"י ה' תפילות יום הכיפורים דייקא ולא רק עד תפילת מוסף והוי שתי השמועות סתרי אהדדי.

רבינו השמן ששון מלמדנו שקבלת ה"ג שבדברי הרב הוא לשון הערכין למוחי' שמקבלים זו"ן דנקודות ד' דבחי' הפנימיות, ונקודה ה':

ורבינו השמן ששון בספרו (ח"ג דף קל"א ע"א וע"ד) מבאר, שענין ה"ג שמקבלת הנוק' בעלייתה עד אימא הכוונה למוחי' הנמשכים לזו"ן דנקודה ה' הנק' בערכין נוק' בעת עלייתם לאו"א הנק' בערכין אמא. כי מאחר זו"ן דנקודה ה' נרמזו בנוק' והיא עיקר בנינה מהגבורות ע"כ קורא בלשון מושאל למוחי' הנמשכים בהם גבורות.

ולפי"ז נבין שמ"ש הרב שהנוק' שננסרה עד ערב יוהכ"פ, צריכה לעלות ביוהכ"פ עד מוסף ולקבל ה"ג, ואח"כ בנעילה חותם מאימא ליסודה, דברי עירובין שנו כאן כי הרב כדרכו בקודש מעלים הדברים ויש כאן כמה מיני בחינות ואלו הם:

א. נוק' דנקודה ד' מבחי' החיצונית. שננסרה עד יוהכ"פ, וביוהכ"פ צריכה לקבל חותם מאימא ליסודה, והוא שכתב בשעה"כ שנוק' שננסרה עד ערב יוהכ"פ צריכה לקבל חותם מאמא.

ב. זו"ן דנקודה ד' מבחי' הפנימיות. שנתקנים בתפילת מנחה לו"ח, ולחש דנעילה, ובכל תפילה מקבלים מוחין דאחור ונבנים באחור וננסרים ונמשכים להם מוחין דפנים, וקיבלה הנוק' דבחינתם בכל בחינה שבה ב' דלתות וב' צירים וב' מנצפ"ך, א' מז"א בתיבות למען שמו, והב' בתיבת באהבה וצריכה גם היא בתפילת הנעילה לקבל חותם מאימא.

ג. זו"ן דנקודה ה'. העולים בסדרי התפילות ממדרגה למדרגה עד תפילת מוסף, ובכל תפילה מקבלים מוחין דאחור ונבנים באחור וננסרים ונמשכים להם מוחין דפנים, וקיבלה הנוק' דבחינתם בכל בחינה שבה ב' דלתות וב' צירים וב' מנצפ"ך, א' מז"א בתיבות למען שמו, והב' בתיבת באהבה, וצריכה גם היא בתפילת הנעילה לקבל חותם מאימא. והוא שכתב הרב שהנוק' עולה עד מוסף ומקבלת ה"ג שהכוונה למוחי' דגדלות, ואח"כ בתפילת הנעילה מקבלת הנוק' דבחינתה חותם מאימא.

לסיכום הדברים, נוק' דכל הבהינות מקבלים את חותם הנעילה:

ולסיכום הדברים נבין שחותם הנעילה ענינו לכל בחי' הנוק' שעוסקים בהם עתה כדכתב רבינו השמן ששון בספרו (ח"ג דף קל"ג ע"ד) וזלה"ק:

ודע לחותם הנחתם ציוה"כ הוא לנוק' לכל פרט, בין הנוק' נקודה ה' העולה מתחיל ליל יוה"כ עד המנחה כנז' לעיל דרוש ד', ובין נוק' דנקודה ה' המתחיל לעלות עם ז"א הנקראים זו"ן נקודה ד' ז"א דכללות האזי' ועיין לעיל אות י"ב ומשם תבין זה, והרצ יפה שעה זלה"ה לא הלך זשיטה זאת ואני כל מה שכתבתי למדתי מתורתו של הרב שר שלום זלה"ה אשר כתב בספרו הטור נהר שלום ובסדרו אשר סידר לכיון בכל יום בסדר העמידה ופשוט הוא לעובדי ה' זכונה:

סדר כוונת חותם הנעילה מהסידור הק':

ונביא עתה את סדר כוונות חותם הנעילה בסידור הק' בברכת שים שלום אחר כוונות הזיווג:

בנעילת יוה"כ"פ:

יכוין להמשיך מנה"י דאימא קס"א קמ"ג קנ"א מלוצשים צאורות דנה"י דז"א לסקוד דנוק' חל, ולהמשיך בתוכס כללות ה"ג מנפ"ך שנתפשטו צה"ק ולחותמם בג' אה"ה הנז' העולים חותם

אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא אלף הה יוד הה
מונצפך

בנידון אימתי יש לכיון את החותם האם בלחש והזרה דנעילה או רק בחזרת הנעילה:

ונכנס עתה לבית הספק בענין חותם זה דתפילת הנעילה אימתי יש לכוונו, האם בתפילות הלחש והחזרה דנעילה או שמא בתפילת החזרה בלבד.

וצדדי הספק הם, האם נאמר שכיון שכתב הרב בשעה"כ דרוש ה' דיוהכ"פ שבתפילת הנעילה יש לכיון את החותם לא שנא בין תפילת הלחש לתפילת החזרה ויש לכיון בשניהם כאשר מבאר רבינו השמן ששון בספרו פתח עינים (דף ק' ע"ב), או שמא יש לומר שכיון שחותם זה הוא עבור כל הפרצופים שנתקנו עד עתה והם פר' זו"ן דפנימיות וחיצוניות דנקודה ד' וה', אזי אחר תיקון כולם בסיום תכלית עלייתם שיכולים לעלות שהוא בסיום חזרת הש"ץ דתפילת הנעילה, וכן אחר זיווג זו"ן דנקודה ד' עם זו"ן דנקודה ה' בקדושת כתר דמוסף, אז יבוא העת לכיון חותם זה מאימא לשמור השפע מאחיזת הקלי' והחיצוניים שלא יתאחזו בהם, ולא שייך לכוונו בלחש דנעילה שעדיין לא נשלמו כל הפרצופים.

ובסידור היר"א (ח"ג דף 696) סידר לכיון החותם הנז' בתפילת הנעילה ולא כתב בלחש או בחזרה, וכן בסידור הרב דרזי זצ"ל, סידר בין בלחש ובין בחזרה, אמנם בסה"ק זמרת הארץ בסופו בקונט' קרבן אהרן לרבינו אביגדור עזריאל כתב לכיון החותם בחזרת הנעילה בלבד והביאור לזה יובן כמו שכתבנו, ובסידורנו סידרנו כוונת החותם בחזרה והבוחר יבחר. ועי"ע בסה"ק זמרת הארץ (אות ע"ב).

בחזרת הש"ץ בכתר דנעילה מזדווגים זו"ן דנקודה ד' הנק' ז"א עם זו"ן דנקודה ה' הנק' נוק':
כתב בסידור היר"א (ח"ג עמ' 656), וכן בספה"ק פרי עץ הגן בקונט' אור החיים (עמ' רכ"ח),
 שבקדושת כתר דנעילה יש לכיין לזווג את זו"ן דנקודה ד' הנק' ז"א עם זו"ן דנקודה ה' הנק' נוק'.

ובסה"ק זמרת הארץ לרבינו מוהר"א עזריאל זצ"ל תלמידו של מרן (אות ע"ב) מבאר, שכל הזיווגים
 הנעשים בתפילות יום הכיפורים הם דיעקב ורחל, וזאת לטעם שבכל תפילה מזדווגים זו"ן דאותה
 התפילה שהיא פרט דאותה הנקודה כגון בתפילת מעריב דליל יום כפור מזדווגים יעקב ורחל דפרטות מל'
 דנקודה ה', ומכיון שתכלית תפילות היום הוא שישתוו זו"ן הכוללים שהם זו"ן דנקודה ד' הנק' ז"א עם
 זו"ן דנקודה ה' הנק' נוק', ועתה עסקינן בא' מהפרטים שבהם ע"כ הזיווגים כולם הם ביעקב ורחל, יען
 לא נשתוו זו"ן האמורים, עד חזרת הש"ץ דנעילה בה נשתוו זו"ן הכוללים שהם זו"ן דנקודה ד' הנק'
 ז"א עם זו"ן דנקודה ה' הנק' נוק', ע"כ מזדווגים הם בכתר דנעילה בשמע ישראל וכו'.

בסיום תפילת הנעילה יאמרו הש"ץ והקהל ז"פ ה' הוא האלקים וענינו:

בסיום תפילת הנעילה מבאר הרב שיש לומר ז"פ ה' הוא האלקים.

אופן אמירתו:

ואופן אמירתו מבאר הרב בשעה"כ דרוש ד' דיוהכ"פ וזלה"ק:

זו"ס מה שנהגו לומר אחר תפילת הנעילה ז"פ ה' הוא האלהים, והש"ץ אומר פ"א והקהל עונים אחריו וכן
 עד ז"פ, ואע"פ שאנו כופלים בכל פעם ה' הוא האלהים ה' הוא האלהים לפעם א' תחשב כמ"ס.

והוא שאופן אמירתו הוא, בתחילה אומר הש"ץ ה' הוא האלקים ב"פ ונחשב לפעם אחת, ואח"כ עונים
 הקהל ה' הוא האלקים ב"פ ונחשב ג"כ לפעם אחת, כך נעשה סדר האמירה ז' פעמים.

סוד אמירתו:

וסוד אמירתו מבאר הרב בהמשך הדרוש וזלה"ק:

והענין הוא כי הנה שמעתי ממורי ז"ל כי ה' הוא צעתיקה והאלהים צו"א כנו' צאדרת נשא. גם שמעתי
 ממנו כי יהיה צו"א ואלהים צנוק' ונלע"ד שתישצו צ' הדרכים האלו עם מה שנתבאר אח"כ צענין ציאר
 כונת ה' הוא האלהים ונמצא כי ה' הוא האלהים הנאמר בתחילה הוא כנגד ז"א הנק' הויה שעלה עד
 מקום נוקצא הנקראת אלהים צערך ז"א, ואח"כ כופלים פעם צ' ה' הוא האלהים כנגד עתיקה קדישא
 הנקראת ה' אשר עתה נעשה אלהים ע"י עליית ז"א ותרין נוקצין דיליה ואימא עילאה שם צעתיקה כי כלם
 נקראים אלהים כנודע. ונמצא כי אעפ"י שאנו כופלין אותם בכל פעם עכ"ז לפעם א' יחשב, ונמצא כי י"ד
 פעמים ה' הוא האלהים אינם רק ז"פ צלצד:

ונחזור לבאר ענין ה' הוא האלהים כי הנה אלהים הוא נוק' ויהו"ה הוא דכורא והקטן נתלה בגדול והלו"ל
 אלהים הוא יהו"ה וא"כ למה אנו אומרים יהו"ה הוא האלהים. אצל הענין יוצן עם הנ"ל כי הנה ציוה"כ
 עלתה רחל עד חזרת המוסף בכתר דאימא ואז ז"א הוא טפל אליה כי הוא לא עלה כלל והיא עלתה כל
 המדרגות ההם, ועתה אחר המנחה והנעילה אשר עלה ז"א עד מקום נוק' והשווה אליה לכן אומרים ה'
 שהוא ז"א עלה עד מקום עליית נוקצא הנק' אלהים. ונלע"ד כי כפי זה היה ראוי לאמור אחר תפילת לחש
 דנעילה ולא אחר החזרה, ואפשר כי הטעם הוא שלא להפסיק צין הלחש והחזרה. גם יוצן ע"ד הנלע"ד
 שכתבתי לעיל כי צ' כוונות נכללו כאן ענין זו"ן וענין ז"א ועתיקה וכיון שאין עליית ז"א צעתיקה עד אחר
 החזרה לכן אומרים ה' הוא האלהים אחר חזרת העמידה:

והוא שסוד אמירתו בכפל הוא, שבתחילה עלתה הנוק' שהיא זו"ן דנקודה ה' עד הגיעה בתפילת החזרה דמוסף לכתר דאו"א עי', ואח"כ בתפילת לחש וחזרה דמנחה ולחש דנעילה הגיע גם ז"א שהוא זו"ן דנקודה ד' עד שם, וזה שאומרים ה' שהוא הז"א עלה עד המקום שעלתה הנוק' הנק' אלקים במקום כתר דאו"א עי'.

ואח"כ עלו כולם בחזרת הנעילה לנה"י וחג"ת דא"א, ואז נקרא ה' שהוא א"א הוא האלקים נעשה אלקים ע"ש שכולם עלו עד אליו.

ונמצא שאמירת ה' הוא האלקים ב"פ, בפעם הא' מרמז על עליית הז"א לאותו מקום שעלתה הנוק' שהוא בכתר דאו"א עי', והפעם הב' עליית כולם לא"א שאז א"א שהוא ה' נעשה אלקים ע"ש שכל הבחי' שתחתיו הנק' אלקים עלו אליו.

בטעם אמירת ה' הוא האלקים ז"פ:

וטעם אמירתו ז"פ נתבאר שם וזלה"ק:

וטעם אמירת ז"פ הוא כנגד הז' קצוות דלצילות אשר עלה ז"א למעלה מהם, ועלה עד הבינה שהיא למעלה מז' תחמונות דלצילות:

והוא לרמז כי ז"א עולה עד הבינה שהיא למעלה מז"ק דאצילות.

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

יאמר השי"ץ שבע פעמים כפול ויאמרו אחריו הצבור ז"פ כפול:

יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: חסד
 יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: גבורה
 יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: ת"ת
 יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: נצח
 יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: הוד
 יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: יסוד
 יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: יהוה יהוה יאהרונה הוא האלהים: מל'

באמירת ז"פ ה' הוא האלקים כפול יכוין את סדר הספירות מלמטה למעלה מל' יסוד וכו':

ויכוונו: כי ה' שהוא הז"א שהכוונה לזו"ן דנקודה ד' עולה למקום שבו עלתה הנוק' שהוא זו"ן דנקודה ה' הנק' אלקים בחזרת מוסף שהוא ככתר דאו"א עי'. וכן ה' שהוא א"א הוא האלקים שעלו בחזרת הנעילה כל הפרנפים זו"ן ואימא הנק' אלקים צערכו עד אליו.

(עפ"י שעה"כ דרוש ד' דיוהכ"פ)

תם ולא נשלם בעזרת השי"ת חודש ניסן תשע"ט

סדר כוונת סוכות

ר"ח אייר תשע"ט:

אחר שזכינו בעזרת אל עליון לבאר את סדרי כוונות תיקון זו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים בר"ה עשי"ת ויוהכ"פ נבוא לבאר את המשך כוונתם ובנינם בפנים בחג הסוכות, וזיווגם בשמיני עצרת ושמחת תורה, כמבואר בדב"ק של הרב והלכה למעשה בסידור הק', ויהי נועם ה' אלקינו עלינו וכו'.

המוחין דפנים נמשכים ממוצאי יוהכ"פ ועד שמיני עצרת וענינם:

מערב יום כפור ועד שמחת תורה נמשכים המוחין דפנים, שהם חלק ממערכת תיקון זו"ן דנקודה ד' מבחי' החיצונית דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים:

ובתחילה נבוא להזכיר ללומד הנעים מה שנתבאר בשעה"כ דרוש ג' דסוכות (דף ק"ד ע"א וב'), שבכל שנה ושנה מר"ה ועד שמיני עצרת נבררים ונתקנים פר' זו"ן דחיצונית דנקודה ד' דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דאותה השנה, ואופן תיקונם נתבאר שם, כי בתפילות ר"ה נתבררו בירורי אהור ופנים שבהם ועלו מבי"ע לאצילות, ואז בק"ש ועמידה נתקנו בירורי האהור שבהם ונמשכו בסוד מוחין דגדלות דאהור באצילות, ונבנו בקומתם דאהור ונסרו בכתר ובחכמה, ובעשי"ת נמשכת נסירתם בשאר הספירות שבהם, וממוצאי יוהכ"פ ועד שמיני עצרת נתקנים בקומת הפנים שבהם, וביום שמיני עצרת מזדווגים.

והגם שהדבר פשוט ממשמעות הדרוש שם, כתב מרן בספרו הטהור נהר שלום (דף ל"ז סוע"ד) וזלה"ק שם:

והנה צאלו הימים דר"ה עד יוה"כ עסקינו באבי"ע דגבורה, והנה כי כן צר"ה שהוא סדר החול ממש צל פרטיו צריך לכוין כל כונות זמירות ויוצר שהוא תיקון אבי"ע דגבורה ר"ל צינות דגבורות דו"ק דז"א דיסקו"ת אמנם כל תפילות הוא צפרטות גבורה אחת מאבי"ע:

תפילת שחרית צלחש כל פרטיה והמשכת המוחין מצניות דיסקו"ת וכו' וצאהבה ע"י מסירת נפש מסתלקים המוחין מז"א וכו'

ואח"כ קודם מלך עוזר כו' עולין החכמות והחסדים חלק הנוגע לששה פרטופי העליונים למין לאו"א וממשיכין כלי הפנימי דששה פרטופים העליונים והם פנימיות גמור דאהור דצחי' פנימיות הנכנס בג' פרטופים התחתונים ולבנין רחל ציה"כ שהוא פנים דאהור ואינינו פנימיות גמור דפנים דפנימיות גמור דפנים אינינו נמשך כי אס לאחר יה"כ צימים צבנתיים.

הרי כי המוחין דאהור מגיעים מר"ה ועד יוהכ"פ, ומאחר יוהכ"פ באים המוחין דפנים ופשוט.

וטעם תיקונם באריכות הזמן שהוא מר"ה ועד שמיני עצרת, נתבאר שם בדרוש (דף ק"ד ע"ג), שהוא מאחר ובפרצוף הזמנים נגע בו חטא אדה"ר. ולא עת הארך בזה עתה.

זו"ן דגבורה דפר' הזמנים הנז' כלולים מה"פ, ב' פר' נה"י וחג"ת שבהם מתוקנים מעת התיקון, ג' פר' כח"ב שבהם טעונים תיקון, אמנם ב' פר' חו"ב שבהם נתקנים עתה, ופר' הכתר שבהם נתקן מאליו:

וסדר תיקון זו"ן הנז' נעשה כסדר תיקון זו"ן בכל עת, והוא כי יש להם בפרטותם ה' פרצופים, ב' פרצופי נה"י וחג"ת שבהם מתוקנים מששת ימי בראשית, וג' פר' כח"ב שבהם צריכים בירור ותיקון, ומר"ה ועד שמיני עצרת מתבררים ונתקנים בירורי ב' פרצופי בינה וחכמה שבהם ונמשכים להם מוחין גדלות דיסוס"ת ודאו"א ע"י ונגדלים בקומת ישוס"ת ואו"א ע"י, אמנם בירורי פר' הכתר שבהם שצריכים להמשך בו מוחין דאו"א נתקנים מאליהם שלא על ידינו.

ונמצא עתה כי המוחין הנמשכים ממוצאי יוהכ"פ ועד שמיני עצרת, הם המוחין דפנים דאו"א וישוס"ת הנמשכים לב' פר' חו"ב דזו"ן דחיצוניות דנקודה ד' דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו, כהמשך למה שנמשך מר"ה ועד עתה המוחין דגדלות דאחור, שמכותם נבנו זו"ן באתור וננסרו כאמור.

הגם שכתב הרב שממוצאי יוהכ"פ ועד שמיני עצרת מקבלים זו"ן חסדים הכוונה למוחין דפנים:

אמנם יש להבין מהו שכתב הרב בדרוש שם (דף ק"ד ע"ב) וזלה"ק:

וצימם שצין מוצאי יוה"כ עד ח' עצרת ולא עד כלל הכל הוא ענין חיבוק הימין, וכו'. ואמנם חיבוק הימין הוא לקיחתה גם את עטרא דחסדים, וכו'.

הרי שמבאר שחיבוק הימין הנעשה ממוצאי יוהכ"פ ועד שמיני עצרת הוא כניסת החסדים, ויש להבין והלא כבר נתבאר שנמשכים המוחין דגדלות דפנים ומדוע נקט חסדים בלבד.

ורבינו ה'שמן ששון' בספרו 'פתח עינים' (דף ק' ע"ג וד'), עמד בזה באורך וזלה"ק שם:

גם ז"ל מה ענין החסדים אלו הנמשכים ע"י אימא צימם שצינתיים אחר יוה"כ וכן בסוכות וכן ע"י לולב ומיניו כנו' בשער הכוונות דרוש ה' דסוכות שהרי לא מנינו בשום מקום לכיין כן בסדר הכוונות להמשיך לנוקבא חסדים רק בעת הזווג. כנו' בע"ח ככ"מ ושכ"ה פ"ב כלל ה' [עיין ע"ח שכ"ה פ"ו ושכ"ו פ"ג השמ"ש על מאמר מלמד שנתן בינה יתירה באשה יותר מצד"ש וכו'] ואפילו דמנינו קצת המשכת החסדים לחסין בג"ה שלה כנו' כוונת קונה הכל בסופו אינו על סדר זה.

ועוד מתי נמשכו אלו החסדים תחילה בדעת צו"א ונתפשטו צו"ק שעולים עתה לעורר מדות העליונות ועוד לא מנינו סדר התעוררות כנו' בתפ' החול כדי להמשיך החסדים לא צו"א ולא לנוקבא ועוד דברי רבינו ז"ת דצמ"א כתב דנמשך לז"א ולנוקבא בחינת מוחין ע"י הלולב והס' ג' מוחין ג' אותיות יה"ו שהס' ו' צירופי יה"ו כנו' בשער הכוונות דרוש ה' דסוכות וצפ"ע שם פ"ג יע"ש וצד"ש ג' דע"י הלולב ומיניו נמשכים צחי' החסדים לנוקבא יע"ש ולא ידעין אם הם צ' בחינות מו' צפ"ע והחסדים צפ"ע או הכל אחד והמוחין עצמם קורא אותם שם חסדים וצפ"ע אשר סידר לן הרב ש"ש ז"ל לא מנינו גילוי לזה רק כתב לכיין להמשיך ללם דמוחין עם הנרנח"י וכו' יע"ש ולא נזכר בחינת חסדים כשנמשכים תוך ז"א וצנ"ש דע"ה ע"א [דף ל"א] כתב ז"ל ענין וסדר המשכת המוחין דה"ח וכללותם וכללותם כללותם צנעוטי הלולב בצרכה והלל וכו' נמצא שהרש"ש ז"ל עשה הכל אחד וז"ל מה פירוש לומר המוחין דה"ח.

ולע"ד נראה דכוונתו דכשנזכר ה"ח ר"ל גם המוחין אלא שכיון שכל הגדלת גופא דז"א הוא ע"י החסדים הם לצדס נזכרים ולעולם כשנכנסים צו"א והארתם לנוקבא היינו ב' יחד וזה למדתי ממ"ש רבינו צעו"ת דע"ד סע"ב וז"ל הנריך לענינינו כל בחינת כליה של הנוק' אינן נגדלים אלא ע"י הגבורות דוגמת ז"א הנגדל על ידי החסדים א"כ כשאנו אומרים שניתנין לה ה"ג ר"ל מוחין שלמים שלה אלא שכיון שכל גדילתה אינה אלא ע"י הגבורה הם לצדס נזכרות והצן זה מאד עכ"ל ועד"ז הוא ודאי צו"א דאמרינן דיו לצא מן הדין להיות כנדון והרש"ש ז"ל במתק לישונו תפס ב' לשונות יחד וכתב ז"ל כסידור להמשיך המוחין דה"ח וכו' ר"ל עם החסדים

ועיין בע"ח שכ"ה פ"ג [שכ"א פ"ב] שכתב רבינו בענין החסדים המתפשטים שהוא צחינת הז"ק לדעת שבמוחין שהוא דעת דחז"ל וז"ל דע כי הללם הוא פרטוף גמור דק חך מאד ושלם ז"ס והוא צחינת ד' מוחין שהם חז"ד והם נעשו פרטוף אחד שלם וזוה הפר' הדק בעל י"ס גמורות יש בו מוחין שם חז"ד של י"ס האלו שבפרטוף הזה והנה הדעת של הפרטוף זה יש בו ה"ח וה"ג כז"ל וה"ח של הדעת זה של זה הפרטוף הם שם למעלה קודם שיכנסו תוך ז"א להעשות בו מוחין פנימי' קודם כניסתם הם מתפשטים שם הה"ח בה"ס חג"ת של אותו פרטוף הדק והזן זה היטב עכ"ל וצפ"ח שם כתב עוד ז"ל אחר ששמעתי ממורי ז"ל שהיה אומר כי אעפ"י שאנו אומרים כי החסדים הם מתפשטים בג"ר דז"א אחר כניסת כל המוחין עם כ"ו צריך שתדע כי מן העת שהיו המוחין למעלה בסוד מקי' על רישא דז"א כבר שם נתחלקו ונתפשטו ה"ח למעלה במקום שהוא ט"פ עילאין ואמנעים ותחאין דנה"י דאימא וכאשר יורד פ"א מינייהו כבר החסד הראוי לו בא שם עמו וכו' העולה מזה כי ירידת החסדים עם כניסת המוחין הכל בזמן אחד זהו ששמעתי ממורי ז"ל עכ"ל.

נמצינו למדים מכל זה דצחינת המוחין עם החסדים נכנסים יחד וכן כשנמשכים הארתם לנוקבא אפילו שנזכר צחינת חסדים הוא מוחין שלמים ורבינו והרב ש"ש ז"ל סמך על המעיון ובקי בדברי הרב ולזה ג"כ הרש"ש ז"ל כתב בסדור צנענועי הלולב וז"ל יכוין צנענועי הלולב להעלות ענפי ז"ת שהם נ"ר של הדעת שהם החסדים שכבר נתפשטו בו"ק דז"א עם הארת החז"ד לדעת שזהם שהם הלולב ומיניו וכו' שהם צ' צחינות יחד ובחול נמשך לנוקבא הארת המוחין וה"ח מז"א לצנין גופא אך החסדים אינם עולים בשם אך עתה באלו הימים אשר היה ע"י חטא אדה"ר צחינת החו"ג של הדעת כזו' בשער הפסקוקים פר' צראשית וצכ"מ ולזה העיקר הוא בהמשכת החסדים והמוחין אינם עולים בשם ולעולם צכ"מ הוא המשכת הארתם צ' יחד לנוקבא ועיין מ"ש רבינו בשער הכו' דרושי סוכות פ"ג כי מה שנעשה עתה בכל אלו הימים שבין ר"ה לש"ע בכל יום וכל תפלה יע"ש וזודאי דגם החסדים נתנים הארתם לנוקבא בכל יום אלא ללא פורש והדבר מובן דכ"ל כז"ל ועיין צוונת העומר בסדור צנענועי המשכת החו"ג יע"ש:

והעולה מדב"ק, שמה שכתב הרב חסדים לאו דווקא חסדים, אלא שהם מוחין דגדלות דפנים עם חסדים, כמו שמצינן שכתב מרן בספרו הטהור נהר שלום (דף מ' ע"ב), 'ענין וסדר המשכת המוחין דה"ח וכללותם וכללות כללותם', הרי שנמשכים המוחין דפנים עם החסדים, וכן סידר בסידורו הקדוש הלכה למעשה להמשיך מוחין עם חסדים.

עוד מוסיף לבאר שם, ש'חסדים' הכוונה למוחין דפנים, שכן כתב בשה"ק עולת תמיד 'מועדים' (דף נ"ז ע"ב), שהנה נודע כי כלי הנוק' נגדלים ע"י הגבורות, ודז"א ע"י החסדים, ולכן כשאומרים שניתנים בה הגבורות הכוונה למוחין שלמים שבה, וממילא נבין שכשאומרים שנמשכים בז"א החסדים הכוונה למוחין שבו, רק שקראם בשם חסדים ע"ש שבנין הז"א נעשה ע"י החסדים.

ונמצא שמה שכתב בשעה"כ שנמשכים 'חסדים' אין הדברים כפשטן, ודרכו בקודש של הרב להעלים ולהסתיר את הדברים, והכוונה למוחין דפנים הנמשכים עם החסדים, או למוחין דפנים דייקא שנקראים בשם חסדים כאמור ועיין היטב בדב"ק שם, ובדב"ק בשה"ק שמן ששון לשעה"כ דרוש ג' דסוכות (או' י"ג, י"ה, וכ"ג).

לבאר מדוע נקט דווקא בלשון חסדים ולא מוחין דפנים כמו שמיצינן במוחין דאחור:

אמנם עדיין יש להבין, מדוע סידר הרב בשעה"כ את כוונות הימים האלו בדרך המשכת החסדים, שהוא התפשטותם בה"ק כללותם ביסוד וכללות כללותם במלכות וכנגדם ז' ימי הסוכות, ולא כתב את המשכתם כסדר המשכת המוחין דפנים, כמו שמיצינן במוחין דאחור שנמשכו בר"ה ועשי"ת.

ולבאר הענין בדרך אפשר, עפ"י מ"ש הרב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות (דף ק"ד ע"ג), בביאור טעם כניסת החסדים הפנימיים דאימא מלמטה למעלה, שכיון שעד עתה נמשכו בזו"ן גבורות רבות באריכות הזמן, ע"כ הדין גובר בהם מאוד, ויש להמתיקם ולבסמם בסוד וימינו תחבקני עיי"ש.

וכן יש לבאר שהוא סוד וטעם המשכת המוחין דפנים הבאים בימים אלו שנכתב ונסדר כסדר המשכת חסדים, יען כל ענין המשכת המוחין דפנים עתה הוא להשלים תיקון זו"ן דגבורה הנז' וגם לבסמם, ע"כ המוחין דפנים הנמשכים ע"י פרטי המצוות שמיוהכ"פ ועד שמיני עצרת, ימשכו בדרך של המשכת החסדים, והוא שימשכו המוחין הפנים בדרך המשכת חסדים מדעת דאו"א וישו"ת לדעת דזו"ן ודיעקו"ר.

ונמצא שהגם שמה שנמשך עתה בימים אלו הם מוחין דפנים כמו שביארנו לעיל, וסדר המשכתם יהיה כסדר המשכת מוחין, והוא נרנח"י ומוחין בסדר חח"ן בג"ה דת"י והמשכתם לכלים דז"א, מ"מ כיון שנקראים בשם חסדים נמשכים בדרך של המשכת חסדים, כהתפשטותם בחג"ת נ"ה וכללותם ביסוד, וכללות כללותם במלכות, שלטעם זה נמשכים בז' ימי חג הסוכות כמו שנבאר בע"ה.

בסידור הק' נמצא המשכת מוחין דפנים גם בדרך מוחין וגם בדרך החסדים דהכל מיוסד על ערכי הכינויים:

והגם שנמצא בסידור הק' בכוונות הסוכות ב' בחי' הנוגדים זה לזה, מאידך המשכת מוחין דפנים באופן של נרנח"י מוחין כלים כסדר הרגיל, וגם המשכתם מדעת על כל פרטיו ודקדוקיו כעלייתם לפלגותא דשערי או ימא דכולהו והמשכתם בדרך חסדים, אמנם אין הדברים סותרים זה לזה, דכלל גדול מלמדנו מרן בהקדמתו הרחבה הקדמת רחובות הנהר (דף ד' ריש ע"ד) שהכל מיוסד על ערכי הכינויים כדכ' שם וזלה"ק:

גם נודע כי המלכים ילאו בתחילה צנחי' כלים דנפש לצד וכו'.

וזה צורך זו"ן, אמנם צורך הפרצופים העליונים מהם גם הם נקראו זו"ן אע"פ שכלולים הם מ"ס צנחנח"י שלמים אותו הכללות הוא צורך הפרצופים התחתונים מהם, אבל צורך הפרצופים העליונים מהם כל אותו הכללות אינו כי אם פרטי הו"ק לצד, לכן גם הם נקראו זו"ן ומקום זו"ן צורך הוא כמו צי"ע צורך זו"ן, וכן א"ל צורך עתיה ועתיה צורך מה שלמעלה ממנו וד"ל וכמ"ש צע"ה כי הכל מיוסד על ערכי הכינויים לצד אבל אין ציניהם שינוי כלל אלא לפי זכות האורות ושינוי עילוי המקומות כך הוא שינוי מיעוט הרגשתם בתחתונים וד"ל ראשית דבר מאחריהו.

הרי כי מלמדנו מרן כשנקח למשל את עתיק וא"א לעומת מה שהם הם פרצופים עליונים ומקומם מטבור דא"ק עד סים רגלי הא"ק ויש להם את כל הדינים החלים עליהם כפרצופי עתיק וא"א, אמנם לעומת פרצופים עליונים מהם יקראו הם זו"ן שהיה בהם שבירת הז"מ שבהם ומקומם בבי"ע, כי כלל גדול קבע לן מרן שהכל הוא לפי ערכי הכינויים, ואכמ"ל בזה.

ולכן כשהרב מעריך את המוחין דפנים וקורא להם חסדים לטעם שנתבאר לעיל, יש להם מצד עצמם דין של מוחין דפנים כהמשכתם באופן של נרנח"י ומוחין וכלים, ומאידך לערך מה שעריך אותם הרב כחסדים יהיה בהם את כל כללי החסדים המשכתם והתפשטותם.

וכן מצינן במ"ש מרן בהגהות השמ"ש בע"ח שער מוחין דצלם (שער כ"ג סופ"ו), וכן הוא בנהר שלום (דף מ"ה סוע"ד) אות י"ג וי"ד, ושם מסיק מרן שהמוחין דק"ש הם מוחין שלמים דאו"א, רק מחמת היותם מוחין דו"ק נק' מוחין דאמא לערך המוחין דג"ר נק' מוחין דאבא, ולעולם בין בק"ש ובין

בעמידה נמשכין מוחין דאו"א עי', אמנם בכ"ז מצינן בסידור שהיחס לגבי המוחין דו"ק דגדלות דק"ש הם דאימא בלבד, הגם שהם מוחין דו"ק דאו"א, אולם כיון שהערך הוא מוחין דאמא כל סדר הכוונה הוא דייקא במוחין דאימא.

וכן מצינן עוד בכוונות ליל הסדר שהביא מרן בהקדמות הסידור שהמוחין הבאים בכוסות הם ו"ק דאו"א הנק' אמא, והמוחין הבאים במצות הם ג"ר דאו"א עי' הנק' אבא, ואע"ג שהמוחין הבאים הן במצות והן בכוסות הם דאו"א עי', בכל זאת בסדר בירורם תיקונם והמשכתם מכוונים להמשיך את המוחין דאמא בכוסות, ודאבא במצות כנודע.

נמצא כי בעת שנקבע בערכי הכינויים שימינו תחבקני והחסדים שכתב הרב בשעה"כ הם בחי' המוחין דפנים, נוכל למצוא ב' סדרים, הן סדר הרגיל של המשכת מוחין בנרח"י מוחין וכלים, ובין סדר המשכת חסדים מהדעת עם כללי הדעת והמשכה מיומא דכולהו או מפלגותא דשערי עם כל סדר התפשטות החסדים מדעת בו"ק, ולזה מביא מרן בסידור המשכת מוחין דדעת לפר' ו"ק.

באופן שאין למעשה שינוי בין המוחין דאחור שנמשכו בר"ה למוחין דפנים שנמשכים בסוכות, כי ב' בחינה א' שהם המוחין שבאים אחר שנתבררו ונתקנו ב' פר' חו"ב דזו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו, ונמשכו להם המוחין דגדלות מאו"א וישסו"ת, רק שהמוחין דאחור ימשכו על סדר רגיל הנעשה בסדרי התפילות כמו שנתבארך באורך בח"ז של ספרנו והוא הסדר הנעשה בכל עת, ונגדלים בקומת ישסו"ת ואו"א עי' עד הגרון דא"א, ואילו המוחין דפנים נמשכים גם באופן של מוחין וגם באופן של חסדים.

והוא מ"ש מרן בסידורו בכל חלקי המוחין דחב"ד דפנים הבאים בפרטי חג הסוכות כימים שבנתיים, הסוכה, והלולב, וההקפות, לפרטי פר' חג"ת דחג"ת דנה"י, ונה"י דחג"ת ונה"י דנה"י, ומל' שבהם, שהם דפרטי פר' הו"ק דזו"ן ויעקו"ר, שהם צריכים לקבל מוחין והם מוחין דפנים כאמור שמחמת שנקבע בערכי הכינויים שנקראים חסדים ימשך סדר ענינם בצורה של חסידים והוא בפר' הו"ק שמקבלים מוחין שהם מוחין דפנים.

בסה"ק נהר שלום ובסידורו המאיר דמרן נמצא את יסודי הדברים בהמשכת המוחין דפנים דחב"ד דאו"א וישסו"ת להב"ד דזו"ן ודיעקו"ר, רק שהם באים כדרך המשכת החסדים מהדעת וע"כ המשכתם תהיה מהב"ד דדעת דאו"א וישסו"ת:

ועתה נבין מ"ש מרן בספרו הטהור נהר שלום (דף מ' ע"א) בפרטי החסדים הנז' בשעה"כ הנמשכים בימים אלו, וכתב שם וזלה"ק:

כל ז' ימי הסוכות כונת הסוכה הוא להמשיך מוחין לחב"ד דשש קלוות לחב"ד, מחב"ד דו"ק דדעת דאו"א לחב"ד דו"ק דילהון ומשס לחב"ד דו"ק דחב"ד דז"א, ומשס לחב"ד דו"ק דחב"ד דנוק'.

וכן ע"י הנענועים להמשיך מוחין מחב"ד דו"ק דדעת התחתון דאו"א לחב"ד דו"ק דדעת דז"א ומשס לחב"ד דו"ק דגופא ומשס לחב"ד דו"ק דדעת וגופא דנוק':

וההקפות לכל יום שיש בהם ג' בחי' אדם להמשיך מוחין מו"ק דחב"ד דדעות דאו"א וז"א, ובהושענא רבא חוץ מבחי' יומו גם הוא להמשיך מחב"ד דחב"ד דדעות הנזכר. וביום שמחת תורה הוא מהכתר דבחינה הנזכר:

והנה כל פרצוף מאלו הו"ק ומלכות הנז' לכול משני פרצופים חג"ת ונה"י דמ"ה וז"ן עם נרנח"י דנפס ורוח וחסר לכל פרצוף ג' הפרצופים הפנימיים חב"ד ואלו החב"ד נמשכים לכל פרצוף ע"י הנענועים וכל זה צלם דז' דלס ואח"ך בהקפה להמשיך ז' צלמי ל"מ.

הרי שהגם שעסקינן בהמשכת המוחין דפנים, מאחר והרב קורא להם חסדים נעריך אותם הן בסדר המשכת מוחין דפנים והן כחסדים, שהם פר' ו"ק שיש להמשיך להם חב"ד.

וא"כ יצא שפרטי המוחין דפנים הנמשכים בימים אלו הם דדעת, והוא שנמשכים כמוחין דגדלות דפנים הנמשכים מאו"א וישסו"ת לב' פר' חו"ב דזו"ן ויעקו"ר, ונמשכים בדרך המשכת החסדים מהדעת, ולכן כתב שנמשכים המוחין דפנים מחב"ד דדעת דאו"א וישסו"ת, לחב"ד דדעת דזו"ן ודיעקו"ר. ויזכור הלומד הנעים כלל חשוב זה שהוא יסוד להבנת כונות הימים הקדושים האלו.

ד' מיני חסדים [שהם המוחין דפנים] נמשכים מיוהכ"פ ועד שמיני עצרת עת כניסתם וביאורם:

והנה בשעה"כ בדרוש ג' שם (דף ק"ד ע"ב) כתב, שהחסדים שהם המוחין דפנים כאמור נפרטים לכמה בחינות ואלו הם:

ואמנם חיבוק הימין הוא לקיחתה גם את עטרה לחסדים, האמנם החסדים האלו יש בהם ז' בחי' הבחי' הא' היא החסדים שזוקחת מן אימא עצמה שלא ע"י ז"א בהמשך כל הימים הנז' ויש בחי' זו ז' חלקים החלק הא' הם החסדים דא"פ והחלק הב' הוא לאור מקיף. ובחי' הב' היא החסדים שזוקחת מז"א עצמו ואינם מבחי' הדעת עצמו אשר זו"א אלא בחי' החסדי' המתפשטין זו"ק דגופא דז"א כנודע. וכו'. וגם בחי' זו הב' יש בה ז' חלקים א"פ וא"מ.

והוא כי נפרטים החסדים לד' בחינות, ב' בחי' חסדים דאימא, א' מבחי' אוה"פ הנמשכים בימים שבנתיים, ב' מבחי' אוה"מ הנמשכים ע"י מצות הסוכה. וב' בחי' חסדים דז"א, א' מבחי' אוה"פ הנמשכים ע"י נענועי הלולב, וב' מבחי' אוה"מ הנמשכים ע"י הקפת ההושענות, כמו שנתבאר שם בהמשך הדרוש.

פרטי החסדים דאימא מרמזים למוחין דפנים הנמשכים מדעת העליון, ופרטי החסדים דז"א מרמזים למוחין דפנים הנמשכים מדעת התחתון:

ולבאר ענין החסדים דאימא הנמשכים בבחי' או"מ ואו"פ, והחסדים דז"א הנמשכים בבחי' או"מ ואו"פ, דלא מצינן כלל ענין או"פ ומקיף בחסדים כי אם במוחין.

אמנם עפ"י מה שנתבאר לעיל שכיון שקרא הרב למוחין בשם חסדים, יהיה בהם סדר המשכה כהמשכת חסדים הבא מהדעת, ונודע כי הדעת כלול מדעת עליון ודעת תחתון, והוא מ"ש מרן בנה"ש (דף מ' ע"א), והוסיף וביאר ביתר שאת רבינו השד"ה (ותלמידו הרב המגיה שסידר על פיו), בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן שמ"ה), את כוונות הסוכות שכולם הם בסדר המשכת פרטי המוחין דחב"ד דפנים הנמשכים מדעת עליון ותחתון דאו"א וישסו"ת, לפרטי החב"ד עליון ותחתון דדעת דזו"ן ויעקו"ר.

ונמצא שמה שכתב הרב שנמשכים ד' מיני חסדים ב' מאימא וב' מז"א, הוא רמז לכוונת המשכת המוחין מפרטי דעת עליון ותחתון דאו"א וישסו"ת לפרטי דעת העליון והתחתון דזו"ן ויעקו"ר.

ופרטי ההמשכות נעשים בסדר הזה:

ע"י ימים שבנתיים: נמשכים המוחין מו"ק דו"ק דדעת עליון דאו"א וישסו"ת לו"ק דו"ק דדעת עליון דחו"ב דזו"ן ודיעקו"ר.

ע"י ישיבת הסוכה: נמשכים המוחין מג"ר דו"ק דדעת עליון דאו"א וישסו"ת, לג"ר דו"ק דדעת עליון דחו"ב דזו"ן ודיעקו"ר.

ע"י הנענועים: נמשכים המוחין מג"ר דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת לג"ר דו"ק דדעת תחתון דחו"ב דזו"ן ודיעקו"ר.

ע"י ברכת הלולב ונטילתו קודם נענועו: נמשכים המוחין מו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת לו"ק דו"ק דדעת תחתון דחו"ב דזו"ן ודיעקו"ר.

ע"י ההקפות דכל יום נמשך:

אדם: נמשכים מחסדים דו"ק דגופא דז"א לחסדים דו"ק דגופא דיעקו"ר.

דבור: נמשכים המו' מו"ק דג"ר דדעת עליון דאו"א וישסו"ת לו"ק דג"ר דדעת עליון דזו"ן ויעקו"ר.

מעשה: נמשכים המוחין מו"ק דג"ר דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת לו"ק דג"ר דדעת תחתון דזו"ן ויעקו"ר.

ע"י ההקפות דיום הו"ר נמשך:

אדם: נמשך מחסדים דג"ר דגופא דז"א לחסדים דג"ר דגופא דיעקו"ר.

דיבור: באים המוחין מג"ר דג"ר דדעת עליון דאו"א וישסו"ת, לג"ר דג"ר דדעת עליון דזו"ן ויעקו"ר.

מעשה: באים המו' מג"ר דג"ר דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת לג"ר דג"ר דדעת תחתון דזו"ן ויעקו"ר.

ע"י ההקפות דיום שמחת תורה נמשך:

מכתרים דדעת עליון ותחתון דאו"א וישסו"ת לכתרים דדעת עליון ותחתון דחו"ב דזו"ן ויעקו"ר.

ולהבהרת הדברים נעשה לזה טבלה ברורה:

דעת עליון

כתר שמחת תורה		
דיבור ההקפה דיום הושע"ר	ג"ר	ג"ר
דיבור ההקפה דששת ימי הסוכות	ו"ק	
ישיבת הסוכה	ג"ר	ו"ק
ימים שבנתיים	ו"ק	

דעת תחתון

כתר שמחת תורה		
מעשה ההקפה דיום הושע"ר	ג"ר	ג"ר
מעשה ההקפה דששת ימי הסוכות	ו"ק	
נענועי ההלל והברכה	ג"ר	ו"ק
בברכה עד הנענועים	ו"ק	

חסדים דגופא דז"א

ע"י אדם המקיף ביום הושענא רבא	ג"ר
ע"י אדם המקיף בששת ימי הסוכות	ו"ק

בביאור כל פרטי הכוונות וההמשכות עפ"י כללי הערכין:

ולחבנת דב"ק המיוסדים על כללי הערכין שאותם מלמדנו מרן בכמה מקומות בכתביו הקדושים, נביא כמה כללים שע"י יתבארו הדברים היטב בע"ה:

א. אימא תמיד גדולה במעלתה מז"א, ע"כ כשנאמר שנמשכים חסדים דאימא הכוונה להמשכת המוחין דדעת העליון, לעומת החסדים דז"א הרומזים למוחין דדעת התחתון.

ב. אור המקיף מעלתו גדולה מאור הפנימי, ולכן אוה"מ הוא בחי' ג"ר לעומת אוה"פ שהוא בחי' ו"ק.

ג. דיבור מעלתו גדולה ממעשה, ע"כ ע"י הדיבור ימשכו מוחין דדעת העליון, וע"י המעשה מוחין מדעת תחתון.

ולפי האמור נבין **שבחינות המוחין דאימא** מרמזים להמשכת המוחין מדעת העליון דאו"א וישסו"ת, לעומת החסדים דז"א המרמזים להמשכת המוחין דדעת התחתון, ולכן סדר המשכתם יהיה באופן הזה:

א. אוה"מ דאימא הנמשך בבחי' דיבור ההקפות דהושענא רבא, הוא הבחי' המעולה ביותר כי הוא בחי' דיבור, וגם דהושענא רבא שהוא יום מעולה יותר מששת ימי הסוכות, ולכן ע"י נמשכים המוחין דג"ר דג"ר דדעת העליון דאו"א וישסו"ת.

ב. אוה"מ דאימא הנמשך בבחי' דיבור ההקפות דכל יום, הוא בחי' מעולה פחות, כי הגם שהוא בחי' דיבור אמנם הוא דכל יום בלבד, ולכן ע"י נמשכים המוחין דו"ק דג"ר דדעת העליון דאו"א וישסו"ת.

ג. אוה"מ דאימא הנמשך בישיבת הסוכה, הוא בחי' מעולה פחות כי הוא מעשה בלבד, אמנם הוא דאור מקיף, ולכן נמשכים ע"י המוחין דג"ר דו"ק דדעת העליון דאו"א וישסו"ת.

ד. אוה"פ דאימא הנמשך בימים שבנתיים, הוא בחי' מעולה פחות, כי נמשך מכח קדושת הימים עצמם (בלי דיבור או מעשה) הרומזים לאו"פ דאימא, ולכן ע"י נמשכים המוחין דו"ק דו"ק דדעת העליון דאו"א וישסו"ת.

ובחינות המוחין דז"א המרמזים להמשכת המוחין מדעת התחתון דאו"א וישסו"ת כאמור, סדר המשכתם יהיה באופן הזה:

א. אוה"מ דז"א הנמשך במעשה ההקפות דהושענא רבא, הוא הבחי' המעולה ביותר כי הוא מעשה דיום הושע"ר המעולה מששת ימי הסוכות כאמור ולכן ע"י נמשכים המוחין דג"ר דג"ר דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת.

ב. אוה"מ דז"א הנמשך במעשה ההקפות דששה ימי הסוכות, הוא בחי' מעולה פחות כי הוא מעשה דששת ימי הסוכות בלבד, ולכן ע"י נמשכים המוחין דו"ק דג"ר דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת.

ג. אוה"פ דז"א הנמשך ע"י נענועי הברכה וההלל, הוא בחי' מעולה פחות, כי מעשה הנענועים הוא בחי' או"פ לעומת ההקפות שהם בחי' או"מ, ולכן נמשכים על ידו המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת.

ד. אוה"פ דז"א הנמשך בברכה ונטילת הלולב קודם הנענוע, בחי' מעולה פחות לעומת הנענועים עצמם שנמשכים בהם הארות מחסד יומא דכולהו (בנענועי ההלל), ומפלגותא דשערי (בנענועי הברכה) ולכן נמשכים אז המוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת.

מכיון שהמוחין דפנים דכל הבחינות צריכים להמשך דרך הדעת כאמור, ע"כ נפרטת המשכתם בז' ימים כנגד הז"ת דפרטות הדעת דאו"א וישסו"ת, ודו"א, ודיעקו"ר:

ואחר שנתבאר כי המוחין דפנים נמשכים דרך הדעת באופן של המשכת החסדים, הנה נודע כי החסדים הם ה' ונמשכים מהדעת ומתפשטים בה' קצוות חסד גבורה ת"ת נצח הוד, וכללותם ביסוד וכללות כללותם במלכות, ובשורשם שבדעת יש ג"כ ז' בחי' הנז', ובעת המשכתם נמשכים מפרטי ז' הבחי' הנז' שבדעת דאו"א וישסו"ת לז' בחי' שכנגדם בדעת דז"א ונוק' כאמור.

ונמצא עתה שהמוחין דפנים הנמשכים מפרטי הדעת העליון והתחתון דאו"א וישסו"ת כאמור, יש לכל א' מהם בפרטות ז' בחי' אלו, וכל בחי' מהז' נמשכת ביום א' משבעה ימי חג הסוכות כמו שנבאר בע"ה.

סדר פר' חג"ת ונה"י עם כל פרטותם והמסתעף:

ומרן בספרו הטהור נהר שלום (דף ל"ט ע"ד) ובסידורו המאיר לכוונת הנענועים מלמדנו, כי פר' ו"ק הנז' שיש בפרטות הבחי' שבדעת העליון והתחתון אינם כפשוטם חסד ותחתיו גבורה וכו', אלא שהם פרצופים שלמים מלבישים זה לזה בעובי בשוה חסד ועליו גבורה ועליו ת"ת וכו' (מס' 1 בטבלה שבהמשך), ולכ"א מהם יש לו בפרטותו פר' חג"ת נהי"ם באורך (מס' 2,3,4,5,6,7, בטבלה שבהמשך), ויש להמשיך לכ"א מהם מוחין דחב"ד.

אמנם נוסף לבאר ללומד הנעים, כי המלכיות באורך (מס' 4,7, בטבלה שבהמשך), דפר' חג"ת ונה"י בעובי, הם בחי' עטרת היסוד ואינם נוק' ממש, אמנם דינם כדין נוק' ולכן סדר עמידתם מאחורי הת"ת, וזה מה שמבאר מרן בהמשך את מתק דבריו הקדושים בנה"ש, שהמלכיות דחג"ת מלבישים בעובי לפר' החג"ת, ומל' דנה"י מלבישים לפר' הנה"י, אולם לא שהם מלכיות בעובי כי אם מלכיות באורך כאמור, רק שסדר עמידתם מאחורי הת"ת והוי כאלו מלבישים לפר' חג"ת ונה"י בעובי.

ועתה נביא את לשון קודשו דמרן בנה"ש ויובן היטב בע"ה עפ"י מה שביארנו עתה:

ענין וסדר המשכת המוחין דה"ח וכללותם וכללות כללותם צנעונועי הלולב בצרכה וזהלל:

והוא להמשיך המוחין לג' פרצופים חב"ד דכל קלה מו"ק חג"ת נה"י דמ"ה וז"ן דנוק' שהם יעקב ורחל.

והענין כי הו"ק חג"ת ונה"י הם צ' פרצופים מלבישים זה לזה בשוה (מס' 1 בטבלה), כי פרצוף דחג"ת כלול מחג"ת ונה"י מתפשט עד למטה (מס' 2,3, בטבלה), ועליו מלביש פרצוף דנה"י גם הוא כלול מחג"ת ונה"י (מס' 4, 5, בטבלה), וג' פרצופי החג"ת מלבישים זה לזה בשוה כי החסד הוא פרצוף גמור כלול מחג"ת ונה"י וכעד"ן צג' פרצופי הנה"י שכל פרצוף כלול מחג"ת ונה"י והם מלבישים בשוה לג' פרצופי החג"ת הנזכר:

ועל ג' פרצופי החג"ת הנז"ל מלבישים ג' פרצופי המלכיות שלהם (מס' 4 בטבלה) וגם הם כוללים מחג"ת ונה"י וזאת לטעם שנתבאר שדינם כדין נוק' ועמידתם מאחורי החזה דפר' החג"ת כאמור. ועל ג' פרצופי המלכיות הנזכר מלבישים שלשה פרצופי הנה"י ועליהם שלשה פרצופי המלכיות שלהם (מס' 7 בטבלה), וגם הם נתבאר שדינם כדין נוק' ועמידתם מאחורי החזה דפר' הנה"י כאמור ונמלא כי ג' פרצופי המלכיות דנה"י מלבישים לג' פרצופי הנה"י והם מלבישים לג' פרצופי המלכיות דחג"ת והם מלבישים לג' פרצופי החג"ת.

וזה הסדר הוא צפרצופי ו"ק ומלכות דדעת, וגם צו"ק ומל' דזו"ן, וגם צו"ק ומלכות דנוק' שהם יעקב ורחל.

והנה כל פרצוף מאלו הו"ק ומלכות הנז"ל כלול משני פרצופים חג"ת ונה"י דמ"ה וז"ן עם נרנח"י דנפש ורוח וחסר לכל פרצוף ג' הפרצופים הפנימיים חב"ד ואלו החב"ד נמשכים לכל פרצוף ע"י הנענועים וכל זה צלם לז' דללס ואח"ך צהקפה להמשיך צ' צלמי ל"מ:

ונראה טבלה ברורה לפר' חג"ת ונה"י כאמור:

פרצופי חג"ת ונה"י

טבלת פרצופי ו"ק דדעת, דו"ק ודמלכות, אליהם נמשכים המוחין בנענועים בסוכות ובהושע"ר

חסד 1	גבורה 1	ת"ת 1	נצח 1	הוד 1	יסוד 1
חג"ת דחג"ת			חג"ת דנה"י - 5		
חסד גבורה ת"ת 2	חסד גבורה ת"ת 2	חסד גבורה ת"ת 2	חסד גבורה ת"ת 5	חסד גבורה ת"ת 5	חסד גבורה ת"ת 5
נה"י דחג"ת - 3			נה"י דנה"י - 6		
נצח הוד יסוד 3	נצח הוד יסוד 3	נצח הוד יסוד 3	נצח הוד יסוד 6	נצח הוד יסוד 6	נצח הוד יסוד 6
מלכות 4	מלכות 4	מלכות 4	מלכות 7	מלכות 7	מלכות 7

ומדב"ק דמרן נלמד עוד, כי פר' אלו דו"ק יש בין בדעת דאו"א וישסו"ת, ובין בדעת דז"א ובין בדעת דנוק', ויש לכיין להמשיכם מאותו פרט דאותה הבחי' דדעת, לאותה הבחינה בז"א ובנוק', ולזה סידר מרן בסידורו הטהור:

בימים א' ב' ג' דסוכות: נמשכים המוחין דחכמה בינה דעת לפר' חג"ת באורך, דפר' חג"ת ונה"י בעובי, והם פר' חג"ת דחג"ת, וחג"ת דנה"י, (מס' 2,5, בטבלה).

בימים ד' ה' ו' דסוכות: נמשכים המוחין דחכמה בינה דעת לפר' נה"י באורך דחג"ת ונה"י בעובי, והם פר' נה"י דחג"ת ונה"י דנה"י. (מס' 3,6, בטבלה).

וביום הז' דסוכות הושענא רבא: נמשכים המוחין דחב"ד לפר' המלכיות באורך דפר' חג"ת בעובי, ודפר' נה"י בעובי, והם מלכיות דחג"ת ונה"י דחג"ת, וחג"ת ונה"י דנה"י. (מס' 4,7, בטבלה).

ונראה לזה טבלה ברורה:

חסד 1			גבורה 1			ת"ת 1			נצה 1			הוד 1			יסוד 1		
חג"ת דחג"ת - 2									חג"ת דנה"י - 5								
חסד			חסד			חסד			חסד			חסד			חסד		
דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'
יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום
א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'
גבורה			גבורה			גבורה			גבורה			גבורה			גבורה		
דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'
יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום
א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'
ת"ת			ת"ת			ת"ת			ת"ת			ת"ת			ת"ת		
דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'
יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום
א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'	א'	ב'	ג'
נה"י דחג"ת - 3									נה"י דנה"י - 6								
נצה			נצה			נצה			נצה			נצה			נצה		
דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'
יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום
ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'
הוד			הוד			הוד			הוד			הוד			הוד		
דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'
יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום
ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'
יסוד			יסוד			יסוד			יסוד			יסוד			יסוד		
דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'	דעת	בינה	חכ'
יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום	יום
ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'	ד'	ה'	ו'
מלכות 7			מלכות 7			מלכות 7			מלכות 4			מלכות 4			מלכות 4		
חב"ד			חב"ד			חב"ד			חב"ד			חב"ד			חב"ד		
יום ז' הושע"ר			יום ז' הושע"ר			יום ז' הושע"ר			יום ז' הושע"ר			יום ז' הושע"ר			יום ז' הושע"ר		

סדר המשכה זו ענינו בפרטות כל א' מח' הבהינות דדעת הנמשכים ע"י מצוות הסוכות:

ונמצא עתה כי דב"ק דמרן הנז' בנה"ש ובסידור שנתבארו עתה היטב בטבלאות אלו, הם בפרטות כ"א מהבחי' שבדעת העליון והתחתון הנמשכים ע"י מצות הסוכות שהבאנו ביאורם לעיל, ולכל בחי' מהם יש את פרטות הז"ת דאותה הבחי' שבדעת הנמשכת מאו"א וישסו"ת, לאותה בחי' מז"ת שבדעת הנמשכת לזו"ן ויעקו"ר בז' ימי הסוכות, ביום א' מחכמה דחג"ת דחג"ת דנה"י, ביום ב' מבינה וכו' כאשר סידרנו בטבלה דלעיל.

הימים שבין יום כפור לסוכות מעלתם וענינם:

ואחר שנתבאר בכללות, סדר כוונת המשכת המוחין דפנים ע"י מצות הסוכות, נבוא לבארם א' לא' עם כל סדרי ענינם ומנהגיהם, ונתחיל בלימוד כוונת הימים שבין יוהכ"פ לסוכות הנקראים 'ימים שבנתיים' ענינם ומעלתם, עפ"י הפשט והסוד.

הנה ד' ימים אלו שבין יוה"כ לסוכות, נוהגים בהם קצת שמחה. אין מתענים בהם אפילו תענית יארציית, ואין אומרים בהם 'תחנון'. ואם חל שבת בהם, אין אומרים תפילת 'אב רחמים' בשחרית לפי שיש בה הזכרת נשמות, ולא 'צדקתך' במנחה, שאין אמירת 'צדקתך' במנחת שבת רק כשאותו יום אילו היה חול היו אומרים בו תחנון במנחה:

והטעם שנוהגים שמחה בימים אלו, לפי שהיו ימים של חנוכה המקדש בבית הראשון שבנה שלמה וגם אנחנו עוסקין במצוות, בנין הסוכה והכנת ד' מינים לכבוד השי"ת מקדש ישראל והזמנים.

עוד מצינו מ"ש הרב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות (דף ק"ד ע"ב) במעלת הימים האלו, שהחסדים דאו"פ דאימא נמשכים בהם מעצמם מכח קדושת הימים האלו שלא ע"י מעשינו כלל, ובפרע"ח שער חג הסוכות (פ"א) כתב, שמאחר ולטעם שנמשכים בהם חסדים אין אומרים בהם תחנונים, משא"כ בימי עשי"ת שאומרים תחנונים כי נמשכים הגבורות, הרי כי מעלת גדולת קדושת הימים האלו שבין יוהכ"פ לסוכות, שמאחר ונמשכים בהם החסדים מעצמם הם ימי רצון ורחמים.

סדר כניסת המוחין דפנים בימים שבנתיים והמסתעף:

מערב יום כפור ועד יו"ט א' דסוכות נמשכים החסדים דאו"פ מאימא לנוק':

הנה נתבאר לעיל כי בימים שבין יוהכ"פ לסוכות נמשכים החסדים דאו"פ דאימא, וכתב הרב בדרוש ג' דסוכות (דף ק"ד ע"ב) סדר כניסתם וטעמו וזלה"ק:

ונצאר עתה קדר כניסתם, וזה נמצא לעיל צענין ערב יוה"כ כי טעם משחז"ל כל האוכל ושותה צט' כאלו התענה ט' ועשירי הוא, מפני כי ביום ההוא נסרין ההוד והיסקוד והמלכות דרחל נוק' דז"א, וגם נכנסו אז בחי' כללות הארת החסדים במל' שבה ואח"כ בחי' כללותם ביסוד שבה כנז' פס.

ואמנם ציוה"כ לקחה הגבורות והחומם מאימא עלילה כנ"ל במקומו, ועתה צד' ימים שיס' ממואלאי יוה"כ עד יום הא' דחג הסוכות נכנסים ד' החסדים האחרים ג"כ ממטה למעלה כנ"ל והם חסד שצורה ציוס א', וחסד שצננח ציוס ב', וחסד שצנת"ת ציוס ג', וחסד שצגצורה ציוס ד' שהוא ערב חג הסוכות, וציו"ט הא' של חג הסוכות יש בו צ' בחי' אס בחי' היום צענמו ככל הימים הנז' ואס בחי' מנחת הסוכה אשר בו, לכן נכנסים בו החסד העליון שצכולם שהוא החסד שצחסד שבה וזה נעשה ע"י בחי' היום צענמו כשאר הימים והנה נגמרו להכנס כל החסדים הפנימיים דאימא.

הרי שאוה"פ דחסדים דאימא נמשכים מתתא לעילא, תחילת המשכתם בערב יום כפור, שאז נמשך כללות דכללות החסדים הנז' למלכות דנוק', ואחריהם נמשך כללות ה"ח ליסוד דנוק', ואח"כ למחרת

יוהכ"פ שהוא יום י"א תשרי נמשך חסד הה' בהוד דנוק', ביי"ב תשרי החסד הד' בנצח דנוק', וכו' עד כי ביום טוב ראשון דסוכות נמשך חסד הראשון בחסד דנוק' ואז נשלמו החסדים דאו"פ דאימא להמשך בנוק'.

בטעם כניסתם מתתא לעילא ולא כסדר הרגיל דכל עת:

וטעם כניסת החסדים דאוה"פ דאימא מתתא לעילא ולא כסדר הרגיל מלמעלה למטה ככל עת, נתבאר שם בדרוש (דף ק"ד ע"ג), שהוא לטעם שאחר שבר"ה ועשי"ת נבנו זו"ן אב"א וננסרו ונתחזקו הדינים ביותר ע"כ אם יכנסו החסדים כסדרם יתבטלו תיכף בריבוי הגבורות, לזה צריך שיכנסו החסדים מתתא לעילא והגם שיתבטלו בגבורות אין חשש דכיון שנמשכים מתתא לעילא ימשכו אט אט עד שיתגברו החסדים וימתיקו את הגבורות עיי"ש.

עפ"י רבינו השד"ה בסה"ק שערי רחמים נמשכים בימים שבנתיים המוחין דו"ק דו"ק דדעת עליון מאו"א וישו"ת:

והנה עפ"י מ"ש לעיל משמיה דמרן מ"ש בנהר שלום ובסידור הק', שכל ענין המשכת החסדים הנז' בדברי הרב אינו כפשוטו, אלא שנמשכים המוחין דפנים באופן של המשכת חסדים מדעת דאו"א וישו"ת לדעת דזו"ן ויעקו"ר, והבאנו מ"ש רבינו השד"ה שהרחיב לבאר ולשכלל את הכוונה כמובא באורך בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן שמ"ה), עולה מדב"ק שמ"ש שהחסדים הנמשכים בימים שבנתיים הם מאימא הכוונה להמשכת המוחין מדעת העליון דאו"א וישו"ת, והיותם או"פ דאימא הכוונה למוחין דו"ק דדעת העליון, ולכן כתב שם שבימים שבנתיים נמשכים המוחין מו"ק דו"ק דדעת העליון דאו"א וישו"ת לאותה בחי' שכנגדם בפר' חו"ב דזו"ן ודיעקו"ר.

פרצופי ו"ק דו"ק דדעת העליון נפרטים לז"ת, ונמשך מהם לאותה בחי' שכנגדם בזו"ן ויעקו"ר:

והנה פר' ו"ק דו"ק דדעת העליון דאו"א וישו"ת כלול בפרטותו מפר' ז"ת, והם חג"ת ונה"י בעובי שלכל א' מהם יש בפרטות חג"ת ונהי"ם באורך כאמור, ויש להמשיך מפרצופים אלו מוחין דחב"ד, לבחי' שכנגדם בפר' חו"ב דזו"ן ויעקו"ר.

ונמצא כי נמשכים המוחין דחב"ד מפר' חג"ת ונהי"ם דחג"ת, וחג"ת ונהי"ם דנה"י, דפרטות פר' ו"ק דו"ק דדעת העליון דאו"א וישו"ת, לחב"ד דפר' חג"ת ונהי"ם דחג"ת, וחג"ת ונהי"ם דנה"י, דפרטות פר' ו"ק דו"ק דדעת העליון דחו"ב דזו"ן ודיעקו"ר.

סדר המשכת המוחין יעשה מתתא לעילא:

וסדר המשכת המוחין הנז' יעשה מתתא לעילא, שכן כתב הרב לכוין כניסת החסדים דאוה"פ דאימא מתתא לעילא, ועתה יצא:

כי בערב יום כפור ימשכו המוחין דחב"ד דמלכיות דחג"ת ונה"י דחג"ת, ודחג"ת ונה"י דנה"י, (שהם שווים לערך כללות דכללות ה"ח), וכן ימשכו המוחין דדעות דנה"י דחג"ת ונה"י דנה"י (שהם שווים לערך כללות ה"ח ביסוד).

וביום י"א תשרי ימשכו המוחין דבינות, דנה"י דחג"ת ונה"י דנה"י (שהם שווים לערך החסד הה' המתפשט בהוד).

וביום י"ב תשרי ימשכו המוחין דחכמות, דנה"י דחג"ת ונה"י דנה"י (שהם שווים לערך החסד הד' המתפשט בנצח).

וביום י"ג תשרי ימשכו המוחין דדעות, דחג"ת דחג"ת ודחג"ת דנה"י (שהם שווים לערך החסד הג' המתפשט בת"ת).

מרן בסידורו לא סידר כוונה זו בסדר הזה כי אם בערב יוהכ"פ בלבד ובסדר הפשוט ענינו וטעמו:

והנה נודע הכלל שלאורו נסע ונלך, שאין ברשותינו לסדר מדעתנו סדרי כוונות ולשלכם בסידורו דמרן, ואפי' שכתב מרן סדר כוונתם בספרו הטהור נהר שלום, כיון שלא סידרם מרן הלכה למעשה בסידורו הטהור כנראה שעלתה דעתו דעת עליון שכך יש לכוין, ומי יערב אל לבו לשלוח יד בסידורו הקדוש כפי שיצא לו בדרך לימודו, ולכן הגם שסדר הכוונה שהבאנו כאן נראה שהוא אמת וברור עפ"י דב"ק דרבותינו המפרשים, כיון שמרן לא סידרו בסידור ישאר כל האמור בדרך לימוד בלבד, ואין לנו רשות לכוין כן הלכה למעשה.

אמנם נבוא באר כי מרן סידר כוונה זו בדרך הפשוטה המבוארת בדברי הרב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות (דף ק"ד ע"ג) ד"ה ונבאר, שבערב יוהכ"פ נמשך כללות דכללות, וכללות ה"ח, למלכות ויסוד דנוק', וכן סידר מרן בסידורו הטהור (ח"ח דף ק"ד ע"ב) בסיום כוונת 'זכרנו' להמשיך את כללות דכללות, וכללות ה"ח, וסידר ציור ה"ח למלכות ויסוד דנוק' וסידר את כלי מלכות ויסוד דנוק' לתוכם ימשכו החסדים מתתא לעילא.

והגם שמן הראוי היה שיסדרם כפי מהלך דב"ק בהמשכת המוחין דפר' ו"ק דו"ק דדעת העליון דאו"א וישסות כפי שמשמע מדבריו בנה"ש בסדר שאר כוונות הסוכות, אולם לטעם הכמוס עמו לא סידר כוונה זו כי אם בדרך הפשוט בלבד, ואנחנו לא נדע טעמו כי לא נתבאר לנו.

בימים שבנתיים לא סידר מרן כוונת המשכת ה"ח להג"ת נ"ה דנוק':

וכן הגם שנתבאר שדעת קודשו דמרן לכוין את החסדים דאו"פ דאימא בדרך הפשוט, שכן סידר מרן בכוונות ערב יוהכ"פ, מ"מ לא מצינן בסידורו הק' לכוין להמשיכם בימים שבנתיים, ונראה שהטעם הוא כפי שכתב הרב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות (דף ק"ד ע"ב) וזלה"ק:

ואמנם ענין המשכת החסדים דאימא צמוד א"פ הוא שלא ע"י מעשה אלא בכל יום ויום ממוצאי יוה"כ עד יום הא' של סוכות נגמרים לכנס צה והימים האלו צענמס יש צהם שלימות הזה.

הרי שממוצאי יוהכ"פ ועד סוכות יש בסגולת קדושת הימים האלו שנמשכים בהם החסדים מאליהם שלא ע"י מעשה ולכן א"צ לכוונם, משא"כ בערב יוהכ"פ שאין בו כח זה ולכן צריך לכוין להמשיך את החלק הנמשך באותו היום ופשוט.

דעת קודשו דרבינו השד"ה דיש לכוונם גם בימים שבנתיים בתיבות מלך עוזר וכו':

אמנם דעת קודשו דרבינו השד"ה בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן שכ"ח), דכיון שסידר מרן את המשכתם בערב יוהכ"פ, יש מקום לכוונם גם בימים שבנתיים כפי סדר הפשוט שסידר מרן חסד א' בכל יום לאותה ספירה בנוק' שאליה נמשך, וזה סדר הכוונה בדרך הפשוט:

ביום י"א תשרי להמשיך חסד ה' להוד דנוק'

ביום י"ב תשרי להמשיך חסד ד' לנצח דנוק'

ביום י"ג תשרי להמשיך חסד ג' לת"ת דנוק'

ביום י"ד תשרי להמשיך חסד ב' לגבורה דנוק'

ביום ט"ו תשרי להמשיך חסד א' לחסד דנוק'

וכשם שסידר מרן בערב יוהכ"פ לכוין את המשכתם ב'מלך עוזר' דג' התפילות, כן יש לכוין בימים שבנתיים את המשכת החסדים הנז' בתיבות מלך עוזר בג' התפילות (כנגד ג' הכלים ופשוט).

ויש להבין מה לכאורה ההשוואה בין ערב יוהכ"פ לימים שבנתיים אחר שכתב הרב בהם דייקא שנמשכים החסדים בכח מעלת הזמן שלא ע"י מעשה, מה שלא כתב כן בערב יוהכ"פ, ואתיין שפיר מדוע סידרם מרן בערב יוהכ"פ דייקא.

ונראה לבאר בע"ה, שכנראה הבין רבינו השד"ה שמה שכתב הרב שבימים שבנתיים נמשכים החסדים שלא ע"י מעשה, הכוונה לא ע"י פעולה מעשית אלא ע"י כוונה בלבד, ולכן אין נפק"מ בין ערב יוהכ"פ לימים שבנתיים בזה שיש לכוונם בלי פעולה מעשית, לא כמו או"מ שבהם שכתב שנמשך ע"י פעולת ישיבת הסוכה דייקא, ולכן כתב שכמו שסידר מרן לכוונם בערב יוהכ"פ יש מקום לכוונם גם בימים שבנתיים.

לקיים דברי השד"ה סידרנו בסידורינו כוונת הימים שבנתיים בדרך הפשוט כערב יוהכ"פ: ובכדי לקיים דברי רבינו השד"ה, סידרנו בסידורינו לכוין את המשכת החסדים דאזה"פ דאימא גם בימים שבנתיים לפי היום כסדר הפשוט שסידר מרן בערב יום כפור, וזה סדר כוונתם:

בערב יוהכ"פ יכוין:

להמשיך כללות, וכללות לכללות ה"ת, ליסוד ומלכות דאזה"פ מאימא לנוק'.

כללות דכללות ה"ח

יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי מלכות דנוק'

אלף דלת גון יוד
אדני

א, אד, אדנ, אדני

כללות ה"ח

יְהוָה יְהוָה

יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי יסוד דנוק'

שין דלת יוד
שדי

ש, שד, שדי.

ביום י"א בתשרי יכוין:

להמשיך חסד ה' דהוד
דאזה"פ מאימא לנוק'

יְהוָה

ג' כלי הוד דנוק'

אלהים

א, אל, אלה, אלהי, אלהים
במוכן

ביום י"ג בתשרי יכוין:

להמשיך חסד ה' דת"ת
דאזה"פ מאימא לנוק'.

יְהוָה

ג' כלי ת"ת דנוק'

אלף למד הי יוד מם

צבאות

השתפא

ביום י"ב בתשרי יכוין:

להמשיך חסד ה' דננח
דאזה"פ מאימא לנוק'

יְהוָה

ג' כלי ננח דנוק'

אל

א אל

בם

ביום י"ד בתשרי יכוין:
להמשיך חסד הב' דגבורה
דאזה"פ מאימא לנוק'.

יְהוָה
ג' כלי גבורה דנוק'

יְהוָה
אלהים
אכדטם

יום ט"ו בתשרי יו"ט א' דסוכות:
להמשיך חסד הא' דחסד
דאזה"פ מאימא לנוק'.

יְהוָה
ג' כלי חסד דנוק'
אלף למד
אלף אלף למד
אל

סדר מצות הסוכה ענינה וכוונותיה:

וטרם שנבאר את עניני מנהגי וכוונות הסוכה עפ"י הסוד, נביא מבוא קצר מעניני הסוכה עפ"י הפשט.

מ"ע מהתורה לישיב בסוכה שבעה ימים:

מצות עשה מן התורה לכל אחד מישראל לשבת בסוכה שבעה ימים, שנאמר 'בסכת תשבו שבעת ימים' (ויקרא כ"ג מ"ג), והוא בימי חג הסוכות מחמשה עשר בתשרי, שנאמר 'בחמשה עשר יום לחדש השביעי הזה חג הסוכות שבעת ימים לה'.

טעם ישיבת הסוכה:

טעם המצוה נתבאר בתורה, 'למען ידעו דורותיכם כי בסכות הושבתי את בני ישראל בהוציאי אותם מארץ מצרים' לזכור את כל הניסים והנפלאות שעשה השי"ת עם אבותינו בעת שהוציאם ממצרים, ונחלקן התנאים:

רבי אליעזר אומר שהסוכה היא זכר לענני כבוד שהקדוש ברוך הוא הקיף את בני ישראל שלא יזיקו להם השמש ביום והקרח בלילה, וכדי להגן עליהם מפני האויבים, ולזה ציוונו לעשות סוכות לזכור את הניסים הגדולים ההם שעשה לאבותינו במדבר בצאתם ממצרים.

ורבי עקיבא אומר סוכות ממש עשו להם באותם ארבעים שנה שהיו בני ישראל במדבר, בשעת חנייתם מפני החמה, וזכר לזה עבדינו 'סוכה' כדי שמתוך כך ניתן שבה והודיה להשי"ת שנתן לנו נחלה ובתים מלאים כל טוב, ולא נאמר כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, או כדי לידע ולזכור שארבעים שנה היו במדבר, לא באו בבית ועיר מושב לא מצאו, וה' היה עמם ולא חסרו דבר, וישבו בסוכות בהשקט ובבטחה בלי פחד כלל, ולא היו צריכים ערי מבצר.

בתורת כהנים אמרו: כי בסכות הושבתי את בני ישראל בהוציאי אותם מארץ מצרים, מלמד שאף הסוכה, זכר ליציאת מצרים, וכן יש מן הראשונים שכתבו בפירושו של הכתוב "למען ידעו דרתיכם", שהוא שהדרות הבאים, כיון שרואים את אבותיהם שהם עושים סוכות ומניחים את בית דירתם ויושבים בימות החג בסוכה, הם שואלים את אבותיהם מפני מה הם עושים כן, ומגידיים להם אבותיהם מעשה יציאת מצרים. ויש מן האחרונים שכתבו כן דוקא לסוברים שסוכות ממש עשו להם ישראל במדבר, שלדעתם אין מעלה בזכירת אותן הסוכות, ועיקר תכלית מצות ישיבת סוכה היא לזכור את יציאת מצרים, ויש שכתבו להיפך, שלסוברים שסוכות ממש עשו להם אין נמשך משיבת הסוכה זכרון יציאת מצרים, ואין כוונת המצוה אלא לזכור את הושבת ישראל בסוכות - והכתוב "בהוציאי אותם מארץ מצרים" לא בא אלא להודיע שהושבת בני ישראל בסוכות היתה באותו הזמן - ולסוברים שענני כבוד היו, על ידי צל הסוכה יזכור את ענני הכבוד, ומתוך כך יזכור גם את שאר הנפלאות והנוראות שעשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל בצאתם ממצרים, שתיכף בצאתם הגן עליהם בענן כבודו, ונמצא שהסוכה היא זכרון ליציאת מצרים.

טעם ישיבתה בחודש תשרי דווקא:

והטעם שציוותה התורה הק' לשבת בסוכה בחודש תשרי דווקא, ולא בחודש ניסן שבו היתה יציאת מצרים והתחיל הנס של ענני הכבוד, או בחדשי סיון תמוז ואב שהם ימי הקיץ ואז הגנו הסוכות מחום השמש על היוצאים ממצרים, כתבו רבותינו הראשונים והאחרונים כמה טעמים ואלו הם:

א. בניסן מתחילים ימי הקיץ, ודרך כל אדם לעשות אז סוכה לצל, ואילו עשו סוכות בניסן, לא היה הדבר ניכר שעשייה זו היא במצות הבורא יתברך, ולכן ציוה אותנו הקדוש ברוך הוא שנעשה סוכות

בחודש השביעי, שהוא זמן התחלת הגשמים, ודרך כל אדם לצאת אז מסוכתו ולישב בביתו, ואנחנו יוצאים מהבית לשבת בסוכה, ובזה ייראה לכל שמצות המלך היא עלינו לעשותה.

ב. ציוה הקדוש ברוך הוא בזכרון הנס הקיים הנעשה להם כל ימי עמידתם במדבר בתחילת ימות הגשמים, לפי שבתחילת ימות החמה כבר יש זכרון ליציאת מצרים בחדשו ובמועדו, ולסוברים שסוכות ממש עשו להם, התחילו לעשות את הסוכות בתחילת החורף מפני הקור כמנהג המחנות, ולכן ציוה בהן בזמן הזה.

ג. שטעם זכירת הסוכות הוא כדי שלא נאמר כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, ולפי שתשרי הוא זמן אסיפת גורן ויקב, שאז הבתים מלאים כל טוב, קבע הקדוש ברוך הוא את חג הסוכות באותו זמן.

ד. כשעשו ישראל את העגל נסתלקו ענני הכבוד, ולא חזרו עד שהתחילו לעשות את המשכן, ומשה ירד מהר סיני ביום הכפורים, ולמחרת ציוה על מלאכת המשכן, והעם הביאו נדבה יומיים, ולמחרת נטלו החכמים את הזהב, ובחמישה עשר בתשרי התחילו לעשות את המשכן, ואז חזרו ענני הכבוד, ולכן נצטוינו לעשות סוכות בחמישה עשר בתשרי.

מצות הישיבה בסוכה נוהגת בלילות כבימים,

ומה שכתוב בתורה בסכת תשבו שבעת ימים, לא בא למעט לילות כמו במצות נטילת-לולב שאינה נוהגת בלילה לפי שכתוב בה ימים, כי לומדים סוכה ממלואים בגזירה שוה 'תשבו' 'תשבו', נאמר בסוכה 'תשבו' שבעת ימים, ונאמר במילואים 'תשבו' יומם ולילה שבעת ימים, מה ימים האמורים במלואים ימים ואפילו לילות, כמו שכתוב יומם ולילה, אף ימים האמורים בסוכה, הם ימים ואפילו לילות. מצות סוכה נוהגת כל שבעת ימי החג, ואף בין השמשות במוצאי יום השביעי של חג, אם נודמנה לו אז סעודה חייב לאוכלה בסוכה.

כוונת המצוה:

בקיום מצות סוכה, כתבו אחרונים שצריך לכוין מלבד הכוונה לקיים את המצוה, יש לכוין שציונו הקדוש ברוך הוא לשבת בסוכה זכר ליציאת מצרים, כי לשון הכתוב 'למען ידעו דרתיכם כי בסכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים', מורה שעיקר המצוה וקיומה תלוי בכוונה שיכוין בשעת קיומה, והקפידה התורה שבשעת קיום המצוה נדע ונתכוין לטעם המצוה, שהיא זכר ליציאת מצרים.

לסוברים שהסוכה זכר לענני הכבוד, כתבו האחרונים שצריך לכוין לענין זה, ויש שכתבו שלדעתם ראוי לכוין שתי כוונות, שישבנו תחת ענני כבוד, ושהקדוש ברוך הוא הוציאנו ממצרים. לא כיוון את הכוונה הנצרכת במצות סוכה, כתבו אחרונים שלא קיים את המצוה כתקנה, ובדיעבד אם לא כיוון רק לצאת ידי המצוה יצא, ויש סוברים שכיון שציוה הכתוב על כוונת מצוה זו, אם לא כיוון לה, אפילו בדיעבד לא יצא.

מצות הישיבה בסוכה - תשבו כעין תדורו:

בסכת תשבו שבעת ימים, 'תשבו כעין תדורו', שכל דבר שמוכרח לעשותו בביתו, מצוה עליו לעשותו בסוכה. וכן יש מן האחרונים שכתבו שמצות סוכה היא מצוה מחוייבת, שהתורה מבקשת שנדור בסוכה שבעה ימים כמו שדרים כל השנה בבית, ויש מוסיפים שכל שבעת הימים לא ידור אלא בסוכה, וכל שדר בסוכה, אף על פי שלא אכל בה דבר שחייב בסוכה, ולא ישן בה - כגון שהיה מצטער בשינה בה, שלפיכך פטור הוא מלישון שם, קיים מצות סוכה, וכל שלא דר בסוכה כל שבעת הימים, אף על פי שלא אכל דבר שחייב בסוכה, הרי זה בטל את המצוה.

ישיבה ודירה בסוכה בשאר הימים מלבד הלילה הראשון שחייבים לאכול בו בסוכה, כתבו ראשונים שהיא רשות גמורה, וכל שאפשר לו שלא לאכול ולישון באופן האסור חוץ לסוכה אינו חייב להיכנס בסוכה כדי לקיים מצותה ולאכול ולישון שם ואף על פי שלא ישב בסוכה בכל ימי חג הסוכות, אם לא אכל ולא ישן חוצה לה, אין בזה משום ביטול מצוה, ויש מן האחרונים שכתבו יותר מזה, שהאכילה בסוכה אינה נרצית ומבוקשת בעצמותה, וכוונת המצוה היא רק בשלילה, שכשיאכל לא יאכל מחוץ לסוכה. ויש שכתבו בדעת ראשונים שמי שעבר עליו חג הסוכות ולא ישב בסוכה, אף על פי שלא עשה בימי הסוכות דברים שחייבים בסוכה, שלא אכל מחוץ לסוכה אכילה שחייבת בסוכה, ולא ישן חוצה לה באופן שהיה חייב לישון בסוכה, הרי זה ביטול מצות סוכה.

תשובו כעין תדורו:

בסכת תשובו שבעת ימים, דרשו בה חכמים תשובו כעין תדורו, כלומר לא שישב האדם בסוכה ישיבה כלשהי בלבד, אלא שישב בה ישיבה שהיא כעין דירה, כישיבה האמורה בכתוב: וירשתם אתה וישבתם בה, מכאן אמרו חכמים כל שבעת הימים עושה אדם את סוכתו קבע ואת ביתו עראי, שיעשה את ביתו כבית התמישי, ואת הסוכה יעשה בית דירה, שכל עיקר דירתו תהא בסוכה, ושלחנו ומיטתו יהיו שם, וידור בסוכה כדרך שהוא דר בתוך ביתו בשאר ימות השנה, שתהא סוכתו דומה עליו כאילו היא ביתו, ויהא אוכל ושותה בסוכה, וישן בסוכה, והאכילה והשתיה והשינה הן עיקר מצות ישיבת סוכה, ויש מן הראשונים שסוברים שהשינה אינה עיקר המצוה, אלא אכילה ושתיה בלבד, וכן משנן בסוכה, ומטייל ומהלך בסוכה, ואם רוצה לספר שמועות עם חבריו יספר בסוכה, ומעלה כליו לסוכה, ואם היו לו כלים נאים, מעלה אותם לסוכה, מצעות נאות מעלה אותן לסוכה שמשום "תשובו כעין תדורו" מצוה לנאותה.

ומצוה מן המובחר היא שתהא סוכתו עריבה עליו לחבב עליו את המצוה, ולא יכניס לסוכה כלי אכילה, כגון קדירות וקערות לישה, לפי שאין רגילים להניחם בבית דירה אלא בדירה בפני עצמם, ואם מכניסים לסוכה אין זה כעין 'תדורו', שצריך שתהא הסוכה כבית העשוי לכבוד, וכן לא יניח בסוכה כד או דלי ששואבים בהם מים, שכן דרך בני אדם חשובים שבמקום הסעודה הבית מפונה, וכן כל דבר שאינו מניח בביתו לא יניח בסוכה. אבל כלי שתייה - כגון כוסות מותר להניח בסוכה. ויש סוברים שכלי אכילה רשאים להניחם בסוכה, אבל אין חייבים להניחם שם, שאף בשאר ימות השנה אין מניחים אותם במקום הסעודה, משא"כ כלי שתייה חייבים להניחם שם אפילו שלא בשעת האכילה, משום 'תשובו כעין תדורו'.

הדברים שאמרו שמצוה לעשותם בסוכה, אינם מעכבים זה את זה. וכתבו ראשונים שכל שעה שאדם יושב בסוכה, הרי הוא מקיים בכך מצוה, ולא דוקא כשהוא יושב, שמקיימים את מצות הסוכה בעמידה כמו בישיבה, ומברכים על העמידה בה כשם שמברכים על הישיבה בה, ואם היה עומד בסוכה כל היום, ואכל ושתה בה ולא ישב כלל ודאי יצא ידי חובתו, ויש סוברים שאין המצוה אלא בישיבה. יש מן הראשונים שכתבו שמשעה שנכנס לסוכה כבר התחיל לקיים את המצוה, ויש סוברים שאינו מקיים את המצוה משנכנס, עד שיששהה בסוכה דרך קביעות כעין דירה.

י"ד סעודות חייב אדם לאכול בסוכה לדעת רבי אליעזר:

לדעת רבי אליעזר ארבע עשרה סעודות חייב אדם לאכול בסוכה. יש מן הראשונים שכתבו שהן כוללות את שלשת הסעודות שחייב אדם לאכול בשבת, ומכל מקום אין חיוב לאכול בסוכה אלא ארבע עשרה סעודות, שסעודה שלישית של שבת נחשבת במקום סעודת הלילה שלאחריו, שמאחר שהוא שבע אינו חוזר ואוכל, ויש סוברים שלר' אליעזר חייב אדם לאכול חמש עשרה סעודות בסוכה, שתי סעודות בכל יום ובשבת שלש סעודות, וארבע עשרה סעודות שאמר, היינו מלבד סעודת הלילה הראשון, שבו אף לדעת חכמים חייב הוא לאכול סעודה בסוכה. ויש סוברים שלא מנה ר' אליעזר סעודה שלישית בשבת,

לפי שאינו מונה אלא את הסעודות הבאות מצד רגילות דירה, ואילו זו משום שבת היא, וכעין זה כתבו אחרונים, שכיון שאין דרכם של אנשים לאכול אלא שתי סעודות ביום, וסעודה שלישית אין אוכלים אותה בשבת אלא משום שחייב בה הכתוב, אין חייבים באכילתה בסוכה משום "תשבו כעין תדורו", ואפשר שיצא ידי חובתה חוץ לסוכה באכילת פחות משיעור שחייב בסוכה.

סעודה שחייב אדם לאכול בסוכה בכל לילה, לדעת ר' אליעזר, נראה מדברי ראשונים, וכן כתבו אחרונים, שיכול הוא לאכלה אף מבעוד יום, שכמה פעמים אדם אוכל סעודה של לילה מבעוד יום.

שיעור האכילה בסעודות:

שחייב אדם לאכול בסוכה לדעת ר' אליעזר, יש מן האחרונים שסוברים שדי באכילת כזית, כשם שלחכמים הסוברים שאכילה בסוכה אינה חובה אלא בלילה הראשון יוצא אדם ידי חובתו בלילה הראשון בכזית - אף על פי שבשאר ימות החג כזית פת אינו אלא אכילת עראי ואינו חייב בסוכה משום שהחיוב לאכול בו מחשיב את אכילתו לאכילת קבע, לסוברים כן. וכתבו אחרונים שלסוברים שהחיוב אינו מחשיב אכילת כזית לאכילת קבע, צריכים לאכול יותר מכביצה בכל סעודה לר' אליעזר, ואף לסוברים שלחכמים יוצא אדם ידי חובתו בלילה הראשון בכזית, שזה שיוצאים בכזית לחכמים, הרי זה מפני שלמדים כן ממצות אכילת מצה, אבל לר' אליעזר שלמדים חיוב ארבע עשרה סעודות מ"תשבו כעין תדורו", חייבים לאכול בכל סעודה כשיעור קביעות - יותר מכביצה שכך דרכו של אדם לסעוד בכל יום שתי סעודות בקביעות גמורה.

מיני תרגימא יש מן הראשונים שכתבו שיכולים לקיים בהם את ארבע עשרה הסעודות שצריכים לאכול בסוכה לדעת ר' אליעזר, וכן כל דבר שחייבים לאכלו בסוכה, יכולים לקיים בו את הסעודות האלו.

יציאה מן הסוכה:

כשיוצא מן הסוכה בסוף זמן מצוותה, יש מן הראשונים שהיה נוהג להכנס לסוכה כדי ליטול ממנה רשות, והיה אומר: יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שנזכה לישב בשנה הבאה בסוכה העשויה מעור של לויתן.

סדר מנהגי ועניני וכוונת מצות הסוכה עפ"י סודן של דברים:

ואחר שביארנו מעט מעניני הסוכה עפ"י הפשט, נבוא בע"ה לבאר תחילה את עניני ומנהגי הסוכה עפ"י הסוד, ואח"כ את סדרי כוונותיה.

תיכף אחר יוה"כ פ' ישתדל בעשיית הסוכה:

כתב הרב בפרע"ח שער חג הסוכות (פ"ג) וזלה"ק:

מיד אחר יוה"כ ישתדל בעשיית הסוכה, ויעשנה במקום נקי וטהור, ויזהר מדברים הפוסלים אותה כמ"ש רז"ל.

ענין דפנות וסכך הסוכה וטעם עשיית הדפנות קודם הסכך:

ובשעה"כ דרוש ד' דסוכות (דף ק"ד ע"ב) כתב הרב בענין דפנות הסוכה וזלה"ק:

ועתה נבאר ענין הסכך של הסוכה כי הדפנות הם נה"י דאי' מבחי' אור המקיף כנז' האמנם הסכך הוא בחי' חלי התחתון דת"ת דאי' מן החזה שלה ולמטה אשר הוא כעין סכך ע"ג ג' דפנות דנה"י שבה.

ובפרע"ח שער חג הסוכות (דרוש ג') כתב עוד וזלה"ק:

והנה אמרו רז"ל כל סוכה צעין ולא כל דפנות. היינו כי הכוונה להציא מקיפי אמא שהם כל סוכה, ולא דפנות מקיפי ז"א אינו כ"כ בהכרח לכיין. כי בכלל מאתים מנה, וכשצאים מקיפי אמא הגבוהים ממקיפי ז"א, ועומדין עליהן מלמעלה. ממילא הוא שכבר נעשו הדפנות, ונכנסו מקיפי ז"א. לכך כריך לעשות הדפנות קודם לסכך.

הרי שענין דפנות הסוכה הם כנגד נה"י דאימא, וסכך הסוכה הוא כנגד ת"ת דאימא, ולכן יש בתחילה לבנות את דפנות הסוכה המרמזים לנה"י דאימא המקיפים לז"א, ואח"כ עליהם להמשיך את הכתר שהוא ת"ת דאימא להיות מקיף על ראש זו"ן.

גובה הסוכה יהיה י' כנגד הוי"ה, רוחב הסוכה ד' ומשהו נגד ד' אותיות השם:

ובענין גובה ורוחב הסוכה כתב שם בפרע"ח וזלה"ק:

סוד הסוכה כי סוכה גי' כ"ו ה"ס והס הויה אלני. והנה רומז הסוכה ד' ומשהו, נגד ד' אותיות השם. ו"ק. וקוץ הו"ד הוא משהו, כי אינו אות שלם. וגובה י', נגד הו"ה דיודי"ן, יו"ד ה"י וי"ו ה"י, יש צו י' אותיות. ויכוין ע"י שם זה שעולה חסד, לחצר הויה אלני, כסוד חיצוק הימין, הנעשה בסוכה:

הרי כי תיבת 'סוכה' בגי' הוי"ה אדנ"י, הרומז לחסדים שהם הוי"ה הנמשכים לנוק' שהיא שם אדנ"י, ולזה כתב הרב שרוחב הסוכה יהיה ד' טפחים כנגד ד' אותיות שם הוי"ה, וגובה הסוכה י' טפחים כנגד י' אותיות שם הוי"ה דע"ב העולים בגי' חסד הרומז גם הוא לבחי' החסד, ועי"כ יתחברו הוי"ה הרומז לחסד עם הנוק' שהיא בגי' אדנ"י, לרמז המשכת החסד דאו"מ לנוק' ע"י הסוכה כאמור.

בענין עשיית הסכך באופן שיראו הכוכבים מתוכה וענינו, ושמועה נוספת בענין הסכך:

וכתב הרב שיראה האדם בבנית הסוכה שיראו הכוכבים מהסכך, וענינו וטעמו נתבאר בשעה"כ סוף דרוש ד' דסוכות (דף ק"ה ע"ב) וזלה"ק:

ונבאר עוד מ"ש רז"ל במסכת סוכה המעובה כמין צית לע"פ שאין הכוכבים נראים בתוכה כשירה דיעצד אבל לכתחילה צעין שיהיו נראים הכוכבים מתוכה של הסכך.

וסוד זה נתבאר בתיקון מוספת ופרוס עלינו סוכת שלום שתיקנו לומר כליל שנת בצרכת השכיבנו, ושם נתבאר ענין זה באורך ענין היסוד דאימא הנפרש כמין אהל וסכך סוכה מוך גופא דז"א במקום החזה שבו ונפרש עד לפנות הגוף, וכל החסדים דגופא דז"א הם למעלה מן המסך ההוא כי עלו ממטה למעלה כי נקיבו המסך ועלו ודרך אותם נקבי הסכך והמסך ההוא יורד הארותיהם ונראים למטה דרך נקבי המסך כעין כוכבים שצרכיע זה ששמעתי ממורי ז"ל בפעם אחרת ונראה שאינו מקושר עם מה שאמרנו בתחילתו וז"ע:

ומבאר הרב שענין הסכך מרמז ליסוד דאימא המגיע עד החזה דז"א, והנה נודע שיש ה"ח הבאים מהדעת דז"א המתלבש ביסוד דאימא, רק שב' חסדים ושליש סתומים ביסוד דאימא, וב"ש החסד הג' והחסדים הד' והה' יוצאים מן היסוד דאימא ויורדים במרוצה ליסוד דז"א ועולים בסוד או"ח עד היסוד דאימא שבחזה דז"א להגדיל את הז"א (ועיין בח"ד של ספרנו שם הארכנו לבאר את כל הענין).

והנה נודע כי בעת שנמשכים המוחין דחג"ת דישו"ת הנקראים ל' דצל"ם להתפשט בז"א, נדחים המוחין דנה"י דישו"ת לנה"י ואז מסך היסוד דאימא מתרחב שם לכמה תועליות ועיין כ"ז באורך בשעה"כ בכוונת 'ופרוש' דליל ש"ק, ואז נגרם שהחסדים שעלו להגדיל את ז"א נשארים ביסוד דאימא ואינם יכולים לירד למטה, ואז מתרבה בז"א אור גדול, ואז נראים החסדים כעין כוכבים המאירים ממסך היסוד דאימא למטה, והוא סוד עשיית הסכך המרמז ליסוד דאימא, שיראו הכוכבים ממנו הרומז לאותו הזמן שנראים החסדים בהיותם מעל מסך היסוד דאימא ונגלים גם למטה מהמסך.

ולא תקשי לך מ"ש הרב לעיל שהסכך מרמז לת"ת דאימא וכאן כתב שמרמז ליסוד דאימא, לכן כתב הרב בסיום דב"ק, שאין ענין זה קשור למה שאמר לעיל שענין הסכך מרמז על הת"ת דאימא, אלא הוא ענין נוסף שהסכך גם מרמז ליסוד דאימא כמו שנבאר בהמשך ענינו לכאן.

שמועה נוספת בענין הדפנות, וישוב ב' השמועות בענין סכך ודפנות הסוכה וביאורם:

ובענין השמועות שבתחילה כתב (דרוש ד' דסוכות) שדפנות הסוכה הם בחי' נה"י דאימא והסכך ת"ת דאימא, ובסיום הדרוש כתב שהסכך רומז ליסוד דאימא, והדפנות כתב בפרע"ח שער חג הסוכות (פ"ב), שגם הם בחי' יסוד דאימא היורדים עם החסדים.

מבאר בשה"ק משנת חסידים (כוונות הסוכה), שב' השמועות מרמזים לב' בחינות בהמשכת המוחין דז"א המלובשים בנה"י דאימא, **הבחי' הא'** היא כשעדיין המוחין לא נמשכו בז"א שאז הסכך מרמז לת"ת דאימא והדפנות לנה"י דאימא. **הבחי' הב'** היא כשהמוחין נמשכו בז"א שאז הסכך כנגד היסוד דאימא שבחזה דז"א, והדפנות כנגד התפשטות מחיצות יסוד דאימא עם החסדים. ועי"ע בסידור האר"י לר' שבתי זצוק"ל.

ענין הדפנות והסכך המרמזים לנה"י ות"ת דאימא הכל בבחי' אוה"מ:

עוד אמרנו להעיר לב הלומד הנעים שכל מאי דאמרן בכאן בענין הנה"י ות"ת דאימא הרומז לסכך ולדפנות הכל הוא בבחי' אוה"מ דאימא ולא בבחי' אוה"פ שיש בזה ב' בחי', וכיון שעסקינן בסדר כוונת הסוכה בוודאי שקאי על אורות המקיפים, ועיין היטב בזה בשה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן ש"ל, ושל"א) מ"ש בשם רבינו השד"ה.

סדר הסוכה בשולחן בד' רגלים ומטה ומנורה, וישיב השולחן בדרום והמנורה בצפון, והמטה ראשה למזרח ורגליה למערב:

ובענין הנהגת הסוכה כתב בפרע"ח שער חג הסוכות (פ"ג) וזלה"ק: ויתקן הסוכה בשלמן מסודר בד' רגלים, ומטה לשכוב צה. וישיב שולחן צפון, מנורה בצפון, והמטה ראשה למזרח, ורגליה למערב.

בערב סוכות ירבה בצדקה ויהלק את מעות הפדיון לעניים:

ובערב סוכות ירבה בנתינת צדקה לעניים כדכתב בפרע"ח שם וזלה"ק: וזיוס ד' שהוא ערב סוכות, יש להרצות בצדקה, והוא כי עתה עליות חמל, הנקראת דק, ויש לחלק הקופה לעניים.

ויש להבין מה ענין חלוקת הקופה לעניים, איזה קופה כוונתו בכאן ומדוע לא די במה שכתב שירבה בצדקה.

ורבינו השמן ששון בביאורו לדרושי חג הסוכות (ח"ג אות א') מבאר, שכוונת קודשו למ"ש בספר בית מועד' שמהרח"ו זיע"א היה נוהג להכין את הפדיון בכל ערב ר"ה, שאז היה מונה את המעות ומצניעם, ובערב יום הכיפורים היה עורך את הפדיון ומצניע שוב את המעות, ובערב סוכות היה מחלקם לעניים. וא"כ מ"ש שבערב סוכות היה מחלק הקופה, הכונה לקופה זו של כסף הפדיון ולא שהיה גבאי צדקה, וכתב שם שהעושה את הפדיון באופן זה בודאי שישלים שנתו. (מס' הכונות מאיר בתייאי שקיבל מרבו הר"י וילנא זלה"ה) ע"כ דב"ק.

הרי שענין נתינת צדקה בערב סוכות, הוא סיום הפדיון, שהחל בערב ר"ה בהכנת המעות לפדיון, ובערב יוהכ"פ עריכת הפדיון, ועתה בערב סוכות עת חלוקתם לצדקה לעניים.

וענין מעלת הפדיון באופן זה שהבטיח רבינו המהרח"ו שישלים שנתו, יובן עפ"י מ"ש שימי ר"ה הם בחי' הג"ר דכל השנה, וכל הפעולות שעושים בהם משפיעים על כל ימות השנה, וסדר תיקון זו"ן דא"ק ואביע"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו נפרט תיקונו מר"ה ועד שמיני עצרת, ונודע כי הפדיון ענינו לפדות את האדם ע"י מצות הצדקה שיתמתקו הדינים ממנו וימשך לו רחמים וחסדים, ולכן בתחילה בערב ר"ה בעת שבאים לבנות את זו"ן אב"א היה מכין את המעות, ובשלב הב' בערב יוהכ"פ שנסתיימה מלאכת נסירתם אז ערך את הפדיון, ובערב סוכות שהוא ענין המשכת המוחין דפנים והזיווג חילק את המעות לצדקה שהוא גמר הפדיון כאמור, וזה משפיע וממתיק מן האדם את הדינים וממשיך עליו רחמים וחסדים לכל השנה כולה.

אחר גמר כל ההכנות ילך לטבול בכוונות הטבילה לערב יו"ט:

וכתב בפרע"ח שם:

וילך לטבול, ויכוין כונת הטבילה שנתצאר כזר:

וכוונת קודשו שכחלק מהכנות היו"ט הוא לטבול ולהטהר במקוה לכבוד הרגל, כדכתב בפרע"ח שער מקרא קודש (פ"ג) בענין זה וזלה"ק:

ארז"ל חייב אדם לטהר עצמו ברגל, פי' - כי בכל ערב יו"ט צריך לטבול, ותכוין לשם הוי"ה ואהי"ה מלאים ביוזין שהם גי' רג"ל, וגם כוונת הטבילה הוא כי המקוה היא אהי"ה דההי"ן גי' מקוה:

אח"כ ילך לביהכ"נ לתפילת מנחה דערב יו"ט ותפילת מעריב דליל יו"ט ואח"כ יבוא לסוכתו:
 אח"כ ילך לביהכ"נ להתפלל תפילת מנחה דערב יו"ט ותפילת מעריב דליל יו"ט, כדכתב בפרע"ח שער
 חג הסוכות (דרוש ג') וזלה"ק:
 ויתפלל ערבית כמו בערבית דפסח ואח"כ יבוא לביתו ויכנוס לסוכתו.

בענין מעלת התפילות ועסק התורה בסוכה וכך נהגו בבית אל:
 ובמעלת התפילות בסוכה, כתב הרב בשעה"כ דרוש חג הסוכות בתחילתו (דף ק"ג ע"ד) וזלה"ק:
 ומה טוב היה אם היית מתפלל בקוה כדי שתתפלל ותטול הלולב בצרכתו בשעה הראויה אליו שהוא
 אחר תפלת שחרית קודם הלל:
 הרי שיש מעלה יתירה להתפלל בסוכה, וכן היה המנהג בישיבת 'בית אל' כדכתב בסדר מנהגי בית אל
 (סימן פ"ח) המובאים בסה"ק דברי שלום וזלה"ק:
 מתפללים כל ז' ימי חג הסוכות שמ"ע בתוך הסוכה, ושם קובעים הלימודים לילה ויום.
 וכן העיד הרה"ק רבי שם טוב גאגין נין ונכד למרן זיע"א שכתב בספרו כתר שם טוב (ח"ז עמ' כ"ט)
 וזלה"ק:

ועד היום המנהג בק"ק צית אל צירושלם המתפללים עפ"י כוונת האר"י ז"ל, שצחג הסוכות עושים סוכה
 גדולה ורחבה צחצר ציה"כ, ובערב החג מעתיקים הספסלים וכסאות והמיצה שצאמנע ציה"כ לסוכה,
 וכותלי החצר מכסים אותם צפרוכות ווילונות של משי ורקמה, ואחר המנחה נושאים מהיכל ג' ס"ת
 להזילם צהיכל של הסוכה, וכשנושאים הס"ת מנגנים מזמור הודו לה' קראו צשמו, עד הכניסם הס"ת
 צהיכל וצה מתפללים כל ימי החג שחרית מנחה וערבית עפ"י כוונת האר"י, וצפרט כוונת הנענועים
 שעפ"י הח"ן צריכים להיות תחת הסוכה כמצואר צשער הכוונות וצפרי עץ חיים וכו'.

יכנס לסוכה וישב בה ביראת ה':

ואחר שיעשה סדר התפילה קודם הכניסה לסוכה כמבואר במחזורים, יכנס לסוכה ביראת ה' כדכתב
 בפרע"ח שער חג הסוכות (דרוש ד') וזלה"ק:
 ויזהר שלא לדבר צסוכה אלל צד"ת, כי מצות סוכה גדולה קדושה, עד כי עצי סוכה אסורים צהנאה.
 ואם כתב כן עד כדי כך שידבר רק בדברי תורה, בוודאי שמי שאינו יכול לעמוד בזה לכה"פ יזהר
 כדיבורו ויתנהג ביראת ה' כבמקום קדוש, כדכתב בזה"ק פרי אמור (דף ק"ג ע"א) וזלה"ק עם הביאור:

מאי קא מיירי. בגין דכתיב, (שיר השירים ב)
 בצלו חמדתי וישבתי ופריו מתוק לחפי. ובעי
 בר נש לאחזאה גרמיה, דיתייב תחות צלא
 דמהימנותא.
 ועל זה צספת תשבבו שבעת ימים. מה זה
 אומר? משום שכתוב בצלו חמדתי וישבתי
 ופריו מתוק לחפי. וצריף אדם להראות את
 עצמו שישב תחת צל האמונה.

ורבינו הרמ"ק בביאורו אור יקר על הזוה"ק, (חלק י"ג עמ' קע"ט) מבאר, שיראה בישיבתו בסוכה
 שיושב בצל האמונה ע"י שמקדש את עצמו ביראת ה' שבעת ימים.

ענין הישיבה בסוכה הוא הישיבה בצל האמונה להגן מהקלי' והמקטרגים שלא יהיה להם חלק ואחיזה ביהוד שיהיה בשמחת תורה:

וגדולה מעלת הישיבה בסוכה, שהיושב בה הוא בצל האמונה כדאי' בזוה"ק פר' תצוה (דף קפ"ו ע"ב) וזלה"ק עם הביאור:

וְצָרִיךְ הָעֵם הַקָּדוֹשׁ לְשַׁבֵּת תַּחַת הַצֵּל שְׁלָה, בְּסוּד הָאֱמוּנָה. וּמִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּצֵל זֶה, יוֹשֵׁב בְּאֵלוֹ הַיָּמִים הָעֲלִיּוֹנִים.

ועל זה כלם בסכת בסכת, ואחד בסכות שלם. אחד שלם, להראות שמי שיושב בצל זה, יושב באלו הימים העליונים למעלה, שעומדים על זה התחתון להאיר לו, לכסות עליו ולהגן עליו בשעה שצריך.

ועוד, כלם נקראים סכות בשלמות, וכתוב סכת חסר, זה העולם התחתון שצריך באלו השבעה ימים קדושים לזון לשאר הממנים הגדולים של העמים, בשעה שהיא לוקחת שמחה בבעלה, ולא יקלקלו שמחתה, כדי שיתבלבלו (שיתעדנו) במזון שהוא, הקרבנות שלהם רבים יותר משאר ימים, כדי שיתעסקו בהם ולא יתערבו לבסוף בשמחה של ישראל. ומי היא שמחה של ישראל? זה יום שמיני עצרת.

וּבְעֵי עֵמָּא קְדִישָׁא לְמִיתָב תַּחוּת צִלְהָא, בְּרָזָא דְמַהִימְנוּתָא, וּמֵאֵן דִּיתִיב בְּצֵלָא דָא, יְתִיב בְּאִינוּן יוּמִין עֲלֵאִין.

ועל דא פלהו בסכת בסכת וחד בסוכות שלים, חד שלים, לאחזאה דמאן דיתב בצלא דא, יתיב באינון יומין עלאין לעילא, דקיימין על האי תתאה, לאנהרא ליה, לחפא עליה, ולאגנא ליה, בשעתא דאצטריך.

ותו, פלהו אקרון סכות בשלימו, וכתב סכת חסר, דא עלמא תתאה, דבעא בהני ז' יומין (דף קפ"ז ע"א) קדישין, למיזן לשאר ממנן רברבן דעמין, בעוד דאיהי נטלא חדוה בבעלה, ולא יקטרגון חדוותא, בגין דיתרברבון (ס"א דיתעדנו) בההוא מזונא, קרבנין דלהון סגיאין יתיר משאר יומין, בגין דיתעסקון בהו, ולא יתערבון לבתר בחדוה דישראל. ומאן חדוה דישראל, דא יומא תמינא דעצרת.

הרי כי ענין הישיבה בסוכה הוא ענין הישיבה בצל אמונת ה', ועי"כ מגינה הסוכה עליו מהחיצוניים והמקטרגים, שבעת השמחה הגדולה שהיא עת היחוד שיעשה בשמחת תורה לא יתערבו הקלי' ולא יתאחזו בזיווג ובשפע הנשפע ממנו ח"ו.

ידליק שבעה נרות נגד שבעה צדיקים הבאים בסוכה וענינו:

ואחר שנכנס לסוכה יעמוד בכניסה לסוכה וידליק ז' נרות כנגד ז' הצדיקים הבאים בסוכה כדכתב בפרע"ח שם (דרוש ג'), וזלה"ק:

וטוב להדליק ז' נרות, נגד ז' לדיקים הצאים בסוכה - אברהם, יצחק, יעקב, יוסף, משה, אהרן, ודוד.

והגם שהקדים כאן יוסף למשה ואהרן, עלינו לדעת שסדר האושפיזין הם לפי התגלות אורות המקיפים שבסוכה חג"ת נהי"ם, וכנגדם האבות בסדר הזה, אברהם - חסד, יצחק - גבורה, יעקב - ת"ת, משה - נצח, אהרן - הוד, יוסף - יסוד, דוד - מלכות.

ובסה"ק דברי שלום במנהגי בית אל (אות צ"א) כתב שנהגו בבית אל ענין זה, ונתנו למי ששמו כשם א' מהאבות הנז' להדליק באותו הלילה את הנר שכנגדו כדכתב שם וזלה"ק:

מכזדים היחידים להדליק הנרות בכל לילה. כ"א צשמו הראוי לאותה לילה כגון מי ששמו אברהם ידליק לילה ראשון יצחק שנית וכן ע"ז הסדר על שמות ז' אושפיזין קדישין.

וכתב הכף החיים (או"ח סימן תרל"ט ס"ק ח') וזלה"ק:

ועל כן בכל לילה אחר שמדליקין הנרות בסוכה יש לעמוד צפתח הסוכה ולומר לשם יחוד קודשא צריך הוא ושכינתיה וכו' הריני צא לקיים מצות עשה של ישיבת הסוכה כמו שנאמר בסוכות תשבו שבעת ימים כל

האזרח בישראל יצבו צפופות, למען ידעו דרתיכם כי צפופות הושבתי את בני ישראל זהו יצא אותם מארץ מצרים אני ה' אלהיכם, לתקן את שורש מנהג זו וכל מנהג הכלולות בה במקום עליון, ויהי נועם וכו' :

ענין ז' הצדיקים הבאים בסוכה הנקראים אושפיזין – אורחים:

ומקור הענין למ"ש בפרע"ח מענין הצדיקים הבאים בסוכה שיש להדליק ז' נרות לכבודם, נתבאר בזוה"ק פר' אמור (דף ק"ד ע"א) שם כתב וזלה"ק:

בא ראה, בשעה שאדם יושב במדור הזה, צל האמונה, השכינה פורסת את כנפיה עליו מלמעלה, ואברהם וחמשה צדיקים אחרים שמים את מדורם עמו. אמר רבי אבא, אברהם וחמשה צדיקים ודוד המלך שמים מדוריהם עמו. זהו שכתוב, בסכת תשבו שבעת ימים. שבעת ימים כתוב, ולא בשבעת ימים. כמו זה כתוב (שמות לא) כי ששת ימים עשה ה' את השמים וגו'. וצריך אדם לשמח בכל יום ויום בפנים מאירות באורחים הקלו ששורים עמו.

תא חזי, בשעתא דבר נש יתיב במדורא דא, צלא דמהימנותא, שכונתא פרוסא גדפהא עליה מלעילא, ואברהם וחמשה צדיקייא אחרנין שויין מדוריהון עמיה. אמר רבי אבא, אברהם וחמשה צדיקייא, ודוד מלכא, שויין מדוריהון עמיה. הדין הוא דכתיב, בסכות תשבו שבעת ימים. שבעת ימים כתיב, ולא בשבעת ימים. כגון דא כתיב, (שמות לא) כי ששת ימים עשה ה' את השמים וגו'. ובעי בר נש למחדי בכל יומא ויומא, באנפין נהירין, באושפיזין אלין דשריין עמיה.

ואמר רבי אבא, כתיב בסכות תשבו שבעת ימים, ולבתר ישבו בסכות. בקדמיתא תשבו, ולבתר ישבו. אלא, קדמאה לאושפיזין. תניינא, לבני עלמא. קדמאה לאושפיזין, כי הא דרב המנונא סבא, כד הוה עייל לסוכה הוה חדי, וקאים על פתחא לסוכה מלגאו, ואמר נזמן לאושפיזין. מסדר (נ"א נסדר) פתורא, וקאים על רגלוי, ומברך, ואומר בסכות תשבו שבעת ימים. תיבו אושפיזין עלאין, תיבו. תיבו אושפיזין מהימנותא, תיבו. ארים (ס"א אסחי) ידי, וחד, ואמר זכאה חולקנא, זכאה חולקיהון דישראל, דכתיב, (דברים לב) כי חלק יי' עמו וגו', והוה יתיב.

ואמר רבי אבא, כתוב בסכות תשבו שבעת ימים, ואחר כך ישבו בסכת. בראשונה תשבו, ואחר כך ישבו. אלא הראשון לאורחים, השני לבני העולם. הראשון לאורחים, כמו שרבי המנונא סבא, כשהיה נכנס לסוכה היה שמח, ועומד על פתח הסוכה מבחוץ ואומר: נזמן לאורחים. מסדר (נסדר) את השלחן, ועומד על רגליו, ומברך ואומר: בסכות תשבו שבעת ימים. שבו אורחים עליונים, שבו. שבו אורחי האמונה, שבו. הרים (רחץ) ידיו ושמח, ואמר: אשרי חלקנו, אשרי חלקם של ישראל, שכתוב (דברים לב) כי חלק ה' עמו וגו'. והיה יושב.

נלמד מכאן את ענין הצדיקים הנקראים אושפיזין (אורחים) הבאים לסוכה, ושיש להזמין בכניסה לסוכה, ולהראות להם פנים שמחים.

והרה"ק בעל 'כף החיים' (או"ח סימן תרל"ט ס"ק ח') הביא בספרו מה שנהוג לומר ולכוין וזלה"ק: ואחר כך יאמר עולו אזהן אושפיזין עלאין קדישין אברהם יצחק יעקב וכו'. וזליל ראשון יאמר ליעול אברהם אושפיזא עילאה קדישא וליעול עמיה יצחק יעקב משה וכו'. וזליל שני אחר שיאמר עולו אזהן וכו' כנוכר יחזור לומר ליעול יצחק אושפיזא עילאה קדישא וליעול עמיה אברהם יעקב משה וכו'. וכן על זה הסדר כל שבעת הלילות (ור"ל להמשיך הארה מחג"ת נהי"ם המכונים לאברהם יצחק וכו' אל צחינת הסוכה, וזוה לא יקשה לך כמה אברהם וכו' יש שהולכים בכל הסוכות כידוע לידועי ח"ן, וצחצחה הארכתי). ואחר כך יאמר תיבו אזהן אושפיזין עלאין קדישין אברהם יצחק יעקב וכו'. וזליל ראשון יחזור לומר לתיבו אברהם אושפיזא עילאה קדישא וליתיב עמיה יצחק יעקב משה וכו'. וזליל שני יאמר לתיבו

יחזק וכו' וליתבי עמייה אברהם יעקב משה וכו'. וכן על זה הסדר כל שבעת הלילות. ואחר כך יאמר זכאה חולקנא וזכאה חולקהון דישראל דכתיב כי חלק ה' עמו וכו' וכמ"ש בזוהר שם:

ודע כי זליל ראשון כשאומר ליעול אברהם יכוין להמשיך בחינת אור מקיף דחסד דחסד מן בחינת זינה אל בחינת חסד דמלכות. וזליל שני כשאומר ליעול יחזק יכוין להמשיך אור מקיף דחסד דגבורה מן זינה לגבורה דמלכות. וכן על זה הסדר זליל שלישי מקיף חסד דתפארת דזינה לתפארת דמלכות. וזליל רביעי מקיף חסד דנחת. וזליל חמישי מקיף חסד דהוד. וזליל ששי מקיף חסד דיסוד. וזליל שביעי מקיף חסד דמלכות דזינה למלכות דמלכות. ועיין לעיל סימן תרכ"ה אות א' ודוק.

ענין גדול ליהד לאושפיזין כסא מיוחד בסוכה:

עוד כתב שם הכף החיים בענין לייחד לאושפיזין כסא מיוחד בסוכה וזלה"ק:

וינוה להציא כסא ומעיל מפואר על גזיו לזכר שבעה אושפיזין עילאין קדישין מעין דוגמא שעושין זיוס המילה כסא לאליהו הנביא זכור לטוב, וכתוב בזוהר הקדוש (פרשת לך לך דף ט"ג ע"א) דאי לא מתקנין ליה כסא לא אחי, זאת היתה לחרדים לדבר ה' להזמין כסא לשבעה אושפיזין עילאין קדישין. ועיין מ"ש החיד"א בספרו מורה באצבע אות רפ"ט, מועד לכל חי סימן ק"א אות ט'.

ויש לומר זה כסא לכבוד שבעה אושפיזין עילאין קדישין וכמו שאומרים על כסא אליהו כמ"ש בזוהר שם. והגם שכתבנו לעיל שהם רמז לאורות עליונים גם הכסא הוא דרך רמז:

יהיו עניים אוכלי שולחנו וענין קשרם עם הצדיקים:

עוד כתב בפרע"ח שער חג הסוכות (דרוש ד') וזלה"ק:

ויהיו עניים מאוכלי שולחנו, כי חלק האושפיזין נריך לתת לעניים, כי זה תאוות נדיקים, שעניים יאכלו חלקן.

והוא עפ"י מ"ש בזוה"ק פר' אמור (דף ק"ג – וק"ד) וזלה"ק עם התרגום:

השני - לבני העולם, שמי שיש לו חלק בעם ובארץ הקדושה, יושב בצל האמונה, לקבל את האורחים, לשמח בעולם הזה ובעולם הבא, וצריך לשמח את העניים. מה הטעם? משום שהחלק של אותם אורחים שזמן, הוא לעניים. ואותו שיושב בצל הזה של האמונה, ומזמין את האורחים העליונים הללו, אורחי האמונה, ולא נותן להם חלקם, כלם קמים ממנו ואומרים: (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו'. נמצא שאותו שלחן שתקן - שלו הוא, ולא של הקדוש ברוך הוא. עליו כתוב (מלאכי ב) וזריתי פֶּרֶשׁ על פְּנִיכֶם וגו', פֶּרֶשׁ חגיכם, ולא חגי. אוי לו לאותו אדם בשעה שאורחי האמונה הללו קמים משלחנו.

ואמר רבי אבא, אברהם, כל יומיו היה עומד בפרשת דרכים לזמן אורחים ולסדר להם שלחנות. עכשו שמזמנים אותו ואת כל הצדיקים ואת דוד המלך ואין נותנים להם

תננינא, לבני עלמא, דמאן (דף ק"ד ע"א) דאית ליה חולקא בעמא ובארעא קדישא, יתיב בצלא דמהימנותא, לקבלא אושפיזין, למחדי בהאי עלמא ובעלמא דאתי ובעי למחדי למסכני. מאי טעמא. בגין דחולקא דאינון אושפיזין דזמין דמסכני הוא. והוא דיתבי בצלא דא דמהימנותא, וזמין אושפיזין אליו עלאין, אושפיזי מהימנותא, ולא יתיב לון חולקיהון, בלהו קיימי מניה, ואמרי (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו', אשתכח דהוא פתורא דתקין, דיליה הוא, ולא דקודשא בריך הוא, עליה פתיב (מלאכי ב) וזריתי פֶּרֶשׁ על פְּנִיכֶם וגו', פֶּרֶשׁ חגיכם, ולא חגי. ווי ליה לההוא בר נש, בשעתא דאליו אושפיזי מהימנותא קיימי מפתוריה.

ואמר רבי אבא, אברהם, כל יומיו היה קאים בפרשת אורחיו, לזמנא אושפיזין, ולתקנא לון פתורי, השתא, דמזמנין ליה, ולכלהו צדיקיא, ולדוד מלכא, ולא יתבין לון

את חלקם, אברהם עומד מהשלחן וקורא: (במדבר טז) סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה. וכלם עולים אחריו. יצחק אמר, (משלי יג) ובטן רשעים תחסר. יעקב אמר, (שם כג) פתך אכלת תקיאנה. ושאר כל הצדיקים אומרים, (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צואה בלי מקום.

דוד המלך אמר, והשלים דינו, שכתוב (שמואל א כה) ויהי כעשרת הימים ויגף ה' את נבל וימת. מה זה אומר? משום שדוד שאל מנבל ונעשה לו אורח, ולא רצה. וזה הזמין אותו, ולא נתן לו חלק. ובאותם עשרה ימים שדוד המלך דן את העולם, נדון עליו אותו אדם שהשלים לו רע יותר מנבל.

אמר רבי אלעזר, (משום כך) אין התורה מטריחה על אדם יותר, אלא כמו שהוא יכול, שכתוב (דברים טז) איש כמתנת ידו וגו'. ולא יאמר אדם אכל ואשבע ואשתה בראשונה, ומה שישאר אתן לעניים. אלא ראשית הכל הוא של האורחים. ואם שמח את האורחים והשקה אותם, הקדוש ברוך הוא שמח עמו, ואברהם קורא עליו, (ישעיה נח) אז תתענג על ה' וגו'. ויצחק קורא עליו, (שם נד) כל כלי יוצר עליך לא יצלח. אמר רבי שמעון, את זה דוד המלך אמר אותו, משום שכל כלי הזין של המלך והקרבות של המלך נפקדו ביד דוד. אבל יצחק אמר, (תהלים קב) גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועושר וגו'.

יעקב אמר, (ישעיה נח) אז יבקע פשח ארץ וגו', שאר הצדיקים אומרים, (שם) ונתח ה' תמיד והשביע וגו'. דוד המלך אמר, (שם נד) כל כלי יוצר עליך לא יצלח, שהרי הוא נפקד על כל כלי הזין של העולם. אשרי חלקו של האדם שזוכה לכל זה. אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (שם ס) ועמד כלם צדיקים וגו'.

הרי כי חלק האושפזין כמה שנותן לעניים ומשמחם שיהיה להם צרכי היר"ט, ואם מכל סיבה שהיא אינו יכול להכניס אותם בסוכה יראה לכה"פ לתת צדקה קודם החג לאלו שדואגים להם לשמח אותם.

חולקיהון, אברהם קאים מפתורא, וקרי, (במדבר טז) סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה. וכלהו סלקין אבתריה. יצחק אמר, (משלי יג) ובטן רשעים תחסר. יעקב אמר, (משלי כג) פתך אכלת תקיאנה. ושאר כל צדיקיא אמרי, (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צואה בלי מקום.

דוד מלכא אמר, (חסר כאן) ואשלים דינו, דכתיב, (שמואל א כה) ויהי כעשרת הימים ויגוף יי' את נבל וימת. מאי קא מיירי. בגין דדוד שאל לנבל, ואתעביד ליה אושפיזא, ולא בעא. ודא זמין ליה, ולא יתב ליה חולקא, ובאינון עשרה יומין דדוד מלכא דאין עלמא, אתדון עליה ההוא בר נש דאשלים ליה ביש יתיר מנבל.

אמר רבי אלעזר (בגין כך) אורייתא לא אטרח עליה דבר נש יתיר, אלא כמה דיכיל, דכתיב, (דברים טז) איש כמתנת ידו וגו'. ולא לימא איניש אכול ואשבע וארווי בקדמיתא, ומה דישתאר אתן למסכני, אלא רישא דכלא דאושפיזין הוא, ואי חדי לאושפיזין ורוי לון, קודשא בריך הוא חדי עמיה, ואברהם קרי עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יי' וגו'. ויצחק קארי עליה, (ישעיה נד) כל כלי יוצר עליך לא יצלח. אמר רבי שמעון, האי, דוד מלכא אמר ליה, בגין דכל זיינון דמלכא, וקרבינו דמלכא, בידי דוד אתפקדו, אבל יצחק קאמר, (תהלים קב) גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועושר וגו'.

יעקב אמר, (ישעיה נח) אז יבקע פשח ארץ וגו', שאר צדיקיא אמרי, (ישעיה נח) ונתח ה' תמיד והשביע וגו', דוד מלכא אמר, (ישעיה נד) כל כלי יוצר עליך לא יצלח, דהא הוא על כל זייני עלמא אתפקד. זכאה חולקיהון דבר נש, דזכי לכל האי. זכאה חולקיהון דצדיקיא, בעלמא דין, ובעלמא דאתי, עליהו כתיב (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים וגו'.

אחר אכילתו בסעודת יו"ט ילמוד מסכתא סוכה:

ואחר שיסעוד סעודתו וישורר בשמחה גדולה ניגונים שירות ותשבחות להשי"ת, ילמוד מסכתא סוכה כדכתב בפרע"ח שער חג הסוכות (דרוש ד') וזלה"ק:

ואחר סעודה נכון ללמוד מסכת סוכה.

נוהגים לעשות כל יום שמחה זכר לשמחת בית השואבה:

וזכר לשמחת בית השואבה נוהגים היו בבית אל לעשות שמחה בכל לילה כדכתב בשה"ק דברי שלום בסדר מנהגי בית אל (אות צ"ב) וזלה"ק שם:

עושים זכר לשמחת צית השואבה כלילת אל' חוה"מ עד ליל הז' ולא עד בכלל, וחזן מליל ש"ק, משוררים בפיוטים ושירים ותשבחות וזקנים ואנשי מעשה קמים שנים שנים ומרקדים ואצוקות צדיהם, ומאריכין כמו שעה בשמחה ואומרים שיר המעלות וקדיש.

סדר כוונות מצות הסוכה:

ונבוא עתה לעסוק בסדר כוונות הסוכה בדב"ק דרבינו האר"י והרש"ש זיע"א.

ענין הסוכה המשכת החסדים דאו"מ מאימא לבוק:

והנה נתבאר לעיל בשעה"כ דרוש ג' דסוכות, שהחסדים דאו"מ דאימא נמשכים ע"י מצות הסוכה כדכתב הרב שם (דף ק"ד ע"ב) וזלה"ק:

וצימים שבין מולאי יוה"כ עד ח' עזרת ולא עד בכלל הכל הוא ענין חיבוק הימין וכו'

ואמנם חיבוק הימין הוא לקיחתה גם את עטרא לחסדים, האמנם החסדים האלו יש בהם צ' צחי' הצחי' הא' היא החסדי' שלוקחת מן אימא עזמה שלא ע"י ז"א בהמשך כל הימים הנז' ויש בצחי' זו צ' חלקים החלק הא' הם החסדים דא"פ והחלק הב' הוא דאור מקיף וכו' והמשכתם בסוד אור מקיף הוא ע"י מצות סוכה שהוא צחי' אור מקיף עלינו כגודע.

ובדרוש ד' שם (דף ק"ד ע"ד) כתב עוד וזלה"ק:

הנה נתבאר לעיל בדרוש שקדם כי ע"י מצות ז' ימי הסוכות מתפשטין החסדים דאימא בסוד א"מ לנוק' דז"א צו"ת שבה ולפי שעיקר החיבוק צימין הוא ע"י אלו המקיפין לחסדים דאימא לכן אין חג הזה ולא הימים האלו נקרא חג הלולב או ז' ימי הלולב רק חג הסוכות וז' ימי הסוכות.

והנה זהו טעם מצות סוכה כל שבעת הימים של החג כי הנה ענין הסוכה הוא א"מ אל הנקבה מצחי' החסדים דאימא ואנחנו ישראל בני מלכים בני מלכות הנק' רחל נוק' דז"א עושים סוכה ויושבים בכל אור המקיף ההוא המתפשטת בה המקיף וסובב אותה כעין סוכה כדי שנמשיך אלינו מן האור המקיף ההוא.

הרי נתבאר כי מצות ישיבת הסוכה הוא המשכת אוה"מ דחסדים דאימא לנוק', ומשם אלינו.

החסדים דאו"מ נפרטים לז' ונמשך מהם חסד א' בכל יום מזו ימי הסוכות:

ובהמשך הדרוש (דף ק"ד ע"ד) מבאר הרב, שאוה"מ דחסדים דאימא נחלקים לז' חסדים הנמשכים בז' ימי החג חסד א' בכל יום, כדכתב שם וזלה"ק:

וא"כ מיום א' לסוכות אז מתחיל חיבוק הימין וז"ס ולקחתם לכם ביום הא' כו' אעפ"י שכבר נכנסו החסדים הפנימיים כיון שעיקר החיבוק הוא ביום זה כי זו מתחיל התפשטות החסדים המקיפים הוא הנקרא יום הא' ולכן הוא י"ט גמור וכו'.

וצימים שלאחריו אעפ"י שאין נכנס בכל יום מהם רק מקיף א' בלבד, עכ"ז כיון שהם צחי' מקיפין שהם אורות גדולים מאד יותר מן הפנימיים וכנו' כי אין נקרא חיבוק ימין אלא בצחינת המקיפים, לכן אינם חול גמור ואינם יו"ט גמור אצל נק' חול המועד.

והנה מה שנכנס בהם הוא זה כי ביום צ' וג' וד' וה' דחג הסוכות נכנסים ד' מקיפים של גבורה ות"ת ונלח והוד שבנוק' כסדרן מעילא לתתא כנ"ל, וציוס ו' נכנס כללות החסדים המקיפים ציסוד שבה, וציוס הז' הנק' הושענא רבא נכנס כללות החסדים המקיפים במלכות שבה.

הרי שע"י מצות ישיבת הסוכה בז' ימי החג נמשך בכל יום אוה"מ א' דחסדים דאימא.

ז' המקיפים הם כנגד ז' ענני הכבוד שהוא טעם ישיבת הסוכה:

ועתה נבין סוד טעם ישיבת הסוכה שהוא זכר לענני הכבוד, שהם ז' עננים כנגד ז' אוה"מ כדכתב בשעה"כ שם (דף ק"ד ע"ד) וזלה"ק:

ו"ס מ"ש חז"ל כי הסוכה היא כנגד ענני כבוד אשר צמדצב, כי הנה כל ענן הוא צחי' חסד כמ"ש הכתוב כי ענן ה' עליהם יומם ואין יומם אלא חסד כמ"ש הכתוב יומם יוה ה' חסדו ולכן היו ענני כבוד כנגד אהרן הכהן איש החסד והם ז' עננים כנגד ז' מקיפים של החסדים צו' ספירות תחתונות דנוק' מחסד עד מלכות שצה וכנגדם הם ז' ימי הסוכה:

והוא כי הנה ביארנו לעיל שנחלקו רבי אליעזר ורבי עקיבא בטעם ישיבת הסוכה, ר"א סבר שהיא זכר לענני הכבוד, ור"ע סבר שהם זכר לסוכות שעשו שם בפועל. ולהלכה נפסק כר"א (עיי' שו"ע או"ח ה"י סוכה סימן תרכ"ה ס"א).

ורבינו האר"י מבאר טעם זה עפ"י הסוד, והוא שענני הכבוד היו ז' כנגד ז' אוה"מ הנמשכים ע"י הסוכה, ולכן הסוכה היא זכר לענני הכבוד.

עפ"י מ"ש מרן בנה"ש ורבינו השד"ה בסה"ק שערי רחמים נמשכים ע"י הסוכה המוחין דג"ר דו"ק דדעת העליון מאו"א וישו"ת לכנגדם בזו"ן ויעקו"ר:

והנה נתבאר לעיל מ"ש מרן בנהר שלום, שע"י הסוכה נמשכים המוחין דפנים מג"ר דו"ק דדעת דאו"א וישו"ת לבחי' שכנגדם בזו"ן ויעקו"ר, ורבינו השד"ה הרחיב לבאר ולשכלל את הכוונה כמובא באורך בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן שמ"ה), שמ"ש שהחסדים הנמשכים ע"י הסוכה מאימא הכוונה להמשכת המוחין מדעת העליון דאו"א וישו"ת, והיותם או"מ דאימא הם המוחין דג"ר דו"ק דדעת העליון, ולכן כתב שם שע"י הסוכה נמשכים המוחין מג"ר דו"ק דדעת העליון דאו"א וישו"ת לאותה בחי' שכנגדם בפר' חו"ב דזו"ן ודיעקו"ר.

פרצופי ג"ר דו"ק דדעת העליון גפרטים לז"ת, ונמשך מהם לאותה בחי' שכנגדם בזו"ן ויעקו"ר:

והנה פר' ג"ר דו"ק דדעת העליון דאו"א וישו"ת כלולים בפרטותם מפר' ז"ת, והם חג"ת ונה"י בעובי שלכל א' מהם יש בפרטות חג"ת ונהי"ם באורך כאמור, ויש להמשיך מפרצופים אלו מוחין דחב"ד, לבחי' שכנגדם בפר' חו"ב דזו"ן ויעקו"ר.

ונמצא כי נמשכים המוחין דחב"ד מפר' חג"ת ונהי"ם דחג"ת, וחג"ת ונהי"ם דנה"י, דפרטות פר' ג"ר דו"ק דדעת העליון דאו"א וישו"ת, לחב"ד דפר' חג"ת ונהי"ם דחג"ת, וחג"ת ונהי"ם דנה"י, דפרטות פר' ג"ר דו"ק דדעת העליון דפר' חו"ב דזו"ן ודיעקו"ר.

סדר המשכת המוחין הנז' בז' ימי החג:

וסדר המשכת המוחין הנז' יתחלק בהמשכתו בז' ימי החג באופן הזה:

ביו"ט ראשון דסוכות ימשכו המוחין **דחכמות, דחג"ת דחג"ת ודחג"ת דנה"י** (שהם שוים לערך החסד הא' המתפשט בחסד).

ביום ב' דסוכות ימשכו המוחין **דבינות, דחג"ת דחג"ת ודחג"ת דנה"י** (שהם שוים לערך החסד הב' המתפשט בגבורה).

ביום ג' דסוכות ימשכו המוחין **דדעות, דחג"ת דחג"ת ודחג"ת דנה"י** (שהם שוים לערך החסד הג' המתפשט בת"ת).

ביום ד' דסוכות ימשכו המוחין **דחכמות, דנה"י דחג"ת ונה"י דנה"י** (שהם שוים לערך החסד הד' המתפשט בנצח).

ביום ה' דסוכות ימשכו המוחין **דבינות, דנה"י דחג"ת ונה"י דנה"י** (שהם שוים לערך החסד הה' המתפשט בהוד).

ביום ו' דסוכות ימשכו המוחין **דדעות, דנה"י דחג"ת ונה"י דנה"י** (שהם שוים לערך כללות ה"ח המתפשטים ביסוד).

ביום ז' דסוכות הושענא רבא ימשכו המוחין **דחב"ד דמלכיות דחג"ת ונה"י דחג"ת, וחג"ת ונה"י דנה"י**, (שהם שווים לערך כללות דכללות ה"ח המתפשטים במלכות).

ולהבהרת הענין נראה לזה טבלה:

מזן בסידורו לא סידר כוונה זו בסידורו וע"כ אין לסדר זאת הלכה למעשה:

והנה הגם שכתב מרן את כוונת הסוכה בספרו הטהור נהר שלום (דף מ'), ומן הראוי היה לסדרם כפי מהלך דב"ק שם, כמו שסידר הגה"ק מוהר"א פריא צוק"ל בספרו תולדות אהרון ומשה (אות ע"ג), וכן בסידורו (שיצא בשם סידור בית אל ע"י הרב טבילה שליט"א ר"י בת עין בצפת), להעלות בברכת לישב בסוכה את הבירורים ולהמשיך מל"צ דמוחין דגדלות הנוגעים לג"ר דו"ק דדעת העליון הנז', אמנם כיון שלא מצינן שסידרם מרן הלכה למעשה בסידורו הטהור, הגם שנראה לנו שכן יש לסדר בסדר הכוונה, כיון שמרן לא סידרו בסידור ישאר כל האמור בדרך לימוד בלבד, ואין לכיון כן הלכה למעשה.

בסידורו דמרן סידר לכיון מטבע הברכה דברכת לישב בסוכה:

אמנם מאחר ומצינן בסידורו דמרן, (סידור בנייהו בן יהוידע חלק כוונות פרטיות דף מ"ה – נ"ג) שסידר את כוונת מטבע הברכה על ברכת לישב בסוכה, יש לכיון את כוונות מטבע הברכה אולם במה שנוגע לסדר עליית הבירורים והמשכת המוחין הנוגעים לאותו פרט הנוגע למ"ע דאורייתא שהזמן גרמא שהוא בפר' חג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י דזו"ן. וכן סידרנו הלכה למעשה בסידורינו.

סדר כוונת המשכת המקיפים דסוכה עפ"י פשט שעה"כ ופרע"ה וסידורי האר"י:

עוד מצינן שכתב הרב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות (דף ק"ד ע"ד), שנמשכים ז' חסדים מקיפים, כל יום חסד א' מז' המקיפים, וכ"כ בפרע"ה סוף דרוש א' דסוכות, ועוד כתב שם בדרוש ד' שבברכת לישב בסוכה יכוין בשם הוי"ה בנקוד סגול ביום א' דסוכות שהוא כנגד או"מ הא' דחסד, וממילא נבין שבשאר הימים יש לכיון דבר יום ביומו בשם הוי"ה לניקוד השייך לבחי' אוה"מ דאותו היום, כגון יום ב' הוי"ה בשבא כנגד מקיף הגבורה וכן הלאה, וכן סידרו בסידורי האר"י למיניהם, ע"כ עלתה בדעתנו שכיון שאין לנו סידור ממרן על ברכת לישב בסוכה, סידרנו בתיבת הוי"ה דברכת לישב בסוכה את ניקוד ההוי"ה והמשכת האוה"מ הנוגע לאותו היום בדרך פשוטה כדרך שעשו סידורי האר"י.

וזה דוגמת הכוונה הלכה למעשה בסידורינו:

**יכוין בתיבת ה' לשם הוי"ה דניקוד אותו היום
והוא רמז להמשכת אוה"מ דאותו היום מאימא לנוק':**

ביום א' דסוכות: יכוין יְאֵהְוִיָּהּ להמשיך או"מ דחסד הא' מאימא לנוק'.

ביום ב' דסוכות: יכוין יְאֵהְוִיָּהּ להמשיך או"מ דחסד הצ' מאימא לנוק'.

ביום ג' דסוכות: יכוין יְאֵהְוִיָּהּ להמשיך או"מ דחסד הג' מאימא לנוק'.

ביום ד' דסוכות: יכוין יְאֵהְוִיָּהּ להמשיך או"מ דחסד הד' מאימא לנוק'.

ביום ה' דסוכות: יכוין יְאֵהְוִיָּהּ להמשיך או"מ דחסד הה' מאימא לנוק'.

ביום ו' דסוכות: יכוין יְאֵהְוִיָּהּ להמשיך או"מ דחסד הו' מאימא לנוק'.

ביום הושענא רבא: יכוין יְאֵהְוִיָּהּ להמשיך או"מ דחסד הז' מאימא לנוק'.

(עפ"י סידורי האר"י)

סדר כוונת צדדי וקישוטי הסוכה:

כתב בפרע"ח שער חג הסוכות (דרוש ג') לכוין בצדדי הסוכה לשמות אהי"ה שהם באימא, כי הסוכה היא בחי' אה"מ דאימא, וזה בכל מיני צירופים ומילויים, וכן לכוונות קישוטי הסוכה וזלה"ק: למנהר"י ז"ל - סוד הסוכה, צריך לכוין בשם אהי"ה דיודי"ן, קס"א, לצד דרום. והסכך יכוין לשם קנ"ו, אלף הי יוד הה. בקרקע יכוין לשם קנ"ו הצ', אלף הה יוד הי. במזרח יכוין לשם קמ"ג, אלף הא יוד הא. בצפון יכוין קמ"ז, אלף ה"א יו"ד ה"ה. במערב יכוין קנ"ב, אלף הא יוד הי. (נ"א אלף הה יוד הה): ותכוין, כי שמות אהי"ה אלו, עולין תתקי"ד, ושם שדי במלואו גי' תתי"ד. והנה יש שם אל, ששרשו גי' יודין וא' ששם אהי"ה. עוד יש אל, שהוא משורש שדי"י. הרי צ' אל. ואל של הניקוד הם ג' אל, עם ו' אותיותיהן וע"ה, הרי ק', ותתי"ד דשד"י, הם תתקי"ד. ותתקי"ד דו' שמות אהי"ה הנ"ל, הם ציוס זה:

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

תכוין בצירוי הסוכה: שצוריס אלו גי' תתקי"ד מנין שם שין דלת יוד, ושם אל היוצא משם שדי פשוט, ושם אל המקיף גי' נ"ג, ועם האותיות דג' אל גי' ק', כמנין תתקי"ד כמספר הצוריס הנזכר:

סדר כוונת הסוכה:

* בצפון יכוין: אלף הא יוד הה	* בדרום יכוין: אלף הי יוד הי
* מעלה יכוין אלף הי יוד הה	* במזרח תכוין: אלף הא יוד הא
* במערב יכוין: אלף הא יוד הי	* מטה יכוין: אלף הה יוד הי

סדר מצות נטילת ד' מינים עניניהם מנהגיהם וכוונותיהם:

ונבוא עתה לבאר בע"ה את עניני מנהגי וכוונות מצות נטילת הלולב ומיניו עפ"י הפשט והסוד, ונביא תחילה מבוא קצר עפ"י הפשט.

מ"ע מהתורה ליטול ד' מינים ביום הראשון של חג הסוכות:

מצות עשה מן התורה לטול ביום הראשון של חג הסוכות ד' מינים והם אתרוג לולב הדסים וערבות שנאמר בתורה שנאמר [ויקרא כ"ג, מ'] ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפות תמרים וענף עץ עבות וערבי נחל. ובא הפירוש כי פרי עץ הדר זה האתרוג, וכפות תמרים הוא הלולב, ונכתב כפת חסר בלא ו', לרמז שהחיוב שנקח לולב אחד ולא שנים ושלושה או יותר, וענף עץ עבות הוא ההדס, וערבי נחל היא הערבה הידועה בישראל.

מדרבנן יש לטול כל שבעה זכר למקדש:

עפ"י מ"ש בתורה"ק מצוה זו נוהגת רק ביום הראשון כמו שכתב בפסוק, ובבית המקדש נוהגת כל שבעת ימי חג הסוכות, שכתוב ושמחתם לפני ה' אלו קיכם שהוא ביהמ"ק, שבעת ימים, כל שבעת ימי חג הסוכות, אמנם רבי יוחנן בן זכאי התקין אחר חורבן בית המקדש שזכר למקדש יטלו לולב כל שבעת ימי חג הסוכות.

ונמצא כי ביום הראשון מצות נטילת לולב מדאורייתא, ושאר הימים מדרבנן. (שו"ע או"ח תרנ"ח ס"א).

טעם המצוה:

בטעם מצוה זו כתב בספר החינוך (מצוה שכ"ד) וזלה"ק:

וכמו כן מצוה הלולב עם שלשת מיניו מזה השורש היא, לפי שימי החג הם ימי שמחה גדולה לישראל, כי הוא עת אסיפת התצואות ופירות האילן צבית, ואז ישמחו בני אדם שמחה רבה, ומפני כן נקרא חג האסיף, וזוה האל לעמו לעשות לפניו חג צאות העת, לזכותם להיות עיקר השמחה לשמו. וזהו השמחה מושכת החומר הרבה ומשכמת ממנו יראת אלהים צעת ההיא, ליונו השם לקחת זין ידינו דברים המזכירים אותנו כי כל שמחת לבנו לשמו ולכבודו. והיה מרצונו להיות המזכיר מין המשמח, כמו שהעת עת שמחה, כי נדק כל אמרי פיו, וידוע מנד הטבע כי ארבעה המינין כולם משמחי לב רואיהם:

ועוד יש בארבעה מינין אלו ענין אחר, שהם דומים לאיצרים שצאדם היקרים. שהאתרוג דומה ללב שהוא משכן השכל, לרמוז שיעבוד צוראיו בשכלו. והלולב דומה לשדרה שהיא העיקר שצאדם, לרמוז שיישיר כל גופו לעבודתו ברוך הוא. וההדס דומה לעינים, לרמוז שלא יתור אחר עיניו ציוס שמחת לבו. והערבה דומה לשפתים, שצדק יגמור האדם כל מעשהו בצדק, לרמוז שישים רסן בפיו ויכוון דבריו, ויירא מהשם אף צעת השמחה:

מלבד נטילת ד' מינים מצוה לנענעם ג"כ וטעמו:

מלבד המצוה ליטול את ד' המינים, מצוה גם לנענע אותם בעת נטילתם, וכן בעת אמירת פסוקים מסויימים בקריאת ההלל, ונתבאר בשו"ע (או"ח תרנ"א כ"ב), שהם בהודו הראשון, והודו האחרון שבסיום ההלל, וב' פעמים ב'אנא ה' הושיעא נא'.

ואופן הנענוע נתבאר בשו"ע שם (סעיף ט'), מוליך ומביא ג' פעמים, לד' צדדים ומעלה ומטה.

וטעם הנענועים נתבאר במס' סוכה (דף ל"ז ע"ב): א. להורות שהקב"ה מושל בשמים ובארץ ובכל רוחות העולם. ב. לעצור רוחות רעות וטללים רעים. ג. שיירי מצוה מעכבים את הפורענות.

מנהגי ד' מינים, אופן הכנתם, נטילתם, ונענועם:

ונבוא לבאר מעט ממנהגי ד' מינים אופן סידורם, זמן נטילתן, ומנהגי נענועם עפ"י המתבאר מדב"ק דרבינו האר"י ומרן הרש"ש זיע"א.

ד' המינים רומזים לחסדים המתפשטים בז"ת דז"א:

בשעה"כ (דרוש ה' דסוכות) מבאר הרב, כי ד' המינים רומזים לחסדים המתפשטים בז"ת דז"א באופן זה:

ג' הדסים מרמזים לג' החסדים המתפשטים בחג"ת דז"א, ב' ערבות לב' חסדים המתפשטים בנו"ה דז"א, הלולב לכללות הה"ח המתפשטים ביסוד דז"א, והאתרוג לכללות דכללות הה"ח המתפשטים בעטרת היסוד - הנק' מלכות דז"א.

יקשור את המינים ללולב, כי ע"י הלולב הרומז ליסוד עולים החסדים לקבל הארה משורשם שבדעת, וכן יזהר לטול את הלולב בדרך גדילתו ולא יהפכנו לרמז קבלת הארה מהדעת:

ובמבוא שערים (דף ס"ב – ס"ג) דרוש חג הסוכות נתבאר, כי הלולב הרומז ליסוד ע"י שמנענעים בו עולים החסדים כולם לקבל הארה משורשם העליון שבדעת, ולזה צריכים להיות המינים קשורים בו. וכן לטעם האמור אין להפוך את הלולב בעת נטילתו ונענועו, אלא ראשו כלפי מעלה לרמז על עלייתו לקבל הארה משורשו שבדעת, כדכתב הרב בשעה"כ ריש דרושי חג הסוכות (דף ק"ג ע"ג) וזלה"ק:

גם תזהר שלעולם תקח הלולב ותנענעו דרך גדילתו שהוא שרשו למטה וראשו כלפי מעלה אפי' צעת שתנענע נגד מטה שלא כאותם הנוהגים אז לכוף ראש הלולב כלפי מטה והשורש צדיהן כלפי מעלה אצל תנית הלולב כמו שהוא ראשו למעלה וסופו למטה אלא שתשפיל ידיך יותר למטה ממקומך ושם תנענע הלולב ג"פ ראשו למעלה וסופו למטה. והטעם יוצן צמ"ש דדרושים של הלולב שכוונת הנענועים היא להמשיך הארת הדעת למטה והו"ק כולם הם צדעת ונמצא כי אפילו צנענע של מטה של הדעת הנה הוא למעלה מראש הלולב שהוא בגופא דז"א כמ"ש במקומו.

הרי שמאחר וכל ענין הנענועים הוא להמשיך הארה מהדעת ע"י היסוד שנרמז בלולב, ע"כ ראש הלולב צריך להיות תמיד כלפי מעלה לרמז על ההמשכה מלמעלה ולא שיהפכנו כלפי מטה, ומזהיר הרב עוד שאפי' בעת שינענע כלפי מטה יזהר להשפיל ידיו כשהלולב בדרך גדילתו שראשו למעלה וכך לנענע ולא להופכו כאמור.

לטעם האמור יזהר בנטילת ונענועי הלולב לחבר את האתרוג עם הלולב ומיניו:

וכן לטעם האמור כתב הרב עוד בשעה"כ שם (דף ק"ג ע"ג) שיזהר לבל יפריד האתרוג מן הלולב, וזלה"ק שם:

צריך שלא להפריד כלל את האתרוג מן הלולב אלא צ' ידיו סמוכות זו לזו ומתדבקין יחד הלולב והאתרוג.

כי כל המינים צריכים להיות יחד כי הם עולים ע"י הלולב לקבל הארה משורשם שבדעת כאמור.

ובדרוש ה' (דף ק"ה ע"ג) מבאר הרב כהמשך לענין זה, לבל יטעה האדם שכיון שכתב שהאתרוג הוא מלכות הכוונה לנוק' הנפרדת מז"א, אלא שהמלכות הנו' כאן הכוונה לעטרת היסוד, ולכן צריך להיות הלולב הרומז ליסוד, מחובר עם האתרוג הרומז לעטרת היסוד, כדכתב שם וזלה"ק:

ונצאח עתה פרטי הלולב ומיניו היכן רמוזים וכו'

הה אחרונה אתרוג והיא מלכות שבו שהיא העטרה שביסוד הנקרא ראש נדיק אבל אינו נוקבא דז"א כמו שחשבו רבים כי זהו טעות מפורסם, כי המלכות דז"א עלמו המחוברת עמו (גם היא) נרמזת בחיבור בסוד אות ה"ה אחרונה של הו"ה, אבל הנקבה יש לה שם שלם בפני עצמה והוא אלה"ם או אדנ"י כנודע. ולכן נקרא פרי עץ הדר ר"ל פרי של היסוד הנקרא עץ הדר והפרי שבו הוא העטרה גם נק' יסוד הדר בסוד הדרת פני זקן וכמ"ס צפ' תלואה.

לפי"ז יובן טעם אמירת הברכה על הלולב דווקא:

ולאור מאי דאמרן מבאר הרב במב"ש שהוא הטעם שמברכים אקב"ו 'על נטילת לולב' ולא על נטילת ד' מינים, יען עיקר וסוד הנענועים נעשה בכח הלולב דווקא שהוא היסוד והשאר טפילים אליו ומקבלים ועולים בזכותו.

סדר קשירת הלולב:

ואופן קשירת ד' המינים כתב בסה"ק מחברת הקודש (דף קמ"ג ע"ד) שער הסוכות וזלה"ק:

מליקוטי החברים. קשירת הלולב ומיניו תשים ג' הדסים א' זימין וא' בשמאל וא' באמצע, והלולב תקח השדרה נגד פניך כל ימין שלו לימיניך, ושמאלו לשמאל שלך, והדס באמצע חטה לכל ימין כי כבר נודע כי לולב הוא היסוד המושך מן הדעת דרך חוט השדרה, וכל ימין הוא חסד וכל שמאל גבורה וכל אמצעי הוא ת"ת, ונודע כי ת"ת חסד חסד הוא, ונודע כי ג' הדסים נגד חג"ת וכל ערצה נ"ה, ותשים א' זימין וא' בשמאל, כך שמעתי ממנהר"י כמה בשם הרמ"ו זלה"ה שא"ל משם מורי זלה"ה:

סדר אחיזת ד' המינים:

ובמב"ש שם כתב, שיראה האדם שהלולב עם ההדסים והערבות הקשורים בו יהיו ביד ימינו של האדם, והאתרוג יהיה בשמאלו, יען הלולב ומיניו הם בחי' ו"ק בחי' דכורא השייך לימין, והאתרוג הרומז לעטרת היסוד הנק' מלכות נאחזת בשמאל, וכן שהלולב יהיה כדרך גדילתו ראשו למעלה ושורשו למטה ואין להפכו כדכתבנו לעיל.

זמן נטילת ד' מינים אחר תפילת שחרית וקודם ההלל ודווקא בסוכה:

כתב הרב בשעה"כ ריש דרושי חג הסוכות (דף ק"ג ע"ד) וזלה"ק:

והנה טוב הוא שאמר עלות השחר שהוא כבר יום קודם שתתפלל תטול הלולב בתוך הסוכה ומצדך עליו, ואח"כ הד' נענועים של הלל יהיו צדית הכנסת. ומה טוב היה אם היית מתפלל בסוכה כדי שתתפלל ותטול הלולב בצרכתו בשעה הראויה אליו שהוא אחר תפלת שחרית קודם ההלל:

ובסה"ק 'דעה והשכל' להגה"צ רבי עובדיה הדאיא זצוק"ל (ח"ז י"ג ובעיקר בסימן י"ד) מדייק מדב"ק של הרב, שהזמן המובחר של הנענועים הוא אחר תפילת שחרית וקודם ההלל ובתוך הסוכה, לכמה טעמים:

א. שעתה הנוק' עומדת פב"פ מהחזה ולמטה, ואחר מוסף כבר תעלה למעלה משם בכל הקומה ואז לא שייך כוונת הנענועים להמשיך לנוק' שבחזה דז"א.

ב. לסמוך את נענועי הברכה לנענועי ההלל.

ג. בסוכה דווקא, להמשיך את אורות הפנימיים עם המקיפים הבאים ע"י הסוכה.

וכן היה המנהג בישיבת בית אל כאשר כתב בסה"ק דברי שלום בסדר מנהגי בית אל (אות פ"ט וזלה"ק):
עושים את הנענועים בתוך הסוכה ובתוך התפילה חמשה פעמים, הנענוע הראשון לאחר צרכות הלולב, ועוד ארבעה לאחר צרכות הלולב.

אמנם מי שאינו יכול להתפלל בסוכה, עדיף שיטול בביתו בסוכתו גם קודם התפילה, שלא יפסיד ענין נטילת לולב בסוכה, והגם שהוא קודם התפילה כיון שהנוק' פב"פ מהחזה דז"א ולמטה כל הימים האלו (חוץ מעת תפילת מוסף שאז עולה בכל הקומה ולא שייך ענין הנענועים שהוא להמשיך לנוק' שבחזה דז"א), ויכול ליטול גם קודם התפילה, אולם לכתחילה עדיף ליטול אחר התפילה קודם ההלל.

יש לנענע לשישה צדדים:

ובשעה"כ ריש דרושי חג הסוכות (דף ק"ג ע"ד), כתב כיצד נעשה סדר הנענועים וזלה"ק:

גם סדר הנענועים הם צו"ק ע"ד ו' לירופי יהוה הנו' צס"ג, וגם מזכר צס"ה צפ' ויקרא צר"מ (צדק י"ז ע"א). והנה הם כסדר הו"ק ממש דז"א שהם חג"ת נה"י, ולכן נענוע הא' הוא לזד דרום כנגד המסד ואח"כ נענוע הצ' הוא לפון שהוא בגבורה, והג' במזרח שהוא צת"ת, והד' והה' מעלה ומטה שהם שמקים נלח והוד זה על גב זה, והו' הוא צמערב שהוא היסוד שעליו אמרו שכינה צמערב.

צורת הנענוע יהיה ג"פ בכל צד הולכה והובאה:

סדר נענועי הלולב כתב הרב בשעה"כ ריש דרושי סוכות (דף ק"ג ע"א) וזלה"ק:

גם סדר נענוע הלולב כך הוא להוליך הלולב למרחוק ולהחזירו להציאו פ"א, וכן פעם צ', וכן פעם ג', הרי הם ג' הולכות וג' הוצאות בכל קנה מו"ק. שלא כאותם הנוהגים לעשות ג' נענועים בהולכה וג' נענועים בהוצאה א' ומוליכין הלולב מעט מעט ג"פ בהולכה א' וכן בהוצאה:

ובדרוש ה' (דף ק"ה ע"ד) כתב לבאר עוד וזלה"ק:

ולכן צריך שלשה הולכות וג' הוצאות כנגד דרום הכלול מג' מוחין, להמשיך הארה משלשם. ולכן צריך הולכה והוצאה פ"א כנגד המוח הא' אשר צדדום, והולכה והוצאה פ"ב להמשיך המוח הצ' אשר צדדום, והולכה והוצאה פ"ג להמשיך מוח הג' שצדדום. שלא כדברי הנוהגים לעשות ג' הולכות רצופות בפעם א' שמוליכין הלולב קצת וחוזרים ומרחקים אותו יותר ואח"כ מקרצין אותו צג' קירוצין.

ועד"ז בכל ו"ק הדעת שיהיו ג' נענועין בכל קנה מהו"ק, ולכן תכוין בכל הולכה והוצאה שצכל פעם שצג"פ שצכל קנה, להוליך ולהמשיך הארה ולהציא הלולב עד החזה להאיר צנוק' אשר שם כנ"ל ויהיו ח"י נענועין ג' בכל קנה.

טעם ההובאה בכל נענוע כנגד החזה:

וסוד הענין שבכל הובאה צריך שיביא את הלולב ומיניו עד החזה דייקא, כתב בשעה"כ שם בדרוש ה' (דף ק"ה ע"ד) וזלה"ק:

וזהו צאתו תכוין להמשיך הארה ההיא אל הנוק' אשר עומדת ראשה במקו' החזה ולכן צריך לכוין להציא סוף קצה הלולב עד החזה שצד ומגיעהו שם ותכוין כי אמה המנענע הלולב נרמז צו"א אשר מנענע המסדים שבו שהם הלולב ומיניו עד הדעת שבו וממשיך הארה אל נוקציה אשר ראשה כנגד החזה שבו ואין הנוק' הזו בחינת האתרוג כנ"ל וזכח הכאת המסדים שהם הלולב ומיניו הם צפנים המכיס בחזה גורם שיא משם הארה בחוץ אל ראש רחל שהיא עמו פצ"פ כל הימים האלו.

יזהר בעת שמנענע שישאר חלל בין הכותל לראש הלולב:

ובפרע"ח שער הלולב (פ"ג) כתב שיזהר האדם בעת הנענועים שלא יגע ראש הלולב בכותל שעליו, ויהיה מרחק ביניהם כדכתב שם זלה"ק:

וכשמנענע, אל יגע ראש הלולב לכותל, וישאר מקום חלל בין הכותל לראש הלולב.

יש לנענע בברכה ובהלל:

עוד כתב בשעה"כ שם (דרוש ה') היכן יש לנענע, והוא בעת הברכה סדר א', ובהלל ד' סדרים וזלה"ק:
גם סדר ו"ק אלו מזכרו בספר הזהר סך מספר הפעמים של נטילת לולב הם, פעם א' צעת הצרכה, ואח"כ ד' פעמים אחרות צאמנע סדר ההלל, והם צהודו לה' כי טוב הא' פ"א, וצאנא ה' הושיעה נא כפול צ"פ, וצהודו לה' כי טוב האחרון פעם א'.

המנהג הוא שהאדם המנענע יסובב א"ע לכל צד שמנענע מלבד מעלה ומטה שאז יעמוד ופניו וגופו כלפי מזרח:

כתב הגה"ק בעל ה'כף החיים' בספרו (ח"ח סימן תרנ"א אות צ"ו) שממשמעות דב"ק דרבינו האר"י נראה שעל האדם המנענע לסובב א"ע בכל צד שאליו מנענע, ושכן נהגו בבית אל.

וכן ראיתי שנהג הרה"ק מקאמרנא כדכתב בספר מנהגי קאמרנא (אות תצ"ה), וכתב שם שכן נהגו הרה"ק מרופשיץ וצאנז וצוק"ל.

וכן נהג הרה"ק בעל מנחת אלעזר ממונקאטש וצוק"ל כדכתב בסה"ק דרכי חיים ושלום (אות תש"פ), והוסיף לבאר שם שבעת נענועי מעלה ומטה היה עומד לצד מזרח ומנענע הלולב כלפי מעלה בדרך גדילתו, ולמטה היה שוחה בגופו ומנענע הלולב בדרך גדילתו רק שמטהו כמו שהוא כלפי הארץ עיי"ש.

סדר כוונת מצות נטילת הלולב ומיניו:

ונבוא לבאר כוונת מצות נטילת הלולב ומיניו עפ"י המתבאר מדב"ק דרבינו האר"י ומרן הרש"ש זיע"א.

ע"י מצות נטילת לולב ומיניו נמשכים אוה"פ מז"א לנוק', והם המוחין דג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון מאו"א וישו"ת הנמשכים לג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון דב' פר' חו"ב דזו"ן ויעקו"ר:

והנה בשעה"כ דרוש ג' דסוכות מבאר הרב, כי ע"י מצות נטילת לולב נמשכים החסדים דאוה"פ מז"א לנוק', אמנם נתבאר לעיל שאין הדברים כפשטן אלא שהחסדים הכוונה לחלקי המוחין דפנים הנמשכים מאו"א וישו"ת לב' פר' חו"ב דזו"ן ויעקו"ר דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו.

וזאת לטעם כי המוחין דפנים אלו הבאים ממוצאי יוהכ"פ ועד שמיני עצרת נחלקים לכמה חלקים ונמשכים בפרטי מצות הסוכות, ועפ"י המתבאר מדב"ק דמרן בנה"ש (דף מ' ע"א), ורבינו השד"ה בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן שמ"ה) עולה, כי ע"י מצות נטילת לולב נמשכים המוחין דג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון מאו"א וישו"ת, לג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון דב' פר' חו"ב דזו"ן ויעקו"ר.

ולהבהרת הדברים נראה שוב את הטבלה הכללית מהסה"ק 'שערי רחמים' (ח"ב סימן שמ"ה) שהבאנו לעיל ונדגיש את המוחין הנמשכים בנטילת לולב:

דעת עליון

כתר שמחת תורה			
דיבור ההקפה דיום הושע"ר	א	ג"ר	ג"ר
דיבור ההקפה דששת ימי הסוכות	ב	ו"ק	
ישיבת הסוכה	ג	ג"ר	ו"ק
ימים שבנתיים	ד	ו"ק	

דעת תחתון

כתר שמחת תורה			
מעשה ההקפה דיום הושע"ר	א	ג"ר	ג"ר
מעשה ההקפה דששת ימי הסוכות	ב	ו"ק	
נענועי ההלל והברכה	ג	ג"ר	ו"ק
בברכת הלולב ואחיזתו קודם הנענועים	ד	ו"ק	

חסדים דגופא דז"א

ע"י אדם המקיף ביום הושענא רבא	ג"ר
ע"י אדם המקיף בששת ימי הסוכות	ו"ק

ב' מיני נענועים מצינן, אחד בעת נטילת לולב, והב' בהלל ד' פעמים: ובשעה"כ ריש דרושי הסוכות (דף ק"ג ע"ד) כתב, שבמצות נטילת לולב יש לנענע ג"פ לששה צדדים סדר אחד במצות נטילת הלולב הנקרא 'נענועי הברכה', ועוד ד' סדרי נענועים בסדר האמור בעת ההלל, כדכתב שם וזלה"ק:

סך מספר הפעמים של נטילת לולב הם, פעם א' צעת הצרכה, ואח"כ ד' פעמים אחרות באמצע סדר ההלל, והם צהודו לה' כי טוב הא' פ"א, וצאנא ה' הושיעה נא כפול צ"פ, וצהודו לה' כי טוב האחרון פעם א'.

בטעם ד' נענועים אלו אחר שכבר נמשכו המוחין דאותו היום בנענועי הברכה: וטעם עשיית ד' סדרי נענועים אלו בהלל אחר שכבר נמשכו המוחין בנענועי הברכה, כתב הרב בשעה"כ דרוש ה' דסוכות (דף ק"ה ע"ג) וזלה"ק:

כי גם ענין ההלל הוא נעשה עם נטילת לולב להמשיך החסדים הפנימיים ולכן ציארנו לעיל שצריך לנענע ד' נענועים בקריאת ההלל והזכרו צס' התיקונים (צדף מ"ח צתיקון כ"א), ומה שתכוין אז הוא כי הנה נתבאר כי בכל יום נכנס חסד א' דא"פ, והנה החסד הא' שכולס נכנס ביום א' ונקרא יומא דכולהו כי הוא הולך ומתפשט עם כולם בכל יום ויום והנה חסד ד' נענועי הלולב כל נענוע יש בו ח"י זמנין שהם ג"פ בכל קצה מו"ק, וד"פ ח"י גי' ע"ב כמנין חסד לרמוז אל החסד הא' שהולך ומתפשט כולם בכל יום ויום עם החסד של אותו היום הצא:

הרי כי בעת נענועי ההלל בהם עולים החסדים לקבל הארה משורשם שהוא החסד יומא דכולהו. ובפרע"ח שער הלולב (דרוש ג'), כתב, שבעת הנענועים עולים החסדים לקבל הארה משורשם דרך המדרגות מפלגותא דשערי דא"א.

ומרן מלמדנו בסידורו הטהור שהוא ענין הנענועים שעושים גם בברכה וגם בהלל, כי בנענועי הברכה עולים החסדים ולוקחים הארתם מפלגותא דשערי דא"א, ובנענועי ההלל יעלו החסדים לקבל הארה כסדר המדרגות משורשם שבחסד העליון יומא דכולהו.

ונמצא כי נענועי הברכה וההלל שענינם המשכת החסדים דאוה"פ מז"א לנוק', ועפ"י מ"ש בדב"ק דמרן וביאורו דרבינו השד"ה בסה"ק שערי רחמים, הוא המשכת המוחין מג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת, לג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון דזו"ן ויעקו"ר, רק שבנענועי הברכה נמשכת הארתם מפלגותא דשערי דא"א, ובנענועי ההלל נמשכת הארתם מיומא דכולהו. ועיי' בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן שמ"ו).

ע"י נענועי הברכה נמשכים המוחין דכלי היצון ואמצעי, וע"י נענועי ההלל נמשכים המוחין דכלי הפנימי, דג"ר דו"ק דאו"א וישסו"ת:

עוד מלמדנו רבינו השד"ה בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן שמ"ז) הפרש נוסף בין נענועי הברכה לנענועי ההלל, והוא כי המוחין דג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת הנמשכים ע"י מצות נטילת לולב לג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון דזו"ן ויעקו"ר, נחלקים לג' פרצופים, פר' החיצון והאמצעי שבהם נמשך ע"י נענועי הברכה, והפר' הפנימי שבהם נמשך ע"י נענועי ההלל.

ונעשה לזה טבלה להבהרת הענין:

דעת תחתון

כתר שמחת תורה			
ג"ר	ג"ר א	מעשה ההקפה דיום הושע"ר	
	ו"ק ב	מעשה ההקפה דששת ימי הסוכות	
ו"ק	ג	פר' חיצון	פר' אמצעי
		פר' פנימי	
	ד	בברכת הלולב ואחיזתו קודם הנענועים	נענועי הברכה
	ו"ק	ד	ברכת ההלל

ונמצא עתה שהגם שכבר נמשכו המוחין דג"ר וו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת **בנענועי הברכה**, הוא רק בפר' **חיצון ואמצעי** שבהם, וכן נמשכת הארתם מדרגה לדרגה **מפלגותא דשערי דא"א**, אמנם יש לנענע שוב **בסדר ההלל** בכדי להמשיך את המוחין הנז' בבחי' פר' **הפנימי** שבהם, וכן להמשיך את הארתם מדרגא לדרגא **מחסד יומא דכולהו**, ועתה יובן מדוע יש לנענע גם בברכה וגם בהלל שכל בחי' נדרשת ומתקנת לעצמה בבחינתה הנוגעת אליה.

בטעם עשיית סדר נענועים אחד בנענועי הברכה, וד' סדרי נענועים בהלל:

אמנם עדיין יש להבין מדוע בנענועי ההלל עבדינן סדר נענועים אחד, ובהלל ד' סדרים.

והנה בהמשך הדברים יתבאר כי בכל יום נמשך מוח א' מפרטי המוחין דג"ר וו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת, וכגון בנענועי יום א' נמשך מוח החכמה דפרטות ג"ר וו"ק דו"ק הנז', ולזה ע"י נענועי הברכה ממשיכים מוח זה לכל ששת הצדדים, אמנם בנענועי ההלל נפרטת המשכת מוח זה דכל יום לחו"ב חו"ג פרטיים שבו, ולזה יש לנענע ד"פ להמשיך בכל פעם חלק א' מד' המוחין דפרטות המוח דאותו היום, ולזה נפרטו נענועי ההלל לד' סדרי נענועים, ובע"ה בהמשך נרחיב לבאר כל הענין.

רבינו השד"ה מחלק בין המשכת המוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון הנעשה בברכה ובאחיזת הלולב קודם הנענוע, לבין המוחין דג"ר דו"ק הנמשכים בנענועים עצמם:

עוד מבאר רבינו השד"ה בסה"ק שערי רחמים הנז', כי ב' המוחין דג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת הנמשכים ע"י מצות נטילת לולב, נחלקת המשכתם באופן, שהמוחין דו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת נמשכים תחילה בברכת הלולב ואחיזתו קודם הנענוע, והמוחין דג"ר דו"ק דדעת תחתון נמשכים ע"י הנענועים עצמם, ועפ"י מ"ש בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סי' שמ"ז), הכוונה כאן למוחין דבחי' פר' החיצון והאמצעי הנמשכים ע"י נענועי הברכה.

ועפ"י מ"ש הרבנים המגיהים בהגהותיהם על הדף בסידור הנדפס, (ח"ט ע"י ישיבת שער השמים) עולה, כי במקביל לנענועי הברכה, המוחין דפר' הפנימי הבאים ע"י נענועי ההלל, גם בהם המוחין דו"ק דו"ק ימשכו בברכת ההלל, והמוחין דג"ר דו"ק ימשכו בנענועי ההלל.

אימתי נבררים הבירורים ונמשכים המוחין הנז':

והנה נודע כי בכל עת שנמשכים המוחין, מתבררים תחילה הבירורים הנוגעים להם, ואחר שנתבררו ועלו מזה לזה עד ע"ס דא"ק, נמשכים בסוד מוחין דגדלות לזו"ן כסדר הנודע, עד הגיעם מאותו הפרט שיכולים להמשך לפי אותו הזמן אם מישסו"ת, או מאו"א עי', או מא"א, להמשך בפרטי פר' בינה או חכמה או כתר דזו"ן הנתקנים באותו הזמן.

ונמצא דמאחר ואמרן שע"י נטילת לולב נמשכים המוחין דג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת, לאותו הפרט שכנגדם בב' פר' חו"ב דזו"ן ויעקו"ר, צריכים תחילה לברר את בירורי ב' פר' ג"ר וו"ק דו"ק דדעת התחתון דחו"ב דזו"ן ויעקו"ר ולהעלותם כסדר הנודע ולהמשיכם בסוד מוחין מאו"א עי' וישסו"ת, ועתה עלינו לדעת אימתי נעשה בירורם ותיקונם וכיצד ימשכו.

והנה דעת קודשו דרבינו השד"ה בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן שמ"ב), וכן נראה מהגהות הרבנים המגיהים בסידור הנדפס, בתוספת ביאור והבנה הוא כך :

כי הפר' החיצון והאמצעי דג"ר וו"ק דו"ק דדעת התחתון דב' פר' חו"ב דזו"ן מתבררים בתיבות **מלך העולם דברכת הלולב**, ועולים כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק ונולד צל"ם שלם דמוחין דגדלות, **הן דג"ר דו"ק והן דו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת**, וצל"ם המוחין דג"ר דו"ק נמשך כסדר המדרגות עד הגיעו לפלגותא דשערי דא"א ונשאר שם, וצל"ם המוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת, ה"ל"ם שלהם נמשך בכרכה בתיבות קדשנו במצוותיו וציוונו על, והצ' שבהם נמשך בנטילת הלולב קודם הנענוע. (ועמהם נמשך גם הארת המוחין דג"ר דו"ק) ואח"כ ע"י הנענועים עצמם עולים מוחין אלו דו"ק דו"ק דרך השורשים שבהם ממדרגה למדרגה עד הגיעם לפלגותא דשערי דא"א, ואז מתעורר משם אור רב ונמשכים המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת עד הגיעו לג"ר דו"ק דדעת התחתון דזו"ן, ומשם ע"י הנענועים מתפשטים עוד לו"ק דז"א דבחינתם, ומשם לו"ק דנוק' דבחינתם.

ובברכת ההלל בתיבת מלך העולם, מתבררים בירורי פר' הפנימי דג"ר וו"ק דו"ק דדעת התחתון דב' פר' חו"ב דזו"ן, ועולים כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק ונולד צל"ם שלם דמוחין דגדלות, **הן דג"ר דו"ק והן דו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת**, וצל"ם המוחין דג"ר דו"ק נמשך כסדר המדרגות עד הגיעו לחסד יומא דכולהו הנמצא בין תרין כתפין דא"א ונשאר שם, וצל"ם המוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת, הצל"ם שלהם נמשך בברכת ההלל. (ועמהם נמשך גם הארת המוחין דג"ר דו"ק), ואח"כ ע"י הנענועים עצמם עולים מוחין אלו דו"ק דו"ק דרך השורשים שבהם ממדרגה למדרגה עד הגיעם לחסד יומא דכולהו שבין תרין כתפין דא"א, ואז מתעורר משם אור רב ונמשכים המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת עד הגיעו לג"ר דו"ק דדעת התחתון דזו"ן, ומשם ע"י הנענועים מתפשטים עוד לו"ק דז"א ומשם לנוק'.

כל האמור מדוקדק היטב בסידור הק' בכוונת הנענועים:

והנה כל האמור עתה נתבאר בקצרה בסידורו המאיר דמרן, כדכתב שם וזלה"ק עם הביאור :
להעלות ענפי הז"ת וכו' שהם החסדים שכבר נתפשטו צו"ק דז"א, והכוונה למוחין דו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת שנמשכו בנטילת הלולב קודם הנענוע לז"א כדאמרן, (כ"כ בהגהת סידור הרש"ש הוצאת שער השמים משמיה דרבינו השד"ה) ועתה מכוונים להעלותם משם **עס הארת החז"ל לדעת שנהם** עם הארת המוחין דג"ר דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת, וכו', עד פלגותא דשערי (בנענועי הברכה), ויומא דכולהו (בנענועי ההלל).

ויכוין לחזור ולהורידם למקומם והכוונה שאחר שעלו המוחין דו"ק דו"ק דדעת תחתון, חוזרים עתה להמשיך במקומם שבז"א, ולהמשיך מג"ר דדעת מוחין דנח"י, ועתה מכוונים להמשיך את המוחין מג"ר דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת להמשיך בדעת דז"א, ומשם בפרטות גדול לו"ק דז"א ולנוק'.

כל המהלך הנז' מרומז היטב בדב"ק של הרב בשעה"כ:

וכל המהלך האמור מרומז היטב בדב"ק של הרב בשעה"כ, שבתחילה בדרוש ג' דסוכות כתב הרב שממוצאי יוהכ"פ ועד שמיני עצרת הוא בבחי' וימינו תחבקני, ואז נמשכים החסדים (שביארנו שהם המוחין דפנים) בכמה בחי', וע"י מצות נטילת הלולב נמשך אוה"פ מז"א לנוק', והוא כאשר נתבאר שהם המוחין הבאים מג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת לג"ר דו"ק דדעת התחתון דפר' ו"ק דב"פ חו"ב דזו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו.

ואח"כ בדרוש ה' דסוכות בביאור מצות נטילת הלולב, כתב הרב וזלה"ק:

ועתה נבאר סוד הנענועים. הנה נתבאר כי הכוונה צניעלת לולב הוא כי ד' מינין אלו הנפרטים צו' צחי' שהם ז' צחי' חסדים המתפשטים צו"ת דז"א אלו מנענעים אותם ומעלים אותם למעלה עד השרשים שלהם אשר צדעת דז"א כנודע ומקבלים הם עצמם שם הארה גדולה כשעולים שם, שהוא סוד ההולכה שצולל. ואח"כ צמורת הוצאת הלולב מורידין הארה אל הנוקבא כדי לתת צה צחי' ז' חסדים הפנימיים צו' ימי החג כנ"ל, ולולב הנענוע לא היו מקבלים הארה כנ"ל כי האורות הם שם סתומים וע"י הנענוע מתעוררים ומאירים בהם.

וא"כ הד' מינים הם החסדים שהתפשטו בו"ק דז"א, ועתה מנענעים אותם לקבל הארה מדעת דז"א.

ולכאורה קשה אם כל ענין מצות נטילת לולב הם ענין כניסת החסדים דאוה"פ מז"א לנוק' (דרוש ג' דסוכות), אימתי הם כבר נתפשטו שעתה עולים לקבל הארה מדעת דז"א שהוא ענין הנענועים (דרוש ה' דסוכות), אלא הענין הוא כמאי דאמרן שבתחילה ע"י הברכה ואחיזת הלולב נמשכו המוחין דו"ק דו"ק, ואח"כ ע"י הנענועים נמשכים המוחין דג"ר דו"ק כאמור.

לבאר את דב"ק של הרב בשעה"כ שמשם נראה שהחסדים העולים והמתפשטים הם אותם החסדים:

ולא תקשי לך שלכאורה מדב"ק של הרב משמע שאותם החסדים שנתפשטו בו"ק הם העולים לקבל הארה משורשם שבדעת, וממהלך הדברים בכאן משמע שהם ב' מיני מוחין, תחילה ו"ק דו"ק המתפשטים, וג"ר דו"ק שבאים ע"י הנענועים.

אמנם יש לבאר כי המוחין דג"ר וו"ק דו"ק דדעת התחתון הם בערכין כבחי' א' הנק' ו"ק, לעומת בחי' המוחין דג"ר וו"ק דג"ר דדעת התחתון הנק' ג"ר, וכביכול המוחין דג"ר דו"ק הם כבחי' ג"ר למוחין דו"ק דו"ק ולכן הגם שהם ב' בחינות כאמור, הוי בערכין כאלו הם בחי' אחת שהם ו"ק שנתפשטו ואח"כ עלו וניתוסף להם בחי' ג"ר ופשוט, וזה שכתב בדברי הרב שמעלים את החסדים לקבל הארה משורשם שבדעת דז"א שהכוונה לאלו המוחין דג"ר דו"ק שהם שורש לבחי' החסדים המתפשטים שהם ו"ק דו"ק כאמור.

סיכום הדברים:

ולסיכום תועלת והבנת הדברים עולה, שבכוונות הנענועים מצינן ב' שלבים לסדר הכוונה:

השלב הא' הוא בברכות הלולב וההלל, בעליית הביוררים והולדת המוחין דג"ר וו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת, ואח"כ המשכת המוחין דו"ק דו"ק (עם הארת ג"ר דו"ק) להתפשט בז"א.

השלב הב' הוא ענין הנענועים, שהוא עליית המוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון (עם הארת ג"ר דו"ק) שכבר נתפשטו, להמשיך אור רב מפלגותא דשערי (בנענועי הברכה), או מיומא דכולהו (בנענועי ההלל), ואז נמשכים המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון מאו"א וישסו"ת הנמשכים לג"ר דו"ק דדעת התחתון דו"א, וממנו בפרטות גדול לו"ק דו"א ומשם לנוק'.

סדר נענועי הברכה:

ואחר שנתבאר כל האמור, נבוא לבאר תחילה כיצד נעשה סדר בירור והמשכת המוחין דפרצוף **האמצעי והחיצון** דג"ר וו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת באורך ובפרטות בברכת הלולב ובסדר הנענועים.

בברכת הלולב מתבררים הבירורים ונולד צלם המוחין דכלי החיצון והאמצעי דפר' ג"ר וו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת:

והנה נתבאר לעיל בשם רבינו השד"ה בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן שמ"ז), וכן הארת הרבנים המגיהים בסידור ועוד, כי בברכת הלולב מתבררים בירורי פר' החיצון והאמצעי הן דג"ר וו"ק, והן דו"ק דו"ק דדעת התחתון דב' פר' חו"ב דזו"ן דגבורה דפר' הזמנים, ועולים כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק ונולד צלם שלם דמוחין דגדלות דכלי אמצעי וחיצון דפרטות פר' ג"ר דו"ק, וו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת, ואז המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת נמשכים כסדר המדרגות עד הגיעם לפלגותא דשערי דאו"א ומתעכבים שם לעת עתה.

המוחין דו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת נמשכים בפר' שכנגדם בז"א, הל"ם בברכה והצ' בנטילת הלולב קודם הנענוע, והם ענפי החסדים שנמשכו בו"ק דו"א:

והמוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת נמשך צל"ם המוחין שבהם באופן זה: המוחין דל"ם נמשכים בתיבות קדשנו במצותיו וציוונו על, והמוחין דצ' נמשכים בו"ק דו"ק דדעת התחתון דז"א באחיזת הלולב קודם הנענוע, והוא מ"ש הרב בשעה"כ דרוש ה' דלולב, שהלולב ומיניו הם החסדים שנתפשטו בו"ק קודם הנענוע.

המוחין הנז' דו"ק דו"ק דדעת תחתון שנמשכו לב' פר' חו"ב דז"א, עולים ע"י הנענועים להביא את המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דז"א וישסו"ת להמשך בדעת דז"א דבחינתם:

ובשעה"כ שם כתב הרב עוד (דף ק"ה ע"ג) וזלה"ק:

ועתה נבאר סוד הנענועים, הנה נמצא כי הכוונה צנעילת לולב הוא כי ד' מינין אלו הנפרטים צו' צחי' שהם ז' צחי' חסדים המתפשטים צו"ת דז"א אלו מנענעים אותם ומעלים אותם למעלה עד השרשים שלהם אשר צדעת דז"א כנודע ומקבלים הם עצמם שם הארה גדולה כשעולים שם.

והביאור לזה כי סוד הנענועים הוא, כי המוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון שהם הלולב ומיניו והם החסדים שנתפשטו בז"א כנו"ל בברכה ובאחיזת הלולב קודם הנענוע, והם העולים עתה לעורר את השורשים שלהם להמשיך מפלגותא דשערי דאו"א אור רב את המוחין דג"ר דו"ק דאו"א וישסו"ת שנמצאים שם.

בטעם עלייתם לעורר את שורשיהם העליונים עד פלגותא דשערי דא"א:

וטעם עלייתם לעורר את השורשים שלהם, מה שמצינן רק בסוד הנענועים ולא בשום המשכת מוחין דפנים שיש במצות הסוכות, כתב הרב בפרע"ח שער הלולב (דרוש ג') וזלה"ק:

והענין דע, שכמו שמעשנו עולה עד המלכות ומתעוררת צקוד נשמותינו לזיוג עם ז"א, והס נעשין מ"ן לאו"א, שיעשו ולתת זווג ומוחין לזעיר ונוקבא, וכן אצא ואמא מתעורר למה שלמעלה מהם, וכן זה לזה עד א"ס, כי אין שום שפע יורד אלא בהתעוררות זה לזה כמו הקרבן. ואמנס אין צנו כח לעלות, אלא עד המלכות לצד, שהוא עני ונשמותינו מנטיירים זה כנודע.

כך צענין הלולב, אע"פ שצמה שאנו עושין אנו מעלין הרוחנית שיש צפירות, כנוצר במקומו שהד' מיניס רומז לפנימית שמתפשט בהם, ואנו עולין לשרשן עליון שצאו"א, וכן עד פלגותא דשערי שצעתיקא.

ובהמשך הדרוש כתב שם עוד וזלה"ק:

ולפי שאנו רוצין שיצואו המוחין לזווג יוס ש"ע, אנו עושין צו הכנה ממנה שיש בכל פרנף, שימוסף אור הדעת שימרכו ויתפשטו בכל הפרנף צקוד הנענועים. להיות בכל המדרגות שלו הכנה לקבל החסדים של זווג אחר כך.

נמלא, שכל מה שאנו עושין, הוא לעלות כל מה שנכנס בכל המדרגות לצורך עממן, לקבל מהדעת יותר אור להיות בהם הכנה לקבל החסדים שהם יותר גדולים.

הרי כי ענין התעוררות השורשים הוא, להרבות את אור המוחין לקבל חסדים גדולים יותר כהכנה גדולה לצורך מעלת וגדולת היחוד שיעשה בשמיני עצרת.

ביאור התעוררות השורשים ע"י הנענועים:

ובכדי לבאר את סדר התעוררות השורשים, נבוא לבאר איזה הקדמות יקרות וחשובות להבנת הענינים וסדרי כוונותיהם, ועיין בסה"ק באתי לגני (ח"ד דף צ"ב), וכן מ"ש ידי"נ הגה"צ מוהר"ש ארנפלד שליט"א, בספר י"ם החכמה (שנת תשע"ה עמ' תשצ"ד) ביאור נפלא בזה מ"ש מרבו הגה"צ הגרי"ם מורגנשטרן שליט"א.

מר"ה ועד ש"ע עסקנו בבירור ותיקון ב' פר' חו"ב דו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו המקבלים מוחין דגדלות מאו"א וישסו"ת, והרי עולים זו"ן בקומתם דישסו"ת ואו"א עי' עד הגרון דא"א:

והנה נתבאר בשעה"כ דרושי ר"ה, ודרוש ג' דסוכות, כי מר"ה ועד שמיני עצרת כל עסקנו הוא בבירור ותיקון זו"ן דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו, אשר כלולים הם בפרטותם מה' פרצופים, ב' פר' נה"י וחג"ת שבהם כבר נתקנו מאליהם מעת התיקון, וכל עסקנו בבירור ותיקון ג' פר' כח"ב שבהם.

אמנם נתבאר שם בדרוש ד' דר"ה, שנבררים ונתקנים רק בירורי ב' פר' חו"ב שבהם ופר' הכתר שבהם נתקן מאליו שלא על ידינו, שכן כתב שם הרב כי בתפילות שחרית מנחה ומעריב נתקנים בגבורה, ובתפילות מוסף בבינה, וביארנו שם כ"ז באורך עיין בחלק ז' של ספרנו.

ונמצא עתה כי מר"ה ועד ש"ע, כל עסקנו בבירור ותיקון ב' פר' חו"ב דו"ן דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו, המקבלים מוחין מישסו"ת ומאו"א עי'.

בעת שמקבלים זו"ן מוחין מישסו"ת עולים בקומת ישסו"ת, ובעת שמקבלים מוחין דאו"א עי' עולים בקומת או"א עי', והרי עתה זו"ן דגבורה בקומת או"א עי' וישסו"ת בגרון דא"א:

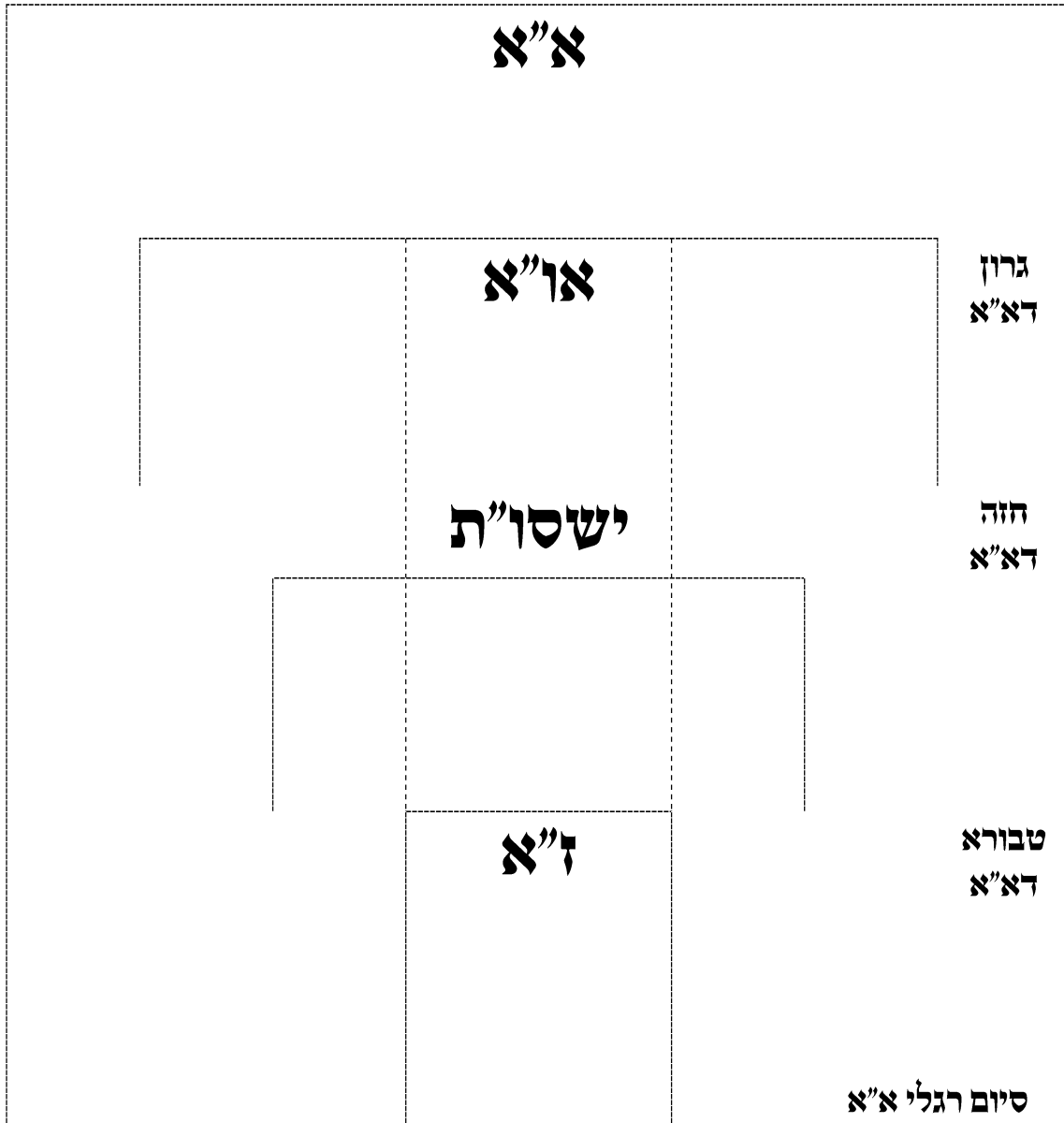
והנה נודע כי בסדר הלכשת הפרצופים עתיק מלביש מטבורא דא"ק ולמטה, וא"א מלביש לעתיק מהגרון שבו ועד למטה, ואו"א עי' מלבישים לא"א מהגרון ועד החזה דא"א, וישסו"ת מלבישים לא"א

מהחזה ועד הטבור דא"א, וז"א מלביש לא"א מטבורא דא"א ועד סיום רגליו, לטעם שב' פר' נה"י וחג"ת שבו נתבררו כבר, ועלה ומלביש בקומת נה"י דא"א והוא בן ו"ק.

אמנם בעת שמתבררים בירורי פר' הבינה שבו ומקבל מוחין דיסו"ת, עולה ומתארך ומתגדל עד מקום ישסו"ת שבחזה דא"א, וכשעולה עוד ומתבררים בירורי החכמה שבו ומקבל מוחין דאו"א עי', עולה ומתארך ומתגדל עד מקום או"א עי' ומגיע עד מקום הגרון דא"א, וכמובן שכל הפרצופים העליונים עולים יותר רק שהוא מתגדל עד מקומם שהיה מקודם.

ונמצא עתה שמאחר ובר"ה כבר נבררו בירורי פר' חו"ב דזו"ן הנז' מבחי' האחור שבהם ונמשכו להם מוחין גדלות דאו"א וישסו"ת, ונגדלו זו"ן הנז' בקומת ישסו"ת ואו"א עי', וכן בבחי' הפנים שבהם מאחר וכבר נמשכו חלקי המוחין דפנים שבהם ע"י הימים שבנתיים והסוכה, הוי שגם בחלקי המוחין דפנים שבהם כבר נמשך בהם בחי' מהמוחין דפנים דאו"א וישסו"ת, הרי שנעריך את זו"ן עתה בערך זה שמקומם הוא בגרון דא"א, ומכוונים עתה לעורר את שורשיהם שמלובשים בהם המוחין דאו"א וישסו"ת.

ולהבהרת הדברים נערוך טבלה לכל האמור:

הגם שנמשכים הלקי המוחין דפנים מאחר ונמשכים דרך הדעת יהיה סדר המשכתם גם באופן של מוחין וגם באופן של המשכה מהדעת והמוחין דחו"ב כלולים בו ואינם עולים בשם:

וכבר ביארנו לעיל באורך כי הגם שנמשכים ממוצאי יוהכ"פ ועד ש"ע המוחין דפנים, כיון שקורא להם הרב חסדים נמשכים הם גם באופן של מוחין וגם באופן של המשכת חסדים מהדעת, ונמצא כי נעריך עתה את הז"א בערך שמקבל מוחין דחב"ד, אמנם אנו מתייחסים שהמשכה היא בדעת דווקא והמוחין דחו"ב נכללים בדעת ואינם עולים בשם, ואנו מעריכים את ז"א באופן שמקבל מוחין דפנים מדעת עליון ותחתון דאו"א וישסו"ת לדעת עליון ותחתון דזו"ן בפרטי מצות הסוכה.

הדעת כלול מדעת עליון המכריע בין חו"ב והוא ו"ק דחו"ב, ודעת תחתון שבו תרין עטרין ודעת המכריע: והנה עפ"י מה שנתבאר בדרוש הדעת, כשנקח את החב"ד דז"א, הנה הדעת כלול מדעת עליון המכריע בין חו"ב ונקרא ו"ק דחו"ב, וכן מדעת תחתון שתחתיו, הכלול מתרין עטרין - חו"ג, ודעת המכריע שבהם וזה ציורו:

דעת העליון נקרא ג"ר דדעת התחתון הנקרא בערכו ז"ת, ודעת התחתון תרין עטרין שבו יש בפרטותם ג"ר וז"ת, וכן בדעת המכריע יש בפרטותו ג"ר וז"ת:

והנה דעת העליון הנקרא תרין עטרין לערך דעת תחתון שנקרא דעת המכריע, אמנם דעת התחתון עצמו כלול מ:

תרין עטרין שבו הנקראים ג"ר דדעת התחתון וכלולים מג"ר וז"ת פרטיים, מס' 1, 2, 3, 4, בטבלה (והם ג"ר וו"ק דג"ר דדעת התחתון דז"א שקיבלו מג"ר וו"ק דג"ר דאו"א וישסו"ת כנו' בסה"ק שערי רחמים שבאים בהקפות)

ודעת המכריע שבו הנקרא ז"ת דדעת התחתון וכלול מג"ר וז"ת פרטיים, מס' 1, 2, בטבלה (והם ג"ר וו"ק דו"ק דדעת התחתון דזו"ן שקיבלום מאו"א וישסו"ת הנז' בסה"ק שערי רחמים שנמשך בברכת הלולב והנענועים).

ולבהירות הענין נראה לזה טבלה נוספת:

ז"א				
הכמה בינה				
דעת עליון				
נקרא ו"ק דחו"ב				
נקרא תרין עטרין לערך דעת התחתון				
דעת תחתון				
תרין עטרין				
נקראים ג"ר דדעת תחתון				
וכלולים מג"ר וז"ת בפרטות				
עטרא	עטרא			
דגבורה	דחסד			
ג"ר	}	ג"ר	4 ג"ר	
ו"ק		דדעת התחתון	ז"ת	3 ז"ת
דעת המכריע				
נקרא ז"ת דדעת תחתון				
וכלול מג"ר וז"ת בפרטות				
ג"ר	}	ו"ק	ג"ר	2 ג"ר
ו"ק		דדעת התחתון	ז"ת	1 ז"ת

סדר ההתלבשות דפר' או"א וישסו"ת בז"א:

וכבר ביארנו לעיל, שהיות והז"א עומד בגרון דא"א וכבר נמשכו בו המוחין דאחור וחלקי המוחין דפנים מאו"א וישסו"ת, ועתה אמורים להמשך בו ע"י הנענועים בחי' נוספות מהמוחין דפנים דאו"א וישסו"ת, אנו נעריך את ז"א כעומד במקום או"א עי' שבגרון דא"א.

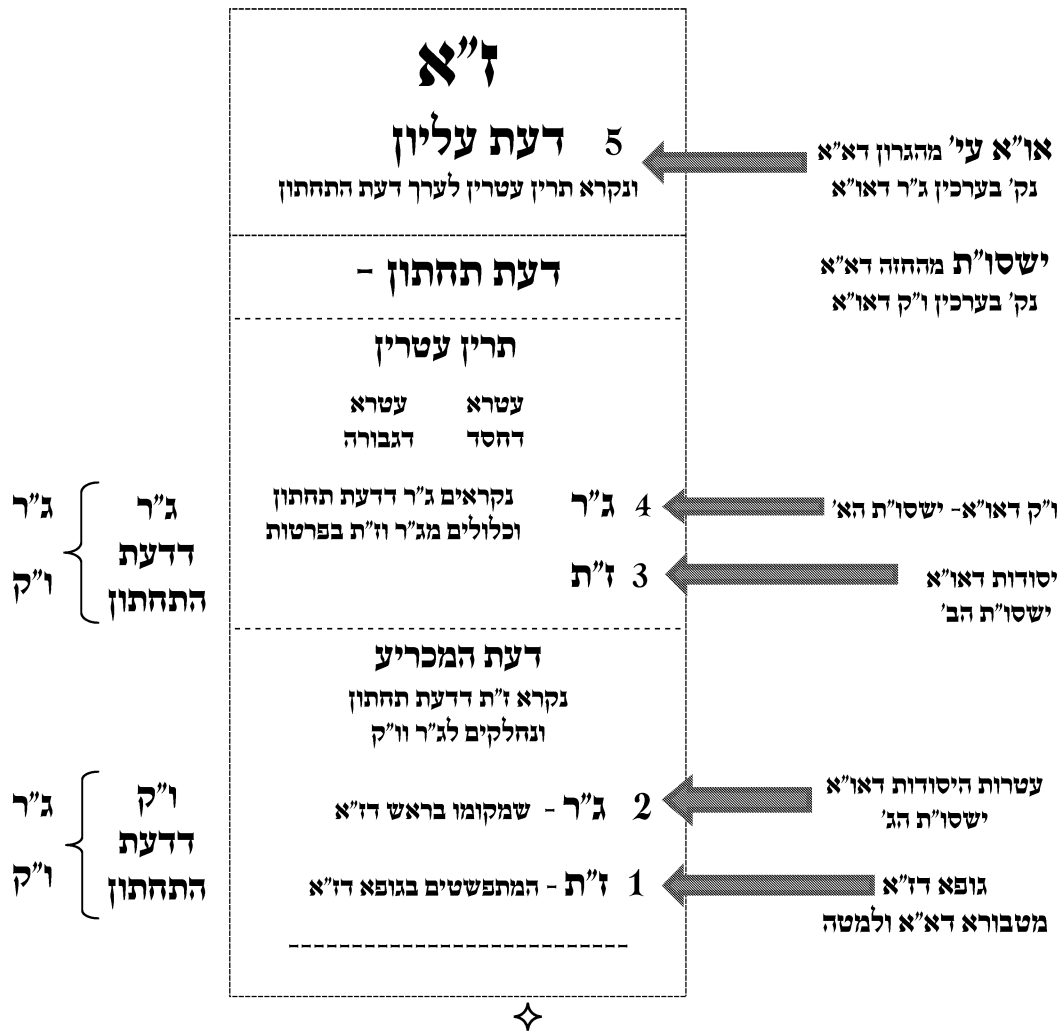
ונמצא עתה כי או"א עי' שמקומם מהגרון ועד החזה ונק' ג"ר דאו"א, לערך ישסו"ת הנקראים ו"ק דאו"א, א"כ מקום הדעת העליון דז"א יהיה כנגד מקום או"א עי', ומקום הדעת התחתון דז"א יהיה כנגד מקום ישסו"ת הנק' ו"ק דאו"א העומדים מהחזה דא"א, (מס' 5 בטבלה).

וו"ק דאו"א עי' (שהם ישסו"ת), יהיה כנגד מקום ג"ר דתרין עטרין דדעת התחתון דז"א (מס' 4 בטבלה והם ג"ר דג"ר דדעת התחתון),

ויסודות דאו"א שבתוכם ישסו"ת הב' כנגד מקום ז"ת דתרין עטרין דדעת התחתון דז"א (מס' 3 בטבלה, והם ו"ק דג"ר דדעת התחתון),

ועטרות היסודות דאו"א ששם ישסו"ת הג' כנגד מקום ג"ר דדעת המכריע דז"א (מס' 2 בטבלה, והם ג"ר דו"ק דדעת התחתון).

ולהבנת הענין נראה לזה טבלה:

אחר כל האמור יתבאר הקדמת מרן בסידור:

ועתה נבין מה שסידר מרן בסידור הק' בסדר כוונת התעוררות השורשים, ולזה עלינו לדעת עוד כי כל בחי' נקראת שורש לבחי' שתחתיה.

שלב א':

לעלות את ענפי הז"ת שהם החסדים שנתפשטו והם המוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת: והשלב הא' של הכוונה הוא, להעלות ע"י הנענוע את המוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת (מס' 1 בטבלה) שנמשכו בו"ק דו"ק דדעת התחתון דז"א בברכת הלולב, המוחין דל"ם שבהם בברכה, והמוחין דצ' באחיזת הלולב קודם הנענוע, עם הארת המוחין דג"ר דו"ק (מס' 2 בטבלה) שהאירו בהם. ויש לומר שהג"ר הפרטי דו"ק דו"ק לא נמשכו בז"א ואינם עולים. וז"ש בסידור: להעלות ענפי הז"ת שהם נפשות ורומות דנ"ר של הדעת והיינו ו"ק דו"ק דדעת התחתון, שהם החסדים שכבר נתפשטו צו"ק דז"א, כדביארנו שזה נעשה בברכה ובאחיזת הלולב קודם הנענוע. עם הארת המצד' לדעת שבהם, ועמהם נמשכת הארת המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת. שהם הלולב ומיניו והם המוחין דו"ק דו"ק (מס' 1 בטבלה) שעלו.

שלב ב':

להעלות ע"י היסוד שהוא הלולב דרך פנימיות חוט השדרה לעורר שורשם שזדעת דז"א: והכוונה לעורר את המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת (מס' 2 בטבלה) שאמורים להמשך בג"ר דו"ק דדעת התחתון דז"א.

שלב ג':

להעלות אותם עוד דרך שורש היסוד שבהם לעורר את ז"ת דתרין עטרין דדעת התחתון:

ואח"כ עולים עוד לעורר את שורשם שבז"ת דתרין עטרין דדעת התחתון (מס' 3 בטבלה) ששם מלובשים יסודות דאו"א, ולשם ימשכו המוחין דו"ק דג"ר דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת בהקפות כשהם מלובשים ביסודות דאו"א, וז"ש בסידור:

לעלות גם הם ע"י שורש היסוד שבהם, לעורר שורשם שזיסקודות דאו"א, שהם הז"ת דדעת הממוחן דתרין עטרין המתפשטים בחז"ל דדעת שהם סוד יה"ו.

והמוחין דו"ק דג"ר דדעת התחתון הנז' יהיו שורש לבחי' שתחתיהם שהם המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון שהם סוד יה"ו.

שלב ד':

להעלותם עוד לעורר שורשם שבג"ר דתרין עטרין דדעת התחתון:

ואח"כ יכוין להעלותם עוד לעורר שורשם שבג"ר דתרין עטרין דדעת התחתון, (מס' 4 בטבלה), שהם המוחין דג"ר דג"ר דדעת התחתון שבהם מלובשים הו"ק דאו"א ע"י כדביארנו לעיל. וז"ש בסידור:

לעלות ולעורר שורשם שזו"ק דאו"א שהם הג"ר דדעת הממוחן.

שלב ה':

להעלותם עוד לעורר שורשם שבדעת דז"א:

ואח"כ יכוין להעלותם עוד לעורר שורשם שבדעת דאו"א, והכוונה למוחין דדעת העליון דז"א (מס' 5 בטבלה) הנק' תרין עטרין לערך דעת התחתון דז"א, שבהם נמשכים המוחין דדעת עליון דאו"א ע"י (ונק' ג"ר דאו"א ע"י לערך ישסו"ת), ולא פירט כאן את פרטי ד' הבחינות דדעת עליון,

והוא שכתב בסידור: לעלות ולעורר שורשם שזדעת דאו"א דתרין עטרין ענמס.

שלב ו':

להעלותם עוד לעורר שורשם שביסוד דחו"ב דח"ך וגרון דא"א:

ואח"כ יכוין להעלותם עוד לעורר שורשם שביסודות דחו"ב דח"ך וגרון דא"א (מס' 6 בטבלה) וז"ש בסידור: לעלות ולעורר שורשם שזיסקוד דחו"ב דח"ך וגרון דא"א.

שלב ז':

להעלותם עוד לעורר שורשם שבדעת דא"א:

ואח"כ יכוין להעלותם עוד לעורר שורשם שבדעת דא"א והכוונה לדעת הפרטי דמוחא סתימאה, כדאי' במבו"ש כי דעת הכללי דא"א הוא למטה ממקום זה והוא בין תרין כתפין דא"א כנודע. (מס' 7 בטבלה) וז"ש בסידור: לעלות ולעורר שורשם שזדעת דא"א.

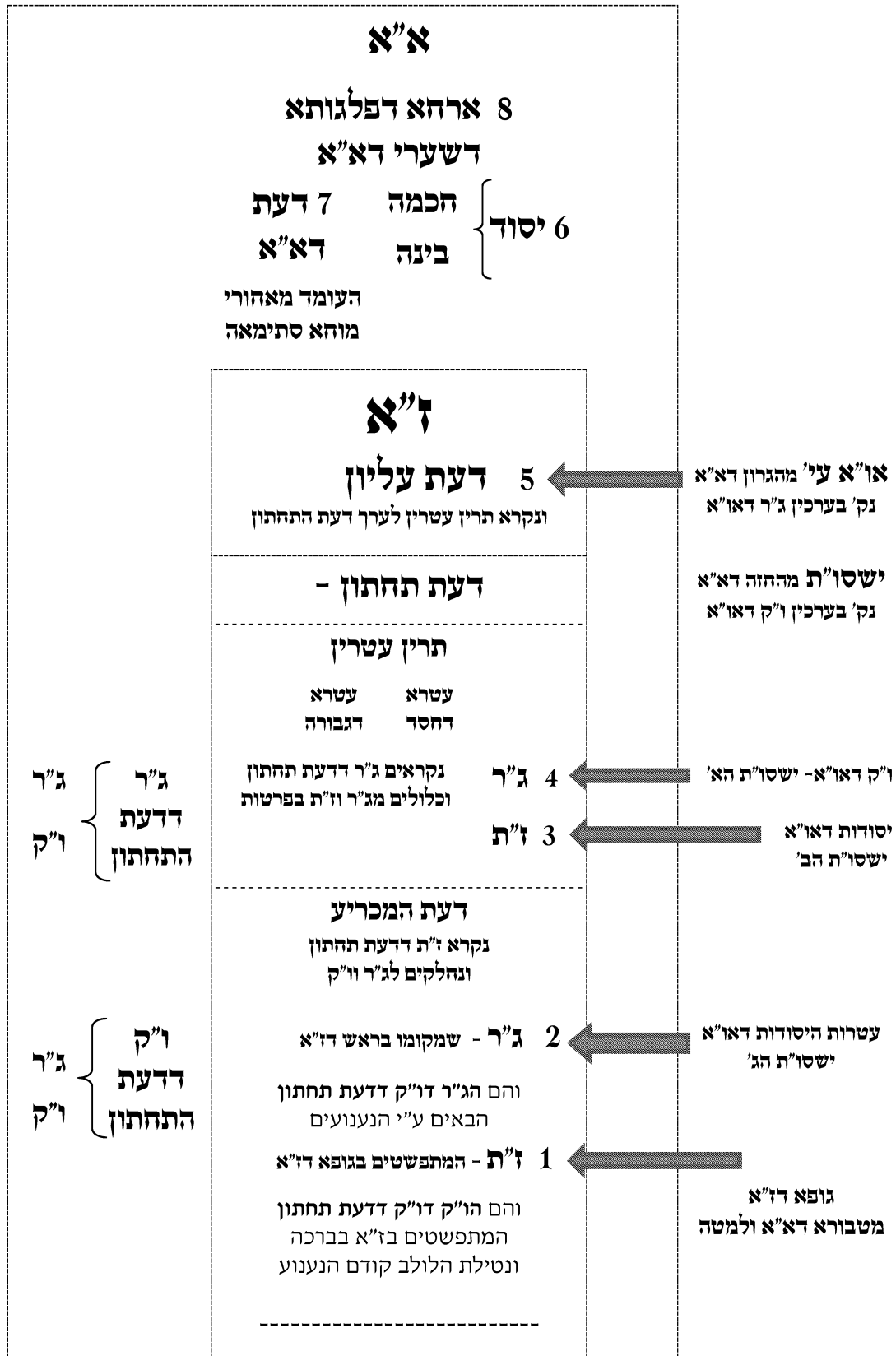
שלב ח':

להעלותם עוד לעורר שורשם שבאורחא דפלגותא דשערי דא"א:

ואח"כ יכוין להעלותם עוד לעורר שורשם שבאורחא דפלגותא דשערי דא"א הנז' במבו"ש (ש"ג ח"ב פ"ט) שהוא אורחא מיוחד חוץ מהי"ג נימין דרישא דא"א היורד בתמידות לז"א (מס' 8 בטבלה), וראה

מ"ש בשה"ק יין הרקח (אדרא רבא דף כ' אות ח"י) וז"ש בסידור: לעלות ולעורר שורש היסוד דנאורחא דפלגותא דשערי.

ונראה עתה טבלה לכל האמור לסיכום הבנת הענין:

אח"כ יורדים למטה מדרגא לדרגא עם המוחין דג"ר דו"ק:

ואחר שקיבלו אור רב מפלגותא דשערי דא"א (מס' 8) יורדים כסדר שעלו עם המוחין דג"ר דו"ק, לדעת דמו"ס דא"א (מס' 7), ומשם ליסודות דחו"ב דא"א (מס' 6), ומשם לדעת דאו"א (שהכוונה לג"ר דאו"א שמלבישים שם) שהוא הדעת העליון דז"א, (מס' 5), ומשם לג"ר דתרין עטרין דדעת התחתון (מס' 4), ומשם לז"ת דתרין עטרין דדעת התחתון (מס' 3), ומשם נמשכים ג"ר דדעת המכריע (מס' 2, שהם ג"ר דו"ק דדעת התחתון), ומאירים בג"ר הפרטי של הו"ק דו"ק (א1), ומשם לו"ק דו"ק דו"ק (ב1) ואז יכוין תחילה להחזיר את ז"ת דז"ת (מס' 1) דדעת התחתון למקומם.

יכוין להמשיך את המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת לג"ר דו"ק דדעת התחתון דז"א, ומשם ע"י הנענועים לפשטם מהדעת לו"ק דז"א, ומשם לנוק' דפרטותם:

ואז יכוין להמשיך את המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת לג"ר דו"ק דדעת התחתון דז"א שהוא סוד יה"ו, (מס' 2 בטבלה) וממנו יכוין לפשט ולפרט את המוחין הנז' מהדעת שבו בפרטי הו"ק דחו"ב דז"א דבחינתו, והמל' דמוחין לנוק' דבחי' ע"י ההובאות בחזה כמו שנבאר עתה בע"ה:
סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

ועתה נראה את סדר הכוונה בסידור הק' עם תוספת מספרים לביאור ע"י הטבלה שבעמ' הקודם:

יכוין בנענועי הברכה:

להעלות ענפי הז"ת שהם נפשות ורוחות דנ"ר של הדעת שהם החסדים שכזר נתפשטו
זו"ק דז"א 1 עם הארת החב"ד דדעת שז"ה 2, שהם הלולב ומיניו 1:

לעלות ע"י היסוד שהוא הלולב דרך פנימיות חוט השדרה:

לעורר שורשם שבדעת דז"א 2:

להעלות גם הם ע"י שורש היסוד שז"ה:

לעורר שורשם שביסודות דאו"א שהם הז"ת דדעת התחתון דתרין עטרין 3
המתפשטים נחז"ד דדעת שהם סוד יה"ו 2:

לעלות ולעורר שורשם שזו"ק דאו"א שהם הג"ר דדעת התחתון 4:

לעלות ולעורר שורשם שבדעת דאו"א דתרין עטרין ענמס 5:

לעלות ולעורר שורשם שביסוד דחו"ב דחיק וגרון דז"א 6:

לעלות ולעורר שורשם שבדעת דז"א 7:

לעלות ולעורר שורש היסוד דצאורחא דפלגותא דשערי 8 ולהמשיך משם אור רב ולהמשיכו דרך המדרגות הנז' לג"ר דדעת שהם סוד יה"ו 2 להאיר בג"ר של הז"ת 1
ומשם לז"ת שעלו 1 ויכוין לחזור ולהורידם למקומם 1,

ולהמשיך מזג"ר דדעת 2 מוחין דנח"י לחז"ד דו"ק דחג"ת דחג"ת ודנה"י דז"א:

ומשם מצפנים מכיס צחזה ויוצא הארת החסדים עם הארת שם יה"ו שז"ה שהם הנפשות שז"ה אל דעת דפר' חז"ד דו"ק דחג"ת דחג"ת ודנה"י לנוק' ה' אחרונה שז"ה ומשם לו"ק
דילה:

סדר התפשטות המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון להמשך בפרטות פר' ו"ק דז"א:
ואחר שנמשכו המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון מאו"א וישסו"ת לג"ר דו"ק דדעת התחתון דז"א,
מכוונים עתה לפשטם ולהמשיכם מפרטי הדעת לפרטי פר' ו"ק דז"א ומהם לפרטי פר' ו"ק דנוק'.

מזן מלמדנו שהו"ק דז"א הם ששה פרצופים בעובי שכ"א מהם כלול מהג"ת נהי"ם באורך:
והנה הו"ק דז"א אינם כפשוטו כאשר נראה מפשטות דברי הרב בשעה"כ, שהם ו' הספירות חג"ת נה"י
זה למטה מזה, אלא מלמדנו מרן בספרו הטהור נהר שלום (דף ל"ט ע"ד ודף מ'), ובעיקר בהקדמות
הסידור (ח"ט עמ' א') שהם ששה פרצופים המלבישים זה לזה בשוה חסד ועליו גבורה ועליו ת"ת וכו',
(מס' 1 בטבלה), וכל א' מששת הפרצופים הנז' בעובי, יש לו בפרטותו חג"ת נהי"ם באורך (2-7)
(בטבלה),

ונראה לזה טבלה ברורה להבנת הדברים:

חסד 1	גבורה 1	ת"ת 1	נצח 1	הוד 1	יסוד 1
חג"ת דחג"ת - 2			חג"ת דנה"י - 5		
חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד
גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה
ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת
נה"י דחג"ת - 3			נה"י דנה"י - 6		
נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח
הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד
יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד
מלכות דנה"י וחג"ת דחג"ת - 4			מלכות דנה"י וחג"ת דנה"י - 7		
מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות

פר' ו"ק אלו יש להם בפרטותם נה"י וחג"ת, ויש לכוין להמשיך להם ע"י הנענועים מוחין דג"ר:
והנה פר' אלו כלולים מנרנח"י, וב' פר' נ"ר כבר נמשכו להם, וחסר להם מוחין שהם נח"י, וע"י
הנענועים אנו מכוונים להמשיך להם מוחין באופן זה:

- ביום הא' נמשכים מוחין דחכמה לפר' חג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י (מס' 2, 5, בטבלה),
- ביום הב' נמשכים מוחין דבינה לפר' חג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י (מס' 2, 5, בטבלה),
- ביום הג' נמשכים מוחין דדעת לפר' חג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י (מס' 2, 5, בטבלה),
- ביום הד' נמשכים מוחין דחכמה לפר' נה"י דחג"ת ונה"י דנה"י (מס' 3, 6, בטבלה),
- ביום הה' נמשכים מוחין דבינה לפר' נה"י דחג"ת ונה"י דנה"י (מס' 3, 6, בטבלה),
- ביום הו' נמשכים מוחין דדעת לפר' נה"י דחג"ת ונה"י דנה"י (מס' 3, 6, בטבלה).

ביום הז' הושענא רבא נמשכים מוחין דחב"ד למלכות דחג"ת ונה"י דחג"ת, וחג"ת ונה"י דנה"י.
(מס' 4, 7, בטבלה).

טעם היות הנענועים לששה צדדים:

וטעם הנענועים לששה צדדים הוא, להמשיך מוחין לפרטי הפרצופים הנז' באופן וסדר הזה:

כגון ביום א' בו אנו מכוונים להמשיך את מוח החכמה לפרצופי חג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י, יעשה סדר ההמשכה באופן זה:

בנענועי דרום: ימשך מוח החכמה לפר' חסד דחג"ת דחג"ת (מס' 2, א' בטבלה).

ובנענועי צפון: ימשך מוח החכמה לפר' גבורה דחג"ת דחג"ת (מס' 2, ב' בטבלה).

בנענועי מזרח: ימשך מוח החכמה לפר' ת"ת דחג"ת דחג"ת (מס' 2, ג' בטבלה).

בנענועי מעלה: ימשך מוח החכמה לפר' חסד דחג"ת דנה"י (מס' 5, א' בטבלה).

בנענועי מטה: ימשך מוח החכמה לפר' גבורה דחג"ת דנה"י (מס' 5, ב' בטבלה).

בנענועי מערב: ימשך מוח החכמה לפר' ת"ת דחג"ת דנה"י. (מס' 5, ג' בטבלה).

וכן עד"ז יהיה ביום ב' בהמשכת מוח הבינה, וביום ג' בהמשכת מוח הדעת, לפר' חג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י (מס' 2 '5 בטבלה).

ובימים ד' ה' ו' בהמשכת מוחין דחכמה (יום ד'), בינה (יום ה'), דעת (יום ו'), דנה"י דחג"ת ונה"י דנה"י (מס' 3 '6 בטבלה), ימשכו המוחין הנז' באופן הזה בששה צדדים:

בנענועי דרום: לפר' נצח דנה"י דחג"ת (מס' 3, א' בטבלה).

בנענועי צפון: לפר' הוד דנה"י דחג"ת (מס' 3, ב' בטבלה).

בנענועי מזרח: לפר' יסוד דנה"י דחג"ת (מס' 3, ג' בטבלה).

בנענועי מעלה: לפר' נצח דנה"י דנה"י (מס' 6, א' בטבלה).

בנענועי מטה: לפר' הוד דנה"י דנה"י (מס' 6, ב' בטבלה).

בנענועי מערב: לפר' יסוד דנה"י דנה"י (מס' 6, ג' בטבלה).

וביום הז' הושענא רבא, נמשכים המוחין דחב"ד לפר' מלכויות דחג"ת ונה"י דחג"ת, וחג"ת ונה"י דנה"י (מס' 4 '7 בטבלה), באופן הזה בששה צדדים:

בנענועי דרום: למלכות דחסד ונצח, דחג"ת ונה"י דחג"ת (מס' 4, א' בטבלה).

בנענועי צפון: למלכות דגבורה והוד, דחג"ת ונה"י דחג"ת (מס' 4, ב' בטבלה).

בנענועי מזרח: למלכות דת"ת ויסוד, דחג"ת ונה"י דחג"ת (מס' 4, ג' בטבלה).

בנענועי מעלה: למלכות דחסד ונצח, דחג"ת ונה"י דנה"י (מס' 7, א' בטבלה).

בנענועי צפון: למלכות דגבורה והוד, דחג"ת ונה"י דנה"י (מס' 7, ב' בטבלה).

בנענועי מזרח: למלכות דת"ת ויסוד, דחג"ת ונה"י דנה"י (מס' 4, ג' בטבלה).

ג' נענועים לכל צד ענינו המשכת מוחי החב"ד דפרטות כל מוח ביומו:
 וטעם היות ג' הנענועים לכל צד הוא, דכל מוח הנמשך בכל יום כלול בפרטותו מג' מוחין חב"ד, ובג'
 הנענועים ממשיכים לכל צד את מוחי החב"ד דפרטות אותו המוח.
 כגון ביום א': בו אנו מכוונים להמשיך את מוח החכמה לפר' חג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י:
 אזי בג' נענועי דרום ימשכו ג' מוחין חב"ד דפרטות מוח החכמה, לפר' חסד דחג"ת דחג"ת.
 ובג' נענועי צפון ימשכו ג' מוחין חב"ד דפרטות מוח החכמה, לגבורה דחג"ת דחג"ת.
 ובג' נענועי מזרח ימשכו ג' מוחין חב"ד דפרטות מוח החכמה, לת"ת דחג"ת דחג"ת.
 ובג' נענועי מעלה ימשכו ג' מוחין חב"ד דפרטות מוח החכמה, לחסד דחג"ת דנה"י.
 ובג' נענועי מטה ימשכו ג' מוחין חב"ד דפרטות מוח החכמה, לגבורה דחג"ת דנה"י.
 ובג' נענועי מערב ימשכו ג' מוחין חב"ד דפרטות מוח החכמה, לת"ת דחג"ת דנה"י.

ועד"ז יהיה ביום הב' בהמשכת המוחין דחב"ד דפרטות מוח הבינה לפר' חג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י
 (מס' 2, 5, בטבלה).

וביום הג' בהמשכת המוחין דחב"ד דפרטות מוח הדעת לפר' חג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י (מס' 2, 5,
 בטבלה).

וביום הד' בהמשכת המוחין דחב"ד דפרטות מוח החכמה לפר' נה"י דחג"ת ונה"י דנה"י (מס' 3, 6,
 בטבלה).

וביום הה' בהמשכת המוחין דחב"ד דפרטות מוח הבינה לפר' נה"י דחג"ת ונה"י דנה"י (מס' 3, 6,
 בטבלה).

וביום הו' בהמשכת המוחין דחב"ד דפרטות מוח הדעת לפר' נה"י דחג"ת ונה"י דנה"י (מס' 3, 6,
 בטבלה).

וביום הז' הושענא רבא בהמשכת המוחין דחב"ד דפרטות מוחי החב"ד למלכיות דחג"ת ונה"י
 דחג"ת, וחג"ת ונה"י דנה"י. (מס' 4, 7, בטבלה).

יש לכוין את המוחין הפרטיים בציור דב"ה:

והנה בסידור דילן כתב בהקדמות הסידור לכוין את המשכת המוחין דפרטות בדרך חב"ד, דהיינו חח"ן
 בג"ה דת"י דחב"ד דחכמה, יום א', וכן חב"ד דבינה ביום ב', וחב"ד דדעת ביום ג' וכו', אמנם בסה"ק
 שערי רחמים (ח"ב סימן שמ"ז), כתב לכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י דב"ח דחכמה ביום א', ודב"ח
 דבינה ביום ב', ודב"ח דדעת ביום ג' וכו'.

ורבינו ה'שמן ששון' בספה"ק פתח עינים (דף ק"א ע"ב) כתב הטעם שיש לכוין בדרך דב"ח, יען כל
 ענין הנענועים הוא לצורך תיקון הנוק', ומאחר והיא כנגד קו האמצעי לכן מכוונים תחילה את קו
 האמצעי עיי"ש. ועיי"ע בסה"ק שמחת כהן (סימן פ"ח).

ולבהרת כל האמור נראה לזה טבלה ונדגיש את יום א' לדוגמא:

טבלת פר' מלכיות

דחג"ת ונה"י דחג"ת, וחג"ת ונה"י דנה"י, הנתקנים ביום הז' הושע"ד

מלכות			מלכות		
דנה"י וחג"ת דנה"י 7 - יום הושע"ד			דנה"י וחג"ת דחג"ת 4 - יום הושע"ד		
נענועי מערב	נענועי מטה	נענועי מעלה	נענועי מזרח	נענועי צפון	נענועי דרום
נענוע א' דעת	נענוע א' דעת	נענוע א' דעת	נענוע א' דעת	נענוע א' דעת	נענוע א' דעת
נענוע ב' בינה	נענוע ב' בינה	נענוע ב' בינה	נענוע ב' בינה	נענוע ב' בינה	נענוע ב' בינה
נענוע ג' חכמה	נענוע ג' חכמה	נענוע ג' חכמה	נענוע ג' חכמה	נענוע ג' חכמה	נענוע ג' חכמה
דחב"ד	דחב"ד	דחב"ד	דחב"ד	דחב"ד	דחב"ד

סדר כוונת המוחין וצירופי יה"ו וענינם:

ובשעה"כ דרוש ה' דסוכות (דף ק"ו ע"א) כתב הרב, שהמוחין הנמשכים ע"י הנענועים הם שמות יה"ו, והם ששה צירופי הנודעים, ויש לכוון בכל צד את הצירוף הגובר בו, רק שצריך לכוין בהם כשהם מלאים, בדרום ומעלה יה"ו דע"ב, בצפון ומטה יה"ו דס"ג, ומזרח ומערב יה"ו דמ"ה עיי"ש לשון קודשו.

ושם בהקדמת דרושי הסוכות (דף ק"ג ע"ד), כתב לכוין בד' סדרי נענועי ההלל לשמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

ומהקדמת הסידור הק' דמין נראה, שבתחילה יש לכוין בנרנח"י, ואח"כ בשמות המוחין המלוכשים בנרנח"י שהם יה"ו מלאים ויש לכוונם ביושר, כגון יה"ו דע"ב ביושר בדרום, ונשלם בה"י דע"ב בהגיעו לחזה, יה"ו דס"ג גם אותו יש לכוין ביושר בצפון ונשלם בה"י דס"ג בהגיעו לחזה, וכו'.

והיות וצדדי **דרום ומעלה** הם קו ימין ע"כ המוחין הם דע"ב, וצדדי **צפון ומטה** הם קו שמאל ע"כ המוחין הם דס"ג, וצדדי **מזרח ומערב** הם קו אמצע ע"כ המוחין הם דמ"ה.

ואח"כ יש לכוין בצירופי יה"ו המלוכשים בהם לפי הצירוף, דהיינו יה"ו בדרום, הו"י בצפון וכו', ולא ידענא מה הם צירופי יה"ו אלו.

ובסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן שמ"ז), כתב שיה"ו אלו הם צלמים, וכן בסידור הנדפס שבהוצאת שער השמים שנת תשנ"א, ובו הובאו הגהות יקרות מראשי המקובלים כהרס"א ועוד, ציינו בכת"י ליד צירופי יה"ו וכתבו צלמים, והגהה זו היא מרבינו סלימאן אליהו (הרס"א) בעל ה'כרם שלמה'.

ונודע כי בסדר כ"ל צמ"א נמשכים האורות שהם הנרנח"י בתוך המוחין ושניהם בתוך הצלמים שהם צלם דק וזך הנמשך מהמוחין דאו"א, דרך הלבושים שהם לבוש מכלי נה"י דאו"א לתוך הכלים דז"א, ועתה עלינו לחקור כי לפי המתבאר עתה שהיה"ו הפשוטים הם הצלמים צריך היה לסדרם תחת המוחין, ומדוע מצינן בסידור הק' שהושמו בראש העמוד.

ויש לבאר שלעולם יש לסדר סדר הכוונה עפ"י הקדמות הסידור, להמשיך את הנרנח"י, המתלבשים תוך המוחין שהם יה"ו ביושר דעס"מ, ואח"כ בתוך הצלמים שהם יה"ו כל צד בצירוף הנוגע אליו, אולם מה שסידר בסידור את היה"ו בראש העמוד הוא לטעם שכתב בשערי רחמים (ח"ג סימן קנ"ג) שצירוף יה"ו מראה את אותו הצד שגובר, ומה גם שבסידור לא סידרו נענועים לכל צד בנפרד אלא נרנח"י מוחין וכלים א' לנענועי הברכה וכן בהלל, ולכן שמו בראש העמוד מראה מקום מה שייך לכל צד והראיה שכתבו בצד דרום ליד צירוף יה"ו שהוא בחסד דחג"ת דחג"ת, ובצד צפון ליד צירוף הו"י שהוא בגבורה דחג"ת דחג"ת וכו' וזה להמכוין לדעת מראה מקום לכוונה היכן מנענע.

אולם בסידור דילן שמסדרים כל צד בנפרד סידרנו בכל צד כותרת ובה כתוב איזה צד ואיזה צירוף לקיים דברי השערי רחמים והסידור שכן עשו, ובסדר הכוונה הלכה למעשה סידרנו את הנרנח"י, והמוחין והצלמים דיה"ו הנמשכים בכלים דז"א.

אמנם מאחר ובסידור סידר את המוחין באופן שהי' מלא הוא בצד ימין תחת נרנח"י דחח"ן, והי' המלא הוא בצד שמאל תחת נרנח"י דבג"ה, והו' באמצע תחת הנרנח"י דדת"י, ממילא נבין שגם הצלמים שהם יה"ו הגם שבצד צפון הם הו"י לא שייך לכוין אותם באופן שההי' יהיה בימין והו' בשמאל והי' באמצע כי כל אות שייכת תמיד לקו הנוגע אליה, ולכן יש לכוין את כל הצלמים באופן של המוחין, הי' בימין, ההי' בשמאל, והו' באמצע, ורק הצירוף הכתוב בראש העמוד יורה לנו בכל צד איזה צירוף שהוא כל ההמשכה של הנרנח"י המוחין והצלם מה גובר, אמנם בסדר הכוונה הלכה למעשה הנרנח"י המוחין והצלמים יש לכוין תמיד כל אח' לקו הנוגע אליו מבלי לשנות.

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור, בהמשכת המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון מדעת דז"א, להמשך בו"ק דז"א ומשם לנוק' דבחינתם.

הנה ביום א': בצד דרום יכוין בג' הנענועים להמשיך את המוחין דב"ח דחכמה דחסד דחג"ת דחג"ת, דחסדים דדעת דז"א לפר' שכנגדו בו"ק דז"א, ומשם לפר' שכנגדו בנוק', ובסידור הופיע בתחילה צד דרום וצירוף יה"ו להורות שהוא הגובר, ואח"כ הוספנו במסגרת מיוחדת את הכוונה הלכה למעשה מהקדמות מרן בסידור למען יקל על הלומד.

וכתבנו להמשיך בג' נענועים חח"ן בג"ה דת"י דב"ח דחכמה, דחסד דחג"ת דחג"ת דחסדים דדעת דפר' חו"ב דז"א, לו"ק דז"א, ואז סידרנו את מ"ש בסידור נרנח"י ומוחין דיה"ו מלאים דע"ב, והוספנו צירוף יה"ו תחתיהם אמנם סידרנום לפי הקווים, והוא נרנח"י דחח"ן בימין, עם יו"ד מלא דע"ב שהם המוחין, עם י' פשוטה מצירוף יה"ו שהם הצלמים, לכלי החח"ן דו"ק דחו"ב דז"א דאותו הפרט, וכן יהיה בקו שמאל ואמצע, ואח"כ מל' לנוק' בהובאה בחזה ונשלם לע"ב.

וכעד"ז יהיה בשאר הצדדים אותו הסדר, בהמשכת המוחין דב"ח דחכמה בצפון שהוא בגבורה דחג"ת דחג"ת, ובמזרח בת"ת דחג"ת דחג"ת, ובמעלה מטה מערב, בפר' חג"ת דנה"י, ובימים ב' וג' הכל בדב"ח דבינה ודב"ח דדעת כסדר הזה, ובימים ד' ה' ו' בהמשכת המוחין דב"ח לפר' נה"י דחג"ת ונה"י דנה"י כמו שנתבאר לעיל, ובהושע"ר בהמשכת המוחין דב"ח דחב"ד לששה צדדים דמלכויות דחג"ת ונה"י דחג"ת, וחג"ת ונה"י דנה"י, כאשר נתבאר כל האמור לעיל.

ונביא דוגמת הסידור לצד דרום וממנו נקיש לכל השאר:

וזה דוגמת הסיפור לצד דרום:

נענועי דרום – יהו

יכוין להמשיך ג' קווי מס'ן בג"ה דת"י

הולכה א'		הולכה ב'		הולכה ג'	
דדעת		דצינה		דחכמה	
יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'	יום ו'
דחכמה	דצינה	דדעת	דחכמה	דצינה	דדעת
יום א' ב' ג' דחסד דחג"ת דחג"ת		יום ד' ה' ו' זנלח דנה"י דחג"ת			
דחסדים דדעת דחג"ת דחג"ת דחג"ת דחג"ת דחג"ת דחג"ת					

נענועי דרום
דימים ד' ה' ו'
המשכת מוחי דב"ח:
דחכמה ביום ד'
דצינה ביום ה'
דדעת ביום ו'
דנצח
דנה"י דחג"ת

נענועי דרום
דימים א' ב' ג'
המשכת מוחי דב"ח:
דחכמה ביום א'
דצינה ביום ב'
דדעת ביום ג'
דחסד
דחג"ת דחג"ת

אהיה	אהיה אהיה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
אהיה	אהיה אהיה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
אהיה	אוהויהו אוהויהו	אהיה
יהוה	יהוהויהו יהוהויהו	יהוה
הי	ויו	יוד
ה	ו	י

ג' כלי צינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף הא יוד הא
אלף הא יוד הא
אהיה

ג' כלי דעת דז"א
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הה וו הה

ג' כלי חכמה דז"א
יוד הי ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא

ג' כלי גבורה דז"א
יה
אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף
למד הי יוד, אלף למד הי יוד מס
יהוה

ג' כלי ט"ת דז"א
יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יהוה

ג' כלי חסד דז"א
א אל אלו אלוה
אלוה
אלף למד

ג' כלי חוד דז"א
אדני
א צבאו צבאות
אות

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונהי
שין, שין דלת, שין דלת יוד.
שין דלת יוד

ג' כלי נח דז"א
יהוה
צ צב צבא
צבא

המשך נענועי דרום – לנוק'

ולמשך המלכיות והדמות ומספר השמות והנפשות לנרנח"י הנו' לג' קווי חסין צג"ה דת"י

הובאה א' דעת		הובאה ב' דנינה		הובאה ג' דחכמה	
יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'	יום ו'
דחכמה	דנינה	דעת	דחכמה	דנינה	דעת
יום א' ב' ג' דחסד דחג"ט דחג"ט		יום ד' ה' ו' זכ"ח דנה"י דחג"ט			

דו"ק דח"צ הכוללים דיעקו"ר

אהיה	אהיה אהיה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
אהיה	אהיה אהיה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
אהיה	אוהויהו אוהויהו	אהיה
יהוה	יהוהויהו יהוהויהו	יהוה
הי	ויו	יוד

יוד ההוההה

ג' כלי צינה דנוק'
אלף הה יוד הה
אהיה
א אה אהי אהיה

ג' כלי דעת דנוק'
יוד הה וו הה
יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא

ג' כלי חכמה דנוק'
יוד הא וו הה
יוד, יוד הא, יוד הא וו, יוד הא וו הה
י יה יהו יהוה

ג' כלי גבורה דנוק'
הנה
אלהים
אכדטם

ג' כלי ס"ט דנוק'
אלף למד הי יוד מם
צבאות
השתפא

ג' כלי חסד דנוק'
אלף למד
אלף אלף למד
אל

ג' כלי הוד דנוק'
אלהים
א, אל, אלה, אלהי, אלהים
במוכן

ג' כלי יסוד דנוק'
שין דלת יוד
שדי
ש שד שדי

ג' כלי נח דנוק'
אל
א אל
בם

ג' כלי מלכות
אלף דלת נון יוד
אדני
א אד אדנ אדני

סדר נענועי ההלל:

ואחר שנתבאר סדר נענועי הברכה, נבוא לבאר בפרטות את סדר נענועי ההלל כיצד נעשה, בסדר בירור והמשכת המוחין **דכלי הפנימי** דפר' ג"ר וו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת באורך ובפרטות **בברכת ההלל ובסדר הנענועים**.

כוונות נענועי ההלל שווים בכוונתם לנענועי הברכה מלבד כמה חילוקים:

והנה בסדר הכוונות אין חילוק בין נענועי הברכה לנענועי ההלל מלבד ג' דברים ואלו הם:
א. נמשכים מחסד יומא דכולהו כמו שהבאנו לעיל בשם פרע"ח שער הלולב (דרוש ג').

ב. מתקנים בפרצוף הפנימי דג"ר וו"ק דו"ק דדעת התחתון.

ג. המוחין דפרטות כל יום מזו ימי הסוכות דג"ר וו"ק דו"ק דדעת התחתון, נפרט כל מוח דאותו היום לחו"ב חו"ג ונמשך בד' מקומות בהלל.

בברכת ההלל מתבררים הבירורים ונולד צלם המוחין דכלי הפנימי דפר' ג"ר וו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת:

והנה סדר הכוונה בפרטות הוא, הנה **בברכת ההלל** מתבררים בירורי פר' הפנימי הן דג"ר דו"ק, והן דו"ק דו"ק דדעת התחתון דב' פר' חו"ב דזו"ן (דגבורה דפר' הזמנים), ועולים כסדר הנודע עד ע"ס דא"ק ונולד צלם שלם דמוחין דגדלות דכלי הפנימי דפרטות פר' ג"ר דו"ק, וו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת, ואז המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת נמשכים כסדר המדרגות עד הגיעם לחסד יומא דכולהו הנמצא בתרין כתפין דא"א ומתעכבים שם לעת עתה.

המוחין דו"ק דו"ק דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת נמשכים בפר' שכנגדם בז"א, והם ענפי החסדים שנמשכו בז"ק דו"א:

והמוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת נמשכים בברכה בז"ק דו"ק דדעת התחתון דו"א.

המוחין הנז' דו"ק דו"ק דדעת תחתון שנמשכו לב' פר' חו"ב דז"א, עולים ע"י הנענועים להביא אור רב מיומא דכולהו ואת המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דז"א וישסו"ת להמשיך בדעת דז"א דבחינתם:
ובשעה"כ שם כתב הרב עזר (דף ק"ה ע"ג) וזלה"ק:

ועתה נבאר סוד הנענועים, הנה נבאר כי הכוונה נטילת לולב הוא כי ד' מינין אלו הנפרטים צו' צחי' שהם ז' צחי' חסדים המתפשטים צו"ת דז"א אנו מנענעים אותם ומעלים אותם למעלה עד השרשים שלהם אשר נדעת דז"א כנודע ומקצלים הם עצמם שם הארה גדולה כשעולים שם.

והביאור לזה הוא, כי סוד הנענועים הם, כי המוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון שהם הלולב ומיניו והם החסדים שנתפשטו בז"א כנז"ל בברכת ההלל, הם העולים עתה לעורר את השורשים שלהם להמשיך מחסד יומא דכולהו שבין תרין כתפין דא"א אור רב את המוחין דג"ר דו"ק דאו"א וישסו"ת שנמצאים שם.

ביאור התעוררות השורשים ע"י הנענועים:

והנה בכדי לבאר את סדר התעוררות השורשים, נזכור מה שלמדנו לעיל בסדר כוונת נענועי הברכה וכן יהיה הסדר כאן כמו שכ' מרן בסידורו המאיר:

שלב א':

להעלות את ענפי הז"ת שהם החסדים שנתפשטו והם המוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת:

שלב הא' של הכוונה הוא, להעלות ע"י הנענוע את המוחין דו"ק דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת (מס' 1 בטבלה) שנמשכו בברכה ב"ק דו"ק דדעת התחתון דז"א, עם הארת המוחין דג"ר דו"ק שהאירו בהם.

וז"ש בסידור: להעלות ענפי הז"ת שהם נפשות ורומות לנ"ר של הדעת והיינו ו"ק דו"ק דדעת התחתון, שהם החסדים שכבר נתפשטו צו"ק דז"א, כדביארנו שנמשכים בברכת ההלל. עם הארת החצ"ד לדעת שזהם, ועמהם נמשכת הארת המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת. שהם הלולב ומיניו והיינו כי המוחין דו"ק דו"ק הם רומזים על הלולב ומיניו.

שלב ב':

להעלות ע"י היסוד שהוא הלולב דרך פנימיות חוט השדרה לעורר שורשם שזדעת דז"א: והכוונה לעורר את המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת (מס' 2 בטבלה) שאמורים להמשך בג"ר דו"ק דדעת התחתון דז"א.

שלב ג':

להעלות אותם עוד דרך שורש היסוד שבהם לעורר את ז"ת דתרין עטרין דדעת התחתון:

ואח"כ עולים עוד לעורר את שורשם שבז"ת דתרין עטרין דדעת התחתון (מס' 3 בטבלה) ששם מלובשים יסודות דאו"א כדביארנו לעיל. וז"ש בסידור: לעלות גם הם ע"י שורש היסוד שזהם, לעורר שורשם שזיסודות דאו"א, שהם הז"ת לדעת המתחון דתרין עטרין המתפשטים צחצ"ד לדעת שהם סוד יה"ו. והוא כי המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון שהם סוד יה"ו, שורשם היא הבחי' שמעליהם והם המוחין דו"ק דג"ר דדעת התחתון שבהם מלובשים ביסודות דאו"א.

שלב ד':

להעלותם עוד לעורר שורשם שבג"ר דתרין עטרין דדעת התחתון:

ואח"כ יכוין להעלותם עוד לעורר שורשם שבג"ר דתרין עטרין דדעת התחתון (מס' 4 בטבלה), ששם מלובשים ו"ק דאו"א ע"י כדביארנו לעיל. וז"ש בסידור: לעלות ולעורר שורשם שצו"ק דאו"א שהם הג"ר לדעת המתחון.

שלב ה':

להעלותם עוד לעורר שורשם שבדעת דז"א:

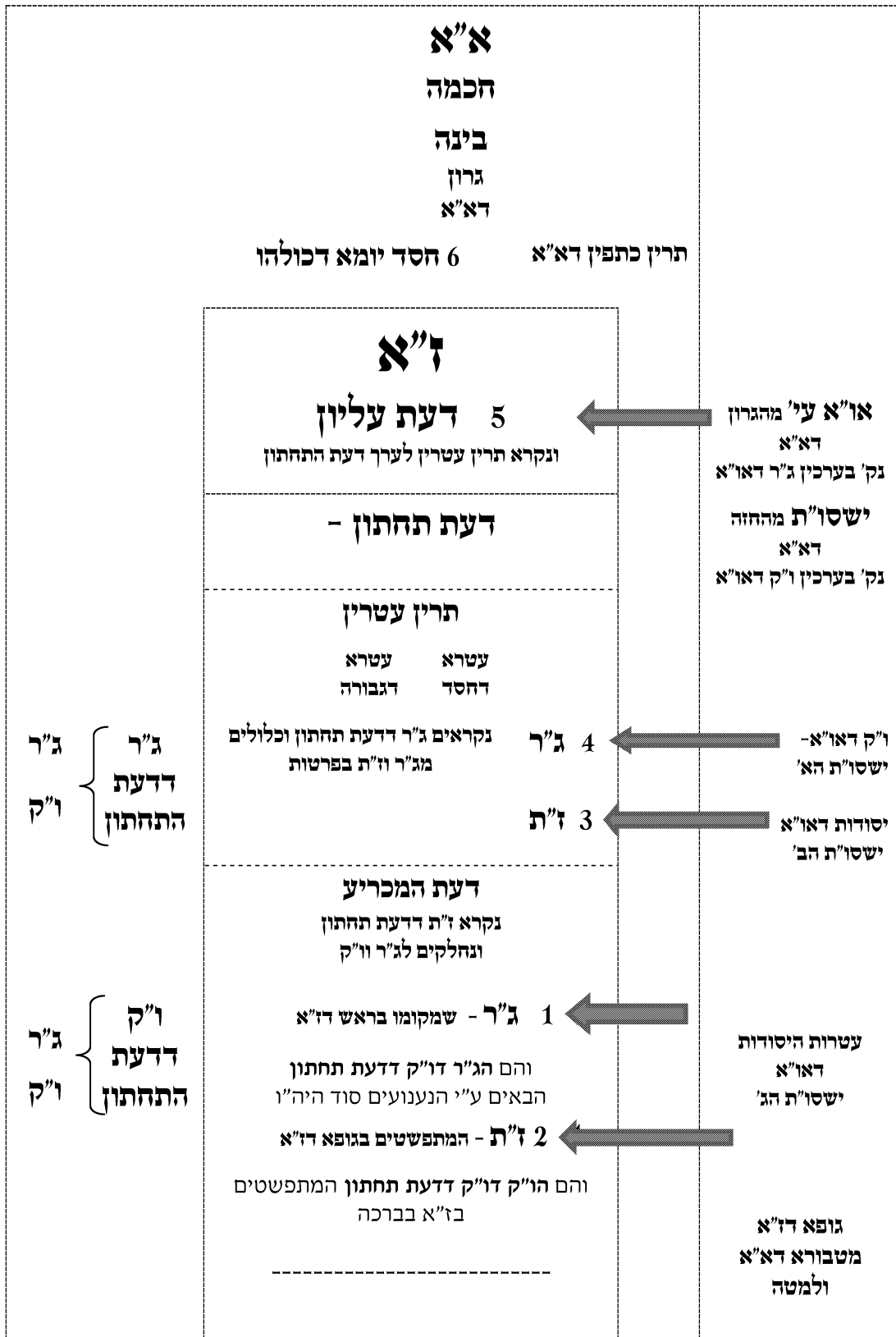
ואח"כ יכוין להעלותם עוד לעורר שורשם שבדעת דאו"א, והכוונה לדעת עליון דז"א (מס' 5 בטבלה) הנק' תרין עטרין לערך דעת התחתון דז"א, ושם מלובשים או"א ע"י (הנק' לערך ישסו"ת ג"ר דאו"א ע"י), וז"ש בסידור: לעלות ולעורר שורשם שזדעת דאו"א דתרין עטרין ענמס.

שלב ו':

להעלותם עוד לעורר שורשם שבחסד עליון דדעת דפר' יומא דכולהו דא"א:

ואח"כ יכוין להעלותם עוד לעורר שורשם שבחסד עליון דדעת דפר' יומא דכולהו העומד בין תרין כתפין דא"א (מס' 6 בטבלה) וז"ש בסידור: לעלות ולעורר חסד עליון דדעת דפר' יומא דכולהו שהוא החסד העליון העומד למעלה תחת הגרון בין תרין כתפין דא"א.

ונראה עתה טבלה לכל האמור לסיכום הבנת הענין:

אח"כ יורדים למטה מדרגא לדרגא עם המוחין דג"ר דו"ק:

ואחר שקיבלו אור רב מחסד יומא דכולהו העומד תחת הגרון בין תרין כתפין דא"א (מס' 6) יורדים כסדר שעלו והוא, לחסד יומא דכולהו (מס' 6), ומשם לדעת דא"א (שהכוונה לג"ר דא"א שמלבישים שם) שהוא הדעת העליון דו"א (מס' 5), ומשם לג"ר דתריין עטרין דדעת התחתון (מס' 4), ומשם לז"ת דתריין עטרין דדעת התחתון (מס' 3), ומשם נמשכים ג"ר דדעת המכריע (מס' 2), שהם ג"ר דו"ק דדעת התחתון), ואז יכוין להחזיר את ז"ת דז"ת (מס' 1) דדעת התחתון למקומם.

המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דא"א וישסו"ת נמשכים עתה לג"ר דו"ק דדעת התחתון דו"א, ומשם יכוין ע"י הנענועים לפשטם מהדעת לו"ק ומשם לנזק' דפרטותם:

ואז יכוין להמשיך את המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון דא"א וישסו"ת לג"ר דו"ק דדעת התחתון דז"א, וממנו יכוין לפשט ולפרט את המוחין הנז' מהדעת בפרטי הו"ק דז"א והנוק' כמו שנבאר עתה:

סדר הכוונה הלכה למעשה בסידור הק':

ועתה נראה עם תוספת מספרים לביאור ע"י הטבלה שבעמ' הקודם:

יכוין בנענועי ההלל:

להעלות ענפי הז"ת שהם נפשות ורוחות לנ"ר של הדעת שהם החסדים שכזר נתפשטו

זו"ק דז"א 1 עם הארת החב"ד לדעת 2 שבהם, שהם הלולז ומיניו 1:

לעלות ע"י היסוד שהוא הלולז דרך פנימיות חוט השדרה:

לעורר שורשם שבדעת דז"א 2:

להעלות גם הם ע"י שורש היסוד שבהם:

לעורר שורשם שביסודות דא"א שהם הז"ת לדעת התחתון דתריין עטרין 3

המתפשטים בחז"ד לדעת שהם סוד יה"ו:

לעלות ולעורר שורשם שזו"ק דא"א שהם הג"ר לדעת התחתון 4:

לעלות ולעורר שורשם שבדעת דא"א דתריין עטרין ענמם 5:

לעלות ולעורר חסד עליון דדעת דפר' יומא דכולהו 6 שהוא החסד העליון העומד

למעלה תחת הגרון בין תרין כתפין דא"א, ומשם יורדים דרך המדרגות לחסד עליון דדעת

דפר' יומא דכולהו דחו"צ הכוללים דז"א.

סדר התפשטות המוחין דג"ר דו"ק דדעת התחתון להמשך בפרטות פר' ו"ק דז"א:

ונבוא עתה לבאר את המשכת המוחין מג"ר דו"ק דדעת התחתון דז"א, מהדעת לפרטי פר' ו"ק דז"א

ומהם לנזק' יעקו"ר.

המוחין דכל יום נפרטים לחו"ב חו"ג דפרטות אותו המוח ונמשכים ע"י ד' סדרי הנענועים בהלל:

והנה סדר המשכת המוחין בנענועי ההלל כבר נתבאר לעיל שנעשה כאותו הסדר ממש דנענועי הלולב, מלבד מה שנמשכים המוחין דאותו היום ונפרטים לחו"ב חו"ג פרטיים, כגון בנענועי הברכה דיום א' שנמשך מוח החכמה מחג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י דדעת דז"א לחכמה דחג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י דו"ק דז"א ומשם לנוק' שכנגדם.

ענה בנענועי ההלל נפרט מוח החכמה הנז' לחו"ב חו"ג, ונמצא כי **בהודו הא'** יכוין להמשיך את מוח החכמה דחכמה, **ובאנא הא'** את מוח בינה דחכמה, **ובאנא הב'** את מוח חסדים דדעת דחכמה, **ובהודו האחרון** את מוח גבורות דדעת דחכמה.

והנה בהקדמות מרן בסידור (ח"ט עמ' ט') הלשון קצת מוקשה, שכתב בריש ההקדמה שנמשך ביום א' מוח החכמה, ובהודו א' הוא דחכמה, באנא א' דבינה וכו', וכאילו משמע שמוח החכמה דיום א' הוא פרטי של חו"ב חו"ג, אמנם בהמשך ההקדמה כתב שהם מוחין הנמשכים בהודו דחיה, ובאנא א' דנשמה וכו' וכולם דחיה, והיינו חו"ב חו"ג דחכמה, וא"כ הכוונה שנמשך בהודו וכו' המוחין דחו"ב חו"ג דחכמה,

ובסה"ק שערי רחמים (ח"א סימן רל"א) כתב לבאר בהרחבה מרכיבו השד"ה זצ"ל באופן הברור ביותר, כי בנענועי ההלל נפרט כל יום המוח דאותו היום לחו"ב חו"ג פרטיים ונמשך בד' סדרי נענועי ההלל עיי"ש.

בענין שמות המוחין שיש לכוין בנענועי ההלל והחילוקים מנענועי הברכה:

כתב הרב בשעה"כ ריש דרושי הסוכות (דף ק"ג ע"ד) וזלה"ק:

וענין הד' נענועים שבחוק קריאת ההלל הנו' לריך שיכוין בכל פעם כנגד הוי"ה א' צמילואה. אמר הכותב חיים נלע"ד שהם סוד ע"ב ס"ג מ"ה צ"ן.

וביאור הדברים יובן עפ"י מ"ש מרן בסידורו המאיר, לכוין בכל סדר מד' סדרי נענועי ההלל שם א' מעסמ"ב, שהם מרמזים על ד' המוחין חו"ב חו"ג דפרטות אותו המוח הנמשך באותו היום, כגון בנענועי יום א' בו נמשך מוח החכמה, הנפרט בנענועי ההלל לחו"ב חו"ג, הנה בהודו הא' בו מכוונים למוח החכמה דחכמה, יהיה סדר כונת המוחין בכל הצדדים שם ע"ב, ובאנא הא' בו מכוונים למוח בינה דחכמה יהיה סדר כוונת כל הצדדים שם ס"ג, וכן באנא הב' שם מ"ה, ובהודו האחרון שם ב"ן.

ובזה שונים נענועי ההלל מנענועי הברכה, שבהם נמשך מוח החכמה לכל צד, ובו נחלף שם המוחין בדרום לע"ב, ובצפון ס"ג, ובמזרח מ"ה וכו', לטעם ששם המוחין דעס"מ נערכים לפי הצדדים, ולכן צדדי דרום ומעלה הם כנגד קו ימין שם ע"ב, וצדדי צפון ומטה כנגד קו שמאל שם ס"ג, וצדדי מזרח ומערב כנגד קו אמצע שם מ"ה, משא"כ בהלל שמעריכים את שמות עסמ"ב לפי המוחין דפרטות המוח הנמשך באותו היום, וממילא שם ע"ב הוא דפרטות מוח חכמה דפרטותו אותו המוח הנמשך באותו היום ולכן יש לכוין בו בכל הצדדים, ושם ס"ג הוא דפרטות מוח בינה דפרטותו אותו המוח הנמשך באותו היום ולכן יש לכוין בו בכל הצדדים, וכן הוא במוחי מ"ה וב"ן ופשוט.

ונראה דוגמת הסידור **בהודו הא'** דיום א' בהמשכת מוח **חכמה דחכמה** שם ע"ב בצד דרום ומשם תקיש לכל הצדדים,

וכן יהיה **באנא הא'** בהמשכת מוח בינה דחכמה שם ס"ג לכל הצדדים,

ובאנא הב' בהמשכת מוח חסדים דדעת דחכמה שם מ"ה לכל הצדדים,

ובהודו האחרון בהמשכת מוח גבורות דדעת דחכמה שם ב"ן לכל הצדדים:

נענועי דרום – יהו

הודו הא':

יכוין להמשיך ג' קווי חס"ן בג"ה דת"י

הולכה א'	הולכה ב'	הולכה ג'
דלעת	לצינה	דחכמה
הודו א' – דחכמה		
יום א'	יום ג'	יום ד'
לחכמה	דלעת	דחכמה
יום ב'	יום ה'	יום ו'
לצינה	לצינה	דלעת
יום א' ב' ג' לחסד דחג"ת דחג"ת		
דחסדים דלעת דחג"ת דחג"ת דחג"ת		

נענועי דרום
דימים ד' ה' ו'
המשכת מוחי דב"ח:
דחכמה
דחכמה ביום ד'
דבינה ביום ה'
דדעת ביום ו'
דנצח
דנה"י דחג"ת

אהיה

יהוה

אהיה

יהוה

אהיה

יהוה

הי

ה

ג' כלי צינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף הא יוד הא
אלף הא יוד הא
אהיה

ג' כלי גבורה דז"א
יה
אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף
למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם

ג' כלי סוד דז"א
אדני
א צבאו צבאות

אות

אהיה אהיה

יהוה יהוה

אהיה אהיה

יהוה יהוה

אוהויהו אוהויהו

יהוהויהו יהוהויהו

ויו

ו

ג' כלי דעת דז"א
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הה וו הה

ג' כלי ת"ת דז"א
יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יהוה

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונהי
שין, שין דלת, שין דלת יוד.
שין דלת יוד

אהיה

יהוה

אהיה

יהוה

אהיה

יהוה

יוד

י

ג' כלי חכמה דז"א
יוד הי ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא

ג' כלי חסד דז"א
אל אלו אלוה
אלוה
אלף למד

ג' כלי נח דז"א
יהוה
צ צב צבא
צבא

נענועי דרום
דימים א' ב' ג'
המשכת מוחי דב"ח:
דחכמה
דחכמה ביום א'
דבינה ביום ב'
דדעת ביום ג'
דחסד
דחג"ת דחג"ת

המשך נענועי דרום – לנוק'

ולמשך המלכיות והדמות ומספר השמות והנפשות לנרנח"י הנו' לג' קווי חס"ן בג"ה דת"י

הובאה א' דעת	הובאה ב' דצינה	הובאה ג' דחכמה
הודו א' – דחכמה		
יום א'	יום ב'	יום ג'
דחכמה	דצינה	דדעת
יום א' ז' ג' לחסד	לחג"ת דחג"ת	יום ד' ה' ו' דנלח דנה"י דחג"ת

דו"ק דח"ו"ז הכוללים דיעקו"ר

אהיה	אהיה אהיה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
אהיה	אהיה אהיה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
אהיה	אוהויהו אוהויהו	אהיה
יהוה	יהוהויהו יהוהויהו	יהוה
הי	ויו	יוד

יוד ההוההה

ג' כלי צינה לנוק' אלף הה יוד הה אהיה א אה אהי אהיה ג' כלי גבורה לנוק' יהוה אלהים אכדטם ג' כלי סוד לנוק' אלהים א, אל, אלה, אלהי, אלהים במוכן	ג' כלי דעת לנוק' יוד הה וו הה יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא ג' כלי ת"ת לנוק' אלף למוד הי יוד כמם צבאות השתפא ג' כלי יסוד לנוק' שין דלת יוד שדי ש שד שדי ג' כלי מלכות אלף דלת גון יוד אדני א אד אדנ אדני	ג' כלי חכמה לנוק' יוד הא וו הה יוד, יוד הא, יוד הא וו, יוד הא וו הה י יה יהו יהוה ג' כלי חסד לנוק' אלף למוד אלף אלף למוד אל ג' כלי נחם לנוק' אל א אל בם
--	--	--

נענועי דרום – יהו

אנא הא':

יכוין להמשיך ג' קווי חס"ן בג"ה דת"י

הולכה א'	הולכה ב'	הולכה ג'
דלעת	דצינה	דחכמה
אנא א' – דצינה		
יום א'	יום ב'	יום ג'
דחכמה	דצינה	דלעת
יום א'	יום ב'	יום ג'
דחכמה	דצינה	דלעת
יום א' ב' ג' לחסד לחג"ת דחג"ת יום ד' ה' ו' לנלח דנה"י לחג"ת		
לחסדים דלעת דחג"ת דחג"ת לחסד לחג"ת דחג"ת		

נענועי דרום
דימים ד' ה' ו'
המשכת מוחי דב"ח:
דחכמה
דחכמה ביום ד'
דצינה ביום ה'
דלעת ביום ו'
דנצח
דנה"י דחג"ת

נענועי דרום
דימים א' ב' ג'
המשכת מוחי דב"ח:
דחכמה
דחכמה ביום א'
דצינה ביום ב'
דלעת ביום ג'
דחסד
דחג"ת דחג"ת

אהיה

אהיה אהיה

אהיה

יהוה

יהוה יהוה

יהוה

אהיה

אהיה אהיה

אהיה

יהוה

יהוה יהוה

יהוה

אהיה

אנהויהו אנהויהו

אהיה

יהוה

יהוהויהו יהוהויהו

יהוה

הי

ואו

יוד

ה

ו

י

ג' כלי צינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף הא יוד הא
אלף הא יוד הא
אהיה

ג' כלי גבורה דז"א
יה
אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף
למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
יהוה

ג' כלי הוד דז"א
אדני

א צבאו צבאות
אות

ג' כלי דעת דז"א
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הה וו הה

ג' כלי ס"ת דז"א
יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יהוה

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונהי

שין, שין דלת, שין דלת יוד.
שין דלת יוד

ג' כלי חכמה דז"א
יוד הי ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא

ג' כלי חסד דז"א
א אל אלו אלוה
אלוה
אלף למד

ג' כלי נחם דז"א
יהוה

צ צב צבא
צבא

המשך נענועי דרום – לנוק'

ולמשך המלכיות והדמות ומספר השמות והנפשות לנרנח"י הנו' לג' קווי חס"ן בג"ה דת"י

הובאה א' דעת	הובאה ב' דצינה	הובאה ג' דחכמה
אנא א' – דצינה		
יום א'	יום ב'	יום ג'
דחכמה	דצינה	דדעת
יום א' ז' ג' לחסד	לחג"ת דחג"ת	יום ד' ה' ו' דנלח דנה"י דחג"ת

דו"ק דח"ו"ז הכוללים דיעקו"ר

אהיה	אהיה אהיה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
אהיה	אהיה אהיה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
אהיה	אוהויהו אוהויהו	אהיה
יהוה	יהוהויהו יהוהויהו	יהוה
הי	ואו	יוד

יוד היהויהו

ג' כלי צינה לנוק' אלף הה יוד הה אהיה א אה אהי אהיה ג' כלי גבורה לנוק' יהוה אלהים אכדטם ג' כלי סוד לנוק' אלהים א, אל, אלה, אלהי, אלהים במוכן	ג' כלי דעת לנוק' יוד הה וו הה יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא ג' כלי ת"ת לנוק' אלף למוד הי יוד כמם צבאות השתפא ג' כלי יסוד לנוק' שין דלת יוד שדי ש שד שדי ג' כלי מלכות אלף דלת גון יוד אדני א אד אדנ אדני	ג' כלי חכמה לנוק' יוד הא וו הה יוד, יוד הא, יוד הא וו, יוד הא וו הה י יה יהו יהוה ג' כלי חסד לנוק' אלף למוד אלף אלף למוד אל ג' כלי נחם לנוק' אל א אל בם
--	--	--

נענועי דרום – יהו

אנא הב':

יכוין להמשיך ג' קווי סמ"ן בג"ה דת"י

הולכה א'	הולכה ב'	הולכה ג'
דלעת	דכינה	דחכמה
אנא הב' – לחקדים דלעת		
יום א'	יום ב'	יום ג'
דחכמה	דכינה	דלעת
יום א' ב' ג' לחסד דחג"ת דחג"ת	יום ד' ה' ו' לנלח דנה"י דחג"ת	
לחקדים דלעת דחג"ת הכוללים דז"א ומשם לו"ק דחג"ת דז"א		

נענועי דרום
דימים ד' ה' ו'
המשכת מוחי דב"ח:
דחכמה
דחכמה ביום א'
דכינה ביום ה'
דדעת ביום ו'
דנצח
דנה"י דחג"ת

נענועי דרום
דימים א' ב' ג'
המשכת מוחי דב"ח:
דחכמה
דחכמה ביום א'
דכינה ביום ב'
דדעת ביום ג'
דחסד
דחג"ת דחג"ת

אהיה
יהוה
אהיה
יהוה
אהיה
יהוה
הא

אהיה אהיה
יהוה יהוה
אהיה אהיה
יהוה יהוה
אוהויהו אוהויהו
יהוהויהו יהוהויהו
ואו

אהיה
יהוה
אהיה
יהוה
אהיה
יהוה
יוד

ה

ו

י

ג' כלי צינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף הא יוד הא
אלף הא יוד הא
אהיה
ג' כלי גזורה דז"א
יה
אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף
למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
יהוה
ג' כלי סוד דז"א
אדני
א צבאו צבאות
אות

ג' כלי דעת דז"א
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הה וו הה
ג' כלי ת"ת דז"א
יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יהוה
ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונהי
שין, שין דלת, שין דלת יוד.
שין דלת יוד

ג' כלי חכמה דז"א
יוד הי ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא
ג' כלי חסד דז"א
א אל אלו אלוה
אלוה
אלף למד
ג' כלי נחם דז"א
יהוה
צ צב צבא
צבא

המשך נענועי דרום – לנוק'

ולמשך המלכיות והדמות ומספר השמות והנפשות לנרנח"י הנו' לג' קווי חס"ן בג"ה דת"י

הובאה א' דלעת   הובאה ב' דצינה   הובאה ג' דחכמה

אנא הב' – לחסדים דלעת

יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'	יום ו'
דחכמה	דצינה	דלעת	דחכמה	דצינה	דלעת

יום א' ז' ג' לחסד לחג"ת לחג"ת   יום ד' ה' ו' דנלח דנה"י לחג"ת

דו"ק דחו"צ הכוללים דיעקו"ר

אהיה	אהיה אהיה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
אהיה	אהיה אהיה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
אהיה	אוהויהו אוהויהו	אהיה
יהוה	יהוהוהו יהוהוהו	יהוה
הא	ואו	יוד

א

ג' כלי צינה דנוק' אלף הה יוד הה אהיה א אה אהי אהיה ג' כלי גצורה דנוק' יהוה אלהים אכדטם ג' כלי הוד דנוק' אלהים א, אל, אלה, אלהי, אלהים במוכן	ג' כלי דעת דנוק' יוד הה וו הה יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא ג' כלי ת"ת דנוק' אלף למוד הי יוד מם צבאות השתפא ג' כלי יסוד דנוק' שין דלת יוד שדי ש שד שדי ג' כלי מלכות אלף דלת גון יוד אדני א אד אדנ אדני	ג' כלי חכמה דנוק' יוד הא וו הה יוד, יוד הא, יוד הא וו, יוד הא וו הה י יה יהו יהוה ג' כלי חסד דנוק' אלף למוד אלף אלף למוד אל ג' כלי נחם דנוק' אל א אל בם
--	---	--

הודו האחרון:

נענועי דרום – יהו

יכוין להמשיך ג' קווי חס"ן בג"ה דת"י

הולכה א'	הולכה ב'	הולכה ג'
דלעת	דכינה	דחכמה
הודו האחרון – לגבורות דלעת		
יום א'	יום ב'	יום ג'
דחכמה	דכינה	דלעת
יום א' ב' ג'	לחסד דחג"ת דחג"ת	יום ד' ה' ו' לנלכ דנה"י דחג"ת
דחסדים דלעת דחג"ת הכוללים דז"א ומשם לו"ק דחג"ת דז"א		

נענועי דרום
דימים ד' ה' ו'
המשכת מוחי דב"ח:
דחכמה
דחכמה ביום ד'
דכינה ביום ה'
דדעת ביום ו'
דנצח
דנה"י דחג"ת

נענועי דרום
דימים א' ב' ג'
המשכת מוחי דב"ח:
דחכמה
דחכמה ביום א'
דכינה ביום ב'
דדעת ביום ג'
דחסד
דחג"ת דחג"ת

אֱהִיָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה

אֱהִיָּה

יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

יְהוָה

אֱהִיָּה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה

אֱהִיָּה

יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

יְהוָה

אֱהִיָּה

אֱוֵהוּיָהוּ אֱוֵהוּיָהוּ

אֱהִיָּה

יְהוָה

יְוֵהוּוּיָהוּ יְוֵהוּוּיָהוּ

יְהוָה

הה

וו

יוד

ה

ו

י

ג' כלי צינה דז"א
אלף, אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף הא יוד הא
אלף הא יוד הא
אֱהִיָּה

ג' כלי גבורה דז"א
יה
אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף
למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם

יְהוָה

ג' כלי סוד דז"א
אדני

א צבאו צבאות
אות

ג' כלי דעת דז"א
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הה וו הה

ג' כלי ת"ת דז"א
יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יהוה

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונהי

שין, שין דלת, שין דלת יוד.
שין דלת יוד

ג' כלי חכמה דז"א
יוד הי ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא

ג' כלי חסד דז"א
א אל אלו אלוה
אלוה
אלף למד

ג' כלי נחם דז"א
יהוה

צ צב צבא
צבא

המשך נענועי דרום – לנוק'

ולמשך המלכות והדמות ומספר השמות והנפשות לנרנח"י הנו' לג' קווי חס"ן בג"ה דת"י

הובאה א' דעת   הובאה ב' דצינה   הובאה ג' דחכמה

הודו האחרון – לגבורות דלעת

יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'	יום ו'
דחכמה	דצינה	דלעת	דחכמה	דצינה	דלעת

יום א' ב' ג' לחסד   דחג"ת דחג"ת   יום ד' ה' ו' דנלח דנה"י דחג"ת

דו"ק דחו"צ הכוללים דיעקו"ר

אהיה

אהיה אהיה

אהיה

יהוה

יהוה יהוה

יהוה

אהיה

אהיה אהיה

אהיה

יהוה

יהוה יהוה

יהוה

אהיה

אוהויהו אוהויהו

אהיה

יהוה

יהוהוהו יהוהוהו

יהוה

הה

וו

יוד

ההההה

ג' כלי צינה לנוק'

אלף הה יוד הה

אהיה

א אה אהי אהיה

ג' כלי גבורה לנוק'

יהוה

אלהים

אכדטם

ג' כלי סוד לנוק'

אלהים

א, אל, אלה, אלהי, אלהים

במוכן

ג' כלי דעת לנוק'

יוד הה וו הה

יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא

ג' כלי ת"ת לנוק'

אלף למד הי יוד כמ

צבאות

השתפא

ג' כלי יסוד לנוק'

שין דלת יוד

שדי

ש שד שדי

ג' כלי מלכות

אלף דלת גון יוד

אדני

א אד אדני אדני

ג' כלי חכמה לנוק'

יוד הא וו הה

יוד, יוד הא, יוד הא וו, יוד הא וו הה

י יה יהו יהוה

ג' כלי חסד לנוק'

אלף למד

אלף אלף למד

אל

ג' כלי נח לנוק'

אל

א אל

בם

סדר ההקפות דששת ימי הסוכות ודהושענא רבא:

ונבוא לבאר עתה בע"ה את ענין ההקפות מסביב לתיבה (היא הבימה ששם קוראים בתורה) שנוהגים לעשות בכל יום מששת ימי חג הסוכות, וכן ענין ז' ההקפות הנוספים שנוהגים לעשות ביום הושענא רבא ענינם מנהגם וכוונותיהם עפ"י מ"ש בדב"ק של הרב והלכה למועשה בסידור הק'.

אחר ההלל מקיפים את התיבה עם הד' מינים וענינו עפ"י הפשט:

אחר אמירת ההלל מוציאים את ספר התורה מארון הקודש ומביאים אותו לבימה שבבית הכנסת, והש"ץ וכל הקהל אומרים בקול רם: 'הושענא' ארבע פעמים (למענך אלקינו, בוראנו, גואלנו, דורשנו) ואחר כך אומרים את הנוסח של הושענא לפי א"ב הקבוע לכל יום, וכל הקהל מקיפין את הבימה, ואתרוגיהם ולולביהם בידיהם, בששת ימי החג הראשונים - הקפה אחת בכל יום, וביום השביעי הושענא רבא - שבע הקפות. (שו"ע או"ח סימן תר"ס ס"א, רמ"א שם ס"ב).

מנהג זה הוא זכר למקדש, שבשבעת ימי החג היו הכהנים מקיפים את המזבח בהלל ובשמחה פעם אחת בכל יום, ושבע פעמים ביום הושענא רבא שהיה נקרא אז 'יום השביעי של ערבה', או 'יום ערבה' סתם, או 'יום חיבוט חריות'.

וכיצד היתה מצות ערבה, מקום היה למטה מירושלים ונקרא מוצא. ולשם היו יורדין ומלקטים מורביות של ערבה, ובאין וזוקפין אותן בצדי המזבח וראשיהן כפופים על גבי המזבח. תקעו והריעו ותקעו. בכל יום מקיפין את המזבח פעם אחת ואומרים אנא ה' הושיעה נא, אנא ה' הצליחה נא (רבי יהודה אומר: אני והו הושיעה נא) ואותו היום (הושענא רבא) מקיפין את המזבח שבע פעמים.

בשעת פטירתן (מן המזבח) מה הם אומרים - 'יופי לך מזבח, יופי לך מזבח' וכו'. כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת, אלא שהיו מלקטים מערב ומניחים אותן בגיגיות של זהב כדי שלא יכמושו' וכו'.

ולמה בערבה בהושענא רבא, לפי שהערבה ג'לה על המים, ואז נידונים על המים, כדאי' במס' ר"ה (ט"ז ע"א).

לזכר הקפות אלה שהיו במקדש בחג, אנו מקיפים את ספר התורה שעל בימת בית הכנסת, שאין לנו שיור רק התורה הזאת והיא לנו כמזבח כפרה. ואומרים דברי ריצוי לפני הקדוש ברוך הוא על המים כדאי' בטוש"ע (או"ח סי' תרס"ד).

ועוד יש בהקפות הללו זכר ליריחו שהקיפוה ישראל ששה ימים, פעם אחת בכל יום, וביום השביעי הקיפוה שבע פעמים, ותקעו והריעו שבע פעמים עד שנפלו שבע חומותיה ונלכדו שבע אומות שבה, (ראה יהושע כד, יא), כדאיתא בטור סי' תר"ס בשם הירושלמי סוכה.

דברי ריצוי ותפילה אלו שאנו אומרים בהקפת הבימה, נקראים 'הושענא' או 'הושענות' בלשון רבים. לפי שתיבת 'הושענא' שהיא צרוף של שתי תיבות 'הושע נא', או הושיעה נא, חוזרת ונשנית על כל פסוק ופסוק מתפילות ההקפה סביב הבימה, והיא העיקר שבתפילה. וכך גם במקדש לא היו מזכירין בשעת הקפת המזבח אלא לשון זו של תפילה: הושיעה נא. לא לשון עזרה, הצלה, חנינה וכו' אלא לשון ישועה בלבד, וכמו שנזכר לעיל מלשון המשנה.

מנהגי ההקפות עפ"י סודן של דברים:

וטרם שנלמד את כוונות ההקפות עפ"י הסוד, נביא תחילה את מנהגי ההקפות עפ"י מ"ש רבותינו האר"י והרש"ש.

בכל יום יקיף הקפה א' עם הלולב ומיניו וביום הושענא רבא יקיף ז' הקפות:

כתב הרב בפרע"ח שער הלולב (דרוש ז') וזלה"ק:

ציום הושע"ר אף שכבר קבלה החסדים דאמא, צלי או"פ ואו"מ ע"י הסוכה, מ"מ אנו חוזרין להמשיך לה עוד משורש החסדים שצדעת דאמא, כולם או"מ ע"י הדיבור. ואף שגם קבלה החסדים א"פ ע"י הלולב, ואו"מ ע"י הקפה של כל יום, אנו חוזרין להמשיך לה עוד משורש החסדים שצדעת ז"א, ע"י הז' הקפות שצוללצ. ועמה נבאר הז' הקפות דהושע"ר.

והענין כי הלא צו' ימי הסוכות ע"י הקפות המשכנו ז' מקיפים של החסדים צו"ק דז"א התחמונים וכו'.

הרי כי בכל יום עושים הקפה א' להמשיך או"מ א', ובהושע"ר עושים ז' הקפות להמשיך אוה"מ דז' בחי' ממקום עליון יותר, ולכן צריך לעשותם שוב כי הם בחי' אחרת כמו שנבאר בע"ה בהמשך.

זמן ההקפות אחר ההלל וטעמו:

כתב הרב בשעה"כ דרוש ה' דסוכות (דף ק"ה ע"ג) וזלה"ק:

וכבר נתבאר למעלה כי לעולם אור הפנימי נכנס קודם אור המקיף, ולכן אחר נטילת לולב ונענועיו צברכה וזהלל אז עושים ההקפות.

הרי כי ההקפות יש לעשות אחר הנענועים, לטעם שע"י נענועי הלולב נמשך אוה"פ וע"י ההקפות נמשך אוה"מ, ויש לסמוך אחר המשכת אוה"פ ע"י הנענועים, את ההקפות בכדי להמשיך את אוה"מ, ולכן אחר ההלל אומרים ההושענות עם ההקפות.

בזמן ההקפה יאחז ד' המינים בידו ולא ינענעם:

ומבאר הרב שם שבעת ההקפה יאחז הד' מינים בידו ולא ינענעם וזלה"ק:

ואח"כ מקיפין את המזבח או את המיזה פעם א' בכל יום עם הלולב ומיניו. והכונה היא להמשיך החסדים הנז' מצחי' אור המקיף אל הנקצה הנק' מזבח או מיזה, ולהיות אור המקיף בגילוי לכן אין מנענעין את הלולב בזמן ההקפות.

והטעם מבאר הרב, דכל ענין נענועי הלולב הוא להמשיך הארה משורש העליון שימשך למטה, משא"כ אוה"מ שנמצא בגילוי אי"צ לנענע את הד' מינים להמשיכו כי נמשך תיכף ע"י ההקפה ופשוט.

ההקפות נעשים על סדר אד"ם והם דבור ההקפה, מעשה ההקפה, והאדם המקיף:

וכתב הרב בשעה"כ דרוש ח' דסוכות (דף ק"ז ריש ע"ג), שההקפות נעשים על סדר אדם דבור ומעשה וזלה"ק שם:

והנה אות א' הוא בחי' האדם עצמו המקיף את המזבח.

ואות ד' הוא הדיבור הנאמר בעת ההקפה כנו' צמסנה וז"ל וכך היו אומרים אנו ליה וליה עינינו כו' וגם צומה"ז אנו אומרים פזמונים ובהם מזכירין זכות ז' האבות צו' הקפות כמו שתיקנו מסדרי התפלות כל א' כפי מנהגו.

אות מ' היא המעשה והוא הולכת הלולב בידו בעת ההקפות וכנגדס הם שלשה צמינות חסדים מקיפים.

והוא כי בהקפות כלולים ג' בחי', האדם המקיף, מעשה ההקפה להקיף סביב לתיבה כשד' המינים בידו, ודבור ההקפה שהם אמירת ההושענות.

יקיף לבימה ששם הס"ת, ועפ"י האר"י יוכל להקיף גם אם אין מצוי שם ס"ת:

כתב הרב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות (דף ק"ד ע"ב) וזלה"ק:

וע"י הקפת המזבח עם הלולב נכנס אור מקיף.

ושם בדרוש ח' (דף ק"ז ע"ג) כתב וזלה"ק:

והנה אות א' הוא צמי' האדם עלמו המקיף את המזבח.

ובפרע"ח שער הלולב (דרוש ז') כתב וזלה"ק:

א' הוא צמי' האדם עלמו המקיף בגופו את המיצה.

הרי שעפ"י מ"ש רבינו האר"י עיקר ענין ההקפות הוא, שיקיף האדם עם הד' מינים את התיבה שהיא הבימה שקוראים שם בתורה כאמור.

ונבין מזה שכל ענין מה שנהגו להוציא בעת ההקפות את הס"ת ושיעמוד שם אדם ויחזיק הס"ת או שמניחים הס"ת על התיבה הוא מנהג עפ"י מ"ש בשו"ע (אור"ח סימן תר"ס), אמנם עפ"י האר"י אינו מעכב את ההקפה. ועיי' בשה"ק 'בן איש חי' שנה א' פר' האזינו (אות ט"ו), ובשה"ק 'כף החיים' אור"ח (סי' תר"ס אות ב' וו').

ואם השתהה בנענועים או מכל סיבה אחרת ונתאחר באמירת ההושענות בלי מנין יוכל להקיף התיבה אע"פ שאין שם ס"ת כדכתב רבינו הבן איש חי בספרו (שנה א' פר' האזינו אות ט"ו), וזלה"ק:

הקפות זלולב, בכל ימות החג יוכל להקיף את המיצה שצצית הכנסת, אף על פי שאין עליה ספר תורה, דאין הנחת ספר תורה על המיצה מעכבת דצצר ההקפות, כי העיקר לפי הסוד צוה הוא המיצה.

בשעת הדחק ושאין בידו ברירה יקיף בביתו ויניח על כסא בביתו תנ"ך ויוכל להקיף:

וכן כתב רבינו הבן איש חי בספרו (שנה א' פר' האזינו אות ט"ו) שבשעת הדחק שהוא חולה וכיוצ"ב שאינו יכול לילך לבית הכנסת, יוכל להקיף בביתו באופן שיניח תנ"ך על כסא ודיו, וזלה"ק שם:

מיהו אותם בני אדם שאין הולכים לצית הכנסת מחמת אונס, ומניחים כסא אחד מן הצית ומקיפים אותו, אין זה כלום, דאין זה נחשז מיצה, ועם כל זאת נראה לי, מי שהוא חולה, ואי אפשר לו להקיף מיצה צצית הכנסת, יניח כסא צציתו, ויניח עליו ספר תנ"ך ויקיף, כדי ללא לצטל מצות ההקפה, והשם יתצרך לא ימנע טוב להולכים צתמים.

לאחר גמר ההקפה עם אמירת המזמורים כנהוג יאמר קדיש תתקבל:

ואחר גמר ההקפה יאמר קדיש תתקבל כדכתב בשעה"כ דרוש ח' דסוכות.

ענין ההקפות בסוכות עפ"י הסוד בכללות, המשכת אוה"מ מז"א לנזק:

וענין ההקפות עפ"י סודן של דברים כתב הרב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות (דף ק"ד ע"ב) וזלה"ק: והמשכת החסדים דז"א בלור פנימי ולור מקיף שניהם נעשים ע"י מנות הלולב ללא שעי נטילת לולב ועשיית הנענועים נכנס הלור הפנימי, וע"י ההקפת המזבח עם הלולב נכנס לור המקיף.

והוא כי ההקפות ענינם המשכת החסדים דאו"מ מז"א לנזק, לעומת אוה"פ שנמשך ע"י הלולב. ועפ"י מה שהארכנו לבאר לעיל משמיה דרבתינו השמן ושון והשד"ה, שהחסדים שכתב הרב הכוונה למוחין דפנים, ומ"ש שנמשכים החסדים מז"א לנזק, הכוונה למוחין דפנים הנמשכים מדעת התחתון דאו"א וישו"ת לדעת התחתון דזו"ן ויעקו"ר, ואוה"מ שבהם מרמז לבחי' הג"ר, ואוה"פ לבחי' ו"ק, ונמצא כי ע"י מצות נטילת הלולב נמשכים בברכה ובנענועי הלולב המוחין דו"ק דדעת התחתון, וע"י ההקפות ימשכו המוחין דג"ר דדעת התחתון, וזה מה שנוגע לעיקר הכוונה הנעשה ב'מעשה' ההקפה, אמנם אח"כ נבאר שנמשכים מקיפים נוספים ע"י דיבור ההקפה והאדם המקיף.

ולהבהרת הדברים נראה שוב את הטבלה הכללית מהסה"ק 'שערי רחמים' (ח"ב סימן שמ"ה) שהבאנו לעיל ונדגיש את המוחין המקיפים הנמשכים ע"י 'מעשה ההקפה':

דעת עליון

כתר שמחת תורה		
ג"ר	א	דיבור ההקפה דיום הושע"ר
	ב	דיבור ההקפה דששת ימי הסוכות
ו"ק	ג	ישיבת הסוכה
	ד	ימים שבנתיים

דעת תחתון

כתר שמחת תורה		
ג"ר	ה	מעשה ההקפה דיום הושע"ר
	ו	מעשה ההקפה דששת ימי הסוכות
ו"ק	ז	נענועי ההלל והברכה
	ח	בברכת הלולב ואחיזתו קודם הנענועים ברכת ההלל

חסדים דגופא דז"א

ג"ר	ט	ע"י אדם המקיף ביום הושענא רבא
ו"ק	י	ע"י אדם המקיף בששת ימי הסוכות

סדר כוונת ההקפות על סדר 'אדם דבור ומעשה' וביאורם:

אמנם בדרוש ח' דסוכות (דף ק"ז ריש ע"ג), מבאר הרב שיש מקיפים נוספים הנמשכים על סדר 'אדם דבור ומעשה' וכתב שם וזלה"ק:

והנה אות א' הוא בחי' האדם עצמו המקיף את המזבח.

ואות ד' הוא הדיבור הנאמר בעת ההקפה כנז' במשנה וז"ל וכך היו אומרים לנו ליה וליה עינינו כו' וגם בזמנה"ז לנו אומרים פזמונים ובהם מזכירין זכות ז' האצות ז' הקפות כמו שתיקנו מסדרי התפלות כל א' כפי מנהגו.

אות מ' היא המעשה והוא הולכת הלולב בידו בעת ההקפות וכנגדם הם שלשה בחינות חסדים מקיפים.

הא' הוא בחי' המקיפים של החסדים דאימא. הב' בחי' המקיפים של החסדים דז"א אשרשם העליון למעלה צדעת שבו, ומשם לנו ממשיכים הארה אותם המקיפים שיאחרו במלכות שהוא המזבח או התיבה. הג' היא המקיפים של החסדים התחתונים ומתפשטים צו"ק בגופא דז"א כי כבר ביארנו כי עתה לנו מחברים כל בחי' החסדים המקיפים יחד.

ונמלא כי צריך לכוין כי ע"י הקפת האדם בעצמו נמשכים המקיפים של החסדים התחתונים דגופא דז"א הנקרא אדם שהוא ההו"ה דאלפי"ן העולים מ"ה כמנין אדם.

והנה אלו הם סוד חיזוק הימין שבהם נאמר וימינו תחזקני שהוא זרוע ימין דז"א שהם החסדים שמחזק בהם את הכלה, וע"י הדיבור הוא ממשיך המקיפים של החסדים דאימא כי ממנה יולא הקול והדיבור כנודע, וע"י הלולב שבו מקיפין המזבח או התיבה הוא ממשיך המקיפים של החסדים העליונים שצדעת דז"א. וע"י הלולב שהם ז' החסדים התחתונים מעוררים השרשים העליונים שצדעת דז"א כנ"ל ונמלא כי בכל הקפה מז' הקפות שביום זה צריך לכלול אותם בג' בחי' אלו.

והוא כי בהקפות נעשים ג' בחי' הנרמזים בר"ת אד"ם והם :

דבור ההקפה הנעשה ע"י אמירת ההושענות.

מעשה ההקפה עצמו הנעשה בהקפת התיבה.

אדם המקיף את התיבה.

וג' בחינות אלו מרמזים לג' מיני מקיפים הנמשכים בהקפות ואלו הם :

אוה"מ דאימא הנמשך ע"י דבור ההקפה.

אוה"מ מבחי' החסדים שבשורשם העליון שבדעת דז"א הנמשכים לנוק' ע"י מעשה ההקפה.

אוה"מ מבחי' החסדים שנמשכו בו"ק דז"א הנמשכים לנוק' ע"י האדם המקיף.

אמנם יש להבין כי ממשמעות הדרוש נראה שעסקינן בענין ההקפות דהושענא רבא, וא"כ איך ישתווה זה עם מ"ש בדרוש ג' שנעשים הקפות בכל יום להמשכת אורות המקיפים מז"א לנוק'.

ועוד יש להבין מה ענין המשכת אוה"מ דאימא ע"י הקפות אלו והלא נמשך אוה"מ דאימא ע"י הסוכה, כדכתב בדרוש ג' שם.

ביאור ענין המקיפים דאדם דבור ומעשה עפ"י מרן בנה"ש ובסידור הק':

ולבאר כל האמור, מלמדנו מרן שמקיפי אד"ם נמשכים גם בהקפות דכל יום וגם בהקפות דהושע"ר, רק שהמקיפים הנמשכים בהושע"ר הם מעולים מהמקיפים הנמשכים בכל יום, וכ"א נדרש לעצמו, כדמבאר מרן בספרו הטהור נהר שלום (דף מ"ו ע"ב), שם כתב לחלוק על מ"ש רבינו המהר"ו בהגהתו בדירושינו (דף ק"ז ע"ב) שבהושענא רבא יש לכלול את כל מקיפי ששת ימי הסוכות יחד, וכתב מרן על זה (הביאו הגוב"י באות ה') וזלה"ק:

ולחזר כל נחי' החסדים המקיפים לאימא ודעת דז"א. נ"צ והם מעולים מאותם שנמשכו לה בשבעת הימים כי אלו הם משורשי החסדים דדעת לאימא ודעת דז"א ודגופא דז"א ועיין בספר הכונות הישן.

ואלו הז' מקיפים הם מלצד המקיף דחסד הז' הנמשכים זה היום ככל שאר הימים, ונמצא כי בהקפה א' (דהושע"ר) כריך לכוין להמשיך לה המקיף דחסד הז' וגם המקיף דחסד הא' דדעת לאימא ודעת דז"א ודגופא דז"א:

וכ"כ בנהר שלום (דף מ') וזלה"ק בזה:

וההקפות דכל יום שיש בהם ג' נחי' אדם להמשיך מוחין מו"ק דחצ"ד דדעות דא"א וז"א, ובהו"ר חוץ מנחי' יומו גם הוא להמשיך מחצ"ד דחצ"ד דדעות הנזכר.

וכן כתב בסידור הק' (ח"ט דף ט"ו וכו') בהמשכת אוה"מ דאד"ם דכל יום, ובסוגריים כתב וביום הז' דג"ר.

ומקור הדברים שכתב מרן הובאו בשעה"כ דרוש ח' דסוכות שם כתב וזלה"ק:

והנה שמעתי ממורי ז"ל צענין החסדים כי כל החסדים שנתבארו לעיל צין החסדים של אימא הפנימיים שנכנסו קודם הסוכה וצין המקיפים שלהם שנכנסו ע"י מלות הסוכה וצין החסדים הפנימיים ומקיפים דז"א שנכנסו ע"י נטילת לולב והקפה כנ"ל באורך כולם הם לאורך מיקון פרלוף המלכות, אבל אותם שהם לאורך הזווג הם נכנסים ציוס הו"ר וציוס ח' חג עזרת:

הרי שיש חילוק בין החסדים המקיפים הנמשכים בכל יום שענינם בנין הנוק', לעומת החסדים שבאים בהו"ר שהם במעלה עליונה יותר שהם מהשורשים לצורך הזיווג.

עוד כתב בפרע"ח שער הלולב דרוש ז' שם כתב וזלה"ק:

מכת"י, ציוס הו"ר אף שכבר קבלה החסדים דאימא צלי או"פ ואו"מ ע"י הסוכה, מ"מ אנו חוזרין להמשיך לה עוד משורש החסדים שצדעת דאימא כולם או"מ ע"י הדיבור. ואף שגם קבלה החסדים או"פ ע"י הלולב, ואו"מ ע"י הקפה של כל יום, אנו חוזרין להמשיך לה עוד משורש החסדים שצדעת ז"א, ע"י הז' הקפות שכלולב.

הרי כי בחי' מקיפי אד"ם הנמשכים בכל יום הם מבחי' נמוכה יותר הנק' ו"ק, לעומת מקיפי אד"ם דהושע"ר שהם מהשורשים שבהם הנק' בחי' ג"ר. ופשוט.

עפ"י רבותינו השמן שישן והשד"ה בסה"ק שערי רחמים יתבאר הכל על סדר נכון וברור:

ועפ"י מה שביארנו לאורך כל כוונות הסוכות, בדרך הקודש שסללו לנו רבותינו השמן שישן שהמוחין הבאים ממוצאי יוה"כ פ ועד שמיני עצרת הם מוחין דפנים, ורבינו השד"ה שהוסיף ומבאר פרטן בסה"ק שערי רחמים (ח"ב סימן שמ"ה), שהם נמשכים מפרטי דעת עליון ותחתון דאו"א וישסו"ת, ובחי' אוה"מ הכוונה לג"ר, ואוה"פ הכוונה לו"ק כאמור, והחסדים דאמא הם המשכת המוחין דפנים מדעת העליון, והחסדים דז"א המשכת המוחין דפנים מדעת התחתון, והמוחין דפנים באים מאו"א וישסו"ת לב' פ' חו"ב דזו"ן ויעקו"ר, אתיין שפיר סוד ג' מקיפים אלו וענינם לכל יום ולהושע"ר באופן זה:

כי הנה אוה"מ הנמשך מאימא ע"י דבור ההקפה, הכוונה למוחין דו"ק דג"ר (אות ב' בטבלה) (ובהושע"ר דג"ר דג"ר דג"ר אות א' בטבלה) דדעת העליון דאו"א וישסו"ת הנמשכים לו"ק וג"ר דג"ר דדעת העליון דחו"ב דזו"ן ויעקו"ר, ואינם אורות המקיפים הנמשכים ע"י הסוכה, שהם המוחין דבחי"ג"ר דו"ק דדעת העליון (אות ג' בטבלה), כי בחי' דיבור ההושענות מעלתו גדולה מבחי' המעשה שהוא ישיבת הסוכה.

ואוה"מ דחסדים הנמשכים מדעת ז"א הנמשכים ע"י מעשה ההקפה, הכוונה לבחי' הו"ק דג"ר (אות ו' בטבלה) (ובהושע"ר דג"ר דג"ר דג"ר אות ה' בטבלה) דדעת התחתון הנמשך מאו"א וישסו"ת, לו"ק (ובהושע"ר דג"ר) דג"ר דדעת התחתון דזו"ן ודיעקו"ר.

ואוה"מ דחסדים אחר שנתפשו בו"ק הנמשך ע"י האדם המקיף, הכוונה בזה לבחי' הו"ק (אות י' בטבלה) (והג"ר בהושע"ר (אות ט' בטבלה) דאוה"מ דחסדים הנמשכים בגופא דז"א ע"י האדם המקיף להמשיכם לנוק'.

ונמצא עתה כי הכל יבוא על מכוננו, דבחי' מקיפי אד"ם שייכי בין בכל יום מששת ימי חג הסוכות ובין בהושענא רבא דכל א' מתקן במקום אחר ובבחי' אחרת ואינם אותם המוחין, דכ"א מתקן ע"י הבחי' הנוגעת אליו.

ולמען בהירות הדברים נערוך שוב את הטבלה הידועה שהבאנו לעיל עם ההדגשות הראויות למוחין הבאים ע"י ההקפות:

דעת עליון

כתר שמחת תורה			
ג"ר	ג"ר	א	דיבור ההקפה דיום הושע"ר
ג"ר	ו"ק	ב	דיבור ההקפה דששת ימי הסוכות
ו"ק	ג"ר	ג	ישיבת הסוכה
ו"ק	ו"ק	ד	ימים שבנתיים

דעת תחתון

כתר שמחת תורה			
ג"ר	ג"ר	ה	מעשה ההקפה דיום הושע"ר
ג"ר	ו"ק	ו	מעשה ההקפה דששת ימי הסוכות
ו"ק	ג"ר	ז	נענועי ההלל והברכה
ו"ק	ו"ק	ח	בברכת הלולב ואחיזתו קודם הנענועים ברכת ההלל

חסדים דגופא דז"א

ג"ר	ט	ע"י אדם המקיף ביום הושענא רבא
ו"ק	י	ע"י אדם המקיף בששת ימי הסוכות

ההקפות הם חלק מענין המוחין דפנים הנמשכים בפרטי מצות הסוכות והגם שנמשכים לב' פר' חו"ב דז"א עיקר המשכתם עבור בנין הנוק':

והנה עיקר ענין ההקפות כבר נתבאר לעיל כי הם חלק מהמשכת פרטי המוחין דפנים, שהם נמשכים מדעת עליון ותחתון דאו"א וישסו"ת לב' פר' חו"ב דזו"ן ויעקו"ר, מ"מ מבאר הרב שהמשכתם הוא לצורך בנין הנוק', כדכתב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות וזלה"ק:

ואמנם צריך שתדע כי כל אלו החקדים כולם כלל צחינותיהם הם לצורך בנין גופה עאלמה להעשות פראוף שלם אבל מה שהוא לצורך צחי' הזווג שלה אינו נעשה אלא ציוס הו"ר וציוס ח' חג עאלת כמ"ש במקומו והרי נתבאר כל הצחי' דרך כלל.

והגם שכבר נבנתה הנוק' באחור וננסרה בר"ה ועשי"ת, עתה נעשה סדר בנינה בפנים בכח המוחין האלו, והגם שנמשכים הם לז"א לצורך בנינו מ"מ נמשכת הארתם אליה בכל פרט של המשכת המוחין דפנים כמו שמצינן מסדר תיקון הפנים בעמידה, שהז"א מקבל את המוחין דפנים ומאירם אליה. ועי"ע בסה"ק שמן ששון בפרקין (אות ח"י) שהארין בביאור הענין במתק לשונו.

כוונת שמות המוחין דמקיפים בשם א"ל וענינו:

ובאופן כוונת שמות ג' בחי' המוחין דמקיפי אד"ם, נתבאר בשעה"כ בהמשך דרוש ח' שהם על סדר שמות א"ל וזלה"ק:

הקפה א' בחסד. וצריך לכוין זה ג' מיני מקיפים כנגד ג' צחי' הנו' אלא ששלשתן הם בחסד. וכבר נתבאר אללנו כי כל המקיפים הם צחי' שם א"ל כי במילוי אלק למד עולה בגימטרי' הק"ף ועם חשבון אותיותיו הוא הקפ"ה בגי' עם הכללות.

וטעם היות כוונתם בשם אל דייקא, כי שם אל במילוי עם האותיות עולה למנין הקפ"ה.

אופן כוונת פרטי שם א"ל בג' מקיפי אד"ם:

ואופן כוונת שם ג' שמות א"ל בג' מקיפי אד"ם נעשה בסדר הזה:

בחי' הדיבור:

שם א"ל הא' הנמשך בכוונת אוה"מ מאימא הנמשך ע"י דיבור ההקפה, כבר נתבאר לעיל שהם המוחין דו"ק דג"ר (ובהושע"ר דג"ר דג"ר) דדעת העליון דאו"א וישסו"ת, אופן המשכתו נעשה באופן זה:

והנה שם אל זה יוצא משם ייאי שבמילוי הוי"ה דס"ג כנודע. והנה הוא בגי' א"ל היוצא משם הוי"ה דס"ג שבאימא ונמצא כי צריך לכוין ג' שמות אל, אל ראשון כנגד הדיבור והוא כנגד אימא ולכן תכוין בו לשם ייאי היוצא מהוי"ה דס"ג שבאימא כנו'.

והוא כי הנה אמא היא שם ס"ג, וכשנוציא משם זה אותיות ייאי העולים בגי' א"ל הרי שם א"ל הראשון.

בחי' המעשה:

ושם א"ל הב' הנמשך בכוונת אוה"מ מדעת דז"א ע"י מעשה ההקפה באופן זה:

הב' כנגד הלולב וכנגד הדעת ותכוין בג' שמות יה"ו שבחסד כנודע שהם בגי' ס"ג ותולא ג"כ ממנו שם ייאי כנו' אבל תכוון במילוייהם כסדר ע"ב ס"ג מ"ה ותכוין להמשיכם אל ה' אחרונה שהיא הנוק' הוי"ה דב"ן וזוה נשלמים ונעשים הויות גמורות, או תכוין בג' היודין שבג' שמות אלו ועם כללותם הרי אל ונודע כי שם יה"ו הוא בחסד דדעת כנ"ל צקוד ששה נעוועים של הלולב.

והוא כי ע"י מעשה ההקפה נמשכים אורות המקיפים לחסדים שנמשכו מז"א לנוק' ע"י הלולב ומיניו, והם המוחין המקיפים דבחי' ו"ק דג"ר (ובהושע"ר דג"ר דג"ר) דדעת תחתון דאו"א וישסו"ת, והנה הרב הביא כאן ב' דרכים איך לכוין שם א"ל:

הדרך הא' הוא, כי הנה נתבאר לעיל כי בעת הנענועים סדר כוונת המוחין שבהם הם בשמות יה"ו דעס"מ, וכן עתה באורות המקיפים יש לכוין לג' שמות יה"ו דעס"מ, וא"כ כשנכוין ג' יה"ו פשוטים בלי מילוי יעלו בגי' ס"ג, וכשנוציא משם ס"ג ייא"י יעלה בגי' א"ל.

הדרך הב' הוא, כשנכוין לג' שמות יה"ו מלאים להמשיכם לה' אחרונה הרומז לנוק', ובכל שם יש ג' יודין והם בגי' ע"ה ייא"י.

ומרו בסידורו הטהור הביא את הדרך הא' לכוין לג' יה"ו דעס"מ וכשהם בפרוטין גי' ס"ג שממנו יוצא שם ייא"י גי' א"ל.

בח' אדם:

ושם א"ל הג' נמשך בכוונת אוה"מ מגופא דז"א ע"י אדם המקיף באופן זה:

הג' כנגד האדם וכנגד ו"ק התחתונים. ויכוין כי אדם הוא הויה דמ"ה וזה יש ג' אלפין שכל אחד מהם הוא שם אהיה, הרי הם ג' שמות אהיה שהם צמספר הויה דס"ג ותוליא ג"כ ממנה שם ייא"י ע"ד הנז"ל שהוא כמנין אל ותכוין בג' שמות אהיה הנז' כי שלשתם הם צמילוי יודין.

גם צנונה ג"פ אהיה שצירנו שם נריך ג"כ שתכוין שהם צקוד מילוי ע"ב ס"ג מ"ה ועד"ז בכל ו' ההקפות חוץ מן ההקפה הז' ששלשתם הם צמילוי ההין לפי שהם צקוד המלכות הנק' ה' תמאה.

והוא כי ע"י אדם המקיף נמשכים אורות המקיפים דחסדים שנמשכו לו"ק דגופא (ובהושע"ר לג"ר דגופא) דז"א, עם המוחין שהם שם מ"ה שג' אלפין שבו נעשים ג' אהיה גי' ס"ג, ויוצא משם ס"ג זה ייא"י גי' א"ל ונמשך לנוק', וג' אהיה אלו יש לכוונם במילוי יודין.

ג' א"ל הנז' עולים גי' מג"ן להמשיכו לנוק' וענינו לשומרה מאחיזת הקלי':

וכתב הרב שג' א"ל הנז' הם דג' המקיפים העולים בגי' מג"ן להמשיכו לנוק', כדכתב בהמשך וזלה"ק:

ואח"כ תכוין צמיצור ג"פ א"ל הנז' כי הם צגי' מנג' ותמשיך זו המנג' צמלכות כנודע.

וענין וסוד המשכת שמות א"ל לנוק', יען סגולת ומעלת השם הק' הזה לקצץ את הקלי' ולהמתיק את הדינים ולשמור את הנוק' שלא יתאחזו בה, כדכתב רבינו מהר"ם פפיארש בהגהתו לפרע"ח שער הלולב (דרוש ז') וזלה"ק:

הקפה גי' ק"ץ כי כמה לקצץ קליפות, קץ כל צער, וזה ע"י שם החסד אל צמלואו עם האומיות גי' הקפה ע"ה. וקוץ הדין אלהים צרצוע גי' ר' ובהסרת אומיות אלהים פשוט, עולה בגי' ק"ץ.

מרן מלמדנו בסידורו המאיר כי המוחין המקיפים נפרטים ע"ד הפנימיים, ונמשך כל יום מז' ימי הסוכות מוח א' לפרטי הו"ק:

עוד נבוא באר מ"ש לעיל בענין הנענועים, שעפ"י פשטות דברי הרב בשעה"כ דרוש ה' דסוכות נתבאר טעם עשיית הנענועים בז' ימי הסוכות, כי בכל יום נמשך חסד א' מה"ח וכללותם ביסוד וכללות כללותם במלכות, וכ"א מהם כולל בתוכו חג"ת נהי"ם פרטיים שבו, ולהם ממשיכים מוחין ע"י ג' הנענועים דכל צד.

אמנם מלמדנו מרן בהקדמותיו המאירים ובסידורו הטהור באופן אחר, כי פר' הו"ק הם ששה פרצופים בעובי, וכ"א מהם כלול בפרטותו מחג"ת ונהי"ם באורך, ובנענועי יום הא' מכוונים להמשיך מוחין דחכמה, ביום הב' מוחין דבינה, וביום הג' מוחין דדעת, לפר' חג"ת דחג"ת ודחג"ת דנה"י דז"א,

ובנענועי יום הד' מכוונים להמשיך מוחין דחכמה, ביום ה' מוחין דבינה, וביום הו' מוחין דדעת, לפר' נה"י דחג"ת ונה"י דנה"י דז"א,

וביום הז' הושע"ר מכוונים להמשיך מוחין דחב"ד לפר' מלכיות דחג"ת ונה"י דחג"ת, וחג"ת ונה"י דנה"י.

ועתה מבאר מרן בספרו הטהור דמרן 'נהר שלום' דף ל"ט – מ' ובסידורו הק', כי גם בהמשכת המוחין דג"ר וו"ק דג"ר דדעת העליון הנמשכים ע"י דיבור ההקפה דששת ימי חג הסוכות ודהושענא רבא, וכן בהמשכת המוחין דג"ר וו"ק דג"ר דדעת התחתון הנמשכים ע"י מעשה ההקפה דששת ימי חג הסוכות ודהושע"ר, וגם בהמשכת המוחין דו"ק וג"ר מגופא דז"א ע"י אדם המקיף, ימשכו המוחין דבחינתם בפרטות הזה בכל יום מז' ימי חג הסוכות, כפי הבחינה הנוגעת לכל א' בפר' הנוגע אליו באופן שנבאר בע"ה.

סדר המשכת המוחין המקיפים בששת ימי חג הסוכות:

והנה בששת ימי חג הסוכות בהם נתבאר כי נמשכים המוחין בהקפות התיבה בסדר אד"ם באופן הזה:

המוחין דו"ק דג"ר דדעת העליון בדבור ההקפה.

המוחין דו"ק דג"ר דדעת התחתון ע"י מעשה ההקפה.

המוחין דו"ק דגופא דז"א ע"י האדם המקיף.

הנה בכ"א מהם נחלקת המשכת המוחין דבחינתו לפי אותו היום בסדר הזה:

בהקפה דיום א': נמשך המוחין דכחב"ד דחכמה, דחג"ת דחג"ת ודחג"ת דנה"י דמוחין הנז'.

בהקפה דיום ב': נמשך המוחין דכחב"ד דבינה, דחג"ת דחג"ת ודחג"ת דנה"י דמוחין אלו.

בהקפה דיום ג': המוחין דכחב"ד דדעת, דחג"ת דחג"ת ודחג"ת דנה"י דמוחין אלו.

בהקפה דיום ד': המוחין דכחב"ד דחכמה, דנה"י דחג"ת ודנה"י דנה"י דמוחין אלו.

בהקפה דיום ה': המוחין דכחב"ד דבינה, דנה"י דחג"ת ודנה"י דנה"י דמוחין אלו.

בהקפה דיום ו': המוחין דכחב"ד דדעת, דנה"י דחג"ת ודנה"י דנה"י דמוחין אלו.

בהקפה דיום ז': המוחין דכחב"ד דחב"ד, דחג"ת ונה"י דחג"ת, ודחג"ת ונה"י דנה"י דמוחין אלו.

ולהבהרת הענין נעשה לזה טבלה ונדגיש את יום הא' לדוגמא:

חסד 1			גבורה 1			ת"ת 1			נצח 1			הוד 1			יסוד 1		
חג"ת דהג"ת - 2 ימים א' ב' ג'									חג"ת דנה"י - 5 ימים א' ב' ג'								
חסד גבורה ת"ת			חסד גבורה ת"ת			חסד גבורה ת"ת			חסד גבורה ת"ת			חסד גבורה ת"ת			חסד גבורה ת"ת		
חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ'ה	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ'ה	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכמה	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ'ה	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ'ה	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ'ה
הקפה יום א'	הקפה יום ב'	הקפה יום ג'	הקפה יום א'	הקפה יום ב'	הקפה יום ג'	הקפה יום א'	הקפה יום ב'	הקפה יום ג'	הקפה יום א'	הקפה יום ב'	הקפה יום ג'	הקפה יום א'	הקפה יום ב'	הקפה יום ג'	הקפה יום א'	הקפה יום ב'	הקפה יום ג'
נה"י דהג"ת - 3 ימים ד' ה' ו'									נה"י דנה"י - 6 ימים ד' ה' ו'								
נצח הוד יסוד			נצח הוד יסוד			נצח הוד יסוד			נצח הוד יסוד			נצח הוד יסוד			נצח הוד יסוד		
חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ'ה	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ'ה	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכמה	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ'ה	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ'ה	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ'ה
הקפה יום א'	הקפה יום ב'	הקפה יום ג'	הקפה יום א'	הקפה יום ב'	הקפה יום ג'	הקפה יום א'	הקפה יום ב'	הקפה יום ג'	הקפה יום א'	הקפה יום ב'	הקפה יום ג'	הקפה יום א'	הקפה יום ב'	הקפה יום ג'	הקפה יום א'	הקפה יום ב'	הקפה יום ג'
מלכות דהג"ת ונה"י דהג"ת 4 יום הושע"ר									מלכות דהג"ת ונה"י דנה"י 7 יום הושע"ר								
מלכות			מלכות			מלכות			מלכות			מלכות			מלכות		
חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד	חב"ד - דחב"ד
הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר	הקפה א' דהושע"ר

סדר המשכת המוחין המקיפים בז' הקפות דהושענא רבא:

וע"ד שנתבאר בהקפות דששת ימי חג הסוכות יהיה הסדר בהקפות דהושענא רבא, רק שהם בפרצופים אחרים עליונים מהם, כמו שמבאר מרן בסידורו הק', והם המוחין דג"ר דג"ר דדעת העליון הנמשכים ע"י דיבור ז' ההקפות דיום הושענא רבא, והמוחין דג"ר דג"ר דדעת התחתון הנמשכים ע"י מעשה ז' ההקפות דיום הושע"ר, והמוחין דג"ר דגופא דז"א, הנמשכים באופן שבכל הקפה נמשך בחינה א' מהמוחין הנוגעת אליה באותה הפרטות של הפרצוף ההוא באופן ובסדר הזה:

בהקפה א': נמשך כחב"ד דחכמה, דחג"ת דחג"ת ודנה"י דמוחין:

דג"ר דג"ר דדעת העליון בדבור ההקפה. המוחין דג"ר דג"ר דדעת התחתון ע"י מעשה ההקפה.

המוחין דג"ר דגופא דז"א ע"י האדם המקיף.

ועד"ז בהקפה ב': המוחין דכחב"ד דבינה, דחג"ת דחג"ת ודחג"ת דנה"י דמוחין אלו.

ובהקפה ג': המוחין דכחב"ד דדעת, דחג"ת דחג"ת ודחג"ת דנה"י דמוחין אלו.

ובהקפה ד': המוחין דכחב"ד דחכמה, דנה"י דחג"ת ודנה"י דנה"י דמוחין אלו.

ובהקפה ה': המוחין דכחב"ד דבינה, דנה"י דחג"ת ודנה"י דנה"י דמוחין אלו.

ובהקפה ו': המוחין דכחב"ד דדעת, דנה"י דחג"ת ודנה"י דנה"י דמוחין אלו.

ובהקפה ז': המוחין דכחב"ד דחב"ד, דחג"ת ונה"י דחג"ת, ודחג"ת ונה"י דנה"י דמוחין אלו.

ולהבהרת הענין נעשה לזה טבלה:

יסוד 1			הוד 1			נצח 1			ת"ת 1			גבורה 1			חסד 1		
חג"ת דנה"י - 5 הקפות א' ב' ג' דהושע"ר									חג"ת דחג"ת - 2 הקפות א' ב' ג' דהושע"ר								
חסד גבורה ת"ת			חסד גבורה ת"ת			חסד גבורה ת"ת			חסד גבורה ת"ת			חסד גבורה ת"ת			חסד גבורה ת"ת		
חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ' דעת	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ' דעת	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכמה דעת	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ' דעת	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ' דעת	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכמה דעת
הקפה ג' דהו"ר	הקפה ב' דהו"ר	הקפה א' דהו"ר	הקפה ג' דהו"ר	הקפה ב' דהו"ר	הקפה א' דהו"ר	הקפה ג' דהו"ר	הקפה ב' דהו"ר	הקפה א' דהו"ר	הקפה ג' דהו"ר	הקפה ב' דהו"ר	הקפה א' דהו"ר	הקפה ג' דהו"ר	הקפה ב' דהו"ר	הקפה א' דהו"ר	הקפה ג' דהו"ר	הקפה ב' דהו"ר	הקפה א' דהו"ר
נה"י דנה"י - 6 הקפות ד' ה' ו' דהושע"ר									נה"י דחג"ת - 3 הקפות ד' ה' ו' דהושע"ר								
נצח הוד יסוד			נצח הוד יסוד			נצח הוד יסוד			נצח הוד יסוד			נצח הוד יסוד			נצח הוד יסוד		
חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ' דעת	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ' דעת	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכמה דעת	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ' דעת	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכ' דעת	חב"ד דעת	חב"ד בינה	חב"ד חכמה דעת
הקפה ו' דהו"ר	הקפה ה' דהו"ר	הקפה ד' דהו"ר	הקפה ו' דהו"ר	הקפה ה' דהו"ר	הקפה ד' דהו"ר	הקפה ו' דהו"ר	הקפה ה' דהו"ר	הקפה ד' דהו"ר	הקפה ו' דהו"ר	הקפה ה' דהו"ר	הקפה ד' דהו"ר	הקפה ו' דהו"ר	הקפה ה' דהו"ר	הקפה ד' דהו"ר	הקפה ו' דהו"ר	הקפה ה' דהו"ר	הקפה ד' דהו"ר
מלכות דחג"ת ונה"י דנה"י 7 הקפה ז' דהושע"ר									מלכות דחג"ת ונה"י דחג"ת 4 הקפה ז' דהושע"ר								
מלכות			מלכות			מלכות			מלכות			מלכות			מלכות		
חב"ד - דחב"ד הקפה ז' דהושע"ר			חב"ד - דחב"ד הקפה ז' דהושע"ר			חב"ד - דחב"ד הקפה ז' דהושע"ר			חב"ד - דחב"ד הקפה ז' דהושע"ר			חב"ד - דחב"ד הקפה ז' דהושע"ר			חב"ד - דחב"ד הקפה ז' דהושע"ר		

סדר הכוונה בסידור הלכה למעשה:

ונביא את סדר כוונת ההקפות בסידור הק' הלכה למעשה ליום הא' וממנו נקיש לכל השאר:

כוונת ההושענות ליום א' דסוכות

ע"י הדיבור:

יכוין להמשיך מקיפים דכחב"ד לחכמה דחג"ת דחג"ת וסג"ת דנה"י
דחסדים דו"ק דדעת דאימא עם ג' יודין ואלף דס"ג גי' אל לל לנוק'.

ע"י הדיבור מאימא יוד הי ואו הי גי' אל

כוונת המקיף הא'

דבחי' דבור בהמשכת אוה"מ דבחי' המוחין

דכחב"ד דחכמה דחג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י

דו"ק דג"ר דדעת העליון

ע"י המעשה:

יכוין להמשיך מקיפים דכחב"ד לחכמה דחג"ת דחג"ת וסג"ת דנה"י דדעת דו"א
דיומא דכולהו עם ג' יה"ו דעס"מ שפשוטס גי' ס"ג, שהג' יודין ואלף שבו גי' אל
לנוק'.

כוונת המקיף הא'

דבחי' מעשה בהמשכת אוה"מ דבחי' המוחין

דכחב"ד דחכמה דחג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י

דו"ק דג"ר דדעת התחתון

ע"י המעשה מודעת דז"א

יוד הי ווי יוד הי ואו יוד הא ואו גי' ס"ג

יוד ההוההי יוד ההוההי יוד ההוההי לה' תתאה

יוד הי ואו הי גי' אל

וע"י האדם:

יכוין להמשיך מקיפים דכחב"ד לחכמה דחג"ת דחג"ת וסג"ת דנה"י, דחסדים דו"ק
דגופא דז"א, עם המוחין דשם מ"ה, שהג' אלפין שבו הם ג' אהי"ה דיודין שכשהם
פשוטים גי' ס"ג, שהג' יודין ואלף שבו גי' אל לנוק'.

כוונת המקיף הא'

דבחי' אדם בהמשכת אוה"מ דבחי' המוחין

דכחב"ד דחכמה דחג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י

דו"ק דגופא דז"א

ע"י האדם מגופא דז"א יוד הא ואו הא

אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי

יוד הי ואו הי גי' אל

ויכוין שג' אל שהמשכנו באלים דיבור
ומעשה גי' מזגן להמשיכס לייס דנוק'.

ג' כלי צינה דנוק'
אלף הה יוד הה
אהיה
א אה אהי אהיה

ג' כלי דעת דנוק'
יוד הה וו הה
יוד, יוד הה, יוד הה וו,
יוד הה וו הה
יוד, יוד הא, יוד הא ואו,
יוד הא ואו הא

ג' כלי חכמה דנוק'
יוד הא וו הה
יוד, יוד הא, יוד הא וו, יוד הא וו הה
י יה יהו יהוה

ג' כלי גבורה דנוק'
הוה
אלהים
אכדטם

ג' כלי מ"מ דנוק'
אלף למד הי יוד מם
צבאות
השתפא

ג' כלי מסד דנוק'
אלף למד
אלף אלף למד
אל

ג' כלי הוד דנוק'
אלהים
א, אל, אלה, אלהי, אלהים
במוכן

ג' כלי יסוד דנוק'
שין דלת יוד
שדי
ש שד שדי

ג' כלי נסח דנוק'
אל
אל אל
בם

ג' כלי מלכות
אלף דלת נון יוד
אדני
א אד אדנ אדני

בענין ההקפה הא' ביום הז':

עוד נבוא באר בענין ההקפות ביום הז' הושענא רבא, שבהקפה הא' עבדינן ב' בחינות בהמשכת המוחין:

הבחי' הא' הנק' הקפה ז' דסוכות, ובה מכוונים תחילה להמשיך את המוחין המקיפים הנוגעים ליום הז' דסוכות, והם המוחין המקיפים דבחי' המלכיות דחג"ת ונה"י דחג"ת, וחג"ת ונה"י דנה"י, דפרטות המוחין דו"ק דג"ר דדעת העליון דאו"א וישסו"ת (דבור ההקפה), ודפרטות המוחין דו"ק דג"ר דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת (מעשה ההקפה), ודפרטות המוחין דו"ק דגופא דז"א (בחי' אדם המקיף).

ואח"כ מכוונים את הבחי' הב' הנק' הקפה א' דהושענא רבא, ובה מכוונים בהמשכת המוחין דחכמה דחג"ת ודחג"ת דנה"י, דפרטות המוחין המקיפים דבחי' ג"ר דג"ר דדעת העליון דאו"א וישסו"ת (דבור ההקפה), ודמוחין דג"ר דג"ר דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת (מעשה ההקפה), ודמוחין דג"ר דגופא דז"א (אדם המקיף).

ונמצא כי עפ"י המתבאר בסידור הק', יש לכוין בהקפה הא' דהושענא רבא להשלים תחילה את המוחין דהקפה הז' השייך לששת ימי הסוכות, ואח"כ להמשיך באותה ההקפה את המוחין המעולים יותר הנוגעים להקפה א' דהושענא רבא, וכן סידרנו בסידורינו, וזה עפ"י מ"ש מרן בנה"ש (דף מ"ו ע"ג) בשם ספר כוונות ישן, ונראה סדר כוונתם בסידור הק' הלכה למעשה.

כוונת ההושענות ליום ז' דסומות

ע"י הדיבור:

יכוין להמשיך מקיפים דכחב"ד דכללות דכללות דה"ח דחג"ת ונה"י דחג"ת ונה"י דחסקדים דו"ק דדעת דאימא עס ג' יודין ואלף דס"ג גי' אל לל לנוק'.

כוונת המקיף הא' דבחי' דבור בהמשכת אוה"מ דבחי' המוחין דכחב"ד דמלכיות דחג"ת ונה"י דחג"ת וחג"ת ונה"י דנה"י דו"ק דג"ר דדעת העליון

ע"י דיבור מאימא יוד הי ואו הי גי' אל

ע"י המעשה:

יכוין להמשיך מקיפים דכחב"ד דכללות דכללות דה"ח דחג"ת ונה"י דחג"ת ונה"י דחסקדים דו"ק דדעת דאימא עס ג' יה"ו דצ"ן שצפשוטס גי' ס"ג, שהג' יודין ואלף שצו גי' אל לנוק'.

כוונת המקיף הא' דבחי' מעשה בהמשכת אוה"מ דבחי' המוחין דכחב"ד דמלכיות דחג"ת ונה"י דחג"ת וחג"ת ונה"י דנה"י דו"ק דג"ר דדעת התחתון

ע"י המעשה מדעת דז"א יוד הה וו יוד הה וו יוד הה וו גי' ס"ג

יוד ההוההוהי יוד ההוההוהי יוד ההוההוהי לה' תתאה

יוד הי ואו הי גי' אל

א אד אדנ אדני ימשיך לה הכתר שהוא ריבוע אלניי דמס' ג' יה"ו דהה"ן.

וע"י האדם:

יכוין להמשיך מקיפים דכחב"ד דכללות דכללות דה"ח דחג"ת ונה"י דחג"ת ונה"י דחסקדים דו"ק דגופא דז"א, עס המוחין דשס מ"ה, שהג' אלפין שצו הס ג' אהי"ה, הראשונים צאלפין והאחרונים צההין שצפשוטס גי' ס"ג, שהג' יודין ואלף שצו גי' אל לנוק'.

כוונת המקיף הא' דבחי' אדם בהמשכת אוה"מ דבחי' המוחין דכחב"ד דמלכיות דחג"ת ונה"י דחג"ת וחג"ת ונה"י דנה"י דו"ק דגופא דז"א

ע"י האדם מגופא דז"א יוד הא ואו הא אלף הא יוד הה אלף הא יוד הה

יוד הי ואו הי גי' אל

ויכוין שג' אל שהמשכנו צאדם דיבור ומעשה גי' מזגן להמשיכס ל"ס דנוק'.

כוונת הקפה א' הושענא רבא

ע"י הדיבור:

יכוין להמשיך מקיפים דכחב"ד לחכמה דחג"ת דחג"ת דחג"ת דנה"י,
דחכמים דג"ר דדעת דאימא עם ג' יודין ואלף דס"ג גי' אל לנוק'.

ע"י דיבור מאימא יוד הי ואו הי גי' אל

ע"י המעשה:

יכוין להמשיך מקיפים דכחב"ד לחכמה דחג"ת דחג"ת דחג"ת דנה"י דג"ר דדעת דז"א
ודיומא דכולהו עם ג' יה"ו דעס"מ שפשוטס גי' ס"ג, שהג' יודין ואלף שבו גי' אל
לנוק'.

גי' ס"ג	יוד הא ואו	יוד הי ואו	יוד הי ויו	ע"י המעשה מודעת דז"א
לה' תתאה	יוד ההוההוה	יוד ההוההוה	יוד ההוההוה	

יוד הי ואו הי גי' אל

וע"י האדם:

יכוין להמשיך מקיפים דכחב"ד לחכמה דחג"ת דחג"ת דחג"ת דנה"י, דחכמים דג"ר
דגופא דז"א, עם המוחין דשם מ"ה, שהג' אלפין שבו הם ג' אהי"ה דיודין שכשהם
פשוטים גי' ס"ג, שהג' יודין ואלף שבו גי' אל לנוק'.

ע"י האדם מגופא דז"א יוד הא ואו הא

אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי

יוד הי ואו הי גי' אל

ויכוין שג' אל שהמטנו צאדם דיבור
ומעשה גי' מזגן להמשיכס ל"ס דנוק'.

כוונת המקיף הא'
דבחי' דבור בהמשכת
אוה"מ דבחי' המוחין
דכחב"ד דחכמה
דחג"ת דחג"ת
וחג"ת דנה"י
דג"ר דג"ר
דדעת העליון

כוונת המקיף הא'
דבחי' מעשה
בהמשכת אוה"מ
דבחי' המוחין
דכחב"ד דחכמה
דחג"ת דחג"ת
וחג"ת דנה"י
דג"ר דג"ר
דדעת התחתון

כוונת המקיף הא'
דבחי' אדם
בהמשכת אוה"מ
דבחי' המוחין
דכחב"ד דחכמה
דחג"ת דחג"ת
וחג"ת דנה"י
דג"ר דגופא דז"א

סדר כוונה הב' דהקפות והיא המשכת ז' אוה"מ מא"א לנוק' דרך כל פרצופי האצילות וענינה:
ועתה נבוא לבאר בע"ה את הכוונה הב' בסדר כוונות המקיפים, וענינה המשכת אורות המקיפים לרחל
מכל הפרצופים כמו שנבאר בע"ה.

מא"א נמשכו מקיפים לז' פרצופי האצילות מלבד רחל וענינו:

כתב הרב בפרע"ח (דרוש ז' דלולב) וזלה"ק:

מכ"י הרמ"ע - סוד ההקפה לסוכות, הנה כוונת ההקפה יוס א', להמשיך לרחל מקיף לאה. יוס ז', מקיף
יעקב. יוס ג', מקיף ז"א. יוס ד', מקיף תצונה. יוס ה', מקיף הצינה. יוס ו', מקיף יש"ס.

וביאור הדברים מלמדנו מרן בהקדמתו לכוונה זו בסידור הק' וזלה"ק:

דע כי מעתיקא כבר נמשכו ונתפשטו והקיפו ז' הוי"ת דמקיפים לז' פרצופים, שהם הוי"ה בניקוד קמ"ך
פתח לאבא, הוי"ה צפתח ליש"ס, הוי"ה ציירי לצינה, הוי"ה בניקוד אלהים לתצונה, הוי"ה צרבי"ע לז"א
הוי"ה צחולס ליעקב, הוי"ה ציירי שצא ללאה, וכולם נמשכים מעתיקא אחת לאחת ממטה למעלה,
מעתיקא לאבא ומאבא ליש"ס מי"ס לצינה וכו'.

והוא שהנה נתפשטו מאליהם שלא על ידינו, אורות המקיפים מא"א לז' פרצופי האצילות מלבד הנוק'
רחל, ומקיפים אלו הם ז' הוי"ת בניקודים שונים הנוגעים לז' פרצופים, והם מקיף א' לאבא, מקיף ב'
ליש"ס, מקיף ג' לבינה, מקיף ד' לתבונה, מקיף ה' לז"א, מקיף ו' ליעקב, מקיף ז' ללאה.

וסדר התפשטותם מא"א נעשה באופן הזה: בתחילה נמשך המקיף הז' (הנוגע ללאה) מא"א לאבא,
ואח"כ נמשך המקיף הו' (הנוגע ליעקב) לאבא, והמקיף הז' (הנוגע ללאה) נדחה ליש"ס, וכן הוא הסדר
עד שיצא כי המקיף הא' שהוא הוי"ה בקמ"ך פתח הנוגע לאבא נמשך אליו, והמקיף הב' שהוא הוי"ה
בפתח הנוגע ליש"ס נדחה אליו, עד כי המקיף הז' שהוא הוי"ה בניקוד ציירי שבא הנוגע ללאה נמשך
אליה.

ונראה לזה טבלה ברורה להבנת הענין

	שלב ז'	שלב ו'	שלב ה'	שלב ד'	שלב ג'	שלב ב'	שלב א'	מא"א
לאבא	מקיף א'	מקיף ב'	מקיף ג'	מקיף ד'	מקיף ה'	מקיף ו'	מקיף ז'	
ליש"ס	מקיף ב'	מקיף ג'	מקיף ד'	מקיף ה'	מקיף ו'	מקיף ז'		
לבינה	מקיף ג'	מקיף ד'	מקיף ה'	מקיף ו'	מקיף ז'			
לתבונה	מקיף ד'	מקיף ה'	מקיף ו'	מקיף ז'				
לז"א	מקיף ה'	מקיף ו'	מקיף ז'					
ליעקב	מקיף ו'	מקיף ז'						
ללאה	מקיף ז'							

בהקפות ז' ימי הסוכות נמשכים ז' המקיפים לרחל וכולם מקבלים מקיפים חדשים בסדר שיתבאר:

והנה בז' ימי הסוכות, נמשך בכל יום מקיף א' מז' אורות המקיפים לנוק' רחל, ונמשך כנגדו מקיף חדש
להשלים את מה שנחסר מאורות המקיפים, כדכתב הרב בפרע"ח (דרוש ז' דלולב) וזלה"ק:

מכ"י הרמ"ע - סוד ההקפה לסוכות, הנה כוונת ההקפה יוס א', להמשיך לרחל מקיף לאה. יוס ז', מקיף
יעקב. יוס ג', מקיף ז"א. יוס ד', מקיף תצונה. יוס ה', מקיף הצינה. יוס ו', מקיף יש"ס.

וסדר ההמשכה נעשה ע"ד שנתבאר לעיל והוא, כי נקח לדוגמא **את יום הא' דסוכות**, שבו נמשך אור מקיף הז' מלאה לרחל, ואז מקבלת לאה מקיף הו' דיעקב, ויעקב מקבל מקיף הה' דז"א, וז"א מקבל מקיף הד' דתבונה, ותבונה מקבלת מקיף הג' דבינה, ובינה מקבלת מקיף הב' דיש"ס, ויש"ס מקבל מקיף הא' דאבא, ואבא מקבל מא"א מקיף ז' חדש המיועד ללאה ששנמשך לעת עתה לאבא, ראה בטבלה שהבאנו את סדר ההתפשטות ביום הא'.

וביום הב' דסוכות, נמשך מקיף הו' דיעקב (שנדחה ביום הא' ללאה) מלאה לרחל, ואז מקבלת לאה מקיף הה' דז"א, ויעקב מקבל מקיף הד' דתבונה, וז"א מקבל מקיף הג' דבינה, ותבונה מקבלת מקיף הב' דיש"ס, ובינה מקבלת מקיף הא' דאבא, ויש"ס מקבל מקיף חדש ז' דלאה שנמשך ביום א' לאבא, ואבא מקבל מא"א את מקיף ו' חדש המיועד ליעקב. שנמשך לעת עתה לאבא.

וכ"ז נתבאר בהקדמת הסידור שם כתב וזלה"ק:

ועתה ציוס א' יכוין להמשיך ולהוריד ולדחות כל ז' מקיפים דז' פרטופים מקיף דכל פרטופ להקיף לפרטופ שמתמיו ויתחיל מתחל לעילא מקיף דלאה לרחל, ומקיף דיעקב ללאה ומקיף דז"א ליעקב וכו' עד מקיף דלאה ליש"ס ואז יחזור לכוין להמשיך מעתיקא ז' מקיפים אחרים עליונים לז' הפרטופים הנו' וימשיכם מתחל לעילא.

ציוס א' יכוין להמשיך מעתיקא מקיף דלאה לזבא, וכן צוה הסדר הוא הולך וממשיך בכל יום מקיף אחד מהמקיף המתמונים מלאה לרחל, ומקיף אחד מהמקיף העליונים מעתיקא לזבא ומאבא ליש"ס וכו' עד כלות כל הז' המקיף המתמונים ציוס ז' לרחל, וגם כל פרטופ הגיע המקיף שלו מז' המקיפים העליונים.

ונראה טבלה ברורה להבנת הענין וסדרה לפי הימים:

	מא"א	אבא	יש"ס	בינה	תבונה	ז"א	יעקב	לאה	רחל
יום א'		מקבל מא"א מקיף (חדש) ז' דלאה	מקיף א' דאבא	מקיף ב' דיש"ס	מקיף ג' דבינה	מקיף ד' דתבונה	מקיף ה' דז"א	מקיף ו' דיעקב	מקיף ז' דלאה
יום ב'		מקבל מא"א מקיף (חדש) ו' דיעקב	מקיף ז' דלאה	מקיף א' דאבא	מקיף ב' דיש"ס	מקיף ג' דבינה	מקיף ד' דתבונה	מקיף ה' דז"א	מקיף ו' דיעקב
יום ג'		מקבל מא"א מקיף (חדש) ה' דז"א	מקיף (חדש) ו' דיעקב	מקיף (חדש) ז' דלאה	מקיף א' דאבא	מקיף ב' דיש"ס	מקיף ג' דבינה	מקיף ד' דתבונה	מקיף ה' דז"א
יום ד'		מקבל מא"א מקיף (חדש) ד' דתבונה	מקיף (חדש) ה' דז"א	מקיף (חדש) ו' דיעקב	מקיף (חדש) ז' דלאה	מקיף א' דאבא	מקיף ב' דיש"ס	מקיף ג' דבינה	מקיף ד' דתבונה
יום ה'		מקבל מא"א מקיף (חדש) ג' דבינה	מקיף (חדש) ד' דתבונה	מקיף (חדש) ה' דז"א	מקיף (חדש) ו' דיעקב	מקיף (חדש) ז' דלאה	מקיף א' דאבא	מקיף ב' דיש"ס	מקיף ג' דבינה
יום ו'		מקבל מא"א מקיף (חדש) ב' דיש"ס	מקיף (חדש) ג' דבינה	מקיף (חדש) ד' דתבונה	מקיף (חדש) ה' דז"א	מקיף (חדש) ו' דיעקב	מקיף (חדש) ז' דלאה	מקיף א' דאבא	מקיף ב' דיש"ס
יום ז'		מקבל מא"א מקיף (חדש) א' דאבא	מקיף (חדש) ב' דיש"ס	מקיף (חדש) ג' דבינה	מקיף (חדש) ד' דתבונה	מקיף (חדש) ה' דז"א	מקיף (חדש) ו' דיעקב	מקיף (חדש) ז' דלאה	מקיף א' דאבא

טבלת סיכום לששת ימי הסוכות:

<p>יום ב' דסוכות</p> <p>מא"א מקיף חדש ו' (יעקב) מקיף חדש ז' (דלאה) מקיף א' (דאבא) מקיף ב' (דיש"ס) מקיף ג' (דבינה) מקיף ד' (דתבונה) מקיף ה' (דז"א) מקיף ו' (דיעקב) מקיף ז' (דלאה)</p>	<p>יום א' דסוכות</p> <p>מא"א מקיף חדש ז' (דלאה) מקיף א' (מאבא) מקיף ב' (מיש"ס) מקיף ג' (מבינה) מקיף ד' (דתבונה) מקיף ה' (דז"א) מקיף ו' (דיעקב) מקיף ז' (דלאה)</p>
<p>יום ד' דסוכות</p> <p>מא"א מקיף חדש ד' (דתבונה) מקיף חדש ה' (דתבונה) מקיף חדש ו' (יעקב) מקיף חדש ז' (דלאה) מקיף א' (דאבא) מקיף ב' (דיש"ס) מקיף ג' (דבינה) מקיף ד' (דתבונה) מקיף ה' (דז"א)</p>	<p>יום ג' דסוכות</p> <p>מא"א מקיף חדש ה' (דז"א) מקיף חדש ו' (יעקב) מקיף חדש ז' (דלאה) מקיף א' (דאבא) מקיף ב' (דיש"ס) מקיף ג' (דבינה) מקיף ד' (דתבונה) מקיף ה' (דז"א)</p>
<p>יום ו' דסוכות</p> <p>מא"א מקיף חדש ב' (דיש"ס) מקיף חדש ג' (דבינה) מקיף חדש ד' (דתבונה) מקיף חדש ה' (דתבונה) מקיף חדש ו' (יעקב) מקיף חדש ז' (דלאה) מקיף א' (דאבא) מקיף ב' (דיש"ס) מקיף ג' (דבינה)</p>	<p>יום ה' דסוכות</p> <p>מא"א מקיף חדש ג' (דבינה) מקיף חדש ד' (דתבונה) מקיף חדש ה' (דתבונה) מקיף חדש ו' (יעקב) מקיף חדש ז' (דלאה) מקיף א' (דאבא) מקיף ב' (דיש"ס) מקיף ג' (דבינה)</p>

<p>יום ז' דסוכות</p> <p>מא"א מקיף חדש א' (דאבא) מקיף חדש ב' (דיש"ס) מקיף חדש ג' (דבינה) מקיף חדש ד' (דתבונה) מקיף חדש ה' (דתבונה) מקיף חדש ו' (יעקב) מקיף חדש ז' (דלאה) מקיף א' (דאבא)</p>
--

בז' הקפות דיום הושענא רבא נמשכים ז' אורות מקיפים חדשים עליונים מא"א לכל הפרצופים בסדר שיתבאר:

ומבאר הרב עוד כי בהושע"ר נמשכים ז' אורות המקיפים חדשים עליונים יותר מא"א דרך כל הפרצופים עבור הנוק' רחל, ונמשך כנגדו מקיף חדש להשלים את מה שנחסר מאורות המקיפים, כדכתב הרב בפרע"ח (דרוש ז' דלולב) וזלה"ק:

ובהו"ר ממשיכין לה היקף אצא אחר שהוא צא מכח עתיק כופל השפעתו ומחלק לכולם שפע צאופן זה: הקפה א' מעתיק לאצא, נקודות מקיף לאה, מג"ת דעתיק. ואצא נותן נקודות לאה זו, לי"ש"ס, והיא הוית נקודה זרי שצא זרי שצא.

הקפה ב' ממשיכין מעתיק לאצא, נקודות יעקב, ההויה כולם חולם, ואצא נותן לי"ש"ס, והוא נותן נקודות לאה כנ"ל, שהיתה זו תחלה לצינה.

הקפה ג' נותן עתיק לאצא נקודות ז"א, הויה צד' ריבועיות צלי ניקוד. ואצא נותנה לי"ש"ס, והוא נותן נקודות יעקב לצינה, וצינה נותנת נקודת לאה הנ"ל לתצונה.

הקפה ד' נותן עתיק לאצא נקודות תצונה, הויה בניקוד אלהים, ואצא נותנה לי"ש"ס, והוא נותן נקודות ז"א לצינה, והיא נותנת נקודת יעקב לתצונה, והיא נותנת נקודת לאה לז"א.

הקפה ה' נותן עתיק לאצא נקודת צינה, הויה צי"רי, ואצא לי"ש"ס, והוא נותן נקודת תצונה לצינה, וצינה נותנת נקודת יעקב לז"א, וז"א נותן נקודת לאה ליעקב.

הקפה ו' נותן עתיק לאצא, נקודת יש"ס, כולו הויה צפתת, ואצא נותן לי"ש"ס, ויש"ס נותן נקודת צינה לצינה, וצינה נותנת נקודת תצונה לתצונה, ותצונה נותנת נקודת ז"א לז"א, וז"א נותן, נקודת יעקב ליעקב, ויעקב נותן נקודות לאה ללאה.

הקפה ז' נותן עתיק לאצא נקודת הויה בניקוד קמץ. ס"א שורק (פתח קמץ) (ס"א שורק) והוא מחזיק אותו לעצמו.

ודע, כי כל א' מזו' הויות אלו, צריך להשתתף לה הויה שכולה קמץ, מכח ע"ק שהוא מהכתר עכ"מ.

וכדמבאר מרן בהקדמתו וזלה"ק:

ואח"כ בז' הקפות דיום הז', יחזור להמשיך המקיפים העליונים לרחל על סדר הנז"ל ולהמשיך מעתיקא ז' מקיפים יותר עליונים לז' פר' על סדר הנז"ל.

וסדר הכוונה יעשה ממש ע"ד מה שנתבאר בששת ימי חג הסוכות, רק שבמקום שנעשה כך בכל יום יעשה עתה בכל הקפה מז' ההקפות דהושענא רבא.

ונמצא כי ביום הושענא רבא בהקפה הא', יש לסיים תחילה את המשכת המקיף הז' (עיין בטבלה), ואח"כ לכיין מחדש את סדר היום הא' בהקפה הא' שהם מקיפים עליונים יותר משבעת המקיפים דסוכות.

ולהבהרת הדברים נערוך לזה טבלה ברורה:

רחל	לאה	יעקב	ז"א	תבונה	בינה	יש"ס	אבא	מא"א	
מקיף ז' דלאה	מקיף ו' דיעקב	מקיף ה' דז"א	מקיף ד' דתבונה	מקיף ג' דבינה	מקיף ב' דיש"ס	מקיף א' דאבא	מקבל מא"א מקיף (חדש) ז' דלאה		הקפה א'
מקיף ו' דיעקב	מקיף ה' דז"א	מקיף ד' דתבונה	מקיף ג' דבינה	מקיף ב' דיש"ס	מקיף א' דאבא	מקיף (חדש) ז' דלאה	מקבל מא"א מקיף (חדש) ו' דיעקב		הקפה ב'
מקיף ה' דז"א	מקיף ד' דתבונה	מקיף ג' דבינה	מקיף ב' דיש"ס	מקיף א' דאבא	מקיף (חדש) ז' דלאה	מקיף (חדש) ו' דיעקב	מקבל מא"א מקיף (חדש) ה' דז"א		הקפה ג'
מקיף ד' דתבונה	מקיף ג' דבינה	מקיף ב' דיש"ס	מקיף א' דאבא	מקיף (חדש) ז' דלאה	מקיף (חדש) ו' דיעקב	מקיף (חדש) ה' דז"א	מקבל מא"א מקיף (חדש) ד' דתבונה		הקפה ד'
מקיף ג' דבינה	מקיף ב' דיש"ס	מקיף א' דאבא	מקיף (חדש) ז' דלאה	מקיף (חדש) ו' דיעקב	מקיף (חדש) ה' דז"א	מקיף (חדש) ד' דתבונה	מקבל מא"א מקיף (חדש) ג' דבינה		הקפה ה'
מקיף ב' דיש"ס	מקיף א' דאבא	מקיף (חדש) ז' דלאה	מקיף (חדש) ו' דיעקב	מקיף (חדש) ה' דז"א	מקיף (חדש) ד' דתבונה	מקיף (חדש) ג' דבינה	מקבל מא"א מקיף (חדש) ב' דיש"ס		הקפה ו'
מקיף א' דאבא	מקיף (חדש) ז' דלאה	מקיף (חדש) ו' דיעקב	מקיף (חדש) ה' דז"א	מקיף (חדש) ד' דתבונה	מקיף (חדש) ג' דבינה	מקיף (חדש) ב' דיש"ס	מקבל מא"א מקיף (חדש) א' דאבא		הקפה ז'

סדר כוונה ג' דהקפות והיא המשכת הנרנה"י אוה"מ דל"ם דבחי' המעשה וענינה:
ועתה נבוא לבאר בע"ה את הכוונה הג' של ההקפות, וענינה המשכת אורות המקיפים דל"ם דצל"ם דבחי' המקיף הנמשך ע"י 'מעשה ההקפה' וענינה.

כונה זו ענינה פרטות כוונת 'מעשה' מסדר אד"ם:

כתב מרן בסידורו המאיר (דף ט"ז ע"ב) להמשיך את בחי' אוה"מ דחסדים דדעת דז"א ודיומא דכולהו, לפר' ו"ק שבהם ומהם לנוק'.

והנה עפ"י מ"ש שמקיפי אד"ם, נחלקים לג' בחי': והם **בחי' הדיבור מאמא** שהם מקיפי ו"ק (ובהו"ר דג"ר) דג"ר דדעת העליון דאו"א ודישסו"ת. **בחי' מעשה מז"א**, והם המקיפים דבחי' ו"ק (ובהו"ר דג"ר) דג"ר דדעת התחתון דאו"א וישסו"ת, **ובחי' אדם המקיף**, שהם המקיפים דו"ק (ובהו"ר דג"ר) דגופא דז"א לנוק'.

נמצא שמה שכתב מרן להמשיך את אורות המקיפים דל"ם דבחי' החסדים **דדעת דז"א ודיומא דכולהו** כוונת קודשו על המקיפים הנמשכים ע"י 'מעשה ההקפה' הבאים מו"ק (ובהו"ר דג"ר) דג"ר דדעת התחתון דאו"א ודישסו"ת, שעתה מכוונים שוב להמשיכם עם הנרנה"י שבהם.

אמנם יש להבין מדוע כתב לכוונם שוב עתה, אחר שכבר סידר את כוונתם לעיל בסדר אדם דבור ומעשה. ועוד יש להבין מדוע דווקא סידר אותם ולא את מקיפי 'דבור' ו'אדם'.

עיקר מקיפי ההושענות הם בחי' ה'מעשה' והשאר הגם שהם מקיפים אינם נק' מקיפים בענין דילן כמו מקיפי ה'מעשה' והטעם:

והנה יתבאר הענין עפ"י מ"ש הרב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות שע"י הנענועים וההקפות באים אוה"פ ואוה"מ דבחי' החסדים מז"א לנוק'. והנה ביארנו לעיל כי מ"ש שנמשכים החסדים מז"א לנוק', הכוונה למוחין דפנים הנמשכים מדעת התחתון דאו"א וישסו"ת, לדעת התחתון דזו"ן ויעקו"ר, ונמצא כי המוחין דאוה"פ שנמשכו בנענועים, הם המוחין דו"ק ודג"ר דו"ק דדעת התחתון דאו"א ודישסו"ת, והמוחין המקיפים שלהם הם המוחין דו"ק ודג"ר דג"ר דדעת התחתון דאו"א ודישסו"ת הבאים ע"י בחי' 'מעשה ההקפה'.

ונמצא כי המוחין המקיפים דו"ק ודג"ר דג"ר דדעת העליון דאו"א ודישסו"ת הנמשכים ע"י דיבור ההקפה, והמוחין המקיפים הנמשכים ע"י אדם המקיף אינם המקיפים של בחי' אוה"פ שנמשך ע"י הנענועים.

ולציון ענין זה שמקיפים אלו הם המקיפים הבאים בהושענות והם המקיפים של אוה"פ שבא ע"י הנענועים, הביא מרן שוב כוונת המקיפים הנמשכים ע"י מעשה ההקפה בנרנה"י והמשכה שלימה להדגיש ולבאר לן ענין זה.

ועיין בספר הנפלא 'רזי לולב' (פרק כ"א) לידידי הרה"ג מוהר"ש שרייבר שיחי' שהרחיב בזה.

מקיפי ה'מעשה' נמשכים לפי סדר המוחין הנמשכים באותו היום כאמור:

והנה בחי' המוחין הנז' נמשכים כסדר שכתב מרן בכל יום, והוא כי ביום הא' ימשכו בחי' המוחין המקיפים דכתב"ד דחכמה דחג"ת דחג"ת ודחג"ת דנה"י, דחסדים דדעת דז"א ודיומא דכולהו, שהם בחי' ו"ק דג"ר (ובהו"ר דג"ר דג"ר) דדעת התחתון דאו"א ודישסו"ת לזו"ן ומשם ליעקו"ר, מה שמרן כתב בקצרה שנמשכים מדעת דז"א לו"ק ומשם לנוק', וצייר נרנח"י שלם.

סדר כוונה ד' דהקפות והיא המשכת אוה"מ מכל פר' האצילות לרחל וענינה:

ועתה נבוא לבאר בע"ה את הכוונה הד' של ההקפות, וענינה המשכת אורות המקיפים מכל פרצופי האצילות, לנוק' רחל, ומקור כוונה זו מע"ח שער הכללים (פ"א), ושער ההקדמות (דף ל"ט).

סדר המשכת המקיפים בז' ימי הסוכות:

וסדר המשכת המקיפים נעשה באופן זה:

הנה כל א' מפרצופי האצילות נחלק לג"ר שבו אורות ה'נח"י, ולו"ק שבו אורות ה'נ"ר, ואורות המקיפים נמשכים מדרגה אחר מדרגה מפרצוף לפרצוף עד הנוק', באופן זה:

ביום א' דסוכות: מכוונים להמשיך את אוה"מ מג"ר דא"א שהוא נח"י דיחידה לז"ת שבו.

ביום ב' דסוכות: מכוונים להמשיך את אוה"מ דנח"י דיחידה הנמצא בו"ק דא"א, עם אורות הנ"ר דיחידה ששם, לג"ר דאו"א.

ביום ג' דסוכות: מכוונים להמשיך את אוה"מ דנרנח"י דיחידה, עם נח"י דחיה ששם, לז"ת דאו"א.

יום ד' דסוכות: מכוונים להמשיך או"מ דנרנח"י דיחידה, עם נח"י דחיה, ונ"ר דחיה, מז"ת דאו"א לג"ר דיסו"ת.

ביום ה' דסוכות: מכוונים להמשיך או"מ מנרנח"י דיחידה, ונרנח"י דחיה, ועמהם נח"י דנשמה מג"ר דיסו"ת לז"ת דיסו"ת.

ביום ו' דסוכות: מכוונים להמשיך או"מ מנרנח"י דיחידה, ונרנח"י דחיה, ונח"י דנשמה, וכן נ"ר דנשמה מז"ת דיסו"ת לז"א דכללות האצילות.

ביום ז' דסוכות: מכוונים להמשיך או"מ מנרנח"י דיחידה, ונרנח"י דחיה, ונרנח"י דנשמה, ועמהם נרנח"י דרוח, לנוק' דכללות האצילות, שזה היה תכלית כל כוונת הימים האלו להמשיך לנוק' מקיפים אלו.

ביום הושענא רבא אחר הקפה א' יכוין שוב המשכה זו בז' ההקפות:

וביום הושענא רבא שכבר נתבאר לעיל שכל אורות המקיפים נמשכים שוב מבחי' השורש שהוא הג"ר, נמשכים גם ז' מקיפים אלו מחדש על אותו הסדר שנמשכו בשבעת ימי הסוכות, רק שהם מקיפים עליונים יותר הנמשכים לנוק' רחל.

ולכן בהקפה א' דהושענא רבא יכוין תחילה להשלים את המשכת המקיפים דיום ז' דסוכות, ואחריהם יכוין שוב להמשיך את המקיפים העליונים יותר ושם יכוין את המשכתם כסדר שנתכוין ביום א' דסוכות, וכן בהקפה ב' כסדר שנתכוין ביום ב' דסוכות עד השלמתם בהקפה הז'.

להבהרת סדר הענינים נביא את דוגמת הסידור:

ולמען בהירות הענינים על סדר נכון נביא עתה את כוונת ההקפות דיום ז' דסוכות שהוא גם הקפה א' דהושע"ר.

בהקפה א' דהושענא רבא יכוין קודם את כוונת הקפה
ז' דסוכות ואח"כ יכוין את כוונה א' דהושע"ר

כוונת ההושענות ליום ז' דסוכות

ע"י הדיבור:

יכוין להמשיך מקיפים דכחכ"ד לכללות דכללות דה"ח דחג"ט ונה"י
דחג"ט ונה"י דחסדים דו"ק דדעת דאימא עם ג' יודין ואלף דס"ג גי' אל ל לנוק'.

כוונת המקיף הא'
דבחי דבור בהמשכת
אזה"מ דבחי המוחין
דכחב"ד דמלכיות
דחג"ט ונה"י דחג"ט
וחג"ט ונה"י דנה"י
דו"ק דג"ר דדעת
העליון

ע"י דיבור מאימא יוד הי ואו הי גי' אל

ע"י המעשה:

יכוין להמשיך מקיפים דכחכ"ד לכללות דכללות דה"ח דחג"ט ונה"י דחג"ט ונה"י
דדעת דו"א ודיומא דכולהו עם ג' יה"ו דב"ן שצפשוטס גי' ס"ג, שהג' יודין ואלף שבו
גי' אל לנוק'.

כוונת המקיף הא'
דבחי מעשה
בהמשכת אזה"מ
דבחי המוחין
דכחב"ד דמלכיות
דחג"ט ונה"י דחג"ט
וחג"ט ונה"י דנה"י

גי' ס"ג	יוד הה וו	יוד הה וו	יוד הה וו	ע"י המעשה מדעת דז"א
לה' תתאה	יוד ההוההה	יוד ההוההה	יוד ההוההה	דו"ק דג"ר דדעת התחתון

יוד הי ואו הי גי' אל

א אד אדנ אדני ימשיך לה הכתר שהוא ריבוע אלניי דמס' ג' יה"ו דההי"ן.

וע"י האדם:

יכוין להמשיך מקיפים דכחכ"ד לכללות דכללות דה"ח דחג"ט ונה"י דחג"ט ונה"י
דחסדים דו"ק דגופא דז"א, עם המוחין דשם מ"ה, שהג' אלפין שבו הם ג' אהי"ה,
הראשונים צאלפין והאחרונים צההין שצפשוטס גי' ס"ג, שהג' יודין ואלף שבו גי' אל
לנוק'.

כוונת המקיף הא'
דבחי אדם
בהמשכת אזה"מ
דבחי המוחין
דכחב"ד דמלכיות
דחג"ט ונה"י דחג"ט
וחג"ט ונה"י דנה"י
דו"ק דגופא דז"א

ע"י האדם מגופא דז"א יוד הא ואו הא
אלף הא יוד הה אלף הא יוד הה אלף הא יוד הה

יוד הי ואו הי גי' אל

כוונת המקיפים
 הג'
 בהמשכת ל"ם
 מקיפים
 לבח" מעשה
 דאזה"מ אד"ם
 דכחב"ד
 דמלכות
 דחג"ת ונה"י
 דחג"ת
 ודחג"ת ונה"י
 דנה"י

יכוין להמשיך אור המקיף לג' קוי חס"ן בג"ה דת"י דל"ם דללמי המוחין דכחב"ד
 דמלכות דכללות דפר' חג"ת ונה"י דחג"ת, וחג"ת ונה"י דנה"י, דחסדים דמ"ה
 ודב"ן דדעת דז"א ודפר' יומא דכולהו שבגרון העליון, עם מקיפים דנח"י דנפש,
 דנרנח"י דרוח ונפש, דנשמה וסיה מלוכזשים בהם,

אָהִיָּה אָהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה

מקיפים לג' קוי חס"ן בג"ה דת"י דכחב"ד דמלכות, דכללות דפר' חג"ת ונה"י דחג"ת,
 וחג"ת ונה"י דנה"י, דחסדים דמ"ה ודב"ן דז' פר' חג"ת ונה"י דצינה דחכמה דז"א:
 ומשם ימשיך הארתם מקיפים לג' קוי חס"ן בג"ה דת"י דכחב"ד דמלכות דכללות דפר'
 חג"ת ונה"י דחג"ת, וחג"ת ונה"י דנה"י, דחסדים דמ"ה ודב"ן דז' פר' חג"ת ונה"י
 דצינה דחכמה דיעקב ורחל:

להמשיך אור מקיף מז"ת דאצילות שהוא הז"א דכללות דאצילות, נרנח"י דרוח, עם
 נרנח"י דנשמה, ונרנח"י דסיה, ונרנח"י דסידה, למלכות נוק' דז"א דאצילות.

אָהִיָּה
 יְהוָה

כוונת המקיפים הד'
 בהמשכת
 או"מ מז"ת דאצילות
 עם כל בחינות אוה"מ
 דפרצופים העליונים
 לנוק' דאצילות

אָהִיָּה	אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה	אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה	אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה

יכוין כי ששה מגיניס דששה הקפות הראשונות העולים גי' תקנ"ח שנמשכו למלכות מהם נעשה זה מגן השביעי שגם הוא עולה תקנ"ח צאופן זה:

אלף למד	אלף למד
אלף למד	אלף למד
גי' תקנ"ח עם ג' כוללים	גי' תקנ"ח עם ג' כוללים

כוונת הקפה א' הושענא רבא

ע"י הדיבור:

יכוין להמשיך מקיפיים דכחב"ד לחכמה דחג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י, דחסדים דג"ר דדעת דאימא עם ג' יודין ואלף דס"ג גי' אל לל לנוק'.

ע"י דיבור מאימא יוד הי ואו הי גי' אל

ע"י המעשה:

יכוין להמשיך מקיפיים דכחב"ד לחכמה דחג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י דג"ר דדעת דז"א ודיומא דכולהו עם ג' יה"ו דעס"מ שצפוטס גי' ס"ג, שהג' יודין ואלף שבו גי' אל לנוק'.

גי' ס"ג	יוד הא ואו	יוד הי ואו	יוד הי ויו	ע"י המעשה מודעת דז"א
---------	------------	------------	------------	----------------------

לה' תתאה	יוד ההוההה	יוד ההוההה	יוד ההוההה
----------	------------	------------	------------

יוד הי ואו הי גי' אל

וע"י האדם:

יכוין להמשיך מקיפיים דכחב"ד לחכמה דחג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י, דחסדים דג"ר דגופא דז"א, עם המוחין דשם מ"ה, שהג' אלפין שבו הם ג' אהי"ה דיודין שכשהם פשוטים גי' ס"ג, שהג' יודין ואלף שבו גי' אל לנוק'.

ע"י האדם מגופא דז"א יוד הא ואו הא

אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי

יוד הי ואו הי גי' אל

כוונת המקיף הא'
 דבחי' דבור בהמשכת אוה"מ דבחי' המוחין דכחב"ד דחכמה דחג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י דג"ר דג"ר דדעת העליון

כוונת המקיף הא'
 דבחי' מלעשה בהמשכת אוה"מ דבחי' המוחין דכחב"ד דחכמה דחג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י דג"ר דג"ר דדעת התחתון

כוונת המקיף הא'
 דבחי' אדם דבחי' המוחין דכחב"ד דחכמה דחג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י דג"ר דגופא דז"א

ויכוין שג' א"ל שהמשכנו צאדם דיצור
ומעשה גי' מזגן להמשיכס לי"ס דנוק'.

ג' כלי צינה דנוק' אלף הה יוד הה אהיה א אה אהי אהיה	ג' כלי דעת דנוק' יוד הה וו הה יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא	ג' כלי חכמה דנוק' יוד הא וו הה יוד, יוד הא, יוד הא וו הה י יה יהו יהוה
ג' כלי גבורה דנוק' יהוה אלהים אכדטם	ג' כלי מ"מ דנוק' אלף למד הי יוד מס צבאות השתפא	ג' כלי מסד דנוק' אלף למד אלף אלף למד אל
ג' כלי הוד דנוק' אלהים א, אל, אלה, אלהי, אלהים במוכן	ג' כלי יסוד דנוק' שין דלת יוד שדי ש שד שדי	ג' כלי נטח דנוק' אל א אל בם
	ג' כלי מלכות דנוק' אלף דלת נון יוד אדני א אד אדנ אדני	

וכיון שמעתיקא נמשך מקיף לאבא הוא הנה כופל
השפעותיו ומשפיע לכולם עוד ז' מקיפים אחרים עליונים:

לאבא	ומעתיקא ימשיך מקיף [חדש] דללה שהוא הוי"ה צניקוד צירי שצא	יהוה	כוונת המקיפים הב' בהמשכת מקיפים חדשים
ליש"ס	ומאצא מקיף דאצא שהוא הוי"ה צניקוד קמץ פתח	יהוה	מקיף א' מלאה לרחל
לבינה	ומיש"ס מקיף דיש"ס שהוא הוי"ה צניקוד פתח	יהוה	והמשכת מקיף א' חדש
לתבונה	ומצינה מקיף דצינה שהוא הוי"ה צניקוד צירי	יהוה	מא"א לאבא עבוד לאה שהוא הוי"ה בצירי שבא.
לז"א	ומתצונה מקיף דתצונה שהוא הוי"ה צניקוד אלהים	יהוה	
ליעקב	ומז"א מקיף דז"א שהוא הוי"ה צניקוד רביע	יהוה	
ללאה	ומיעקב מקיף דיעקב שהוא הוי"ה צניקוד חולם	יהוה	
לרחל	להמשיך מלאה מקיף דללה שהוא הוי"ה צניקוד צירי שצא	יהוה	

יכוין להמשיך אור המקיף לג' קווי חס"ן בג"ה דת"י לל"ם ללמני המומין לכחב"ד
 לחכמות דפר' חג"ת לחג"ת וחג"ת דנה"י, לחסדים דמ"ה ודצ"ן דג"ר דדעת דז"א
 דפר' יומא דכולהו שבגרון העליון, עם מקיפין דנח"י דחיות דרנ"ת, דרוחות דרוח
 ונפש, דנשמה וחיה מלוצשים בהם,

כוונת המקיפים
 הג'
 בהמשכת נרנח"י
 מקיפים
 דבח"י 'מעשה'
 דאוה"מ אד"ם
 והם המוחין
 דכחב"ד דחכמה
 דחג"ת דחג"ת
 ודחג"ת דנה"י
 דג"ר דג"ר דדעת
 התחתון
 מאו"א וישסו"ת
 לזו"ן ויעקו"ר
 שכנגדם

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אוהויהו אוהויהו	אוהויהו אוהויהו	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יהוהויהו יהוהויהו	יהוהויהו יהוהויהו	יְהוָה יְהוָה

מקיפים לג' קווי חס"ן בג"ה דת"י, לכחב"ד לחכמות דפר' חג"ת לחג"ת
 וחג"ת דנה"י, לחסדים דמ"ה ודצ"ן דז' פר' חג"ת ונה"י דצינה וחכמה דז"א:
 ומשם ימשיך הארתם מקיפים לג' קווי חס"ן בג"ה דת"י לכחב"ד לחכמות דפר' חג"ת
 לחג"ת וחג"ת דנה"י, לחסדים דמ"ה ודצ"ן דז' פר' חג"ת ונה"י דצינה וחכמה דיעקב
 ורחל.

ויכוין להמשיך אור מקיף מג"ר
 דכתר נח"י דיחידה לז"ת דכתר:

כוונת המקיפים הדי'
 בהמשכת
 או"מ מג"ר דכתר
 נח"י דיחידה
 לז"ת שבכתר

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה

כחלק מסדר המשכת
 מקיפים חדשים נוספים
 מלבד אלו דששת ימי
 הסוכות שיגיעו בסוף
 לנוק' דאצילות

סדר הושענא רבא:

ענין הושענא רבא, הנה עתה אנו באמצע הימים הקדושים של חג הסוכות שהם בבחי' וימינו דחבנקי, בהמשכת המוחין דפנים והחסדים וכו' הנמשכים ע"י מצות הסוכה והד' מינים, ועתה יום 'הושענא רבא' הוא יום מיוחד שבו נעשים כמה מיני המשכות, וכן מתעורר שוב ענין הדין של האדם כמו שנבאר בע"ה.

בליל הושענא רבא מתחילת הלילה ועד הצות נעשה חותם מאימא למלכות דנוק':

והנה בליל הושענא רבא מתחילת הלילה ועד הצות מלמדנו הרב שנעשה חותם מאמא במלכות דנוק', והוא המשך למה שנעשה בר"ה ויוהכ"פ כדכתב בשעה"כ דרוש ו' דסוכות (דף ק"ו ע"ג) וזלה"ק: דרוש ליל הו"ר ובו נתבאר ענין הלילה הזה. הנה דרוש תפלת הנעילה דיוה"כ נתבאר באורך דרוש החותם מה עניינו. והענין בקיצור הוא כי ציוה"כ ע"י ה' תפלות לוקחת רחל ה"ג מאימא שלא ע"י ז"א וכדי שלא יתאחזו החיצונים בגבו' האלו אשר ציטוד הנקבה לכן נחתם זה חותם א' ציטוד שבה לשמור את הגבורות ההם.

והנה החותם ההוא הוא החותם העיקרי הפנימי הנעשה מן הנה"י דאימא מג' שמות אהי"ה דיודי"ן ודהה"ן ודלפני"ן אשר בהם והם בגי' חותם כי החיצוניים אינם נאחזים צאימא ולכן אז נידון העולם כולו ונחתם או לחיים או למות ואז הוא עיקר הדין.

והנה בליל הו"ר נעשה החותם הב' החיצון צטוד חותם בתוך חותם כנ"ל, וניתן צספירת המלכות שבה שהיא העטרה של היסוד שבה. ואמנם חותם זה גרוע מן הא', כי זה נעשה מן ג' המילויים לצד אשר בג' שמות אהי"ה הנז' שהם מילוי של היודין ק"ס ושל האלפין קכ"ב ושל הההין ק"ל אבל אותיות הפשוטות עצמם של אהי"ה אינם שם והם השרשים והעיקרים ולכן הוא גרוע מחותם הא'. והנה ק"ס וקכ"ב וק"ל הם בגי' שצ"ב ועס ג' כוללים שלהם הם שצ"ה כמנין של משנה לרמוז כי הנה חותם זו הוא משנה של הא' ושני לו כערך המשנה עם המלך כי העיקר הוא חותם היסוד, אבל זה שבמלכות גרוע ממנו והוא משנה שלו.

והוא כי בעת הזה שמר"ה ועד ש"ע בו אנו בונים ומתקנים ומשפיעים לכל השנה כנודע, הנה בר"ה בעת הנסירה נמשכו הגבורות מאימא לנוק' כנודע, וביוהכ"פ בתפילת הנעילה נמשך כללות הה"ג ביסוד הנוק' ואז נמשך מנה"י דאימא חותם והוא ג' שמות אהי"ה במילויי קס"א קמ"ג קנ"א גי' חותם ליסוד דנוק' לשמור את הגבורות מאחזית החיצונים, ועתה בליל הושענא רבא נעשה חותם ב' מאימא והוא ג' מילויי קס"א קמ"ג קנ"א בלבד העולים בגי' 'משנה' לשמור את הה"ג שימשכו למלכות דנוק' ביום הו"ר בעת חביטת הערבות כמו שנבאר בע"ה, וחותם זה דמלכות הוא משנה לחותם העיקרי שנמשך ביוהכ"פ.

לטעם האמור יש לקרוא משנה תורה ולכוין לעשות החותם הנז':

והנה נודע כי מעשינו למטה מעוררים את הענין למעלה, ולזה מלמדנו הרב דיש לקרוא בעת ההוא שמתחילת הלילה ועד הצות ספר דברים הנק' 'משנה תורה' ולכוין ע"י קריאה זו לעשות החותם מאימא למלכות דנוק' ע"י ג' מילויי שמות אהי"ה הנז'. כדכתב בהמשך הדרוש וזלה"ק:

ולכן נוהגים לעסוק בתורה בחצות לילה הא' עד זמן זריחת הלבנה וקוראים ספר אלה הדברים הנק' משנה תורה וכוין בקריאתו זאת לעשות חותם המלכות שבה שהוא בגי' משנה ע"י קריאה זו.

וכתב עוד בשעה"כ קודם דרושי חג הסוכות (דף ק"ג ע"ד) וזלה"ק:

מנהג ליל הו"ר והנה לקמן בע"ה נבאר ענין החותם הנעשה בליל זו ולכן צריך להיות נעור כל הלילה הזה יען כי זו נדונים כל הנצראים כנז"ל וזה הסדר שמתע'. הנה בחצי הלילה הא' תקרא ספר ואלה הדברים

כולו ע"ס פרשת ואלת הצרכה וזה הספר נקרא משנה תורה כנודע ואם תשלים קריאתו קודם שיהיה חזי הלילה תעסוק צמורה וצמתי קבלה אם תרצה ולא לדבר אחר.

הרי כי בתחילת הלילה ועד חצות צריך בתחילה לומר משנה תורה לעשות החותם כאמור, ואח"כ עד חצות להמשיך בלימודים אחרים ובעיקר בסודות התורה הק' ולא לעסוק בדברים אחרים, שכ"ז מסייע לענין החותם כאמור.

כוונת קריאת משנה תורה:

ובעת שקורא משנה תורה יכוין האדם להמשיך חותם מאימא והם ג' מילויי אהי"ה דיודין ודאלפין ודההין גי' משנה למלכות דנוק'.

ונראה סדר הכוונה כפי שסידרנו בסידורינו

ליל הושענא רבא

יקרא ספר דברים כולו ובקהילות רבות נוהגים לקרותו בציבור בס"ת (עפ"י מנהגי הרה"ק מוהרמ"מ מרימנוב זיע"א) ויכוין לעשות חותם ה"ג מאמא במלכות דנוק' (ע"ד שנעשה ביסוד בתפילת הנעילה), ויכוין למילויי ג' שמות אהיה דיודין ודאלפין ודההין העולים בגי' משנה, לרמז על חותם זה שאינו כחותם העיקרי שביסוד אלא משנה לו.

אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא אלף הה יוד הה גי' משנה

בליל הושענא רבא נדונים התחתונים שוב ונחתמים וענינו:

עוד מלמדנו הרב, כי בליל הושענא רבא מאחר וניתן החותם מאימא למלכות דנוק', מתעורר שוב הדין של בני האדם ונחתמים פעם ב' כדכתב בשעה"כ דרוש ו' דסוכות (דף ק"ו ע"ג) וזלה"ק: והנה כמו שזענת עשיית החותם היסוד שזה נידון העולם שנעילת יוה"כ ונחתמים לחיים או למות לטעם הנו' שס כך עתה שנעשה החותם השני של מלכות שזה נידון העולם ונחתם פעם ב'.

והוא כי בעת הזה שמר"ה ועד ש"ע שבו בונים ומתקנים ומשפיעים לכל השנה כנודע, בכל עת שמתעוררים הגבורות נידון העולם. ובתחילה היה הדבר בר"ה שנמשכו הגבורות בעת הנסירה לנוק' אז נעשה הדין העיקרי שהעולם נדון בו ונכתבים לחיים, ובתפילת הנעילה דיוה"כ"פ נעשה חותם מאימא ביסוד דנוק' לשומרם מאחיזת החיצונים, אז נדון העולם שוב ונחתמים לחיים, ועתה בליל הושענא רבא נעשה חותם ב' מאימא במלכות דנוק' לשומרה מהחיצונים בסוד חותם בתוך חותם, ואז נדון העולם שוב ונחתמים פעם ב'.

החתימה הב' נעשה בליל הושענא רבא מתחילת הלילה ועד חצות, וענינה נתינת הפתקין לשליחים:

וענין החתימה הב' הוא, שהפתקים שנכתבו בר"ה ונחתמו בתפילת הנעילה דיוה"כ"פ בכי"ד של מעלה לכל אדם, המתנינו בפעולתם שישוב האדם בתשובה עד עתה בכדי שעי"כ ישנו את דינו לטוב ממה שנכתב ונחתם, ועתה ניתנים הפתקין לשליחים לבצע את פעולתם, כדכתב בהמשך הדרוש וזלה"ק:

ואמנם אמיתות הענין הוא זה כי הנה עיקר הדין ונגמר צמחות הא' של ליל הו"ה, ואז צעת חזות לילה נגמר החותם להחתם צמלכות שזה ונגמר הדין, וכו'.

ואמנם עיקר הדין שנידון העולם עתה הוא להמסר הפתקין שנחתמו זנעילת יוה"כ אותם שלא חזרו בתשובה כל הימים שזינתיים שמן יוה"כ עד יום הושענא רבא ונמסרין ציד השלוחים לפעול הדין והמשפט למי שנחייב.

הגם שנמסרו הפתקין לשליחים אין להם רשות לפעול פעולתם עד שמחת תורה שזמא ישוב בתשובה ביום הושענא רבא:

אמנם הגם שנמסרו הפתקים ביד השליחים לפעול פעולתם מחצות ליל הושענא רבא, מ"מ אין לשליחים רשות לפעול פעולתם עד יום שמחת תורה, בכדי לתת לאדם הזדמנות ביום הושענא רבא לשוב בתשובה שלימה שאז ישובו בבי"ד של מעלה ויקחו מיד השליחים את הפתקים וישנו בהם לטובה, כדכתב בהמשך הדרוש וזלה"ק:

אבל אעפ"י שנמסרו הפתקין צידם לא ניתן להם רשות לפעול המשפט והעונש הכתוב באתם הפתקין עד יום ח' עזרת, כדי לתת עוד זמן אל החוטאים שישובו בתשובה ציום ההוא של הו"ר, יום אחרון של הלולב והסוכה, ואם ישונו יחזרו לקחת הפתקים מידם ואם לאו אין עוד תקנה בתשובה מאז ואילך.

אע"פ שכתוב בזה"ק שפתקין היוצאים מבי מלכא א"א להחזירם זה רק אם לא שב בתשובה:

ומלמדנו הרב בהמשך הדרוש, שהגם שפתקין היוצאים מבית המלך שוב אי אפשר להחזירם, זה רק אם לא שב האדם בתשובה, אמנם אם שב בתשובה ביום הושענא רבא בודאי שישונו לקחת את הפתקין מידי השלוחים וישנו אותם לטובה כדכתב שם וזלה"ק:

ואף עפ"י שאמרו בספר הזהר כי כיון דנפקי פתקין מצי מלכא תו לא הדרי דיצר בהווא, כי צלי ספק שמי שלא נתעורר לשוב בתשובה מעת נעילת יוה"כ עד יום הו"ר לא ישוב ציום ההוא, וכיון שלא ישוב צו ציום תו לא הדרי, אבל ודאי שאם יזמן מי שישוב ודאי שיקרעו גזר דינו ויחזרו לקחת פתקא שלו מיד השלוחים. וראה לזה מ"ש צס' הראקאנטי כי נעשה הדבר הזה באדם א' שנסתכל באור הלצנה ולא מנא כל על ראשו וחזר צלילה והתפלל וצכה ושב בתשובה וחזר וראה כל על ראשו וחזר הצלם למקומו.

לטעם שגדונים ישתדל האדם להיות נעור כל הלילה ולעסוק בתורה בסדר שסידר הרב:

ולטעם האמור שנידון האדם בחצי הא' של הלילה, ואח"כ יוכל האדם לשנות גז"ד לטובה, יראה האדם להיות נעור כלילה הזה ולעסוק בתורה ובתפילות שירות ותשבחות, כדכתב הרב בשעה"כ ריש דרושי חג הסוכות (דף ק"ג ע"ד) וזלה"ק:

מנהג ליל הו"ר והנה לקמן צע"ה נבאר ענין החותם הנעשה צליל זו ולכן צריך להיות נעור כל הלילה הזה יען כי צו גדונים כל הנבראים כנז"ל וזה הסדר שמתעשה. הנה צחצי הלילה הא' תקרא ספר ואלה הדברים כולו ע"ס פרשת וזאת הצרכה וזה הספר נקרא משנה תורה כנודע ואם תשלים קריאתו קודם שיהיה חצי הלילה תעסוק בתורה וצמחרי קצלה אם תרצה ולא צדצר אחר ועיקר הדין הוא נידון צחצי הא' של הלילה כמ"ש לקמן צ"ה ולכן אחר חצות לילה הוא שיוצאים לראות כל שלהם צלצני כי כבר נגמר הדין והו טעם אותם שנוהגים לומר סליחו' צליל הו"ר אחר חצות קרוב לאשמורת הצוקר. האמנם אסור לומר ויעבור וי"ג מדות או סליחות אשר הם כיוצא בזה אלא יאמר רחמנא אדכר לן קיימיה כו' אלהינו שבשמים כו' דעני לעניי כו' ה' הוא האלהים כו' ה' מלך כו' עשה למען שמך וכיוצא באלו יכול לומר. גם ציום הו"ר צתפלת שחרית יאמר ע"ד הנו' חוץ מן י"ג מידות של יעבור וכיוצא בזה כו' :

וכן לטעם האמור יזהר האדם מאוד במעשיו ובדבוריו ובכוונת תפילתו ביום הושענא רבא:
וכן לטעם האמור יזהר האדם מאוד מאוד בכל דיבוריו ומעשיו וכוונת תפילתו ביום הושענא רבא, כי
ניתן לו הזדמנות מן השמים להתעורר בתשובה ולהיטיב גזר דינו לשנותו לטוב, כדכתב בהמשך הדרוש
עוד וזלה"ק:

גם צריך ליזהר לכוין האדם דעתו צמאד צמאד וצכל מעשיו ציום ההוא כיון שעדיין יש לו
תקנה אז כי אח"כ אין לו עוד תקנה כנ"ל.

וכתב עוד בריש דרוש ח' דסוכות וזלה"ק:

דרוש יום הו"ר וכו'. כבר נתבאר למעלה בענין הלילה קצת מענין היום איך עדיין הדין תלוי כל יום הו"ר
עד ח' עזרת, ולכן יזהר האדם ציום זה להשלים מעשיו ולשוב צתשובה וכו'.

ענין הביטת הערבה כוונותיה ומנהגיה:**מבוא קצר לענין הביטת הערבות עפ"י הפשט:**

מלבד הערבה שבלולב, נוטלים בהושענא רבא ערבה מיוחדת, הנקראת "הושענא" (סוכה מד, א; שו"ע סימן תרס"ד סעיף ב').

והטעם כי הוא זכר לערבה שבמקדש, שכן היו עושים כשבית המקדש היה קיים, כמובא במשנה סוכה (פרק ד' משנה ה'), 'מצות ערבה כיצד, מקום היה למטה מירושלים ונקרא מוצא. יורדין לשם ומלקטין משם מורביות של ערבה, ובאין וזוקפין אותן בצדי המזבח, בכל יום מקיפין את המזבח פעם אחת, ואותו היום (הושענא רבה) מקיפין את המזבח שבע פעמים' (סוכה שם; שו"ע שם).

ואע"פ שבמקדש היו נוטלים ערבה בכל שבעת ימי החג, אין עושים זכר אלא ביום השביעי, שלא כבנטילת לולב שעושים זכר כל שבעה, שכן ללולב יש עיקר מן התורה מחוץ למקדש ביום הראשון, לכן נוטלים אותו כל שבעה זכר למקדש, משא"כ לערבה אין עיקר מן התורה בגבולין כלל, לכן אין נוטלים אותה אלא יום אחד זכר למקדש (סוכה מד, א. ראה רמב"ם פ"ז הלכה כ"ב ובמ"מ שם).

וכן מה שקבעו ערבות מיוחדות ליום השביעי הושע"ר ולא ליום אחר, לפי שגם במקדש היה יותר קדושה ביום זה, שהרי היו מקיפים בו שבע פעמים ובכל יום מקיפים פעם אחת (מ"ב תרס"ד ס"ק יא).

לאחר אמירת ההושענות, לוקחים ה' ערבות וחובטים אותם על הקרקע חמש פעמים. (תשובות הגאונים שע"ת סימן שמא; הפרדס). והטעם הוא, שכן עלי הערבה דומים לפה, ובחביטתנו אותה בקרקע אנו מרמזים שכל פה שיקום לקטרג עלינו לא יוכל לנו ויפול ארצה. (תשובות הגאונים שע"ת סימן שמא).

טעם נוסף הוא, הערבה אין בה לא טעם ולא ריח רומזת לרשעים, שאין בהם לא טעם ולא ריח, ובחג הסוכות אוגדים את הערבה יחד עם שאר המינים, כדי שהצדיקים יגינו על הרשעים, אך אין זה אלא בעולם הזה, אולם ביום השביעי של חג הסוכות הרומז לאלף השביעי, אז תיפרד החבילה והרשעים יהיו נידונים בפני עצמם ומושפלים עד עפר, לכן חובטים אותם בקרקע כדי להכניעם ולהשפילם. (חכמת שלמה, להגר"ש קלוגר, סימן תרס"ד סעיף ב').

תחילה חובטים בקרקע ולאחר מכן על כלי:

יש אומרים כי תחילה חובטים את הערבה על הקרקע חמש פעמים, ורק לאחר מכן חובטים שוב על הכלי כדי להסיר את העלים (משנה ברורה סימן תרס"ד ס"ק יט). והטעם הוא שכן אם יחבוט תחילה על הכלי ויסיר את העלים שוב לא יקיים מצות חבטה על הקרקע (שם).

אין לזרוק את הערבות שנחבטו:

אחר חבטת הערבה לא יזרקנה על גבי קרקע (חיי אדם קנ"ג ס"ג), הטעם לפי שהערבה נחשבת כתשמישי מצוה, ובתשמישי מצוה אסור לנהוג מנהג בזיון (שם).

זריקת הערבות על גבי ארון הקודש:

לאחר חבטת הערבה יש נוהגים לזרוקה על גבי ארון הקודש. והטעם זכר לערבה שבמקדש שלאחר גמר מצותה היו זוקפים אותה על גבי המזבח, וארון הקודש, בו נמצאים ספרי התורה, דומה למזבח. טעם נוסף הוא, שלא יפסעו עליה ולא ינהגו בה מנהג בזיון (ר' מועדים וזמנים סימן קל"א הערה ד').

אמנם בספה"ק 'דרכי חיים ושלום' לרבינו הגה"ק בעל 'מנחת אלעזר' ממונקאטש זצוק"ל (סימן תשצ"ג) כתב, שהיה מקפיד מאוד שלא לזרוק את ההושענות של הושענא רבה על גבי ארון הקודש, משום שהוא בזיון שמות הקודש והיה נוהג להצניע הערבות.

עפ"י מנהג הרב אחר קדיש תתקבל דהושענות יקח ה' ערבות ויאחזם, ויכוין שהם כנגד ה"ג הניתנים מאימא למלכות דנוק':

ועפ"י מנהג רבינו האר"י זיע"א, יקח ה' ערבות בידו אחר קדיש תתקבל הנאמר אחרי ההקפות, כדכתב בשעה"כ דרוש ח' דסוכות (דף ק"ח סוע"א) וזלה"ק:

ולכן אצאר ענין הערבה אשר ציוס זה. הנה אחר שאמרו קדיש תתקבל של אחר סדר ז' ההקפות, קח ה' צדים של ערבה כשרות כמו אותם שצולב, ולא תקחם קודם עם הלולב כמנהג קצת עמי הארץ כי אין ראוי לעורר הגבורות והדינין בזמן כניסת המסדים. ותכוין שהם ה"ג מנלפ"ך וניתנות לה מאימא לעשות בהם צמלכות שבה כלי להעלות בו מ"ן ציוס ח' עזרת כנ"ל.

וטעם הדבר הוא, כי ע"י לקיחת הערבות מתעוררים הגבורות, ולכן מזהיר הרב שלא יקחם קודם קדיש תתקבל שאז אנו עדיין בהקפות ובהושענות שענינם המשכת אורות המקיפים דמוחין דפנים הנרמזים בחסדים, ולכן דווקא אחר הקדיש שאז כבר הניח את הד' מינים וסיים את סדר המשכתם, אז דייקא יקח את הערבות, ואז יכוין שהם מרמזים לה"ג שימשכו בחביטתם מאימא לנוק'.

וזה שכתב מרן בסידור הק':

חמשה בדים נגד ה' גבורות מנלפ"ך להמשיכם לה מאמא.

והוא שקודם חביטת הערבה כבר בעת שלוקח האדם את הערבות, יכוין שהם כנגד ה"ג מנלפ"ך הנמשכים מאמא, ולכן נוהגים לקחת ה' ערבות כנגד ה"ג ולא יותר.

עוד יכוין באחיזתם שע"י הביטתם ינתנו ה"ג במלכות דנוק' לעשות לה כלי דמ"ן עבור הזיווג דשמיני עצרת: וענין נתינת ה"ג במלכות דנוק' מבאר הרב שהוא לעשות כלי דמ"ן לנוק' שתוכל לעלות מ"ן בזיווג שיעשה למחרת בשמיני עצרת כדכתב הרב שם וזלה"ק:

ואלו ה"ג ניתנין בה כדי לעשות בה צחי' כלי של מ"ן אשר בה כדי שלמחרת ח' עזרת צעת הזווג תהיה מוכנת לשתוכל אז להעלות מ"ן. ונמלא כי ה"ג אלו הם צחי' הכלי של מ"ן אשר במלכות שבה, ולטעם הנו' נמלא כי אינם נכנסות ה"ג אלו עד אחר שכבר נכנסה הארת כללות המסדים צמלכות שבה צסוד המקיפים ג"כ והוא אחר קדיש תתקבל של ההקפות.

ה"ג הנמשכים במלכות הם גם עבור המ"ן ולא רק עבור כלי דמ"ן:

אמנם ה"ג הנו' הם לא רק עבור כלי דמ"ן בלבד אלא מרמזים גם למ"ן עצמם, כדמבאר הרב בשעה"כ דרוש ח' (דף ק"ח ע"ב) וזלה"ק:

ותכוין כי הערבה היא צגי' זרע שהם סוד מ"ן אשר בה, גם הוא צגי' עזר ר"ל כי ע"י כן תהיה היא עזר כנגדו לעלות מ"ן.

הרי כי ה' הערבות הניתנים במלכות דנוק' הם רומזים לא רק על כלי המ"ן אלא גם על המ"ן עצמם, ושניהם נמשכים לצורך זיווג שמיני עצרת.

יכוין גם לעורר את הגבורות שביסודה שנמשכו ביוהכ"פ:

עוד יש לכוין כי הנה נתבאר בשעה"כ דרוש ה' דיוהכ"פ נתבאר שבתפילת הנעילה נמשכו ה"ג מנלפ"ך ביסוד הנוק', וכן נמשך הכלי עם החותם כאחד לשומרה מהחיצוניים, כדכתב שם וזלה"ק:

ונמלא כי צסיוס ה' תפלות צתפלה ה' שאז היא סוף היום וסוף זמן ה' עינויים אז נשלמו להנתן בה ה"ג ונתפסו ממסד שבה עד הוד שבה כנודע ואז צתפלת הנעילה מתקבלת כללות הארת ה' גבורות שבה' קלוותיה ונמשכו ביסוד שלה, ע"ד הנו' ציסוד דז"א ואז כדי שלא יתאחזו החיצונים

באותם הגבורות שציקוד שלה נחתם זה החותם הג"ל שהוא הכלי, שבו מתקצרים מ"ן שלה שהם אלו הגבורות הנזכרים כדי להנצל מפחד החילונים הנז'.

ועתה באחיזת ה' הערבות מבאר הרב שיש לעורר את ה"ג אלו שביסודה לצורך הזיווג כדכתב הרב בדרוש דילן וזלה"ק:

ואח"כ ציוס הו"ר ע"י ה' צדי ערצה שאנו מחצטין אותם על הקרקע אנו מעוררים את הגבורות האלו ענמם אשר כבר היו ביסוד שלה מתחילה כנו', כי כיון שעמה נשלם כניסת כל החסדים כנ"ל לכן אנו מעוררים את הגבורות אשר היו זה מתחילה ונותנים זה כח שיעלו מ"ן למחרת ציוס ח' ענרת צווג הנעשה אז.

סיכום הבחינות דמ"ן וכלי המ"ן והחותמות הנעשים ביסוד הנוק' בתפילת הנעילה, ודליל ויום הושע"ר הנעשים במלכות דנוק':

ונמצא עתה יוצא מכל האמור, כי בתפילת הנעילה דיוהכ"פ נמשכו ה"ג ביסוד דנוק' ונעשה על ידם המ"ן, וכן נעשים כלי דמ"ן עם החותם כאחד ונמשך מנה"י דאימא לשומרם מאחיזת החיצוניים, ובהושע"ר נחלקו הבחינות שתחילה נעשה החותם בליל הושע"ר ע"י קריאת משנה תורה ע"י הארה מג' מיליים דאימא כאמור, ואח"כ בה' הערבות דיום הושע"ר נמשכים ה"ג שהם המ"ן עם כלי המ"ן.

יהבוט ה' הבטות בלבד בה' הערבות ולא יותר, ויכוין להמשיך את ה"ג מאימא מנצפ"ך למלכות דנוק':

ובסדר הכוונה כתב הרב בדרושינו (דף ק"ח ע"א) וזלה"ק:

ולכן אצאר ענין הערצה אשר ציוס זה. הנה אחר שאמרו קדיש תתקבל של אחר סדר ז' ההקפות קח ה' צדים של ערצה כשרות כמו אותם שצלו לצד ולא תקחם קודם עם הלולב כמנהג קצת עמי הארץ כי אין ראוי לעורר הגבורה והדינין צומן כניסת החסדים, ותכוין שהם ה"ג מנצפ"ך וניתנות לה מאימא לעשות בהם צמלכות שזה כלי להעלות צו מ"ן ציוס ח' ענרת כנ"ל.

ואח"כ מחצטו צהם על הקרקע ותכוין כונה א' צעת החצטה שהוא צומן הורדת הערבות עד לקרקע והוא למת זה ה"ג הנז' לעשות זה צחי' כלי צמלכות לצורך המ"ן כנו'

הרי כי בהכאת הה' ערבות בקרקע יכוין להמשיך את ה"ג מנצפ"ך מאימא למלכות דנוק', ובכל הכאה יכוין אות א' ממנצפ"ך.

עוד יכוין בהביטת הערבות להכות הדינים ולהורידם במלכות הנק' קרקע ולהחליש כח הגבורות וענינו:

עוד כתב הרב בדרוש שם וזלה"ק:

וכוונת החצטה בענמה הוא הכאת הדינין וירידתם צמלכות שזה הנקרא קרקע עולם כנודע וגם עניינה הוא להכות ולשצר ולהחליש כח הגבורות כדי שיתמתקו ויתצטמו.

וביאור הדברים יובן עפ"י מ"ש מרן בסידור, שע"י חביטת הערבות שבהם מכוונים להוריד ה"ג למלכות הרומז לקרקע האדמה, יש לכוין שנעשים ג' פעולות בגבורות הנז':

א. הכאת הדינים.

ב. ע"י הכאתם יכוין להחלישם.

ג. ואז לבסמם ולמתקם.

עוד יכוין בכל הבטה לשם יה"ו דמ"ה גי' ט"ל:

עוד מבאר הרב לכוין בכל פעם מה' החבטות לשם יה"ו דמ"ה גי' ט"ל כדכתב שם וזלה"ק:

גם תכוין צעת המצטה לשם יוד הא ואו שהוא בגי' ט"ל וזו נרמזו צמ"ש חז"ל חציט חציט ולא צריך ואיני זוכר איך נרמזו. ואפשר כי מלת חציט בגי' ט"ל והם חצטות הרצה הרמוזות באומרו חציט חציט ושתייהם נקראו חציטי לשון רבים.

בהרמת היד יכוין לנשיקין לצורך זיווג שמיני עצרת:

עוד מלמדנו הרב, כי בהגבהת היד לחביטת הערבות נעשים בחי' נשיקין הקודמים לזיווג שמיני עצרת כדכתב בשעה"כ דרוש ח' הגז' דסוכות (דף ק"ח ע"ב) וזלה"ק:

אבל צעת העלותן מן הקרקע, כי בכל חצטה יש ירידה ועליה, ולכן צעת העליה תכוין כוונה אחרת והוא, כי זה הוא בחי' הנשיקין הקודמין אל הזווג של ח' עצרת. כי נודע כי ערצה דומה לשפתים והנשיקין הם בחי' השפתים והם ענין הנשיקין ממנה אליו מתחיל לעילא דרך עלייה.

עפ"י הסוד יש להכות הערבות בקרקע ממש:

והנה כתב הרב בדרושינו וזלה"ק:

וכוונת המצטה בעצמה הוא הכאת הדינין וירידתם צמלכות שבה הנקראת קרקע עולם כנודע.

וכ"כ מרן בסידור וזלה"ק:

וצהכאה בקרקע האדמה.

הרי כי יש להכות בקרקע ממש, ולא די ברצפת אבנים.

וכ"כ בסה"ק דברי שלום במנהגי בית אל (סימן צ"ג) וזלה"ק:

ציוס הו"ר אחר ההקפות וקדיש תתקבל עושים חצטה בקרקע, לוקחים כ"א ה' צדי ערצה כשרה והולכים ומכים בהם על רצפת בית הכנסת על העפר, חמשה פעמים צהכונה הראויה והתפילה וחזורים אל הסוכה.

וכן פסק מרן הבן איש חי (פר' וזאת הברכה שנה א' אות ז') וזלה"ק:

יקשור חמשה צדים אלו ציחד, ויחצוט בהם צכח על הקרקע, ולא תהיה מרוצפת באבנים או בעצים, דקרקע צריך צדצר זה.

סיכום הכוונה בדברי מרן בסידור:

ומרן בסידורו המאיר סיכם בכוונות חביטת ההערבות כוונות אלו וזלה"ק:
חמשה בדים נגד ה' גבורות מנלפ"ך להמשיכם לה מאמא, לעורר
הגבורות שזיסודה, ולתקן כלי דמ"ן דילה וערצה גי' זרע ועזר.

ובהגבהת היד להכות יכוין לנשיקין שהנוק' נושקת לז"א צשפמים סוד הערצה.
ובהורדת היד להוריד ולהמשיך לה גבורה א'.

גם יכוין ליה"ו דאלפין גי' ט"ל.

ובהכאה בקרקע האדמה סוד מלכות שבה, יכוין
להכות הדינים ולהחליש כח הגבורות למתקם ולצסמס.

הכאה לעורר ולמתק הגבורות ולהחליש הדינים	יוד הא ואו	מ	הורדה
	יוד הא ואו	נ	
	יוד הא ואו	צ	
	יוד הא ואו	פ	
	יוד הא ואו	ך	

(סידור הנדפס ח"ט דף כ"א ע"ב)

בהושענא רבא שהוא ערב שמהת תורה יקרא פר' וזאת הברכה שמו"ת:

כתב הרב בפרע"ח שער הנהגת הלימוד (פ"א) וזלה"ק:

גם קריאת הפרשה שמו"ת, לריך לקרות ג"כ פרשת וזאת הצרכה ערב שמחת תורה, כשאר פרשות שמו"ת.

יו"ט שמיני עצרת ושמחת תורה:

יו"ט אחרון סוכות הוא יו"ט בפ"ע ונקרא שמיני עצרת וענינו:

אחר שבעת ימי הסוכות חותם את הימים טובים יו"ט מיוחד בפני עצמו הנקרא שמיני עצרת. ובו לא נוהג בו מצות סוכה ולא מצות ארבעת המינים. ומברכים בו ברכת 'שהחיינו' בקידוש או בהדלקת הנרות.

וטעם קריאתו כך ע"ש הכתוב (במדבר כט, לה) 'ביום השמיני עצרת תהיה לכם, כל מלאכת עבודה לא תעשו'. וכן נאמר (ויקרא כג, לו) 'ביום השמיני מקרא קודש יהיה לכם והקרבתם אשה לה', עצרת היא, כל מלאכת עבודה לא תעשו'.

לפי שהקב"ה מבקש לעצור את ישראל אצלו עוד יום אחד, אחרי שעברו שבעת ימי חג הסוכות. משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שהזמין את בניו לסעודה למספר ימים. כשהגיע זמנם להפרד אמר להם המלך, בני בבקשה מכם התעכבו אתי עוד יום אחד קשה עלי פרידתכם. כך כביכול הקדוש ברוך הוא אמר לעצור את ישראל אצלו עוד יום אחד, אחרי שעברו ימי חג הסוכות.

בשמיני עצרת מכריזים לפני תפילת מוסף, 'משיב הרוח ומוריד הגשם'. כמו כן מתפללים 'תפילת גשם', ובה משבחים את השי"ת על גבורתו בהורדת גשמים, ומתפללים אליו ית' שיפתח את אוצרות המטר ויוריד גשמים בעיתם בתקופת החורף.

החל מתפילת מוסף של שמיני עצרת, מזכירים בברכת 'מחיה המתים' את גבורת ה' בהורדת הגשמים, באמירת 'משיב הרוח ומוריד הגשם'. הזכרה זו נאמרת במשך כל זמן החורף, ומסיימים לאומרה בתפילת שחרית דיום א' דיו"ט של פסח, בט"ו בניסן.

יו"ט זה נקרא גם שמחת תורה:

יו"ט זה נקרא גם 'שמחת תורה' (אבודרהם הלכות שמחת תורה; המנהיג הלכות סוכות ס"ק נה).

וטעם קריאתו כך, לפי שביום זה מסיימים ברוב שמחה את קריאת כל התורה, אחר שמידי שבת בשבתו קוראים בביהכ"נ פרשת השבוע, ועתה מסיימים את קריאת חמשה חומשי תורה בקריאת הפרשה האחרונה שבחומש דברים, והיא פרשת 'וזאת הברכה', ומכאן נובע מקור השם 'שמחת תורה', שכן שמחים אנו על שסיימנו לקרוא את כל התורה (שם).

שמיני עצרת ושמחת תורה בארץ ישראל יום א' הוא ובהו"ל נחלק לב' ימים:

שמחת תורה ושמיני עצרת בארץ ישראל יום אחד הוא, כי בארץ ישראל אין יום טוב שני וכל החגים רק יום אחד, ולכן עושים כל סדר שמחת תורה ביום זה של שמיני עצרת, יחד עם שאר עניני היום.

אמנם בחוץ לארץ שכל החגים הם שני ימים, מייחדים את היום הראשון לשמחת החג ולתפילת הגשם בעיקר, ועושים רק התחלה לשמחת תורה בהקפות שביליל שמיני עצרת, ואת היום השני מייחדים בעיקר לשמחת התורה.

מנהג הוצאת הס"ת מארון הקודש ולהקיף עמהם את התיבה בשחרית ובמנחה ואחר ערבית דמוצאי שמחת תורה:

כתב הרב בשעה"כ דרושי הסוכות (דף ק"ד ע"א) וזלה"ק:

יום שמחת תורה מה שנהגו להוציא הספרים מחוץ להיכל, וגם להקיף עמהם התיבה, בשחר ובמנחה ובערבית דמוצאי יום טוב, מנהג אמיתי הוא. וכבר נכתב בספר הזוהר צפ' פנחס (צדף רנ"ו ע"ב) צר"מ וז"ל, ונוהגין ישראל למעצד עמה חדוה ואתקראת שמחת תורה ומעטרין לס"ת צכתר דילי' כו'.

הרי כי המנהג הוא להוציא את הס"ת מארון הקודש ולהקיף יחד עמהם את התיבה, וכתב שהוא בתפילת שחרית, ובתפילת מנחה דיו"ט, וכן במוצאי שמחת תורה מה שנקרא 'הקפות שניות'.

רבינו האר"י נהג להקיף ז' הקפות אחר הס"ת או לפניו, ולרקד ושורר לפני הס"ת בכל יכולתו:

וכתב הרב שם, שרבינו האר"י היה נוהג להקיף ז' הקפות אחר הס"ת או לפניו, והיה מרקד ומשורר לפני הס"ת בכל יכולתו, כדכתב בהמשך הדרוש שם וזלה"ק:

וראיתי למורי ז"ל נוהג מאד צדצר זה להקיף אחר הס"ת או לפניו או לאחוריו, ולרקד ולשורר לפניו בכל יכלתו צליל מוצאי יו"ט אחר תפלת ערבית. והיה מקפיד מאד לעשות אז ז' הקפות שלימות זולת ההקפות שלימות של יום שמחת תורה, אצל צענין ההקפות שציוס לא נמצאתי עמו ולא ראיתיו.

בהקפות מוצאי ש"ת היה רבינו האר"י נוהג אחר גמר ההקפות להצטרף לעוד בתי כנסיות ולהקיף עמהם:

וכן נתבאר כי רבינו האר"י אחר שגמר הקפות שניות במוצאי שמחת תורה בבית המדרש בו היה מתפלל, היה הולך לעוד בתי כנסיות שהיו עדיין באמצע ההקפות והיה מצטרף אליהם ומקיף עמהם, כדכתב שם וזלה"ק:

גם ראיתי צליל מוצאי יו"ט שהלך לצ"ה אחר והקיף ז' הקפות והלך לדרכו ומלא צית הכנסת אחרת שנתאחרו צהקפות וחזר להקיף עמהם.

הגם שבדברי הרב לא נזכר הקפות דליל שמחת תורה יש לעשות הקפות כביום:

והגם שבדב"ק של הרב לא נזכר מענין הקפות דליל שמחת תורה, מ"מ בוודאי גם עפ"י הסוד יש לעשות הקפות כביום, כדכתב רבינו החיד"א זצ"ל בספה"ק 'לדוד אמת' (סו"ס כ"ו ס"ו) עדות נאמנה שכן נהג מרן, וזלה"ק:

ראיתי להרב החסיד המקובל המופלא מהר"ש שרעבי זלה"ה שהיה מקיף הס"ת צקהל שלו אחר ערבית שמחת תורה, וקודם מוסף, וצמנחה, וצליל מוצאי יו"ט, והיה אומר שיש רזין עלאין צזה. ה' יאיר עינינו צתורתו תורת חיים.

וכ"כ במנהגי בית אל שבספר דברי שלום (סימן צ"ה) וזלה"ק:

נוהגים לעשות שמחת התורה וז' הקפות צליל שמחת תורה כסדר היום ממש. הגם שלא נכתב צמפורש צדצרי הרצ והוא פשוט.

סוד כוונת ההקפות מבאר מרן שהוא המשכת הכתרים דדעת עליון ותחתון וענינו:

ו**סוד** ענין וכוונות ההקפות כתב מרן בספרו הטהור נהר שלום (דף מ' ע"א) וזלה"ק:

כל ז' ימי הסוכות כונה הסוכה הוא להמשיך מוחין לחז"ד דשש קלוות לחז"ד מחז"ד דו"ק דדעת לאו"א לחז"ד דו"ק דילהון ומשם לחז"ד דו"ק לחז"ד דז"א ומשם לחז"ד דו"ק לחז"ד דנוק' וכן ע"י הנענועים להמשיך מוחין מחז"ד דו"ק דדעת התחתון לאו"א לחז"ד דו"ק דדעת דז"א ומשם לחז"ד דו"ק דגופא ומשם לחז"ד דו"ק דדעת וגופא דנוק':

וההקפות לכל יום שיש בהם ג' בחי' אדם להמשיך מוחין מו"ק לחז"ד דדעות לאו"א וז"א וצהו"ר חוץ מבחי' יומו גם הוא להמשיך מחז"ד לחז"ד דדעות הנזכר וזיוס שמחת תורה הוא מהכתר דבחינה הנזכר.

ובסה"ק 'שערי רחמים' (ח"ב סימן שמ"ה) כתב בשם רבינו השד"ה וזלה"ק:

ע"י הקפות דיום שמחת תורה נמשך מהכתרים דדעת עליון ותחתון לאו"א וישפוט'ת לכתרים דדעת עליון ותחתון דאו"צ הכוללים דזו"ן ודיעקו"ר.

הרי כי המוחין דפנים שנמשכו עד עתה בכל מצות הסוכות, מג"ר וו"ק דג"ר, וג"ר וו"ק דו"ק, דדעת עליון ותחתון דאו"א וישפוט'ת לאותה בחי' שכנגדם בזו"ן ויעקו"ר דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו, כדביארנו עד עתה באורך ובפרטות, בחי' הכתרים שבהם נמשכת בהקפות דשמחת תורה.

ולמען בהירות הדברים נערוך שוב את הטבלה הידועה שהבאנו לעיל עם ההדגשות הראויות למוחי' הבאים ע"י ההקפות:

דעת עליון

כתר שמחת תורה			
ג"ר	ג"ר א	דיבור ההקפה דיום הושע"ר	
	ו"ק ב	דיבור ההקפה דששת ימי הסוכות	
ו"ק	ג"ר ג	ישיבת הסוכה	
	ו"ק ד	ימים שבנתיים	

דעת תחתון

כתר שמחת תורה			
ג"ר	ג"ר ה	מעשה ההקפה דיום הושע"ר	
	ו"ק ו	מעשה ההקפה דששת ימי הסוכות	
ו"ק	ג"ר ז	נענועי ההלל והברכה	
	ו"ק ח	בברכת הלולב ואחיזתו קודם הנענועים ברכת ההלל	

חסדים דגופא דז"א

ג"ר	ט	ע"י אדם המקיף ביום הושענא רבא
ו"ק	י	ע"י אדם המקיף בששת ימי הסוכות

הגם שכן נתבאר בנה"ש, מכיון שלא נזכר לכיון כן הלכה למעשה בסידור הק' ע"כ אין לכוונו: וכבר ביארנו לעיל בכוונות הסוכה, שהגם שנתבאר בדב"ק דמרן בנה"ש ענין ההקפות שענינם הוא הכתרים כאמור, הנה ידע לב חכם כי מה שמרן לא סידר בסידורו המאיר הלכה למעשה, אין לכוונו מדעתינו הלכה למעשה, ומה שכתב בנה"ש הוא בכדי שהלומד הנעים ידע רזי וסודות הדברים בשורשם אמנם הלכה למעשה יש לכיון מ"ש בסידור.

וכיון שמרן לא הביא הלכה למעשה בסידור הק' לכיון כן ישאר ענין זה כדיעה בלבד ואין לנו לסדרו ולכוונו, ומכיון שסידורינו הוא נסדר כסדר הסידור הנדפס ממש ששם לא הביאו סדרי כוונות אלו ע"כ נמנעו גם אנו מלסדרם.

ובל יטעה הלומד הנעים לומר שאולי נשמטה הכוונה מהסידור, כי בהקדמות ההקפות כתב בסידור להמשיך המקיפים דכל יום וכתב בחצאי לבנה 'ובהושענא רבא דג"ר', הרי כי מה שעלתה בדעת מרן לסדר הלכה למעשה סידר בסידורו, וכיון שלא כתב שם 'ובשמחת תורה דכתר', כנראה שעלתה בדעתו דעת עליון שאין לכיון כן הלכה למעשה.

יאמר מזמור הושיעה ה' והוא בתהילים פרק י"ב, וסגולתו לבטל הקלי':

כתב הרב בפרע"ח שער מקרא קודש (פ"ד) וזלה"ק:

שמחת תורה הוא שמיני ענרת, אומרים מזמור הושיעה ה' (תהילים פרק י"ב), לנפש רחמים על ביטול הקליפה, כטעם ואצדה חכמת חכמיו וצינת נצונו תסתתר, ואומרים, יכרת י"י כל שפתי חלקות, צקוד הערצה דומה לשפתיים, וצו ציוס תרצה שמחה של תורה, אשר הז"א שהוא התורה כי ראה שנוקצא מצקשת אותו, כטעם שאהצה נפשי צקוד נקצה תקוצצ גצר עכשיו הוא הולך ומצקש אותה, וכתיב ענרת תהיה לכס ובשמחת דודים דלעילא אל יתערב זכ.

הרי שסגולת המזמור הזה לבטל הקלי' עתה ביום שמיני עצרת ושמחת תורה שנעשה הזיווג, שלא יתאחזו הקלי' בזיווג ובשפע הקדוש הנמשך ממנו.

ועתה נבין גם טעם ההקפות שענינם שמירה לשכינה הק' מהקלי' וע"כ יש ג' מיני הקפות:

א' בשבעת ימי הסוכות.

ב' ז' ההקפות הנעשים בהושענא רבא.

ג' כמה מיני הקפות הנעשים בתפילות בשמחת תורה.

סדר זיווג ז"ן הכוללים דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו:

ביום שמיני עצרת בתפילת המוסף מזדווגים ז"ן הכוללים דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו:

כתב הרב בשעה"כ דרוש ט' דסוכות (דף ק"ח ע"ב) וזלה"ק:

וכו יתבאר ענין ח' עזרת וכו',

גם נתבאר שם כי כל הימים שמר"ה עד עכשיו כל הזווגים היו ישראל או יעקב עם לאה, אבל רחל היתה נתקנת ונזנית מדריגה אחר מדריגה בהמשך ימים האלו לאט לאט שצביל חטאו של אדה"ר שחטא ציוס ר"ה שבו נברא העולם.

והנה עתה כבר נתקן ונזנה כל גופה ונגמרה וחזרה אפיין צאפין, וניתנו זה כל צחי' המקדים דאימא ודו"א ללורך בנין גופה ולא צקוד זווג, גם נעשו זה שני החותמות כנ"ל, גם ציוס הו"ר נעשה זה הכלי שצחוכו המ"ן ע"י הערצה הנק' מנהג ויסוד של נביאים והם ה' גבורות דאימא, וכבר נשלמו כל הצחי'.

ועתה ציוס ח' עזרת אז הוא זווג ז"א עלמנו עם רחל צתפלת המוסף דוקא ולא מקודם, לפי שצתפלת מוסף הם שוים צקומתם כנ"ל צענין דרושי היו"ט דרך כללות וההפרש שצין עליית התפלות דיוס שצת ליו"ט.

וביאור הדברים, דהנה ז"ן הכוללים דא"ק ואבי"ע דגבורה דפר' הזמנים דשנה זו, שנתקנים באריכות הזמן מר"ה ועד שמיני עצרת בגין שבהם פגע חטא אדה"ר, הנה מר"ה ועד עתה כבר נבנו אב"א וננסרו ובאו פב"פ, ועתה מגיע עת זיווגם, והוא בתפילת מוסף דשמיני עצרת.

בטעם היותם שווים בקומתם בתפילת מוסף בלבד והמסתעף:

ויש להבין מהו שכתב הרב שזיווגם נעשה דייקא בתפילת מוסף שאז שווים בקומתם ולא בתפילה אחרת, והלא אם כתב הרב שכבר נמשכו המוחין דאחור ודפנים עד עתה מה שייך לומר שבתפילת שחרית אינם שווים בקומתם ובתפילת מוסף כן ישתוו בקומתם, והיה צריך להיות היחוד כבר בתפילת שחרית.

אלא מכאן נבין מ"ש מרן בסידורו הק' (ח"ט דף כ"א ע"ב) וזלה"ק:

יוס שמיני עזרת אין בו שום כוונה צקדר התפילה רק צמוסף כתר, לכיין צחינת סדר הזיווגים צמילת אחד כנו' צסי' הרש"ש ח"ו.

והוא שהיות ואין שייך ענין זה לתפילות היום, אלא לעת תפילת המוסף בקדושת כתר, שאז משתווים ז"ן הכוללים בקומתם, ואז יוכלו להזדווג בשמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד.

בענין עמידתם והשתוותן בכתר דמוסף דווקא:

והנה נודע כי ז"ן הכוללים (והם ו"ק דמ"ה וב"ן הנק' ז"א, עם מל' דמ"ה וב"ן הנק' נוק') אינם יכולים להזדווג אלא א"כ יתקיימו בהם ב' תנאים.

א' נשלמים להתברר בפר' חכמה שבהם ונמשך להם מוחין דחיה – או"א ע"י שלמים.

ב' שנוק' הכוללת שמקום מעמדה תמיד בנה"י דז"א, עולה ודולגת לחג"ת ולחב"ד שבו ומשתווים בקומתם. ועיין היטב בריש חלק ז' של ספרנו שם הארכנו בביאור הענין.

ולזה בכתר דמוסף דשבת, שהגם שנשלמו להמשך להם מוחין דחיה, מ"מ אין בכח הנוק' לעלות ממקומה שבנה"י דז"א בדרך הרגיל אלא בדרך נס עולה ודולגת בג' קדוש ובאיה, ולזה תמהים המלאכים ושואלים איה מקום כבודו, דאיך יתכן דבר זה שעולה ודולגת ממקומה, אמנם הוא לפי שעה בלבד לצורך זיווגם כאשר האריך בזה רבינו אביגדור עזריאל זצ"ל בספרו זמרת הארץ (אות ע"א וע"ד).

ועי"ע בספר כצאת השמש – שבועות לידיו"ג הגר"ש ארנפלד שליט"א, (סימנים ל"ט ונ"ז) שהאריך בזה במתק לשונו הזהב.

והנה עד"ז עתה, אחר שבר"ה ובסוכות כבר נמשכו לזו"ן הכוללים מוחין דאתור ופנים דאו"א ע"י וישסו"ת, וא"כ מצד המוחין שנמשכו בהם ראויים הם לזיווג, אמנם מצד היות נוק' הכוללת עומדת במקומה בנה"י דז"א ואין במוחין אלו די להיותה שווה עמו, ע"כ עתה בקדושת כתר דמוסף יש לומר שעולה ודולגת בג' קדוש ובאיה ומלבשת לחג"ת ולחב"ד דז"א הכולל ומשתווים בקומתם, ואז תוכל להזדווג עם הז"א ב'שמע ישראל' דכתר דמוסף. ולזה תיקן מרן שהזיווג יהיה בכתר דמוסף דייקא.

בענין נתינת ה"ג מז"א לנוק' בעת הזיווג:

וכתב הרב כאן בדרוש (דף ק"ח ע"ב וג') וזלה"ק:

והנה זיווג הזה נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי זיווג הזה נותן לה הז"א ה"ג צסוד טיפת הזווג כנודע כי יש גבורו' זכרים ונקבות כמבואר בדרוש קין והבל ולכן מזכירין את הגשמים בתפלת מוסף ציום זה ואומרים משיב הרוח ומורי' הגשם כי הגבורות הם נקראים גבורות גשמים, ואח"כ צחג הפסח נותן לה החסדים כי חג הפסח הוא צחסד כנודע.

אבל מה שאמרתי שנמצאתי כחוצ בקונטרס ממה ששמעתי הוא זה, כי ציום זה ניתנו צרחל ה"ג אחרות חדשות צסוד זווג והס מן הז"א עצמו ולא מן אימא כאותם דהו"ר ולכן אלו הגבורות הם יותר מצוסמות וממותקות כי הם על ידי זווג ממש מן ז"א ולכן נקרא יום הזה יום שמחת תורה כי הז"א הנקרא תורה שמת צווג עם צת זוגו האמיתית העיקרי' שהוא רחל כנודע. והנה אלו הה"ג הם המין עצמם של הנקבה כי אותם של הו"ר היו צחי' הכלי שלהם, ולכן נעשה ע"י אימא אצל אלו הגבורות שהם המן.

והנה הרוואה יראה שבהדברים שכתב כאן המה סתומים וחתומים, דהנה נודע בכ"מ כי בעת הזיווג להולדה נותן הז"א לנוק' ה"ח ולא ה"ג, וכן כתב מרן בסידורו המאיר לכויין את הזיווג כמ"ש בח"ו ששם הזיווג הוא זיווג ההולדה שנעשה בשבועות בו הז"א נותן לנוק' ה"ח, אלא דיש לבאר דמאחר והרב העריך את הזיווג הנעשה עתה בא"ק ואבי"ע דגבורה לעומת זיווג זו"ן הכוללים הנעשה בא"ק ואבי"ע דחסד כידוע, א"כ טיפת הזיווג דה"ח דא"ק ואבי"ע דגבורה נק' ה"ג לערך טיפת הזיווג דפסח הנק' ה"ח, אמנם הזיווג יעשה כסדר כל פעם והוא פשוט לידועי ה' בכוונה.

בענין כוונת שם ס"ג כ"ב אתון ומנצפ"ך:

עוד יש לדון במ"ש בסידור לכויין את הזיווגים במילת אחד ע"ד מ"ש בסידור חלק ו', ששם הוא זיווג כתר דתפילת מוסף דשבועות, ושם כתב לכויין שם ס"ג וכ"ב אתון ומנצפ"ך אם יש לכווננו גם עתה, או שמה נקיש ממ"ש בסידור בתפילת העמידה דחול (ח"ב דף ק"י), שם כתב לכויין זה רק בשבת ובשבועות.

והנה רבינו השמן ששון בספרו פתח עינים (דף מ"ו ע"ג, ודף ס"ט ע"ב) כתב, שאין לכויין כוונה זו בשמיני עצרת, דכתב בפרע"ח סופ"א דשבועות שאין לכויין זה רק בשבת ובשבועות שהוא יום א', ולא בפסח ושסוכות שהוא ז' ימים עיי"ש.

ולזה יש לומר שמ"ש הרב המגיה בסידור לכויין כמו"ש בכתר דמוסף שבועות, לאו למימר לכויין בכל הפרטים ששם ממש, אלא שדוגמת ציור הסידור ששם, ולכן אין לכאורה לכויין כוונת שם ס"ג כ"ב אתון ומנצפ"ך, אמנם רבינו היר"א (ח"ג עמ' 859), ובסידור מוהר"א פריא (עמ' קנ"ז), הביא כוונות אלו. אמנם בסידור היר"א שם (עמ' 860), הביא שם הגהה בכת"י מרבינו ה'שמחת כהן' שאין לכויין כוונות אלו עיי"ש.

ובסידורינו הבאנו כוונה זאת וציינו שעפ"י סידר הנדפס ורבינו השמן ששון אין לכאורה לכוונה.

לטעם שהזיווג הכולל נעשה ביום נאסר הזיווג התחתון בליל שמחת תורה:

ולטעם שזיווג זו"ן הכוללים הנז' נעשה ביום שמחת תורה, ע"כ נאסר הזיווג התחתון בליל שמחת תורה כדכתב בשעה"כ ריש דרושי חג הסוכות וזלה"ק:

ליל שמחת תורה אכור בתשמיש המטה לפי שאין נוק' דז"א רחל מזדווגת עמו עד תפלת מוסף של היום. ואעפ"י שצשאר הימים שבין ר"ה לח' עזרת מותרים בתשמיש המטה הטעם הוא כמ"ש כי בכל אלו הימים יש זיווג עליון של ישראל או יעקב עם לאה, אבל עתה ביום ח' עזרת לא יש זיווג אלא צרחל לצדה והנה אין זיווג שלה אלא בתפלת מוסף כנז':

יום אסרו חג יש לנהוג בו שמחה כי הוא יום קליטת השפע:

וכתב בשעה"כ דרוש ט' דסוכות (דף ק"ח ע"ג) וזלה"ק:

יום אסרו חג הנה גם יום זה יש בו קצת משמחת החג. והענין הוא כי הוא יום צ' לקליטת זרע והתקשרותו שם צרחם האשה וזהו פי' אסרו חג כלומר איסורו והתקשרותו של הזיווג הנעשה בח' חג עזרת.

הרי כי אסרו חג מאחר והוא יום קליטת השפע של הזיווג שנעשה בשמיני עצרת, יש לנהוג בו שמחה, יען נמשך בו עוד שפע הזיווג.

ולטעם האמור כתב בסה"ק דברי שלום במנהגי בית אל (סימן ט') שאין לכוין כוונות הימים רק ממוצאי אסרו חג. וזה לטעם שעדיין פועל פר' הזמנים.

שפע הזיווג נמצא בנוק' עד שביעי של פסח, שאז נולד:

ומשמיני עצרת שאז היחוד נעצר השפע בנוק' עד שביעי של פסח שאז נולד השפע ונשפע לחוץ כדכתב בדרוש שם וזלה"ק:

ודע כי המשך זמן העיבור הזה הוא נמשך מיום ח' עזרת עד יום ז' של פסח ואז נולד הולד הנעשה בזה העיבור כסוד קריעת ים סוף שהוא עת לידת רחל כמצואר שם. אמנם שאר כל העיבורים הנעשים משאר הזווגים שנכנסו בהמשך ששה חדשי החורף אינם מתעכבים עד הפסח. ואפשר כי בו ביום של העיבור והזיווג היא יולדת אבל עיבור של זיווג ח' עזרת מתעכב עד יום ז' של פסח כנז' כן נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל:

תם ונשלם בסיעתא דשמיא ביום ט"ו באב תשע"ט